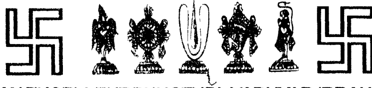
க்ஷேமம் ஸ்ரீ சுபமஸ்து

தாமோ ரக்ஷதி ரக்ஷித

வாத்யார்

போன் : 2371?3070

WANTED AN EXCELLENT PUNCTURL VADHYAR (BRAHASPATHY) ?

K.K. SWAMY (A) K.K. SRINIVAASAN

NYAYA SIROMANI, POORVAM & APARAM
(Birth to End) INCLUDING BRAMMAMEDHAM
YUGA DHARMAM, PRAYOGA PADHADHI
PRIME DISCIPLE OF 44TH JEER OF SRI AHOBILA MUTT

New No 13, (No 7), S M S Flats Ramakrishnapuram, 2nd Street, West Mambalam, Chennai - 600 033
E mail kanaka _srini@yahoo co in

கோத்ரம	பரவரம	
சாண்டில்ய	சாண்டில்ய, ஆஸித தேவல	த்ரயார்ஷேய
சாண்டில்ய	காச்யப – ஆவத்ஸார – நைத்ருவ – ரேப ரைப –சௌண்டில்ய – சாண்டில்ய	ஸப்தார்ஷேய
சாண்டில்ய	காச்யப – ஆவத்ஸார – சாண்டில்ய	த்ரயார்ஷேய
சாண்டில்ய	காச்யப – ஆவத்ஸார – தைவல	த்ரயார்ஷேய
கௌதம	ஆங்கீரஸ – ஆயாஸ்ய – கௌதம	த்ரயார்ஷேய
தீர்க்கதமஸ	ஆங்கீரஸ, ஔதத்ய,தைர்க்கதமஸ	த்ரயார்ஷேய
வாமதேவ	ஆங்கீரஸ, வாமதேவ்ய, கௌதம	த்ரயார்ஷேய
ரஹூகண	ஆங்கீரஸ, ராஹூகண, கௌதம	த்ரயார்ஷேய
கர்க்க	ஆங்கீரஸ, சைந்ய, கர்க்க	த்ரயார்ஷேய
தண்டி	ஆங்கீரஸ, மஹீய, ஔருக்ஷய	த்ரயார்ஷேய
ஹரித	ஆங்கீரஸ, ஆம்பரீஷ, யௌவநாச்வ	த்ரயார்ஷேய
குத்ஸ	ஆங்கீரஸ, மாந்தாத்ரு, கௌத்ஸ	த்ரயார்ஷேய
ஷடமர்ஷண	ஆங்கீரஸ. த்ராஸதஸ்ய, பௌருகுத்ஸ	த்ரயார்ஷேய
முத்கல	ஆங்கீரஸ, பாரம்யச்வ, மௌத்கல்ய	த்ரயார்ஷேய
ஆத்ரேய	ஆத்ரேய, ஆர்ச்சநாநஸ, ச்யாவாச்வ	த்ரயார்ஷேய
குசிக	வைச்வாமித்ர, தேவராத, ஔதல	த்ரயார்ஷேய
வைச்வாமித்ர	வைச்வாமித்ர, தேவராத, ஔதல	த்ரயார்ஷேய
லோஹித	வைச்வாமித்ர, அஷ்டக, லோஹித	த்ரயார்ஷேய
கௌசிக	வைச்வாமித்ர, ஆகமர்ஷண, கௌசிக	த்ரயார்ஷேய
காச்யப	காச்யப, ஆவத்ஸார, நைத்ருவ,	த்ரயார்ஷேய
நைத்ருவ காச்யப	காச்யப, ஆவத்ஸார, நைத்ருவ,	த்ரயார்ஷேய
மாடர	நைத்ருவ, காச்யப, மாடர	த்ரயார்ஷேய
வஸிஷ்ட	வாஸிஷ்ட, இந்த்ரப்ரமதா, பரத்வஸூ	த்ரயார்ஷேய.
கௌண்டின்ய	வாஸிஷ்ட, மைத்ராவருண, கௌண்டின்ய	த்ரயார்ஷேய
பாரத்வாஜ	ஆங்கீரஸ, பார்ஹஸ்பத்ய, பாரத்வாஜ	த்ரயார்ஷேய
ஸங்க்ருதி	ஆங்கீரஸ, கௌரிவீத, ஸாங்க்ருத்ய	த்ரயார்ஷேய
ஸங்க்ருதி:	ஸாத்ய – கௌரவீத – ஸாங்க்ருத்ய	த்ரயார்ஷேய
வாதூல	பார்க்கவ, வைதஹவ்ய, ஸாவேதஸ	த்ரயார்ஷேய
கந்வ	ஆங்கீரஸ, ஆஜமீட, காந்வ	த்ரயார்ஷேய
கந்வ:	ஆங்கீரஸ – கௌர – காண்வ	த்ரயார்ஷேய
பராசர	வாஸிஷ்ட,சாக்த்ய,பாராசர்ய	த்ரயார்ஷேய
காத்யாயாந	ஆத்ரேய, பார்க்கவ, வாஸிஷ்ட	த்ரயார்ஷேய
ப்ருஹஸ்பதி	பார்ஹஸ்பத்ய, காபில, பார்வண	த்ரயார்ஷேய
சுநக	சௌநக, (க்ருத்ஸமத)	ஏகார்ஷேய
பாதராயண	ஆங்கீரஸ், பார்ஷதச்வ, ராதீதர	த்ரயார்ஷேய
அகஸ்த்ய	ஆகஸ்த்ய, தார்ட்யச்யுத, ஸௌமவாஹ	த்ரயார்ஷேய
ஸ்ரீவத்ஸ	பார்க்கவ, ச்யாவந, ஆப்நவாந, ஔர்வ,ஜாமதக்ந்ய	பஞ்சார்ஷேய
கர்க்க	ஆங்கீரஸ, பார்ஹஸ்பத்ய, பாரத்வாஜ, சைந்ய, கர்க்க	பஞ்சார்ஷேய
மௌத்கல்ய	ஔர்வ, ச்யாவந, பாரக்கவ, ஜாமதக்ந்ய, ஆப்நவான	பஞ்சார்ஷேய
மௌத்கல்ய	ஆங்கீரஸ, பார்ம்யஸ்வ, மௌத்கல்ய	த்ரயார்ஷேய
மௌத்கல்ய	தார்க்ஷ்ய, பார்ம்யஸ்வ, மௌத்கல்ய	த்ரயார்ஷேய
மௌத்கல்ய	ஆங்கீரஸ, தாவ்ய, மௌத்கல்ய	த்ரயார்ஷேய

வைததியநாத தீக்ஷிதியததிலுள்ள காணடம 7 15.8 வைசேஷந்த வாணாசசிரம தாம காணடமஸமருதி முகதாபலம பககம 366 முதல் 383 பக்கம் வரை உள்ளது கோதரம மொததம 229, பிரம்ம வித்யா பிரஸ் சிதமபரத்தில் வெளியானது (பூஜை அறையில்) பெருமாள் ஸன்னதியில் வைத்துக் கொளளவும்

உ

ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதர் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட

ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலம்

என்னும் தர்மசாஸ்த்ர க்ரந்தத்தின்
இரண்டாவது பரிச்சேதமாகிய

ஆஹ்னிக காண்டம்

முதலாவது பாகம் தமிழுரையுடன் கூடியது.

இஃது
ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளின்
ஆஜ்ஞையை முன்னிட்டு

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால்

கும்பகோணம்
வைதிக வர்த்தினீ பிரஸ்ஸில்
அச்சிடப்பட்டு கும்பகோணத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

விலை] 1951 [ரூ. 7—8—0

ஶ்ரீ: ॥

உபஜ்ஞா.

ஶ்ரீமத்பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்ய
ஶ்ரீமச்சங்கரபகவத்பாத ப்ரதிஷ்டித
ஶ்ரீகாஞ்சீ காமகோடிபீடாதிப ஜகத்குரு
ஶ்ரீமச்சந்த்ரஶேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஶ்ரீபாதை:

க்ரியதே நாராயணஸ்ம்ருதி: ॥

ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிப்ரமாணப்ரஸித்தாந் யமாந் ஸ்ம்ருத்யாதிஷு மத்யேஷ்வேந கை[illegible]கயா ப்ரதீயமாநாந் தத்தத்வாக்யத்ரயிகாரிஹேஷேந ம[illegible]ப்ரமாணப்ரதர்ஶநபூர்வகம் நிஷ்பாதிதாநுஷ்டாநப்ரகாராந் ஸமூஹயா ஸீத்யாபோயிதும் ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலாக்யம் நிபந்தரத்நம் காண்டஷட்காத்மகம் வ்யதாநிஷு: ஶ்ரீவைத்யநாததீக்ஷிதேந்த்ரா இதி ஸுப்ரஸித்தமேததாஸ்திகலோகஸ்ய । ஷண்ணாமப்யாஹ்நிகாதிகாண்டாநாம் ம[illegible]காவேயஷு ஹாராமஜரை: ப்ரஹு ஶ்ரீலம்பண ஶ்ரீநிவாஸஶாஸ்த்ரிவர்யை: ப்ரஹுவித்யாவத்ரி காப்ரவர்தநாதிநா திகந்தவிஶ்ராந்தயஶோபி: த்ரவிபாஷாநுவாத த்ருஷ்ட்ராவணப்ரகாஶநே ரகாரிமீவஜ்ஞாண வாணீவரிவஸ்யாபராயா ஶுஶ்ரூஷ்கஜநதாயா கத்யாதப்ரஶ உபகார: ।

ததிதம் ஶ்ருஸ்ரதம் ஸாம்ப்ரதம் ஸுதுர்ஜஹதி ஸம் யோஜலி த்ரவிபாஷாநுவாதஸநாதம் ப்ரகாஶயிதுகாமேந ப்ரயமாவேக்ஷித மாஸ்திகாணாம் வேதயமஶாஸ்த்ரபரிபாலநஸஹயா முத்ராபித ஸ்மஸ்திஷியாவுபஹ்ருதம் ச பயஸ்வேலோக்ய

ഭൃശം സംഗൃഹ്യമഃ । ഖണ്ഡദ്വയാത്മസ്മിന്നേന സമഗ്ര
മൈത്രീനയമപ്രകാരേണ ഗ്രന്ഥകാരാ ശ്രദ്ധിതാഃ ശ്ലോകാദി
കാരാണാം വിധിയമപ്രകാരേണ സർവ്വേഷാം മ ാ ര ാ
യണഃ, ശ്രീഖണ്ഡമഹാകവയാ സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയ
ഗ്രന്ഥിതാശാസ്ത്രം ॥

വിജയയാത്രാസ്ഥാനം,
ഖാൻ കടപ്പുറവെള്ള
ദ്രഷ്ടാരഃ ॥
ഖരനാമ സംവത്സര,
വൈശാഖമാസസ്യ,
സോമവാസരഃ ॥

നാരായണസ്മൃതിഃ ॥

ஸ்ரீ: ॥

முத்ரை.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்ய, ஸ்ரீமச் சங்கர பகவத் பாத ப்ரதிஷ்டித, ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிப ஜகத்குரு

ஸ்ரீமச் சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீபாதர்களால்

செய்யப்படுகின்றது

நாராயண ஸ்ம்ருதி.

வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் முதலிய ப்ரமாணங்களால் ப்ரஸித்தங்களான தர்மங்கள் ஸ்ம்ருதி முதலியதில் மதபேதத்தால் அநேக ப்ரகாரமாய்த் தோன்றுவதால், அவைகளைப் பற்பல சாகைகளை அத்யயனம்செய்துள்ள அதிகாரிகளின் பேதத்திற்கு அனுகுணமாய் மூலப்ரமாணங்களை உதாஹரிப்பதை முற்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்ட அனுஷ்டான ப்ரகாரமுள்ளவைகளாய், ஸுலபமான ரீதியால் அறிவிப்பதற்கு, ஸ்ம்ருதி முக்தாபலமென்னும் ஆறுகாண்டங்களுடைய சிறந்த நிபந்தனக்ரந்தத்தை, ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதேந்த்ரர் அவர்கள் செய்தார்கள் என்பது ஆஸ்திக ஜனங்களுக்கு ப்ரஸித்தமாகியதே. டை ஆஹ்நிக காண்டம் முதலிய ஆறுகாண்டங்களையும், நடுக்காவேரி என்னுமக்ரஹாரத்தில் விளங்கியவரும், ப்ரஹ்ம வித்யா பத்ரிகாப்ரசாரம் முதலியவையால் திகந்தங்களில் பரவிய யசஸ்ஸுடையவருமான ப்ரம்ஹஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்த்ரிகள் அவர்கள் தமிழ் பாஷையில் மொழிபெயர்த்து, அச்சிட்டு வெளியிட்டதால், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா பரிசயமில்லாத ஆஸ்திக ஜனஸமூஹத்திற்கு உயர்ந்த உபகாரம் செய்யப்பட்டது.

அவ்விதமான இந்தச் சிறந்த க்ரந்தம் இப்பொழுது கிடைப்பது அரிதானதாயிருப்பதால், மறுபடி தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் கூடியதாய் முதலில் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஆஹ்நிக காண்

டம், வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால் அச்சிடப்பட்டு நமது ஸன்னிதியில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதைப் பார்த்து மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றோம். இந்த க்ரந்தத்தைப் பரிசீலிப்பதால், ப்ரதி தினம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்ம ப்ரகாரங்களை நன்கு அறிந்தவர்களாய் ஆஸ்திகர்கள், அவரவர் அதிகாரத்திற்கு அனுரூபமான தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதால் ஸர்வேச்வரனை ஆராதிப்பவர்களாயிருந்து, ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வர க்ருபையால் கல்யாண பரம்பரைகளை அடையக்கடவர் என்று ஆசப்ஸிக்கிறோம்.

விஜயயாத்ராஸ்தானம்,
வாழ்க்குடி என்னுமக்ரஹாரம்
கர-௵ வைகாசி-௴
அமாவாஸ்யா - ஸோமவாரம்.

நாராயண ஸ்ம்ருதி.

உ

ஓம் நமோ குருப்ய: ||

முகவுரை.

ஸர்வேச்வரனால் ச்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பலவித ப்ராணிகள் இவ்வுலகில் காணப்படுகின்றன. அவைகளுள் ஸ்தாவரங்கள் பலவிதமாயும், ஜங்கமங்கள் பலவிதமாயுமுள்ளன. ஜங்கமங்களிலும் எண்ணிறந்த ஜாதிபேதங்களுடன் ப்ராணிகள் காணப்படுகின்றன. அவைகளுள் மனித ஜாதியே சிறந்தது. எல்லா அவயவங்களும் சேர்ந்து இருப்பதாலும், அறிவு மிகுந்திருப்பதாலும், மனிதனொருவனுக்கே நல்வினை தீவினை க்ஞானமும், பரலோக க்ஞானமும், ஈசனொருவனுண்டென்றும், அவன் ஸர்வேச்ரனென்றும், அவனை நாம் வழிபடக் கடமையுள்ளவர்களென்றும், இல்லாவிடில் நரகத்தில் விழ நேரிடுமென்றும், ஸ்தாவராதி ஜன்மத்தையடைவோமென்றும், அவனை ஆராதித்தால் அழிவற்ற ஸுகமான மோக்ஷத்தை அடைவோமென்றும் க்ஞானமுண்டாகிறது. பசு, பக்ஷி முதலியவைக்கு அறிவிருந்தும் அது குன்றி, ஆஹார நித்ரா ஸ்த்ரீஸங்கங்களுக்குரிய ஸாதன ஸம்பாதனத்தோடு முடிந்திருக்கிறது. மனிதனின் புத்தி அவ்விதமல்ல. மிக ஸூக்ஷ்மமான விஷயங்களை ஆராய்வதிலும், பூததத்வங்களைச் சோதிப்பதிலும், நூதனமான ஸுகஸாதனப் பொருள்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதிலும் வல்லமையுள்ளது. இவ்விதமான மனித ஜன்மம் பலகோடி புண்யங்களால் ப்ராப்தமாகியதாகையால், மனிதன் ஸூக்ஷ்ம த்ருஷ்டியால் இதை அறிந்து, இப்பிறவிக் கடலினின்றும் வெளியேறும் உபாயத்தைச் சிந்திக்க வேண்டும். பசு, பக்ஷ்யாதிகளைப்போல் மூன்று கார்யங்களிலேயே ஆயுளைச் செலவிடக்கூடாது. எண்ணிறந்த பிறவிகளை அடைந்தோம், இனியுமடையப்போகிறோம், இவைகளை அடையாது எவ்விதம் வெளியேறுவோமென்று சிந்தனை செய்தால் அதன் உபாயம் ஈசனருள்தானென்று முடிவிற்றோன்றும். ஈசனருளையடைவதும், அவனியற்றிய ஆக்ஞையை மீறாது நடப்பதிலேயாம். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகள் அவன் ஆக்ஞையே. அவைகளிலுள்ளபடி, வர்ணங்களுக்கும், ஆச்ரமங்களுக்கும் தனித்

தனியாய் விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களைத் தவறாது அனுஷ்டிப்பதும், அதர்மங்களை வர்ஜிப்பதும் நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் ஏற்பட்டவை. இவ்வித மனுஷ்டிப்பதாலேயே ஈசனருளுக்குப் பாத்ரர்களாகலாம். இவ்விதம் கர்மானுஷ்டானத்தாலேயே ஜனகாதிகள் ஸித்தியைப்பெற்றனர். ஈசனருளாலேயே ஜ்ஞான முண்டாக வேண்டும். ஜ்ஞானத்தாற்றான் மோக்ஷத்தையடையவேண்டும். அதனாலேயே ஸர்வ துக்க நிவ்ருத்தியும், பரமானந்த ப்ராப்தியுமென்பது சாஸ்த்ரங்களின் ஸித்தாந்தம். அனுஷ்டேயமான கர்மங்கள் பற்பல ச்ருதிகளிலிருப்பதால் மந்த மதிகளான மனிதருக்குச் சுலபமாய்ப் புலப்படாதெனக் கருதி, காருணிகர்களான மஹர்ஷிகள் பலர் ஸ்ம்ருதிகளை வெளியிட்டனர். அவைகளிலுள்ளவைகளையும் லகுவாய் அறிந்துகொள்ள விருப்பமுள்ளவர்களுக்கு உபகாரமாகப் பலர் நிபந்தனங்களை யியற்றியிருக்கிறார்கள். அவைகளுள் "ஸ்ம்ருதி முக்தாபலம்" என்னும் நிபந்தனமும் ஒன்று. இது மிகச்சிறந்தது. இதை அறியாதவர் தக்ஷிண தேசத்தில் ஒருவருமில்லை யென்பது மிகையாகாது. இந்த நிபந்தனத்தில் உதாஹரித்திருக்கும் பல ஸ்ம்ருதிகளும், க்ரந்தங்களும், க்ரந்த கர்த்தாவின் சிறந்த வல்லமையை விளக்குகின்றன. இந்த நிபந்தனம் ஆறு காண்டங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அவையாவன:-1. வர்ணாச்ரம தர்ம காண்டம், 2. ஆஹ்நிக காண்டம், 3. ஆசௌச காண்டம், 4. ச்ராத்த காண்டம், 5. ப்ராயச்சித்த காண்டம், 6. திதிநிர்ணய காண்டம்.

இதை இயற்றியவர், தென்தேசத்தில் தஞ்சைமாகாணத்திலுள்ள 'கண்ட்ரமாணிக்கம்' எனும் அக்ரஹாரத்தில், ஸுமார் 300 வர்ஷங்களுக்குமுன் உதித்தவரென்றும், வாதூல கோத்ரத்திற் பிறந்தவரென்றும் தெரியவருகிறது.

இந்த நிபந்தனம் தக்ஷிண தேசத்தில் ப்ராம்ஹணர்களால் ப்ரமாணமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது சிலகாலத்திற்குமுன், நடுக்காவேரியில், ப்ரம்ஹஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்த்ரிகள் அவர்களால் தமிழுரை சேர்க்கப்பட்டு, தமது முத்ராசாலையிலேயே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருந்தது. இப்

புஸ்தகம் இப்பொழுது துர்லபமாகியதால், ஆஸ்திகர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையாரால், தமிழுரையுடன் சேர்த்து, கும்பகோணத்தில் 'வைதிக வர்த்தினீ' ப்ரஸ்ஸிலும், 'சாரதா விலாஸ' ப்ரஸ்ஸிலும் அச்சிட ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 2-ஆவது காண்டமாகிய "ஆஹ்னிக காண்டம்" தமிழுரையுடன் இப்பொழுது வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இக் காண்டத்தில், விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பது முதல் இரவில் சயனிக்கும் வரையிலுள்ள, சௌசம், ஆசமனம், தந்ததாவனம், ஸ்நானம், ஸந்த்யாவந்தனம், ஹோமம், பூஜை, வைச்வதேவம், போஜனம், அதிதிபூஜை முதலிய கர்மாக்கள் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இனி க்ரமமாய் மற்றக் காண்டங்களும் தமிழுரையுடன் வெளியிட உத்தேசம்.

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையோம்.

வைத்யநாததீக்ஷிதீய ஸ்ம்ருதி முக்தாபலத்தில் ஆஹ்னிக காண்டத்தின் முதல் பாகத்தின்

விஷய அட்டவணை.

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பது	1
ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தம் எது?	3
ஸந்த்யாகாலத்தில் செய்யக்கூடாதவை	5
ஸந்த்யைகளில் தூங்கியவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம்	6
எழுந்தவுடன் ஜபிக்கவேண்டியவைகள்	8
விடியற்காலத்தில் பார்க்கக்கூடியவையும், பார்க்கக்கூடாதவையும்	10
வெளியில் ஸஞ்சாரம்	11
மல மூத்ர விஸர்ஜந நியமங்கள்	13
எந்த இடங்களில் மல மூத்ர விஸர்க்கம் கூடாது	22
எவர்களைப் பார்க்கக்கூடாது	25
தேவாலயத்திற்கு வெளியில் நூறு கோலளவு தள்ள வேண்டும்	28
சௌசவிதி	30
ம்ருத்திகையின் லக்ஷணம்	32
வர்ண பேதங்கள்	34
முன்பே ஜலத்தை எடுத்து வைக்காவிடில்	35
தாரா சௌசம் கூடாது	36
ம்ருத்திகையின் கணக்கு	37
மண்ணின் அளவு	42
மூத்ர சௌசத்தில் மண்ணின் ஸங்க்யை	44
ஷை ஷை பரிமாணம்	,,
மணல்களால் செய்தால் இரண்டு மடங்கு	45
தேச காலானுஸாரமாய் சௌசம்	46
உபநயனமில்லாதவனுக்கு	,,
ஸ்த்ரீகளுக்கும், சூத்ரர்களுக்கும்	,,

விஷயங்கள். பக்கம் நெ.

போஜனகாலத்தில், சுத ஸ்ராவமானால்	48
மலங்களைக் கையால் ஸ்பர்சித்தால்	49
பிறரின் ஷை	,,
ம்ருத்திகையின் ப்ரமாணம்	51
பாவ சுத்தி ஆவச்யகம்	53
சௌசம் செய்யாவிடில் தோஷம்	54
வாய்க் கொப்புளித்தலின் விதி	55
கண்டூஷத்தின் ஸங்க்யை	,,
ஆசமன விதி	57
அதில் திக்கு நியமம்	58
வர்ண பேதத்தால் விசேஷம்	60
ஜலத்தின் பரிமாணம்	62
ஜலத்தின் லக்ஷணம்	63
மற்ற நியமங்கள்	66
தீர்த்த பேதங்கள்	74
ஆசமன ப்ரசம்ஸை	85
ப்ரம்ஹ யக்ஞத்தில் விசேஷம்	87
ஜலத்தின் நடுவில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம்	89
ஈர வஸ்த்ரத்துடன் ஆசமனம் முதலியது	93
குச ப்ரசம்ஸை	97
ஜபாதிகளின் பவித்ரதாரணம்	99
ப்ரம்ஹ க்ரந்தி பவித்ரம்	,,
ரேகைகளின் நியமம்	101
காம்ய பவித்ரங்கள்	102
ஸ்வர்ண, ரஜத பவித்ர விஷயம்	110
ஸ்வர்ண பவித்ரமில்லாவிடில், வெள்ளியை மட்டும் தரிக்கக்கூடாது	111
மூன்று லோஹங்களால் பவித்ரம்	112
ஜீவ பித்ருக்கனும், ஜீவ ஜ்யேஷ்டனும் வெள்ளி பவித்ரம் தரிக்கக்கூடாது	,,
கோவால பவித்ரம்	113
பவித்ரம் செய்யும் ப்ரகாரம்	114
பவித்ரத்தின் பரிமாணம்	115

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
தர்ப்பாஹரண காலம்	115
௸ மந்த்ரம்	117
குசம் கிடைக்காவிடில்	118
தர்ப்பங்களின் பேதங்கள்	119
விலக்கத் தகுந்த தர்ப்பங்கள்	120
தர்ப்பங்களின் ஸங்க்யை	121
ஆசமன நிமித்தங்கள்	122
வலது காதைத் தொடும் விஷயம்	129
இருமுறை ஆசமன நிமித்தங்கள்	131
ஆசமனத்தின் விலக்கு	136
பல்லில் சிக்கியதை எடுத்தால்	140
சில நிமித்தங்களில் ஆசமனம் இல்லை	145
த்ரவ்யத்தைக் கையில்வைத்து உச்சிஷ்டனானல்	148
ஆசமன ப்ரசம்ஸை	151
பல் துலக்கும் விதி	152
அதில் மந்த்ரம்	153
குக்குடாஸன விதி	154
உரிய காஷ்டம்	155
காஷ்டத்தின் பரிமாணம்	156
காஷ்டங்களின் பலம்	158
திக்குகளின் நியமம்	164
நிஷித்த காலங்கள்	166
ஸ்நான விதி	172
ஸ்நான ப்ரகாரம்	178
ஐந்து அங்கங்கள்	180
அருணோதய லக்ஷணம்	182
ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு ஆசமனத்தில் விசேஷம்	184
ஸ்நானங்க தர்ப்பணம்	185
ஜலத்திலிருந்து செய்யவேண்டும்	187
திக்குகளின் நியமம்	189
உபவீதாதி நியமம்	190
திலபேதங்கள்	191
ஜீவ பித்ருக்களுக்கு கருப்பு எள் நிஷித்தம்	192

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
சுபகார்ய விஷயத்தில் திலதர்ப்பணம் கூடாது	193
யக்ஷ்ம தர்ப்பணம்	194
கரையில் நிற்கவேண்டும்	195
ஈரவஸ்த்ரத்துடன் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது	,,
உத்தரீய வஸ்த்ர நிஷ்பீடனம்	197
மூன்றாய் மடித்துப் பிழியக்கூடாது	198
ஈரவஸ்த்ரத்தைத் தோளில் வைக்கக்கூடாது	199
ஸ்நான வஸ்த்ரத்தால் துடைத்துக்கொள்ளக்கூடாது	200
வஸ்த்ர தாரணம்	201
இடுப்பு வஸ்த்ரம், உத்தரீயம் இவைகளை மாற்றக்கூடாது	202
ஸ்நான வஸ்த்ரத்தை எடுப்பதில் விசேஷம்	203
வர்ண பேதத்தால் வஸ்த்ர பேதம்	,,
சாயமுள்ள வஸ்த்ரம் நிஷித்தம்	205
அஹத வஸ்த்ர லக்ஷணம்	206
தௌத வஸ்த்ரமில்லாவிடில்	207
கார்ய பேதத்தால் வெவ்வேறு வஸ்த்ரங்கள்	,,
நிஷித்த வஸ்த்ரங்கள்	208
கடிஸூத்ரமில்லாமலிருக்கக்கூடாது	,,
ஏழு தடவை காற்றினால் உலர்த்தும் விஷயம்	209
வஸ்த்ரதாரண மந்த்ரங்கள்	210
உத்தரீயம் ஆவச்யகம்	211
எவன் ஏக வஸ்த்ரன் ?	212
அந்தரீய வஸ்த்ர நிஷ்பீடனம்	213
அதன் மந்த்ரம்	,,
ஸ்நான பேதங்கள்	214
மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானம்	216
ஸ்நானத்திற்குரிய ஜலங்கள்	219
ஜலாசயங்களின் லக்ஷணங்கள்	,,
பிறனின் ஜலாசயத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	223
நதி முதலியது கிடைக்காவிடில்	224
பிறர் ஜலாசயத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் என்ன செய்வது?	225
எல்லோருக்கும் பொதுவாயுள்ளதில் ஸ்நானம்செய்யலாம்	226
சண்டாளனின் கிணறு முதலியதில் ஸ்நானம் செய்தால்	228

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
நதியிருந்தால் மற்ற ஜலத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	228
ஸமுத்ரத்தில் முழுகக்கூடாது	229
பர்வகாலத்தில்தான் ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யலாம்	230
கர்ப்பிணீபதி ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது	,,
பானுவாரம், மங்களவாரம் சேர்ந்தால் ஸமுத்ர ஸ்நானம் கூடாது	231
க்ருஷ்ணாங்காரக சதுர்த்தசியில் ஸமுத்ர ஸ்நானம்	,,
ஸேதுவில் வார தோஷமில்லை	232
அஸ்தமயத்திற்குப் பிறகு நதியில் ஸ்நானம் கூடாது	233
குருக்ஷேத்ரம் முதலியதை ஸ்மரிக்கவேண்டும்	,,
வர்ஜிக்கத் தகுந்த ஜலங்கள்	234
உஷ்ணோதக ஸ்நானம்	236
ஷை நிஷேதம்	237
ஷை ஸ்நானத்தில் விசேஷம்	238
சிவ கங்கை, விஷ்ணு கங்கை	239
ம்ருத்திகை கொண்டுவருவது	,,
கால்களை அலம்பாமல் ஜலத்தில் இறங்கக்கூடாது	242
ம்ருத்திகா ஸ்நான ப்ரகாரம்	,,
ஒருவனின் பின்பாகத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	259
மாதா பிதாக்கள் ஜீவித்திருக்கும்போது தர்சத்தில் ஸ்நானம் கூடாது	,,
ஸங்கல்பமில்லாத கர்மம் வீணாகும்	260
நைமித்திக ஸ்நானம்	262
சீத ஜலத்தால் செய்யவேண்டும்	263
சண்டாளாதிகளைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம்	264
சண்டாளாதிகளுக்கு எவ்வளவு தூரம் விலகவேண்டும்	270
சண்டாளாதிகளின் நிழலைத் தொட்டால்	273
பௌத்தன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தால்	275
நாய் முதலியவையின் ஸ்பர்சத்தில்	277
பக்ஷிகளின் ஸ்பர்சத்தில்	280
பூனையை வாயில் தொட்டால்	281
அசுத்தன் சண்டாளாதிகளைத் தொட்டால்	282
போஜனகாலத்தில் சண்டாளாதிகளைப் பார்த்தால்	284

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
துக்கப்ரச்னம் செய்தால்	284
நாய் முதலியதால் கடிக்கப்பட்டால்	285
அருணோதயத்திற்குமுன் ஸ்நானம் நிஷித்தம்	289
மஹாநிசா என்பது எது?	290
மஹாநிசையில் ஸ்நான பானாதிகள் கூடாது	291
காம்ய நைமித்திக ஸ்நானங்களை மஹாநிசையிலும் செய்யலாம்	292
ராத்ரியில் சண்டாளாதி ஸ்பர்சத்தில்	293
வீட்டில் ஜலமில்லாவிடில்	295
க்ரஹண ஸ்நானம்	297
ஸ்நானம் செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயம்	299
ஹிரண்ய ச்ராத்த விதி	300
ஆசௌசிகளும் ஸ்நானாதிகளைச் செய்யவேண்டும்	302
மோசன காலத்திலும் ஸ்நானம்	303
வார விசேஷத்தால் பல விசேஷம்	305
க்ராஸம் முதல் மோசனம் வரையில் புண்யகாலம்	306
க்ரஸ்தாஸ்தமயத்தில் மோசன ஸ்நானகாலம்	,,
இரவில் ஸூர்யக்ரஹணமும், பகலில் சந்த்ர க்ரஹணமும் நேர்ந்தால் ஸ்நானதானாதிகள் இல்லை	,,
ஸங்க்ரமண ஸ்நானம்	307
புண்யகால விவரணம்	310
ஸ்நானாதி பலம்	322
ரஜஸ்வலா ஸ்நானம்	323
ரஜஸ்ஸ்நான் நான்குவிதம்	325
ரஜஸ்வலை அசுத்தர்களால் தொடப்பட்டால்	329
ஆசௌசம் ஸம்பவித்தால் ஸ்நான விதி	331
ரஜஸ்வலைகளுக்கு பரஸ்பரம் ஸ்பர்சத்தில்	332
பிணியாளர் ஸ்நான விதி	337
தீர்த்தம், தேவாலயம் முதலியவிடங்களில் அஸ்ப்ருச்ய ஸ்பர்ச தோஷமில்லை	339
காம்ய ஸ்நானங்கள்	340
அச்வத்த நிழலில் ஸ்நானம்	343
புளி முதலியவையின் நிழலில் ஸ்நானம் கூடாது	,,

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
மாக ஸ்நானம்	344
தீர்த்தானுகுணமாய் பல பேதம்	349
அப்யஞ்ஜன ஸ்நானம்	351
நிஷித்த தித்யாதிகள்	352
அப்யங்காதிகளில் திதி நிஷேதம் தாத்காலிகம்	355
சதுர்த்தசீ முதலிய பர்வங்கள்	356
வார நிஷேத விதிகள்	357
ப்ராத:கால நிஷேதம்	361
நரகசதுர்தசீ ஸ்நானம்	,,
வாஸனைத் தைலம் முதலியவைக்கு நிஷேதமில்லை	363
க்ஷௌரத்திற்குப் பிறகு அப்யங்கம கூடாது	364
நெய்யுடன் கூடிய தைலத்திற்கு நிஷேதமில்லை	365
நிஷித்த வாரங்களில் சேர்க்கவேண்டிய த்ரவ்யங்கள்	,,
துளஸீ தளத்துடன் கூடிய தைலம் எப்பொழுதும் துஷ்டமல்ல	,,
அப்யங்க ஸ்நானத்தில் மந்த்ரங்களில்லை	366
ப்ராம்ஹணர்களுக்கு எண்ணெய்தேய்ப்பது மஹாபுண்யம்	367
க்ரியா ஸ்நானம்	,,
தீர்த்த யாத்ரையில் வர்ஜிக்கத்தக்கவை	369
பிறருக்காகச்சென்று, தீர்த்த ஸ்நானம் செய்தால்	370
தீர்த்த பலத்தை விற்கக்கூடாது	371
நதிகளின் ரஜோ தோஷ நிர்ணயம்	373
மஹா நதிகள்	376
ரஜோ தோஷத்திற்கு அபவாதம்	381
கௌண ஸ்நானங்கள்	382
ஆக்னேய ஸ்நான ப்ரகாரம்	386
வாருண ஸ்நானம்	388
ப்ராம்ஹ ஸ்நானம்	389
வாயவ்ய, ஸாரஸ்வத ஸ்நானங்கள்	391
பௌம ஸ்நானாதிகள்	393
சக்தனுக்கு அனுகல்பமில்லை	394
ஊர்த்வ புண்ட்ரதாரண விதி	395
ஊர்த்வ புண்ட்ர நிஷேத வசனங்கள்	412

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
நிஷேதத்திற்கு ஸமாதானம்	414
தப்த முத்ராவிஷய விசாரம்	432
த்ரி புண்ட்ர விதி	436
த்ரி புண்ட்ர நிஷேத வசனங்களுக்கு ஸமாதானம்	459
இரண்டு புண்ட்ரங்களும் தரிக்கலாம்	466
ச்ராத்தத்தில் புண்ட்ரதாரண விஷயம்	469
இதிஹாஸ புராணங்களுக்கு அப்ராமாண்ய சங்கா நிஷேதம்	475
ஸந்த்யா விதி	480
ஸந்த்யையை அதிக்ரமிக்கக்கூடாது	483
காயத்ரீ ஜபத்தை முடிக்கும காலம்	486
காலபேதத்தால் ஸந்த்யைக்கு நாமபேதம்	491
ஸாங்கமாய் செய்யமுடியாவிடில், உபஸ்தானமாவது செய்யப்படவேண்டும்	495
ஸந்த்யையின் கௌண காலம்	496
ஸூதகம் முதலியதில் ஸந்த்யாவந்தனம்	498
முக்ய காலாதிக்ரமத்தில் ப்ராயஸ்சித்தம்	500
கௌணகாலமும் அதிகரமித்தால் செய்யவேண்டியது	501
வெளியில் ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்யவும்	503
ப்ராதஸ் ஸந்த்யையின் ப்ரகாரம	505
மந்த்ரங்களின் ருஷி முதலியதைத் தெரிந்து அனுஷ்டிக்கவும்	511
மந்த்ரங்களின் அர்த்தத்தையும் அறியவேண்டும்	,,
ஆபோஹிஷ்டா முதலிய மந்த்ரங்களின் அர்த்தம்	512
ஸூர்யஸ்ச முதலிய மந்த்ரங்களின் அர்த்தம்	518
அக்னிஸ்ச ௸ ௸ ௸	521
ஆப:புனந்து ௸ ௸ ௸	,,
ததிக்ராவ்ண்ண: ௸ ௸ ௸	524
அர்க்யதானம்	525
ஆபத்காலத்தில் த்யானமாவது செய்யவும்	529
ஏழுநாள் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யாவிடில் புனருபநயனம்	,,
ஜபதேச ஆஸநாதி விதி	531
ப்ராண ப்ரதிஷ்டை	538

விஷயங்கள்.	பக்கம் நெ.
மாத்ருகாந்யாஸ க்ரமம்	538
ப்ராணாயாம விதி	541
ப்ராணாயாம லக்ஷணம்	543
ருஷி, சந்தஸ், தேவதைகள்	549
ந்யாஸ க்ரமம்	550
ப்ரணவ த்யானம்	551
வ்யாஹ்ருதி த்யானம்	552
காயத்ரீ த்யானம்	553
காயத்ர்யாவாஹனம்	555
வ்யாஹ்ருதிகளின் அர்த்தம்	558
காயத்ரியின் அர்த்தம்	559
காயத்ரீ சிரஸ்ஸின் அர்த்தம்	564
'ஆயாது' அனுவாகத்தின் அர்த்தம்	565
ருஷ்யாதி ந்யாஸம்	567
அக்ஷரங்களின் ருஷிகள்	,,
௸ சந்தஸ்ஸுகள்	568
௸ தேவதைகள்	,,
௸ தத்வங்கள்	569
௸ சக்திகள்	,,
௸ ந்யாஸக்ரமம்	570
வர்ணங்களின் த்யானம்	571
பதந்யாஸம்	575
பாதந்யாஸம்	,,
ஷடங்கந்யாஸம்	576
ஷடங்கந்யாஸம்மட்டில் ஆவச்யகம்	578
முத்ராவிதி, லக்ஷணம்	580
காயத்ரீ த்யானம்	586
தேவதா த்யானம்	587
காயத்ரியின் நான்காவது பாதம்	590
காயத்ரியின் மஹிமை	592

விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

உ

ஆஹ்னிக காண்டத்தின் பூர்வபாகத்தில், ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதரால் உதாஹரிக்கப்பட்ட,

க்ரந்த கர்த்தாக்களின் பெயர் அட்டவணை.

அகஸ்த்யர்
அங்கிரஸ்
அத்ரி
ஆச்வலாயனர்
ஆபஸ்தம்பர்
ஆக்னிவேச்யாயனி
உசநா
கண்வர்
கர்கர்
காச்யபர்
காத்யாயனர்
கார்க்யர்
கார்ஷ்ணாஜினி
காலவர்
கோபிலர்
கௌசிகர்
கௌதமர்
சங்கர்
சாண்டில்யர்
சாதாதபர்
சாலங்காயனர்
சிவர்
சௌனகர்
ச்லோகாபஸ்தம்பர்
தக்ஷர்
தேவலர்
நந்திஸ்வாமி
நாரதர்
நாராயணர்
பகவான்
பரத்வாஜர்
பராசரர்
பாரத்வாஜர்
பாரஸ்கரர்
பிதாமஹர்
புலஸ்த்யர்
புலஹர்
பைடீநஸி
போதாயனர்
ப்ருகு
ப்ருஹஸ்பதி
ப்ரசேதஸ்
ப்ரஜாபதி
ப்ரம்ஹா
ப்ருஹன்மனு
மரீசி
மனு
மஹாதேவர்
மார்க்கண்டேயர்
மேதாதிதி
யமன்
யாக்ஞவல்க்யர்
யோகயாக்ஞவல்க்யர்
ருச்யச்ருங்கர்
லிகிதர்
லோகாக்ஷி
வஸிஷ்டர்
விச்வாமித்ரர்
விஷ்ணு
விக்ஞானேச்வரர்
விவஸ்வான்
வையாக்ரபாதர்
வ்யாக்ரபாதர்
வ்ருத்தபராசரர்
வ்ருத்தசங்கர்
வ்ருத்தசாதாதபர்
வ்ருத்தமனு
வ்ருத்தகார்க்யர்
வ்ருத்தயாக்ஞவல்க்யர்
வ்ருத்தவஸிஷ்டர்
ஜாதுகர்ணி
ஜாதுகர்ண்யர்
ஜாபாலி
ஜைமினி
ஸங்க்ரஹகாரர்
ஸம்வர்த்தர்
ஸத்யவ்ரதர்
ஸத்யதபஸ்
ஸுமந்து
ஸுதர்சனாசார்யர்
ஸ்கந்தர்
ஹரதத்தர்
ஹரி:
ஹாரீதர்

உ

ஶ்ரீவராஹாய நம꞉ ॥

வைத்யநாததீக்ஷிதீயஸ்ம்ருதிமுக்தாபலே

ஆஹ்நிககாண்ட꞉ ॥

அதேதாநீமாஹ்நிககாண்ட꞉ ப்ராரப்யதே ॥

* ப்ராஹ்மே முஹூர்தே ப்ரபோத இத்யாதி ॥ *

தத்ர மநு꞉—

'ப்ராஹ்மே முஹூர்தே புத்யேத தர்மார்தௌ சாநுசிந்தயேத் । காயக்லேஶாம்ஶ்ச தந்மூலாந் வேததத்த்வார்தமேவ ச' இதி ॥ வேததத்த்வார்த꞉ பரமாத்மா ।

உ

வைத்யநாததீக்ஷிதீய ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலத்தில்
ஆஹ்நிக காண்டம்.

இனி இப்பொழுது ஆஹ்நிககாண்டம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. 'அத' என்ற பதத்திற்கு வர்ணாச்ரமகாண்டம் முடிந்த பிறகு என்பது பொருள். அதே பதம் க்ரந்தாரம்பத்தில் செய்யும் மங்களத்திற்குமாகிறது. அஹஸ் என்ற பதத்தால் பகலும், இராத்திரியும் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளில் செய்ய வேண்டிய கார்யங்கள் ஆஹ்நிகங்களெனப்படும். ஆஹ்நிகங்களைச் சொல்லும் காண்டம் ஆஹ்நிககாண்டம் எனப்படுகிறது. காலையில் விழிப்பது முதல் இரவில் படுக்கும் வரையிலுள்ள கார்யங்களை, மன்வாதி தர்மசாஸ்த்ரங்களை அனுஸரித்துச் சொல்லும் க்ரந்தமிதுவாம்.

விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பது முதலியவை.

அந்த ஆஹ்நிகங்களுள் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருப்பதைப்பற்றி மனு சொல்வது:— ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்திருக்கவேண்டும். தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் சிந்

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌰𑍍𑌥𑌞𑍍𑌚 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑌾𑌯𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌮𑌨𑌸𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌹𑌾𑌪𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇— 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑍇𑌽𑌰𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌞𑍍𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌚𑌿𑌤𑍇

திக்கவேண்டும். அவைகளாலுண்டாகும் தேஹச்ரமங்களையும், வேதத்தின் உண்மைப் பொருளான பரமாத்மாவையும் சிந்திக்கவேண்டும். இனி பகலிலும் இரவிலும் இவ்விதம் தர்மத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றும், இவ்விதம் பொருளைத்தேடவேண்டுமென்றும் சிந்திக்கவேண்டும். அவைகளில் தேஹத்திற்கு ச்ரமமதிகமாகி, தர்மார்த்தங்கள் அல்பமாகாமல், அல்ப ச்ரமத்தால் அதிக தர்மமும் அதிக அர்த்தமும் கிடைக்கும் வழியைச் சிந்திக்கவேண்டும். வேததத்வார்த்தமென்பதற்கு வேதத்தில் விதித்துள்ள கர்மங்களும், ப்ராஹ்மம் என்றும் பொருளுண்டு.

வ்யாஸர்:— *ப்ராம்ஹமுஹூர்த்தத்தில் எழுந்து தர்மம் அர்த்தம் இவைகளையும், அவைகளாலுண்டாகும் தேஹச்ரமத்தையும் சிந்திக்கவேண்டும், ஈச்வரனையும் மனதால் தியானிக்க வேண்டும்.*

யாக்ஞவல்க்யர்:— *ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து தனக்கு ஹிதமான கார்யத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும். தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளை அவைகளுக்கு உரித்தான காலத்தில் தன் சக்திக்குத் தகுந்தவாறு விடாமல் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.* ப்ராம்ஹமுஹூர்த்தத்தில்-இராத்திரியின் கடைசி யாமத்தின் பின்பாகத்தில் விழித்தவனாய், தனக்கு ஹிதத்தை (முன் செய்ததையும் இனிச் செய்யவேண்டியதையும்) வேதார்த்த ரூபமாயுள்ளதைச் சிந்திக்கவேண்டும். பிறகு தர்மார்த்தகாமங்

[illegible]

கஞா அதற்கு உசிதமான காலத்தில் யதாசக்தி ஸேவிக்க வேண்டும் என்று பொருள் என்கிறார் விக்ஞாநேச்வரர்.

மாதவீயவ்யாக்யானத்தில் பராசரர்:- ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் கடைசி யாமத்தின் பாதியில் இரண்டு முஹூர்த்தங்களில் முதலாவது முஹூர்த்தம் ப்ராம்ஹம், இரண்டாவது முஹூர்த்தம் ரௌத்ரம் எனப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலும்:— விடியற்காலத்தில் எழுந்து, இஷ்டதெய்வத்தை மனதால் வணங்கி, வரும் பகலில் செய்ய வேண்டிய கார்யத்தைச் சிந்திக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில்:— இராத்திரியின் கடைசி யாமத்தில் உள்ள ஒரு முஹூர்த்தம் ப்ராம்ஹமென்று சொல்லப்படுகிறது.

சௌனகர்:— ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து குரு, விஷ்ணு, மாதாபிதாக்கள் இவர்களை நமஸ்கரித்துத் தனக்கு ஹிதமான கார்யத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும்.

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌮𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍
𑌨𑍃𑌪 । 𑌵𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌃 ।
𑌅𑌪𑍀𑌡𑌯𑌾 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌮𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌷𑍋𑌢𑌾 𑌵𑌿𑌭𑌜𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌨𑍀𑌂 𑌚𑌰𑌮𑌾𑌂𑌶𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌬𑍋𑌧𑌿𑌤𑌃 ।
𑌪𑌤𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑍌 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌵𑌲𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌮𑌃 ।
𑌜𑌾𑌗𑌰𑍂𑌕𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌷𑌣𑌂 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍 ॥ 𑌯𑌚𑍍𑌚
𑌵𑍈𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀𑌂 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌸𑌤𑌤𑌂

ல்:— ஓ அரசனே! நல்ல புத்தியுள்ளவன் ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து விழித்துக்கொண்டு, தர்மத்தையும், அதற்கு விரோதமில்லாத அர்த்தத்தையும, அவ்விரண்டுக்கும் விரோதமில்லாத காமத்தையும் மனதால் சிந்திக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— இராத்திரியை ஆறாகப் பிரித்து, கடைசிப் பாகத்தில் விழித்துக்கொண்டு, பத்னியுடன் விஷ்ணுவை த்யானித்து, தர்மம் அர்த்தம இவைகளையும் சிந்திகக வேண்டும். இங்கு 'பத்னியாகிய லக்ஷ்மியுடன் கூடிய ஹரியை த்யானித்து' என்றும் பொருட்படுத்தலாம்.

ஸ்ம்ருதிரத்னவளியில்:—க்ருஹஸ்தன் விஷயத்தில் ஸ்வர்க்க ப்ராப்திகரமாய்ச் சிறந்த காமம் எதுசொல்லப் பட்டுள்ளதோ அதை முழுவதும், ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து நன்றாய்ச் சிந்திக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் தேவர்களும், பித்ருக்களும் சேர்ந்து வருகிறார்கள். ஆகையால் அப்பொழுது விழித்துக்கொள்ள வேண்டும். அது பித்ருக்களை

தேந த்யக்தவ்யோ ப்ராஹ்மே காலே ஸ்வாப: ॥ ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே ஸேவேதாம் சயநம் யத்ர தம்பதீ । ச்மசாந துல்யம் தத்வேச்ம பித்ருபி: பரிவர்ஜ்யதே ॥ யஸ்த்வேதஸ்மிந் காலே நித்ராம் குருதே ஸர்வதா நர: । அசுசிம் தம் விஜாநீயாதநர்ஹம் ஸர்வகர்மஸு ॥ ப்ராஹ்மே முஹூர்த்தே யா நித்ரா ஸா புண்யக்ஷயகாரிணீ । தாம் கரோதி த்விஜோ மோஹாத் பாதக்ருச்ச்ரேண சுத்யதீ'தி ॥

ப்ருஹந்மநு:—

சத்வாரி கர்மாணி ஸந்த்யாயாம் பரிவர்ஜயேத் ।
ஆஹாரம் மைதுநம் நித்ராம் ஸ்வாத்யாயஞ்ச ததைவ ச ॥
ஆஹாராஜ்ஜாயதே வ்யாதி: கர்ப்பதுஷ்டச்ச மைதுநாத் । நித்ராதோ ஜாயதே'லக்ஷ்மீ: ஸ்வாத்யாயாதாயுஷ: க்ஷய' இதி ॥

(யும தேவர்களையும) மரியாதை செய்வதாகும். எவன் மோக்ஷத்தையும, யமனைப் பாராமலிருப்பதையும வேண்டுகிறானோ, அவன் பிரதிதினமும் ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் விழித்திருக்கவேண்டும். எந்த க்ருஹத்தில் தம்பதிகள் ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்தில் படுக்கையிலிருக்கின்றார்களோ, அந்த க்ருஹத்தைப் பித்ருக்கள் ச்மசானத்திற்குச் சமமாய்த் தள்ளிவிடுகிறார்கள். எவன் எப்பொழுதும விடியற்காலத்தில் நித்திரை செய்கிறானோ, அவனை அசுத்தனாகவும், ஸகலகர்மங்களிலும் யோகயதை யற்றவனாகவும் அறிய வேண்டும். ப்ராமஹ முஹூர்த்தத்தில் செய்யப்படும் நித்திரை புண்யத்தை நாசப்படுத்துவதாகும். அறியாமையால் அக்காலத்தில் நித்திரை செய்பவன் பிராஜாபத்யக்ருச்ரத்தின் நாலிலொரு பாகமாகிய பாதக்ருச்ரம் அனுஷ்டித்தால் சுத்தனாகிறான்.

ப்ருஹன்மனு:— ஆஹாரம், ஸ்த்ரீஸங்கம், தூங்குதல், அத்யயனம் (வேதமோதல்) இந்நான்கு கார்யங்களையும் ஸந்த்யாகாலத்தில் வர்ஜிக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் சாப்பிடுவதால் வ்யாதியும், ஸ்த்ரீஸங்கத்தால் கர்ப்பநாசமும், நித்திரையினால் மூதேவியும், அத்யயனத்தால் ஆயுளின் நாசமும் உண்டாகிறது.

𑌮𑌨𑍁𑌃—

𑌤𑌞𑍍𑌚𑍇𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌰𑌤𑌃 । 𑌨𑌿𑌮𑍍𑌲𑍋𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌜𑍍𑌜𑌪𑌨𑍍𑌨𑍁𑌪𑌵𑌸𑍇𑌦𑍍𑌦𑌿𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑌭𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌶𑌯𑌾𑌨𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍋 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑌤𑍈𑌨𑌸𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌿𑌣𑌿 𑌶𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌨𑌿𑌮𑍍𑌲𑍋𑌚𑍇𑌚𑍍𑌚 – 𑌕𑌾𑌮𑌤𑌶𑍍𑌚 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 – 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌉𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌸𑍂𑌚𑌿𑌤𑌃, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

𑌸𑍍𑌵𑌪𑌨𑍍𑌨𑌭𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌨𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌶𑍍𑌵𑍋𑌭𑍂𑌤 𑌉𑌦𑌕𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌪𑌨𑍍𑌨𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑍋𑌽𑌨𑌾𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿

மனுவும்:— எந்த ஆச்ரமியானாலும் அறிந்தே தூங்கும் பொழுது ஸூர்யன் உதிக்கின்றானோ, அல்லது அஸ்தமிக்கின்றானோ அவன் பகல் முழுவதும் காயத்ரியை ஜபிப்பவனாய் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். ஸூர்யாஸ்தமயகாலத்தில் தூங்கும் அபிநிம்ருக்தனும், உதயகாலத்தில் தூங்கும் அப்யுதிதன் என்பவனும் முன் சொல்லிய பிராயசித்தம் செய்யாவிடில் மஹாபாபமுடையவனாவான். இது எல்லா ஆச்ரமிகளுக்கும் ஸமம். மனுவசனத்தில் 'காமகாரத:, அப்யனுஜ்ஞாநாத்' என்றிருப்பதால் அசக்தி, அறிவின்மை முதலிய காரணங்களாலேற்படும் விஷயத்தில் பிராயச்சித்தமில்லையென்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. சக்தியுள்ளவனுக்கும், ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கும் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளாவிடில் மஹாதோஷம் என்பது பொருள்.

ஆபஸ்தம்பர்:— ஸூர்யாஸ்தமயகாலத்தில் நித்திரை செய்பவன் 'அபிநிம்ருக்தன்' எனப்படுவான். அவன் இராத்திரி முழுவதும் உபவாஸத்துடன் மௌனியாய் உட்கார்ந்

தோ: ப்ராணாயாமேஷ்வித்யுக்த' இதி ॥ ‘ஸூர்யேணாப்யுதிதஸ்து ஶேதே ஸூர்யேணாப்யுதிதஶ்சேதி ச | ஸம்ஹாரோபிநிர்முக்தா ஸ்ய்யாதிதஸ்ததா ப்ராயஶ்சித்தம்! ஸூர்யேணாபிநிர்முக்த: ஸ்நாத்வா ஸந்த்யாந:, வாக்யத: தூஷ்ணீமஹோராத்ரம் ஸமாஸீத। ந ஶயீத। அப்யாஸே ஸத்ய: ப்ராத: ஸ்நாத்வா வாசம் விஸ்ருஜேத் ॥ அயமேவ நிவேஶ: ॥ ஆதித்யே தா:= யாவதங்காநாம் க்லாநிர்பவதி, தாவத் ப்ராணாயாமம் குர்யாதித்யேகே மந்யந்த' இத்யாஹு: ॥ ஶக்த்யபேக்ஷா விகல்ப: ॥

விஷ்ணு:—

‘உத்தாயோத்தாய போத்தவ்யம் கிமத்ய ஸுக்ருதம் க்ருதம்।
தத்தம் வா தாபிதம் வாபி வாக்ஸத்யா வாபி பாஷிதா ॥
உத்தாயோத்தாய போத்தவ்யம் மஹத்பயமுபஸ்திதம் । மரணவ்யாதிஶோகாநாம் கிமத்ய நிபதிஷ்யதீ'தி ॥

வ்யாஸ:—

‘கிந்நு மே ஸ்யாதிதம் க்ருத்வா கிந்நு மே ஸ்யாதகுர்வத:

வேண்டும், படுக்கக்கூடாது. மறு நாள் காலையில் ஸ்நானம் செய்த பிறகு பேசவேண்டும். இது பிராயச்சித்தம். ஸூர்யோதயகாலத்தில் நித்திரைசெய்பவன் ‘அப்யுதிதன்’ எனப் படுவான். அவன் அன்று பகல் முழுவதும் உபவாஸத்துடன் மௌனியாய் நின்றுகொண்டிருக்கவேண்டும். ‘அங்கங்களுக்கெல்லாம் சோர்வு உண்டாகும் வரை பிராணாயாமம் செய்ய வேண்டும்’ எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர். இந்த இரண்டு பிராயசித்தங்களுள் ஒன்றை யனுஷ்டிக்கலாம் என்ற விகல்பம சக்தியை அனுஸரித்துச சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

விஷ்ணு:— ஒவ்வொரு நாளும் எழுந்தெழுந்து, சென்ற தினத்தில் என்ன நற்கார்யம் செய்தேன், என்ன தானம் செய்தேன், கொடுக்கச் செய்தேன், என்ன உண்மையான வார்த்தையைப் பேசினேன் என்று சிந்திக்கவேண்டும். எழுந்தெழுந்து மரணம, வியாதி, துக்கம் இவைகளுள் எந்த மஹாபயம் இப்பொழுது ஸமீபித்து வந்துவிடுமோ என்று சிந்திக்கவேண்டும்.

வ்யாஸர்.— புத்தியுள்ளவன் இக்கார்யத்தைச் செய்தால் என்ன பயனுண்டாகும், இக்கார்யத்தைச் செய்யாவிடில் என்ன

தத் । இதி ஸங்க்ருஹ்ய கார்யாணி தீர: குர்வீத வா நவேதி ॥

ஸ்ம்ருதிப்ரதீபிகாயாம்—

'யஸ்யாம் ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ந கிஞ்சிச்சுபமாசரேத் । ததேவ வந்த்யம் திவஸமிதி வித்யாத்விசக்ஷண' இதி ॥

---

* ப்ரபோதாநந்தரஜப்யாநி ॥ *

தத்ர ஜப்யாந்யாஹ தக்ஷ:—

'ப்ரஹ்மா முராரிஸ்த்ரிபுராந்தகாரீ பாநு: ஶஶீ பூமிஸுதோ புதஶ்ச । குருஶ்ச ஶுக்ரஶ்ச ஶநிராஹுகேதவ: குர்வந்து ஸர்வே மம ஸுப்ரபாதம் ॥ ப்ருகுர்வஸிஷ்ட: க்ரதுரங்கிராஶ்ச மநு: புலஸ்த்ய: புலஹஶ்ச கௌதம: । ரைப்யோ மரீசிஶ்ச்யவநோ(அ)த தக்ஷ: குர்வந்து ஸர்வே மம ஸுப்ரபாதம் ॥ ஸநத்குமாரஶ்ச ஸநந்தநஶ்ச ஸநாதநோ(அ)ப்யாஸுரிபிங்கலௌ ச । ஸப்த ஸ்வரா: ஸப்த ரஸாதலாநி குர்வந்து ஸர்வே மம ஸுப்ரபாதம் ॥ ஸப்தார்ணவா: ஸப்த குலாசலாஶ்ச ஸப்தர்ஷயோ த்வீபவநாநி ஸப்த ।

கெடுதியுண்டாகுமென்று ஆலோசித்துப் பலனுக்குத் தகுந்தபடி கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும், செய்யாமலும் இருக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிப்ரதீபிகையில்:— நற்கார்யமொன்றும் செய்யாமல் எந்தத் தினம் சென்றதோ அந்தத் தினத்தை வீணனதென்று அறியவேண்டும்.

விழித்த பிறகு ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரங்கள்.

விடியற்காலத்தில் ஜபிக்கவேண்டியவைகளைச் சொல்லுகிறார் **தக்ஷர்**:— ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், ஸூர்யன், சந்திரன், அங்காரகன், புதன், குரு, சுக்ரன், சனி, ராகு, கேது இவர்கள் எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்யவேண்டும். பிருகு, வஸிஷ்டர், க்ரது, அங்கிரஸ், மனு, புலஸ்த்யர், புலஹர், கௌதமர், ரைப்யர், மரீசி, ச்யவனர்,

𑌭𑍂𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌮 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑍀 𑌸𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾 𑌸𑌰𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍀 𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌃 । 𑌨𑌭𑌸𑍍𑌸𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌮𑌹𑌤𑌾 𑌸𑌹𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌮 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌠𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌜𑍍𑌞𑌃 । 𑌦𑍁𑌃𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌹 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

‘𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌂 𑌗𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀𑌮𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌞𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌯𑌮𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌦𑌨𑍁𑌂 𑌬𑌲𑌿𑌮𑍍 ।
𑌸𑌪𑍍𑌤𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥

தக்ஷர் இவர்கள் எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸனத்குமாரர், ஸநந்தனர், ஸநாதனர், ஆஸுரி, ஸிம்ஹளர், ஏழு ஸ்வரங்கள், ஏழு கீழுலகங்கள் இவர்களும் எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்ய வேண்டும். 7-ஸமுத்ரங்கள், 7-குலபர்வதங்கள், 7-ருஷிகள், 7-தீவுகள், 7-வனங்கள், பூலோகம், ஆதிகூர்மம், 7-மேலுலகங்கள், இவைகளும் எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்யவேண்டும். கந்தகுணத்துடன் கூடிய பூமியும், ரஸத்துடன் கூடிய ஜலமும், ஸ்பர்சத்துடன் கூடிய வாயுவும், உருவத்துடன் கூடிய தேஜஸ்ஸும், சப்தத்துடன் கூடிய ஆகாசமும், மஹத்தத்துவத்துடன் கூடி எனக்குச் சுபமான விடியற்காலத்தைச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் மஹாபரிசுத்தமான இந்த ஸ்தோத்ரத்தைக் காலையில் படித்தாலும், ஸ்மரித்தாலும், கேட்டாலும் துஷ்டஸ்வப்னபலன் நசிக்கும். நல்ல விடியற்காலமும், பகவத் ப்ரஸாதத்தால் நித்யமும் உண்டாகும்.

ஸம்ருதிரத்னத்தில்:— மஹாபாரதத்தையும், பூமியையும், பசுவையும், ஸரஸ்வதியையும், பிராம்ஹணர்களையும், கேசவனையும் விடியற்காலத்திலெழுந்து உச்சரிக்கவேண்டும். ப்ரம்மா, சங்கரன், விஷ்ணு, யமன், ராமன், தனு, பலி இந்த ஏழு பேர்களையும் ப்ரதிதினமும் ஸ்மரிக்கவேண்டும். மஹாபாதகங்

புண்யச்லோகோ நலோ ராஜா புண்யச்லோகோ யுதிஷ்டிர: । புண்யச்லோகா ச வைதேஹீ புண்யச்லோகோ ஜநார்தந: ॥ கார்கோடகஸ்ய நாகஸ்ய தமயந்த்யா நலஸ்ய ச । ருதுபர்ணஸ்ய ராஜர்ஷே: கீர்த்தநம் கலிநாசநம் இதி ॥

சாண்டில்ய:—

உதயே ஸ்தவசீலோ ய: ப்ராத: ப்ரோக்தாம் திவே தநந்ய: । வாஸுதேவாதிதேவாநாம் நாமஸங்கீர்த்தநம் சரேதிதி ॥

* தர்சநீயாதர்சநீயாநி ॥ *

அத தர்சநீயாதர்சநீயாநி தர்சயதி காத்யாயந:-

ச்ரோத்ரியம் ஸுபகம் காம் ச அக்நிமக்நிசிதம் ததா । ப்ராதருத்தாய ய: பச்யேதாபத்ப்ய: ஸ ப்ரமுச்யதே ॥ பாபிஷ்டம் துர்பகம் மத்தம் நக்நமுத்க்ருத்தநாஸிகம் । ப்ரா

களும் நசிக்கும். நளனெனும் அரசனும், யுதிஷ்டிரனும், ஸீதா தேவியும், ஜனார்த்தனனும் புண்யச்லோகர்களெனப்படுகிறார்கள். (இவர்களின் கீர்த்தியைக் கேட்பதும் புண்யப்ரதமென்பதாம்.) கார்கோடகனெனும் நாகன், தமயந்தீ, நளன், ருதுபர்ணனெனும் ராஜரிஷி இவர்களின் நாமத்தை உச்சரிப்பது கலியைப் போக்குவதாகும். (கலியென்பது பாபத்தையும், சண்டையையும், கலியுகத்தையும் சொல்லும்.)

சாண்டில்யர்:— எவன் விடியற்காலத்தில் ஸ்துதி செய்ய விரும்புகின்றானோ, அவன் உரத்த குரலுடன் வாஸுதேவன் முதலான தேவர்களின் நாமங்களை உச்சரிக்கவேண்டும்.

விடியற்காலத்தில் பார்க்கக் கூடியவையும், பார்க்கக் கூடாதவையும்.

பிறகு பார்க்கக்கூடியவைகளையும், பார்க்கக்கூடாதவைகளையும் தெரிவிக்கின்றார் **காத்யாயனர்:**— ச்ரோத்ரியன், அழகுடையவன், பசு, அக்நி, யாகம் செய்தவன் இவர்களை விடியற்காலத்தில் எழுந்து பார்ப்பவன் ஆபத்துக்களினின்றும் விடுபடுவான். பாவி, குரூபமுள்ளவன், நக்னன், மூக்கறுபட்டவன்

தர்ஶநாய யஸ் பஶ்யேத் தஸ் கர்மாவலக்ஷணம்' இதி ॥ நக்நபதம் வாஸோவ்யதிரிக்தவிஷயம் ॥ அதவா—ச்சந்தாம்ஸி = ச்சந்தா:, ந வித்யந்தே ச்சந்தா: யஸ்ய ஸ: 'நக்ந' இத்யுச்யதே ॥

* அத பஹிர்விஹார: ॥ *

தத்ர வ்யாஸ:—

'நக்ஷத்ரஜ்யோதிராரப்ய ஸூர்யஸ்யோதயதர்ஶநாத் ।
ப்ராதஸ்ஸந்த்யேதி தாம் ப்ராஹு: ஶ்ருதயோ முநிஸத்தமா: ॥
தத: பூர்வம் ஸமுத்தாய ப்ராசீமேவோபநிஷ்க்ரமேத் ।
உதீசீம் ப்ராகுதீசீம் வா ஶௌசாசாரக்ஷமாம் திஶம் ॥ யத்ரோதகம் ப்ரபூதஞ்ச தத்ராபி ஶௌசமாசரேத்' இதி ॥

மாதவீயே—

'நைர்ருத்யாமிஷுவிக்ஷேபமதீத்யாப்யதிகம் புவ: ।
தூராதாவஸதாந்மூத்ரம் புரீஷஞ்ச ஸமாசரேத்' இதி ॥

இவைகளைக் காலையிலெழுந்தவுடன் பார்ப்பது கலஹத்திற்கு ஸூசகமாகும். நக்னன் என்ற பதம் வஸ்த்ரமில்லாதவனைச் சொல்லுகின்றது. ஆனால் குழந்தைகளைத்தவிர்த்து மற்றவர் விஷயமாய்ச் சொல்லவேண்டும். அல்லது வேதாத்யயனம் செய்யாதவனென்றும் நக்னபதத்திற்குப் பொருளுண்டு.

வெளியில் ஸஞ்சாரம்.

அது விஷயத்தில் **வ்யாஸர்**:— *ஓ முனிவர்களே! நக்ஷத்ரங்களின் ஒளி இருக்கும் காலம் முதல் ஸூர்யோதயம் வரையிலுள்ள காலத்தைப் ப்ராதஸ்ஸந்த்யா என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. அதற்கு முன்பே எழுந்து கிழக்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு இவைகளுள் சௌசாசாரத்திற்கு யோக்யமான திசையை நோக்கிச் செல்லவேண்டும். எந்த இடத்தில் ஜலம் அதிகமாயுள்ளதோ அந்த இடம் சென்று சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.*

மாதவீயத்தில்:— *தென்மேற்குத் திக்கில் அம்புவிழும் தூரம், அல்லது அதிகமான ப்ரதேசத்தைக் கடந்துசென்று*

ஆபஸ்தம்ப:—

'தூராதாவஸதாந்மூத்ரபுரீஷே குர்யாத் தக்ஷிணாம் திஶம் தக்ஷிணாபராம் வே'தி ॥ கச்சதீதி ஶேஷ: । தூராத் = தூராதித்யர்த: ॥

வ்யாஸ:—

'ப்ரதிஶ்ரயாத்தக்ஷிணபஶ்சிமேந க்ஷிப்த்வா ஶதம் கத்வா க்ஷேபமாத்ரம் ஶரஸ்ய । குர்யாத்புரீஷம் ஸம்வீதஶிரா வஸ்த்ரேண ந ச ஸ்ப்ருஶேத்தச்சிர: கரேண' இதி ॥ ப்ரதிஶ்ரய: = க்ருஹம் ॥

மநு:—

'தூராதாவஸதாந்மூத்ரம் தூராத்பாதாவஸேசநம் । உச்சிஷ்டாந்நம் நிஷேகம் ச தூராதேவ ஸமாசரே'தி ॥ தத்திவாவிஷயம் । ஸ்ம்ருதௌ ச பஹிர்க்ராமாத் தூராதாவஸதாத்வா மூத்ரபுரீஷயோ: கார்யம் விவர்ஜயேத் । 'ராத்ரௌ மூத்ரபுரீஷே து க்ருஹாப்யாஶே ஸமாசரேத்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

வீட்டிற்குத் தூரமான ஸ்தலத்தில் மூத்ரம், மலம் இவைகளை விடவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:— தெற்கு, அல்லது தென்மேற்குத் திக்கில் சென்று, வீட்டிற்கு வெகுதூரத்தில் மல மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— வீட்டிற்குத் தென்மேற்குத் திக்கில் அம்பு விழும தூரத்தளவு சென்று தலையை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துக் கொண்டு, மலவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். தலையைக் கையினால் தொடக்கூடாது.

மநு:— மூத்ரம், கால் கழுவிய ஜலம், எச்சிலன்னம், ரேதஸ் இவைகளை வீட்டிற்கு வெளியில் தூரத்தில் பரிஹரிக்க வேண்டும்.

இது பகல் விஷயம். ஸூர்யாஸ்தமயத்திற்குப் பின் க்ராமத்திற்கோ, வீட்டிற்கோ வெகுதூரத்தில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்பதில்லை. ஸமீபத்திலும் செய்ய

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

'𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑍇 𑌯𑌾𑌮𑍇 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌰𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌚𑍋𑌦𑌕𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌤𑍃𑌣𑍈𑌰𑍍𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 ॥ 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌷𑍍𑌠𑍀𑌵𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍇 𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌚𑌮𑌨𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌨𑌿 = 𑌅𑌯𑌜𑍍𑌞𑌿𑌯𑌾𑌨𑌿 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌶𑌕𑍃𑌨𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍 । 𑌅𑌯𑌜𑍍𑌞𑌿𑌯𑍈𑌰𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍃𑌣𑍈𑌃 𑌸𑌂𑌛𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌮𑍇𑌦𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑍃𑌣𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 ॥

லாம. "ராத்திரியில வீட்டிற்கு ஸமீபத்திலும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம செய்யலாம" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

அங்கிரஸ்:— ராத்திரியின் கடைசி யாமத்தில் எழுந்து கவனமுடையவனாய் ஆசமனம செய்து, புல்லுகளால் பூமியை மறைத்து, வஸ்த்ரத்தால் தலையை மறைத்து, மௌனத்துடன், துப்புதல், பெருமூச்சுவிடுதல் இவைகளில்லாமல், சுத்தமான இடத்தில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம செய்யவேண்டும். இங்கு ஆசமனம செய்து என்றிருப்பதால் நித்திரையைப்போல் வேறு ஆசமன நிமித்தம் நேர்ந்தால் ஆசமனம் செய்தபிறகே மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியதாயாகிறது. பூமியை மறைக்கும் புல்கள் யாகத்திற்கு அர்ஹமில்லாதவைகளாயிருக்கவேண்டும்.

அவ்விதமே விதிக்கின்றார் **காத்யாயனர்:—** தலையை மறைத்துக்கொண்டு, யாகத்திற்கு யோக்யமல்லாததும், உலர்ந்ததுமான த்ருணங்களால் பூமியை மறைத்து, மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். இங்கு தருணம் என்னும் பதம் கட்டை முதலியவையும் காட்டுவதற்காகும். ஆகையாலேதான்,

அத மநு:—

‘திரஸ்க்ருத்யோச்சரேத் காஷ்டம் லோஷ்டம் பத்ரம் த்ருணானி வா | நியம்ய ப்ரயதோ வாசம் ஸம்வீதாங்கோ(அ)வகுண்டித:’ இதி || திரஸ்கரணம் = அந்தர்தானம் | உச்சார: = மலமூத்ரோத்ஸர்க: | மூத்ரஸ்யாப்யுபலக்ஷணமேதத், ‘அயஜ்ஞியைரநார்த்ரைஸ்ச த்ருணை: ஸஞ்சாத்ய மேதினீம் | நாஸாம் வாஸஸா(அ)வேஷ்ட்ய விண்மூத்ரம் த்யஜேத் புத:’ இதி ஸ்மரணாத் || ஸம்வீதாங்க:— ஸூத்ராவீததேஹ: | அவகுண்டித: = ப்ராவ்ருதசிரா: ||

அத விஷ்ணு:—

‘அநார்த்ரேண ஸ்வவாஸஸா வேஷ்டயித்வா மூர்தானம் க்ரீவாயாமாஸஜ்யோச்சரேத்’ இதி ||

ஹாரீத:—

‘அப்ராவ்ருதசிரா யஸ்து விண்மூத்ரம் ஸ்ருஜதி த்விஜ: |
தச்சிரஸ்சததா யாத்விதி தேவாஸ்சபந்தி தம்’ இதி ||

மனு:— சுத்தனாயும், மௌனியாயும், அங்கங்களையும் தலையையும் வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துக்கொண்டு, கட்டை, மண் கட்டி, இலை, புல் இவைகளிலொன்றினால் பூமியை மறைத்து மலவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும் இங்குள்ள ‘உச்சரேத்’ என்ற பதம் மூத்ர விஸர்ஜனத்தையும் சொல்லும். ‘யக்ஞார்ஹமல்லாததும், உலர்ந்ததுமான புல்களால் பூமியை மறைத்து, மூக்கையும் வாயையும் வஸ்த்ரத்தால் மறைத்து, மலமூத்ரங்களை விடவேண்டும்’ என்ற ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

இங்கு விஷ்ணு:— ஈரமில்லாத தன் வஸ்த்ரத்தினால் தலையை மறைத்துக்கொண்டு உபவீதத்தைக் கழுத்தில் சேர்த்து மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

ஹாரீதர்:— பிராம்ஹணன் தலையை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துக்கொள்ளாமல் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்தால் அவன் தலை பல துண்டுகளாய்ப் போகவேண்டுமென்று தேவர்கள் அவனைச் சபிக்கின்றனர்.

बोधायनः—

'प्रच्छाद्य तृणैरयाज्ञिकं काष्ठं लोष्ठं वा शिरः प्रावृत्य दिवा सन्ध्ययोरुदङ्मुखो दक्षिणामुखो रात्रौ उच्चारप्रस्रवणे कुर्यादिति ॥

मनुः—

'उभे मूत्रपुरीषे तु दिवा कुर्यादुदङ्मुखः। दक्षिणाभिमुखो रात्रौ सन्ध्ययोश्च यथा दिवा ॥ छायायामन्धकारे वा रात्रावहनि वा द्विजः। यथासुखमुखः कुर्यात् प्राणबाधाभयेषु च ॥ 'छायायां मूत्रपुरीषयोः करणं वर्जयेदिति स्मरणात्, अत्र छायाशब्देन अपरिहार्यमेघपर्वताद्यन्तरिता सूर्यप्रभा विवक्षिता। अन्धकारशब्देन नक्षत्राद्यदर्शनम् ॥

यत्तु देवलेनोक्तम्—

'सदैव उदङ्मुखः प्रातः सायाह्ने दक्षिणामु

போதாயனர்:— யாகார்ஹமல்லாத உலர்ந்த புல், கட்டை, மண்கட்டி இவைகளிலொன்றினால் பூமியை மறைத்து, தலையை மூடிக்கொண்டு பகலில் வடக்குமுகமாகவும், இரவில் தெற்கு முகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

மநு:— பகலில் வடக்குமுகமாகவும், ராத்திரியில் தெற்கு முகமாகவும், இரண்டு ஸந்த்யாகாலங்களிலும் பகலில் போலவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். நிழல், அந்தகாரம் இவைகளிலும் ப்ராணபயம் வரக்கூடிய இடங்களிலும், பகல் ராத்திரியென்ற நியமமில்லாமல் இஷ்டப்படி இருந்து செய்யலாம். திக்குநியமமில்லை. 'நிழலில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடா'தென்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால் இங்கு நிழல் என்ற பதத்தால், நம்மால் பரிஹரிக்க முடியாததாய் மேகம் பர்வதம் முதலியவைகளால் ஏற்படும் ஸூர்யனின் மறைவு சொல்லப்படுகிறது. அந்தகாரம் என்பதால் ராத்திரியில் நக்ஷத்ரங்களின் மறைவும் சொல்லப்படுகிறது.

"எப்பொழுதுமே காலையில் வடக்கு முகமாகவும் மாலையில் தெற்கு முகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

𑌵𑌃 । 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇'𑌦𑌿𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇𑌤𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂, '𑌨𑍋𑌪𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾'𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌮𑌾𑌶𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍀𑌤𑍀 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌾 ।
𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃 ॥
𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁— '𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑍍𑌣𑍇𑌽𑌪𑌰𑌾𑌹𑍍𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍁𑌖' 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌮𑌵𑌚𑌨𑌂, 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌥𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃

ஸந்த்யா காலங்களில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது'' என்று தேவலர் சொல்லியிருக்கிறாரெனில், அது அடக்கப்பட்ட மலமூத்ரங்களைத் தவிர்த்தவைகளின் விஷயம். 'மலமூத்ரங்களை அடக்கிக்கொண்டு, க்ரியைகளைச் செய்யக்கூடாது' என்று ஸ்மருதி இருப்பதால், ஆகையால் மனுவசன விரோதமில்லை.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— நிருருதி திக்கிற்சென்று நிவீதியாயும், மௌனியாயும், சிச்னத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு பகலில் வடக்கு முகமாகவும், ஸந்த்யா காலத்திலும் ராத்திரியிலும் தெற்கு முகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

முற்பகலில் மேற்கு முகமாயும், பிற்பகலில் கிழக்கு முகமாயும், நடுப்பகலில் வடக்கு முகமாயும், இரவில் தெற்கு முகமாயும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்ற யம வசனம், ஸூர்யாபிமுகமாயிருந்து செய்வதை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளது என்று மாதவீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

யாக்ஞவல்க்யர்:— பகலிலும், ஸந்த்யா காலங்களிலும், காதில் பூணூலைத் தரித்து வடக்குமுகமாயும், ராத்திரியில் தெற்குமுகமாயும் மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

वः । कार्याणि मूत्रपुरीषे तु रात्रौ च दक्षिणामुखः' इति ॥

आपस्तम्बः—

प्राङ्मुखोऽन्नानि भुञ्जीत उच्चरेद्दक्षिणामुखः । उदङ्मुखो मूत्रं कुर्यात् प्रत्यक्पादावनेजनम्' इति॥ अत्र विकल्पो वेदितव्यः ॥

अङ्गिराः—

'कृत्वा यज्ञोपवीतं तु पृष्ठतः कण्ठलम्बितम् । विण्मूत्रं तु प्रकुर्वीत यद्वा कर्णे समाहितः' इति॥

आपस्तम्बोऽपि—

'नोर्ध्वं नाधो न तिर्यक्च किञ्चिदीक्षेत बुद्धिमान् । नभोभूम्योर्मध्यभागं पश्येत् कृत्वा शिरस्युपवीतकम्' इति ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि—

'सूत्रं तु दक्षिणे कर्णे कृत्वा विण्मूत्रमुत्सृजेत्' इति ॥

ஆபஸ்தம்பர்:— கிழக்குமுகமாய்ப் போஜனம் செய்ய வேண்டும். தெற்குமுகமாய் மலவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். வடக்குமுகமாய் மூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். மேற்கு முகமாய்க் காலலம்பவேண்டும். இதில் விகல்பமென்று அறிய வேண்டும்.

அங்கிரஸ்:— பூணூலை நிவீதமாய்க் கழுத்திலிருந்து முதுகில் தொங்கும்படி செய்து, அல்லது காதில் தரித்து, மல மூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பரும்:— புத்தியுள்ளவன் உயரவும், கீழேயும், குறுக்கிலும் ஒன்றையும் பார்க்கக்கூடாது. ஆகாசம், பூமி இவைகளின் நடுவையே பார்க்கவேண்டும். பூணூலைத் தலையில் தரிக்கவேண்டும்.

வேறொருஸ்ம்ருதியில்:- உபவீதத்தை வலதுகாதில் தரித்துக்கொண்டு மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

'𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌤𑍁 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌵𑍈 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍇 𑌤𑍁 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌕𑌰𑍍𑌣𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌏𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌯𑌥𑌾𑌹 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌕𑌮𑍍 । 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌵𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑌨𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑍇𑌣 𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 । 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍇'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂= 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌮𑍍 ॥

அங்கிரஸ் :— *கவனமுள்ளவனாய், உபவீதத்தை வலது காதில் வைத்துக்கொண்டு, சுத்தமான இடத்தில் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.*

வலது காதில் வைத்துககொள்ள வேண்டுமென்பது ஒரே வஸ்த்ரம் தரித்திருப்பவனைப் பற்றியதாம். ஏனெனில், ஸாங்க்யாயநர்—'க்ருஹஸ்தனான ப்ராம்ஹணன் ஒரே வஸ்த்ரமுடையவனாயிருந்தால், உபவீதத்தை காதில் வைத்துககொண்டு மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்று ஸாங்கயாயனர் சொன்னார்' என்று சொல்வதால்.

ஸாங்க்யாயனக்ருஹ்யத்திலும் :— *ஒரே வஸ்த்ரத்துடனிருப்பானாகில் யக்ஞோபவீதத்தை காதில் வைத்துக்கொண்டு மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும்.*

ஸ்ம்ருதி ஸாரத்தில் :— *உத்தரீயவஸ்த்ரத்தால் போற்றிக்கொண்டு, பவித்ரத்தை வலது காதில் வைத்துக்கொண்டு, மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். இங்கு பவித்ரமென்ற பதத்திற்கு பூணூல் என்று பொருள்.*

ததா ச பரத்வாஜ:—

'சண்டாலைரந்த்யஜைஶ்சைவ பாஷணே மூத்ரகர்மணி। தக்ஷிணஶ்ரவணே விப்ரோ ப்ரஹ்மஸூத்ரம் விநிக்ஷிபேத்' இதி ॥

மூத்ரபுரீஷத்யாகப்ரகரணே ஶங்க:—

'நாநுத்த்ருதோதகோ நாநுத்த்ருதம்ருத்திகோ நாவேஷ்டிதஶிரா:' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிதீபிகாயாம்—

'உத்த்ருத்யோதகமாதாய ம்ருத்திகாம் சைவ வாக்யத:। உதங்முகோ திவா குர்யாத் ராத்ரௌ சேத் தக்ஷிணாமுக: ॥ ப்ராகேவ மூத்ரபுரீஷஸ்ய பூர்வம் க்ருஹ்ணீத ம்ருத்திகாம்। பஶ்சாதுத்த்ருதா சேத் விப்ர: ஸசேலோ ஜலமாவிஶேத்' இதி ॥

பைடீநஸி:—

'அநுத்த்ருதோதகமூத்ரபுரீஷகரணே ஸசேலஸ்நாநம்' இதி ॥

அப்படியே பரத்வாஜர் :— *சண்டாளருடனும், அந்த்யஜருடனும பேசும்பொழுதும், மலமூத்ர விஸர்ஜன காலத்திலும ப்ராம்ஹணன் பூணூலை வலது காதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும.*

மலமூத்ரத்யாகப்ரகரணத்தில், சங்கர் :- *சௌசத்திற்குறிய ஜலம், மண் இவைகளை எடுத்து வைத்துக்கொள்ளாமலும், தலையில் வஸ்த்ரத்தைச் சுற்றிக்கொள்ளாமலும் மலமூத்ரங்களை விடக்கூடாது.*

ஸ்ம்ருதிதீபிகையில் :- *ஜலத்தையும, ம்ருத்திகையையும் எடுத்துவைத்துவிட்டு, மௌனியாய், பகலில் வடக்குமுகமாகவும், இரவில் தெற்குமுகமாகவும் மலமூத்ர விஸர்கம் செய்ய வேண்டும். ப்ராம்ஹணன் மலமூத்ர விஸர்கத்திற்கு முந்தியே மண்ணை எடுத்து வைக்கவேண்டும். பிந்தி எடுத்தால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். கட்டிய வஸ்த்ரத்துடனே ஸ்நானம் செய்வது ஸசேலஸ்நானம்.*

பைடீநஸி :— *ஜலத்தை எடுத்துக்கொள்ளாமல் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்தால் ஸசேலஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.*

பைடீநஸி:—

'உத்த்ருத்ய ஜலம் பஶ்சாத் குர்யாந்மூத்ரபுரீஷகே ॥ ஸ்ப்ருஷ்ட்வோதகபாத்ரஸ்து குர்யாந்மூத்ரபுரீஷகே । தத்தோயம் மூத்ரதுல்யம் ஸ்யாத் பீத்வா சாந்த்ராயணஞ்சரேத் ॥ கரஸ்தோதகபாத்ரஸ்த: குர்யாந்மூத்ரபுரீஷகே । தஜ்ஜலம் மூத்ரஸத்ருஶம் ஸுராபாநேந தத்ஸம'மிதி ॥

பரத்வாஜ:—

'மலமூத்ரம் த்யஜேத்யஸ்து விஸ்ம்ருத்யோபவீதயுக் । தத்ஸூத்ரம் தத்பரித்யஜ்ய தத்யாதந்யச்ச நூதந'மிதி ॥

அங்கிரா:—

'க்ருத்வா மூத்ரம் புரீஷம் வா யதா நைவோதகம் லபேத் । ஸ்நாத்வா ஶௌசாதிக: பஶ்சாத் ஸசேலந்து விஶுத்யதி ॥ ஸ்நாநங்க்ருத்வா(ஆ)ர்த்ரவாஸாஸ்து விண்மூத்ரே குருதே யதி । ப்ராணாயாமத்ரயம் க்ருத்வா புநஸ்ஸ்நாநேந

பைடீநஸியே :— ஜலத்தை முந்தி எடுத்துக்கொண்ட பிறகே மூத்ர புரீஷவிஸர்கம் செய்யவேண்டும். ஜலபாத்ரத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு விஸர்ஜனம் செய்தால், அந்த ஜலம் மூத்ரத்திற்குச் சமமாகும். அதைப் பானம் செய்தால் சாந்த்ராயணம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஜலபாத்ரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு விஸர்ஜனம் செய்தாலும் அந்த ஜலம் மூத்ரஸமமாகும். அதைக் குடிப்பது ஸுராபானஸமமாகும்.

பரத்வாஜர் :— மறதியால் பூணூலை நிவீதம் செய்துகொள்ளாமல் உபவீதியாகவே மலமூத்ரத்யாகம் செய்தவன் அந்தப் பூணூலை விட்டுவிட்டுப் புதிதான பூணூலைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அங்கிரஸ் :— முதலில் ஜலமே கிடைக்காவிடில், மலமூத்ர விஸர்கம் செய்த பிறகு, ஜலம் கிடைத்தவிடத்தில் சௌசாதிகளைச் செய்துகொண்டு, ஸசேலஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

शुध्यति ॥ तैलाभ्यङ्गे तथा वान्ते क्षौरकर्मणि मैथुने । अनाचम्य तु विण्मूत्रं कुर्वन् त्रिरात्रमशुचिर्भवेदिति ॥

आपस्तम्बः—

'शिरःप्रावरणं प्रथमं निवीतं द्वितीयं दिशामवलोकनं तृतीयं तृणैरन्तर्धानं चतुर्थं मौनं पञ्चमं विसर्गं षष्ठं मृत्तिकाग्रहणं सप्तमं जलग्रहणमष्टमम्' इति । विसर्गकरणानन्तरं मृत्तिकाजलग्रहणविधानं भूस्थजलविषयम्—'सजलं भाजनं स्थाप्य मृत्तिकां च परीक्षिताम् । कुर्यान्मूत्रपुरीषं च नान्यथा शुचिर्भवेत्' इति व्यासस्मरणात् ॥

ஸ்நானம் செய்த பிறகு ஈரவஸ்த்ரத்துடனேயே மலமூத்ர விஸர்கம் செய்தால், மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்து, மறுபடி ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளல், வாந்தி, க்ஷௌரம், ஸ்த்ரீஸங்கம் இவைகளில் அதற்குரிய சுத்தியைச் செய்து ஆசமனம் செய்யாமல் மூத்ர புரீஷ விஸர்கம் செய்பவன் மூன்று நாள் அசுத்தனாகிறான்.

ஆபஸ்தம்பர் :—தலையை வஸ்த்ரத்தால் சுற்றுவது முதலாவது, பூணூலை நிவீதம செய்துகொள்வது இரண்டாவது, நான்கு திக்குகளையும் பார்ப்பது மூன்றாவது, புல் முதலியவற்றால பூமியை மறைத்தல் நான்காவது, மௌனம் ஐந்தாவது, விஸர்ஜனம் ஆறாவது, மண்ணை எடுப்பது ஏழாவது, ஜலத்தை எடுப்பது எட்டாவது. இந்த வசனத்தில் மல விஸர்ஜனத்திற்குப் பிறகு மண் ஜலமிவைகளை க்ரஹிப்பதைச் சொல்லியிருப்பது பூமியிலேயே இருக்கும் ஜலத்தில் செய்யப்படும் சௌசத்தின் விஷயமாகும். ஏனெனில் "ஜலத்துடனுள்ள பாத்ரத்தையும், சோதிக்கப்பட்ட மண்ணையும் வைத்துவிட்டு மலமூத்ர விஸர்கம் செய்யவேண்டும், வேறுவிதமானால் சுத்தனாவதில்லை" என்று வ்யாஸர் சொல்லியிருப்பதால்.

மநு:—

'ந மூத்ரம் பதி குர்வீத ந பஸ்மநி ந கோவ்ரஜே | வாய்வக்நிவிப்ராதித்யம் அப: பஶ்யம்ஸ்ததைவ கா: || ந கதாசந குர்வீத விண்மூத்ரஸ்ய விஸர்ஜநம் | ந ஃபாலக்ருஷ்டே ந ஜலே ந சித்யாம் ந ச பர்வதே || ந ஜீர்ணதேவாயதநே ந வல்மீகே கதாசந | ந ஸஸத்த்வேஷு கர்த்தேஷு ந கச்சந்நபி ச ஸ்தித: || ந நதீதீரமாஸாத்ய ந ச பர்வதமஸ்தகே || ப்ரத்யக்நிம் ப்ரதிஸூர்யம் ச ப்ரதிஸோமோதகத்விஜாந் || ப்ரதி காம் ப்ரதிவாதம் ச ப்ரஜ்ஞா நஶ்யதி மேஹத:' இதி ||

யம:—

'ப்ரத்யாதித்யம் ந மேஹேத ந பஶ்யேதாத்மந: ஶக்ருத் | த்ருஷ்ட்வா ஸூர்யம் நிரீக்ஷேத காம் வஹ்நிம் ப்ராஹ்மணம் ததா'இதி ||

விஷ்ணு:—

'ந ப்ரத்யநிலாநலேந்த்வர்கஸ்த்ரீகுருப்ராஹ்மணா'நிதி ||

மநு :— வழியிலும், சாமபலிலும், பசுக்கொட்டிலிலும், வாயு, அக்னி, ப்ராமஹ்ணன், ஸூர்யன், ஜலம், பசு இவர்களைப் பார்த்துககொண்டும, கலப்பையால் உழுத பூமியிலும், ஜலத்திலும், சிதியிலும், (ஆஹிதாக்னிகளால் அயனத்தில் செங்கற்களால் மந்த்ரத்துடன் கட்டப்படும் மேடை 'சிதி' என ப்படும்) மலையிலும், ஜீர்ணமான தேவாலயத்திலும், புற்றிலும், பிராணிகள் வஸிக்கும் வளைகளிலும, நடந்து கொண்டும், நின்று கொண்டும், நதியின் கரையிலும், மலையின் உச்சியிலும், மல மூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யககூடாது. அக்னி, ஸூர்யன், சந்த்ரன், ஜலம், ப்ராம்ஹணன், பசு, காற்று இவர்களுக்கு எதிரா யிருந்து கொண்டு மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்பவனுக்கு புத்தி குறைந்துவிடும.

யமன்:— ஸூர்யனுக்கு எதிராய் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. தன்னுடைய மலத்தைப் பார்க்கக்கூடாது. பார்த்தால் ஸூர்யனைப் பார்க்கவேண்டும், அல்லது பசு, அக்னி, ப்ராம்ஹணன் இவர்களையாவது பார்க்கவேண்டும்.

விஷ்ணு :— காற்று, அக்னி, சந்த்ரன், ஸூர்யன், ஸ்த்ரீ,

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌛𑌾𑌯𑌾𑌕𑍂𑌪𑍇 𑌜𑌲𑍇 𑌵𑍀𑌥𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑍇 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑍇 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌲𑌯𑍇 𑌨𑌦𑍀𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑍇𑌷𑍁 𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌲𑍇 ॥ 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌮𑍂𑌲𑍇 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌧𑌃 । 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍 𑌨𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌶𑌿𑌰𑌃 ॥ 𑌨 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌦𑌿𑌶𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑍇 𑌬𑍁𑌧𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌰𑌿𑌜𑌾𑌤𑍇—

'𑌅𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌰𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌶𑍍𑌮𑌶𑌾𑌨𑌕𑍇 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌾𑌰𑍇 𑌗𑍋𑌮𑌯𑍇 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌭𑍂𑌮𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 ॥ 𑌬𑌿𑌲𑍇 𑌜𑌲𑍇 𑌵𑍀𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑍇 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑍇 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌲𑌯𑍇 𑌨𑌦𑍀𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑍁𑌶𑍇𑌷𑍁 𑌚 ॥ 𑌸𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌸𑍁 । 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤

குரு, ப்ராம்ஹ்ணன், இவர்களுக்கு எதிராயிருந்துகொண்டு மலமூத்ர விஸர்கம் செய்யக்கூடாது.

போதாயனர் :— கலப்பையாலுழுத ஸ்தலத்திலும், ஜலத்திலும், வீதியிலும், புற்றிலும், மலையினுசியிலும், தேவாலயத்திலும், நதியின் கரையிலும, தர்ப்பததின் மேலும், புல்லுள்ள தரையிலும், நிழலிலும், மரத்தினடியிலும மலமூத்ர விஸர்ஜனம் கூடாது. மலமூத்ரவிஸர்ஜன காலத்தில் வேறு விஷயத்தில் கவனமாய் வெகுகாலமிருக்கக்கூடாது கையால தலையைத் தொடக்கூடாது பேசக்கூடாது திக்குகளைப் பார்க்கக்கூடாது.

பாரிஜாதத்தில் :— அக்னியிலும், நடந்துகொண்டும், நின்றுகொண்டும், வீதியிலும, நதியின் துறையிலும, சமசானத்திலும், தணலிலும், சாணத்திலும, நதியிலும், யாக பூமியிலும், வளையிலும், ஜலத்திலும, வீதியிலும், புற்றிலும், மலையினுசியிலும், தேவாலயத்திலும், நதிக்கரையிலும், தர்ப்பம் புஷ்பம் குசம் இவைகளுண்டாகு மிடங்களிலும், இளைப்பாறக்கூடிய நிழல்களிலும், மரங்களிலும், வழியிலும், பசுக்கொட்டிலிலும், ஜலத்திலும், சாம்பலிலும் மூத்ரம் முதலிய அசுத்தமொன்றை

ஷ்டேவ கார்யா ந தத்ர மூத்ராதி கிஞ்சந । கிஞ்சேந்நாதி சிரம் தத்ர நைவ கிஞ்சிதுதீரயேத்’ இதி ॥

யம:—

‘துஷாங்காரகபாலானி தேவதாயதனானி ச । ராஜமார்கஶ்மஶானானி க்ஷேத்ராணி ச கலானி ச ॥ உபரோதநிவேஶேத ச்சாயாம் சதுஷ்பதம் ச தத்ர । உதகம் சோதகாதாரம் பந்தானம் ச விவர்ஜயேத் ॥ வ்ருக்ஷமூலானி ஸர்வாணி தேவாகாரஶ்வப்ரபிலானி ச’ இதி ॥

ஹாரீத:—

‘த்வாரோபசாரயோர்ந மூத்ரபுரீஷே கார்யே ஶக்ருதி ந கோஷ்டே நதீதீரே யஜ்ஞபூமௌ யஜ்ஞியானாம் வ்ருக்ஷாணாமதஸ்தாச்ச’ இதி ॥ உபசாரம் = த்வாரஸமீபம் ॥

விஷ்ணு:—

‘நாவ்ருதாயாம் பூமௌ நோஷரே நஶாத்வலே நோத்யானே நோதகஸமீபே நாகாஶ’ இதி ॥

யும் விடக்கூடாது அங்கு வெகுநேரம இருக்கக்கூடாது. ஒன்றும் பேசக்கூடாது.

யமன் :— உமி, கரி, ஓடு, கோவில், ராஜமார்ககம், மயானம், வயல், களம், நிழல், நாற்சந்தி, ஜலம், ஜலாதாரம், வழி, வ்ருக்ஷத்தினடி, தேவாகாரம், பள்ளம், வளை இவைகளில் விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது.

ஹாரீதர் :— வாசல், வாசற்படியின் ஸமீபம், சாணம், மாட்டுக்கொட்டில், துறை, யாகபூமி, யாகார்ஹமான விருக்ஷங்களினடி இவைகளிலும் விஸர்ஜனம் கூடாது.

விஷ்ணு :— மறைக்காத பூமியிலும், களர் பூமியிலும், புல் தரையிலும், பூந்தோட்டத்திலும், ஜல ஸமீபத்திலும், ஆகாசத்திலும் விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது.

வ்யாஸ:—

'புரீஷம் யதிவா மூத்ரம் யே ந குர்வந்தி மாநவா: । ராஜமார்கே ஸபாமத்யே தாந்யமத்யே ச தே ஶுபா: ॥ வாய்வக்ந்யர்காம்பு கோவிப்ராந் பஶ்யந்நாசர மூத்ரயேச்ச । நாஶ்மலோஷ்டபலாங்காரதர்பைர்ம்ருஜ்யாத் பாயும் பஹிர்மலே'தி ॥

ஸ்ம்ருதிரத்நே—

'நஸோபாநத்பாதுகோ வா ச்சத்ரீ வா நாந்தரிக்ஷகே । தஸ்யைவாபிமுகம் ஸ்த்ரீணாம் குருப்ராம்ஹணயோர்கவா'மிதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'நசோத்ஸ்ருஜேந்நதீச்சாயாவர்த்மகோஷ்டாம்புபஸ்மஸு । ந ப்ரத்யக்ந்யர்ககோஸோமஸந்த்யாம்புஸ்த்ரீத்விஜந்மந: ॥ நேக்ஷேதார்க்கம் நநக்நாம் ஸ்த்ரீம் நச ஸம்ஸ்ருஷ்டமைதுநாம்।

வ்யாஸர் :— ராஜமார்க்கத்திலும், ஸபையின் நடுவிலும், தான்யங்களின் நடுவிலும் விஸர்ஜனம் செய்யாதவர்கள் நல்லவராவர். காற்று, அகனி, ஸூர்யன, ஜலம், பசு, ப்ராம்ஹணன் இவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. கல், கிழங்கு, பழம, கரி, தர்பபம் இவைகளால் மலத்தைத் துடைககககூடாது.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— செருப்பு, பாதுகை தரித்தவனும், குடை பிடித்தவனும, ஆகாயத்திலும், ஸ்திரிகள், குரு, ப்ராம்ஹணன், பசு இவர்களுக்கு எதிராயும் விஸர்ஜனம் செய்யக் கூடாது.

யாக்ஞவல்க்யர் :— நதீ, நிழல், வழி, கொட்டில், ஜலம், சாம்பல் இவைகளிலும், அக்னி, ஸூர்யன், பசு, சந்த்ரன், ஸந்த்யை, ஜலம், ஸ்த்ரீ, ப்ராமஹணன் இவர்களுக்கெதிரிலும் விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ஸூர்யனைப் பார்க்கக்கூடாது. வஸ்த்ரமில்லாத ஸ்த்ரீயையும், ஸங்கமம் செய்துகொண்டிருக்

ந ச மூத்ரம் புரீஷம் வா நாஶுசீ ராஹுதாரகா:' இதி ॥

உதயாஸ்தமயே ஸூர்யம் நேக்ஷேத, நஹி ஸர்வதா ।

யதாஹ மநு:—'நேக்ஷேதோத்யந்தமாதித்யம் நாஸ்தம் யந்தம் கதாசந । நோபஸ்ருஷ்டம் ந வாரிஸ்தம் ந மத்யம் நபஸோ கத'மிதி ॥

உபபோகாதந்யத்ர ந நக்நாம், 'ந நக்நாம் ஸ்த்ரியமீக்ஷேதாந்யத்ர மைதுநா'தித்யாஶ்வலாயநஸ்மரணாத் ॥ மூத்ரபுரீஷே ச ந பஶ்யேத் । ததா அஶுசி: ராஹுதாரகாஶ்ச ந பஶ்யேதித்யர்த்த: ।

ஆபஸ்தம்ப:—

ஶிரஸ்த்ப்ராவ்ருத்ய மூத்ரபுரீஷே குர்யாத் பூமௌ கிஞ்சிதந்தர்தாய சாயாயாம் மூத்ரபுரீஷயோ: கர்ம வர்ஜயேத் । ஸ்வாம் து சாயாமவமேஹேத் । ந ஸோபாந

கும ஸ்த்ரீயையும, மூத்ரம், மலம் இவைகளையும, அசுத்தனைய் ராகுவையும், நக்ஷத்ரங்களையும் பார்க்ககூடாது.

உதயத்திலும அஸ்தமயத்திலும ஸூர்யனைப் பாாககக கூடாது. எப்பொழுதும் பார்க்ககூடா தென்பதில்லை. ஏனெனில்,

மனு :— உதயத்திலும், அஸ்தமயத்திலும, க்ரஹண காலத்திலும், ஜலத்திலும், ஆகாசத்தின் நடுவிலும ஸூர்யனைப்பார்க்கக் கூடாது.

நக்னஸ்த்ரீயைப் பார்க்கலாகா தென்பது போககாலம தவிர மற்றகாலத்தில். 'மைதுன காலமின்றி மறறகாலத்தில நக்னஸ்த்ரீயைப் பார்க்கக்கூடா' தென்று ஆச்வலாயனர் கூறியிருப்பதால். மூத்ரம், மலம் இவைகளையும் பார்க்ககூடாது. அசுத்தனைய் ராகுவையும், நக்ஷத்ரங்களையும் பார்க்ககூடாது என்று பொருள்.

ஆபஸ்தம்பர் :— தலையை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்து, பூமியை புல் முதலியதால் மறைத்து, மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்ய

ந மூத்ரபுரீஷே குர்யாத் க்ருஷ்டே பத்யப்ஸு வா । ததா
ஷ்டீவநமைதுநயோ: கர்மாப்ஸு வர்ஜயேத் । அக்ந்யர்கா-
ம்போ ப்ராம்ஹணம் கா தேவதாஶ்சாபிமுகோ மூத்ரபுரீ-
ஷயோ: கர்ம வர்ஜயேதிதி ॥ ச்சாயாயாம் = உபஜீவ்யச்சாயா-
யாம் । ஸ்வோபஜீவ்யச்சாயாயாமபீதி ஶரணா: ॥ ஷ்டீவநம் =
ஶ்லேஷ்மநிரஸநம் ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே— மூத்ரபுரீஷம் ஸமுத்ஸ்ருஜந்
யஜ்ஞியகாஷ்டத்ருணபர்ணாதிகம் க்ருஹீத்வா ஶிர: ப்ராவ்ருத்ய
நிவீதம் கண்டலம்பிதம் க்ருத்வா ஏகவஸ்த்ரஶ்சேத் தக்ஷிணே
கர்ணே நிதாய, மௌநம் காஷ்டாத்யந்தர்ஹிதாம் குர்யா-
ந்நாநம் ப்ராணாஸ்யபிதாநம் க்ருத்வா திவா ஸந்த்யயோ-
ருதங்முகோ ராத்ரௌ தக்ஷிணாமுகோ மூத்ரபுரீஷே
குர்யாத் । ஹலக்ருஷ்டே ஜலே சித்யாம் வல்மீகே கிரி-
மஸ்தகே । தேவாலயே நதீதீரே தர்பபுஷ்பேஷு ஶாத்வலே ॥

வேண்டும. நிழலில விஸாஜனம செய்யககூடாது. தன்னுடைய நிழலில் செய்யலாம. பாதாக்ஷை தரித்து செய்யக்கூடாது. உழுத ஸ்தலததிலும, வழியிலும், ஜலத்திலும கூடாது. ஷ்டீவனம மைதுனம் இவைகளை ஜலத்தில் செய்யக்கூடாது. அகனி ஸூர்யன் ஜலம பராம்ஹணன் பசு, தேவதைகள் இவர்களுககு எதிராக மூத்ரமலங்களை விடககூடாது. நிழல் என்பதற்கு பிறருக்கு உபகாரகமான நிழல் என்பது பொருள். அவ்விதம ஸ்மருதி சொல்லுவதால். ஷ்டீவனம் என்பதற்குக கோழை உமிதல எனறு பொருள்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:— மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்ய விருமபியவன் யகஞாஹமல்லாத கட்டை, புல, இலை இவைகளிலொன்றை எடுத்து, தலையை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்து, பூணூலை நிவீதமாய் கழுத்தில் தொங்கவிட்டு, ஒரு வஸ்த்ரத்துடனிருந்தால் பூணூலை வலது காதில் வைத்துக் கொண்டு, பூமியை கட்டை முதலியதால் மறைத்து மௌனமாய், மூக்கையும், வாயையும் வஸ்த்ரத்தால் மறைத்து, பகலிலும் ஸந்த்யைகளிலும் வடககு முகமாகவும், இரவில் தெற்கு முகமாகவும் மல மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும. உழுத பூமி, ஜலம், சிதி,

சைத்யச்சாயாஸு வ்ருக்ஷேஷு மார்கே கோஷ்டாம்பு பஸ்மஸு | கச்சம்ஶ்ச திஷ்டம்ஶ்ச விண்மூத்ரம் நோத்ஸ்ருஜேத் || ரத்யாசத்வரதீர்த்தேஷு ஶ்மஶாநே கோமயே ஜலே | ந ஸஸ்யமத்யே ஜநஸம்ஸதி வர்த்மநி | அங்காராராம ஸப்ராணி யஜ்ஞபூமிஷு நோத்ஸ்ருஜேத் | மாருதாக்ந்யர்க்க கோ ஸோம ஸந்த்யாம்பு ஸ்த்ரீ த்விஜாந் நர: || பஶ்யந் ஸம்முகதஶ்சைவ விண்மூத்ரம் ச நோத்ஸ்ருஜேத் | ஸர்வே நிஷேதா நைவ ஸ்யு: ப்ராணபாயாபயேஷு து || காஷ்டாதிநா குதஸ்தம் து அமேத்யம் நிர்ம்ருஜீத ச | கந்தமூலபலாங்காரை: நாமேத்யம் நிர்ம்ருஜீத ச || அந்யாஸக்தமநா நைவ திஷ்டேதத்ர சிரம் புத:' இதி ||

புராணே—

'தேவாலயஸ்ய பரித: ஶததண்டாத் பஹிர்புதே |
விண்மூத்ரகரணம் கார்யம் க்ரோஶாத் பஹிரதாபி வா' இதி ||

புற்று, மலையினுச்சி, தேவாலயம், நதிக்கரை, தாப்பம், புஷ்பம், புல்லுள்ள தரை, உபகாரகமான நிழல், மரம், வழி, கொட்டில், ஜலம், சாம்பல், அகனி இவைகளிலும், நடந்து கொண்டும், நின்று கொண்டும் மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ராஜவீதி, நாற்சந்தி, இறங்கும் துறை, மயானம், சாணம், ஜலம், பயிர்களின் நடுவு, ஜனகூட்டம், வழி, கரி, தோட்டம், ப்ராணிகளுள்ள இடம், யாகபூமி இவைகளிலும், வாயு, அக்னி, ஸூர்யன், பசு, சந்த்ரன், ஸந்த்யை, ஜலம், ஸ்த்ரீ, ப்ராமஹணன் இவர்களைப்பார்த்தும், எதிராகவும், மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ப்ராணபயமுள்ள காலத்திலும், பயமுள்ள இடத்திலும் எல்லா நிஷேதங்களும் ப்ரவர்த்திப்பதில்லை. கட்டை முதலியதால் குதத்திலுள்ள மலத்தைத் துடைக்கவேண்டும். கிழங்கு, வேர், பழம், கரி இவைகளால் துடைக்கக்கூடாது. வேறிடத்தில் மனதுடன் வெகுகாலம் இருக்கக்கூடாது.

புராணத்தில்:— கோவிலின் நான்கு புரத்திலும் நூறு கோலளவுக்கப்புறத்தில், அல்லது ஒரு க்ரோசத்திற்கப்புறத்தில் மலமூத்ர விஸர்கம் செய்யவேண்டும்.

𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

‘𑌅𑌪𑌾𑌵𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌤𑍃𑌣𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 । 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍 𑌦𑍃𑌢𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑌮𑍇𑌹𑌨𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌮𑍇𑌹𑌨𑌂 = 𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌃 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

‘𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍃𑌜𑍀𑌤 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌗𑍁𑌦𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍀𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑌯𑌜𑍍𑌞𑌿𑌯𑍈𑌃 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵𑌮𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

‘𑌅𑌶𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍋𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑍀𑌨𑌾𑌮𑌾𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌯𑍋𑌶𑍍𑌶𑍁𑌨𑍍𑌧𑌨𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇’𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥ 𑌫𑌲𑌪𑌾𑌕𑌾𑌵𑌸𑌾𑌨𑌾𑌃 = 𑌓𑌷𑌧𑌯𑌃 । 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌯𑍇 𑌫𑌲𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌚𑍍𑌛𑍁𑌷𑍍𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌃 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌤𑌿𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨

பாரத்³வாஜர் :— விஸர்ஜனம் செய்தபிறகு மண்கட்டி, கட்டை, புல் முதலியவற்றால் மலமூத்ரங்களைத் துடைத்து, வஸ்த்ரத்தை உயர்த்திக்கொண்டு, ஆண்குறியை நன்றாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு எழுந்திருக்கவேண்டும்.

ஹாரீதர் :— மண்கட்டி அல்லது உலர்ந்த கட்டையினால் குதத்தைத் துடைக்கவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— இடது கையினால் யக்ஞார்ஹமல்லாத கோரை முதலியவைகளால் மூத்ரமலங்களைத் துடைக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்பவனுக்கு ஆயுள் குறைவதில்லை.

ஆபஸ்தம்பர் :— கல்லினாலும், மண்கட்டியாலும், ஈரமுள்ளதும், உயர்ந்து நின்றிருப்பதுமான ஓஷதிகளையும் வனஸ்பதிகளையும் சேதித்து அவைகளாலும், மூத்ரபுரீஷங்களைத் துடைக்கக்கூடாது. ஓஷதிகளென்பவை பலித்தவுடன் அழிந்து போகும் செடிகளாம். வனஸ்பதிகளென்பவை பூக்காமல் பலிக்

सार्द्रेषु न दोषः । वातोद्धूतादिभिः उच्छ्रितवर्ति- षु दोषाभावं न कार्यापत्तिरित्यर्थः ॥

गौतमः—

न पर्णलोष्टाश्मभिर्मूत्रपुरीषापकर्षणं कुर्यादिति ॥ अत्र लोष्टनिषेधः उक्तकाष्ठादि सम्भवे वेदितव्यः ॥

हारीतः—

आहारं तु रहः कुर्यात् निर्हारं चैव सर्वदा । गुप्ताभ्यां लक्ष्मीयुक्तस्स्यात् प्रकाशे हीयते श्रियेति ।

---

* अथ शौचविधिः ॥ *

तत्र देवलः— शौचावसानान्नोत्सृजेच्छिश्नं मूत्रोच्चारयोरपि । गुदं हस्तं च निर्णिज्यान्मृदद्भिस्तु मुहुर्मुहुरिति ॥

கும் செடிகளாம். ஈரமுள்ள என்றதால் உலர்ந்தவைகளுக்குத் தோஷமில்லை. உயர்ந்து நிற்கு மென்றதால் காற்று முதலியவைகளால் ஒடிந்தவைகளுக்குத் தோஷமில்லை யென்பதாம்.

கௌதமரும் :— இலை, மண்கட்டி, கல் இவைகளால் மூத்ர புரீஷங்களைத் துடைக்கக்கூடாது. இங்கு மண்கட்டியை நிஷேதித்தது, சொல்லிய கட்டை முதலியவை கிடைக்கும் பக்ஷத்தில் என்று அறியவும். கிடைக்காவிடில் மண்கட்டியால் செய்யலாமென்பதாம்.

ஹாரீதர் :— ஆஹாரம், மலமூத்ரத்யாகம் இவைகளை எப்பொழுதும் ரஹஸ்யமான இடத்தில் செய்யவேண்டும். ரஹஸ்யமாய்ச் செய்தால் லக்ஷ்மியுடன் கூடுவான். பிரகாசமாய்ச் செய்தால் லக்ஷ்மியால் விடப்படுவான்.

இனி சௌசவிதி.

தேவலர் :— மலமூத்ர விஸர்கங்களில் சௌசம் வரையில் சின்னத்தை விடக்கூடாது. மண்ணாலும், ஜலத்தாலும் குதம், கை இவைகளை அடிக்கடி அலம்பவேண்டும்.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌧𑍍𑌵𑌨𑌿 𑌮𑍇𑌹𑌨𑌮𑍍 ।
𑌶𑍌𑌚𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌸𑌮𑌭𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑍌𑌚𑌂 𑌮𑍃𑌦𑌮𑍍𑌬𑍁𑌭𑌿’𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 —

'𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌶𑌿𑌶𑍍𑌨𑌶𑍍𑌚𑍋𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌮𑍃𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍈𑌰𑍍𑌜𑌲𑍈𑌃 ।
𑌗𑌨𑍍𑌧𑌲𑍇𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑌰𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍈𑌃 = 𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍈𑌃 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃 —

'𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑌾𑌶𑌯𑍇 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌪𑌿 —

'𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 । 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑍌 𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍌𑌚𑌜𑍍𑌞𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌾𑌰𑌕𑍌’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— எழுந்து செல்லும்போது வழியில் இடதுகையால் சிச்னத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, சௌசம் செய்யுமிடத்திற்குவந்து, மண் ஜலமிவைகளால் சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— சிச்னத்தை க்ரஹித்துக் கொண்டெழுந்து மண்களாலும், வெளியிலெடுத்த ஜலங்களாலும், சோம்பலில்லாதவனாய் நாற்றமும் பற்றும் போகும் வரையில் சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும் இங்கு எடுத்தஜலமென்பதற்குக் கமண்டலு முதலியதா லெடுக்கப்பட்ட தென்று பொருள். அவ்விதமே,

தேவலர் :— மலமூத்ர விஸர்கம் செய்தபிறகு, குளம் முதலியதின் உட்புறத்தில் சௌசம் செய்யக்கூடாது. ஜலத்தை எடுத்து ஜலாசயத்திற்கு வெளியிலேயே செய்யவேண்டும். எக்காலத்திலும் இதை மறக்கக்கூடாது

தக்ஷர் :- ஜலாசயத்தில் சௌசம் செய்யக்கூடாது. எடுத்த ஜலத்தால் செய்யவேண்டும். மண்ணையும் ஜலத்தையும் கொடுக்

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌽𑌸𑍀𑌨𑌶𑍍𑌶𑍌𑌚𑌮𑌾𑌰𑌭𑍇𑌤' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌵𑌾 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌾𑌰𑌭𑍇𑌤' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌶𑍌𑌚𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌾𑌦𑌿𑌶𑍌𑌚𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌾𑌚𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌮𑌾 𑌭𑍂𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌰𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍋𑌦𑌕𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑌃 । 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍁𑌖𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑌃—

'𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑍂𑌲𑌾𑌤𑍍𑌸𑌸𑌿𑌕𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌶𑌰𑍍𑌕𑌰𑌾𑌶𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾 ॥ 𑌨𑌾𑌖𑍂𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂 𑌨 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌂𑌸𑍁𑌲𑌾𑌂 𑌨 𑌚

கும் இருகைகளும இவனுககுச் சௌசத்தை அறிந்த பரிசாரகர் களாகின்றனர். இடதுகையால் மண்ணையும வலதுகையால் ஜலத்தையும் சேர்த்து சௌசம செய்யவேண்டுமென்பதாம.

போதாயனர் :— கிழக்கு அலலது வடககு முகமாய் உட்கார்ந்து சௌசம செய்துகொளளவேண்டும

கௌதமரும் :— கிழககு, அலலது வடககு முகமாயிருந்து சௌசம்=ஆசமனம் செய்யவேண்டும. இங்கு சௌசமென்ற பதத்தை க்ரஹித்தது மலமூத்ராதி சௌசங்களையும சொல்வதற்காக, ஆசமனத்தில மட்டிலும என்பதில்லை, என்று ஹரதத்தரின் வ்யாக்யானம.

அவ்விதமே ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— எடுத்துவைத்த ஜலத்தையும், மண்ணையும் க்ரஹித்துககொண்டு மௌனியாய், பகலில் வடக்கு முகமாகவும, ராத்ரியில் தெற்கு முகமாகவும் சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும

யமன் :— அறிந்தவன் மணலுடன் கலந்த கரையிலிருந்து மண்ணை க்ரஹிக்கவேண்டும. சுத்தமான இடத்திலுள்ளதைச

கர்கராஶ்ச । ந மார்கா³ந்நோஷராச்சைவ ஶௌசஶிஷ்டாஶ்ச பரஸ்ய ச ॥ ஏதாஸ்து வர்ஜயேந்நித்யம் வ்ருʼதா² ஶௌசம் ஹி தத்ஸ்ம்ருʼதம்' இதி ॥

ஆஶ்வலாயந:—

த்யாகா³ந்மூத்ரபுரீஷஸ்ய பூர்வம் க்³ருʼஹ்ணீத ம்ருʼத்திகாம் । ந ச ப்ரஹ்வோ ந சோத்திஷ்ட²ந் நாஶுசிர்ந வத³ந் த்³விஜ: ॥ ஆக்³நேய்யாதி³வாயவ்யந்தாந் தி³ஶோ நாபிமுகோ² ப⁴வேத் । க்ஷேத்ராச்ச்²மஶாநாத்³வல்மீகாந்மார்கா³த்³கே³ஹாஜ்ஜலாத் க²லாத் ॥ ஊஷராத்³தே³வதாஸ்தா²நாத³ஶுசேர்தே³ஶதஸ்ததா² । நாத்³ரிஜ்ஜ²ர்சைத்யாத்³யஜ்ஞாச்ச ந கோ³ஷ்டா²த் கோ³வ்ரஜாந்ந ச ॥ ஸலேபாம் ஸஸத்த்வாம் ச ஜந்துமிஶ்ராம் ந கர்த³மாம்' இதி ॥

தே³வல:—

'அங்கா³ரதுஷகீடாஸ்தி²ஸிகதாஶர்கராந்விதாம் । வல்மீகோஷரதோயாந்த:குட்³யோத்³த்⁴ருʼதாம் ஶ்மஶாநஜாம் ॥ ஆ

சுக்கான், கல் இவைகளில்லாமல் க்ரஹிக்கவேண்டும். பறித்தவிடம், புற்று, புழுதி, சேர், வழி, களர்நிலம், பிறன் சௌசம் செய்து மீந்தது இவைகளிலிருந்து மண்ணை க்ரஹிக்கக்கூடாது. க்ரஹித்துச் செய்தால் அந்த சௌசம் வீணாகும்.

ஆச்வலாயனர் :— மூத்ரபுரீஷ விஸர்ஜனத்திற்கு முன்பே ம்ருத்திகையை க்ரஹிக்கவேண்டும். குனிந்துகொண்டும், நின்றுகொண்டும், அசுத்தனாயும், பேசிக்கொண்டும், அக்னி திக்கு முதல் வாயுதிக்கு வரையிலுள்ள திக்குகளை நோக்கியவனாயும் ம்ருத்திகையை க்ரஹிக்கக்கூடாது. வயல், மயானம், புற்று, வழி, வீடு, ஜலம், களம், களர்நிலம், கோயில், அசுத்தஸ்தலம், சைத்யம், யாகஸ்தலம், கொட்டில் இவைகளிலிருந்தும் க்ரஹிக்கக்கூடாது. பற்றுள்ளதும், ஜந்துக்களுடன் கூடியதும், சேறுயுமுள்ள மண்ணை க்ரஹிக்கக்கூடாது.

தேவலர் :— கரி, உமி, புழு, அஸ்தி, மணல், சுக்கான் இவைகளுடன் கூடியதும், புற்று, களர்பூமி, ஜலத்தின் நடுவு, சுவர், ச்மசானம், பிறர் சௌசத்திற்குக் கொண்டுவந்தது இவைகளிலிருந்தும் ம்ருத்திகையை க்ரஹிக்கக்கூடாது. இங்கு

ஹ்ருதாமந்யஜலாசயாத் மாதீத ந ம்ருத்திகா'மிதி || தோயாந்த: = ஜலமத்யாத் | ஏதச்ச வாப்யாதிவ்யதிரிக்தவிஷயம் ||

அத ஏவ மநு:—

'வாபீகூபதடாகேஷு பாஹ்யதோ நாஹரேன்ம்ருதம் | ஆஹரேஜ்ஜலமத்யாத்து பரதோ மணிபந்தநா'திதி || ஏதச்சாரண்யவிஷயம் ||

ஸ்ம்ருதிரத்நே து—

'ஜலமத்யகதா க்ராஹ்யா பரதோ மணிபந்தநாத் | ஆரண்யகேஷு கேவலம் ஸ்யாத் க்ராமேஷ்வாஹரணம் ந சே'தி ||

ம்ருதாஹரணே ஶுக்லாதிவர்ணமாஹ மரீசி:—

'விப்ரே ஶுக்லா து ம்ருச்சௌசே ரக்தா க்ஷத்ரே விதீயதே | ஹாரித்ரவர்ணா வைஶ்யே து க்ருஷ்ணா ஸ்த்ரீஶூத்ரயோரஸ்த்வி'தி ||

'ஜலத்தின் நடுவு' என்றது நீரோடை முதலியதைத் தவிர்த்து மற்ற ஜலமத்ய விஷயம். ஆகையாற்றான,

மனு :— வாபி, கூபம், தடாகம் இவைகளில வெளியி லிருந்து ம்ருத்திகையைக் கொண்டு வரக்கூடாது. அவைகளின் ஜலத்தின் நடுவில் மணிககட்டு அளவு ஜலத்திற்கு அப்புற மிருந்து ம்ருத்திகையை க்ரஹிக்கவேண்டும

இது அரண்யத்திலுள்ளவைகளின் விஷயம்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் .— ஜலமத்யத்தில் மணிககட்டு அள வுக்கு அப்புறமிருந்து க்ரஹிக்கவேண்டும். இவ்விதம சொல லியது அரண்யத்திலுள்ளவைகளின் விஷயம கராமத்திலுள்ள வைகளிலோவெனில் முன் சொல்லியபடி விதியில்லை.

ம்ருத்திகை க்ரஹிப்பதில் வெளுப்பு முதலிய வர்ணங்களை விதிக்கின்றார் மரீசி :- சௌசத்தில், ப்ராம்ஹணனுக்கு வெளுத் ததும், க்ஷத்ரியனுக்கு சிவந்ததும், வைச்யனுக்கு மஞ்சள் நிற முள்ளதும், ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்குக் கறுத்ததுமான ம்ருத்திகை விதிக்கப்படுகிறது.

யத்ர பூர்வோக்தலக்ஷணா ம்ருத் ந லப்யதே, தத்ர கதம் சௌசம் கர்தவ்யமித்யபேக்ஷிதே மநு:—

'யஸ்மிந் தேசே யதாயம் யா ச யத்ரைவ ம்ருத்திகா । ஸைவ தத்ர ப்ரசஸ்தா ஸ்யாத் தயா சௌசம் விதீயதே' இதி ॥

யதா கதாசிதப்யுத்தரணம் ந ஸம்பவதி, ததா விசேஷமாஹ வ்யாஸ:—

'அரத்நிமாத்ரம் ஜலம் த்யக்த்வா கார்யம் சௌசமநுத்த்ருதே । பச்சாத்தச்சோதயேத்தீர்தமந்யதா ஹ்யசுசிர்பவேத்' இதி ॥ ஜலாதரத்நிமாத்ரம் ப்ரதேசம் தீரே த்யக்த்வா, ஜலபாத்ராபாவேந உத்தரணாஸம்பவே தக்ஷிணஹஸ்தேந உத்த்ருத்ய வாமேந ப்ரக்ஷாலயேதித்யர்த: ॥ தீர்தமத்ர சௌசஸ்தலம் ॥

ததாச ருஷ்யச்ருங்க:—

'யஸ்மிம் ஸ்தாநே க்ருதம் சௌசம் வாரிணா தத்து சோதய

எவ்விடத்தில் முன் சொல்லிய லக்ஷணங்களுடைய மண் கிடைக்கவில்லையோ அவ்விடத்தில் எப்படி சௌசமெனில் **மநு** :— எந்தத் தேசத்தில் எந்த ஜலம், எந்த ம்ருத்திகை கிடைக்கின்றதோ அதுவே அங்கு ச்லாக்யமாகும். அதனாலேயே சௌசம் செய்துகொள்ளலாம்.

எப்பொழுது எவ்விதத்திலும் ஜலத்தை எடுத்துவைப்பது ஸாத்யமில்லையோ அங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார் **வியாஸர்** :— ஜலக்கரையில் அரத்னியளவு தூரத்திற்கு அப்புறத்தில் சௌசம் செய்து கொள்ளவேண்டும். பிறகு அந்த இடத்தை சுத்தமாகச் செய்யவேண்டும். சுத்தம் செய்யாவிடில் அசுத்தனுவான். பாத்திரமில்லாததால் எடுத்துச்செய்ய முடியாவிடில் ஜலக்கரையில் ஒரு முழத்திற் கப்புறத்திலுட்கார்ந்து வலது கையாலெடுத்த ஜலத்தைக் கொண்டு இடது கையால் சௌசம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்பது பொருள். இங்கு தீர்த்தமென்ற பதத்திற்குச் சௌசஸ்தல மென்பது பொருள். (அரத்னி என்பது ஒரு அங்குலம் குறைந்த முழம்.)

அவ்விதமே ருச்யச்ருங்கர் :— எந்த இடத்தில் சௌசம் செய்யப்பட்டதோ அந்த ஸ்தலத்தை ஜலத்தினுல் சுத்தமாக்க

वेत् । न शास्त्रविदः समवेतस्य शुद्धिकारं यो न शोधयेदिति ॥

स्मृतिरत्ने—

'देशान्तरगतो विप्रः क्षालयेच्छौचमात्मनः ॥
शौचशेषमृदं तोये नहि प्रक्षालयेद्यदि ।
तच्छेषमस्य पितरो भक्षयेयुर्न संशय' इति ॥
देशान्तरगतः = पृथग्देशान्तरगतः ॥

देवलः—

धर्मविद्दक्षिणं हस्तमधःशौचे न योजयेत् ।
तथा च वामहस्तेन नाभेरूर्ध्वं न शोधयेदिति ॥

सङ्ग्रहे—

'नाभेरधस्तादङ्गानि क्षालयेद्वामपाणिना । कार्यं चाचमनादीनि सर्वाणि दक्षिणेने'ति ॥

ऋश्यशृङ्गः—

धाराशौचं न कर्तव्यं शौचमिच्छद्भिरुत्तमैः ।

வேண்டும். மண்ணைச் சுத்தம் செய்யாதவனுக்குச் சுத்தி உண்டாவதில்லை.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— பிராம்ஹணன் வேறுப்ரதேசத்திலிருந்துகொண்டு சௌசஸ்தலத்தை அலம்பவேண்டும். சௌசத்தில் மீந்த மண்ணை ஜலத்தால் சோதிக்காவிடில் அந்த மண்ணை அவனின் பித்ருக்களெல்லோரும் பக்ஷிப்பார்கள். ஸந்தேஹமில்லை. இங்கே தேசாந்தரமென்பதற்கு வேறுஸ்தலமென்பது பொருளாம்.

தேவலர் :— தர்மமறிந்தவன் வலதுகையைக் கீழ்பாகத்தின் சௌசத்தில் உபயோகிக்கக் கூடாது இடது கையால் கொப்பூழுக்கு மேல் உள்ள அவயவத்தைச் சோதிக்கக்கூடாது.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— நாபிக்குக்கீழுள்ள அங்கமெல்லாவற்றையும் இடது கையினாலலம்பவேண்டும். ஆசமனம் முதலிய எல்லாவற்றையும் வலது கையினால் செய்யவேண்டும்.

ருச்யச்ருங்கர் :— சௌசத்தால் சுத்தியை விரும்புகின்றவன் தாரையாய் விழும் ஜலத்தினால் சௌசம் செய்யக்கூடாது.

हस्ताहृतैरेव कर्तव्यं हस्तशौचविधानत इति ॥

दक्षः—

'न शौचं वर्षधाराभिः कुर्यादाचमनेऽपि ।

मृत्संख्यामाह वसिष्ठः—

'पञ्चापाने दशैकस्मिन् उभयोः सप्त मृत्तिकाः ।
उभयोः पादयोः सप्त लिङ्गे द्वे परिकीर्तिते' इति ॥

यमोऽपि—

'द्वे लिङ्गे मृत्तिके देये पञ्च पायौ करे दश ।
उभयोः सप्त दातव्याः पुनरेका पायौ तथे'ति ॥

मनुः—

'एका लिङ्गे गुदे तिस्रस्तथैकस्मिन् करे दश ।
उभयोः सप्त दातव्या मृदः शुद्धिमभीप्सता ॥ एतच्छौचं

கையாலெடுத்த ஜலங்களாலேயே செய்யவேண்டும். கையால் சௌசம் செய்து கொள்ளும்படி விதியிருப்பதால்.

தக்ஷர் :— மழைஜலத்தின் தாரைகளால் ஒருகாலும் சௌசம் செய்து கொள்ளக்கூடாது.

மண்ணின் ஸங்க்யையைச் சொல்லுகிறூர் வஸிஷ்டர் :— அபானத்தில் ஐந்து, இடது கையில் பத்து, இரண்டு கைகளி லும் தனித்தனி ஏழு, கால்களில் தனித்தனி ஏழு, குறியில் இரண்டு மண்கள் உபயோகிக்கப்பட வேண்டும்.

யமனும் :— குறியில் இரண்டு, அபானத்தில் ஐந்து, இடது கையில் பத்து, கைகளில் தனித்தனி ஏழு, மறுபடி அபானத்தில் ஒன்று என்றகணக்கால் ம்ருத்திகையை உப யோகிக்கவேண்டும்.

மனு :— சௌசத்தால் சுத்தியை விரும்பியவன் குறியில் ஒன்று, அபானத்தில் மூன்று, இடது கையில் பத்து, இருகை களிலும் தனித்தனி ஏழு மண்களை உபயோகிக்க வேண்டும். இந்தச் சௌசம் க்ருஹஸ்தனுக்கு. இதை விட இரண்டு மடங்கு

𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌨𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣'𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌦𑌶𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁𑌭𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌃 । 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌦𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍 ॥ 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂𑌚𑍈𑌵 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣'𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌏𑌕𑌾 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋𑌽𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑌶 𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌷𑌟𑍍 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌸𑌪𑍍𑌤𑍋𑌭𑌯𑍋'𑌰𑌿𑌤𑌿 । 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑍇=𑌸𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌗𑍇, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌃—

'𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌗𑍁𑌲𑍍𑌫𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯𑍌 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚𑌾𑌮𑌣𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌲𑍇𑌪𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌷𑌣'𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

பிரம்ஹசாரிக்கும், மூன்று மடங்கு வானப்ரஸ்தனுக்கும், நான்கு மடங்கு ஸன்யாஸிக்கும் விதிக்கப்படுகிறது.

தக்ஷர் *:— அபானத்தில் ஐந்து, இடதுகையில் பத்து, இரண்டுகைகளிலும தனித்தனி ஏழு ம்ருத்திகைகள் விதிக்கப் படுகின்றன. இது கருஹஸ்தனுக்கு. ப்ரம்ஹசாரிக்கு இரண்டு மடங்கும், வானப்ரஸ்தனுக்கு மூன்று மடங்கும், ஸன்யாஸிக்கு நான்கு மடங்கும விதிக்கப்படுகின்றன.*

ஹாரீதர் *:— குறியில் ஒன்று, குதத்தில் மூன்று, இடதுகையில் பத்து, அதன் பின்புறத்தில் ஆறு, இரண்டு கைகளிலும தனித்தனி ஏழு ம்ருத்திகைகள் விதிக்கப்படுகின்றன.*

மரீசி *:— மூன்று ம்ருத்திகைகளால் கால்களை உள்ளங்கால் முதல் கணுக்கால் வரையிலும், கைகளை உள்ளங்கை முதல் மணிக்கட்டு வரையிலும், பற்றும் நாற்றமும் போகும்படி சோதிக்கவேண்டும்.*

ஶங்க²:—

'ஸப்தைவ ம்ருத்திகாஸ்தஸ்ய லிங்கே³ த்³வே ச விநிர்தி³ஶேத் ।
வாமஹஸ்தே விம்ஶதிஸ்து உப⁴யோஶ்சதுர்த³ஶ ॥
ஷட³ந்யா நக²ஶுத்³த்⁴யர்த²ம் ஏதேயாஶ்ஶௌசமிச்ச²தா ம்ருத³: ।
திஸ்ரஸ்து ம்ருத்திகா தே³யா: க்ருத்வா து நக²ஶோத⁴நம் ।
திஸ்ரஸ்து பாத³யோர்தே³யா: ஶௌசகாமஸ்ய நித்யஶ:' இதி ॥

விஷ்ணுபுராணே—

'ஏகா லிங்கே³ கு³தே³ திஸ்ரஸ்ததா² வாமகரே த³ஶ ।
ஹஸ்தத்³வயே ச ஸப்தாந்யா ம்ருத³: ஶௌசோபபாதி³கா:' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரே—

'கராந்தே கரப்ருஷ்டே² ச மலநிர்ணோத³நாய ச ।
ஷட்ஸங்க்²யா ஆதா³தவ்யா ம்ருத்திகாஸ்து ப்ருத²க் ப்ருத²க்' இதி ॥

யம:—

'பூர்வம் ஜலேந ப்ரக்ஷால்ய ம்ருதா³ பஶ்சாத்ததோம்பு³பி⁴: । ஏவம் ஆசமநக்ருத்யஸ்ய ஶௌசமேவம் ஸதா³

சங்கர் :— குதத்தில் ஏழு, குறியில இரண்டு, இடது கையில் இருபது, கைகளில் தனித்தனி பதினான்கு மருத்திகைகள். நகசுத்திககாக மறுபடி ஆறு, நகசுத்தி செய்தபிறகு மூன்று, பாதங்களில் தனித்தனி மூன்று மருத்திகைகளும் உபயோகிக்கவேண்டும்

விஷ்ணுபுராணத்தில் :— குறியில் ஒன்று, குதத்தில் மூன்று, இடது கையில பத்து, இரண்டு கைகளிலும தனித்தனி ஏழு மருத்திகைகள் உபயோகிக்கப்பட்டால் சுத்தியை உண்டு

ஸ்ம்ருதி ஸாரத்தில் :— கையின் உட்புறத்திலும் வெளிப்புறத்திலும் மலசுத்திக்காக தனித்தனியே ஆறு மருத்திகைகளை உபயோகிக்க வேண்டும.

யமன் :— முதலில் ஜலத்தால் அலம்பி, பிறகு மண்ணால் சோதித்துப் பிறகு ஜலத்தால் அலம்பவேண்டும். இவ்விதம்

भवेत् ॥ पञ्चकृत्वः करौ क्षाल्य मृदा आमलकमात्रया ।
त्रिःकृत्वो लिङ्गशौचं च हस्तं क्षाल्य [illegible] ॥ सं
योज्य त्रिर्मृदा क्षाल्य [illegible] इति ॥

स्मृतिचन्द्रिकायाम्—

'आद्यन्तयोस्तु शौचानां अद्भिः प्रक्षालनं स्मृतम् । [illegible] मृदं दद्यात् मृदन्ते जलमेव च ॥ [illegible] वामहस्तप्रक्षालनं भवेत्' इति ॥

अत्र मृत्संख्याधिक्यन्यूनत्ववादिवचनानां [illegible] तारतम्याभिप्रायो विकल्पो वेदितव्यः ॥

एवं शौचेऽपि यदि गन्धो लेपश्च नापैति, तदा उक्तसंख्यातोऽधिकसंख्ययापि न विरोध इत्यर्थः ॥ मनुः— 'विण्मूत्रोत्सर्ग

பன்னிரெண்டு தடவை குதசௌசம் செய்யவேண்டும். நெல்லிக கனியளவுள்ள மண்ணினால் கைகளை ஐந்து தடவை அலம்பி, மூன்று தடவை லிங்கசௌசம செய்து கையை அலம்பி, கால்களைச் சேர்த்து வைத்து மூன்று தடவை மண்ணால் அலம்பி, சௌசம் செய்த ஸ்தலத்தைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும.

ஸ்ம்ருதி சந்த்ரிகையில் :— சௌசங்களின் முதலிலும் முடிவிலும் ஜலத்தினால் அலம்பவேண்டும். ஜலத்தினால் அலம்பிய பிறகு ம்ருத்திகையை உபயோகிகக வேண்டும். பிறகு ஜலத்தால் சோதிக்கவேண்டும். ஒவ்வொன்றிறகும நடுவில் இடது கையை அலம்பிக்கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு மண்ணின் ஸங்க்யையை அதிகமாயும குறைத்தும சொல்லும் வசனங்களுக்கு, மலத்தின் பற்று நாற்றமிவைகளின் தாரதம்யத்திற்குத் தகுந்தபடி விகல்பமென்றறிய வேண்டும்.

இவ்விதம் சௌசம் செய்தும், பற்றும் நாற்றமும் போகாவிடில், சொல்லிய கணக்கைவிட அதிகமாய்ச செய்தாலும் விரோதமில்லை என்கிறார்

மனு :— மலமூத்ர விஸர்கத்தில் மண்ணையும் ஜலத்தையும் வேண்டிய அளவு க்ரஹிக்கவேண்டும். அசுத்த வஸ்துவினால்

𑌕𑍃𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌯𑌮𑌪𑍍𑌯𑌯𑌂 ॥ 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑍈𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌗𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌲𑍇𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌮𑍃𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌚𑌾𑌦𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌷𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌤𑌾𑌵𑌚𑍍𑌛𑍌𑌚𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌨 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍈𑌰𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌂 𑌵𑌾 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌲𑍇𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌲𑍇𑌪𑌾𑌨𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌲𑍇𑌪𑌾𑌨𑍍 𑌰𑍇𑌤𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍇 𑌲𑍇𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑍃𑌦𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀'𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌦𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—'𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌭𑍀𑌪𑍍𑌸𑌤𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍇 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌶𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌃

பூசப்பட்ட பதார்த்தத்திலிருந்து அந்த அசுத்தத்தின் நாற்றமும் பற்றும் நீங்காதவரையில் மண்ணையும் ஜலத்தையும் உபயோகித்துச் சுத்திசெய்ய வேண்டும். எல்லா த்ரவ்யங்களின் சுத்திகளிலும் இது ஸமானம்.

தேவலரும் :— எவ்வளவு செய்தால் மனதில் சுத்தியுண்டாகிறதோ அவ்வளவு சௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. சௌசத்தின் ஸங்கையைக்கு அளவு சிஷ்டர்களால் சொல்லப்படுகிறதில்லை.

ஆபஸ்தம்பர் :— மூத்ரவிஸர்கம், மலவிஸர்கம் செய்தாலும், மூத்ரத்தின் லேபம், மலத்தின் லேபம், அன்னத்தின் லேபம், எச்சிலின் லேபம், ரேதஸ்ஸின் லேபம் இவைகளையும் ஜலத்தாலும், மண்ணாலும் அலம்பி, கால்களையுமலம்பி, ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். (லேபம்=பற்று.)

ஆனால், **தக்ஷர்** "சௌசத்தால் சுத்தியை விரும்புகிறவன் விதிக்கு அதிகமும் செய்யக்கூடாது, குறைத்தும் செய்யக்கூடாது, செய்தால் விதியை அதிக்ரமிப்பதால் ப்ராயச்சித்தார்ஹனாகிறான் சாஸ்த்ர நியமத்தை அதிக்ரமித்தவனுக்கு 108-முறை காயத்ரீ ஜபமும், மூன்று ப்ராணாயாமமும ப்ராயச்சித்தமென சொல்லப்படுகிறது" என்று சொல்லியிருக்கிறாரே

த்வயம் ததா । ப்ராயச்சித்தாதிகம் ப்ரோக்தம் நியமாதிக்ரமே ஸதீதி, தச்ச ஸங்கல்பிதஸங்க்யாயா: ப்ராகேவ கந்தலேபக்ஷயே வேதிதவ்யம்॥ ஸங்கல்பிதஸங்க்யாயா: பூர்வமேவ யத்ர கந்தாபகம:, தத்ர ஸங்க்யாநியம: அத்ருஷ்டார்த்த இதி ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகாதௌ॥

விஜ்ஞானேச்வரஸ்து—

'கந்தலேபக்ஷயகரம் சௌசம் குர்யா'தித்யேதத் ஸர்வாச்ரமிணாம் ஸாதாரணம், சௌசஸங்க்யாநியமஸ்த்வத்ருஷ்டார்த்த இத்யாஹ॥

அத்ர ம்ருத்பரிமாணமாஹாங்கிரா:— 'ப்ரதமா ப்ரஸ்ருதி ஜ்ஞேயா த்விதீயா ச ததர்த்திகா । த்ருதீயா ம்ருத்திகா ஜ்ஞேயா த்ரிபாககரபூரணே'தி॥

தக்ஷ:—

'அர்த்தப்ரஸ்ருதிமாத்ரா து ப்ரதமா ம்ருத்திகா ஸ்ம்ருதா।

யெனில், அது சௌசாரம்பத்தில் ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட ஸங்க்யைக்கு முந்தியே துர்க்கந்தமும் லேபமும் நிவ்ருத்தித்து விட்ட விஷயத்திலென்று அறியவேண்டும். இப்படியிருப்பதால் தான் "விதித்தஸங்க்யைக்கு முந்தியே கந்தலேபங்களின் நிவ்ருத்தி எங்கு ஆகிறதோ அங்கும் ஸங்க்யையின் நியமம் உண்டு. அது அத்ருஷ்டார்த்தம்" என்று ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகை முதலிய க்ரந்தங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

விக்ஞானேச்வரரோவெனில "கந்தலேபங்கள் நிவ்ருத்திக்கும் வரை சௌசம் செய்யவேண்டுமென்பது எல்லா ஆச்ரமிகளுக்கும் பொதுவானது. ஸங்க்யாநியமம் அத்ருஷ்டார்த்தம்" என்றார். (அத்ருஷ்டம் என்ற பதத்திற்கு அபூர்வமென்று பொருள்.)

இங்கு மண்ணின் அளவைச்சொல்லுகிறார் **அங்கிரஸ்**—

முதல் ம்ருத்திகை சேரை அளவுள்ளது, இரண்டாவது அதில் பாதியளவுள்ளது, மூன்றாவது கையளவின் மூன்றிலொருபாகமுள்ளது என்று அறியவும்.

:— முதல் மண் சேரையின் அரையளவு, இரண்டா

द्वितीया च तृतीया च तदर्धेन प्रकीर्तिता ॥ चतुर्थी पञ्चमी चापि तृतीयामृत्तिकासमेति ॥

वसिष्ठः—

'अर्धप्रसृतिमात्रा तु प्रथमा मृत्तिका भवेत् । तदर्धार्धतदर्धमात्रा तु द्वितीयार्धा प्रकीर्तितेति ॥

यत्तु शातातपेनोक्तम्— 'आर्द्रामलकमात्रास्तु ग्रासा इन्दुव्रते स्मृताः । तथैवाहुतयः सर्वाः शौचार्थे याश्च मृत्तिका' इति, तद्धस्तशौचाभिप्रायम्, गुदलिङ्गयोः परिमाणान्तरविधानादिति स्मृतिचन्द्रिकायाम् ॥

मूत्रशौचे मृत्संख्यामाह दक्षः—

'एका लिङ्गे करे सव्ये तिस्रः उभयोर्द्वयं स्मृतम्'

வதும மூன்றுவதும அதன் பாதியளவு, நான்காவதும் ஐந்தாவதும மூன்றுவதின் அளவுககுச சமமாகியது.

வஸிஷ்டர் :— முதல் மருத்திகை அரைசசேரையளவுள்ளது அதின் பாதியளவுஉள்ளது இரண்டாவது ம்ருத்திகை, அதின் பாதியளவு உள்ளது மூன்றுவது ம்ருத்திகை

ஆனல் சாதாதபர் :— "சாந்த்ராயண வ்ரதத்தில் விதிக்கப்பட்ட அன்னகபளங்களும, அகனியில் ஹோமம் செய்யும் அன்னுஹுதிகளும, சௌசத்திற்கான ம்ருத்திகைகளும் பசசை நெல்லிககனி யளவுள்ளவைகளாயிருகக வேண்டும்" என்று விதித்திருககின்றுரேயெனில், அது கைகளின் சுத்திக்காகிய மருத்திகையினளவைச் சொல்லியது, குதம் அபானம் இவைகளுககு வேறு பரிமாணம் விதித்திருப்பதால், என்று ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மூத்ரசௌசத்தில் மண்ணின் ஸங்க்யையைச் சொல்லு

லிங்கத்தில் ம்ருத்திகை ஒன்று, இடது கையில் மூன்று, ரெண்டு கைகளிலும் தனித்தனி இரண்டு ம்ருத்திகைகள்.

शातातपोऽपि—

'एका लिङ्गे करे सव्ये तिस्रो द्वे हस्तयोर्द्वयोः । मूत्रशौचं समाख्यातं शुक्ले तु द्विगुणं स्मृत'मिति ॥

यत्तु—'तिस्रो मृदो लिङ्गदेशे ग्राह्याः स्युर्मूत्रशौचके । वामपाणौ मृदः पञ्च तिस्रः पाण्योरुभयोरपी'त्यादि, तल्लेपाधिक्यविषयम् ॥ 'एकां लिङ्गे मृदं दद्या द्वामहस्ते तु मृत्त्रयम् । उभयोर्हस्तयोर्द्वे तु मूत्रशौचं प्रकीर्तित' मित्यादिस्मरणात् ॥

मूत्रशौचे मृत्परिमाणमाह दक्षः—

'लिङ्गे तु मृत्समाख्याता त्रिपर्वा पूर्यते यया । यावच्छौचकं तावद्ग्राह्यमापो यथास्मृत'मिति ॥

சாதாதபரும்:— லிங்கத்தில் ஒன்று, இடது கையில மூன்று, இரண்டு கைகளிலும தனித்தனி இரணடு மருத்திகைகள். இது மூத்ரவிஸர்கத்தில். ரேதஸ்ஸின் விஸர்கத்தில் இது இரண்டு மடங்காக விதிக்கப்படுகிறது.

ஆனல், "லிங்கத்தில் மூன்று, இடது கையில் ஐந்து, இரண்டு கைகளிலும தனித்தனி மூன்று" என்பது முதலான சில வசனங்கள இருக்கின்றனவேயெனில், அவை அதிக லேப முள்ள விஷயத்தினபிப்ராயமுள்ளவை, "லிங்கத்திலொன்று, இடது கையில் மூன்று, இருகைகளிலும தனித்தனி இரண்டு மருத்திகைகள் என்று மூத்ர சௌசத்தில் விதிக்கின்றனர்" என்பது போன்ற வசனங்களிருப்பதால்

மூத்ரசௌசத்தில் மண்ணின் பரிமாணத்தைச் சொல்லுகின்றார் **தக்ஷர்:**—

லிங்கசௌசத்தில் மூனறு விரல்கணுக்கள் நிறையுமளவுள்ள மண் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த மண் சுத்தமாகுமளவு ஜலத்தையுமுபயோகிக்க வேண்டும்.

विवस्वान्—

'पर्वमात्रप्रमाणास्तु लिङ्गशौचे मृदः स्मृताः । आर्द्रामलकमात्रा वा यद्वाऽक्षप्रमाणका' इति ॥

शौनकः—

'तत उद्धृततोयेन प्राङ्मुखो वाऽप्युदङ्मुखः । आर्द्रामलकमात्रं वै लिङ्गे प्रक्षिप्य शोधये'दिति ॥

व्यासः—

'विट्शौचं प्रथमं कुर्यान्मूत्रशौचं ततः परम् । पादशौचं ततः कुर्यात् करशौचं ततः पर'मिति ॥

आपस्तम्बः—

'अह्नि शौचं तु यत्प्रोक्तं निश्यर्धं तत उच्यते । पथि पादं तु विज्ञेयमार्तः कुर्याद्यथाबल'मिति ॥

'वालुकाभिर्यदा शौचं कुर्यात्तदा द्विगुणं कुर्या'दिति चतुर्विंशतिमते ॥

விவஸ்வான்:— விரல்கணுவுள்ள ம்ருத்திகைகள் லிங்க சௌசத்தில் விதிக்கப்படுகின்றன, அல்லது பச்சை நெல்லிக் கனியளவு, அல்லது தானிக்காயளவு உள்ளவைகளாயிருக்கலாம்.

சௌனகர்:— பிறகு வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலத்தினால், கிழக்கு அல்லது வடக்குமுகமாய், பச்சை நெல்லிக்கனியளவு மண்ணை லிங்கத்தில் போட்டுச் சுத்திசெய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— மலத்தின் சௌசத்தை முதலில் செய்ய வேண்டும். பிறகு மூத்ரசௌசத்தைச் செய்யவேண்டும். பிறகு கால்களுக்கும், பிறகு கைகளுக்கும் சௌசம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:— பகலில் விதித்த சௌசத்தில் பாதி இரவிலும், அதன் பாதி வழியிலும் அறியத்தக்கது. வ்யாதி யுள்ளவன் தன் சக்திக்குத்தகுந்தவாறு செய்யலாம்.

"மண்கிடைக்காவிடில் மணல்களால் சௌசம் செய்து கொண்டால் இரண்டு மடங்காய்ச் செய்து கொள்ளவேண்டும்" என்று சதுர்விம்சதி மதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

𑌯𑌥𑌾 — '𑌯𑌦𑍍𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌿 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍁𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑌧𑍍𑌵𑌨𑌿' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍁𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑍌𑌚𑌮𑍍 ।

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 — '𑌦𑌿𑌵𑌾𑌶𑍌𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌯𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌪𑌥𑌿 𑌪𑌾𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌥𑍋𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 —

'𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑍍 । 𑌉𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌨𑍁𑌪𑌨𑍀𑌤𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌾𑌹 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃 —

'𑌨 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍁𑌪𑌨𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌃 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌽𑌙𑍍𑌗𑌨𑌾𑌃 । 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌲𑍇𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑌰𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌮𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌮𑌾𑌷𑌂

ஆனல், "பகலில விதிககபபட்ட சௌசத்தின் பாதி இரவி லும், அதன் பாதி வியாதியுளளவனுககும, அதன் பாதி வழியி லிருப்பவனுககும விதிககபபடுகிறது" என்னும வசனம சக்தி யுள்ள ஆதுரன் விஷயம. சகதியிலலாவிடில், சகதிககுத்தக்க வாறே சௌசம.

அவ்விதமே சந்த்ரிகையில்—'பகலில் விதித்த சௌசத் தின் பாதி இரவிலும, வழியில் கால் பாகமும விதிககப்படுகிறது. வயாதியுள்ளவன் சகதிககுத்தககவாறு செய்யலாம ஸ்வஸ்தனு யிருப்பவன் விதிபபடி செய்யவேண்டும' எனறிருக்கிறது.

போதாயனரும்:— *தேசம, காலம, தன் தேஹம், திர வியம, திரவியப்பிரயோஜனம, உபபக்தி, அவஸ்தை இவை களை அறிந்து அவைகளுககுத் தககவாறு சௌசம் செய்து கொள்ள வேண்டும.*

உபநயனமில்லாதவர் முதலியவர்க்கு சௌசம் சொல்லு கிறார் **பிதாமஹர்:**— *உபநயனமாகாத பிராம்ஹணர்கள், சூத்ரர் கள், ஸ்த்ரீகள் இவர்களுக்கு, துர்ககந்தமும் பற்றுதலும் நீங்கும் வரையில் சௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. மனதிற்குச்*

நிர்வ்ருத்த தாவச்சௌசம் விதீயதே । ப்ரமாணம் ஶௌசஸங்க்யாயா ந ஶிஷ்டைருபதிஶ்யத' இதி ॥

ஸ்த்ரீஶூத்ரயோராதித்யபுராணே விஶேஷோ தர்ஶித:—

'ஸ்த்ரீஶூத்ரயோரர்த்தமாநம் ப்ரோக்தம் ஶௌசம் மநீஷிபி'ரிதி ॥

வ்யாஸ:—

'ஏவம் திவா ஶௌசம் ராத்ராவர்த்தம் விதீயதே । அஶக்தஸ்ய யதாஶக்தி ஶௌசமுக்தம் ததாத்வநி ॥ யோஷிதாமர்த்தஶௌசார்த்தம் ஶூத்ராணாமப்யுதாஹ்ருத'மிதி ॥

யஸ்து விண்மூத்ரோத்ஸர்காயோபவிஷ்டஸ்ஸந் கரோதி, தஸ்யாப்யர்த்தஶௌசமாஹ வ்ருத்தபராஶர:—

'உபவிஷ்டஸ்து விண்மூத்ரம் கர்த்தும் யஸ்து ந விந்ததி । ஸ குர்யாதர்த்தஶௌசம் து ஸ்வஸ்ய ஶௌசஸ்ய ஸர்வதே'தி ।

சக்தியுண்டாகாத வரையில் சௌசம விதிககப்படுகிறது. சௌசஸங்க்யையின் ப்ரமாணததைச சிஷ்டாகள் சொலலவில்லை.

ஸ்த்ரீகளுககும சூத்ரர்களுக்கும விசேஷம சொல்லப்பட்டுள்ளது **ஆதித்யபுராணத்தில்** :— ஸ்த்ரீகளுககும் சூத்ரர்களுக்கும், சௌசம் (முன் புருஷர்களுக்கு விதித்த ஸங்க்யையில்) பாதியளவு விதிககப்பட்டிருககிறது.

வ்யாஸர் :— பகலில் இவ்விதம் சொல்லியபடி சௌசம் செய்யவேண்டும. ராத்ரியில பாதியும், சகதியற்றவனுக்கும், வழியிலிருப்பவனுககும சகதிககுத்தகுந்தபடியும், ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் பாதியளவும் சௌசம் சொல்லப்பட்டிருக்

மலமூதர விஸாஜனதத்திறகாக உட்கார்ந்தவன் அதைச் செய்யாமலெழுந்தாலும் பாதி சௌசம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்கிறார் **வ்ருத்த பராசரர்** :— மலமூத்ர விஸர்ஜனத்திற்காக உட்கார்ந்தவன் அதைச் செய்யாவிடினும், தனக்கு எப்பொழுதும் விஹிதமான சௌசத்தில் பாதி சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

போஜநே து மலஸ்ராவே சௌசமாஹ ப்ருஹஸ்பதி:—

'புஞ்ஜாநஸ்ய து விப்ரஸ்ய குதாத் ஸ்ரவதே மலம் | உச்சிஷ்டத்வமசௌசம் ச தஸ்ய சௌசம் கதம் பவேத் || பூர்வம் க்ருத்வா து சௌசம் து பஸ்சாத் ஸ்நாநம் ஸமாசரேத் | தத: க்ருத்வோபவாஸம் ச பஞ்சகவ்யேந சுத்யதீ'தி ||

சரீரமலசௌசம் வக்தும் சரீரமலாந்யாஹ மநு:—

'ஊர்த்வம் நாபேர்யாநி காநி தாநி மேத்யாநி ஸர்வஶ: | யாந்யதஸ்தாந்யமேத்யாநி தேஹாச்சைவ மலாஸ்ச்யுதா: || வஸா சுக்ரமஸ்ருங்மஜ்ஜா மூத்ரவிட்கர்ணவிண்ணகா: | ஶ்லேஷ்மாஶ்ரு தூஷிகா ஸ்வேதோ த்வாதஶைதே ந்ருணாம் மலா' இதி ||

ஶ்ருதிரபி—'ஊர்த்வம் வை புருஷஸ்ய நாபேர் மேத்யமவாசீநமமேத்ய'மிதி ||

போஜனகாலத்தில அபானத்தில் மலம் ஸ்ரவித்தால் சௌசம சொல்லுகிருர் **ப்ருஹஸ்பதி** :— பராமஹணன் சாப்பிடும பொழுது ஒரு ஸமயத்தில குதத்தில மலம் ஸ்ரவித்தால் அவனுக்கு இரண்டுவிதமான அசுத்தி இருககிறது. அவனுககு, சௌசம் எப்படி எனில், முதலில் சௌசம செய்துகொண்டு பிறகு ஸ்நானம செய்யவேண்டும். பிறகு உபவாஸம் செய்து பஞ்சகவ்யப்ராசனம் செய்து சுத்தனுகிருன்.

சரீரமலங்களைத் தொட்டால் சுத்தியை விதிபபதற்குச் சரீர மலங்கள் இவையென்கிருர் **மனு** :— கொப்பூழுககுமேல உள்ள இந்திரியங்கள் சுத்தமானவை, கீழ்உள்ளவை அசுத்தமானவை. தேஹத்தினின்றும் நழுவிய மலங்களும் அசுத்தமேயாம. வஸை (ஊன்நீர்) ரேதஸ், ரக்தம், மஜ்ஜை (சீழ்) மூத்ரம், விஷ்டை, காதுள்குறும்பி, நகம், கோழை, தண்ணீர், கண்பீளை, வேர்வை இப்பன்னிரண்டும் மனிதர்களின் மலங்களாம்.

வேதமும் :— மனிதனின் நாபிக்குமேலுள்ளவை சுதத மானவை. அதற்குக் கீழுள்ளவை அசுத்தமானவை.

வாரா஦ஷலஸ்ய ஬ாமோரா஦ீனாம் ஶௌசம்= ஸா஦னம், அவாப்தம் = ஬ாமோரயோஜகம், அஶௌசம் = அஸா஦னமித்ய஥ம்:॥

ஷடியாலாஶௌசேஷாம் ஶௌசாலாம் ஸவோம் ஸமி யஜா யோஷ்யம் ம்ருஜ்ஜலாவ்யம் ஸாமிரித்யாஹ ஶ஬ா:—

‘விண்மூத்ரோத்ஸர்கஶௌசார்த்தம் ம்ருத்வார்யாதேயமர்த்தவத். தேஹிகாலாம் ஶௌசாலாம் ச ஸாமிஷா ஆஷஸ்வாவி’ இதி ॥

அத்ர விஶேஷமாஹ ஷோதாயல:—

‘ஆத்யேஷு ஷட்ஸு ம்ருத்வோஷா ஸாமயே । உத்தரேஷு து ஷட்ஸு கேவலாபிரேவ ஶுத்த்யதீ’ இதி ॥

பரகீயமலஸ்பர்ஶே ஶுத்திமாஹ தேவல:—

‘மாநுஷாஸ்தி வஸாம் விஷ்டா மார்தவம் மூத்ரரேத வீ । மஜ்ஜாநம் ஶோணிதம் வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா பரஸ்ய யதி ஸம்வ்ரு

முன் சொல்லிய தனதுடைய பன்னிரண்டு மலங்களைத் தொட்டால் தகுந்தபடி மண் ஜலம இவைகளால் சுத்திசெய்து கொள்ள வேண்டுமென்கிறார் **மனு**:— மலமூத்ர விஸர்க்கத்தில் சௌசத்திற்கு வேண்டிய அளவு மண்ணும் ஜலமும் க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். தேஹத்திலுள்ள (பன்னிரண்டு) மலங்களின் பன்னிரண்டு சுத்திகளிலும தகுந்தபடி மண் ஜலம இவைகளை கிரஹித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார் **போதாயனர்**:— முந்திய ஆறு மலங்களின் சுத்தியில் மண் ஜலம் இரண்டையு முபயோகிக்கவேண்டும். பிந்திய ஆறு மலங்களின் சுத்தியில் ஜலத்தை மட்டுமுபயோகித்துச் சுத்தி செய்வதாலேயே சுத்தனாகிறான்.

பிறரின் மலங்களை ஸ்பர்சித்த விஷயத்தில் சுத்தியைச் சொல்லுகிறார் **தேவலர்**:— மனிதனுடைய எலும்பு, வஸை, மலம், ரஜஸ், மூத்ரம், சுக்லம், மஜ்ஜை, ரக்தம் இவைகளைத் தொட்டால், ஸ்நானம் செய்து, லேபங்களைத் துடைத்து, ஆசமனம் செய்

शौचम् ॥ स्नात्वाऽपमृज्य लेपादीनाचम्य स शुचिर्भवेत् । तान्येव स्वानि संस्पृश्य पूतः स्यात् परिमार्जनादिति ॥ परिमार्जनं प्रक्षालनम् ॥

अत्र विशेषमाह विष्णुः—

'नाभेरधस्तात् कायिकैर्मलैः सुरामद्यैश्चोपहतो मृत्तोयैस्तदङ्गं प्रक्षाल्याचान्तः शुद्ध्येत् । अन्यत्रोपहतो मृत्तोयैस्तदङ्गं प्रक्षाल्य स्नानेन । इन्द्रियेषूपहतेषूपोष्य स्नात्वा पञ्चगव्येन दशनच्छदोपहतश्चेति ॥

अत्र यमः—

'मूत्रे तिस्रः पादयोस्तु हस्तयोस्तिस्र एव तु । मृदः पञ्च दशामेध्ये हस्तादीनां विशेषतः ॥ एतदात्मीयमूत्रादिस्पर्शे शौचमुदाहृतम् । उत्सर्गकालादन्यत्र परकीयेषु पठ्यते ॥ परस्य

தால் சுத்தனாகிறான். மேல் சொல்லியவை தன்னுடையவை யாகில் அவைகளின் ஸ்பர்சத்தில் அலம்புவதால் சுத்தனாகிறான்.

இதில் விசேஷம் சொல்லுகிறார் **விஷ்ணு** :— தேஹத்தின் மலங்கள், மத்யம், சுரை, இவைகளால், நாபிக்குக்கீழுள்ள அவயவங்களில் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டு அசுத்தனானால், அசுத்தமான அங்கத்தை மண் ஜலம் இவைகளால் சுத்தி செய்து ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாவான். நாபிக்கு மேலுள்ள அவயவங்களிலானால் மண் ஜலமிவைகளினால் அந்த அங்கத்தை அலம்பி ஸ்நானத்தால் சுத்தி. இந்த்ரியங்களில் அசுத்தனானால் உபவாஸம், ஸ்நானம், பஞ்சகவ்யப்ராசனம் இவைகளால் சுத்தி. உதடுகளில் அசுத்தனானாலும் இதே முறை.

இதில் யமன் :— மூத்ர ஸ்பர்சத்தில், கால்களில் மூன்று மண்கள், கைகளில் மூன்று. மலஸ்பர்சத்தில் கைகளில் ஐந்து, கால்களில் பத்து. இது தனது மூத்ராதிகளின் ஸ்பர்சத்தில் சொல்லப்பட்டது. மல மூத்ர விஸர்க்ககாலம் தவிர மற்ற காலத்தில் பிறருடைய மூத்ராதி ஸ்பர்சத்தில் சொல்லப்படு

𑌶𑍋𑌣𑌿𑌤𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌰𑍇𑌤𑍋𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌜𑍇 𑌤𑌥𑌾 । 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌞𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇 —

'𑌸𑌕𑌰𑍍𑌦𑌮𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌸𑌙𑍍𑌕𑌟𑍇 । 𑌜𑌙𑍍𑌘𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌏𑌕𑌾 𑌤𑍁 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌵𑍍𑌯𑌕𑌰𑍇 𑌮𑍃𑌦𑌃 । 𑌕𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌮𑍃𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌨𑍇𑌕𑌧𑌾 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌽𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌕𑌾 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌲𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌾 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌶𑍌𑌚𑍇 𑌤𑍁 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 ॥ 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑍇 𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌮𑍃𑌦𑍍𑌦𑍇𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍇 𑌵𑌾𑌮𑍇 𑌦𑌶 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌕𑌰𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌕𑌮𑍍 । 𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯

கிறது. பிறருடைய ரக்தம், சுக்லம், மலம், மூத்ரம் இவைகளின் ஸ்பர்சத்தில் நான்கு வர்ணத்தார்களுக்கும் 32-ம்ருத்திகைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— கிராமத்தில் குறுகிய வழியில் சேறுடன் கூடிய மழை ஜலத்தில் இறங்கினால், முழங்கால்களுக்கு மூன்று மண்களும், பாதங்களுக்கு இருமடங்கும் உபயோகிக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :- மூத்ர சௌசத்தில், லிங்கத்தில் ஒரு ம்ருத்திகையும், இடதுகையில் இரண்டு, மறுபடி இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு மண்களையும் உபயோகிக்கவேண்டும். மண்ணின் ப்ரமாணம் அநேகவிதம். மூன்று விரல்கணு, அல்லது ஒரு விரல்கணு, அல்லது தானிக்காயளவு, அல்லது பச்சை நெல்லிக் கனியளவு உள்ள ம்ருத்திகை மூத்ர சௌசத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. மூத்ர சௌசத்தின் இரண்டு மடங்கு சுக்லஸ்ராவத்திலும், மூன்று மடங்கு மைதுனத்திலும், சௌசம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மல விஸர்க்கத்தில், அபானத்தில் ஐந்து, இடதுகையில் பத்து, இருகைகளிலும் ஏழு மண்களை உபயோ

த்விமாத்ராஸ்ததர்த்தாஸ்து தத: பரா: ॥ அதாபானே ம்ருதஸ்திஸ்ர: ப்ரஸ்ருத்யர்த்தத்ரிபாககா: । அதா ப்ரஸ்ருதி மாத்ராஸ்ஸ்யு: பாணயோ: பாண்யோ: ப்ருதக் ப்ருதக் ॥ ஏதத் சௌசம் க்ருஹஸ்தானாம் த்விகுணம் ப்ரஹ்மசாரிணாம் । த்ரிகுணம் து வனஸ்தானாம் யதீனாம் து சதுர்குணம் ॥ திவா யதுதிதம் சௌசம் ததர்த்தம் நிசி கீர்த்திதம் । ததர்த்தமாதுரே ப்ரோக்தமாதுரஸ்யார்த்தமத்வனி ॥ ஸ்த்ரீசூத்ராசக்தபாலானாம் பாலானாம் சௌசம் நீதித: । கந்தலேபக்ஷயகரம் சௌசம் கார்யம் விஜானதா ॥ ஏகைகயா ம்ருதா பாதஹஸ்தப்ரக்ஷாலனம் தத: । நாபேரதோகதஸ்யாங்கே ம்ருத்திகா: ஷட்விசுத்தயே ॥ நாபேரூர்த்வகதஸ்யாங்கே சௌசம் ப்ரக்ஷாலனம் ஸ்ம்ருதம் । பரவிண்மூத்ரஸம்ஸர்கே த்வாத்ரிம்சன்ம்ருத்திகா: ஸ்ம்ருதா:' இதி ;

க்கவேண்டும். மல சௌசத்தில் மண்ணின் பரமாணமாவது முதல் மண் அரைசசேரை அளவு, பிறகு உள்ளவைகள் முந்திய தின் அளவில் பாதியளவுள்ளவைகள். அல்லது, அபானத்தில மூன்றும், சேரை, அதன்பாதி, சேரையின் மூன்றிலொரு பாக முள்ளவைகள் அல்லது அபானத்தில் மூன்றும் சேரையள வுள்ளவைகள். கைகளுககும தனித்தனி மூன்று இவ்விதமே. இது க்ருஹஸ்தர்களுககுச சொல்லபபட்டது இது இரண்டு மடங்கு ப்ரமஹசாரிகளுக்கு, மூன்று மடங்கு வானப்ரஸ்தர் களுக்கு, நான்கு மடங்கு ஸன்யாஸிகளுககு. பகலில் விதிக்கப் பட்ட சௌசத்தின் பாதி இரவிலும், அதன் பாதி வ்யாதிஸ் தனுக்கு, அதன் பாதி வழிப்போககனுக்கு, ஸ்திரீ சூத்ரன் முதலியவர்களுக்கும், சக்தியற்றவருக்கும், உபநயனம் வரை சிறு வருக்கும், கணககில்லாமல் நாற்றமும் பற்றும் நீங்கும் வரையில் சௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. ஸங்க்யை இல்லை. பிறகு ஒவ் வொரு ம்ருத்திகையால் கால கைகளை அலம்பவேண்டும். நாபிக் குக்கீழுள்ள அங்கத்தின் மலம்பட்டால் ஆறு மண்களால் சுத்தி. நாபிக்குமேலுள்ள அங்கத்தின் மலம்பட்டால் அலம்புவதால் சுத்தி. பிறனுடைய மலமூத்ர ஸம்பந்தத்தில் 32-ம்ருத்திகை களால் சுத்தி.

ஏவமுக்தஶௌசகரணேऽபி யஸ்ய மானஸமஶுத்தம் தஸ்யாஶுத்திரேவேத்யாஹ தக்ஷ:—

'ஶௌசம் து த்விவிதம் ப்ரோக்தம் பாஹ்யமாப்யந்தரம் ததா। ம்ருஜ்ஜலாப்யாம் ஸ்ம்ருதம் பாஹ்யம் மனஶ்ஶுத்திஸ்ததாந்தரம்॥ ஶௌசம் து வரம் பாஹ்யம் தஸ்மாதாப்யந்தரம் வரம்। உபாப்யாம் ச ஶுசிர்யஸ்து ஸ ஶுசிர்நேதர: ஸ்ம்ருத:' இதி॥

வ்யாக்ரபாதோऽபி—

'கங்காதோயேன க்ருத்ஸ்னேன ம்ருத்பாரைஶ்ச நகோபமை:। ஆம்ருத்யோராசரஞ்ஶௌசம் பாவதுஷ்டோ ந ஶுத்த்யதீ'தி॥

போதாயன:—

'காலோऽக்நிர்மனஸஶ்ஶுத்திருதகாத்யுபலேபனம்। அவிஜ்ஞாதம் ச பூதானாம் ஷட்விதம் ஶௌசமுச்யத' இதி॥

இவ்விதம் சொல்லிய சௌசத்தைச் செய்தும் எவனுக்கு மனச்சுத்தி இல்லையோ அவனுக்கு அசுத்தியேதான் என்கிறார் **தக்ஷர்** :— சௌசமெனபது, பாஹ்யம் ஆப்யந்தரம் என இரு வகையுள்ளதெனக கூறப்பட்டுள்ளது. மண் ஜலம் இவைக ளால் செய்வது பாஹ்யம. மனச்சுத்தி ஆந்தரம. பாஹ்ய சௌசம சிறந்தது. அதைவிடச் சிறந்தது ஆப்யந்தர சௌசம். இவ்விரண்டினுலும எவன் சுத்தனே அவனே சுத்தனெனப்படு கிருன். மறறவன் சுத்தனெனப்படுவதில்லை.

வியாக்ரபாதரும் :— கங்கா ஜலம் முழுவதாலும், மலைக் கொபபான மண் குவியல்களாலும், சாகும் வரையில் சௌசம் செய்து கொண்டவனுயினும் மனச்சுத்தியில்லாதவன் சுத்தனு வதில்லை.

போதாயனர் :— காலம், அக்னி, மனச்சுத்தி, ஜலம் முதலியவை, மண் முதலியவை, அவிக்ஞாதம் என்று ஆறுவித மான சௌசம் பிராணிகளுக்குச் சொல்லப்படுகின்றது.

ஶௌசாகரணே ப்ரத்யவாயோ ஹாரீதேநோக்த:-

'ப்ரஷ்டஶௌசம் நரம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரஹஸ(ஸ)ந்தி ராக்ஷஸா: । யக்ஷா: பிஶாசா ஹஸந்தி பேதாலா துஷ்டசாரிண: ॥ ஸ்நாநம் தாநம் ததா த்யாநம் மந்த்ரஜப்யக்ரியா । மங்கலாசாரநியமா: ஶௌசப்ரஷ்டஸ்ய நிஷ்பலா' இதி ॥

போதாயந:—

'ஶௌசே யத்ந: ஸதா கார்ய: ஶௌசமூலோ த்விஜ: ஸ்ம்ருத: । ஶௌசாசாரவிஹீநஸ்ய ஸமஸ்தா நிஷ்பலா: க்ரியா: ॥ யஸ்ய ஶௌசே து வைகல்யம் வ்ரதம் தஸ்ய பரிக்ஷத' இதி ॥

அபரார்கே—

'ஶுசிம் தேவாஶ்ச ரக்ஷந்தி ரக்ஷந்தி பிதரஶ்ஶுசிம் । ஶுசேர் பிப்யதி ரக்ஷாம்ஸி பிஶாசா துஷ்டசாரிண' இதி ॥

சௌசம் செய்துகொள்ளாவிடில் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார் **ஹாரீதர்** :— சௌசமில்லாத மனிதனைக் கண்டு, ராக்ஷஸர், யக்ஷர், பிசாசர், பூதங்கள், இதர துஷ்டர் எல்லோரும் பரிஹஸிக்கின்றனர் (ஹிம்ஸிக்கின்றனர்). சௌசநியமமற்றவன் செய்யும் ஸ்நானம், தானம், த்யானம், மந்த்ரஜபம், செய்யும் காமானுஷ்டானங்கள், மங்களம், ஆசாரம், நியமம் இவையெல்லாம் பயனற்றதாகின்றன.

போதாயனர் :— எப்பொழுதும் சௌசத்தில் ப்ரயத்னம் செய்யவேண்டும். ப்ராமஹணன் சௌசத்தையே ஆதாரமாயுடையவன். சௌசாசாரம் இல்லாதவனின் கர்மங்களெல்லாம் பயனற்றவையே. எவனுக்குச் சௌசத்தில் குறைவிருக்கிறதோ அவன் நியமம் வீணாகியதே.

அபரார்க்கத்தில் :— சுத்தனாயிருப்பவனைத் தேவர்களும், பித்ருக்களும் காக்கின்றனர். ராக்ஷஸர்களும், மற்றும் துஷ்டராய் ஸஞ்ஸரிக்கும் பிசாசஜாதிகளும் சுத்தனிடமிருந்து பயப்படுகின்றன.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌅𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌗𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌸 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿’𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍌𑌚𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

---

* 𑌅𑌥 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥ *

𑌅𑌥 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑌾𑌃 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

‘𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌥 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌮𑍃𑌜𑍍𑌜𑌲𑍈𑌃 । 𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌶𑌿𑌖𑌕𑌚𑍍𑌛𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑍇—

‘𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌭𑌾𑌗𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃 । 𑌆𑌸𑍀𑌨 𑌏𑌵 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌮𑌭𑌾𑌗𑍇 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍇 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 ।

வ்யாஸர்:— சுத்தனுயினும், அசுத்தனுயினும், எவ்வித அவஸ்தையை அடைந்தவனுயினும், எவன் புண்டரீகாக்ஷனை (செந்தாமரைக்கண்ணனை விஷ்ணுவை) ஸ்மரிக்கின்றனே அவன் பாஹ்ய ஆப்யந்தர சுத்திகளுடன்கூடி சுத்தனுகியவனே.

சௌசவிதி முற்றிற்று.

இனி கண்டூஷ (வாய்க்கொப்புளித்தலின்) விதி.

இனி கண்டூஷங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அதில் **பராசரர்**:- சௌசம் செய்து, பிறகு மண் ஜலம இவைகளால் கால், கை இவைகளை அலம்பி, சிகை (குடுமி) கச்சம இவைகளைக் கட்டிக் கொண்டு கண்டூஷம் ஆசமனம இவைகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— ப்ராம்ஹணனின் வலது பாகத்தில் நித்யமும் தேவர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஆகையால், உட்கார்ந்து கொண்டு இடது பாகத்திலேயே கண்டூஷங்களை விடவேண்டும். மூத்ர விஸர்ஜனம், மல விஸர்ஜனம், போஜனம், தின்பண்டங்

𑌚𑌤𑍁𑌰𑌷𑍍𑌟 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌡𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑍈𑌶𑍍𑌚𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌂 𑌆𑌦𑌶 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍇'𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌅𑌪𑍂𑌪𑌭𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 𑌭𑍋𑌜𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 । 𑌆𑌸𑍀𑌨 𑌏𑌵 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌮𑌭𑌾𑌗𑍇 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑍇 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑍇 । 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌷𑍍𑌟 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌡𑍍𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑍈𑌶𑍍𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌲𑌯𑌨𑍍 । 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌮𑍂𑌢𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌰𑍌𑌰𑌵𑍇 𑌨𑌰𑌕𑍇 𑌪𑌤𑍇'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌗𑌣𑍍𑌡𑍂𑌷𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

களைத் தின்பது இவைகளின் முடிவில், முறையே நாலு, எட்டு, பன்னிரண்டு, பதினாறு கண்டூஷங்கள் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

வ்யாஸர் :— மல விஸர்ஜனத்தில் பன்னிரண்டு, மூத்ர விஸர்கத்தில் நாலு, போஜனாந்தத்தில் பதினாறு கண்டூஷங்கள் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— அப்பம் தின்பது, போஜனம, மல மூத்ரவிஸர்ஜனம் முதலியவைகளில் உட்கார்ந்தவனாகவே இடது பாகத்தில் கண்டூஷங்களை விடவேண்டும் மூத்ரவிஸர்கம், மலவிஸர்கம், போஜனம், தந்ததாவனம் இவைகளில் முறையே நாலு, எட்டு, பன்னிரண்டு, பதினாறு கண்டூஷங்களால்

கௌதமர் :— கண்டூஷம் செய்யும் பொழுது தர்ஜனியா (ஆள்காட்டி விரலா)ல் வாயை அசைத்தால் (சோதித்தால்) அம்மூடன் ரௌரவமெனும் நரகத்தில் விழுவான்.

கண்டூஷவிதி முற்றிற்று.

* आचमनविधिः ॥ *

अथाचमनम् ॥ तत्र वृद्धपराशरः—

'कृत्वाऽथ शौचं प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च मृज्जलैः । कृत्वोपवीतं सव्येंऽसे वाङ्मनःकायसंयतः ॥ निबद्धशिखकच्छस्तु द्विजश्चाचमनं चरेत्' इति ॥

देवलः—

'एवमद्भिराजानु प्रक्षाल्य चरणौ पृथक् । हस्तौ चामणिबन्धाभ्यां पश्चादाचमनं ततः ॥ केशान्नीवीमधःकायं स्पृशन्न धरणीमपि । यदि स्पृशति चैतानि भूयः प्रक्षालयेत् करौ' इति ॥

व्यासः—

'प्रक्षाल्य पादौ हस्तौ च मुखं चाद्भिः समाहितः । दक्षिणं बाहुमुद्धृत्य कृत्वा जान्वन्तरे करौ ॥ आचम्य प्राङ्मुखः पश्चाद्दन्तधावनमारभेत्' इति ॥

ஆசமனவிதி.

இனி ஆசமனம் சொல்லப்படுகிறது அதில **வ்ருத்த பராசரர்** :— சௌசம செய்து, பிறகு மண்ணினாலும் ஜலத்தினாலும் கால் கைகளை அலம்பி, இடது தோளில் உபவீதத்தைத் தரித்து, வாக்கு, மனம், தேகம் இவைகளை அடக்கி, சிகை, கச்சம் இவைகளைக கட்டி, ப்ராமஹணன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

தேவலர் :— இவ்விதம் ஜலத்தால் கால்களை முழங்கால் வரையிலும், கைகளை மணிக்கட்டு வரையிலும், தனித்தனியாய் அலம்பி, பிறகு ஆசமனம செய்யவேண்டும மயிர், கசசம், நாபிக்குக்கீழான அங்கம், பூமி இவைகளைத் தொடாமல் செய்ய வேண்டும். தொட்டால் மறுபடி கையை அலம்பவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— கால் கை வாய் இவைகளை ஜலத்தால் அலம்பி, கவனிப்பவனாய், உபவீதியாய், முழங்கால்களின் நடுவில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு, கிழக்கு நோக்கியவனாய் ஆசமனம் செய்து, பிறகு தந்த தாவனத்தை (பல் துலக்குவதை) ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑍀 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌸𑌮𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌕𑌚𑍍𑌛𑌶𑌿𑌖𑌃 𑌶𑍋𑌣𑌾𑌬𑍍𑌜𑌾𑌕𑍍𑌷𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍𑌨𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌿𑌙𑍍𑌨𑌿𑌯𑌮𑌮𑌾𑌹 𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌐𑌶𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 = 𑌆𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌾𑌨𑍁 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶 𑌉𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌉𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇𑌣 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌾𑌨𑍁 = 𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑍋𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾, 𑌕𑌰𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ '𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑍋𑌃 𑌕𑌰𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌪𑍋 𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇' 𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌉𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑌮𑌨𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌃 ॥ '𑌨 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍 𑌶𑌯𑌾𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌨𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍 ।

ல் :— கால் கைகளை அலம்பி, உபவீதியாய், கால்களைப் பூமியில் வைத்துக்கொண்டு, சிகை, கச்சம் இவைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, இஷ்ட தைவமான செந்தாமரைக் கண்ணனை ஸ்மரித்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

திக்கு நியமத்தைச் சொல்லுகிறார் **ஹாரீதர்** :— ஈசான திக்கை நோக்கியவனாய் விதிப்படி ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— ப்ராம்ஹணன் எக்காலத்திலும், சுத்தமான இடத்தில், வடக்கு அல்லது கிழக்கு நோக்கியவனாய் உட்கார்ந்து, முழங்கால்களின் நடுவில் கைகளை வைத்துக்கொண்டு, ப்ராம்ஹ தீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும் 'துடைகளுக்கு நடுவில் முழங்கைகளை வைத்துக்கொண்டு மார்புவரை செல்லும் ஜலத்தை மூன்று தடவை குடிக்கவேண்டும்' என்று ஹாரீதர் விதித்திருப்பதால், '𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌾𑌨𑍁' என்பதற்கு இவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 'உட்கார்ந்தவனாய்' என்பதால் நடப்பது முதலியதற்கு நிஷேதம்; "நடந்தும், படுத்தும், நின்றும், பிறனைத் தொட்டுக்கொண்டும், சிரித்துக்

न हसन्नैव सञ्जल्पन् नात्मानमवलोकयन्' इति स्मरणात् ॥

भरद्वाजः —

'जङ्घाभ्यां जानुनोर्वाऽप्यङ्घ्री पाणी वाऽऽमणिबन्धयोः। कूर्पराभ्यां करौ सम्यक् क्षालयेत् प्रयतं बहिः ॥ उपविश्य शुचौ देशे प्राङ्मुखो ब्रह्मसूत्रयुक्। बद्धचूडः कुशकरो द्विजश्शुचिरुपस्पृशेत्' इति ॥

स्मृतिभास्करे —

'दक्षिणं तु करं कृत्वा गोकर्णाकृतिवत्पुनः। त्रिः पिबेद्दक्षिणेनाम्बु द्विरास्यं परिमार्जयेत्' इति ॥

प्रदीपिकायाम् —

'संहताङ्गुलिना तोयं गृहीत्वा पाणिना द्विजः। मुक्ताङ्गुष्ठकनिष्ठे तु शेषेणाचमनं चरेत्' इति ॥

கொண்டும், பேசிக்கொண்டும், தன் சரீரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டும் ஆசமனம் செய்யக்கூடா" தென்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

பரத்வாஜர் :— முதலில், கணுக்கால் அல்லது முழங்கால் வரை கால்களையும், முழங்கைவரை கைகளையும் நன்ருய் அலம்ப வேண்டும். பிறகு சுத்தமான ஸ்தலத்தில் கிழக்குநோக்கி உட்கார்ந்து, உபவீதமதரித்தவனுய், சிகையைக் கட்டியவனுய், குசத்தைக் கையில் தரித்தவனுய், சுத்தனுய் இருந்து ப்ராம் ஹணன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில் :— வலதுகையைப் பசுவின் காது போல் செய்து அதனுல் மூன்றுதடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். இரண்டுதடவை வாயைத் துடைக்கவேண்டும்.

ப்ரதீபிகையில் :—எல்லாவிரல்களும் சேர்ந்த வலதுகையால் ஜலத்தை எடுத்து, பெருவிரல், சுண்டுவிரல் இவைகளை நீக்கி, மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌗𑍋𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌷𑌮𑌗𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌲𑌂 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 ।
𑌤𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌮𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌪𑌾𑌨𑌸𑌮𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍋𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌤𑍍𑌕𑌰𑌮𑍍 ।
𑌮𑌾𑌷𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌦𑌪' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

'𑌈𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌵𑌿𑌟𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌚𑍍𑌛𑍂𑌦𑍍𑌰' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌚𑍍 𑌤𑌾𑌲𑍁𑌨𑍇𑌮𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 ॥
𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌹𑍃𑌤𑍍𑌕𑌣𑍍𑌠𑌤𑌾𑌲𑍁𑌗𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌯𑌃 ।

வ்யாஸர் :— பசுவின் காதுபோன்ற கையினுல் மாஷம முழுகுமளவுள்ள ஜலத்தைப் பருகவேண்டும அதற்கு அதிகம் அல்லது குறைந்த ஜலத்தைப் பருகினல் ஸுராபானத்திற்குச் சமமாகும. இதில் உள்ள 'மாஷ' பதத்திற்கு உளுந்து என்பது பொருள. உள்ளங்கையிலுள்ள ரேகை என்பர் சிலர்.

பரத்வாஜர் :— வலதுகையை விரித்து, பசுவின் காதுபோல் செய்து, மாஷம முழுகுமளவுள்ள ஜலத்தை எடுத்து மூன்று தடவை பருகவேண்டும

தேவலர் :— கண்ணுல் பார்க்கப்பட்டுப் பருகப்பட்ட ஜலம் மார்பைச சேர்ந்தபொழுது ப்ராம்ஹணன் சுத்தனுகிருன். கண்டத்தை அடைந்தால் க்ஷத்ரியனும, வாயை அடைந்தால் வைச்யனும், ஸ்பர்சித்ததால் சூத்ரனும் சுத்தனுகிருன். மோவாய்க் கட்டையினுல் ஸ்பர்சித்ததால என்று சேர்த்துககொள்ள வேண்டும். இங்கு, சூத்ரசப்தம் ஸ்த்ரீகளையும் குறிப்பதற்கு.

அவ்விதமே **யாக்ஞவல்க்யர்** :— மார்பு, கண்டம், தாலு இவைகளை அடைந்த ஜலத்தால் முறையே மூன்று வர்ணத்

𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑍇𑌰𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌚 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌕𑍃𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌾𑌲𑍁𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌭𑌿𑌰𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ‘𑌅𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌶𑍋𑌧𑌨𑌾𑌃 । 𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌂 𑌤𑌾𑌲𑍁 𑌵𑌿𑌟𑍍 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍌 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌰𑌪𑌿—

‘𑌹𑍃𑌦𑍍𑌗𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌗𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌪𑌃 । 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

‘𑌹𑍃𑌤𑍍𑌕𑌣𑍍𑌠𑌤𑌾𑌲𑍁𑌗𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌃 । 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌪𑌨𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌲𑍁𑌮𑍂𑌲𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌭𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

தாரும் சுத்தராகிறாகள். ஸ்த்ரீகளும், சூத்ராகளும் ஒரு தடவை (தாலுவை) ஸ்பர்சித்த ஜலத்தால் சுத்தராகின்றனர். தாலுவின் அடியால் ஒரே தடவை ஸ்பர்சித்த ஜலத்தால் என்று பொருள். "ஆசமன ஜலம் மார்பை அடைந்ததும் ப்ராமஹணனும், கண்டத்தை, அடைந்ததும் க்ஷத்ரியனும், தாலுவை அடைந்ததும் வைசயனும், ஸ்த்ரீ சூத்ரன் இவர்கள் தாலுவின் அடியை யடைந்ததும் சுத்தராகின்றனர்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். 'தாலு' என்பதற்கு மோவாய்க்கட்டை. என்று பொருள்.

மனுவும்:— மாரபை அடையும் ஜலத்தால் ப்ராம்ஹணனும், கழுத்தை அடையும் ஜலத்தால் க்ஷத்ரியனும், வாயிற் சென்ற ஜலத்தால் வைசயனும், தாலுவின் அடியால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்ட ஜலத்தால் சூத்ரனும் சுத்தராகின்றனர்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— மார்பு, கண்டம், தாலு இவைகளை அடையும் ஜலத்தால முறையே மூன்று வர்ணத்தாரும், தாலுவின் அடியைத் தொடும் ஜலத்தால் ஒரு தடவையில் ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், அனுபநீதன் இவர்களும் சுத்தராகின்றனர்.

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌹𑍃𑌦𑍍𑌗𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌕𑌣𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 । 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑍋𑌽𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍌 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌲𑍁𑌤' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌹𑍃𑌦𑌯𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌣𑌮𑌾𑌹𑍋𑌶𑌨𑌾—

'𑌮𑌾𑌷𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌆𑌪𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀'𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌮𑌾𑌹 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌅𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌹𑍀𑌨𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌫𑍇𑌨𑌬𑍁𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍈𑌃 । 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌚 𑌨 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌪𑌕𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌫𑍇𑌨𑌂 𑌕𑌲𑍁𑌷𑌂 𑌸𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌬𑍁𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑌮𑍍 । 𑌉𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌶𑌰𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑌾𑌚𑌮𑌨𑍇 𑌜𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍍𑌵𑍋 𑌹𑌸𑌨𑍍 𑌜𑌲𑍍𑌪𑌨𑍍 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌭𑌾𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌨

போதாயனர் :— மார்பை அடைந்த ஜலத்தால் ப்ராம்ஹண னும், கண்டத்தை அடைந்த ஜலத்தால் க்ஷத்ரியனும், முகத்தை அடைந்த ஜலத்தால் வைச்யனும், தாலுவை ஸ்பர்சித்த ஜலத்தால் ஸ்த்ரீ சூத்ரர் இவர்களும் சுத்தராகின்றனர்.

மார்பை அடையும் ஜலத்தின் பரிமாணத்தைச் சொல்லுகிறார் **உசநஸ் :—** உழுந்து முழுகும் ப்ரமாணமுள்ள ஜலம் மார்பை அடையக்கூடியதாகிறது.

இங்கு ஜலத்தின் நியமத்தைச் சொல்லுகிறார் **சங்கர் :—** கையால் எடுக்கப்பட்ட ஜலம் நுரை, குமிழி இவையில்லாததா யிருக்கவேண்டும். அக்னியில் சூடேறியதும், உறைப்புள்ளது மான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

பாரத்வாஜர் :– கொதிக்கச் செய்யப்பட்டதும், நுரையுடையதும், கலங்கியதும், துர்க்கந்த முடையதும், குமுழியுடையதும், சூடுள்ளதும், மண்ணுடன் கூடியதும், உறைப்புள்ளதுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. நிற்பவனும், வணங்கியவனும், சிரிப்பவனும், பேசுபவனும், சண்டாளன் வார்த்தை

ஸ்ப்ருசந் திச: பச்யந் ந ஆசாமேத் கதாசந ॥ காகாச்வ கரவிட்குக்குடஸ்வர ரஜஸ்வலா: । வ்ராத்யாந்த்யஜாதி பதிதாந் பச்யந்நாசாமேத் த்விஜ:' இதி ॥

மநு:—

'அநுஷ்ணாபிரபேநாபிரத்பிஸ்தீர்த்தேந தர்மவித் । சௌசேப்ஸு: ஸர்வதாசாமேதேகாந்தே ப்ராகுதங்முக:' இதி ॥

வஸிஷ்டோऽபி—

'நவர்ணரஸதுஷ்டாபி: யாச்ச ஸ்யுரசுபாகமா:' ॥

ஹாரீத:—

'விவர்ணம் கந்தவத்தோயம் பேநிலஞ்ச விவர்ஜயே'திதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'அத்பிஸ்து ப்ரக்ருதிஸ்தாபி: ஹீநாபி: பேநபுத்புதை'ரிதி ॥

யைக் கேட்பவனும், பிறனைத் தொடுபவனும், திக்குகளைப் பார்ப்பவனுமாய் ஒரு காலும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. காக்கை, குதிரை, கழுதை, பன்றி, கோழி, ரஜஸ்வலை, வ்ராத்யன், சண்டாளன், பதிதன் இவர்களை பார்த்துக்கொண்டும் த்விஜன் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

மநு :— சுத்தியை விரும்பியவன் தர்மமறிந்து, சூடில்லாததும், நுரையில்லாததுமான ஜலத்தால், ஏகாந்தமான ஸ்தலத்தில், கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனாய், ப்ராம்ஹம் முதலிய தீர்த்தத்தால் எப்பொழுதும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வஸிஷ்டரும் :— இலைகளின் ரஸத்தால் கெடுதியுள்ளதும், அசுத்த ஸ்தலத்திலிருந்து வருவதுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

ஹாரீதர் :— வர்ணம் மாறியதும், நாற்றமுடையதும், நுரையுடையதுமான ஜலத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— இயற்கை மாறாததும், நுரை, குமிழி இவை இல்லாததுமான ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌏𑌲𑌾𑌲𑌵𑌙𑍍𑌗 𑌕𑌰𑍍𑌪𑍂𑌰 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌜𑌲𑍈𑌃 । 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍁𑌷𑍍𑌣𑌤𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌶𑍌𑌚𑌾𑌵𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍈𑌃 ॥ 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍇𑌷𑌂 𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌦𑌧𑌾𑌵𑌨𑍇 𑌜𑌲𑍇 । 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌤𑍁 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌨𑌵𑌾𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑍁𑌦𑌕𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃 । 𑌯𑌦𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌲𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑍁𑌦𑌕𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 = 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌪𑌰𑌿𑌷𑍇𑌚𑌨𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌤𑍋𑌯𑍇𑌨 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋𑌦𑌕𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌜𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌨𑌾𑌚𑌮𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑍁𑌦𑌕𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑌦𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌜𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

— ஏலம், லவங்கம், கர்ப்பூரம், சந்தனம் முதலியதால் வாஸனையுள்ளதும், சூடானதும், செளசத்தில் மீந்ததுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ஜலம் கிடைக்காவிடில், செளசம் செய்தபிறகு பாத்ரத்தில் மீந்த ஜலம், குடித்து மீந்த ஜலம், கால‌லம்பிய பிறகு மீந்த ஜலம் இவைகளில் கொஞ்சம் பூமியில் கொட்டிவிட்டு மீதியுள்ள ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யலாம். அக்னியைப் பரிஷேசனம் செய்து மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. வேறு ஜலமில்லாததால் அதிலேயே செய்ய நேர்ந்தால் பூமியில் கொஞ்சம் கொட்டிவிட்டு மீதியுள்ளதால் ஆசமனம் செய்யலாம்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— அன்யன் ஆசமனம் செய்து மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ஆவசயகமானால் அதில ஸ்வல்ப ஜலத்தை பூமியில் கொட்டி, மீதியுள்ளதால் ஆசமனம் செய்யலாம். பாதப்ரக்ஷாளனம், ஆசமனம், அக்னிகார்யம் இவைகள் செய்து மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. செய்ய வேண்டியது ஆவச்யகமானால் பூமியில் கொஞ்சம் ஜலத்தைக் கொட்டி அவ்விடத்தில் ஜலபாத்ரத்தை வைத்து அதிலிருந்து எடுத்து ஆசமனம் செய்யலாம்.

போதாயன:—

[illegible]

போதாயனர்:— கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாய் உட்கார்ந்து சௌசம் செய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு சுத்தமான இடத்தில், வலது கையை முழங்கால்களுக்குள் வைத்துக்கொண்டு, கால்களையும், கைகளையும் மணிக்கட்டு வரையில் அலம்பி ஆசமனம் செய்யவேண்டும். கால் கழுவி மீந்த ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. ஆவசயகமானால் பூமியில் கொஞ்சம் கொட்டிவிட்டு, மீந்ததால ஆசமனம செய்யலாம. விரல்களால் ஆசமனம கூடாது. குமிழியுள்ளதும், நுரையுள்ளதும், சூடானதும, உறைப்புள்ளதும, உப்புள்ளதும், கலங்கியதும, கசப்புள்ளதும, கெட்ட நாற்ற ரஸங்களுள்ளதுமாகிய ஜலத்தினால் ஆசமனம கூடாது. சிரித்துக்கொண்டும், பேசிக்கொண்டும, நின்றுகொண்டும, வெளியில் பார்த்துக்கொண்டும, வணங்கியும், குனிந்தும், அவிழ்ந்த சிகையுடனும, கழுத்தை வஸ்த்ரத்தால் சுற்றிக்கொண்டும், தலையை வஸ்த்ராதிகளால் மறைத்துக்கொண்டும், உபவீதமில்லாமலும், கால்களை நீட்டிக்கொண்டும், கச்சம் கட்டிக் கொள்ளாமலும், முழங்கால்களுக்கு வெளியில் கைகளை வைத்துக்கொண்டும், சப்தம் செய்துகொண்டும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

𑌪𑍁𑌲𑌹𑌃—

𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌂 𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌕𑌚𑍍𑌛𑌶𑌿𑌖𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌃 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃—

𑌅𑌪𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌖𑌾𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌆𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌧𑌮𑌃 । 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌰𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑌃—

𑌅𑌪𑌃 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌖𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌯 𑌆𑌚𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌵𑍈 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌂 𑌪𑌿𑌬𑌤𑌿 𑌸 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌯𑌥𑍇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌃—

𑌨 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌜𑌾𑌨𑍁 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌨𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌨 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌸𑌨𑌸𑍍𑌥𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ॥ 𑌨𑌾𑌧𑌰𑍀𑌯𑍈𑌕𑌦𑍇𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑍈𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌕𑌮𑍍 । 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂𑌸𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ॥ 𑌵𑌿𑌨𑌾

புலஹர் :— தலையை மூடிக்கொண்டும், காதை மூடிக் கொண்டும், அவிழ்ந்த கச்சம் குடுமி இவைகளையுடையவனும், காலலம்பாமலும் ஆசமனம் செய்தவன் அசுத்தனாகவே யிருக்கிறான்.

அத்ரி :— ப்ராம்ஹணன் கையின் நுனி, நகத்தின் நுனி இவைகளிலிருந்து ஜலத்தை ஆசமனம் செய்வானாகில் அது ஸுராபானத்திற்குச் சமமென மனு சொன்னார்.

யமன் :— எந்த ப்ராம்ஹணன் பிறர் நகம்பட்ட ஜலத்தை ஆசமனம் செய்கின்றானோ, அவன் மத்யத்தையே குடிக்கிறான், நிச்சயம், என்று யமனுடைய வசனம்

மரீசி :— முழங்கால்களுக்கு வெளியில் கைகளை வைத்துக் கொண்டும், ஆஸனத்திலுட்கார்ந்தும், நின்று கொண்டும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. போஜனத்திற்குப்பிறகு ஆஸனத்திலிருந்தும் ஆசமனம் செய்யலாம். மற்றக் காலத்தில் கூடாது. இடுப்பு வஸ்த்ரத்தின் ஒரு பாகத்தால் உத்தரீயம் தரித்துக் கொண்டும், வலது தோளை மறைத்துக் கொண்டும் ஒருகாலும்

யஜ்ஞோபவீதேந ததா தௌதேந வாஸஸா | முக்த்வா ஶிகாம் வாऽऽசாமேந க்ருதஸ்யைவ புந꞉க்ரியா || யாம்யப்ரத்யங்முகேந க்ருதாசமநம் யதி | ப்ராயஶ்சித்தம் தத꞉ கார்யம் ஸ்நாநாசமநம் க்ரமாத்’ இதி ||

‘நாதோவாஸஸா பஹிர்வாஸ꞉ க்ருத்வாசாமேத்’ இதி ||

தேவல꞉—

‘ஶிகாம் பத்த்வா வஸித்வா ச நிர்மலே வாஸஸீ ஶுபே | தூஷ்ணீம் பூத்வா ஸமாதாய நக்ருத்யாசமநம் க்ஷயந்’ இதி ||

உதகம் யாவத்வாமேந ந ஸ்ப்ருஶதி, தாவந்நாசாமேதிதி ப்ராஹ யம꞉—

‘தாவந்நோபஸ்ப்ருஶேத் தீமாந் யாவத்வாமேந ந ஸ்ப்ருஶேத் | வாமே ஹி த்வாதஶாதித்யா வருணஶ்ச ஜலேஶ்வர꞉’ இதி ||

ஆசமனம செய்யககூடாது. யகஞோபவீத மில்லாமலும், வெளுத்த வஸ்த்ரமில்லாமலும, அவிழ்ந்த குடுமியுடனும் ஆசமனம செய்தால் செய்த கர்மத்தை மறுபடி செய்யவேண்டும. தெற்கு முகமாகவோ, மேறகு முகமாகவோ ஆசமனம் செய்தால், அதறகு பராயசசித்தமாய் ஸ்நானம ஆசமனம் இவைகளை முறையே செயயவேண்டும

ப்ரசேதஸ் :— இடுபபு வஸ்த்ரத்தால் மேல் வஸ்த்ரம் தரித்து ஆசமனம் செய்யககூடாது

தேவலர் :- சிகையை முடிந்துகொண்டு, வெளுத்த இரண்டு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து, மௌனியாயிருந்து கவனித்துச செய்யவேண்டும்.

இடது கையினுல் ஜலத்தைத் தொடாமல் ஆசமனம் செய்யக்கூடாதென்கிருர் யமன் :—

இடது கையினுல் ஜலத்தைத் தொடாதவரையில், அறிந்தவன் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. இடது கையில் 12-ஆதித்யர்களும், ஜலத்திற்கதிபதியான வருணனுமிருக்கின்றனர்.

स्मृत्यर्थसारे —

'वामेन वा धृतात्पात्रात् न पिबेद्दक्षिणेन तु ।
सौवर्णराजतताम्रेषु वेणुबिल्वाश्मचर्मभिः ॥
अलाबुदारुपर्णैश्च नालिकेरैः कपित्थकैः ।
तृणकाण्डजपात्रैर्वा पटान्तरितमृन्मयैः ॥ वामेनाप्युद्धृत्याऽऽचामेदुद्धृतं तु पावनम् । तत्र मृन्मयपात्रस्थं जलं नैवोपहन्यते ॥ तीर्थतोयं च शुध्येत करकादिस्थितं सदा' इति ॥

माधवीये —

'अलाबुताम्रपात्रं च करकं च कमण्डलुम् । गृहीत्वा स्वयमाचामेन्न तेनाप्रयतो भवेत्' इति ॥

संवर्तः —

'शूद्राशुच्येकहस्तोत्सृष्टाभिर्नाचमनं ।

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— இடது கையினால் ஜலபாத்ரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வலது கையினால் ஆசமனம் செய்யக் கூடாது ஜலம் போடுவதற்கு வேறொருவன் இல்லாவிடில், இடது கையினாலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பாத்ரத்தினால் விடப்பட்ட ஜலத்தினாலும் ஆசமனம் செய்யலாம். ஆனால் அந்தப்பாத்ரம் மேல சொல்லப்படும் பாத்ரங்களுள் ஒன்று யிருக்கவேண்டும் தங்கம், வெள்ளி, தாம்ரம், மூங்கில், வில்வம், கல், தோல், சுரைக்காய், கட்டை, இலை, தேங்காய், விளாங்காய், புல்கட்டை இவைகளாலுள்ள ஜலபாத்ரங்கள், வேறொன்றினால் மறைக்கப்பட்ட மண்பாத்ரங்கள் இவைகளி லொன்றினால் இடது கையினாலெடுத்தாவது ஆசமனம் செய்யலாம். அவைகளிலும் மண்பாத்ரத்திலுள்ள ஜலம் அசுத்தமாவதில்லை. கரகம் (இரண்டு முகமுள்ளது) முதலியதிலுள்ள தீர்த்த ஜலமும் எப்பொழுதும் சுத்தம்

மாதவீயத்தில்:— சுரைக்காய், தாம்ரபாத்ரம், கரகம், (கெண்டி) கமண்டலு இவைகளை எடுத்துக்கொண்டால், தானாகவே வலது கையில் ஜலத்தைப் போட்டுக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யலாம். அதனால் அசுத்தனாவதில்லை.

ஸம்வர்த்தர்:— சூத்ரனாலும், அசுத்தனாலும், ஒருகையினாலும் விடப்பட்ட ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்தால் ஒரு

[illegible]

பராசர:—

[illegible]

யம:—

[illegible]

சந்த்ரிகாயாம்—

[illegible]

பாரத்வாஜ:—

[illegible]

காலும் சுத்தனாகான். பாதுகை தரித்து ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாகான்

பராசரர் :— சூத்ரர்களால் கொண்டு வரப்பட்டதும், ஒரு கையால் விடப்பட்டதும், மறைக்கப்பட்ட கையினால் விடப்பட்டதும், அறியப்படாதவன் கையால் விடப்பட்டதுமான ஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது

யமன் :— ப்ராம்ஹணன் இடது கையினால் எடுத்த ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்தால் அது ஸுராபானத்திற்கு ஸமமென்றார் ஸ்வாயம்புவமனு. அந்த ஜலம், வெண்கலம், தாம்ரம், ஸ்வர்ணம், வெள்ளி இவைகளாலான பாத்ரத்திலிருந்தால் ஒருகாலும் அசுத்தமாகாது.

சந்த்ரிகையில் :-கெண்டி, சுரைக்காய், வெண்கலம், தாம்ரம், தோல் பாத்ரம் இவைகளில் எடுத்த ஜலமானால், தன் கையினாலும் விட்டுக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யலாம். எண்ணெய் முதலியதால் பூசப்பட்டுள்ள பாத்ரங்களை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

பாரத்வாஜர்:- தாம்ரபாத்ரம், அச்வவாலம், தேங்காய்;

உபஸ்ப்ருசேச் ஸ்வஹஸ்தேந பாத்ரே தத்ர விசக்ஷண' இதி॥

ஆபஸ்தம்ப:—

'நாக்நிகார்யசேஷேண ப்ருதா கர்மாணி குர்வீத ஆசாமேத் வா பாணிஸங்க்ஷுப்தேநோதகேநைகபாண்யாவர்ஜிதேந ச நாசாமேத்' இதி॥ 'பாணிஸங்க்ஷுப்தேந' இத்யஸ்ய தடாகாதிஷு ஸ்வயமாசமநே ந। யதா பர ஆசாமயதி, ததா பரேண பாணிநா யதாவர்ஜிதமுதகம், தேந நாசாமேத்। கிந்து உபாப்யாம் ஹஸ்தாப்யாம் கரகாதி க்ருஹீத்வா யதாவர்ஜிதமுதகம், தேநாசாமேத் । பரஸ்ய ச ஸ்வயம் வாம ஹஸ்தாவர்ஜிதேநாபி நாசாமேத் ॥ அலாபுபாத்ரேண நாலிகேரஜ வேணுவேந சர்மதாம்ரமயேந வா பாத்ரேண ஸ்வயம் ஸவ்யஹஸ்தாவர்ஜிதேநாப்யாசாமந்தி சிஷ்டா:' இதி ஹரதத்த:॥

அச்மபத்ரம (சிலாஜதது) இவைகளாலாகிய பாத்ரமானால் தன் கையாலும் விட்டுக்கொண்டு ஆசமனம செய்யலாம.

ஆபஸ்தம்பர் :— "அக்னி கார்யத்தில் பரிஷேசனம முதலியது செய்து மீந்த ஜலத்தினால் வீண் கார்யங்களைச செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் செய்யககூடாது. கையினால் கலக்கப்பட்ட ஜலத்தினாலும, பிறன் ஒருகையினால் வார்த்த ஜலத்தினாலும் ஆசமனம கூடாது" என்றார். இங்கு, 'கையால கலக்கப்பட்டது' என்பது, குடம முதலியதிலிருக்கும ஜலம கையினால் கலக்கப்பட்டிருந்தால், அதனால் ஆசமனம கூடாது. குளம் முதலியதிலுள்ள ஜலத்தில் தானாக ஆசமனம் செய்யும விஷயத்தில் இந்த நிஷேதமில்லை எப்பொழுது பிறன் ஆசமனம் செய்விக்கின்றானோ, அப்பொழுது, அவன ஒரு கையினால் விட்ட ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யககூடாது. இரண்டு கைகளாலும் கெண்டி முதலியதைப பிடித்துக்கொண்டு விடும ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதமிருப்பதால் தானாக இடது கையினால் விடப்பட்ட ஜலத்தினாலும் ஆசமனம் கூடாது. சுரைக்காய், தேங்காய், மூங்கில், தோல், தாமரம் இவைகளால் செய்த பாத்ரத்தினாலெடுத்த ஜலத்தைத் தானாகவே இடது கையினால் விட்டுக்கொண்டு சிஷ்டர்கள் ஆசமனம் செய்கின்றனர். என்றார் ஹரதத்தர்.

आपस्तम्बवचन—

'भूमिगतास्वप्स्वाचम्य प्रयतो भवति । यं वा प्रयत आचामयेत् । न वर्षधारास्वाचामेत् । तथा प्रदरोदके । तप्ताभिश्चाकारणात्' इति ॥ प्रायत्यार्थमाचमनं भूमिगतास्वप्सु कार्यम् । यं वा प्रयतोऽन्य आचामयेत्, सोऽपि प्रयतो भवति । सर्वथा स्वयं वामहस्तावर्जिताभिरद्भिराचमनं न भवति । ताम्रपात्रादिना तु वामहस्तावर्जिताभिरद्भिः स्वयमाचमनं भवति, स्मृत्यन्तरे विधानात् । न वर्षधारासु, प्रतिषेधात् । करकादिधारायां प्रायत्यार्थमाचमनं भवत्येव । प्रदरोदके = भग्नोदके भूमिभेदवति नाचामेत् । यत्तु—'आपः शुद्धा भूमिगता वैतृष्ण्यं यासु गोर्भवेत् । अव्याप्ताश्चेदमेध्येन गन्धवर्णरसान्विता' इति मनुवचनम्, यदपि— 'गोः सन्तृप्ति

ஆபஸ்தம்பரே :— சுத்திக்காகச் செய்யும் ஆசமனத்தைப் பூமியிலுள்ள ஜலத்தில் செய்தால் சுத்தனுகிறுன். அல்லது சுத்தமான மற்றவன் எவனை ஆசமனம் செய்விக்கின்றுனே அவனும் சுத்தனுகிறுன். எவ்விதத்திலும் தானுக இடது கையினுல் விட்டுக்கொண்ட ஜலத்தினுல் ஆசமனம ஸித்திப்பதில்லை. தாம்ர பாத்ரம் முதலியதால் மட்டும் தன் இடது கையினுல் விடப்பட்ட ஜலத்தினுல்' ஆசமனம் விஹிதமாகிறது, வேறு ஸ்ம்ருதியில் விதியிருப்பதால். மழை ஜலத்தின் தாரையில் ஆசமனம் கூடாது. ப்ரதிஷேதமிருப்பதால். கெண்டி முதலியவைகளின் தாரையில் சுத்யர்த்தமான ஆசமனம் விஹிதம் தான். தானுகப் பிளந்த பூமியின் ப்ரதேசம் 'ப்ரதரம்' எனப்படும். அதிலுள்ள ஜலத்தில், அது பூமிகதமானுலும், ஆசமனம் கூடாது. "எவ்வளவு ஜலத்தில் ஒரு பசுவுக்குத் தாகம் தீருமோ அவ்வளவுள்ள ஜலம் பூமியிலிருந்து, அதற்கு இயற்கையான கந்தம், வர்ணம், ரஸம் இவைகளுடன் கூடியதாய் அசுத்த வஸ்துவினுல் வ்யாபிக்கப்படாமலிருந்தால் சுத்தமாகியதாகிறது" என்ற மனுவசனமும், "ஒரு பசுவிற்கு த்ருப்தியளிக்கக்கூடிய அளவுள்ள ஜலம், அதன் இயற்கையுடனிருந்து

க்ஷேத்ராயம் ப்ரக்ருதிஸ்தம் ஶுத்தமிதி யாஜ்ஞவல்க்யவசநம், ப்ருதிவீபேதகதாபி யா கோத்ருப்திகாரணாய ஸ்யாத் இதி வஸிஷ்டவசநம், தத்ஸர்வம் கோத்ருப்திஶிஷ்டேஷு வாரிஷு ஶிஷ்டைராசமநக்ரியேதி கலிஸமயே நிஷித்தம் ॥ தப்தாபிஶ்சாகாரணாத் । தப்தாபிரிதி வசநாத் ஶ்ருதஶீதாபிரதோஷ: । தஸ்மாச்ச உஷ்ணாநாமேவ ப்ரதிஷேத: ஸ்ம்ருதிஷு ப்ராயேண பவதி । ஜ்வராதௌ ச காரணே உஷ்ணாபிரபி ந தோஷ இத்யர்த்த: ॥

மநு:—

ப்ராஹ்மேண விப்ரஸ்தீர்த்தேந நித்யகாலமுபஸ்ப்ருஶேத் । காயத்ரைதஶிகாப்யாம் வா ந பித்ர்யேண கதாசந ॥ இதி ॥ ப்ராஹ்மம்=ஹிரண்யகர்ப்பதேவத்யம் । காயம்=ப்ராஜாபத்யம் । த்ரைதஶிகம்=தைவம் । அத்ர தேவதாதாரதம்யவத் தீர்த்ததாரதம்யம் த்ரஷ்டவ்யம் ।

பூமியிலிருந்தால் அது சுத்தமாகியது" என்ற யாக்ஞவல்க்ய வசனமும், "பூமியின் வெடிப்பிலுள்ளதாயினும் பசுவிற்குத் திருப்தியை யளிப்பதாயிருந்தால் அந்த ஜலம் சுத்தமாகியது" என்ற வஸிஷ்டவசனமுமிருந்தாலும், அவையெல்லாம் கலியுக ஸமயத்தில் நிஷித்தமாகியவைகளாம். "பசு குடித்துத் திருப்தியடைந்து மீந்த ஜலத்தில் சிஷ்டர்கள் ஆசமனம் செய்வதும் கலியில்கூடாது" என்றிருப்பதால். காரணமின்றி, சூடான ஜலத்தினுல் ஆசமனம் கூடாது. 'சூடான' என்றிருப்பதால், சூடாயிருந்து பிறகு ஆறியிருக்கும் ஜலத்தினுல் ஆசமனம் செய்வதில் தோஷமில்லை. அப்படியானதால், சூடாயிருக்கும் ஜலத்திற்குத்தான் ப்ரதிஷேதம் ஸ்ம்ருதிகளில் மிகையாய் இருக்கிறது. ஜ்வரம் முதலிய காரணமிருந்தால் உஷ்ணமான ஜலத்தால் ஆசமனம் செய்வதிலும் தோஷமில்லை என்பது பொருள்.

மனு:— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் ப்ராம்ஹதீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அல்லது, காயதீர்த்தத்தாலும், தைவதீர்த்தத்தாலும் செய்யலாம். ஒருகாலும் பித்ருதீர்த்தத்தால் செய்யக்கூடாது. இங்கு, ப்ராம்ஹம் என்றது ஹிரண்யகர்ப்பனைத் தேவதையாயுடையது. காயம் என்பது ப்ரஜாபதியைத் தேவதையாயுடையது. த்ரைதசிகமென்பது தேவர்களைத் தேவதையாயுடையது. இங்கு, தேவதைகளின் தாரதம்யம்போல் தீர்த்தங்களுக்கும் தாரதம்யமறியத்தக்கது.

தாநி ச ஸ்தாநாநி குத்ரத்யாநீத்யபேக்ஷாயா மாஹ மநு:—

'அங்குஷ்டமூலஸ்ய தலே ப்ராஹ்மம் தீர்தம் ப்ரசக்ஷதே। காயமங்குலிமூலேऽக்ரே தைவம் பித்ர்யம் தயோரத' இதி॥ ஹஸ்ததலமத்யே யா ரேகா, தஸ்யா: மூலே ப்ராஹ்மம் தீர்தம்। அங்குலிமூலம்=கநிஷ்டாமூலம், தந்மத்யப்ரதேச:, தத்ர ஹி மூலமங்குல்யா:। தத்ர காயம் தீர்தம்। அக்ரே=அங்குலீநாமக்ரே தைவம் தீர்தம்। தயோ:=அங்குஷ்டாங்குல்யோ: அத:=ப்ரதேசிந்யங்குஷ்டயோர் மத்ய இத்யர்த:। தத்ர பித்ர்யம் தீர்தம்॥

ததா ச யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'கநிஷ்டாதேசிந்யங்குஷ்டமூலாந்யக்ரம் கரஸ்ய ச। ப்ரஜாபதிபித்ருப்ரஹ்மதேவதீர்தாந்யநுக்ரமாத்' இதி॥ கநிஷ்டாயாஸ்தர்ஜந்யா அங்குஷ்டஸ்ய ச மூலாநி கரஸ்யாக்ரம் ச யதாக்ரமம் ப்ரஜாபதிபித்ருப்ரஹ்மதேவதீர்தாநீத்யர்த:॥

ஶங்கலிகிதௌ—

'அங்குஷ்டமூலஸ்யோத்தரத: ப்ராகக்ராயாம் ரேகாயாம்

அந்தத் தீர்த்தங்கள் எங்கிருக்கின்றனவெனில் சொல்லு கிறார் **மனுவே** :— பெருவிரலினடியில் ப்ராம்ஹ தீர்த்தம். சுண்டுவிரலினடியில் காய தீர்த்தம். நான்கு விரல்களின் நுனியில் தைவ தீர்த்தம். ஆள்காட்டி விரல் பெருவிரல் இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம் என்கின்றனர். இதன் வ்யாக்யானம்— கையின் நடுவில் உள்ள ரேகையின் அடியில் ப்ராம்ஹ தீர்த் தம். சுண்டுவிரலின் அடியென்பது கையின் நடுப்ரதேசம். அங்கேதான் சுண்டுவிரலின் அடி. அதில் காய தீர்த்தம். நான்கு விரல்களின் நுனியில் தைவ தீர்த்தம். ஆள்காட்டி விரல் பெரு விரல் இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம் என்று.

அவ்விதமே **யாக்ஞவல்க்யர்** :— சுண்டு விரல், தர்ஜனீ விரல், பெருவிரல் இவைகளின் அடியும், கையின் நுனியும், முறையே ப்ராஜாபதி தீர்த்தம், பித்ரு தீர்த்தம், ப்ரம்ஹ தீர்த் தம், தேவ தீர்த்தம் எனப்படுகின்றன.

சங்கலிகிதர்கள் :— பெருவிரலின் அடியில் கிழக்கு நுனி யாயுள்ள ரேகையில் ப்ரம்ஹ தீர்த்தம்; தர்ஜனீ, பெருவிரல்

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑌲𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌦𑍈𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑍇 𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑍂𑌲𑍇𑌨𑌾𑌪𑌾𑌮𑍇𑌦𑌪𑍋 𑌮𑌾𑌷𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑍀𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾'𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌤𑍋 𑌰𑍇𑌖𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥
𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌮𑍂𑌲𑌤𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம்; சுண்டு விரல், உள்ளங்கை இவைகளின் நடுவில் ப்ராஜாபதி தீர்த்தம்; கையின் நுனியில் தைவ தீர்த்தம்.

பாரத்வாஜர் :— தேவர் முதலியவர்களின் பொருட்டுச் செய்யும் தர்ப்பணத்தை அவரவர் தீர்த்தத்தினால் செய்ய வேண்டும். ஆசமனத்தில், பார்க்கப்பட்ட ஜலத்தை ப்ராம்ஹ தீர்த்தத்தினால் பருகவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— உளுந்து முழுகுமளவுள்ள ஜலத்தைப் பெருவிரலின் அடியினால் பருகவேண்டும். வேதங்களை முறையே த்யானித்துககொண்டு மூன்று, அல்லது நான்கு தடவை பருகவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— பெரு விரலின் அடியிலுள்ள ரேகையில் ப்ராம்ஹ தீர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. பெருவிரல் ஆள்காட்டி விரல் இவைகளின் நடுவில் பித்ரு தீர்த்தம். சுண்டுவிரலின் அடியில் ப்ராஜாபத்ய தீர்த்தம். விரல்களின் நுனியில் தைவ தீர்த்தமும் ஆர்ஷ தீர்த்தமும். அல்லது விரல்களின் அடியில் தைவம் ஆர்ஷம் என்ற இரண்டுதீர்த்தங்களுமாம். விரல்களின் நடுவில்

மத்⁴யே வா தை³வமாஷ்டம் ஸ்யாதா³க்³நேயம் மத்⁴யத: ஸ்ம்ருதம் । தஸ்யைவ ஸௌம்யகம் தீர்த்த²மேதத் ஜ்ஞாத்வா ந முஹ்யதி ॥ ப்³ராஹ்மேணைவ து தீர்த்தே²ந த்³விஜோ நித்யமுபஸ்ப்ருசேத் । காயேந வாऽத² பித்ர்யேண ந து தை³வேந ச த்³விஜ இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்த²ஸாரே —

‘கநிஷ்டா²தே³சிந்யங்கு³ஷ்ட²மூலதலேஷு காயபித்ர்யப்³ராஹ்மதீர்த்தா²நி, கராக்³ரே தை³வம் தீர்த்த²ம், கரமத்⁴யே ஸௌம்யமாக்³நேயம் ச தீர்த்த²ம் । நிர்வாபணச்ரபணலாஜஹோமாந் காயேந குர்யாத் । அர்ச்சநபலிதா³நபர்யுக்ஷணமார்ஜநபோ⁴ஜநநித்யஹோமாந் தை³வேந । பைத்ருகம் பித்ர்யேண । கமண்ட³லுநா பாநம் த³தி⁴ப்ராசநம் நவாந்நப்ராசநம் ஸ்ருக்³க்³ரஹணஞ்ச ஸௌம்யேந । ஆக்³நேயேந ப்ரதிக்³ரஹம் குர்யாதி³தி ॥

ஆக்னேய தீர்த்தமும ஸௌம்ய தீர்த்தமுமாம். இதைத் தெரிந்துகொண்டால் மோஹமடையமாட்டான். ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் ப்ராமஹ தீர்த்தத்தினுலேயே ஆசமனம் செய்யவேண்டும். ப்ராஜாபத்ய தீர்த்தத்தினுலாவது, பித்ரு தீர்த்தத்தினுலாவது, தைவ தீர்த்தத்தினுலாவது ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— சுண்டுவிரல், ஆள்காட்டிவிரல், பெருவிரல இவைகளின் அடிகளில் முறையே ப்ராஜாபத்ய, பித்ர்ய, ப்ராமஹ தீர்த்தங்கள். கையின் நுனியில் தைவ தீர்த்தம். கையின் நடுவில் ஸௌம்ய தீர்த்தமும், ஆக்னேய தீர்த்தமுமாம். நிர்வாபணம், ச்ரபணம், லாஜஹோமம் இவைகளைக் காய தீர்த்தத்தாலும், அர்ச்சனம், பலிதானம், பர்யுக்ஷணம், மார்ஜனம், போஜனம், நித்யஹோமம் இவைகளைத் தைவ தீர்த்தத்தாலும், பித்ருகார்யத்தைப் பித்ரு தீர்த்தத்தாலும், கமண்டலுவினுல் ஜலத்தைப் பானம் செய்தல், தயிரைக் குடித்தல், புதியதான அன்னப்ராசனம், ஹோமஸாதனமான ஸ்ருக்கை க்ரஹித்தல் இவைகளை ஸௌம்ய தீர்த்தத்தாலும், ப்ரதிக்ரஹத்தை ஆக்னேய தீர்த்தத்தாலும் செய்யவேண்டும்.

போதாயநோऽபி—

'ப்ராஹ்மேண தீர்த்தேநாசாமேதங்குஷ்டமூலம் ப்ராஹ்மம் தீர்த்த'மிதி ॥

மநு:—

'த்ரிராசாமேதப: பூர்வம் த்வி: ப்ரம்ருஜ்யாத்ததோ முகம் । கானி சைவ ஸ்ப்ருசேதத்பிராத்மானம் சிர ஏவ சே'தி ॥ முகம்= ஸலோமகாவோஷ்டௌ அங்குஷ்டமூலேந த்வி: ப்ரம்ருஜ்யாத் । ததச்சீர்ஷண்யானி கானி= ஆஸ்யம் சக்ஷுஷீ நாஸிகே ச்ரோத்ரே ச ப்ருதக் ப்ருதக் அத்பிஸ்ஸம்ஸ்ப்ருசேத் । ஆத்மானம்= ஹ்ருதயம் சிரச்ச ஜலேந ஸம்ஸ்ப்ருசேதித்யர்த்த: ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'த்ரி: ப்ராச்யாபோ த்விருந்ம்ருஜ்ய கான்யத்பிஸ்ஸமுபஸ்ப்ருசே'தி ॥

வ்யாஸ:—

'த்ரி: பிபேதீக்ஷிதேநாம்பு த்விரோஷ்டௌ பரிமார்ஜயேத் । அங்குஷ்டமூலேந ததோ முகம் வை ஸமு

போதாயனரும்:- ப்ராம்ஹ தீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். பெருவிரலின் அடி ப்ராம்ஹ தீர்த்தமாம்.

மனு:— முதலில் மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். பிறகு இரண்டு தடவை முகத்தைத் துடைக்கவேண்டும். பிறகு இந்த்ரியங்களையும், ஆத்மாவையும், தலையையும் ஜலத்துடன் தொடவேண்டும். முகத்தை (ரோமங்களுடன் கூடிய உதடுகளை) பெருவிரலின் அடியால் இரண்டு தடவை துடைக்க வேண்டும் பிறகு, தலையிலுள்ள இந்த்ரியங்களை, அதாவது வாய், கண்கள், மூக்குகள், காதுகள் இவைகளைத் தனித்தனியாய் ஜலத்துடன் தொடவேண்டும். மார்பையும், தலையையும் ஜலத்துடன் தொடவேண்டும் என்பது பொருள்.

யாக்ஞவல்க்யர்:- ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகி, இரண்டு தடவை துடைத்து, இந்த்ரியங்களை ஜலத்துடன் தொட வேண்டும்.

வ்யாஸர்:- வலது கையினால் மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். உதடுகளை இரண்டு தடவை பெருவிரலின்

𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌤𑌃 । 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑌾𑌪𑍁𑌟𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌲𑍇𑌨 𑌵𑌾 ॥ 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨𑌾𑌥𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌮𑍍𑌭𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮 । 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌚 𑌯𑌮𑍁𑌨𑌾 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍋𑌰𑍍𑌲𑍋𑌚𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌶𑌶𑌿𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑍌 । 𑌨𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑍌 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌨𑌾𑌸𑌾𑌪𑍁𑌟𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 ॥ 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌅𑌨𑌿𑌲𑌾𑌨𑌲𑍌 । 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 𑌸 𑌪𑌰𑌿𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 ॥

அடியால் துடைக்கவேண்டும். பிறகு முகத்தைத் தொட வேண்டும். பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் இரு கண்களையும், ஆள்காட்டிவிரல் பெருவிரல் இவைகளால் இரு மூக்குகளையும், சிறுவிரல் பெருவிரல் இவைகளால் இரண்டு காதுகளையும், எல்லா விரல்களாலும், அல்லது உள்ளங்கையினால் மார்பையும், அவ்விதமே தலையையும் தொடவேண்டும். அல்லது பெருவிரலினால் மார்பையும், தலையையும் தொடலாம். மூன்று முறை ஜலத்தைப் பருகுவதால் (ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரர் என்ற) தேவர்கள் ப்ரீதியை அடைகின்றனர். முகத்தைத துடைப்பதால் கங்கையும் யமுனையும, கண்களைத் தொடுவதால் சந்த்ரனும் ஸூர்யனும், மூக்குகளைத் தொடுவதால் அச்வினிதேவர்களும், காதுகளைத் தொடுவதால் அக்னியும் வாயுவும், மார்பைத் தொடுவதால் ஸகலதேவர்களும், தலையைத் தொடுவதால் புருஷனும் (பரமாத்மாவும்) ப்ரீதியயடைகின்றனர். இவ்விதம் ப்ரதிதினமும் ஆசமனம் செய்யும் ப்ராம்ஹணன், ப்ரம்ஹா முதல் ஸ்தம்பம் (புல்) வரையுள்ள உலகத்தை த்ருப்தமாகச் செய்கிறான்.

गौतमः—

'वाग्यतो हृदयस्पृशस्त्रिश्चतुर्वाऽप आचामेत्। द्विः परिमृज्यात्। पादौ चाभ्युक्षेत्। खानि चोपस्पृशेत् शीर्षण्यानि मूर्धनि च दद्यात्' इति॥

आपस्तम्बः—

'आसीनस्त्रिराचामेत् हृदयङ्गमाभिरद्भिः। त्रिरोष्ठौ परिमृजेत् द्विरित्येके सकृदुपस्पृशेत् द्विरित्येके दक्षिणेन पाणिना सव्यं प्रोक्ष्य पादौ शिरश्चेन्द्रियाण्युपस्पृशेत् चक्षुषी नासिके श्रोत्रे च अथाप उपस्पृशेत्' इति॥ सकृदुपस्पृशेदिति मध्यमाभिस्तिसृभिरङ्गुलीभिरोष्ठावुपस्पृशेत्। द्विरित्येकेति त्वयं समविकल्पः। ओष्ठावत्र सलोमकौ॥

कण्वः—

'अथ वेदेतिहासपुराणानि ध्यायन् ब्राह्मेण

கௌதமர்:— மௌனியாய் மார்பை அடையும் ஜலத்தை மூன்று அல்லது நான்கு தடவை பருகவேண்டும் இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். கால்களையும் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். சிரஸ்ஸிலுள்ள இந்த்ரியங்களையும் தொடவேண்டும். தலையையும் தொடவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:— உட்கார்ந்தவனாய், மார்பை அடையக் கூடிய ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகவேண்டும். மூன்று தடவை உதடுகளைத் துடைக்கவேண்டும் இரண்டு தடவை என்று சிலர். ஒரு தடவை தொடவேண்டும். இருமுறை என்று சிலர். வலது கையினால் இடதுகையையும், கால்களையும், சிரஸ்ஸையும் ப்ரோக்ஷித்து, கண்கள், மூக்குகள், காதுகள் என்ற இந்த்ரியங்களைத் தொடவேண்டும். பிறகு கைகளை அலம்ப வேண்டும். 'ஒரு தடவை தொடவேண்டும்' என்றது, நடுவான மூன்று விரல்களாலும் உதடுகளைத் தொடவேண்டும் என்பதாம். 'இருமுறை என்று சிலர்' என்பது ஸமவிகல்பமாம். உதடுகளை என்பது ரோமத்துடன்கூடிய உதடுகளை என்பதாம். ஏனெனில்,

கண்வர்:— 'பிறகு வேதங்கள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் இவைகளை த்யானித்துக்கொண்டு, ப்ராம்ஹ தீர்த்தத்தால்

ண தீர்தேந த்ரிரப: பீத்வா ஸரோமகாவோஷ்டாவுந்ம்ருஜேத்' இதி ॥

உக்தம்—

'ஸம்வ்ருத்யாங்குஷ்டமூலேந த்வி: ப்ரம்ருஜ்யாத்ததோ முகம் । ஸம்ஹதாபிஸ்திஸ்ருபி: பூர்வமாஸ்யம் ஸக்ருத் ஸ்ப்ருஶேத் ॥ அங்குஷ்டேந ப்ரதேஶிந்யா க்ராணம் ஸ்ப்ருஶ்யாதநந்தரம் । அங்குஷ்டாநாமிகாப்யாம் து சக்ஷுஷீ ஸம்ஸ்ப்ருஶேத் ॥ ஶ்ரோத்ரே கநிஷ்டாங்குஷ்டாப்யாம் நாபிமங்குஷ்டகேந வை । ஸர்வாபிஸ்து ஶிர: பஶ்சாத் பாஹூ சாக்ரேண ஸம்ஸ்ப்ருஶேத்' இதி ॥ ஸம்வ்ருத்ய=அரோமகதேஶமிதி ஶேஷ: । திஸ்ருபி:=மத்யமாபி: । 'மத்யமாபிர்முகம் பூர்வம் திஸ்ருபிஸ்ஸம்ஸ்ப்ருஶேத்' இதி யோகயாஜ்ஞவல்க்யஸ்மரணாத் ॥ அக்ரேண=கராக்ரேண ॥

மூன்று தடவை ஜலத்தைப்பருகி, மயிருடன் கூடிய உதடுகளைத் துடைக்கவேண்டும்' என்பதால்.

தாத்:— பிறகு, உதடுகளை மூடிக்கொண்டு, ரோமமுள்ள ப்ரதேசத்தில் முகத்தை (உதடுகளை)ப் பெருவிரலின் அடியினால் இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். முதலில், சேர்ந்துள்ள (நடுவான) மூன்று விரல்களாலும் வாயைத் தொடவேண்டும். பிறகு, பெருவிரல் தர்ஜனி இவைகளால் மூக்கைத் தொடவேண்டும். பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் கண்களைத் தொடவேண்டும். பெருவிரல் சுண்டுவிரல் இவைகளால் காதுகளைத் தொடவேண்டும். பெருவிரலால் கொப்பூழைத் தொடவேண்டும். எல்லா விரல்களாலும் தலையையும், (கை) நுனியால் கைகளையும் தொடவேண்டும். இங்கு, ஸம்வ்ருத்ய என்பதற்கு, ரோமமில்லாத உதடுகளின் ப்ரதேசத்தை என்று பூர்த்தி செய்யவேண்டும். 'மூன்று விரல்களால்' என்பதில் 'நடுவான' என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். 'நடுவான மூன்று விரல்களால் முதலில் முகத்தைத் தொடவேண்டும்' என்று யோகயாக்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி யிருப்பதால். 'நுனியால்' என்பதற்குக் கையின் நுனியால் என்று பொருள்.

तथा च व्याघ्रपादः—

'अंसौ स्पृष्ट्वा कराग्रेण तोयं स्पृष्ट्वा समाहितः । संस्मृत्य पद्मनाभं च विप्रः सम्यक् शुध्यति' इति ॥ अत्र 'ओङ्कारेण सह यज्ञपुरुषं मनसा स्मरेत्' इति नारायणीये विशेषः ॥

पैठीनसिः—

'सव्ये पाणौ शेषा अपो निनयेत्' इति ॥ शेषाः=आचमनशिष्टाः ।

भृगुः—

'त्रिः पीत्वाऽपो द्विरुन्मृज्य दक्षिणपाणिना । प्रोक्षयेदात्मनः सव्यं पादौ शिरस्तथैव च । स्रोतांस्यपि सर्वाणि स्पृष्ट्वाऽन्ते तु जलं स्पृशेत्' इति ॥

आपस्तम्बोऽपि—

'अथाप उपस्पृशेत्' इति ॥ आचमनानन्तरं हस्तप्रक्षालनमित्यर्थः ॥

அவ்விதமே **வ்யாக்ரபாதர்**:— 'கையின் நுனியால் தோள்களைத் தொட்டு, ஜலத்தைத் தொட்டு, கவனமுடையவனுய், பத்மநாபனையும் ஸ்மரித்தால், ப்ராம்ஹணன் நன்ருய்ச சுத்தனுகிருன்' என்ருர். இங்கு 'ஓங்காரத்துடன் யக்ஞபுருஷனை மனதினுல் ஸ்மரிக்கவேண்டும்' என்ற விசேஷம் நாராயணீயம் என்னும் க்ரந்தத்தில் உள்ளது.

பைடீநஸி :— 'மீந்த ஜலத்தை இடது கையில் விடவேண்டும்.' இங்கு 'மீந்த' என்பதற்கு ஆசமனத்தில் மீதி என்று பொருள் என்கிருர்.

ப்ருகு :— மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகி, இரண்டு தடவை வலது கையினுல் வாயைத் துடைத்து, இடது கை, பாதங்கள், தலை இவைகளை ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். இந்த்ரியங்களையும் ஸ்பர்சித்து, முடிவில் ஜலத்தைத் தொடவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பரும் :— 'பிறகு ஜலத்தைத் தொடவேண்டும்' என்ருர். ஆசமனத்திற்குப்பிறகு கைகளை அலம்பவேண்டுமென்றர்த்தமாம்.

𑌆𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌕𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑌃 । 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ॥ 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑌾𑌪𑍁𑌟𑍇 𑌤𑌤𑌃 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨 𑌕𑌨𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍌 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌤𑌲𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑌾𑌪𑍁𑌟𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 । 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑌂𑌸𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌤𑌲𑍇𑌨 𑌤𑍁 । 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑌮𑌯𑌮𑌾𑌚𑌮𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍈𑌠𑍀𑌨𑌸𑌿𑌃—

'𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

சங்கர் *வேறுபாகாரம சொல்லுகிறார் :— 'முதலில் நாலு விரல்களாலும் தலையைத் தொடவேண்டும். தர்ஜனீ, பெரு விரல் இவ்விரண்டையும் சேர்த்துக் கண்களைத் தனித்தனியே தொடவேண்டும். நடுவிரல் அநாமிகா இவ்விரண்டினாலும் இரு மூக்குகளையும் தொடவேண்டும். பெருவிரல் சுண்டு விரலிவை களால் காதுகளைத் தொடவேண்டும். தர்ஜனீ அங்குஷ்டம் இவைகளைசசேர்த்து நாபியைத் தொடவேண்டும். உள்ளங் கையை மார்பில் வைக்கவேண்டும்' என்று.*

வ்ருத்தசங்கர் *:— தர்ஜனீ அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்து மூக்குகளையும, நடுவிரல் அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்துக் கண்களையும, அங்குஷ்டம் அநாமிகா இவைகளைச் சேர்த்துக் காதுகளையும், சிறுவிரல் அங்குஷ்டம் இவைகளைச் சேர்த்துத் தோள்களையும், உள்ளங்கையினால் நாபி, மார்பு, சிரஸ் இவைகளையும் முறையே தொடவேண்டும். இது ஆசமனத்திலுள்ள விதி.*

பைடீநஸி *:- அக்னி அங்குஷ்டம் எனப்படுகிறார். ஆகையால், அதினாலேயே எல்லா ஸ்தானங்களையும் ஸ்பர்சிக்க வேண்டும்.*

संवर्तः—

हृद्गाभिरफेनाभिः त्रिश्चतुर्वाऽद्भिराचमेत्। परिमृज्य द्विरास्यं तु आस्यप्राणादि वा स्पृशेत् ॥ श्रोत्रे च संस्पृशेन्नासारन्ध्राणि स्पृष्ट्वा च । नाभिं तथा हृन्मूर्धानौ बाहू चैव तथैव च' इति ॥ मनस्तुष्ट्यपेक्षया त्रिश्चतुर्वेति विकल्पः । 'यत्र मन्त्रवदाचमनं, तत्र तेन सह चतुः, अन्यत्र त्रिः' इति केचिद्व्यवस्थामाहुः ॥

हारीतः—

त्रिः पिबेदीक्षितं तोयमास्यं द्विः परिमार्जयेत् । पादौ शिरस्तथाऽभ्युक्ष्य त्रिभिरास्यमुपस्पृशेत् ॥ अङ्गुष्ठानामिकाभ्यां च चक्षुषी समुपस्पृशेत् । अङ्गुष्ठेन प्रदेशिन्या नासिके समुपस्पृशेत् ॥ तथाऽङ्गुष्ठकनिष्ठाभ्यां कर्णौ तु समुपस्पृशेत् । अङ्गुष्ठेन तु देशिन्या नाभिं च

ஸம்வர்த்தர்:— *மார்பை அடையககூடியதும், நுரையில்லாததுமான ஜலத்தை மூன்று அல்லது நான்கு தடவை பருக வேண்டும். வாயை இரண்டு தடவை துடைத்து, வாய் முதலியவை ஏழு, நாபி, மாரபு, தலை, கைகள் என்ற பன்னிரண்டு அங்கங்களையும், ஜலத்துடன் கூடிய கையினுல் (முறையே) தொடவேண்டும். அவரவர் மனஸ்துஷ்டியைப் பொறுத்தாகின்றது, 'மூன்று அல்லது நான்கு தடவை பருகலாம்' என்ற விகல்பம். "எந்த இடத்தில் மந்த்ரத்துடன் ஆசமனமோ அங்கு அத்துடன் நான்கு தடவை, மற்ற விடத்தில் மூன்று தடவை" என்று சிலர் வ்யவஸ்தை சொல்லுகிருர்கள்.*

ஹாரீதர்:— *பார்க்கப்பட்ட ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகவேண்டும். முகத்தை இருமுறை துடைக்கவேண்டும். பிறகு பாதங்களையும் சிரஸ்ஸையும் ப்ரோக்ஷித்துக்கொண்டு, மூன்று விரல்களால் முகத்தைத் துடைக்கவேண்டும். அங்குஷ்டம், அனுமிகை இவைகளால் கண்களையும், அங்குஷ்டம் தர்ஜனீ இவைகளால் மூக்குகளையும், அங்குஷ்டம் சுண்டுவிரலிவைகளால்*

𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍀 ॥ 𑌅𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌮𑌘𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌭𑍀𑌪𑍍𑌸𑌤𑌾’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃 —

‘𑌅𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌪𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍃𑌜𑍇𑌤𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍁𑌭𑌯𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌖𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌚𑌮𑌨𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌾 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌚 𑌸 𑌏𑌵 —

‘𑌓𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑌾𑌚𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂

காதுகளையும், அங்குஷ்டம் தர்ஜனீ இவைகளால் நாபியையும், ஐந்து விரல்களாலும் தலையையும், கவனமுடையவனாய்த் தொட வேண்டும். அங்குஷ்டம் அகனி என்றும், தாஜனீ வாயுவென்றும, அநாமிகா ஸூர்யனென்றும், சிறுவிரல் இந்த்ரனென்றும், நடுவிரல் ப்ரஜாபதியென்றும், சுத்தியை விரும்பியவன் அறியவேண்டும்.

போதாயனர் :— சப்தம் செய்யாமல், மார்பை அடையுமளவுள்ள ஜலத்தை மூன்று தடவை பருக வேண்டும். மூன்று தடவை வாயைத் துடைக்கவேண்டும். இரண்டு தடவை எனச் சிலர். இவ்விரண்டும, சூத்ரனுக்கும் ஸ்திரீக்கும் ஒரு தடவை. இந்த்ரியங்களை ஜலத்துடன் தொட்டு, பாதங்களையும், நாபியையும், தலையையும், முடிவில் இடது கையையும் தொடவேண்டும்.

ஆசமனப்ரசம்ஸை.

ப்ராயச்சித்தப்ரகரணத்தில் போதாயனர் :— ஓங்காரத்தை முன்னுடைய வ்யாஹ்ருதிகளால், எந்தப் பாபங்களிலும் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். முதல் தடவை பருகுவதால் ருக்

𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌯𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌦𑍌 (𑌚) 𑌶𑌿𑌰𑍋 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌚𑍋𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨𑍌𑌷𑌧𑌿𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾(𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌚𑌾)𑌚𑌮𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇—

‘𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤 𑌉𑌪𑌵𑍀𑌯𑍋𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌨𑌿𑌜𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑌾𑌲𑌭𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌋𑌚𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍃𑌜𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌯𑌤𑍍 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑌾𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌸𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑍍 𑌗𑌾𑌥𑌾 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌶𑌂𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿॥ 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤 𑌉𑌪𑌵𑍀𑌯𑍇𑌤𑌿 ‘𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿

வேதத்தையும, 2-ஆம தடவை பருகுவதால் யஜுர் வேதத்தையும், 3-ஆம் தடவை பருகுவதால் ஸாமவேதத்தையும் ஸந்தோஷிப்பிக்கிறான். முதல் தடவை துடைப்பதால் அதர்வ வேதத்தையும, 2-ஆம தடவை துடைப்பதால் இதிஹாஸ புராணங்களையும், இடது கை பாதங்களை பரோக்ஷிப்பதாலும், சிரஸ், மார்பு, மூக்குகள், கண்கள், காதுகள், நாபி இவைகளைத் தொடுவதாலும், ஓஷதிகள், வனஸ்பதிகள், ஸகல தேவர்கள் இவர்களைத் திருப்தியடைவிக்கிறான், அவர்களையும் அடைகிறான். ஆசமனத்தாலேயே ஸகல பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.

அவ்விதமே ப்ரம்ஹயக்ஞ ப்ரகரணத்தில் கேட்கப்படுகிறது. ‘𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤 𑌉𑌪𑌵𑍀𑌯' என்பது முதல் ‘𑌨𑌾𑌰𑌾𑌶𑌂𑌸𑍀𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌤𑌿' என்பது வரையிலுள்ள ச்ருதியின் அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயுள்ளதால் சிலவற்றிற்கு மட்டும் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤 𑌉𑌪𑌵𑍀𑌯 என்பதால் யக்ஞோபவீதம்

𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌇𑌤𑌿𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌵𑌨𑌿𑌜𑍍𑌯 = 𑌆𑌮𑌣𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯, 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌰𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯 = 𑌓𑌷𑍍𑌠𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑍋𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌰𑍇𑌵 । 𑌸𑍁𑌬𑍋𑌧𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 ॥

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌚𑌮𑌨𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 । 𑌪𑌾𑌨𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 𑌶𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑌯𑌂 𑌤𑌤𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾𑌽𑌽𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃

'𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌦𑌮𑍍𑌬𑍁 𑌵𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌮𑌾𑌷𑌮𑌗𑍍𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌗𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑌂𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑍂𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑍋𑌷𑍍𑌠𑌕𑍌 । 𑌸𑌂

செய்து கொள்ளும் ப்ரகாரம் நினைப்பூட்டப்படுகிறது. கைகளை அலம்பி என்பதில் மணிகட்டு வரையில் அலம்பவேண்டும் என்று சேர்க்கவேண்டும. இது கால்களை அலம்புவதையும் சொல்லும். இரண்டு தடவை துடைத்து என்பதில் உதடுகளை என்று கொளளவும். ஒரு தடவை தொடவேண்டும் என்பது உதடுகளுக்கே. மற்றவைகளின் பொருள் எளிதில் அறியக் கூடியதே.

பரத்வாஜர் :— ப்ரம்ஹயக்ஞத்தில் ஆசமனக்ரமத்தில் கொஞ்சம விசேஷமிருக்கிறது. மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். ஒரு தடவை தொடவேண்டும். தலை, இரண்டு கண்கள், இரண்டு மூக்குகள், இரண்டு காதுகள், மார்பு இவைகளை முன் சொல்லிய விதிப்படி தொடவேண்டும்.

சௌனகர்: — கால் கைகளை அலம்பி, கண்ணால் பார்க்கப்பட்ட ஜலத்தை மூன்று தடவை பருகவேண்டும. உளுந்து முழுகுமளவுள்ள அந்த ஜலம் மார்பை அடைந்தால் சுத்தனாகச் செய்கிறது. உதடுகளை மூடிக்கொண்டு, பெருவிரல் அடியால்

𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑍂𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥ 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑍀 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌬𑍁𑌧𑌃 ॥ 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌬𑌾𑌹𑍂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌤𑍁 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍇𑌵𑌮𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌽𑌥𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌲𑌮𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌓𑌷𑍍𑌠𑍌 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑍍𑌯 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑍂𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌹𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌭𑌿𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌲𑍋𑌮𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌅𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾

இரண்டு தடவை துடைக்கவேண்டும். சேர்ந்துள்ள விரல்களால் வாயைத் தொடவேண்டும். பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் கண்களையும், பெருவிரல் தர்ஜனீ இவைகளால் மூக்கையும், பெருவிரல் சிறுவிரல் இவைகளால் காதுகளையும், பெருவிரல் நடுவிரல் இவைகளால் கைகளையும், பெருவிரல் நுனியால் நாபியையும், மூன்று விரல்களால் மார்பையும், எல்லா விரல்களாலும் தலையையும் தொடவேண்டும். ஆசமனமிவ்விதம் செய்யவேண்டும். அந்த ஆசமனம் ஓங்காரத்தினால், அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளால், அல்லது காயத்ரியால் செய்யப்படவேண்டும். அல்லது மந்த்ரமில்லாமலும் செய்யப்படலாம். ஜலாசயத்தில் 3 அல்லது 4-தடவை ஜலத்தைப் பருகி, கைகளை அலம்பி உதடுகளை மடக்கி பெரு விரலடியால் இரண்டு முறை துடைத்து, சேர்ந்த விரல்களால் வாயை மயிருள்ள ப்ரதேசத்தில் தொட்டு மூக்கு முதலிய இந்த்ரியங்களைத் தொடவேண்டும். எல்லாவற்றிலும் நடுவில் நடுவில் ஜலத்தைத் தொடவேண்டும். சக்தியில்லாவிடில் மூன்று தடவை பருகி வாயைத் துடைத்து இந்த்ரியங்களைத் தொடவேண்டும். மிகவும் சக்தியில்லாவிடில் ஜலத்தைப்

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑌶𑌾𑌖𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 ॥ 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌾𑌖𑌾𑌯𑌾𑌮𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 । 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌕𑌤𑌿𑌪𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌦𑍌 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌜𑌾𑌨𑍋𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌲𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍 ।
𑌅𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌛𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

'𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌲𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍋𑌦𑌕𑍇𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

' 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌧𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 ' 𑌇𑌤𑌿 ॥

பருகி காதைத் தொடவேண்டும். இங்கு அவரவர் சாகையில் சொல்லியபடி வ்யவஸ்தை. எவர்களுக்குத் தம் சாகையில் அங்கங்களைத் தொடுவது சொல்லப்படவில்லையோ அவர்களுக்கு விகல்பம். எந்த சாகையில் சில அங்கங்களை மட்டில் தொடுவது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ அங்கு விரோதமில்லாத வேறு வசனங்களை அனுஸரித்து இதர அங்கங்களையும் தொடுவது உண்டு என்று ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகை முதலியவைகளில் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஜலத்தின் நடுவில் நின்றுகொண்டும் ஆசமனம் செய்யலாம் என்கிறார் **விஷ்ணு:**— முழங்கால்களுக்கு மேல் உள்ள ஜலத்தில் நின்று கொண்டு ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாகிறான். அதற்குக் கீழுள்ள ஜலத்தில் நின்று நூறு தடவை நன்கு ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாவதில்லை.

நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்யக்கூடாது என்பது ஸ்தலத்தில் செய்யும் விஷயம்.

ஆகையினால்தான் **கௌதமர்:**-நின்றிருப்பவன் எடுத்த ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது என்று விசேஷிக்கின்றார்.

வ்யாஸரும் :— மழை ஜலத்தின் தாரைகளால் ஆசமனம் கூடாது. நின்றிருப்பவன் எடுத்த ஜலத்தினால் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது.

स्मृतिरत्नेऽपि—

'जानुभ्यामूर्ध्वमाचम्य जले तिष्ठन्न दुष्यति ।
ताभ्यामधस्तात्तिष्ठन्नाचामेद्विचक्षणः' इति ॥

अध इत्यनेन जानुमात्रेऽप्यविरोध इत्युक्तम्, तथा च स्मृतिचन्द्रिकायाम्—

'जानुमात्रे जले तिष्ठन्नासीनः प्राङ्मुखः स्थले । सकृदाचान्तस्तयोस्तु योग्यः स्मृत' इति ॥

यदा जानुमात्रे जले स्थित्वाऽऽचामेत्, तदा जले क्रियमाणे कर्मण्यधिकृतो भवति । यदा तु स्थल एवासीन आचामेत्, तदा स्थल एव क्रियमाणे कर्मणि । यदा चानन्तर्यम्, तदोभयोरपि क्रियमाणेषु कर्मस्वधिकृतो भवतीत्यर्थः ॥

तथा च पैठीनसिः—

'अन्तर्जानुकराचान्तो जल एव शुध्यति । बहिर्जानुकराचान्तो बहिरेव शुध्यति । तस्मादुदकं

ஸ்ம்ருதிரத்னத்திலும்:— முழங்கால்களுக்கு மேல் உள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்பவன் தோஷத்தை அடைவதில்லை. முழங்கால்களுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. முழங்கால்களுக்குக் கீழ் என்றதினால் முழங்கால் அளவு உள்ள ஜலத்திலும் விரோதமில்லை என்று சொல்லியதாகிறது. அவ்விதமே

ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில்:— முழங்காலளவுள்ள ஜலத்தில் நின்று ஆசமனம் செய்தால், ஜலத்தில் செய்யும் கர்மத்தில் யோக்யனாகிறான். ஸ்தலத்தில் கிழக்காய் உட்கார்ந்து ஆசமனம் செய்தால் ஸ்தலத்தில் செய்யக்கூடிய கர்மத்தில் மட்டில் அதிகாரியாகிறான். ஒரே தடவையில் இரண்டிலுமிருந்து ஆசமனம் செய்தால் இரண்டிலும் செய்யக்கூடிய கர்மங்களில் அதிகாரியாகிறானென்று பொருள்.

அவ்விதமே பைடீநஸி:— ஜலத்திற்குள்ளிருந்து ஆசமனம் செய்தவன் ஜலத்தில் செய்யக்கூடிய கார்யத்தில் மட்டில் சுத்த

பஹிரேகம் ச க்ருத்வா பாதமாசமேத் | ஸர்வத்ர ஶுத்தோ பவதி' இதி ||

ஶௌநக:—

'புஷ்கரிண்யாம் ஹ்ரதே வாऽபி ஜாநுத்நே ஜலம் விஶந் | ஶுசிஸ்ஸ்யாஜ்ஜாநுநோऽதஸ்தாதஶுசிஸ்ஸ்யாந்ந ஸம்ஶய: || தத்ராயம் ய: பிபேத் விப்ர: காமதோ வாऽப்யகாமத: | அகாமாதேகநக்தாஶீ ஸ்யாத் த்விராத்ரம் து காமத:' இதி ||

பரத்வாஜ:—

'ஜாநோரூர்த்வஸ்திதோ வாऽப்ஸு ஜலே திஷ்டந் ஶுசிர்பவேத் | அதஸ்தாத் க்ருத்வோऽபி ஶதஶோ வாऽந்தோ ந ஶுத்யதி ||

ஞகிறான. ஜலத்தின் வெளியிலிருந்து ஆசமனம் செய்தவன் வெளியில் செய்யககூடிய கார்யத்திலேயே சுத்தனுகிறான். ஆகையால் ஜலத்தினுள் ஒரு காலையும், வெளியிலொருகாலையும் வைத்துககொண்டு ஆசமனம் செய்யவேண்டும் இரண்டிலும் சுத்தனுகிறான்.

சௌனகர்:— புஷ்கரிணியிலோ, மடுவிலோ முழங்காலளவுள்ள ஜலத்தில் நின்று ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனுகிறான். அதற்குக கீழளவுள்ள ஜலத்திலானல் அசுத்தனுவான். ஸம்சயமில்லை. அவ்விதம் ஆசமனம் செய்தவன் அறியாமல் செய்தால் பகல் முழுவதுமுபவாஸமிருந்து ராத்ரியில் புஜிக்க வேண்டும. அறிந்து செய்தால் இரண்டுவேளையிலுமுபவாஸம் செய்யவேண்டும.

பரத்வாஜர்:— முழங்காலளவுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் நின்றவனுய் ஆசமனம செய்பவன் சுத்தனுகிறான். அதற்குக கீழளவுள்ள ஜலத்தில் நின்றவன் நூறுதடவை ஆசமனம் செய்தாலும் சுததனுவதில்லை. ஜலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்தால் ஜலத்தில் செய்யும் கார்யத்தில் மட்டில் சுத்தனுகிறான். ஸ்தலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்தால் ஸ்தலத்தில் செய்யும் கார்யத்தில் மட்டில் சுத்தனுகிறான். ஜலத்திலொரு பாதத்

उदके त्वेकपादस्थः स्थलस्थः स्थले शुचिः । पादेन कृत्वाचमनमुभयत्रापि प्राप्नोत्युभयतः शुचिः' इति ॥

यच्चापस्तम्बेनोक्तम्—

'नाप्सु सतः प्रयमणं विद्यते' इति,

जानुदघ्नादूर्ध्वे सतः=आसीनस्य प्रयमणं= येन प्रयतो भवति तत्प्रयमणम्, आचमनं नास्तीति तस्यार्थः ॥

तथा च शौनकः—

'जानुदघ्नं जले तिष्ठन् यथाऽऽचामेच्छुचिर्भवेत् । आसीनस्य शयानस्य शतकृत्वो न शुध्यति' इति ॥

स्मृत्यर्थसारेऽपि—

'जानुमात्रे जले तिष्ठन्नाचामन्न हि दुष्यति । उपविश्य समाचामेज्जानुमात्रादधो जले ॥ जलान्तर्जले शुध्येद्बहिराचमने बहिः । बहिरन्तश्चाचामेत् सर्वत्र शुचिरेव सः ॥ जलस्था

தையும், ஸ்தலத்திலொரு பாதத்தையும் வைத்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்தால் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான்.

'ஜலத்திலிருப்பவனுக்கு ஆசமன விதியில்லை' என்று **ஆபஸ்தம்பர்:—** சொல்லியுள்ளாரே எனில், 'முழங்காலுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவனுக்கு ஆசமனம் விதிக்கப்படுவதில்லை' என்று அந்த ஸூத்ரத்தினர்த்தமாம். அவ்விதமே **சௌனகர்:—** முழங்காலுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் நின்றவனாய் ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். அவ்விதமின்றி உட்கார்ந்தவனாகவாவது, படுத்தவனாகவாவது நூறு தடவை ஆசமனம் செய்தாலும் சுத்தனாவதில்லை.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— முழங்காலளவுள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்பவன் தோஷமடைவதில்லை. முழங்காலுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்திலானால் உட்கார்ந்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும். ஜலத்தில் மட்டிலிருந்து ஆசமனம் செய்தால் ஜலத்திலுள்ள கார்யங்கள் மட்டிலும் சுத்தனாகிறான்.

जलकार्येषु स्थलस्थः स्थलकर्मसु । उभयेषूभयस्थस्स्याचान्तश्शुद्धतामियात् ॥ वामं पादं स्थले न्यस्य दक्षिणं तु जले न्यसेत् । वामहस्तेन कं स्पृष्ट्वा ह्याचामेद्दक्षिणेन तु' इति ॥

अत्र हारीतः—

आर्द्रवासा जले कुर्यात्तर्पणाचमनं जपम् ।
शुष्कवासाः स्थले कुर्यात्तर्पणाचमनं जपम् ॥
आर्द्रवासाः स्थलस्थस्तु यद्याचामेन्नराधमः । वस्त्रनिश्च्योतनं तस्य प्रेतास्तस्य पिबन्ति हि ॥ शुष्केणान्तर्जले चैव बहिरप्यार्द्रवाससा । स्नानं दानं जपो होमस्सर्वं भवति निष्फलम्' इति ॥

संवर्तोऽपि—

'यज्जले शुष्कवस्त्रेण स्थले चैवार्द्रवाससा ।
सर्वं तद्राक्षसं विद्याद्बहिर्जानु च यत्कृतम्'
इति ॥

ஸ்தலத்தில மட்டிலானால ஸ்தலத்திலுள்ள காரயங்களில் ஞகிறான். இரண்டிலுமிருந்து ஆசமனம் செய்தால் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான் இடது காலை ஸ்தலத்திலும், வலது காலை ஜலத்திலும் வைத்துககொண்டு, இடது கையால் ஜலத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு வலது கையினாலாசமனம செய்யவேண்டும்.

இங்கு **ஹாரீதர்**:— ஈர வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன், தர்ப்பணம், ஆசமனம, ஜபம இவைகளை ஜலத்திலிருந்து செய்ய வேண்டும. உலாந்த வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன், தர்ப்பணம், ஆசமனம, ஜபம இவைகளை ஸ்தலத்தில் செய்யவேண்டும். ஈர வஸ்த்ரத்துடனிருபபவன் ஸ்தலததிலிருந்து ஆசமனம் செய்தால், அவனின் வஸ்த்ர ஜலத்தை ப்ரேதர்கள் அருந்துகின்றனர். உலாந்த வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன் ஜலத்தின் நடுவிலும, ஈர வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன் ஜலத்திற்கு வெளியிலும இருந்து செய்யும ஸ்நானம், தானம், ஜபம, ஹோமம் எல்லாம பலனற்றதாகின்றன.

ஸம்வர்த்தரும்:— உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடன் ஜலத்திலும், ஈர வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்தலத்திலும், முழங்கால்களுக்கு வெளி

𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 । 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌜𑌾𑌨𑍋𑌰𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌜𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌨𑌜𑌲𑍇 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾 । 𑌆𑌚𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌧𑍋𑌜𑌾𑌨𑍁 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌹𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌪𑌿—

'𑌜𑌾𑌨𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌵𑌾𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌜𑌲𑍇 । 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑍇 𑌜𑌲𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑍇 । 𑌜𑌲𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑍇𑌣 𑌜𑌲𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யில் கைகளை வைத்துக்கொண்டும், செய்த கார்யம் முழுவதும் ராக்ஷஸமென அறியத்தக்கதாம். "ஈர வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்நான காலமின்றி மற்றக்காலத்தில் ஸ்தலத்தில் செய்யவே கூடாது. உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடன் முழங்காலுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு செய்யக்கூடாது" என்பது பொருள்.

அவ்விதம் **ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்** :— உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடன் ஜலத்திலும், ஈர வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்தலத்திலும் இருந்து ஆசமனாதி க்ரியைகளைச் செய்யக்கூடாது. முழங்காலுக்குக் கீழுள்ள ஜலத்திலிருந்து ஒருகாலும் செய்யக்கூடாது.

விஷ்ணுவும் :— உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன் முழங்காலுக்கு மேலுள்ள ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு ஸந்த்யை, ஆசமனம் இவைகளைச் செய்தால் ஒருகாலும் தோஷத்தையடைவதில்லை.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— ப்ராம்ஹஸ்நானம், ஸூர்யார்க்யம், ஜலோத்ஸர்ஜனம், தர்ப்பணம், ஜலேஷ்டி (அவப்ருதம்) ஹோமம் இவைகளை உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடன் ஜலத்தில் செய்வதால் தோஷமில்லை.

யத்து ஸம்வர்த்தவசநம் —

'ஜலம் ஸ்தலஸ்தோ நாசாமேஜ்ஜலஸ்தஶ்ச ஜலே ஶுசி: । பஹிரந்தஶ்ச ஆசாமேத் ஏவம் ஶுத்திமவாப்நுயாத்' இதி,

யதபி பராஶரவசநம் —

'ஸ்நாத்வாऽவதூநோதி ய: கேஶாந் ஸ்நாத்வா ப்ரஸ்ரவதே த்விஜ: । ஆசாமேத்வா ஜலஸ்தோऽபி ஸ பாஹ்ய: பித்ருதேவதை:' இதி, ப்ரஸ்ரவதே=ஆர்த்ரவஸ்த்ரோ மலமூத்ரே விஸ்ருஜதி । பாஹ்ய:=தைவதம் பைத்ருகம் கர்மாநுஷ்டாதும் அநர்ஹ இத்யர்த்த: ॥

யதபி வ்யாஸவசநம் —

'ஸோபாநத்கோ ஜலஸ்தோ வா நோஷ்ணீஷீ சாசமேத் புத:' இதி, தத்ஸர்வம் ஸ்நாநோத்தராசமநவிஷயம் ॥

யதாஹ தக்ஷ: —

'ஸ்நாத்வாசாமேத் யதா விப்ர: பாதௌ க்ருத்வா

ஆனால், "ஸ்தலத்திலிருந்து ஜலத்தை ஆசமனம் செய்யக் கூடாது. ஜலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்பவன் ஜலத்தில் செய்யும் கார்யத்தில மட்டில் சுத்தனாகிறான், ஆகையால் ஜலத்திலும், ஸ்தலத்திலுமிருந்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதமாகில் சுத்தியையடைகிறான்" என்று **ஸம்வர்த்தவசனமும்**, "ஸ்நானம் செய்தவுடன் எவன் மயிர்களை உதறுகின்றானோ, ஈர வஸ்த்ரத்துடன் மல, மூத்ரங்களை விடுகின்றானோ, ஜலத்திலிருந்து ஆசமனம் செய்கின்றானோ அவன், பித்ருக்களையும், தேவர்களையுமுத்தேசித்துச் செய்யும் கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க அர்ஹனாவதில்லை" என்ற **பராசரவசனமும்**, "பாதரக்ஷையுடன் கூடியவனாய், ஜலத்திலிருப்பவனாய், தலைப்பாகையுடையனாய் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது" என்ற **வ்யாஸ வசனமும்** விரோதிக்கின்றனவே எனில், அவையெலாம ஸ்நானத்திற்குப்பிற காலத்தில் செய்யுமாசமனத்தைப் பற்றியதாம. ஏனெனில்,

தக்ஷர்:— "ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுது ஸ்நானம் செய்தவுடன் ஆசமனம் செய்கின்றானோ அப்பொழுது, பாதங்களை

ஸ்யாத் । உபயோரப்யஸௌ ஶுத்தஸ் தத: கர்மக்ஷமோ பவேத்' இதி ॥

பராஶர:—

'ஜலே ஸ்தலஸ்தோ நாசாமேஜ்ஜலஸ்தஸ்ச பஹிஸ்ஸ்தலே । உபே ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸமாசாந்த உபயத்ர விஶுத்த்யதி' இதி ॥

'ஸ்நாதஸ்யார்த்ரவஸ்த்ரஸ்ய தத்விஷய'மிதி மாதவீயே ॥

வ்யாஸ:—

'குஶை: பூதம் பவேத் ஸ்நானம் குஶேநாசமனம் த்விஜ: । குஶேன சோத்த்ருதம் தோயம் ஸோமபானேன ஸம்மிதம்' இதி ॥

பாரத்வாஜ:—

'பத்தசிக: குஶகரோ த்விஜஶ்ஶுத்த உபஸ்ப்ருஶேத்' இதி ॥

ஜலத்திலும், ஸ்தலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அதனால் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான். எல்லாக் கர்மங்களிலும் யோக்யனாகிறான்'' என்பதால்.

பராசரரும்:—''ஸ்தலத்திலிருந்து ஜலத்திலாசமனம் செய்யக்கூடாது. ஜலத்திலிருந்து வெளியான ஸ்தலத்திலாசமனம் செய்யக்கூடாது. இரண்டையும் ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்தவன் இரண்டிலும் சுத்தனாகிறான்'' என்பதாலும். இதுவும் 'எவன் ஸ்நானம் செய்து, ஈர வஸ்த்ரத்துடனிருக்கின்றானோ அவனைப்பற்றியது' என்று மாதவீயத்திலுள்ளது.

வ்யாஸர்:— குசங்களுடன் செய்யும் ஸ்நானம் சுத்தமாயாகிறது. ப்ராம்ஹணன் குசத்துடன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். குசத்தினலெடுக்கப்பட்ட ஜலத்தைப் பருகுவது ஸோமபானத்திற்குச் சமமாகும்.

பாரத்வாஜர்:— ப்ராம்ஹணன் குடுமியைக் கட்டி, குசத்தைக் கையிலுடையவனாய், சுத்தனாய் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

𑌕𑍁𑌶𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌾 ॥

𑌕𑍁𑌶𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑌃—

'𑌕𑍁𑌶𑌮𑍂𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌕𑍁𑌶𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌃 । 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌕𑍁𑌶𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌶𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 । 𑌕𑍁𑌶𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑍋 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌕𑍁𑌶𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌃 𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌸𑌦𑌾 𑌵𑌹𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 । 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌪𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾 ॥ 𑌕𑌰𑍇 𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 । 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌕𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌜𑌪𑌹𑍋𑌮𑌹𑌰𑌾 𑌯𑍇 𑌤𑍇 𑌅𑌸𑍁𑌰𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑌃 । 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌦𑌶' 𑌇𑌤𑌿 ॥

குச ப்ரசம்ஸை.

குசத்தின் ப்ரசம்ஸையைச சொல்லுகிறார்,

கோபிலர்:— குசத்தின் அடியில் ப்ரமஹாவும், குசத்தின் மத்யத்தில் கேசவனும், குசத்தின் நுனியில் சங்கரனும், குசத்தின் நான்கு புறங்களிலும ஸகல தேவர்களு மிருக்கிறார்களென்றறியவும்.

ஹாரீதரும்:— குசத்தை ஹஸ்தத்தில் தரித்துச் செய்த ஜபம், தானம், போஜனம் இவைகளின் புண்யத்திற்குக் கணக்கில்லை. எவன் கழுத்தில் குசமாலையை எப்பொழுதும் தரிக்கின்றானோ, அவன் தாமரையிலை ஜலத்துடன் சேராததுபோல் பாபத்தோடு சேரமாட்டான். கை, கழுத்து, குடுமி, இரு காதுகள் இவைகளில் பவித்ரத்தைத் தரித்திருப்பவனும் பாபத்துடன் ஸம்பந்தப்படுவதில்லை. ஜபம், ஹோமம் இவைகளை அபஹரிப்பவரும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத உருவமுடையவருமான அஸுரர்களெவரோ, அவர்கள் பவித்ரத்தைக் கையில் தரித்துள்ளவனைக்கண்டு பத்துத்திக்குகளிலும் ஓடுகின்றனர்.

கோபில:—

‘வஜ்ரம் யதா ஸுரேந்த்ரஸ்ய ஶூலம் ஹஸ்தே ஹரஸ்ய ச । சக்ராயுதம் யதா விஷ்ணோ: ஏவம் விப்ரகரே குஶ: ॥ பூதப்ரேதபிஶாசாஶ்ச யே சான்யே ப்ரஹ்மராக்ஷஸா: । விப்ராங்குலிகுஶான் த்ருஷ்ட்வா தூரம் கச்சந்த்யதோமுகா:’ இதி ॥

மார்கண்டேய:—

‘குஶபாணிஸ்ஸதா திஷ்டேத் ப்ராஹ்மணோ டம்பவர்ஜித: । ஸ நித்யம் ஹந்தி பாபானி தூலராஶிமிவானல:’ இதி ॥

கௌஶிக:—

‘குஶாஸனம் பரம் பூதம் யதீனாம் து விஶேஷத: । குஶாஸனோபவிஷ்டஸ்ய ஸித்த்யதே யோக உத்தம: ॥ யதா புஷ்கரபர்ணேஷு ஜலலேபோ ந வித்யதே । ததா பவித்ரஹஸ்தஸ்ய பாபலேபோ ந வித்யதே ॥ அபவித்ரகர: கஶ்சித் ப்ராஹ்மணோ ய உபஸ்ப்ருஶேத் । அபூதம் தஸ்ய தத்ஸர்வம் பவத்யாசமனம் ததா’ இதி ॥

கோபிலர் :— இந்த்ரனின் கையில் வஜ்ரமபோலவும, பரமேச வரனின் கையில் சூலம்போலவும, விஷ்ணுவின கையில் சகரா யுதம்போலவும், ப்ராம்ஹணனின் கையில குசமுள்ளது. பூதங் கள், ப்ரேதங்கள், பிசாசங்கள் வேரு ப்ரமஹாராக்ஷஸாகள என்ற எல்லோரும் ப்ராம்ஹணன் கைவிரலிலுள்ள குசங்களைப் பார்த்தால் தலைகுனிந்தவர்களாய்த் தூரத்தில் செல்லுகின்றனா.

மார்க்கண்டேயர் :— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் குச பாணியாய் டம்பமில்லாமலிருககவேண்டும அவ்விதமிருப் பவன், நித்யமும் தன் பாபங்களை, பஞ்சுககுவியலை அகனிபோல் பொசுக்குகிறுன்.

கௌசிகர் :— குசத்தால் செய்த ஆஸனம் மிகச் சுத்தமா கியது. ஸன்யாஸிகளுக்கு விசேஷமாய்ச சிறந்தது. குசா ஸனத்திலுட்காருபவனுக்குச சிறந்த யோகம ஸித்திககின்றது. தாமரை இலைகளில் ஜலத்தின் பற்று எப்படி இல்லையோ, இவ் விதம் குசபவித்ரத்தைக் கையிலுடையவனிடம் பாபத்தின் பற்று இருப்பதில்லை. எந்த ப்ராமஹணன் பவித்ரத்தைக் கை யில் தரியாமல் ஆசமனம் செய்கின்றுனே, அவனின் கார்யம் முழுவதும், ஆசமனமும் அசுத்தமாகின்றது.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌧𑌸𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌃 । 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍋𑌽𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 ॥ 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌶𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌜𑌪𑍇 𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑍇 । 𑌅𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌰𑌜𑌤𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍈𑌃 ॥ 𑌕𑍌𑌶𑍇𑌯𑌂 𑌬𑌿𑌭𑍃𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍇 । 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌦𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃—

'𑌉𑌭𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍇 । 𑌧𑌾𑌰𑌣𑍀𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍇 ॥ 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑍇 𑌮𑍌𑌞𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍁𑌶𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍁𑌚𑌿 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮

வ்யாஸர் :— ருத்ரன் ப்ராம்ஹதேவனின் தலையைப் பெருவிரல் பவித்ரவிரல் இவைகளால் சேதித்தார். அக்காலம் முதல் கை அசுத்தமாகியது. ஆகையால், சுத்தமாக்குவதற்காகக் கையில் குசம் தங்கம இவைகளைத் தரிப்பது விதிககப்பட்டுள்ளது.

சாதாதபர் :– ஜபம், ஹோமம், தானம், அத்யயனம், பித்ரு தர்ப்பணம இவைகள் செய்யும்பொழுது பொன், வெள்ளி, குசம் இவைகளுடன் சேர்ந்ததாய்த் தன் கையைச் செய்து கொள்ளவேண்டும் கௌசேயத்தாலாகிய பவித்ரத்தை நித்யமும் வலதுகையில் தரிககவேண்டும. போஜனம் செய்பவன் அவச்யம் தரிககவேண்டும். அவன் அன்னதோஷத்துடன் பற்றுவதில்லை. (கௌசேயம் பட்டுநூல்)

அத்ரி :— ப்ராமஹணர்கள், ப்ராஹ்மக்ரந்தியுடன் கூடிய தர்ப்பபவித்ரங்களை இரண்டு கைகளாலும் ப்ரயத்னத்துடன் தரிக்கவேண்டும. பூணூலிலும், மௌஞ்ஜியிலும், குசபவித்ரத்திலும் ப்ராம்ஹகரந்தியையே செய்யவேண்டும். மற்றவைகளில் தன் இச்சைப்படி க்ரந்தியைச் செய்யலாம். ப்ராம்ஹ

யஜ்ஞே ஜபே சைவ ப்ரஹ்மக்ரந்திர்விதீயதே | போஜநே வர்துல: ப்ரோக்த ஏவம் புண்யம் ந ஹீயதே' இதி ||

அத்ராங்குலிநியமோ தர்சிதஸ்சந்த்ரிகாயாம் —

'தார்யோऽநாமிகயா தர்போ ஜ்யேஷ்டாநாமிகயாऽபி வா | உபாப்யாமநாமிகாப்யாம் து தார்யம் தர்பபவித்ரகம்' இதி ||

ஸம்வர்த: —

'உபாப்யாமபி ஹஸ்தாப்யாம் பவித்ரம் தாரயேத்த்விஜ: | தைவே கர்மணி பித்ர்யே ச ப்ரஹ்மக்ரந்திஸமந்விதம் || அக்ரம் து ப்ரஹ்மதைவத்யம் க்ரந்திர்வைஷ்ணவ உச்யதே | மூலமீசாநதைவத்யமநாமிகாயாம் து யோஜயேத்' இதி ||

அத்ரி —

'உபாப்யாமேவ ஹஸ்தாப்யாம் விப்ரைர்தர்பபவித்ரகே | ப்ரஹ்மக்ரந்திஸமாயுக்தே பவித்ரே மத்யபர்வணி || தாரணீயம் ஸர்வதா தாரயேத் கர்மகாலே விசேஷத: | ப்ரதமம் லங்கயேத் பர்வ த்விதீயம் து ந லங்கயேத் ||

யக்ஞத்திலும் ஜபத்திலும ப்ரம்ஹகரந்தியே விதிக்கப்படுகிறது. போஜன காலத்தில் வர்த்துளமாயுள்ள பவித்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. இவ்விதம் செய்பவனுககுப புண்யம குறைவதில்லை.

இங்கு விரல்களின் நியமம் தெரிவிககப்பட்டுள்ளது

சந்த்ரிகையில் :— பவித்ரவிரலால் தாப்பத்தைத் தரிகக வேண்டும். அல்லது நடுவிரலால் தரிக்கலாம். அல்லது இரண்டு பவித்ர விரல்களாலும் இரண்டு தர்ப்பபவித்ரங்களைத தரிககலாம.

ஸம்வர்த்தர் :— தேவகாமத்திலும், பித்ரு கர்மத்திலும், ப்ரம்ஹகரந்தியுள்ள பவித்ரத்தை இரண்டு கைகளாலும் தரிகக வேண்டும். பவித்ரத்தின் நுனிக்கு பரம்ஹாவும், முடிசசுக்கு விஷ்ணுவும், அடிப்பாகத்திறகு ஈசானனும் தேவதைகளாம். பவித்ர விரலில் தரிக்கவேண்டும.

அத்ரி :— ப்ராம்ஹணர்கள், ப்ரம்ஹக்ரந்தியுடன் கூடிய தர்ப்பபவித்ரங்களை இரண்டு கைகளாலும் சுத்தமான நடுரேகையில் எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். கர்மானுஷ்டான காலத்தில் அவச்யம் தரிக்கவேண்டும். முதல் ரேகையைத் தாண்ட வேண்டும். இரண்டாவது ரேகையைத் தாண்டக்கூடாது.

उभयोस्तु पर्वणोर्मध्ये पवित्रं धारयेद्बुधः ।
अग्रपर्वणि धृतो दर्भस्तपोवृद्धिकरो हि सः ॥ मध्ये
चैव प्रजाकामो मूले सर्वार्थसाधकः' इति ॥
एतच्च काम्यविषयम् ॥

वर्णभेदेन पर्वनियममाह अत्रिः—'अङ्गुष्ठ
मूलदेशे तु पवित्रं धारयेद्द्विजः । राजन्यस्तु द्वि
पर्वके चैव वैश्योऽग्रे करस्य च' इति ॥

स्मृतिभास्करे—

सप्तभिर्दर्भैः ब्राह्मणस्य पवित्र
कम् । पञ्चभिः क्षत्रियस्यैव चतुर्भिस्तु तथा विशः ॥
द्वाभ्यामेव तु शूद्रस्य सान्तराणां तथैव च'
इति । अन्तराणाम्=अनुलोमानाम् ॥

स्मृत्यर्थसारे—

सर्वेषां वा दर्भाभ्यां पवित्रं ग्रथितं

இரண்டு ரேகைகளின் நடுவில் பவித்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். "நுனி ரேகையில் தரித்த தர்ப்பம் தபஸ்ஸை விருத்தி செய்வதாகும். ப்ரஜையை விரும்பியவன் நடுரேகையில் தரிக்கலாம். அடிரேகையில் தரித்த தர்ப்பம் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாதிக்கக் கூடியது." இந்த வசனம் காம்யகர்ம விஷயம்

வர்ணபேதத்தை அனுஸரித்து ரேகைகளின் நியமத்தைச் சொல்லுகின்றார், **அத்ரியே—**

விரலின் அடிப்ரதேசத்தில், பவித்ரத்தை ப்ராம்ஹணன் தரிக்கவேண்டும. க்ஷத்ரியர்களுக்கு இரண்டாவது பர்வத்திலும், வைசயர்களுக்குக் கையின் நுனியிலும் தரிப்பதற்கு விதி.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில் :— ஏழுதர்ப்பங்களால் ப்ராம்ஹணனுக்கும், ஐந்து தர்ப்பங்களால் க்ஷத்ரியனுக்கும், நான்கு தர்ப்பங்களால் வைசயனுக்கும், இரண்டு தர்ப்பங்களால் சூத்ரர்களுக்கும், ஆந்தரர்களுக்கும் (அனுலோமர்களுக்கும்) பவித்ரம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :- அல்லது எல்லா வர்ணத்தாருக்குமே இரண்டு தர்ப்பங்களால் செய்யப்பட்ட பவித்ரம் விதிக்

𑌤𑌥𑌾 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍈𑌵𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥ 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌰𑍍𑌭𑌿𑌣𑌂 𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵—

'𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑍈𑌶𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍌𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌹—

'𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑌪𑌿𑌞𑍍𑌜𑍂𑌲𑍈𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 । 𑌏𑌕𑍈𑌕𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌤𑌿 𑌯𑌮𑌃—

'𑌕𑍃𑌤𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌮𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 । 𑌸 𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌘𑍋𑌰𑍈𑌃 𑌸𑍁𑌚𑌿𑌰𑌂 𑌨𑌰𑌕𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥

கப்படுகிறது. தேவகார்யத்திலும், பித்ருகார்யத்திலும் ஏழு குசங்களுள்ள பவித்ரம் ச்லாக்யமாகும. நுனியில் இளமையுள்ளதாயும், நுனியுடன் கூடியதாயும ஒட்டையளவுள்ளதாயுமுள்ள இரண்டு தர்ப்பங்கள பவித்ரங்களாகும் (இது உத்பவன பவித்ர விஷயமெனத் தெரிகிறது)

காம்ய கர்மங்களிலுள்ள பவித்ரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலேயே :— சாந்தி கர்மத்தில் மூன்று தர்ப்பங்களாலும், பௌஷ்டிக கர்மங்களில் ஐந்து தர்ப்பங்களாலும், அபிசார கர்மங்களில நான்கு தாப்பங்களாலும் பவித்ரம் செய்யவேண்டும்.

மார்க்கண்டேயரோவெனில் நித்ய பவித்ரத்தை வேரு ப்ரகாரத்தால் சொல்லுகிறார்.— ப்ராமஹணனுக்கு நாலு தர்ப்பங்களால் பவித்ரம விதிககப்படுகிறது. மற்ற மூன்று வர்ணங்களுக்கும் முறையே ஒவ்வொன்று குறைந்துள்ள தர்ப்பங்களால் பவித்ரம் விதிக்கப்படுகிறது.

சூத்ரனுக்கு முடியுள்ள பவித்ரத்தை நிஷேதிக்கின்றார்,

யமன் :— சூத்ரன் (முடியுள்ள) பவித்ரத்தை ஆவலினலாவது தரிப்பானகில், அவன் மிகப்பயங்கரமான நரகநெருப்புகளினல் வெகுகாலம் தாபத்தையடைவான். ஆகையால்

தஸ்மாத் பவித்ரம் ஸததம் விப்ரவைஶ்யந்ருபாத்மஜை: ।
தா4ர்யம் நாஷ்டாநநிர்வேத்4ய தா4ர்யம் நேதரஜாதிபி4:' இதி ॥

காத்யாயந: —

'ஸப்த த3ர்பா4: ஶுபா4 யாஸ்து க்ஷேத்ரஸம்ப4வா: ।
தே ப்ரஶஸ்தா த்3விஜாதீநாம் தை3வே பித்ர்யே ச கர்மணி ॥
அப்ரஸூதா: ஸ்ம்ருதா த3ர்பா4: ப்ரஸூதாஸ்து குஶா: ஸ்ம்ருதா: । ஸமூலா: குதபா: ப்ரோக்தா: சி2ந்நாக்3ராஸ்த்ருணஸம்ஜ்ஞிதா: ॥ அச்சி2ந்நாக்3ரா ஹ்யஶுஷ்காக்3ரா ஹ்ரஸ்வாஶ்சைவ ப்ரமாணத: । குதபா இதி விஜ்ஞேயா தைஸ்து ஶ்ராத்3த4ம் ஸமாசரேத் ॥ சி2ந்நாக்3ராநபி சைவ த3ர்பா4ந் நிர்மூலாந் கோதி2தாந் ததா2 । பித்ருதே3வஜபார்த்2யம் து ஸமாத3த்4யாத் க்ரமாத் த்3விஜ: ॥ நிர்மூலா க்3ருஹீதவ்யா: ப்ரஸ்தரார்த்2யம் குஶோத்தமா: । அக்3நிகார்யே ச யாகே3 ச ஸமூலாந் பரிவர்ஜயேத் ॥ ஹரிதா யஜ்ஞியா த3ர்பா4: பீத

வேதங்களோதுகின்றவரும், கர்மடர்களுமான மூன்று வர்ணத்தார்களே முடியுள்ள பவித்ரத்தைத் தரிக்கலாம். மற்ற ஜாதியாகள் (சூத்ரர்கள்) தரிக்கக்கூடாது.

காத்யாயனர் :— எல்விலையும் வயலிலுண்டாகிய சுபமான ஏழு தாபங்களைத் தரிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்களுக்குத் தைவகாமத்திலும, பித்ருகர்மத்திலும அவைகளே சிறந்தவைகளாகும். பூவில்லாதவைகள் தாபங்களெனப்படும். பூவுள்ளவைகள் குசங்களெனப்படும். வேருடன் கூடியவை குதபங்களாம். நுனியில்லாதவை த்ருணங்களாம். நுனி வெட்டப்படாமலும உலராமலும், குட்டையாயும, உள்ளவை குதபங்களெனப்படும். அவைகளாலேயே ச்ராத்தம் செய்ய வேண்டும். நுனிவெட்டப்பட்டதும், வேரில்லாததும், அழுகியதுமான தர்ப்பங்களை, பிதருகார்யம், தேவகார்யம், ஜபம் இவைகளில் உபயோகிக்கவேண்டும். ப்ரஸ்தரத்திற்காகும் குசங்களை வேர் இல்லாதவைகளாக க்ரஹிக்கவேண்டும். அக்னி கார்யம், யாகம் இவைகளில் வேருடன் கூடியவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும். பசசை நிறமுள்ளவை யாகார்ஹங்கள். மஞ்

काः पाकयज्ञिकाः । समूलाः पितृदैवत्याः कल्माषा वैश्वदेविकाः' इति ॥ पितृदैवत्याः=पित्र्याः ॥

तथाच यमः—

'समूलस्तु भवेद्दर्भः पितॄणां श्राद्धकर्मणि । मूलेन लोकान् जयति कुशस्य स महात्मनः' इति ॥

स त्वेकोद्दिष्टश्राद्धविषयः ॥ यतस्स एवाह—

'एकोद्दिष्टे कुशाः कार्याः समूला यज्ञकर्मणि । बहिर्लूनास्सकृल्लूनाः सर्वत्र पितृकर्मसु' इति ॥

बहिर्लूनाः=उपमूलं लूनाः ॥

तथाच गोभिलः—

'उपमूलं लूनाः पितृकार्येषु' इति ॥

சள் நிறமுள்ளவை பாகயக்ஞார்ஹங்கள். வேருடன் கூடியவை பித்ருகார்யயோக்யங்கள். பலநிறங்களுள்ளவை வைசவதேவார்ஹங்களாம்.

அவ்விதமே **யமன்** :—பித்ருக்களின் சராத்தத்தில் தர்ப்பம் மூலத்துடனிருக்கவேண்டும். குசத்தின் மூலத்தால் பல புண்ய லோகங்களை அவனடைகிறான். இது ஏகோத்திஷ்டவிஷயம். ஏனெனில், யமனே மேல் வருமாறு சொல்லுகிறார்:- 'ஏகோத்திஷ்டத்தில் குசங்களை வேருடனுபயோகிக்கவேண்டும். யாகத்திலும், பித்ருகர்மங்களெல்லாவற்றிலும் வெளியில் நறுக்கப்பட்டவைகளாயும், ஒரே தடவையாய் நறுக்கப்பட்டவைகளாயுமிருக்கவேண்டும், இங்கு 'வெளியில்' என்பதற்கு வேரின் ஸமீபத்தில் என்று பொருள்.

அவ்விதமே **கோபிலர்** :- 'மூலத்திற்கு ஸமீபத்தில் அறுக்கப்பட்ட தர்ப்பங்களைப் பித்ருகார்யத்தில் உபயோகிக்க வேண்டும்' என்கிறார்.

சந்த்ரிகாயாம் —

'உபமூலம் ததா லூநா: ச்ராத்தார்த்தம் து குசா: ஸ்ம்ருதா: | ததா ச்யாமாகநீவாரா தூர்வா ச ஸமூலகா ஸ்ம்ருதா' இதி || ஏகோத்திஷ்டேதரச்ராத்தார்த்தமித்யர்த்த: ||

'ஸபிண்டீகரணம் யாவத் ருஜுதர்ப்பை: பித்ருக்ரியா | ஸபிண்டீகரணாதூர்த்வம் த்விகுணைர்விதிவத்பவேத் || தர்ப்பணாதீநி கார்யாணி பித்ரூணாம் யாநி காநி சித் | தாநி ஸ்யுர்த்விகுணைர்தர்ப்பை: பவித்ரைர்வா விசேஷத: || திலக்ஷேத்ரோத்பவைர்தர்ப்பை: ப்ரயத்நாத்த்விகுணீக்ருதை: | பித்ரூணாம் தர்ப்பணம் கார்யம் தேவாநாம் து யத்ருச்சயா || பித்ர்யம் மூலேந மத்யேந ஸ்நாநம் தாநம் ப்ரயத்நத: | தைவம் குசாக்ரேண கர்த்தவ்யம் ஸம்பத்திமிச்சதா' இதி || யத்ருச்சயா = திலக்ஷேத்ரோத்பவத்வாதிநியமராஹித்யேநேத்யர்த்த: ||

சந்த்ரிகையில்:— *சராத்தத்திற்காகிய குசங்கள மூலத்திற்குச் சமீபத்தில் நறுககப்பட்டவைகளாயிருககவேண்டும். ச்யாமாகம், நீவாரம், அறுகு இவைகளுமவ்விதமேயிருக்கவேண்டும். இங்கு 'சராததத்திற்கு' என்பதற்கு ஏகோத்திஷ்டம் தவிற மற்ற ச்ராத்ததிற்கு என்று பொருள். ஸபிண்டீகரணம் வரையில் செய்யும் பித்ருகரியையை ருஜுவான தர்ப்பங்களால் செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு விதிப்படி இரண்டாய் மடிதத தர்ப்பங்களால் செய்யவேண்டும். பவித்ரங்களுமப்படியே. பித்ருக்களை உத்தேசித்துச செய்யும் எவவிதமான கார்யங்களும், இரண்டாய் மடிககபபட்ட தர்ப்பங்கள் பவித்ரங்கள் இவைகளால் செய்யப்படவேண்டும். எளவயலில் உண்டாகிய தர்ப்பங்களை இரண்டாய் மடித்து பித்ருககளுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். தேவகர்மங்களில் (யத்ருச்சயா) இஷ்டப்படி செய்யலாம். குசத்தின் அடியினால் பித்ருகர்மத்தையும் நடுவினால் ஸ்நானம் தானம இவைகளையும், நுனியினால் தேவகர்மங்களையும், ஸம்பத்தை விரும்புகின்றவன் செய்யவேண்டும். இங்கு மூலத்திலுள்ள 'யத்ருச்சயா' என்ற பதத்திற்கு, திலக்ஷேத்ரத்திலுண்டாவது முதலிய நியமங்களில்லாவிடினும் என்று பொருள்.*

शालङ्कायनः —

'कुशाग्रैस्तर्पयेद्देवान् मनुष्यान् कुश मध्यतः । द्विगुणीकृत्य मूलाग्रैः पितॄन् सन्तर्पयेद्द्विजः' इति ॥ मनुष्यतर्पणे मध्यस्य प्राजापत्यतीर्थसम्बन्धः ॥ द्विगुणीकृत्यमूलाग्राभ्यां पितृतीर्थे समाः स्युरित्यर्थः ॥

स्मृत्यर्थसारे —

'पवित्रकर शुद्धाम्भोभिः कमण्डलुर्द्विजः । कुशमात्रकरो वाऽपि हस्तमात्रकरोऽपि वा ॥ तं कुशं वियविमुक्तं न त्यजेन्नित्यशस्त्यजेत् । कुर्यात् हस्ताश्रु सन्ध्याज्ञा श्रेष्ठमुक्तं वर्जयेदिति' इति ॥

शातकर्ण्यः

'सपवित्रेण हस्तेन कुर्यादाचमनक्रियाम्

சாலங்காயனர் :— குசங்களின் நுனிகளால் தேவாகளையும, மத்யங்களால் மனுஷ்யர்களையும், இரண்டாய் மடித்து அடி நுனி இவைகளால் பித்ருக்களையும், பராமஹணன் தர்ப்பிகக வேண்டும். மனுஷ்யதர்ப்பணத்தில தாப்பங்களின் நடுவுககு ப்ராஜாபத்யதீர்த்தத்துடன் ஸமபந்தம. அடி நுனி இவை கள் சேர்ந்து பித்ருதீர்த்தத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பது பொருள்.

— பராஹமணன சுத்தனாய கா மத்தில் ஆதரவுடன் பவித்ரத்தைக் கையிலுடையவனாய் ஆச மனம் செய்யவேண்டும். குசத்தைமட்டிலும, அல்லது தாப் பத்தைமட்டிலுமாவது தரிககவேண்டும். அந்தககுசம விதிப் படி க்ரஹிக்கப்பட்டதானல் அதை விடககூடாது இல்லா விடில் விட்டுவிடவேண்டும். மற்றத் தாப்பங்களை விட்டுவிட வேண்டும். தூர்வையை (அறுகை) முந்தியே விட்டுவிடவேண்டும்.

மார்க்கண்டேயர் :— பவித்ரத்துடன்கூடிய கையினுல் ஆச மனம் செய்யவேண்டும். அந்தப்பவித்ரம் அசுத்தமாவதில்லை. ஆனல் போஜனம் செய்தால் அந்தப் பவித்ரம் உச்சிஷ்டமாகும்.

நோத்³தி³ஷ்டம் தஸ்ய பவித்ரம் து ஸாக்³ரோத்³தி³ஷ்டம் து வர்ஜ-யேத்' இதி ॥

ஸா து க்³ரந்தி²விஹீனத³ர்ப⁴விஷயா ॥ ததை²வ ஹாரீத꞉ —

'க்³ரந்தி²யுக்தஸ்ய பவித்ரஸ்ய ந தேனாசமனம் சரேத்' இதி ॥

ஶௌனகோ(அ)பி —

'ந ப்³ரஹ்மக்³ரந்தி²னாசாமேத் ந தூ³ர்வாபி⁴꞉ கதா³சன' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரே —

'க்³ரந்தி²யுக்தபவித்ரேண ந பு⁴ஞ்ஜீயான்னசாசமேத் । ந பிபே³த³பி வாரீத ததா³ தத்³ரக்தம் ப⁴வேத்' இதி ॥

ப⁴ரத்³வாஜ꞉ —

'க்³ரந்தி²யுக்தபவித்ரேண குர்யாதா³சமனம் யதி³ । தத்பவித்ரம் பரித்யஜ்ய புனராசம்ய ஶுத்⁴யதி' இதி ॥

கேசித்து — 'ஏதானி வசனானி கேவலாசமனவிஷயாணி । கர்மாங்கா³சமனே ந தோ³ஷ꞉, 'ஸபவித்ரஸ்ஸத³ர்போ⁴வா

அதை வாஜிகக வேண்டும் இவ்விதம சொல்லியது முடிச்சு இலலாத தாப்பதலைதப்பறறியது. அவ்விதமே,

ஹாரீதர் :— எந்தப்பவித்ரத்திற்கு முடிசசு உள்ளதோ அதனல ஆசமனம செய்யககூடாது.

சௌனகரும் :— பரம்ஹகரந்தியுள்ள பவித்ரத்துடன் ஆசமனம செய்யககூடாது அறுகுகளுடன் ஒருகாலும் ஆசமனம் கூடாது.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில் :— முடிப்புடனுள்ள பவித்ரத்துடன் போஜனம் செய்யககூடாது. ஆசமனமும் கூடாது. ஜலபானமும் கூடாது. செய்தால் அப்பொழுது அந்த ஜலம் ரக்தத்திற்கு ஸமமாகும்.

பரத்வாஜர் :— முடிச்சுடன்கூடிய பவித்ரத்துடன் ஆசமனம் செய்தால் அந்தப்பவித்ரத்தை விட்டுவிட்டு, மறுபடி ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனுகிறுன்.

இங்கு சிலரோவெனில் " இந்தவசனங்களெல்லாம் ஸாதா

वा कर्माङ्गाचमनं परेषु । नोच्छिष्टं तत् सदर्भस्य भुक्त्वोच्छिष्टं तु वर्जयेत् ॥ पवित्रग्रन्थिमुत्सृज्य मण्डले निक्षिपेद्द्विजः । पात्रे च निक्षिपेद्यस्तु स विप्रः पङ्क्तिदूषकः ॥ मुक्तदर्भेण न भोक्तव्यं भुक्त्वा चे[illegible]शतं जपेत्' इति स्मरणात्' इत्याहुः ॥

कौशिकः—

'वामहस्ते स्थिते दर्भे दक्षिणेनाचमेद्यदि । रक्तं तु तद्भवेत्तोयं पीत्वा चान्द्रायणं चरेत्' इति ॥

हारीतोऽपि—

'वामहस्ते कुशान्कृत्वा समाचामति यो द्विजः । उपस्पृष्टं भवेत्तेन रक्तेन मलेन च' इति ॥

ரணமான ஆசமனத்தைப்பற்றியவை. கர்மாங்கமான ஆசமனத்தில் தோஷமில்லை. (ஏனெனில்) "பவித்ரத்துடனிருப்பவனும், தர்ப்பங்களுடனிருப்பவனும் கர்மாங்காசமனம் செய்யலாம். அந்தப்பவித்ரமோ, தர்ப்பமோ அசுத்தமாவதில்லை. போஜனம் செய்தால் அவை உச்சிஷ்டமாகின்றன. அவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும் பவித்ரத்தின் முடிச்சை அவிழ்த்து, போஜனஸ்தலத்திலுள்ள மண்டலத்தில் போடவேண்டும். இதன்றி போஜனபாத்ரத்தில் போட்டால், அந்த ப்ராம்ஹணன் பங்க்திக்கு அர்ஹனல்லாதவனாகிறான் தர்ப்பையைத் தரிக்காமல் போஜனம் செய்யக்கூடாது. புஜித்தால் காயத்ரியை நூறுமுறை ஜபிக்கவேண்டும்.' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்" என்கின்றனர்.

கௌசிகர்:— இடதுகையில் தர்ப்பை இருக்கும்பொழுது, வலதுகையினல் ஆசமனம் செய்தால், அந்த ஜலம் ரக்தத்திற்குச் சமமாகும். அதைப்பருகினல் சாந்த்ராயணமனுஷ்டிக்க வேண்டும்,

ஹாரீதரும்:— இடதுகையில் குசங்களை தரித்து எவன் ஆசமனம் செய்கின்றானே, அவன் ரக்தத்தாலும், மலத்தாலும் ஆசமனம் செய்தவனாகிறான்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍁𑌶𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌤𑌃 ।
𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑍇𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌨𑍍𑌦𑌿𑌸𑍂𑌰𑌿𑌃 —

𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌦𑌰𑍍𑌭𑍋 𑌵𑌾 𑌹𑌸𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌦𑌿𑌶𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾 ।
𑌵𑌾𑌮𑍋𑌰𑍁𑌸𑍍𑌥𑌹𑌸𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌨𑍈𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌭𑍇 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌤𑍁 ।
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌵𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌃 𑌪𑌿𑌬𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌵𑌾𑌮𑌹𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌣𑌿 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑌃—

'𑌉𑌭𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑍈𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ।
𑌸𑍋𑌮𑌪𑌾𑌨𑌫𑌲𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

வ்யாஸர்:- இடதுகையில் குசமுஷ்டியைவைத்துக்கொண்டு, அறியாமையால் எந்த ப்ராஹ்மணர்கள் ஆசமனம் செய்கின்றனரோ, அவர்கள் ரகதத்தால் ஆசமனம் செய்கின்றனர்.

நந்திஸூரி:— இடதுகையில் தர்ப்பமுள்ளவனாகவோ, சிரிப்பவனாகவோ, திக்குகளை நோக்குகின்றவனாகவோ, இடதுகாலில் கையை வைத்திருப்பவனாகவோ, ஆசமனம் செய்யவே கூடாது.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— இடதுகையில் தர்ப்பமிருக்கும்பொழுது வலதுகையினால் ஜலத்தைப்பருகக்கூடாது. வஸ்த்ரம் முதலியதால் மறைத்துப்பிடித்திருந்தால், ஜலம் பருகுகிறவனுக்குத் தோஷமில்லை.

இந்த வசனங்களெல்லாம் இடதுகையில்மட்டும் தர்ப்பம் தரிக்கும் விஷயத்தைப்பற்றியதாம்.

அவ்விதமே **கோபிலர்:**— இரண்டுகைகளிலுமுள்ள தர்ப்பங்களுடன், எந்த ப்ராம்ஹணன் ஆசமனம் செய்கின்றானோ அவனுக்கு ஸோமபானபலனுண்டாகும். போஜனம் செய்தானாகில் யாகமனுஷ்டித்தபலத்தையடைகிறான்.

सारसमुच्चये—

'दर्भपाणिस्तु यो भुङ्क्ते सोमपानफलं लभेत् ।
सपवित्रेण हस्तेन भुक्त्वा यज्ञफलं लभेत् ॥
अथवाऽनामिकाभ्यां तु ग्रन्थिहीनं कुशादिकम् ।
हेमादीन्वाऽथ बिभृयात् सर्वकर्मसु वै द्विजः ॥
पवित्रं सर्वदुःखघ्नं तथैवानन्ददायकम् । हेम्ना
रौप्येण वा धीमान् पवित्रं धारयेत्सदा' इति ॥

कात्यायनः—

'तर्जन्या बिभृयाद्रौप्यं स्वर्णं चैव कनिष्ठया । गृहस्थः श्रवणाभ्यां तु शोभने रौक्मकुण्डले' इति ॥

याज्ञवल्क्यः—

'गोवालं दर्भसूत्रं च रत्नं कनकसंयुतम् ।
कायेन धारयन्विप्रो न स पापेन लिप्यते' इति ॥

ஸாரஸமுச்சயத்தில் :— தர்ப்பங்களைகைகளிலுடையவனாய் ஜலத்தைபபருகினால் ஸோமபானபலததையடைகிறான். பவித்ரத்துடன்கூடிய கையுடன் புஜித்தானுகில் யாகபலத்தையடைகிறான். அல்லது, இரண்டு பவித்ரவிரலகளாலும் முடிச்சில்லாத குசம் முதலியதையாவது, தங்கம முதலியவைகளையாவது எல்லாககர்மங்களிலும ப்ராஹ்மணன் தரிக்கலாம். பவித்ரமென்பது ஸகலதுககங்களையும் அகறறுவதாகவும், ஆனந்தத்தையளிப்பதாகவுமுள்ளது. ஆகையால் புத்தியுள்ளவன் தங்கத்தினாலாவது வெள்ளியினாலாவது செய்த பவித்ரத்தை எப்பொழுதும் தரிககவேண்டும.

காத்யாயனர் :— க்ருஹஸ்தன் ஆள்காட்டிவிரலினால் வெள்ளியையும, பவித்ரவிரலினால் ஸ்வர்ணத்தையும், காதுகளா(களி)ல் அழகிய ஸ்வர்ணகுண்டலங்களையும் தரிக்கவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— கோவின்வால்மயிர், தர்ப்பைக்கயிறு, ரத்னம், தங்கம், இவைகளைத் தேகத்தினால் தரித்துள்ள ப்ராம்ஹணன் பாபத்தோடு ஸம்பந்திப்பதில்லை.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌕𑍁𑌶𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌰𑌜𑌤𑌂 𑌹𑍇𑌮𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌾 । 𑌬𑌿𑌭𑍃𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌪𑌾𑌣𑍌 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌹𑍇𑌮 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌖𑌡𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍈𑌵𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 । 𑌅𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌹𑍇𑌮𑍍𑌨 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌹𑍇𑌮𑍇𑌨 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 । 𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌬𑌿𑌭𑍃𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥ 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋 𑌬𑌿𑌭𑍃𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌹𑍇𑌮𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌲𑍋𑌹𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌶𑍁𑌲𑍍𑌬𑌂 𑌯𑌾

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:—*குசம், பவித்ரம், தாமரம், வெள்ளி, பொன் இவைகளிலொன்றை வலதுகையில் தரிக்கவேண்டும். இவைகளுள் முந்தியதைவிடப்பிந்தியது சுத்தமாகியது. பவித்ர விரலினால் பொன்னையும், தர்ஜனீ விரலால் வெள்ளியையும், சிறு விரலால கட்கமருகத்தின் கொம்பையும் தரித்தால் மனிதன் சுத்தனாகிறான்.*

ஹாரீதர்:— *தேவ பித்ரு கார்யங்களில் வெள்ளியைமட்டில் தரிக்கக்கூடாது. பவித்ரவிரலால் ஸ்வர்ணத்தைத் தரித்திருந்தால் தர்ஜனீவிரலால் வெள்ளியையும் தரிக்கலாம்.*

வ்யாஸரும்:- *எப்பொழுதும் தங்கத்தினுள்ள பவித்ரத்துடன் எல்லாக்கார்யங்களையும் ஸந்தேஹமின்றிச் செய்யலாம். ப்ராம்ஹணன் வலதுகையின் ஆள்காட்டிவிரலினால் வெள்ளியைத் தரிக்கவேண்டும். வலதுகையின் பவித்ரவிரலினால் முடிச்சு உள்ளது அல்லது முடிச்சு இல்லாத ஸ்வர்ணத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அல்லது மூன்று லோஹங்களாலுண்டாகியதையாவது தரிக்கவேண்டும். காயத்ரியின் அக்ஷரக்கணக்குள்ளதாய் நல்லதாம்ரத்தையும், அனுஷ்டுப்பின் ஸங்க்யையால்*

धारयेत् । गायत्र्या रजतं त्रिष्टुभा सौ-
वर्णं धारयेत् ॥ ताम्ररूप्यसुवर्णैः अष्टद्वादशैकादशांशवलितैर्निर्मितं त्रितयम् ॥ 'स-
र्वं लोहत्रयेणैव कृतं रक्षोघ्नमुत्तमम् । अघघ्नं च पवित्रं स्याद्रक्षाकरमनुत्तमम् ॥ आयुष्करमना-
धृष्यमभेद्यं रोगनाशनम्' इति ॥

जीवत्पितृकस्य जीवज्ज्येष्ठस्य च रूप्याङ्गुलीयकनिषेधमाह व्यासः—

'योगपट्टोत्तरीयं च तर्जन्यां रजतं तथा ।
न जीवत्पितृकेणैतज्ज्येष्ठो वा विवर्जयेत्' इति ॥

पादस्पर्शे विशेषमाह व्यासः—

'विप्राणां चरणस्पर्शे पादप्रक्षालने यदि ।
त्यजेत्प्रारब्धकार्यान्ते पवित्रं दर्भनिर्मितम्' इति ॥

வெள்ளியையும், த்ரிஷ்டுப்பின் ஸங்கயையால் ஸ்வர்ணத்தையும க்ரஹித்து, அவைகளால் பவித்ரம் செய்து தரிக்கலாம. இவ்விதமான பவித்ரம் ராக்ஷஸர்களை வதைக்ககூடியதும, சிறந்ததும், பாபத்தையகற்றுவதும, ரக்ஷை செய்வதும, ஆயுஸ்ஸை யளிப்பதும், பிறரால் கெடுககமுடியாததும், அபேத்யமும், ரோகங்களைப் போக்கக்கூடியதுமாயுள்ளது. 8-மடங்கு தாம்ரமும், 12-மடங்கு வெள்ளியும், 11-மடங்கு தங்கமும சேர்த்துச செய்யப்பட்ட பவித்ரம் லோஹத்ரயபவித்ரமாம்.

பிதா ஜீவித்திருந்தால் புத்ரனுககும, ஜ்யேஷ்டன் ஜீவிததிருந்தால் கனிஷ்டனுக்கும், வெள்ளி மோதிரம தரிப்பது நிஷித்தமென்கிறூர் **வ்யாஸர்** :— யோகபட்டத்தால் உத்தரீயமும், ஆள்காட்டிவிரலில் வெள்ளிமோதிரமும், ஜீவபித்ருகனும, ஜீவஜ்யேஷ்டனும் தரிக்கக்கூடாது. (யோகபட்டமென்பது பட்டினுல் செய்ததும் உத்தரீயம் போன்றதுமான ஓர்பட்டை என்கின்றனர்.)

பவித்ரம் காலில்பட்டால், அதிலுள்ள விசேஷத்தைச சொல்லுகிறூர் **வ்யாஸரே** :— ப்ராஹ்மணர்களின் காலை அலம்பும்போது, பவித்ரம் அவர்களின் கால்களில்பட்டால், அந்தத் தர்ப்பபவித்ரத்தை ஆரம்பித்தகார்யத்தின் முடிவில் விட்டுவிட வேண்டும்.

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌯𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍। 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍॥ 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌸𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌤𑌃। 𑌉𑌪𑌵𑌾𑌸𑌂 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌉𑌪𑌵𑌾𑌸𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌾'

𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌰𑌾𑌜𑌤𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃॥

𑌗𑍋𑌵𑌾𑌲𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌃—

'𑌗𑍋𑌵𑌾𑌲𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃। 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌶𑍍𑌚 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿॥ 𑌗𑍋𑌵𑌾𑌲𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌹𑍍𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃। 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃॥ 𑌗𑍋𑌵𑌾𑌲𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃। 𑌸 𑌵𑍈 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍃𑌤𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃॥ 𑌗𑍋𑌵𑌾𑌲𑌪𑌵𑌿

பரத்வாஜர்:— *கர்மானுஷ்டானகாலத்தில தரித்திருந்த கூர்ச்சம், அல்லது பவித்ரம் இவைகளைக் கர்மத்தின்முடிவில் முடிச்சையவிழ்த்தே பரிஹரிக்கவேண்டும. கவனமின்மையால், பவித்ரகூர்ச்சங்களை முடிச்சுடன் பரிஹரித்தானாகில், ஒரு வேளையாவது மூன்றுவேளையாவது உபவாஸமிருககவேண்டும். தர்ப்பபவித்ரத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டுமென்றதால், வெள்ளி முதலியதால் செய்யப்பட்டுள்ள பவித்ரத்திற்குப் பரித்யாக மில்லையாம்.*

கோவாலபவித்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுமிடத்தில் **கௌசிகர்:—** *எப்பொழுதும் கோவால பவித்ரத்தைத் தரித் திருப்பவனைப் பாபங்கள் தொடுவதில்லை. சரீரத்தில் லக்ஷ்மியு மிருப்பாள். எவன் கோவால பவித்ரத்துடன் அக்னியை உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் ஜீவனுள்ள வரையில் ஐந்து அக்னி களை உபாஸித்தவனாகிறான், ஸம்சயமில்லை. (கார்ஹபத்யம், ஆஹவனீயம், தக்ஷிணாக்னி, ஸப்யம், ஆவஸத்யம் என்று ஐந்து அக்னிகள்.) எவன் கோவால பவித்ரத்துடன் ஸந்த்யை யை உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் பன்னிரண்டு வருஷம் ஸந்த் யோபாஸனம் செய்தவனாகிறான். கோவால பவித்ரத்திற்கும்,*

𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌨𑌿𑌯𑌮𑍋 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌤𑌥𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌿𑌜𑌾𑌤𑍇—

'𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌰𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌯𑍋𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌦𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌵𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇

𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌶𑌨𑍈𑌃 𑌶𑌨𑍈𑌃 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌧𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌵𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌶𑍍𑌵𑌲𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑍌 𑌋𑌜𑍁𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌗𑍍𑌰𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑌃 । 𑌮𑍋𑌟𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌵𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌂 𑌚 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஸர்வ பவித்ரத்திற்கும் ப்ராஹ்மகரந்தி வேண்டுமென்ற நியமமில்லை. இஷ்டப்படி தரிக்கலாம்.

பவித்ரம் செய்யும் ப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது **பாரிஜாதத்தில்:—** ஆள்காட்டி விரல், பெருவிரல் இவைகளின் நுனியைச்சேர்த்தால் அது ஞானமுத்ரை யெனப்படும். அதனால் பவித்ரம் செய்யவேண்டும். கூர்ச்சத்திற்குப்போல் முடிச்சை முடியவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— ஆள்காட்டி விரலோடு பெருவிரலை அடிக்கடி மேலே திரிக்கவேண்டும். க்ஞானமுத்ரையைத் தலை கீழாகச் செய்துகொண்டு கூர்ச்சத்திற்குப்போல் முடிச்சைச் செய்யவேண்டும்.

ஆச்வலாயனர் :— நுனியுடன் கூடியதும் ருஜுவாயுமுள்ள இரண்டு தர்ப்பங்களை ப்ரதக்ஷிணமாய் முறுக்கி நடுவில் பிடித்து அடி நுனி இரண்டையும் சேர்த்து, மந்த்ரமறிந்தவன் முடியவும்வேண்டும். ப்ராம்ஹணன் பவித்ரத்தின் முடிச்சை ஓங்காரத்தினுல் செய்யவேண்டும். அதன் முடிச்சு ஓரங்குல அளவும், அதன் மேல்பாகம் நாலங்குலஅளவுமிருக்கவேண்டும்.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑍇—

'𑌚𑌤𑍁𑌰𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌮𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌾 𑌤𑌥𑌾 । 𑌵𑌲𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌤𑌲𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌉𑌤𑍍𑌪𑌵𑌨𑌾𑌦𑍌 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌹 𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌰𑍍𑌭𑌿𑌣𑌂 𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍌𑌶𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌲𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑌮𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑍌 𑌦𑌰𑍍𑌭𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌹𑌰𑌣𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌯𑌮𑌃 ॥

𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌹𑌰𑌣𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌯𑌮𑌮𑌾𑌹 𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌮𑌾𑌸𑍇 𑌨𑌭𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌭𑍋𑌚𑍍𑌚𑌯𑍋 𑌮𑌤𑌃 । 𑌅𑌯𑌾𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌃 𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில் :— *நுனி நாலங்குலம், முடிச்சு ஒரு அங்குலம், வளையம இரண்டங்குலமிருக்கவேண்டும். இது பவித்ரத்தின் லக்ஷணமாம்.*

உத்பவனம முதலியதில் உபயோகிக்கும் பவித்ரத்தைச் சொல்லுகிருர் **காத்யாயனர்** :— *எல்லாக்கர்மங்களிலும், பவித்ரம இரண்டு தர்ப்பங்களுள்ளதும், உள்ளுக்குள் தர்ப்பமில்லாததும, நுனியுளளதும, குசத்தாலாகியதும, ஒட்டையளவுள்ளதுமாயிருக்கவேண்டுமென அறியத்தக்கது. (நெய், ஜலம் இவைகளை சுத்தம செய்வது உத்பவனம்.)*

ஸூத்ரகாரரும் :— *(ஆபஸ்தம்பர்) ஒரே அளவுள்ளதும், நுனியுள்ளதுமான இரண்டு தர்ப்பங்களை ஒட்டையளவுள்ள பவித்ரமாய்ச் செய்யவேண்டும்.*

தர்ப்பாஹரணகாலநியமம்.

தர்ப்பம் கொண்டுவரும் காலத்தின் நியமத்தைச்சொல்லுகிருர்

ஹாரீதர் :- *மாகமாஸத்திலும், ச்ராவணமாஸத்திலுமுள்ள அமாவாஸ்யையில் தர்ப்பாஹரணம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.*

नभाः = श्रावणमासः ॥ कालान्तरोद्धृतास्तु नायातयामाः । अतः पुनःपुनर्विनियोगयोग्या न भवन्तीत्यर्थः ॥

अनेनैवाभिप्रायेण सङ्ग्रहे—

'दर्भाः कृष्णाजिनं मन्त्राः ब्राह्मणाश्च विशेषतः । अयातयामान्येतानि नियोज्यानि पुनःपुनः' इति ॥

स्मृतिचिन्तामणौ तु—

'मासि मास्याहृता दर्भा मासि मास्येव चोदिताः । नोत्तरोत्तरमासेषु धर्मविद्भिस्सम्मताः ॥ सप्तरात्रं शुभा दर्भास्तिलक्षेत्रसमुद्भवाः । ते चैव नियोक्तव्याः दैवे पित्र्ये च कर्मणि ॥ अहन्यहनि

அப்பொழுது க்ரஹிக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் அயாதயாமங்கள். நூதனங்களாகவேயுள்ளனவாம். ஒரு கர்மத்திலுபயோகிக்கப் பட்டாலும் மற்றகர்மங்களிலும அடிக்கடி உபயோகிக்கப் படலாம. மற்றகாலங்களில் க்ரஹிக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் அப்படியல்ல, அடிககடி உபயோகத்திற்கு யோக்யங்களாவதில்லை என்பது பொருள.

இவ்விதமபிப்ராயத்துடனேயே சொல்லுகிறார்,

சங்க்ரஹம் :— தர்பபங்கள், க்ருஷ்ணாஜினம், மந்த்ரங்கள், ப்ராம்ஹணர்கள் என்ற இவைகள் அயாதயாமங்கள். ஆகை யால் அடிக்கடி உபயோகிக்கப்படலாம்.

ஸ்ம்ருதிசிந்தாமணியிலோவெனில் :— ஒவ்வொரு மாஸத் திலும காஹிக்கப்பட்ட குசங்கள் அந்தந்த மாஸத்தில் செய் யப்படும் கர்மங்களில்மட்டும் யோக்யங்கள். முன்மாஸத்தில் க்ரஹித்தவைகளைப் பின்மாஸத்தில் உபயோகிககக்கூடாது. என்கின்றனர் தர்மக்ஞர்கள். எள்வயலிலுண்டாகிய தர்ப்பங்கள் 7-நாள் வரையில் கர்மார்ஹங்கள். அவைகளைத் தேவபித்ரு கார்யங்களில் உபயோகிக்கலாம். கர்மானுஷ்டா னத்திற்காக ஒவ்வொருநாளிலும் குசத்தைக் கொண்டுவரு

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌕𑍁𑌶𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌨 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍂𑌪𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌕𑍁𑌶𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍁' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌃—

'𑌕𑍁𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌗𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌚 । 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌦𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑌹𑌨𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

'𑌅𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌨 𑌛𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌮𑌿𑌧𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌸𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌵𑌚𑌨𑌮𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌕𑍁𑌶𑌾𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌆𑌹𑌰𑌣𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹 𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑌃—

'𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌮𑍁𑌖𑌃 । 𑌹𑍁𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌉𑌤𑍍𑌪𑌾𑌟𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌹 𑌸 𑌏𑌵—

'𑌵𑌿𑌰𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌹𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑌿𑌨𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌜 । 𑌨𑍁𑌦

வதே சலாக்யமெனபபடுகிறது. முதல்கர்மங்களில் உபயோகிக்கப்பட்டு எடுதத குசங்கள், பின்செய்யும கர்மங்களில் யோக்யங்களாவதில்லை.

ஜாபாலி :— குசங்கள், நாணல்கள், புஷ்பங்கள், பசுக்களுககாகும் புல் முதலியவை இவைகளை, நிஷித்தமாகிய காலமானாலும் அமையின் பகலில் ப்ராம்ஹணன் காஹிக்கலாம்.

"அமாவாஸ்யாகாலங்களில் குசங்கள், ஸமித்துக்கள் இவைகளைச சேதிக்ககூடாது. அன்று சந்த்ரன் எங்குமிருப்பதால், அவைகளை ஹிம்ஸிப்பவன் ப்ரம்ஹஹத்யை செய்தவனாவான்" என்ற **விஷ்ணுபுராணவசனம்** சாஸ்த்ரவிஹிதமல்லாத குசாதிச்சேதவிஷயமாம்.

கொண்டுவரும் ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகின்றார்,

கோபிலர் :— ப்ராம்ஹணன் சுத்தமானதேசத்தில், சுத்தனாயிருந்து ஈசானதிக்கைநோக்கி நின்றுகொண்டு, 'ஹும்' என்ற மந்த்ரத்தால் குசங்களைத்தொடவேண்டும்.

அறுக்கும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறார் **கோபிலரே :—** 'ப்ரஹ்மாவோடுகூட உண்டாகியவனும், பரமேஷ்டியின் இயற்

𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌹 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑍋 𑌭𑌵' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍁𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌕𑍁𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃 । 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌶𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌶𑌸𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌪𑌿—

'𑌕𑍁𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌕𑍁𑌶𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌕𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌵𑌾𑌽𑌽𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌕𑍁𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇𑌽𑌶𑍍𑌵𑌵𑌾𑌲𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾 𑌯𑌵𑌾𑌃 । 𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌂𑌹𑌸𑌾 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌕𑍁𑌶𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾 𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

கையிலுண்டாகியவனுமாகிய ஓ தர்ப்பமே! என் பாபங்களைப் போக்குவாயாக, எனக்குச் சுபத்தைச் செய்பவனாகக்கடவாய்' என்று.

குசங்கள் கிடைக்காவிடில்,

சங்கர்:— குசம் கிடைககாவிடில், தர்ப்பணம் முதலியவைகளை நாணல்களால் செய்யலாம். நாணல்கள் குசங்களுக்குச் சமமெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

விஷ்ணுவும்:— குசமில்லாவிடில், அதன் ஸ்தானத்தில், நாணல் அல்லது அறுகை க்ரஹிக்கலாம்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர்:— குசம் கிடைக்காவிடில், அச்வவாலம், விச்வாமித்ரம், யவை, அறுகு இவைகளுள் எது கிடைத்ததோ அதனால்கர்மங்களைசசெய்யலாம். ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில், ப்ராம்ஹணர்களுக்கு விஹிதமான ஸகலகர்மங்களுக்கும் மித்ரமாயிருப்பதாலும், ஸகலபாபங்களுக்கும் அமித்ரமாய் (சத்ருவாய்) இருப்பதாலும் விச்வாமித்ரம் எனப்படுகிறது. குசம், நாணல் இவை முதலியவை இல்லாவிடில் மற்றத்தர்ப்பங்களை உசிதப்படி க்ரஹிக்கலாம்.

ஸ்ம்ருதிஸாரேऽபி —

'குஶா: காஶா யவா தூர்வா கோதூமாஶ்ச குந்துரா: । உஶீரா வ்ரீஹயோ முஞ்ஜா தஶ தர்ப்பாஸ்ஸபல்வஜா:' இதி ॥ வ்ருத்தவஸிஷ்ட: —

'காஶம் து ரௌத்ரம் விஜ்ஞேயம் கௌஶம் ப்ராஹ்மம் ததைவ ச । ஆர்ஷம் து தூர்வாவ்ராதம் வைஶ்வாமித்ரம் து வைஷ்ணவம் ॥ விஶ்வாமித்ரா: குஶா: காஶா தூர்வா வ்ரீஹய ஏவ ச । பல்வஜாஶ்ச யவாஶ்சைவ ஸப்த தர்ப்பா: ப்ரகீர்த்திதா: ॥ நார்த்ரம் சிந்த்யாத் ராத்ரௌ து சிந்த்யாந்நாபி ஸந்த்யயோ:' இதி ॥

ஶங்க: —

'காஶஹஸ்தஸ்து நாசாமேத் கதாசித் விதிஶங்கயா । ப்ராயஶ்சித்தேந யுஜ்யேத தூர்வாஹஸ்தஸ்ததைவ ச' இதி ॥

ப்ராயஶ்சித்தம் காயத்ர்யஷ்டஶதமிதி ஸ்ம்ருதிரத்நேऽபிஹிதம் ॥

பர்ஹிஷி து யம: —

'குஶா: காஶாஸ்ததா தூர்வா யவா வ்ரீஹய ஏவ ச ।

ஸ்ம்ருதிஸாரத்திலும் :— குசம், காசம் (நாணல்), யவை, தூர்வை (அருகு), கோதுமை, குந்துரம் (நீர்முத்தக்காசு), உசீரம் (விளாமிச்சை), வ்ரீஹி (நெல்பயிர்), முஞ்சம் (முஞ்சிப்புல்), பல்பஜம் எனப் பத்துவிதம் தர்ப்பங்கள்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— காசம் ருத்ரனேயும், குசம் ப்ரம்ஹாவையும், தூர்வை ருஷிகளையும், விச்வாமித்ரம் விஷ்ணுவையும் தேவதையாயுடையவையாம். விச்வாமித்ரம், குசம், காசம், தூர்வை, நெல்பயிர், பல்பஜம், யவைப்புல் இந்த 7-ம் தர்ப்பங்களெனப்படும். ஈரமுள்ளதை அறுக்கக்கூடாது. இரவிலும், ஸந்த்யாகாலங்களிலும் அறுக்கக்கூடாது.

சங்கர் :— காசத்தை (நாணலை) கையில் தரித்து, ஒருகாலும் விதியுள்ளதோவென்று ஸந்தேஹத்தினாலும் ஆசமனம் செய்யக்கூடாது. செய்தால் ப்ராயச்சித்தார்ஹனுவான். அருகைத் தரித்து ஆசமனம் செய்தவனுமப்படியே, இதற்கு ப்ராயச்சித்தம் 108 முறை காயத்ரீஜபம் என்று ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பர்ஹிஸ்ஸின் விஷயத்தில் **யமன்:-** குசம், காசம், தூர்வை,

𑌬𑌲𑍍𑌬𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍌𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾 𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌶𑌮𑌯𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌶𑌾 𑌯𑌦𑌿 । 𑌶𑌰𑍇𑌰𑌕𑌾𑌸𑍂𑌕𑌲𑌾𑌶𑍍𑌵𑌵𑌾𑌲𑌮𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑍇𑌕𑍍𑌷𑌵𑌃 ॥ 𑌸𑍌𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑍇𑌜𑌨𑌾𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍃𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑌥𑌵𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌬𑌰𑍍𑌹𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌶𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌤𑍃𑌣𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑍂𑌕𑌲𑌾𑌨𑍇𑌰𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑌰𑍇 𑌬𑍁𑌧𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌃 ॥

𑌵𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌹 𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃 —

'𑌪𑌥𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍌 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾 𑌯𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌭𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌭𑍂𑌮𑌿𑌷𑍁 । 𑌸𑍍𑌤𑌰𑌣𑌾𑌸𑌨𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍇𑌷𑍁 𑌷𑌟𑍍𑌕𑍁𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜

யவம், நெல்பயிர், பல்பஜம், புண்டரீகம் என பர்ஹிஸ்ஸு ஏழுவிதமாம்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— குசம் கிடைக்காவிடில் பர்ஹிஸ்ஸுக்கு நாணலை க்ரஹிக்கலாம். அல்லது சரம், ஏரகா (வாள்கோரை), ஸூகலம் (சிறுகோரை), அசவவாலம் (குதிரை வால்), முஞ்சிப்புல், அர்ஜுனம்(வெள்விழல்), இக்ஷு (கரும்பு), ஸௌகந்தி தேஜனம் (மாந்தைப்புல்), தாரம் (விச்வாமித்ரம்), தூர்வா (அறுகு), க்ஷீரத்ருமம் (பேய்ககரும்பு) இவைகளுள் ஒன்றை க்ரஹிக்கலாம். அல்லது புல் எல்லாவற்றிலும் ஏதாவதொன்றை உசிதப்படி க்ரஹிக்கலாம். ஆகிலும் நரம்பு உலர்ந்ததும், அடியில்லாததும், துர்க்கந்தமுள்ளதும், புல்லில்லாததும், சிறுகோரை, வாட்கோரையும் ஆகியவைகளை அறிஞர்கள் வர்ஜிக்கின்றனர்.

விலக்கத்தகுந்த தர்ப்பங்கள்.

வர்ஜிக்கத்தகுந்த தர்ப்பங்களைப்பற்றி **ஹாரீதர்:—**

வழியிலுள்ளதும், சிதியிலும், யாகப்ரதேசங்களிலும், பரிஸ்தரணத்திலும், ஆஸனத்திலும், பிண்டங்களிலும் உபயோகிக்கப்பட்டதுமான ஆறுவிததர்ப்பங்களையும் வர்ஜிக்க

யேத் ॥ ப்ரஹ்மயஜ்ஞே ச யே தர்பா: யே தர்பா: பித்ருதர்பணே । ஹதா மூத்ரபுரீஷாப்யாம் தேஷாம் த்யாகோ விதீயதே ॥ அஶுத்தா நிந்திதா தர்பா யேச சிந்நா நகைஸ்ததா । க்வதிதா நிர்தக்தாஶ்ச தர்பாஸ்தாந் யத்நத வர்ஜயேத்' இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

'நீவீமத்யே ச யே தர்பா: ப்ரஹ்மஸூத்ரே ச யே க்ருதா: । பவித்ராம்ஸ்தாந் விஜாநீயாத் யதா காயஸ்ததா குஶா: ॥ பவித்ரம் கரமாரூடம் தக்ஷிணஶ்ரவணே ந்யஸேத் । நாந்யத்ர நிக்ஷிபேத்தேஹே நிக்ஷிப்தம் யதி தத்த்யஜேத்' இதி ॥

தர்பஸங்க்யா ॥

தர்பஸங்க்யோக்தா ஸ்ம்ருதிரத்நே—

'ஹஸ்தயோருபயோர்த்வௌ த்வௌ ஆஸநே ச ததைவ ச

வேண்டும். ப்ரம்ஹயக்ஞத்திலும், பித்ருதர்ப்பணத்திலுமுபயோகிக்கப்பட்டதும், மூத்ரமலங்களால் அசுத்தமாகியதும் ஆகிய தர்ப்பங்களை க்ரஹிக்கக்கூடாது அசுத்தங்களும், நிந்திதங்களும், நகங்களால் கிள்ளப்பட்டவைகளும், பக்வங்களானதும், பொசுக்கப்பட்டவையுமான தர்ப்பங்களை அவச்யம் தள்ளவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில் :— நீவியின் நடுவிலும், யக்ஞோபவீதத்திலும் வைக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் சுத்தங்களென்று அறியவும். காசங்களும், குசங்களும் அப்படியே. விரலில் தரித்த பவித்ரத்தை வலது காதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தேஹத்தில் வேறு இடத்தில் வைக்கக்கூடாது. வைத்தால் அதைப் பரிஹரிக்க வேண்டும். ('நீவீ' என்பதற்கு வஸ்த்ர முடிச்சு, அல்லது மூட்டை என்பது பொருள்.)

தர்ப்பங்களின் ஸங்க்யை.

தர்ப்பங்களின் ஸங்க்யை சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— இரண்டு கைகளிலும் தனித்தனி

ச । ஸமித்ஸு ச ஸ்ருவஸ்ருசோர் ப்ரம்ஹாஸநே பவித்ரே ச ததா ஸ்ம்ருதே ॥ ப்ரணீதாஸநமாச்சாத்யம் த்ரிஷு த்ரிஷ்வுதீரிதம் । பர்யக்நிகரணே சைகம் ஜ்யோதநாவேக்ஷணே ததா ॥ ஏவமேவ ததா சைவ ஸ்தரணே ஷோடஶ ஸ்ம்ருதாः । அஷ்டாவிம்ஶதிபிர்தர்ப்பை ப்ரம்ஹாஸநம் ப்ரம்ஹணாய வா ॥ தேவகார்யேஷு தர்ப்பௌ த்வௌ பித்ர்யே ஏகம் த்ரயோவாபி வா' இதி ॥

ஆசமநநிமித்தாநி ॥

அதாசமநநிமித்தாநி ॥ தத்ர மநு:—

'க்ருத்வா மூத்ரம் புரீஷம் வா காந்யாசாந்த உப
ஸ்ப்ருஶேத் । வேதமத்யேஷ்யமாணஶ்ச அந்நமஶ்நம்ஶ்ச ஸர்வதா'
இதி ॥ ஆசாந்த:=த்ரிரப: பீதவாந் ॥

இரண்டு தர்ப்பங்கள், ஆஸனத்திலுமிரண்டு, பருமனுைமனீளத்தாலும் ஸமமான இரண்டு தர்ப்பங்கள் பவித்ரம், ப்ரணீதையின் ஆஸனத்திற்கு மூன்று, அதை மூடுவதற்கு மூன்று, பர்யக்னிகரணத்திற்கு ஒன்று, த்யோதனுவேக்ஷணம், உல்லேகனம் இவைகளில் தனித்தனி இரண்டு தர்ப்பங்கள், பரிஸ்தரணத்திற்குத் தனித்தனி 16-தர்ப்பங்கள், ப்ரம்ஹாஸனத்திற்கு 28-தர்ப்பங்கள், ஸஃஸ்யனை ப்ராம்ஹணனுக்கு மவ்விதமே. தேவகார்யங்களில் இரண்டு தர்ப்பங்கள். பித்ருகார்யங்களில் ஒன்று, அல்லது மூன்று தர்ப்பங்கள்.

ஆசமன நிமித்தங்கள்.

இனி ஆசமன நிமித்தங்கள். அங்கு,

மனு :– *மூத்ர மலவிஸர்ஜனம் செய்த பிறகும், வேதாத்யயனம் செய்வதற்கு முன்னும், போஜனம் செய்வதற்கு முன்னும் ஆசமனம் செய்து இந்த்ரியங்களை ஸ்பர்சிக்கவேண்டும். ஆசமனம் என்பதற்கு மூன்று தடவை ஜலத்தைப் பருகுவது என்பது பொருள்.*

மார்கண்டேய:—

'தேவார்சநாதிகார்யாணி ததா குர்வபிவாதநம் ।
குர்வீத ஸம்யகாசம்ய தத்வதேவ புஜிக்ரியாம்' இதி ॥

ஸம்வர்த்த:—

'ஸ்நாத்வா பீத்வா ததா புக்த்வா க்ஷுத்வா ஸுப்த்வா த்விஜோத்தம: । அநேந விதிநா ஸம்யகாசாந்த: ஶுசிதாமியாத்' இதி ॥

ஹாரீதோऽபி—

'ஸ்வப்ஸ்யந் போக்ஷ்யம்ஶ்சாசமேதி'தி ॥

நந்திஸூரி:—

'நவோபவீதவிந்யாஸே ஸஸ்நேஹௌஷதபக்ஷணே । பித்ருகார்யே க்ருதே ஸ்நேஹபக்ஷ்யே சாத்யந்தயோஸ்ஸக்ருத் ॥ ஸ்வாத்யாயே தேவபூஜாயாம் ஜபே சைவ ஸக்ருதாதித: । பித்ருகார்யே ததா ஸ்த்ரீணாம் ஸம்போகே சாந்தத: ஸக்ருத்' இதி ॥

மார்க்கண்டேயர் :— தேவபூஜை முதலிய கார்யங்கள், குரு நமஸ்காரம், போஜனம் இவைகளைச் செய்வதற்கு முன் விதிப்படி ஆசமனம் செய்து பிறகு செய்யவேண்டும்.

ஸம்வர்த்தர் :— ப்ராம்ஹணன், ஸ்நானம், பானம், போஜனம், தும்மல், நித்ரை இவைகளைச் செய்தால், பிறகு விதிப்படி நன்கு ஆசமனம் செய்தால் சுத்தியையடைவான்.

ஹாரீதரும் :— நித்ரைக்கும், போஜனத்திற்கும் முன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

நந்திஸூரி :— புதிதான யக்ஞோபவீததாரணம், இளகிய மருந்தை உண்ணுதல், பித்ருகாரயம், இளகிய வஸ்துக்களைப் பக்ஷித்தல் இக்கார்யங்களின் முன்னும் பின்னும் ஒரு தடவை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அத்யயனம், தேவபூஜை, ஜபம் இவைகளின் ஆதியில் ஒரு தடவை ஆசமனம். பித்ருகார்யம், ஸ்த்ரீஸம்போகம் இவைகளில் முடிவில் ஒரு தடவை ஆசமனம்.

ப்ரஜாபதிரபி—

'உபக்ரம்யாவசிஷ்டஸ்ய கர்மண: ப்ரயதோ(அ)பி ஸந் । க்ருத்வா ச பித்ருகார்யாணி ஸக்ருதாசம்ய ஶுத்யதி ॥ வர்ணத்ரயஸ்ய ஸம்ஸ்பர்ஶே(அ)ப்யாசம்ய ப்ரயதோ பவேத் । ஸம்ஸ்பர்ஶே ப்ரதிலோமாநாம் க்ரியாத்யாகோ விதீயதே ॥ விப்ரோ விப்ரேண ஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட உச்சிஷ்டேந கதஞ்சந । ஆசம்யைவ ஶுத்தஸ்ஸ்யாதாபஸ்தம்போ(அ)ப்ரவீந்முநி: ॥ ஜபஹோமப்ரதாநேஷு பித்ருபிண்டோதகேஷு ச । பக்ஷ்யாவஸாநேஷு ஸர்வவஸ்துஷு சர்வணே' இதி ॥

மநு:—

'ந ஸ்ப்ருஶேத் பாணிநோச்சிஷ்டோ விப்ரோ கோப்ராஹ்மணாநலாந் । ந சாபி பஶ்யேதஶுசி: ஸ்வஸ்தோ ஜ்யோதிர்கணாந் திவி ॥ ஸ்ப்ருஷ்ட்வைதாநஶுசிர்நித்யமத்பி: ப்ராணா

ப்ரஜாபதியும் :- ஒருக்ரியையை ஆரம்பித்து நடுவில் நின்று மறுபடி ஆரம்பித்தால், சுத்தனயிருப்பினும் ஒரு தடவை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பித்ருகார்யங்களை செய்தால் முடிவில் ஒரு தடவை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். கர்மானுஷ்டான காலத்தில் மூன்று வர்ணங்களுள் எவனைத் தொட்டாலும் ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனுகிறுன். ப்ரதிலோம ஜாதியர்களைத் தொட்டால் க்ரியையையே விட்டுவிட வேண்டும். ப்ராம்ஹணன், உச்சிஷ்டனை ப்ராம்ஹணனல் தொடப்பட்டால் ஆசமனம் செய்வதாலேயே சுத்தனுகிறுன் என்று ஆபஸ்தம்ப முனி சொன்னுர். ஜபம், ஹோமம், தானம், பித்ருக்களைக் குறித்துப் பிண்டோதகதானம் இவைகளுக்குப் பின்பும், எந்த வஸ்துவாயினும் பக்ஷிக்கக் கூடியதைப் பக்ஷித்தால் அதற்குப் பின்பும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

மனு :- உச்சிஷ்டனை ப்ராம்ஹணன், பசு, ப்ராம்ஹணன், அக்னி இவர்களைக் கையினல் தொடக்கூடாது. அசுத்தனயிருப்பவன் ஸ்வஸ்தனயிருந்தால் ஆகாயத்தில் ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸுகளைப் பார்க்கக்கூடாது. அசுத்தனய் முன் சொல்லிய பசு முதலியவர்களைத் தொட்டால், ஆசமனம்

𑌨𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌤𑌲𑍇𑌨 𑌤𑍁’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌮𑍍𑌲𑍇𑌚𑍍𑌛𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌭𑌾𑌷𑌣𑍇 । 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍋𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌮𑍍 ॥ 𑌆𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌵𑍇 𑌤𑌥𑌾 । 𑌕𑍇𑌶𑌨𑍀𑌵𑍍𑌯𑍋𑌰𑌾𑌲𑌮𑍍𑌭𑍇 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚 ॥ 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌮𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌨𑍀𑌵𑍀𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌚 । 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌾𑌵𑌶𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌆𑌚𑌾𑌮𑍇𑌚𑍍𑌛𑍌𑌚𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃 ॥ 𑌅𑌵𑌶𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿=𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵—

‘𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

செய்து, ஜலத்துடன் கையினால் கண் முதலிய இந்த்ரியங்களையும, தலை, தோள், முழங்கால், பாதம் இவைகளையும், உள்ளங்கையினால் நாபியையும் தொடவேண்டும.

சந்த்ரிகையில் :— சண்டாளன், ம்லேச்சன் இவர்களுடன் ஸமபாஷித்தல், ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், உச்சிஷ்டன் இவர்களுடன் ஸம்பாஷித்தல் இவைகளிலும், உச்சிஷ்டனான புருஷனைப் பார்த்தாலும், நிஷித்த வஸ்துவைப் புஜித்தாலும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். கண்ணீர் வடித்தாலும், ரக்தம் பெருகினாலும், அக்னி, பசு இவர்களின் ஸ்பர்சத்திலும், அசுத்தனை ஸ்பர்சித்தாலும், ஸ்திரீகளையும், தன்னையும் ஸ்பர்சித்தாலும், வஸ்த்ரத்தின் முடிச்சை அவிழ்த்துக் கட்டிக்கொண்டாலும், நித்ய கர்மங்களைச் செய்து முடித்தாலும், சுத்தியை விரும்பியவன் முடிவில் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

சந்த்ரிகையிலேயே :- ஸகலவிதமான ஸந்தேஹங்களிலும், சிகை அவிழ்ந்தாலும், யக்ஞோபவீத மில்லாமலிருந்தாலும் அவச்யம் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

आपस्तम्बः —

स्वप्ने क्षवथौ शिङ्घाणिकाश्र्वालम्भे लोहितस्य केशानामग्नेर्गवां ब्राह्मणस्य स्त्रियाश्चालम्भे महापथं च गत्वाऽमेध्यं चोपस्पृश्याप्रयतं च मनुष्यं नीवीं च परिधायाप उपस्पृशेत्' इति ॥

क्षवथुः=क्षुतम् ॥ शिङ्घाणिका=नासामलम् ॥ अश्रु=नेत्रजलम् ॥ आलम्भः=स्पर्शः ॥

स एव —

'उत्तीर्य त्वाप आचामेत्' इति ॥

यमोऽपि —

'उत्तीर्योदकमाचामेदवतीर्य तथैव च । एवं स्याच्छ्रेयसा युक्तो वरुणेनैव पूजितः' इति ॥

ஆபஸ்தம்பர் :— *நித்ரை செய்தாலும், தும்மினாலும், மூக்கின் மலம், கண்ணீர் இவைகளைத் தொட்டாலும், ரக்தம், மயிர், அக்னி, பசு, ப்ராம்ஹணன், ஸ்த்ரீ இவர்களைத் தொட்டாலும், பெரியவழியில் நடந்தாலும், அசுத்தமான மலமூத்ராதி வஸ்துகளை ஸ்பர்சித்தாலும், அசுத்தனை மனிதனைத் தொட்டாலும், இடுப்பு வஸ்த்ரத்தைக் கட்டிக்கொண்டாலும் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். "இந்த நிமித்தங்களுள் சிலதில் ஸ்நானமும், சிலதில் ஆசமனமும், சிலவற்றில் ஜலத்தைத் தொடுவதும் மனச்சுத்திக்குத் தகுந்தபடி அனுஷ்டிக்கப் படவேண்டும்" என்று வ்யாக்யானத்திலுள்ளது.*

ஆபஸ்தம்பரே :— *ஓடத்தினாலாவது, வேறு விதத்தாலாவது நதியைத் தாண்டினால், அக்கரையையடைந்து சுத்தனாயிருந்தாலும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.*

யமனும் :— *ஜலத்தை தாண்டுவதானால், ஜலத்திலிறங்கியவுடனும், தாண்டிய பிறகும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்தால் ச்ரேயஸ்ஸுடன் கூடுகிறான். வருணனும் பூஜிக்கப்படுகிறான்.*

ஹாரீத:—

'நோத்தரேதநுபஸ்ப்ருஶ்ய' இதி 'தேவதாமபிகந்துகாம ஆசாமேத்' இதி ச ॥

ப்ருஹஸ்பதி:—

'காயோபாநஸமுத்ஸர்கே ஆக்ரந்தே க்ரோதஸம்பவே ।
மார்ஜாரமூஷிகஸ்பர்ஶே ப்ரஹாஸேऽந்ருதபாஷணே ॥
நிமித்தேஷ்வேஷு ஸர்வேஷு கர்ம குர்வந்நுபஸ்ப்ருஶேத்'
இதி ॥

மநு:—

'ஆசம்ய ப்ரயதோ நித்யம் ஜபேதஶுசிதர்ஶநே'
இதி ॥

ப்ருஹஸ்பதி:—

'ஶ்வஶூத்ரபதிதாம்ஶ்சைவ ராஸபஞ்ச ரஜஸ்வலாம் ।
த்ருஷ்ட்வா தோயமுபஸ்ப்ருஶ்ய ஸம்பாஷ்ய ஸ்நாத்வா புநர்ஜபேத்' இதி ॥

ஹாரீதர் :— ஆசமனம் செய்யாமல் ஜலத்தைத் தாண்டக் கூடாது. தேவதையைத் தர்சிக்க விரும்பியவனும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி :— கர்மானுஷ்டான காலத்தில், வாயுபரிதல், அழுகை, கோபித்தல், பூனை, எலி இவைகளை ஸ்பர்சித்தல், சிரித்தல், பொய்பேசுதல் முதலிய நிமித்தங்கள் நேர்ந்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

மநு :— ஜபகாலத்தில் சண்டாளாதிகளான அசுத்தர்களைப் பார்த்தால், ஆசமனம் செய்து சுத்தனாய் ஜபிக்க வேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி :— ஜபகாலத்தில் நாய், சூத்ரன், பதிதன், கழுதை, ரஜஸ்வலை இவர்களைப் பார்த்தால் ஆசமனம் செய்தும், இவர்களுடன் பேசினால் ஸ்நானம் செய்தும், மறுபடி ஜபிக்க வேண்டும்.

சந்த்ரிகாயாம்—

'ஸ்நாத்வா பீத்வா ஜபே ஹோமே த்ருஷ்ட்வா சாண்டாலஜாதய: । ஶ்வாதீந் த்ருஷ்ட்வா ததைவாபி கர்ணம் வா தக்ஷிணம் ஸ்ப்ருஶேத்' இதி ॥

வஸிஷ்டோऽபி—

'க்ஷுதே நிஷ்டீவிதே ஸுப்தே பரிதாநேऽஶ்ருபாதநே । பஞ்சஸ்வேதேஷு சாசாமேத் ஶ்ரோத்ரம் வா தக்ஷிணம் ஸ்ப்ருஶேத்' இதி ॥

ஸம்வர்த்த:—

'க்ஷுதே நிஷ்டீவநே சைவ தந்தஶ்லிஷ்டே ததாऽந்ருதே । பதிதாநாம் ச ஸம்பாஷே தக்ஷிணம் ஶ்ரவணம் ஸ்ப்ருஶேத் ॥ அக்நிராபஶ்ச வேதாஶ்ச சந்த்ரஸூர்யாநிலாஸ்ததா । ஸர்வே தே வை விப்ரஸ்ய கர்ணே திஷ்டந்தி தக்ஷிணே' இதி ॥

பராஶர:—

'ப்ரபாஸாதீநி தீர்த்தாநி கங்காத்யா: ஸரிதஸ்ததா । விப்ரஸ்ய தக்ஷிணே கர்ணே ஸந்தீதி மநுரப்ரவீத் ॥

சந்த்ரிகையில் :— ஜபகாலத்திலும், ஹோமகாலத்திலும், சண்டாளன், நாய் முதலியவர்களைப் பார்த்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வலதுகாதையாவது தொடவேண்டும்.

வஸிஷ்டரும் :— தும்மல், துப்புதல், தூங்குதல், இடுப்பு வஸ்த்ரம் தரித்தல், அழுதல் இந்த ஐந்து நிமித்தங்களிலும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வலது காதையாவது தொடவேண்டும்.

ஸம்வர்த்தர் :— தும்மல், துப்புதல், பல்லில் சிக்கியதை வெளியாக்குதல், பொய் சொல்லுதல், பதிதர்களுடன் பேசுதல் இவைகளில் வலதுகாதைத் தொடவேண்டும். அக்னி, ஜலம், வேதங்கள், சந்த்ரன், ஸூர்யன், வாயு இவர்களெல்லோரும் ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் இருக்கின்றனர்.

பராசரர் :— ப்ரபாஸம் முதலிய தீர்த்தங்களும், கங்கை முதலிய நதிகளும். ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் இருக்கின்

𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌸𑍍𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌕𑍇𑌨𑍍𑌦𑍁𑌵𑌾𑌯𑌵𑌃 । 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌕𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑌾𑌚𑌮𑌨𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 —

'𑌆𑌚𑌮𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑍍𑌤 𑌵𑍈 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 । 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍃𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃 ॥ 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑍍𑌤𑌾𑌲𑌮𑍍𑌭𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 । 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌭𑌵𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌲𑌾𑌭𑍇 𑌤𑌤𑌃𑌪𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

றனர் என்று மனு சொன்னார். ஸூர்யன், வருணன், சந்த்ரன், அக்னி, வாயு இந்தத் தேவதைகள் ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் எப்பொழுதுமிருக்கின்றனர்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில் :— அக்னியும், தீர்த்தங்களும், வேதங்களும், பூஜிதர்களான வருணன், ஸூர்யன், சந்த்ரன், வாயு இவர்களும் ப்ராம்ஹணனின் வலதுகாதில் எப்பொழுது மிருக்கின்றனர்.

இவ்விதம் வலதுகாதைத் தொடுவதென்பது, ஆசமனம் ஸம்பவிககாத விஷயத்திலென்று அறியவேண்டும். அவ்விதமே,

மார்க்கண்டேய புராணம் :— ப்ராம்ஹணன் ப்ரயத்னத்துடன் ஆசமனம் செய்தே சுத்தனாய், தேவர்கள், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களின் கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும். வலது காதையாவது தொடவேண்டும். இது சக்திக்குத் தகுந்தபடி. முந்தியதைச் செய்ய முடியாவிடில் பிறகு சொல்லியதைச் செய்யவேண்டும். முன் சொல்லியது இருக்கும்பொழுது பின் சொல்லியதற்கு ப்ராப்தியென்பது சாஸ்த்ர ஸம்மதமாவதில்லை.

𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍—

'𑌨𑍀𑌵𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌯𑍋𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍃𑌣𑌂 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌂𑌵𑌾 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌂𑌬𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌅𑌪 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂𑌵𑌾 𑌶𑌕𑍃𑌦𑍋𑌷𑌧𑍀𑌰𑍍𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂 𑌵𑌾' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂𑌵𑌾 𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍, 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾 𑌓𑌷𑌧𑍀𑌃, 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌂𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌸𑌲𑌿𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌜𑍍𑌜𑌲𑌂𑌵𑌾𑌽𑌽𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍃𑌣𑌂𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

அல்லது **போதாயனர்** சொல்லியதையாவது தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதாவது "இடுப்பு வஸ்த்ரத்தை அவிழ்த்துத் தரித்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அல்லது ஈரமுள்ள புல், ஈரமுள்ள பூமி, ஈரமுள்ள கோமயம் (பசுவின் சாணம்) இவைகளிலொன்றை ஒரு முறை தொடவேண்டும்" என்பது.

ஆபஸ்தம்பரும் :— ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அல்லது, ஈரமுள்ள சாணத்தையாவது, ஓஷதிகளையாவது, பூமியையாவது தொடவேண்டும். ஈரமுள்ள சாணத்தையாவது, ஈரமுள்ள செடிகளையாவது, ஈரமுள்ள பூமியையாவது என்று பொருள்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— முன்சொல்லிய ஆசமன நிமித்தங்களில், ஆசமனம் செய்யச்சக்தியில்லாவிடினும், ஜலம் கிடைக்காவிடினும் வலதுகாதைத்தொடவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— ஜலத்தைப்பருகவேண்டும். அல்லது ஈரமுள்ள புல்லையாவது, பூமியையாவது தொடவேண்டும்.

𑌅𑌰𑍍𑌣𑌵𑍇 —

'𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌜𑌲𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌕𑍇 ।
𑌓𑌷𑌧𑍀𑌰𑍍𑌗𑍋𑌮𑌯𑌂 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌨𑌾𑌨𑌲𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌮𑌨𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌮𑌨𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 —

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌥𑍍𑌯𑍋𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌣𑍇 । 𑌆𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 —

'𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑍁𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌰𑌪𑌿 —

'𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍀𑌵𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍃𑌤𑌂

அர்ணவத்தில் :— *முன்சொல்லிய ஆசமனநிமித்தங்களில், சக்தியில்லாவிடினும், ஜலமில்லாவிடினும், சுத்தசித்தனாய் ஓஷதிகள், கோமயம், பூமி இவைகளிலொன்றைத் தொடவேண்டும்.*

இருமுறை ஆசமன நிமித்தங்கள்.

இனி இருமுறை ஆசமன நிமித்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

அதில் **யாக்ஞவல்க்யர் :—** *ஸ்நானம், பானம், தும்மல், நித்ரை, போஜனம், தெருவில் நடப்பது என்ற இந்த நிமித்தங்களுக்குப் பிறகும், வஸ்த்ரத்தைக்கட்டிக்கொள்வதற்குப் பிறகும் இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.*

வஸிஷ்டர் :— *தூக்கம், போஜனம், தும்மல், ஸ்நானம், பானம், அழுகை இவைகளுக்குப் பிறகு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.*

மனுவும் :— *நித்ரை, தும்மல், போஜனம், துப்புதல்,*

स्पृश्य द्विराचामेदित्यर्थः ॥

षट्त्रिंशन्मते—

'अपेयं हि सदा तोयं रात्रौ मध्यमयामयोः । स्नानं तत्र न कुर्वीत तथैवाचमनक्रिया ॥ मध्यरात्रे मलोत्सर्गे कृत्वा नाचमनं तु यः । प्रायश्चित्तीयते तत्र प्राजापत्यार्धमाचरेत्' इति ॥

आचमनापवादः ॥

अथाचमनापवादः । तत्र याज्ञवल्क्यः—

'मुखजा विप्रुषो मेध्यास्तथाऽऽचमनबिन्दवः । श्मश्रु चास्यगतं दन्तसक्तं त्यक्त्वा ततः शुचिः' इति ॥ अस्यार्थः— मुखनिःसृतजलबिन्दवो मेध्याः, नोच्छिष्टत्वं जनयन्ति अङ्गे अनिपतिताश्चेत् । तथा आचमने ये बिन्दवः पादौ स्पृशन्ति ते मेध्याः । श्मश्रु चास्यप्रविष्टं उच्छिष्टं न करोति । दन्तसक्तं चान्नादिकं

டால் இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

ஷட்த்ரும்சன்மதத்தில் :— இரவில் 2-ஆவது 3-ஆவது யாமங்களில் ஜலத்தைப்பருகக்கூடாது. ஸ்நானமும் செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் செய்யக்கூடாது. நடுராத்ரியில் மூத்ர விஸர்ஜனம், மலவிஸர்ஜனம் செய்து எவன் ஆசமனம் செய்யவில்லையோ அவன் ப்ராயச்சித்தத்திற்கு அர்ஹனாகிறான். ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரத்தின் பாதியை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

ஆசமனத்தின் விலக்கு.

இனி ஆசமனத்தின் விலக்குச்சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யாக்ஞவல்க்யர் :— வாயினின்றும் வெளிவந்த ஜலத்துளிகள் சுத்தங்கள், உச்சிஷ்டனாய்ச் செய்வதில்லை, தேஹத்தில் விழாமலிருந்தால், அவ்விதமே ஆசமனகாலத்தில் எந்த ஜலத்துளிகள் காலில் படுகின்றனவோ அவைகள் சுத்தங்களே. மீசை வாயினுட்புகுந்தாலும் உச்சிஷ்டனாக்குவதில்லை. பற்களில் சிக்கியுள்ள பருக்கை முதலியது தானாக நழுவினால்

𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌗 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌯𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌨 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍁𑌷 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌚𑍇𑌦𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑌮𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌵𑌃 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌪𑌤𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌮𑌲𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌸𑍍𑌤𑍁—

'𑌯 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌃 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂, 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃—'𑌭𑌾𑌷𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍇 𑌜𑌲𑌜𑌾 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌃 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 । 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌃 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌨 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇, 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌾𑌚𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍇𑌦𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌤𑍁 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌯𑍇 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌶𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰 𑌉𑌪

அதைப் பரிஹரித்துச்சுத்தனாகிறான். அது நழுவாவிடில் பற்களுக்குச்சமமாகியதே. (என்று பொருள்.)

இங்கு கௌதமர் :— வாயிலுள்ள ஜலத்துளிகள் தேஹத்தில் விழாவிடில் அசுத்தனாக்குவதில்லை என்கிறார். "ஆகையால் இங்கு ஆசமனம் வேண்டுவதில்லை என்று அபிப்ராயம். தேஹத்தில் படுமாகில் மலஸ்பர்சத்தில் விதிககப்பட்ட ஆசமனம் செய்யவேண்டியதே".

ஆபஸ்தம்பரோவெனில் :— பேசுகின்றவனின்வாயிலிருந்து விழும் எந்த ஜலத்துளிகள் கண்ணாலோ, ஸ்பர்சத்தாலோ அறியப்படுகின்றனவோ, அவையின் விஷயத்தில் ஆசமனம் விதிக்கப்படுகிறது. 'எந்தத் துளிகள் பூமியில் விழுகின்றனவோ, சரீரத்தில் விழவில்லையோ, அவைகள் விஷயத்தில் ஆசமனம் வேண்டாம் எனச் சிலர் அபிப்ராயப்படுகின்றனர், என்று ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

வேதமுச்சரிக்கும் விஷயத்திலோவெனில்,

கௌதமர் :— வேதத்தை உச்சரிப்பவனின் வாயிலிருந்து

த்ருஶ்யேரந் ந தேஷ்வாசமநம்' இதி ॥

மநு:—

'நோச்சிஷ்டம் குர்வதே முக்யா விப்ருஷோ(அ)ங்கம் பதந்தி யா: । ந ஶ்மஶ்ரூணி கதாந்யாஸ்யம் ந தந்தாந்தரதிஷ்டிதம்' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'முகஜா விப்ருஷஸ்ஸூக்ஷ்மா: ஶுத்தாஸ்ஸ்வாஶ்ச பராஶ்ச தா: । முகஜா விப்ருஷஶ்ஶுத்தா யத்யங்கே ந பதந்தி தா: ॥ பதிதாஸ்தா: ப்ரம்ருஜ்யாசாமேச்ச பரஸ்ய ச । வேதாப்யாஸே முகாஜ்ஜாதா: ஶுத்தா: ஸர்வத ஸர்வதா' இதி ॥

ஆசமநபிந்தவஸ்ஸ்ப்ருஷ்டா அபி மேத்யா: ।

ததா ச மநு:—

'ஸ்ப்ருஶந்தி பிந்தவ: பாதௌ ய ஆசாமயத: பராந் ।

வந்த ஜலத்துளிகள் சரீரத்தில் விழுந்து காணப்படினும், அவைகள் நிமித்தமாய் ஆசமனம் வேண்டியதில்லை.

மனு :— முகத்திலிருந்து வெளிவந்த ஜலத்துளிகள் தேஹத்தில்படாவிடில் அவனை உச்சிஷ்டனாக்குவதில்லை. வாயிற்குள்சென்ற மீசைகளும், பற்களின் நடுவிற்சிக்கியுள்ளதும் உச்சிஷ்டனாக்குவதில்லை.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— முகத்தினின்று வெளிவந்த சிறிய ஜலத்துளிகள் தனதுடையதாயினும், பிறருடையதாயினும் சுத்தங்களே. அந்தத்துளிகள் தேஹத்தில் விழாவிடில் சுத்தங்கள். தேஹத்தில் விழுந்தவைகளானால் அவற்றைத் துடைத்து ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பிறனுடையதின் விஷயத்திலுமிப்படியே. வேதாப்யாஸகாலத்தில் வாயிலிருந்து வந்த துளிகள் எப்பொழுதும் சுத்தங்களேயாம்.

ஆசமன ஜலத்துளிகளானால் அவை தேஹத்திற்பட்டாலும் சுத்தங்களே.

அவ்விதமே, **மனு**:— பிறரை ஆசமனம் செய்விப்பவனின்

𑌭𑍂𑌮𑌿𑌗𑍈𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌮𑌾 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌨 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍'
𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑌾𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑌯𑌤𑌃 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌯 𑌆𑌚𑌾𑌮𑌯𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌨𑍍 ।
𑌨 𑌤𑍈𑌰𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌗𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹'
𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌪𑌾𑌦𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌿𑌤𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌯𑌮𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌞𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍 । 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹 𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

'𑌨 𑌶𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌭𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍋𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

பாதங்களில் எந்த ஆசமனஜலபிந்துக்கள் விழுகின்றனவோ, அவைகளால் அவன் அசுத்தனாவதில்லை. அந்த ஜலபிந்துக்கள் பூமியிலுள்ள ஜலபிந்துக்களுக்குச்சமமென அறியத்தக்கவைகள்.

போதாயனரும்:— பிறருக்கு ஆசமனம் செய்விப்பவனின் பாதங்களைத்தொடும் ஜலத்துளிகளால் அசுத்தியேற்படுவதில்லை. அத்துளிகள் பூமியிலுள்ள ஜலத்துளிகளுக்குச்சமமாகியதால். இங்கு 'பாதங்களை' என்றது இதர அங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணத்திற்காக. அவ்விதமே,

யமன்:— ஆசமனம் செய்பவனின் ஜலத்துளிகள் சரீரத்தில் விழுந்தால் அதுவிஷயத்தில் உச்சிஷ்டதோஷமில்லை. அத்துளிகள் பூமியிலுள்ளவைக்குச் சமமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளன.

மீசையின் விஷயத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர்:— மீசைமயிர்கள் வாயினுட்சென்றிருந்தால், கையால்தொடாதவரையில் உச்சிஷ்டனாவதில்லை. இந்த ப்ரதி

‹आस्यादेव प्रतिषेधाच्च ज्ञायते यत्किञ्चिदपि द्रव्यं मुखान्तःस्थमुच्छिष्टताया निमित्तम्' इति ॥

दन्तसक्तविषये बोधायनः—

‹दन्तवद्दन्तलग्नेषु दन्तसक्तेषु धारणात् । स्रस्तेषु तेषु नाचामेत्तेषां संस्राववच्छुचिः' इति ॥ दन्तलग्नदन्तसक्तयोर्निर्हार्यानिर्हार्यत्वेन भेदः ॥

अत एव देवलः—

‹भोजने दन्तलग्नानि निर्हृत्याचमनं चरेत् । दन्तलग्नमसंहार्यं लेपं मन्येत दन्तवत् ॥ न तत्र बहुशः कुर्याद्यत्नमुद्धरणं प्रति । भवेदशौचमत्यर्थं तृणवेधाद्व्रणे कृते' इति ॥ स्रस्तेषु—संस्रावन्यायस्तेष्वित्यर्थः ॥

ஷேதத்தால் 'ஏதாவதொரு வஸ்து வாயினுள்ளிருந்தால் அது அவனின் உச்சிஷ்டத்தன்மைக்குக் காரணம்' என்று அறியப் படுகிறது.

பற்களில் சிக்கியுள்ளதைப்பற்றிப் **போதாயனர்**:— 'பற்களில் 'லக்ன'மாயுள்ள வஸ்துக்கள்விஷயத்தில் தந்தத்தைப் போல் பாவிக்கவேண்டும். பற்களில் 'ஸக்த'மாயுள்ளவைகளைத் தரித்திருக்கவேண்டும். அவை தன்னிடத்திலிருந்து நழுவினால் ஆசமனம் வேண்டியதில்லை. அவைகள் இருப்பதுபோலவே சுத்தனாகிறான்' என்றார். இங்கு மூலத்திலுள்ள 'லக்ன' 'ஸக்த' என்ற பதங்களுக்கு, முறையே பரிஹரிக்கக்கூடியது, பரிஹரிக்கக்கூடாதது என்று அர்த்தபேதம். ஆகையினாலேயே,

தேவலர்:— 'போஜனகாலத்தில் பற்களில்சிக்கியவைகளைப் பரிஹரித்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பரிஹரிக்கமுடியாததாய்ப் பற்களிலொட்டியுள்ளவைகளைப் பற்களைப்போல் பாவிக்கவேண்டும். அவைகளை எடுப்பதற்காக அதிகமாய் ப்ரயத்னம் செய்யக்கூடாது. அதிகமாய்க்குத்தியதால் காயமுண்டானால் அசுத்தியேற்படும்' என்றார்.

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌨𑌤𑍁 । 𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑌿𑌰𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌤𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌨𑌿𑌗𑌿𑌰𑌨𑍍=𑌗𑌲𑌂𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌯𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ 𑌏𑌵𑌕𑌾𑌰𑌆𑌚𑌮𑌨𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌗𑌿𑌰𑌣𑌂 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍— '𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌚𑍍𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑌿'𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌷𑍁 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵 𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇 𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑌿𑌰𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇𑌷𑍁=𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑍇𑌷𑍁 । 𑌆𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌃=𑌆𑌸𑍍𑌯𑌜𑌲𑌂, 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑌿𑌰𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ।

𑌦𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌲𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌷𑍁 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌰𑌸𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ।

மனு :— பற்களில் சிக்கியவையின் விஷயத்தில் பற்களைப் போல் பாவிக்கவும். நாக்கினால் தொட்டால் சுத்தனல்ல, அசுத்தனே. தன்னிடத்திலிருந்து அவை நழுவினால் அதை விழுங்கினாலும் சுத்தனாகவே இருக்கிறான். 'ஏவ' என்பது ஆசமனம் வேண்டாமென்பதற்காம். இங்கு விழுங்கலாமென்பது யாக்ஞவல்க்யரால் சொல்லப்பட்ட த்யாகத்துடன் விகல்ப்பிக்கப்படுகிறது. விகல்பம் ஸமமாகியது.

சிலர் :— நாக்கினால் தொட்டாலும், பல்லில் சிக்கியது விழாதவரையில் சுத்தனே, அசுத்தனல்ல என்கின்றனர்.

ஏனெனில், அவ்விதம்சொல்லுகிறார் **கௌதமர்** :— பற்களிலொட்டியவைகளில் பற்களைப்போல் பாவிக்கவேண்டும். நாக்கினால் தொடுவதைத் தவிர்த்து, 'நழுவுவதற்குமுன்வரையில்' என்கின்றனர் சிலர். நழுவியவைகளில் உமிழ்நீரைப்போல் பாவிக்கவும். உமிழ்நீரைப்போல் நழுவியதையும் விழுங்கிவிடலாம் அவன் சுத்தனே என்று பொருள்.

𑌯𑌥𑌾𑌹 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌸𑌵𑌰𑍍𑌜𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌏𑌵𑌂 𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌸𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚, 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌹𑌰𑌣𑍇 𑌆𑌚𑌮𑌨𑌮𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍋 𑌨𑌿𑌗𑌿𑌰𑌣𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌚𑌮𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌤𑍁—

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑌂 𑌰𑌸𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃, 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌽𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌃, 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌗𑌿𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑌾 𑌨𑌿𑌗𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 । 𑌰𑌸𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑍂𑌤𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌮𑌨𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚

'பல்லில் சிககியதில் பல்லைப்போல் பாவிக்கவும்' என்று கௌதமர் சொல்லியது ருசி தெரியாவிடில் என்று அறியவும். ஏனெனில், **சங்கர்** :— 'தந்தங்களில் சிக்கியவைகளில் தந்தங்களைப்போல் பாவிக்கவும், ரஸத்தை வர்ஜிதது, ரஸம் தெரிந்தால் இந்த விதிக்கு விலக்கு. நாககினால் தொடுவதைத் தவிர்த்து' என்கிறார். இவ்விதமிருப்பதால், எந்தவஸ்து ரஸமற்றதும், நாக்கினால் தொடக்கூடியதும், பரிஹரிக்கமுடியாததுமாயுள்ளதோ அது தந்தத்தைப்போலுள்ளது. அதை யத்னத்தால் பரிஹரித்தால் ஆசமனம். அது தானாகவே நழுவினால் த்யஜிக்கலாம், அல்லது விழுங்கலாம், ஆசமனமில்லை என்று சொல்லியதாயாகின்றது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலானால் :— பற்களில் சிக்கியது பற்களைப்போன்றது, ரஸம் தெரியாவிடில் சுத்தம். நாக்கினால் தொடப்படுமாகில் அசுத்தம், அப்பொழுது வலதுகாதைத் தொடவேண்டும், தன்னிடத்திலிருந்து நழுவியதாகில் அதை விழுங்கிவிட்டு, அல்லது துப்பிவிட்டு, வலதுகாதைத் தொட வேண்டும். அல்லது விழுங்கினால் காதைத் தொடவேண்டும், துப்பினால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். ரஸம்தெரிந்தால் துப்பி விட்டு, இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். வாயை நன்

𑌮𑍃𑌦𑍁𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃 । 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑍇𑌧𑍇 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌸𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌯𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑌗𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌵𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ।
𑌆𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌗𑌿𑌰𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑍇 𑌫𑌲𑍇 𑌮𑍂𑌲𑍇 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 ।
𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌲𑍇 𑌚𑍇𑌕𑍍𑌷𑍁𑌖𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌚 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌮𑌤𑍇—

'𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌲𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍇 𑌚 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑍇 । 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌵𑍇𑌨𑍍

றாய்ச் சுத்தம்செய்துகொள்ளவேண்டும பறகளையும் மெதுவாய் நன்றாய் சுத்தம்செய்துகொள்ளவேண்டும். பற்களில் காயமுண்டானால் பெரியபாபமுண்டாகும். ரக்தம்வந்தால் அது மத்யத்திற்குச் சமமாகும். இவ்விதம் செய்தபிறகு வாயிலுள்ளது தோஷாவஹமாகாது. ஆசமனம் செய்தபிறகு வாயினுள் மீதியுள்ளதும் தோஷாவஹமல்ல.

இங்கு போதாயனர்.— பற்களில் சிக்கியவைகளும் வாயினுட்புறத்திலுள்ளதும் பற்களைப்போலவே பாவிக்கப்படும். ஆசமனம் செய்தபிறகு மீதியிருந்தால் அதை விழுங்குவதாலேயே சுத்தனாகிறான்.

இங்கு சாதாதபர்:—பழம், கிழங்கு, போஜனத்தில்சேர்ந்த நெய் முதலியவை, தாம்பூலம், கரும்புத்துண்டம் இவைகள் பல்லில் சிக்கியதால் அசுத்தனாவதில்லை.

ஷட்த்ரிம்சன்மதத்தில் :- தாம்பூலபக்ஷணம், ஸோமபானம், போஜனகாலத்தில் ஸம்பந்தித்த நெய் முதலிய த்ரவவஸ்து,

𑌰𑌃 ॥ 𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌭𑌿𑌃 (𑌤𑍍𑌵𑌗𑍍𑌭𑌿𑌃) 𑌪𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌮𑍂𑌲𑍈𑌃 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑍈𑌸𑍍𑌤𑍃𑌣𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌮𑌯𑍈𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌸𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌅𑌨𑌿𑌰𑍍𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌲𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌸𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

'𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ।
𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌮𑍃𑌦𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌘𑌰𑍍𑌷𑌣𑍈𑌰𑌪𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃—

'𑌮𑌧𑍁𑌪𑌰𑍍𑌕𑍇 𑌚 𑌸𑍋𑌮𑍇 𑌚 𑌅𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌹𑍁𑌤𑍀𑌷𑍁 𑌚 । 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌭𑌵𑍇𑌦𑌤𑍍𑌰𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌪𑍍𑌸𑍁=𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾𑌪𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌭𑌾𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

பல்லில் வலுவாய் சிக்கியதை நாக்கினுல் ஸ்பர்சித்தல் இவைகளால் ப்ராம்ஹணன் அசுத்தனுவதில்லை. பட்டைகள், இலைகள், வேர்கள், புஷ்பங்கள், புல்கள், கட்டைகள், நல்லவாஸனையுள்ளவஸ்துக்கள் இவைகளை பக்ஷிப்பதால் அசுத்தனுவதில்லை.

மிகவும் பரிஹரிக்கமுடியாதுள்ள நெய் முதலிய த்ரவ வஸ்துக்களின் விஷயத்தில்,

தேவலர் :— போஜனம் செய்தபிறகு சாஸ்த்ரோக்தமான விதிப்படி கவனமுள்ளவனுய் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்' வாய், கைகள் இவைகளை ஜலம் ம்ருத்திகை இவைகளால் தேய்த்து சுத்தம் செய்யவேண்டும்.

அத்ரி :— மதுபர்க்கத்திலும், ஸோமபானத்திலும், ஜலத்திலும், ப்ராணுஹுதிகளிலும் உச்சிஷ்டதோஷமில்லையென்பது அத்ரியின் வசனமாம். இங்கு 'ஜலத்திலும்' என்பதற்கு, 'அம்ருதாபிதானமஸி' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களை உச்சரிப்பதில் உச்சிஷ்டனுயிருப்பவனுக்கு தோஷமில்லையென்பது பொருள்

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌹𑍁𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌸𑍋𑌮𑍇 𑌚 𑌮𑌧𑍁𑌪𑌰𑍍𑌕𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌹𑍋𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃—

‘𑌆𑌮𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑌣𑍍𑌡𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌲𑌚𑌰𑍍𑌵𑌣𑍇 𑌸𑍋𑌮𑌪𑌾𑌨𑌕𑍇 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑌂𑌘𑍍𑌰𑌿𑌤𑍋𑌯𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍𑌕𑌰𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌮𑌧𑍁𑌪𑌰𑍍𑌕𑍇 𑌚 𑌸𑍋𑌮𑍇 𑌚 𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 । 𑌫𑌲𑌮𑍂𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑌣𑍍𑌡𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌵𑍈 𑌮𑌨𑍁𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿—

‘𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑍌𑌷𑌧𑍇 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑍁𑌲𑍇𑌪𑌨𑍇 । 𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍂𑌲𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍁𑌕𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌨𑌕𑍇 ॥ 𑌇𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑌣𑍍𑌡𑍇 𑌤𑌿𑌲𑍇 𑌤𑍈𑌲𑍇 𑌪𑌤𑍍𑌰𑌶𑌾𑌕𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌚 ।

வஸிஷ்டரும் :— ப்ராணாஹுதிகளிலும், ஸோமபானத்திலும், மதுபர்க்கத்திலும், வாயில் செய்யுமெல்லாஹோமங்களிலும் ப்ராமஹணன் உச்சிஷ்டனாவதில்லை.

மார்க்கண்டேயர் :— மாங்கனி, கரும்பு, தாம்பூலம் இவைகளைப் பக்ஷிப்பதிலும், ஸோமபானத்திலும், விஷ்ணுபாததீர்த்தத்தைப் பருகுவதிலும், ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ஆசமனம் விதிக்கப்படவில்லை. விஷ்ணுபாததீர்த்தத்தைப்பருகினால் பிறகு கையை அலம்பக்கூடாது.

வ்யாஸரும் :— மதுபர்க்கத்திலும், ஸோமபானத்திலும், தாம்பூலபக்ஷணத்திலும், பழம், கிழங்கு, கரும்பு இவைகளைத் தின்பதிலும் உச்சிஷ்டதோஷமில்லையென்கிறார் மனு.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலும் :— கசிவில்லாத மருந்தைச்சாப்பிடுவது, அங்கங்களில் பூசிக்கொள்ளுதல், தாம்பூலபக்ஷணம், பாக்கைத்தின்பது, சாப்பாட்டில் ஸம்பந்தித்த நெய் எண்ணெய்

𑌤𑌥𑌾 𑌇𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍃𑌣𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 ॥ 𑌮𑌧𑍁𑌪𑌰𑍍𑌕𑍇 𑌚 𑌸𑍋𑌮𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌹𑍁𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌷𑍁 𑌚 । 𑌆𑌸𑍍𑌯𑌹𑍋𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌹𑌸𑍍𑌤𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌃—

‘𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌹𑌸𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨 । 𑌅𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑌾𑌹—

‘𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌹𑌸𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌚 । 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌦𑌾𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

முதலியதின் பற்று, கரும்பு, எள், கிழங்கு, இலை, பூ, பழம், பட்டைகள், புல்கள் கட்டைகள், பக்வமல்லாதவஸ்து இவைகளைப் பக்ஷித்தால் ஆசமனம் வேண்டியதில்லை. மதுபர்க்கம், ஸோமபானம், ப்ராணாஹுதிகள், ஜலம இவைகளிலும் வாயில் செய்யும் ஹோமங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ராமஹணன் உச்சிஷ்டனாவதில்லை.

ஒருவஸ்துவைக் கையில் தரித்திருக்கும்பொழுது உச்சிஷ்டனால், அவன் விஷயத்தில்,

மனு:— வஸ்த்ரம் முதலிய த்ரவ்யத்தைக் கையில் தரித்துள்ள ஒருவன் உச்சிஷ்டனை (அசுத்தனை) மற்றொருவனால் தொடப்பட்டால், அந்தத்ரவ்யத்தைக கீழே வைக்காமலே ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். இங்கு த்ரவ்யம் என்பது சாப்பிடக்கூடாத வஸ்த்ரம் முதலியதாம்.

இங்கு விகல்பம் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர்:— த்ரவ்யத்தைக் கையிலுடைய ஒருவன், உச்சிஷ்டனால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால், அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம் செய்து, அந்த த்ரவ்யத்தை ப்ரோக்ஷித்து மறுபடி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌯𑌦𑍍𑌯𑌮𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍁𑌚𑍍𑌛𑍇𑌷𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃 । 𑌅𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌤𑌾𑌮𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍 ॥ 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌸𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌤𑍈𑌜𑌸𑌂 𑌚𑍇𑌦𑌾𑌦𑌾𑌯𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍁𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷 𑌅𑌥 𑌚𑍇𑌦𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑍋𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍁𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷 𑌅𑌥 𑌚𑍇𑌦𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷 𑌏𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌮𑌮𑌤𑍍𑌰𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌉𑌦𑌸𑍍𑌯=𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌂=𑌅𑌨𑍁𑌦𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 ॥

வ்யாஸரும்:— *பாத்ரத்தைத் தரித்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனானால் அந்த த்ரவ்யத்தைக் கீழே வைக்காமலே ஆசமனம் செய்து சுத்தனாகிறான். வெண்கலம் முதலிய தாதுத்ரவ்யத்தைத் தரித்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனானால் அதைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம் செய்து, அதை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். வஸ்த்ரம் முதலியதை வைத்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனானாலும் இவ்விதமே ஆசமனம் செய்யவேண்டும். பூமியில் வைப்பதில்மட்டில் விகல்பம். பூமியில் வைத்தோ வைக்காமலோ ஆசமனம் செய்யலாமென்பதாம்.*

போதாயனரும்:— *தாது பாத்ரங்களைத் தரித்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனானால் அதைக் கீழேவைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து எடுக்கும்போது ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். அன்னத்தைத் தரித்திருக்கும்பொழுது உச்சிஷ்டனானாலும், ஜலத்தைத் தரித்திருக்கும்பொழுது உச்சிஷ்டனானாலும் அதைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து, எடுக்கும்பொழுது ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். மற்ற வஸ்துக்களின் விஷயத்தில் இந்தவிதியை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். அதாவது கீழே வைக்காமலே ஆசமனம் செய்யவேண்டும் என்பதாம்.*

𑌅𑌭𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑌭𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁=𑌅𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 । 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌰𑌨𑍍= 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍇𑌷𑌣𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿—

'𑌪𑍍𑌰𑌚𑌰𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌹𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂-𑌅𑌭𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹𑌤𑍁𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑍌—

'𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌹𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌷𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

புஜிக்கக்கூடியவஸ்துக்களின் விஷயத்தில்,

வஸிஷ்டர் :— புஜிககக்கூடிய அன்னம் முதலியவைகளைப் பரிமாறுகிறவன் அந்த வஸ்துககளுடன், மற்றொரு உச்சிஷ்டனை ஸ்பர்சித்தானாகில், அந்த த்ரவ்யத்தைப பூமியில்வைததுவிட்டு ஆசமனம்செய்து மறுபடி பரிமாறலாம.

ப்ருஹஸ்பதியும் :— அன்னபானங்களைப் பரிமாறுகிறவன் உச்சிஷ்டனை ஸ்பர்சித்தானாகில், அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனமசெய்து மறுபடி பரிமாறலாம்.

கௌதமரும் :— த்ரவ்யத்தைக் கையில் வைத்திருப்பவன் உச்சிஷ்டனானால் அந்த த்ரவ்யத்தை பூமியில்வைததுவிட்டு ஆசமனம் செய்யவேண்டும். த்ரவ்யமென்பது புஜிக்கக்கூடிய வஸ்துவாம்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகின்றனர்:—

சங்கலிகிதர்கள் :— தரவ்யத்தைக் கையிலுடையவன் உச்சிஷ்டனானால் அந்த த்ரவ்யத்தை பூமியில்வைத்து ஆசமனம் செய்து, அந்த த்ரவ்யத்தை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும், என்று.

ஹாரீதோऽபி —

'உச்சிஷ்டேந து ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ த்ரவ்யஹஸ்த: கதஞ்சந । பூமௌ நிதாய தத்த்ரவ்யம் ஆசம்யாப்யுக்ஷணாச்சுசி:' இதி ॥

த்ரவ்யஸ்யைவ ஸாக்ஷாதுச்சிஷ்டத்வே பரித்யாகமாஹ வஸிஷ்ட: —

'உச்சிஷ்டமகுரோரபோஜ்யம் ஸ்வயமுச்சிஷ்டோபஹதஞ்ச' இதி ॥

பக்வாந்நோதாய மூத்ராதிகரணே ஶ்லோகாபஸ்தம்ப: —

'பூமௌ நிக்ஷிப்ய தத்த்ரவ்யம் ஶௌசம் க்ருத்வா யதாவிதி । உத்ஸங்காத்தபக்வாந்ந உபஸ்ப்ருஶ்ய ததஶ்ஶுசி:' இதி ॥ ஏததாபத்யஶக்யநிதாநத்ரவ்யவிஷயம் । 'காநநேऽநுதகே ராத்ரௌ சோரவ்யாக்ராகுலே பதி । க்ருத்வா

ஹாரீதரும் :— *த்ரவ்யத்தைக்கையிலுடையவன் உச்சிஷ்டனால் தொடப்பட்டால், அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில்வைத்து ஆசமனம்செய்து, த்ரவ்யத்தை ப்ரோக்ஷித்துச் சுத்தனாகிறான்.*

த்ரவ்யத்திற்கே ஸாக்ஷாத்தாக உச்சிஷ்ட ஸ்பர்சமேற்பட்டால, த்ரவ்யத்தைப் பரித்யாகம் செய்யவேண்டுமென்கிறார்,

வஸிஷ்டர் :— *குருவல்லாதவரின் உச்சிஷ்டம் புஜிக்கத் தகுந்ததல்ல. ஸாக்ஷாத் உச்சிஷ்ட ஸ்பாசத்தால் அசுத்தமாகியதும் புஜிககத் தகுந்ததல்ல.*

பக்வமான அன்னத்தை வைததுககொண்டு, மூத்ராதி விஸர்ஜனம் செய்யும்விஷயத்தில்,

ச்லோகாபஸ்தம்பர் :– *அந்த த்ரவ்யத்தைப் பூமியில்வைத்து விட்டு, விதிப்படி சௌசம் செய்துகொண்டு, மடியில் பக்வான்னத்தை வைத்துககொண்டு, பிறகு ஆசமனம்செய்தால் சுத்தனாகிறான். இது ஆபத்காலத்தில் கீழேவைக்கமுடியாத த்ரவ்யத்தைப் பற்றியது. ஏனெனில் "காட்டிலும், ஜலமில்லாதவிடத்திலும், இராத்திரியிலும், திருடர் புலியுள்ளமார்க்கத்தி*

𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌂 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌹𑌸𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ।

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

‛𑌪𑌕𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍇𑌨 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃 । 𑌅𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌅𑌙𑍍𑌕𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌸𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

‛𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌸𑌹𑌿𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌲𑌭𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌕𑍇 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌹𑌿𑌤 𑌏𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌹𑌸𑍍𑌤 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯

லும், த்ரவ்யத்தைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு மூத்ரவிஸர்ஜனம், மலவிஸர்ஜனம செய்தாலும் தோஷத்தையடைவதில்லை'' என்று ப்ருஹஸ்பதி விதித்திருப்பதால்.

மார்க்கண்டேயரோவெனில் :— த்ரவ்யத்தை வைக்காமலே சௌசமும செய்யவேண்டுமென்கிறார்:— பக்வான்னத்தை வைத்துககொண்டே மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்தவன், அதைப் பூமியில் வைக்காமலே மடியில் வைத்துக்கொண்டு, ந்யாயப்படி சௌசம்செய்து, விதிப்படி ஆசமனம்செய்து, அன்னத்தை ப்ரோக்ஷித்து, அதை எடுத்து ஸூர்யனுக்குக் காண்பிகக வேண்டும். அதில் கபளமாத்ரமாவது எடுத்து எறிந்துவிட்டால் மீதியுள்ளது சுத்தமாகின்றது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— வஸ்த்ரம் முதலியதுகளுடன் கூடியவன் உச்சிஷ்டனானால், அதைத் தொட்டுக்கொண்டு, அல்லது மடியில் வைததுககொண்டு அததுடன் கூடியவனாய் ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். அல்லது அதைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு ஆசமனம்செய்து, அந்த வஸ்த்ரம் முதலியதை ப்ரோக்ஷிககவேண்டும். அன்னபானம் முதலியதைக் கையிலுடைய

𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍 𑌤𑌦𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌶𑍌𑌚𑌾𑌚𑌮𑌨𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍇𑌷𑌣𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍇𑌷𑌣𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌶𑍌𑌚𑌾𑌚𑌮𑌨𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍇𑌷𑌣𑍇 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌏𑌵𑌂𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌾𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌾𑌦𑌃—

‘𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 𑌸 𑌪𑌰𑌿𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

வனாய் உச்சிஷ்டனானால் அதைக்கீழேவைத்து ஆசமனம்செய்து ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். அந்த அன்னபாத்ரதிகளைக் கீழே வைத்து ரக்ஷிக்கமுடியாவிடில் அதைத் தொட்டுக்கொண்டு, அல்லது மடியில் வைத்துக்கொண்டு, சௌசம் ஆசமனம் இவை களைச் செய்யவேண்டும். பரிமாறுகிறவன் உச்சிஷ்டத்தால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் அன்னத்தை வைத்துவிட்டு ஆசமனம் செய்து பரிமாறவேண்டும். பரிமாறுகிறவன் மூத்ரவிஸர்ஜனாதி களால் உச்சிஷ்டனானால், அன்னம் முதலியதை வைத்துவிட்டு, சௌசமும் ஆசமனமும் செய்து, அன்னம் முதலியதை ப்ரோக்ஷித்து, அக்னி அல்லது ஸூர்யனை ஸ்பர்சிக்கச்செய்து பரிமாறவேண்டும். பரிமாறும்போது ஸ்த்ரீக்கு ரஜோதர்சனமானால் அவள் தொட்ட அன்னத்தைப் பரித்யாகம் செய்யவேண்டும்.

இவ்விதம் சொல்லிய லக்ஷணங்களையுடைய ஆசமனத்தின் ப்ரசம்ஸையைச்சொல்லுகிறார்,

வ்யாக்ரபாதர் :— எந்த ப்ராம்ஹணன் நித்யமும் இவ்விதம் ஆசமனம் செய்கிறானோ, அவன் ப்ரம்ஹா முதல் ஸ்தம்பம் வரையிலுள்ள உலகத்தை த்ருப்தமாய்ச்செய்கிறான்.

ஆசமனம் செய்யாவிடில் தோஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

𑌆𑌚𑌮𑌨𑌾𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌦𑌨𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌃।
𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿॥

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍॥

𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃॥

𑌅𑌥 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃—

'𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌷𑌿𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌰𑌃।
𑌤𑌦𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌂 𑌵𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿॥

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌚𑌾𑌥 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿।
𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍॥ 𑌆𑌯𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌣𑍇। 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌽𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌣𑌂

ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில் :— எவன் நாஸ்திகனாய் ஆசமனம் செய்யாமலே க்ரியைகளைச்செய்கிறானோ, அவனுடைய க்ரியைகளெல்லாம் வீணாக ஆகின்றன. ஸம்சயமில்லை.

ஆசமனப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பல்துலக்கும் விதி.

இனி பல்துலக்கும்விதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

அத்ரி :— ப்ரதிதினமும், வாய் பழைமையுடையதாவதால் மனிதன் அசுத்தனாகிறான். ஆகையால், பச்சையல்லது காய்ந்த குச்சியால் பற்களைச் சுத்தமாக்கவேண்டும்.

பரத்வாஜர் :— பிறகு கால்கைகள் முகம் இவைகளை அலம்பி ஆசமனம்செய்து கிழக்குநோக்கியவனாயிருந்து தந்ததாவனத்தைச் (பற்களின் சுத்தியை) செய்யவேண்டும். தந்ததாவன காஷ்டத்தை அபிமந்த்ரிக்கும் மந்த்ரம் (ஆயுர்) என்பதை முத

தூஷ்ணீம் வ்ருதா ஸ்யாத் தந்ததாவநம் ॥ அஸ்ய ப்ரஜாபதிர்ருஷி ச்சந்தோ(அ)நுஷ்டுப் வநஸ்பதி꞉ । தேவதேதி ஹ்ருதி த்யாத்வா மந்த்ராரம்பே வதேத் புத꞉' இதி ॥

போதாயநோ(அ)பி—

'உத்தாய நேத்ரே ப்ரக்ஷால்ய ஶுசிர்பூத்வா ஸமாஹித꞉ । பரிஜப்ய ச மந்த்ரேண பக்ஷயேத் தந்ததாவநம்' ॥

மந்த்ரோ(அ)பி—

'ஆயுர்பலம் யஶோ வர்ச꞉ ப்ரஜா꞉ பஶுவஸூநி ச । ப்ரஹ்ம ப்ரஜ்ஞாம் ச மேதாம் ச த்வம் நோ தேஹி வநஸ்பதே' இதி ॥

'அபிமந்த்ர்ய தத꞉ காஷ்டம் மந்த்ரேணாநேந வை த்விஜ꞉ । அத ஊர்த்வக்ரமேணைவ பாவமேவம் யதா ததா ॥ வாமாம்ஶம் ஸமாரப்ய ப்ராதக்ஷிண்யக்ரமேண து' இதி ॥

வ்யாஸ꞉—

'ப்ரக்ஷால்ய பாதௌ ஹஸ்தௌ ச முகம் சாத்பி꞉ ஸமாஹித꞉ ।

வினுடையது. அபிமந்த்ரணமில்லாமல் செய்த தந்ததாவனம பயனற்றதாகும. இந்த மந்த்ரத்திற்கு ப்ரஜாபதி ருஷி, சந்தஸ் அனுஷ்டுப், வனஸ்பதி தேவதை, என்று மனதில் த்யானித்து மந்த்ராரம்பத்தில் சொல்லவேண்டும்.

போதாயனரும் :— எழுந்து கண்களை அலம்பி, சுத்தனாய், கவனமுடையவனாயிருந்து, மந்த்ரத்தை ஜபித்து, காஷ்டத்தால் தந்ததாவனம செய்யவேண்டும்.

மந்த்ரமும் :— 'ஆயுர்பலம்' என்பது முதலியது. 'ஓ காஷ்டமே! எங்களுக்கு ஆயுள, பலம, யசஸ், தேஜஸ், ப்ரஜைகள், பசுக்கள், தனங்கள, வேதம், ப்ரக்ஞை, மேதை இவைகளை நீ கொடுக்கவேண்டும்' என்று. இந்த மந்த்ரத்தால் தந்தகாஷ்டத்தை அபிமந்த்ரித்து அதனால் கீழ்மேல் என்ற க்ரமமாய் இடதுபாகத்திலாரம்பித்து ப்ரதக்ஷிணமாய் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— கால் கைகள் முகம் இவைகளை ஜலத்தால் அலம்பி, கவனமுடையவனாய், முழங்கால்களுக்கு நடுவில்

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌃—

'𑌬𑌾𑌹𑍁𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍁𑌕𑍍𑌕𑍁𑌟𑌾𑌸𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌾𑌚𑌮𑌨𑍋𑌲𑍍𑌲𑍇𑌖𑌦𑌨𑍍𑌤𑌶𑍌𑌚𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌶𑌰𑍀𑌰𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌶𑍌𑌚𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌿𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍋𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌸𑌮𑍍𑌮𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌧𑌕𑍃𑌤𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑍋𑌲𑍍𑌲𑍇𑌖𑌨𑌿𑌕𑌾 𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍃𑌜𑍁 𑌚 𑌕𑍀𑌟𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌭𑌿𑌰𑌦𑍂𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌶𑍍𑌚𑍋𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑌦𑌤𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

கையைவைத்துக்கொண்டு உபவீதியாய் ஆசமனம் செய்து, பிறகு கிழக்கு நோக்கியவனாய் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

சாண்டில்யர் :— குக்குடாஸனத்திலிருப்பவனாய், கைகளை முழங்கால்களுக்கு நடுவில் வைத்துக்கொண்டு, தர்ப்பணம், ஆசமனம், உல்லேகனம், தந்ததாவனம் இவைகளைச் செய்ய வேண்டியது.

யாக்ஞவல்க்யர் :— ப்ராம்ஹணன் மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்து, சௌசம் செய்துகொண்டு, தந்ததாவனம் செய்து காலை ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவேண்டும். முள்ளுள்ளது, அல்லது பாலுள்ளதான மரத்திலுண்டாகியதும், பன்னிரண்டு அங்குலம் நீளமுள்ளதும், சுண்டுவிரலின் நுனியளவு பருமனுள்ளதும், முன்பாகத்தில் தட்டப்பட்டதுமாய், தந்ததாவன காஷ்டமிருக்கவேண்டும். நாக்கைச் சுத்தம்செய்யும் காஷ்டமும் அதுபோலவே இருக்கவேண்டும்.

விஷ்ணு :— ஓட்டைநீளமுள்ளதும், ருஜுவானதும், புழுக்களாலும் நெருப்பினாலும் கெடுக்கப்படாததுமான காஷ்

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌶𑌾𑌖𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌧𑌭𑌾𑌗𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌿𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌶𑌸𑍍𑌕𑌰𑌾𑌃 । 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌮𑌿𑌹𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌥𑌵𑌾 𑌤𑍇𑌨 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌖𑌦𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌦𑌮𑍍𑌬𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑌞𑍍𑌜𑌃 𑌕𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌸𑌿𑌨𑍀 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌃 𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑍀 𑌚 𑌜𑌮𑍍𑌬𑍂𑌰𑍍𑌨𑌿𑌮𑍍𑌬𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌅𑌪𑌾𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌿𑌲𑍍𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌰𑍍𑌕𑌶𑍍𑌚𑍋𑌦𑍁𑌮𑍍𑌬𑌰𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌏𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

டத்தை க்ரஹித்து, கிழக்குமுகமாய் உட்கார்ந்துகொண்டு, மௌனியாய், மெதுவாய் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— க்ருஹஸ்தனும், யதியும், தந்ததாவனகாஷ்டத்தை இரண்டாய் ஒடித்து, ஒன்றினால் தந்ததாவனத்தையும், மற்றதால் நாக்கின் சுத்தியையும் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

பல்துலக்குவதற்குரிய காஷ்டங்கள்.

ஹாரீதர்:— முள்ளுள்ள எல்லா வ்ருக்ஷங்களும் புண்ய ப்ரதங்கள். பாலுள்ளவைகளெல்லாம் கீர்த்தியைச் செய்பவையாகும். அந்த வ்ருக்ஷங்களினுடையதும், எட்டு அங்குலமளவுள்ளதும், அல்லது ஒட்டையளவுள்ளதுமாயிருக்கவேண்டும் தந்தகாஷ்டம். அதனால் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டியது. காதிரம் (கருங்காலி) கதம்பம் (கடம்பை) கரஞ்சம் (புன்கு) கரஜம் (சாரடை) த்ரஸினீ (களா) வேணு (மூங்கில்) ப்ருத்வீ (வெண்மந்தாரை) ஜம்பு (நாவல்) நிம்பம் (வேம்பு) அபாமார்கம் (நாயுருவி) பில்வம், அர்க்கம் (எருக்கு) உதும்பரம் (அத்தி) இந்த வ்ருக்ஷங்கள் தந்ததாவனத்திற்குச் சிறந்தவைகள்.

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌣𑍍𑌣𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌋𑌜𑍁𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

'𑌚𑍂𑌤𑌪𑍁𑌨𑍍𑌨𑌾𑌗𑌬𑌿𑌲𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 𑌅𑌪𑌾𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌶𑌿𑌰𑍀𑌷𑌯𑍋𑌃 । 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌵𑍈 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌤𑌃 । 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌸𑍍𑌥𑍌𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌸𑌂𑌮𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑌤𑍍𑌵𑌚𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍁 𑌧𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌲𑌤𑍀𑌸𑌂𑌭𑌵𑌂 𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌪𑌾𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌚 𑌬𑌿𑌲𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑌵𑍀𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ॥ 𑌤𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌷𑌾𑌯𑌕𑌟𑍁𑌕𑌂 𑌸𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌗𑍁𑌲𑍍𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌂

சௌனகர் :— தெரிந்த வ்ருக்ஷத்திலுடையதும், நசுக்கப் பட்ட நுனியுடையதும், ருஜுவாகியதும், துர்கந்தமில்லாத தும், தோலுடன் கூடியதுமாய் தந்தகாஷ்டமிருக்கவேண்டும். அதன் நுனியினுல் துலக்கவேண்டும்.

அங்கிரஸ் :— மா, புன்னை, பில்வம், நாயுருவி, வாகை இவைகளின் காஷ்டத்தால். காலையிலெழுந்து மௌனியாய், தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— தந்தகாஷ்டத்தை அலம்பி அதனுல் விதிப்படி தாவனம் செய்யவேண்டும். தந்தகாஷ்டம் நடுவிரல் பருமனுள்ளதும், பன்னிரண்டு அங்குலநீளமுள்ளதும், தோலுடன் கூடியதுமாயிருககவேண்டும். அதன் நுனியால் துலக்கவேண்டும். பாலுள்ள மரத்திலுண்டாகியதும், மாலதீ (ஜாதிமல்லிகை) என்பதினுடையதும் சுபமாகும். நாயுருவி, பில்வம், அலரி இவைகளினுடையதும் மிகச்சுபம். துவர்ப்பு, கஷாயம், கடுப்பு உள்ளதும், நல்லவாஸனையுள்ளதும் சிறந்தது. பாலுள்ள மரம், கொடி இவைகளால் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். நிஷித்த காஷ்டங்களைத் தள்ளி விஹிதமானதை க்ரஹித்து,

யதோதிதம் ॥ பரிஹ்ருத்ய தினம் ஸர்வம் யதாவத்தந்ததாவனகம் । நோத்பாடயேத்தந்தகாஷ்டம் நாங்குல்யா தாவயேத் க்வசித் ॥ ப்ரக்ஷால்ய பங்க்த்வா தஜ்ஜஹ்யாத் சுசௌ தேசே ஸமாஹித:’ இதி ॥

அத்ரி:—

‘அங்குல்யா தந்தகாஷ்டம் ச ப்ரத்யக்ஷலவணம் ததா । ம்ருத்திகாபக்ஷணம் சைவ துல்யம் கோமாம்ஸபக்ஷணே’ இதி ॥

உசநா—

‘நாங்குலீபிர்தந்தான் ப்ரக்ஷாலயேத்’ இதி ॥

விஷ்ணு:—

‘ஸூக்ஷ்மம் ஸூக்ஷ்மதந்தஸ்ய மத்யதந்தஸ்ய மத்யமம் । ஸ்தூலம் விஷமதந்தஸ்ய த்ரிவிதம் தந்ததாவனம் ॥ த்வாதசாங்குலகம் விப்ரே காஷ்டமாஹுர்மனீஷிண: । க்ஷத்ரவிட்சூத்ரஜாதீனாம் நவ ஷட் சதுரங்குலம்’ இதி ॥

நிஷித்த தினங்களைப் பரிஹரித்து விதிப்படி துலக்கவேண்டும். தந்தகாஷ்டத்தைப் பிளக்ககூடாது. ஒருகாலும் விரலினால் பல்துலக்கக்கூடாது. தந்தகாஷ்டத்தை அலம்பிப் பிறகு தந்ததாவனம் செய்து, அலம்பி, கவனமாய், சுத்தமான இடத்தில் அதைப்போடவேண்டும்.

அத்ரி :— விரலால் பல்துலக்குவதும், ப்ரத்யக்ஷமாய் லவணத்தை உபயோகித்தலும், மண்ணினால் பல்துலக்குவதும் பசுவின் மாம்ஸத்தைப் பக்ஷிப்பதற்குச் சமமாகும்.

உசநஸ் :— விரல்களால் பற்களைத் துலக்கக்கூடாது.

விஷ்ணு :— சிறிய பற்களுக்குச் சிறியதும், நடுத்தரமான பற்களுக்கு நடுத்தரமாகியதும், பெரியபற்களுக்குப் பெரியதுமென தந்ததாவனம் மூன்றுவிதமாயிருக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணனுக்குப் பன்னிரண்டு அங்குலமும், க்ஷத்ரியனுக்கு ஒன்பது அங்குலமும், வைச்யனுக்கு ஆறு அங்குலமும், சூத்ரனுக்கு நாலு அங்குலமும், நீளம் உள்ளதாய், தந்தகாஷ்டமிருக்கவேண்டுமெனப் பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

கர்க:—

'தஶாங்குலம் து விப்ராணாம் க்ஷத்ரியாணாம் நவாங்குலம் । அஷ்டாங்குலம் து வைஶ்யானாம் ஶூத்ராணாம் ஸப்த ஸம்மிதம் ॥ சதுரங்குலமானம் து நாரீணாம் நாத்ர ஸம்ஶய:' இதி ॥

மார்க்கண்டேய:—

'வடாஸநார்ககதிரகரவீராம்ஶ்ச ஸர்ஜகௌ । ஜாதீம் ச பில்வபதரம் மூலம் து ககுபஸ்ய ச ॥ அரிமேதம் ப்ரியங்கும் ச கண்டகிந்யஶ்ச யே ச யே' இதி ॥

விஷ்ணு:—

'வடாஸநார்ககதிர கரஞ்ஜ கரவீர ஸர்ஜ அரிமேதாபாமார்க மாலதீ ககுப பில்வாநாமந்யதமத்' இதி ॥ ஸர்ஜகேதி ஶேஷ: ॥

ஏதேஷாம் பலமாஹ கர்க:—

'ஸர்ஜே தைர்யம் வடே தீப்தி: கரஞ்ஜே விஜயோ ரணே । ப்லக்ஷே வித்தார்த்தஸம்பத்தி: பதர்யாம் மதுர

கர்கர் :— ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் பத்து அங்குலமும், க்ஷத்ரியர்களுக்கு ஒன்பது அங்குலமும், வைச்யர்களுக்கு எட்டு அங்குலமும், சூத்ரர்களுக்கு ஏழு அங்குலமும், ஸ்த்ரீகளுக்கு நாலு அங்குலமும் நீளமுள்ளதாய், தந்தகாஷ்டமிருக்கவேண்டும். இதில் ஸம்சயமில்லை.

மார்க்கண்டேயர் :— ஆல், வேங்கை, எருக்கு, கருங்காலி, அலரி, ஜாதிமல்லிகை, பில்வம், இலந்தை, மருதையின்வேர், கருவேல், செஞ்சந்தனம, முள்ளுள்ளவைகள் இவைகளின் காஷ்டத்தை உபயோகிக்கலாம்.

விஷ்ணுவும் :- ஆல், வேங்கை, எருக்கு, கருங்காலி, புன்கு, அலரி, நருமாமரம், மாதுளை, நாயுருவி, ஜாதிமல்லி, மருதை, பில்வம் இவைகளுள் ஒன்றைத் தந்ததாவனகாஷ்டமாய் உபயோகிக்கலாம்.

இவைகளின் பலத்தைச்சொல்லுகிறார்,

கர்கர் :— நருமாமரத்தினால் தைர்யமும், ஆலினால் காந்தியும், புன்கினால் யுத்தத்தில் ஜயமும், இச்சியால் பணப்பெருக்

ஸ்வர: ॥ க²தி³ரே சைவ ஸௌக³ந்த்⁴யம் பி³ல்வே து விபுலம்
த⁴நம் । ஔது³ம்ப³ரே வாக்யஸித்³தி⁴: மதூ⁴கே ச த்³ருட⁴
ஶ்ருதி: ॥ ஸௌண்டே³ ச கீர்த்திஸௌபா⁴க்³யம் பாலாஶே ஸித்³தி⁴
ருத்தமா । கத³ம்பே³ ச ததா² லக்ஷ்மீராம்ரே ஆரோக்³யமேவ ச ॥
அபாமார்கே³ த்⁴ருதிர்மேதா⁴ ப்ரஜ்ஞா ஶக்திர்வபு:ஶ்ருதி: ।
ஆயு: ஶீலம் யஶோ லக்ஷ்மீ: ஸௌபா⁴க்³யம் சோபஜாயதே ॥
அர்கேண ஹந்தி ரோகா³ம்ஸ்து பீ³ஜபூரேண து வ்யதா²ம் ।
அர்ஜுநேந ததா²ऽऽயுஷ்மாந் ப⁴வேத் பலிதவர்ஜித: ॥
தா³டி³மே ஸிந்து³வாரே ச குடஜே ககுபே⁴ ததா² । ஜாதீ
ச கரமர்தே³ ச து³:ஸ்வப்நம் சைவ நாஶயேத்’ இதி ॥

மார்கண்டே³ய:—

‘ஸர்வே கண்டகிந: புண்யா: க்ஷீரிணஶ்ச யஶஸ்விந: ।
ஔது³ம்ப³ரேண வாக்ஸித்³தி⁴ம், இச்சேத் ப்லக்ஷேண வை த⁴நம் ॥
அர்ஜுநேந நீரோக³த்வம் வடேந மஹதீம் ஶ்ரியம் । அபா

கும், இலந்தையால் இனியகுரலும், கருங்காலியால் நல்ல வாஸனையும், பில்வத்தால் அதிகப்பணமும், அத்தியால் வாக்கின் ஸித்தியும், இருப்பையினால் த்ருடமான செவியும், நாமக்கரும்பால் நற்கீர்த்தியும், புரசினால் சிறந்தஸித்தியும், அடம்பையால் லக்ஷ்மியும், மாவினால் ஆரோக்யமும், நாயுருவியினால் தைர்யம், மேதை, ப்ரக்ஞை, சக்தி, நல்ல சரீரம், செவி, ஆயுள், சீலம், யசஸ், லக்ஷ்மி, அழகு இவைகளும் உண்டாகும். எருக்கினால் ரோகங்களைப் போக்குவான். மாதுளையால் வருத்தத்தைப்போக்குவான். மருதையினால் நீண்டஆயுளுள்ளவனும், நரையில்லாதவனுமாவான். மாதுளை, நொச்சில், கருவை, வெட்பாலை, ஜாதி, களா இவைகளால் துஸ்வப்னத்தைப்போக்கிக்கொள்வான்.

மார்க்கண்டேயர்:— முள்ளுள்ளவைகளெல்லாம் புண்யத்தையளிக்கும். பாலுள்ளவைகளெல்லாம் கீர்த்தியையளிக்கும். அத்தியினால் வாக்கின் ஸித்தியையடைவான். இச்சியால் தனத்தையடைவான். மருதையால் ஆரோக்யத்தையும்

र्गेण सर्वसिद्धिं स्त्रीवश्यं च प्रियङ्गुभिः ॥ वेणुना पशव्याप्तिरथ राजवृक्षाज्जयं लभेत् । चूतेन नृपपूजा स्यात्सौभाग्यं पनसेन तु ॥ दीर्घायुर्जम्बुना प्रोक्तमिष्टसिद्धिः स्यात् क्षुद्रजम्बुना । जयं कण्टकवृक्षात्तु बलं वैकङ्कताल्लभेत् ॥ आरोग्यं कर्णिकारेण पारन्त्या शौर्यमुत्तमम् । अशोकेन विशोकः स्याल्लवङ्गाद्ब्रह्मवर्चसम् ॥ खादिरादखिलान्कामान् [illegible] यशो [illegible] । वाग्यतो निर्मृजेद्दन्तान् दन्तमांसमपीडयन् ॥ जिह्वामलं [illegible] दन्तान्तरितमेव च । राक्षस्यां [illegible] काष्ठं [illegible] ॥ दन्तधावनकाष्ठं तु येनोत्सृष्टं तदग्रतः । स श्रेष्ठाहारमाप्नोति [illegible]' इति ॥

व्यासोऽपि—

'वृक्षाणां [illegible] दन्तधावनमुत्सृजेत् ।

ஆலினால் அளவற்ற செல்வத்தையும், நாயுருவியினால் ஸகலஸம்ருத்தியையும், கட்டுமாவினால் ஸ்த்ரீகளின் வசீகரணத்தையும், மூங்கிலினால் பசுக்களையும், கொன்றையினால் ஜயத்தையும, மாவினால் ராஜஸம்மானத்தையும், பலாவினால் ஸௌபாக்யத்தையும், நாவலினால் நீண்ட ஆயுளையும், சிறுநாவலினால் இஷ்டஸித்தியையும், முள்வ்ருக்ஷத்தால் ஜயத்தையும், சொத்தைக்களாவினால் பலத்தையும், கோங்கிலவினால் (கர்ணிகாரத்தால்) ஆரோக்யத்தையும், பாரந்தியால் சிறந்த சௌர்யத்தையும், அசோகத்தால் சோகமின்மையையும், லவங்கத்தால் ப்ரம்ஹவர்ச்சஸத்தையும், கருங்காலியால் எல்லாக்கர்மங்களையும் மிகுந்தயசஸ்ஸையும் அடைவான். தந்தமாம்ஸத்தைப் பீடிக்காமல் மௌனியாய், பல் துலக்கவேண்டும். நாக்கினின்றும், பற்களினின்றும் வெளிவந்த அழுக்குகளை நிர்ருதிதிக்கில் எறியவேண்டும். பற்குச்சியையும், அதேதிக்கில் சுத்தமானவிடத்தில் போடவேண்டும். கடைசியில் எறிந்த பற்குச்சியானது எதிராயிருந்தால் அவன் நல்ல ஆஹாரத்தையடைவான்.

வ்யாஸரும் :— அந்தப் பற்குச்சியையலம்பி சுத்தமான

பதிதேऽபி⁴முகே² ஶஸ்தம் ஹ்ருத்³யான்னப்ராப்திஸித்³த⁴யே' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'வர்ஜயேத்³த³ந்தகாஷ்டா²நி வர்ஜநீயாநி நித்யஶ: । வர்ஜயேச்சா²ஸ்த்ரத்³ருஷ்டாநி பர்வஸ்வபி ச வர்ஜயேத்' இதி ॥

வர்ஜநீயாந்யாஹ மார்கண்டே³ய:—

'ஶால்மல்யஶ்வத்த²ஸவ்யாநாம் யவகிம்ஶுகயோரபி । கோவிதா³ரஶமீபீலுஶ்லேஷ்மாதகவிபீ⁴தகாந் ॥ வர்ஜயேத்³த³ந்தகாஷ்டே²ஷு கு³க்³கு³லும் க்ரமுகம் ததா²' இதி ॥

உஶநா—

'த³க்ஷிணாபி⁴முகோ² நாத்³யாத் நீலீம் புந்நாககம் ப³கம் । திந்து³கோது³ம்ப³ரம் புந்நாகமேவாமராஜபுஷ்பகம் ॥ கார்பாஸ த³ந்தகாஷ்ட²ம் ச விஷ்ணோரபி ஹரேச்ச்²ரியம் । ந ப⁴க்ஷயேத்பாலாஶம் கார்பாஸம் ஶாகமேவ ச । ஏதாநி ப⁴க்ஷயேத்³யஸ்து க்ஷீணபுண்யஸ்ததா² நர:' இதி ॥

விடத்தில் போடவேண்டும். அது எதிராய் விழுந்தால் நல்ல இஷ்டமான ஆஹாரத்தையடைவான்.

வ்யாஸர் :— நிஷித்தங்களான தந்தகாஷ்டங்களை வர்ஜிக்க வேண்டும். காலநியமமின்றி எப்பொழுதும் வர்ஜிக்கவேண்டும். சாஸ்த்ரவிஹிதமானவைகளையும் பர்வகாலங்களிலும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வர்ஜிக்கக்கூடிய தந்தகாஷ்டங்களைச் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர் :— இலவு, அரசு, கடாரை, யவம், புரசு, கோவிதாரம், வன்னி, ஊவக்கை, நருவளி, தானி, குங்கிலி, கமுகு இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

உசநஸ்:— தெற்குநோக்கியவனாய், தந்ததாவனம் செய்யக் கூடாது. அவுரி, உச்சித்திலகம், கடம்பை, தும்பை, மணிப் புங்கு, செம்பருத்தி, வாழை, கடகப்பூண்டு, விழல், பருத்தி, இவைகளின் காஷ்டம் விஷ்ணுவின் லக்ஷ்மியையுமபஹரிக்கும். புரசு, பருத்தி, குடும்பிமரம் இவைகளைத் தந்ததாவனத்திற்கு உபயோகிப்பவன் புண்யம் நசித்தவனாவான்.

ஹாரீதோऽபி—

'காரஸ்கரபலாஶ கோவிதார ஶ்லேஷ்மாதக பில்வகாஶார்க வ்ருக்ஷ நிர்குண்டீஶிவஞ்ஜீஶிரீஷஜாதீ கரவீர பதரீ காரஜவேணுவர்ஜம்' இதி ॥

கர்க:—

'கௌஶம் காஶம் பலாஶம் ச ஶிம்ஶபாம் யஸ்து பக்ஷயேத் । தாவத்பவதி சண்டாலோ யாவத்காம் நைவ பஶ்யதி' இதி ॥

வஸிஷ்ட:—

'அஜ்ஞாதபர்ணாணி ந தந்தகாஷ்டாநி த்வித்ராணி ந ச சைத்யஸ்ய ஸம்மிதாநி । ந யூர்த்வஶுஷ்காணி ந பாடிதாநி ந சார்த்ரஶுஷ்காணி நசாகவசாநி' இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

'பத்ராட்யம் ஸவத்ரு அஜ்ஞாதம் அக்ரஶுஷ்கம் ச பாடிதம் । த்வக்விஹீநம் க்ரந்திஸம்யுக்தம் ததா பலாஶஶிம்ஶபாம்' இதி ॥

ஹாரீதரும் :— காரை, புரசு, மாம்பழக்கொன்றை, முருங்கை, நறுவிலி, பில்வம், நாணல், எருக்கு, நொச்சில், குன்றிமணி, மலைமல்லி, வாகை, ஜாதிமல்லி, அலரி, இலந்தை, காரஜம், மூங்கில் இவைகள் வர்ஜிக்கத்தகுந்தவை.

கர்கர் :— குசம், நாணல், புரசு, அகில் இவைகளால் தந்ததாவனம் செய்பவன், பசுவைத்தர்சனம் செய்யாதவரையில் சண்டாளனாயிருக்கிறான்.

வஸிஷ்டர் :— முன் அறியப்படாததும், இலைகளுடன்கூடியதும், இரட்டை இலைகளுடையதும், பிளந்ததும், ஒருபுறம் ஈரமும் ஒருபுறம் காய்ந்ததும், தோலில்லாததுமான தந்தகாஷ்டத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில்:— இலையுடன்கூடியதும், அறியாததும், நுனிகாய்ந்ததும், பிளந்ததும், தோலில்லாததும், முடிச்சுள்ளதும், புரசு, அகில், இவைகளினுடையதுமான காஷ்டத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'ஶால்மலீஶிக்ஷுஸ்ருக்கிம்ஶுகவீரணகவிபீதக குக்குலு ராஜாகாம்பஷ்டிகீகபுஷ்கராக்யைஶ்ச யாஸ்ஸ்தா பாரி ஶ்லேஷ்மாதகாஸ்து வர்ஜ்யா:' இதி ॥

'ஆஸனே ஶயனே யானே பாதுகே தந்ததாவனே ।
பலாஶாஶ்வத்தௌ வர்ஜ்யௌ ஸர்வகுத்ஸிதகர்மஸு' இதி ச ॥

தேவல:—

'ஆஸனார்த்தம் நகுர்வீத ம்ருத்திகாஶ்வத்தஶாணஜை: ।
பாலாஶேன விஶேஷேண தந்ததாவனமேவ ச' இதி ॥

ஆபஸ்தம்போऽபி—

'பாலாஶமாஸனம் பாதுகே தந்ததாவனமிதி ச வர்ஜயேத்' இதி ॥

ஏதேஷாம் கேஷாஞ்சித் விஹிதத்வாத் ப்ரதிஷித்தத்வாச்ச விகல்போ வேதிதவ்ய: ॥

ததா ச ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'கோவிதாரஶமீக்ஷீரஶ்லேஷ்மாதகபலாஶகா: । நிம்ப

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— இலவு, நாணல், பூலா, புரசு, ஊவக்கை, தானி, குங்கிலி, சேரா, புங்கம்பாளை, தும்பை, இலுப்பை, மணிப்புங்கு, ஊவத்தை, பவழமல்லிகை, புளி இவைகள் வர்ஜிக்கத்தகுந்தவைகள்.

ஆஸனம், சயனம், பாதுகை, தந்ததாவனம் இவைகளிலும், மற்றத்தாழ்ந்த கர்மங்களிலும், புரசு, அரசு இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

தேவலர் :— மண், அரசு, சாணம், புரசு இவைகளால் ஆஸனமும் தந்ததாவனமும் செய்யக்கூடாது.

ஆபஸ்தம்பரும் :— புரசுவ்ருக்ஷத்தை ஆஸனம், பாதுகை, தந்ததாவனம் இவைகளில் உபயோகிக்கக்கூடாது.

இவைகளுள் சிலவற்றில் விதியும், ப்ரதிஷேதமுமிருப்பதால் விகல்பமென்றறியவேண்டும். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— மாம்பழக்கொன்றை, வன்னி,

[illegible]शिंशपाश्वशाकाः कदम्बकरहाटकाः । विहिताः प्रतिषिद्धाश्च उभे तस्माद्विकल्पिताः' इति ॥

पारिजाते—

'तृणराजसमुद्भूतैः न कुर्याद्दन्तधावनम् ।
नरश्चाण्डालयोनिः स्यात् यावद्गां नैव पश्यति ॥
गुवाकतालहिन्तालकेतकाश्च [illegible] । खर्जूरो नारिकेलश्च सप्तैते तृणराजकाः' इति ॥

स्मृत्यन्तरे—

तृणराजाह्वयस्तालो नालिकेरश्च क्रमुकी ।
खर्जूरः केतकी पिप्पली हिन्तालश्च [illegible]' इति ॥

मार्कण्डेयः—

'उदङ्मुखः प्राङ्मुखो वा कषायं तिक्तकं तथा' इति । दन्तकाष्ठं भक्षयेदिति शेषः ॥

சாம்பல், நறுவிளி, புரசு, நொச்சில், அகில், கீரை, அடம்பு, ஆல் இவை சிலரால் விதிக்கப்பட்டும் சிலரால் நிஷேதிக்கப் பட்டுமிருக்கின்றன. ஆகையால் இவைகள் விகல்பவிஷயங் களாம் க்ரஹித்தாலும க்ரஹிக்கலாம், த்யஜித்தாலும் த்ய ஜிக்கலாம்.

பாரிஜாதத்தில் :— த்ருணராஜவ்ருக்ஷங்களின் காஷ்டங் களால் தந்ததாவனம் செய்யக்கூடாது செய்தால் அவன் பசுவைத்தர்சனம்செய்யாதவரையில் சண்டாளனுவான். பத் திரி, பனை, கூந்தற்பனை, தாழை, ஊவத்தை, பேரீச்சு, தென்னை இந்த ஏழும் த்ருணராஜங்களெனப்படும்.

மற்றெருஸ்ம்ருதியில் :— பனை, தென்னை, திப்பிலி, பேரீச் சை, தாழை, கமுகு, கூந்தற்பனை, ஊவத்தை இவை த்ருண ராஜமெனப்படும்.

இங்கு திக்குகளின் நியமத்தைச்சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர் :— வடக்கு அல்லது கிழக்குநோக்கிய வனுய், கசப்பு அல்லது துவர்ப்புள்ள பற்குச்சியால் தந்ததாவ னம் செய்யவேண்டும்.

𑌆𑌶𑍍𑌵𑌲𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌵𑌾 𑌆𑌸𑍀𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍁𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌭𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌚𑍀𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌾𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌰𑍋𑌗𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇𑌨 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍍𑌰𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌾𑌜𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌶𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌜𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌦𑌿𑌗𑍍𑌭𑌾𑌗𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஆச்வலாயனர் :— கிழக்கு, அல்லது வடக்கு, வடகிழக்கு நோக்கியவனாய், உட்காரந்தவனாய் (தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும்.)

சௌனகர் :—வடக்குநோக்கியவனாய், மௌனியாய், தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். பிறகு கவனமுடையவனாய், பற்குச்சியை அலம்பி ஒடித்து சுத்தமான இடத்தில் போடவேண்டும்.

மார்க்கண்டேயர் :— மேற்கு, தெற்கு இந்த இரண்டுதிக்குகளை நோக்கியவனாய், தந்ததாவனம் செய்யக்கூடாது.

காத்யாயனர் :— கிழக்குநோக்கி, தந்ததாவனம் செய்தால் தைர்யமும் சரீராரோக்யமுமுண்டாகும். தெற்குநோக்கினால் க்ரூரனாவான். மேற்குநோக்கினால் அபஜயமுண்டாகும். வடக்குநோக்கினால் பசுக்கள், ஸ்த்ரீகள், பரிஜனங்கள் இவர்களுக்கு நாசமுண்டாகும். வடகிழக்குநோக்கினால் ஸகல காமங்களையுமடைவான்.

𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌯𑌮𑌮𑌾𑌹 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌭𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌤𑌵𑌾𑌗𑍍𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

'𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑍇𑌲𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌹' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍, '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑌮𑌾𑌹 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌵𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀𑌷𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀𑌷𑍁 𑌚 । 𑌨𑌵𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌿𑌮𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋

காலத்தின் நியமத்தைச சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர் :— *ப்ராத:காலத்தில் தந்தகாஷ்டத்தை ஒடித்து மௌனியாய், தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். பற்குச்சியை முதலில் அலம்பியே தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். பிறகு அலம்பியே அதைவிடவேண்டும்.*

ஆனால், " எவன் அறியாமையால் ஸ்நானகாலத்தில் தந்ததாவனம் செய்கின்றானோ, அவனின் தேவர்கள் பித்ருக்களுடன் ஆசையற்றவர்களாய்ச்செல்லுகிறார்கள் " என்று **வ்யாஸரால்** *சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதேயெனில், அது மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானத்தைப்பற்றியது. ஏனெனில், " தந்ததாவனத்தை முன்செய்து பிறகு ப்ராதஸ்நானம் செய்யவேண்டும் " என்று* **தக்ஷர்** *சொல்லியிருப்பதால்.*

தந்ததாவனத்தில் தள்ளக்கூடியகாலத்தைச் சொல்கிறார்,

விஷ்ணு :—*ப்ரதமை, பர்வங்கள் (அமை பூர்ணிமை)ஷஷ்டீ, சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, நவமீ, ஸங்க்ரமணம் இக்காலங்களில் தந்ததாவனத்தில் காஷ்டத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது.*

யமனும் :— *சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, அமா, பூர்ணிமா, ஸங்க்ர*

ரவே: । ஸங்க்ராந்தௌ ஸ்த்ரீதைலமாம்ஸாநி தந்தகாஷ்டம் ச வர்ஜயேத்' இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம் —

'ப்ரதிபத்தர்ஶஷஷ்டீஷு நவம்யாம் அஷ்டமீதிதௌ । தந்தாநாம் காஷ்டஸம்யோகோ தஹத்யாஸப்தமம் குலம் ॥ ஶ்ராத்தே ஜந்மதிநே சைவ விவாஹே அஜீர்ணதோஷித: । வ்ரதே சைவோபவாஸே ச வர்ஜயேத்தந்ததாவநம்' இதி ॥

வ்யாஸோऽபி —

'ஶ்ராத்தே யஜ்ஞே ச நியமே பர்த்துஶ்ச ப்ரோஷிதே ரவே: । வாரே பாதே ச ஸங்க்ராந்தௌ நந்தாபூதாஷ்டபர்வஸு ॥ தைலாப்யங்கம் ரதிம் மாம்ஸம் தந்தகாஷ்டம் ச வர்ஜயேத்' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே —

'அஷ்டம்யாம் ச சதுர்தஶ்யாம் பர்வஸ்வபி த்ரிஜந்மஸு । தைலம் மாம்ஸம் வ்யவாயம் ச தந்தகாஷ்டம் ச வர்ஜயேத்' இதி ॥

யஸங்க்ரமணம் இக்காலங்களில் ஸ்த்ரீ, எண்ணெய், மாம்ஸம், தந்தகாஷ்டம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில் :— ப்ரதமை, அமா, ஷஷ்டி, நவமீ, அஷ்டமீ இந்தத்திதிகளில் குச்சியால் தந்ததாவனம்செய்தால் அது, ஏழுதலைமுறைவரையில் குலத்தை எரிக்கும். ச்ராத்ததினம், பிறந்தநாள், விவாஹதினம், அஜீர்ணதோஷம், வ்ரதம், உபவாஸம் இக்காலங்களில் காஷ்டத்தால் தந்ததாவனத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும் :— ச்ராத்தம், யாகம், வ்ரததினம், பர்த்தா வெளியூர்சென்றிருக்கும் காலம், ஸூர்யவாரம், வ்யதீபாதம், ஸங்க்ரமணம், நந்தா (ப்ரதமா, ஷஷ்டி, ஏகாதசீ) சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, பர்வங்கள் இக்காலங்களில், எண்ணெய்தேய்த்துக் கொள்ளுதல், ஸ்த்ரீஸம்ஸர்க்கம், மாம்ஸபோஜனம், பற்குச்சி இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— அஷ்டமீ, சதுர்தசீ, பர்வங்கள், த்ரிஜன்மநக்ஷத்ரங்கள் இக்காலங்களில் தைலம், மாம்ஸம் ஸ்த்ரீஸங்கம், பற்குச்சி இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

माधवीये —

'श्राद्धे यज्ञे च नियमे नाद्यात् प्रोषितभर्तृका । श्राद्धे कर्तुर्निषेधोऽयं न तु भोक्तुः कदाचन' इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

'उपवासदिने यस्तु दन्तधावनकृन्नरः । स घोरं नरकं याति व्याघ्रभक्ष्यश्चतुर्युगम्' इति ॥

स्त्रिया विशेषमाह मनुः —

'पुष्पालङ्कारवस्त्राणि स्त्रिया धूपानुलेपनम् । उपवासे न दुष्यन्ति दन्तधावनमञ्जनम्' इति ॥

वसिष्ठः —

'उपवासे तथा श्राद्धे न खादेद्दन्तधावनम् । दन्तानां काष्ठसंयोगो हन्ति सप्तकुलानि वै' इति ॥

மாதவீயத்தில் :— *ச்ராத்தம், யாகம், வ்ரதம் இக்காலங்களில் தந்தகாஷ்டம் கூடாது. பர்த்தா வெளியூர்போயிருந்தால் ஸ்த்ரீ தந்தகாஷ்டத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. ச்ராத்தத்தில் சொல்லிய நிஷேதம் கர்த்தாவுக்கே தவிர, போக்தாவுக்கு ஒருகாலுமில்லை.*

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— *எவன் உபவாஸதினத்தில் காஷ்டத்தால் தந்ததாவனம் செய்கின்றானோ அவன், புலிக்கு ஆஹாரமாகியவனாய், நான்கு யுகங்கள்வரை பயங்கரமான நரகத்தையடைகிறான்.*

ஸ்த்ரீகளுககு விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறார்,

மனு :— *உபவாஸதினத்திலும், ஸ்த்ரீகளுக்குப்புஷ்டம், அலங்காரம், வஸ்த்ரம், தூபம், சந்தனம், தந்ததாவனம், மைதீட்டல் இவைகள் தோஷத்தைக்கொடுப்பதில்லை.*

வஸிஷ்டர் :— *உபவாஸதினம், ச்ராத்ததினம் இவைகளில் தந்ததாவனம் கூடாது. தந்தங்களுக்குப் பற்குச்சியின் சேர்க்கையுண்டானால் அது ஏழு குலங்களைத்தஹிக்கும்.*

𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑍇—

'𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍋𑌪𑌵𑌾𑌸𑌦𑌿𑌵𑌸𑍇 𑌖𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌶𑌤𑌸𑌂𑌪𑍂𑌤 𑌮𑌂𑌬𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃—

'𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌮𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍈𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍀 । 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌚 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌨𑍍𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍' ॥ 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃=𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌮𑍍 ॥ '𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌚𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌪𑌾(𑌯𑌾)𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 । 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌤𑍈𑌲𑍇 𑌤𑍁 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌲𑌯𑍇 𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌶𑍍𑌮𑌶𑌾𑌨𑍇 𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌕𑍇 । 𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌅𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌨 ।

தந்ததாவனத்தில் ப்ராயசசித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

விஷ்ணுரஹஸ்யத்தில் :— *ச்ராத்ததினத்திலும், உபவாஸ தினத்திலும, தந்ததாவனம் செய்தால, காயத்ரியை 100 முறை ஜபித்து அதனல் சுத்தமான ஜலத்தைப்பருகினல் சுத்தனுவான்.*

கார்க்யர் :— *அமாவாஸ்யையில் பற்குச்சியும், சதுர்த்தசியில் எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்ளலும், அஷ்டமியில் ஸ்த்ரீ ஸம்ஸர்க்கமும் கூடாது. செய்பவன் அக்னிக்குச் சமமானாலும், பதிதனுவான். தலையில் எண்ணெய் இருக்கும்போது, ஸ்த்ரீ ஸங்கம், தின்பது, குடிப்பது, அத்யயனம், க்ஷௌரம், தந்த தாவனம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது.*

வ்யாஸர் :— *நதியிலும், தேவாலயத்திலும், மாட்டுக் கொட்டிலிலும், ச்மசானத்திலும், ஜலத்தின் நடுவிலும், யாக ப்ரதேசத்திலும், சுத்தமானவிடத்திலும் தந்ததாவனம் செய்யக் கூடாது.*

சௌனகர்:— *அமாதினத்தில் எக்காரணத்தாலும் தந்த காஷ்டத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. பற்களை அலம்பிவிட*

தந்தாந் ப்ரக்ஷால்ய விஸ்ருஜேச்சுத்தே தேஶே த்வமுந்தகம் ॥ அமா
ஸே தந்தகாஷ்டாநாம் ப்ரதிஷித்தேந ஸேவநே । அமாம் பாதப
ஹண்ஜ்யதேஷ: முவஶாஜிஹ்வாவிஷ்யதி' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'ப்ரதிபத்தர்ஶஷஷ்டீஷு நவம்யாம் தந்ததாவநம் । பர்ணைஸ்ததந்யத்ர காஷ்டைஸ்து ஜிஹ்வோல்லேகஸ்ஸதைவ து' இதி ॥ அந்யத்ர=அநிஷித்ததிநேஷு ॥ ஸதா=நிஷித்தேஷ்வநிஷித்தேஷ்வபி காஷ்டைரேவ ஜிஹ்வோல்லேக: கார்ய இத்யர்த்த: ॥

பைடீநஸி:—

'த்ருணபர்ணோதகேநாங்குல்யா வா தந்தாந் தாவயேத் ப்ரதேஶிநீவர்ஜம்' இதி ॥ அங்குல்யா=அங்குஷ்டாநாமிகாப்யாம் ॥

ததா ச வ்ருத்தயாஜ்ஞவல்க்ய:—

'இஷ்டகாலோஷ்டபாஷாணைரிதராங்குலிபிஸ்ததா । முக்த்வா த்வநாமிகாங்குஷ்டௌ வர்ஜயேத்தந்ததாவநம்' இதி ॥

வேண்டும். ' வீட்டிலானால் அதை மந்த்ரமில்லாமல் செய்ய வேண்டும். பற்குச்சி கிடைக்காவிடினும், பற்குச்சியை விலக்க வேண்டிய தினங்களிலும், 12-தடவை ஜலத்தைக் கொப்பளித்தால் வாய் சுத்தமாகின்றது.

வ்யாஸர் :— ப்ரதமா, அமா, ஷஷ்டீ, நவமீ இக்காலங்களில் இலைகளால் தந்ததாவனம் செய்யவேண்டும். நிஷேதமில்லாத தினங்களில் காஷ்டங்களால் தந்ததாவனம் செய்யலாம். நிஷித்த தினங்கள், அநிஷித்த தினங்கள் எல்லாவற்றிலும் குச்சியால் நாக்கை சுத்தி செய்துகொள்ளலாம்.

பைடீநஸி :— புல், இலை, ஜலம், விரல் இவைகளில் ஒன்றினால் தந்ததாவனம் செய்யலாம். தர்ஜநீ விரலால் கூடாது. இங்கு விரலினால் என்றதற்குப் பெருவிரலால், பவித்ரவிரலால் என்று பொருள். அவ்விதமே,

வ்ருத்தயாக்ஞவல்க்யர் :-செங்கல், மண்கட்டி, கல், பவித்ர விரல், பெருவிரல் தவிர்த்து மற்றவிரல்கள் இவைகளால் தந்ததாவனம் கூடாது. இவ்விதமிருப்பதால் "விரல்களால் தந்த

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 '𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌯𑍇'𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌣𑌿 । '𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌧𑌾𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍀𑌵𑌰𑍍𑌜𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍀𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑍁𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌤𑍁—

'𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌧𑌾𑌵𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌿𑌨𑍀𑌮𑍍 । 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍈𑌃 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌲𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇—

'𑌅𑌲𑌾𑌭𑍇 𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇 𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌪𑌰𑍍𑌣𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑍋𑌲𑍍𑌲𑍇𑌖𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌤𑍃𑌣𑌪𑌰𑍍𑌣𑍈𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍈𑌰𑍇𑌕𑌾𑌦𑌶𑍀𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 । 𑌤𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌚 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌜𑌮𑍍𑌬𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍𑌰𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌪𑌰𑍍𑌣-

---

தாவனம் கூடாது" என்பது முதலிய வசனங்கள் பவித்ரவிரல் பெருவிரலைத் தவிர்த்த மற்றவிரல்களைப் பற்றியதாம். 'தர்ஜனீ விரலைத்தவிர்த்த விரலால் தந்ததாவனம் செய்யலா'மென்ற வசனம் நிஷித்தமான விரல்களைச் சொல்லுவதற்காக என்பதால் விரோதமில்லை என்று ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலோவெனில் :— விரலினால் தந்ததாவனம் செய்யலாம். ஆள்காட்டிவிரலை வர்ஜிக்கவேண்டும். நடுவிரல், பவித்ரவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் தந்ததாவனம் செய்யலாம்.

காலாதர்சத்தில் :— பற்குச்சிகள் கிடைக்காத காலத்திலும் நிஷேதகாலத்திலும், சுத்தமான இலையினால் தந்ததாவனம், நாக்கின்சுத்தி இவைகளைச் செய்யலாம்.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— புல், இலை இவைகளால் எப்பொழுதும் தந்ததாவனம் செய்யலாம். அமா, ஏகாதசி

𑌕𑍈𑌃 ॥ 𑌵𑌿𑌧𑌵𑌾𑌕𑌨𑍍𑌯𑌕𑌾𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍋𑌧𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌤𑌃 । 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥ 𑌮𑍁𑌖𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌾𑌹𑌰𑌹𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌨𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌥 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

இவைகளில் கூடாது. அவைகளிலும், நாவல், இச்சி, மா இவைகளின் இலைகளினால் செய்யலாம். விதவைகள், கன்யகைகள், ப்ரம்ஹசாரிகள் இவர்களுக்குப் பற்குச்சியால் தந்ததாவனம் விதிக்கப்படவில்லை.

பரத்வாஜர்:— ப்ராம்ஹணனுக்குப் போஜனத்தில் எவ்வளவு நியமங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளனவோ அவ்வளவு நியமங்களையும் கவனித்து தந்ததாவனத்திலனுஷ்டிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன் ப்ரதிதினமும் முகசுத்தி செய்துகொண்டே காலை ஸந்த்யாவந்தனத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். முகசுத்தி செய்துகொள்ளாவிடில் சுத்தனாவதில்லை.

தந்ததாவனப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்நானவிதி.

இனி ஸ்நானவிதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

சௌனகர்:— காலையில் விதிப்படி சௌசாசமனங்களைச் செய்து பிறகு தந்தசுத்தி செய்துகொண்டு காலையில் ஸ்நானம்

अत्राचमनं कुर्यादिति दन्तशौचेऽपि संबध्यते ॥

तथाच कूर्मपुराणे —

'प्रक्षाल्य दन्तकाष्ठं वै भक्षयित्वा विधानतः ।
आचम्य प्रयतो नित्यं प्रातःस्नानं समाचरेत्' इति ॥

व्यासोऽपि —

'प्रातःकाले तु संप्राप्ते कृत्वा चावश्यकं बुधः । स्नायान्नदीषु शुद्धासु शौचं कृत्वा यथाविधि' इति ॥

जाबालिः —

'सततं प्रातरुत्थाय दन्तधावनपूर्वकम् ।
आचरेदुषसि स्नानं तर्पयेद्देवमानुषान्' इति ॥

स्नानं प्रशंसति योगयाज्ञवल्क्यः —

'अगम्यागमनात्स्तेयात्पापेभ्यश्च प्रतिग्रहात् ।
रहस्याचरितात्पापान्मुच्यते स्नानमाचरन् ॥ मनः

செய்யவேண்டும். இங்கு 'ஆசமனம் செய்து' என்பதை தந்த சௌசத்திலும் சேர்க்கவேண்டும். அவ்விதமே,

கூர்மபுராணம் :— காலையில் விதிப்படி தந்ததாவனம்செய்து ஆசமனம்செய்து சுத்தனாய், ப்ரதிதினமும் ப்ராதஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸரும் :— ப்ராத:காலம் வந்தவுடன் அறிந்தவன் ஆவச்யக கார்யத்தைச் செய்து, சௌசமும்செய்து, சுத்தமான நதிகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஜாபாலி :— எப்பொழுதும் காலையிலெழுந்து தந்ததாவனத்தைச்செய்து, விடியற்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தேவமனுஷ்யர்களைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

ஸ்நானத்தைப் புகழ்கிறார் :—

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:—சேரக்கூடாத ஸ்த்ரீயைச் சேர்ந்த பாபம், திருடியபாபம், பாபிகளிடமிருந்து ப்ரதிக்ரஹத்தாலுண்டான பாபம், ரஹஸ்யத்தில் செய்த பாபம் இவைகளினின்றும், ப்ராத ஸ்நானம் செய்பவன் விடுபடுவான். ப்ராத ஸ்நானம், மனதிற்குத் தெளிவைப் பண்ணுவதும், ரூபம், பாக்ய

पुष्टिजनकं दुःखदुःस्वप्ननाशनम् । शोकदुःख-घ्नं स्नानं मोक्षदं हर्षणं तथा ॥ स्नानमूलाः क्रियाः सर्वाः श्रुतिस्मृत्युदिता नृणाम् । तस्मात् स्नानं निषेवेत श्रीपुष्ट्यारोग्यवर्धनम् ॥ याम्य[ा]ं हि यातना[ं] दुःखं प्रातःस्नायी न पश्यति' इति ॥

सत्यव्रतोऽपि—

'बलं रूपं यशो धर्मं ज्ञानमायुः सुखं धृतिम् । आरोग्यं परमाप्नोति सम्यक् स्नानेन मानवः' इति ॥

दक्षः—

'क्षुभ्यन्ति हि सुषुप्तस्य इन्द्रियाणि स्रवन्ति च । अङ्गानि समतां यान्ति उत्तमान्यधमैः सह ॥ अत्यन्तमलिनः कायो नवच्छिद्रसमन्वितः । स्रवत्येव दिवारात्रं प्रातःस्नानं विशोधनम् ॥ प्रातःस्नानं प्रशंसन्ति दृष्टादृष्टकरं हि तत् । अस्नातो नाचरेत् कर्म जपहोमादि किञ्चन ॥ सर्वमर्हति शुद्धात्मा प्रातः

மிவைகளை வளர்ப்பதும், துக்கம் துஸ்வப்ன மிவைகளை யகற்றுவதும், மோக்ஷத்தை யளிப்பதும், களிக்கச்செய்வதும் ஆகும். மனிதர்களின் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹித கர்மங்களெல்லாம் ஸ்நானத்தையே மூலமாயுடையனவாகும். ஆகையால், ஸம்பத்து, புஷ்டி, ஆரோக்யமிவைகளை வளர்க்கும் ஸ்நானத்தைச் செய்ய வேண்டும். ப்ராதஸ்நானம் செய்யும் சீலமுடையவன் யமனாலுண்டாகும் கொடிய துக்கத்தைப் பார்ப்பதில்லை.

ஸத்யவ்ரதரும் :— மனிதன் நன்றாய் ஸ்நானம் செய்வதால், பலம், ரூபம், கீர்த்தி, தர்மம், ஞானம், ஆயுள், ஸுகம், தைர்யம், சிறந்த ஆரோக்யம் இவைகளையடைகிறான்.

தக்ஷர் :— தூங்குகின்றவனின் இந்த்ரியங்கள் கலங்குகின்றன; ஒழுகுகின்றன; சிறந்த அங்கங்கள் தாழ்ந்த அங்கங்களுடன் ஸமத்தன்மையையடைகின்றன. மிக்க அழுக்குடையதும், ஒன்பது த்வாரங்களுடையதுமாகிய சரீரம், பகலிலுமிரவிலும் ஒழுகுகின்றதே. (அதற்கு) ப்ராதஸ்நானம் சுத்தி

𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌜𑌪𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯 𑌯𑍋𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌜𑌨𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑍈𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑌤𑌿 । 𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌦𑌶𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌂𑌚 𑌤𑍇𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌲𑌂𑌚 𑌶𑍌𑌚𑌮𑍍 । 𑌆𑌯𑍁𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌰𑍋𑌗𑍍𑌯𑌮𑌲𑍋𑌲𑍁𑌪𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌨𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍇𑌧𑌾 ॥ 𑌉𑌷𑌸𑍍𑌯𑍁𑌷𑌸𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃—

‘𑌅𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌾𑌶𑍀 𑌮𑌲𑌂 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌜𑌪𑌃 𑌪𑍂𑌯𑌶𑍋𑌣𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑍀 𑌕𑍃𑌮𑌿𑌂 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌦𑌾𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

செய்வதாயுள்ளது. (அறிந்தவர்) ப்ராத:ஸ்நானத்தைப் புகழ்கின்றனர். அது, புலப்படும் பலரூபாதிகளையும், புலப்படாத பாபநிவ்ருத்திமுதலியதையும் செய்யக்கூடியதல்லவோ. ஜபம் ஹோமம் முதலிய எதையும் ஸ்நானம் செய்யாமல் செய்யக்கூடாது. ப்ராதஸ்நானம் செய்து சுத்தனாகியவன், ஜபம் முதலிய எல்லாவற்றையும் செய்ய அர்ஹனாகிறான். எந்த ப்ராம்ஹணன் காலையிலெழுந்து ஸந்த்யாஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் முன் ஏழுஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களை மூன்று வர்ஷங்களில் போக்குகிறான். நியமமாய் ப்ராதஸ்நானம் செய்யும் மனிதனுக்குப் பத்துக்குணங்கள் உண்டாகின்றன. அவையாவன :— ரூபம், தேஜஸ், பலம், சௌசம், ஆயுஸ், ஆரோக்யம், பேராசையின்மை, துஸ்வப்னநிவ்ருத்தி, தைர்யம், மேதை இவைகளாம். உஷ:காலத்திலோ, ஸந்த்யாகாலத்திலோ, ஸூர்யோதயத்திலோ செய்யப்படும் ஸ்நானம், ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரத்திற்குச் சமமாயும், மஹாபாபங்களையகற்றுவதுமாகும்.

அத்ரி :— ஸ்நானம் செய்யாமல் புஜிப்பவன் மலத்தைப் புஜிக்கிறான். ஜபிக்காமல் புஜிப்பவன் சீழ், ரத்தம் இவைகளைப் புஜிக்கிறான். ஹோமம் செய்யாமல் புஜிப்பவன் புழுவைப் புஜிக்கிறான். கொடாமல் புஜிப்பவன் விஷத்தைப் புஜிக்கிறான்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌋𑌷𑍀𑌣𑌾𑌮𑍃𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌲𑌾𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿 । 𑌤𑌤𑍋 𑌨𑍈𑌵𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌅𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌕𑌰𑍍𑌣𑍀 𑌚 𑌦𑍁𑌃𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌜𑌪𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌤𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑌂𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌫𑌲𑌹𑌾𑌨𑌿𑌃 𑌜𑌪𑌹𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 ॥

வ்யாஸரும் :— பாபம் செய்யும் மனிதர் எவர்களாயினும் ப்ராதஸ்நானத்தால் சுத்தராகின்றனர். ஆகையால் எல்லா முயற்சியுடனும் காலையில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ருஷிகளுக்கு ருஷித்தன்மை நித்யமும் ப்ராதஸ்நானததினாலேயே உண்டாகியது. ஸந்தேஹமில்லை. தூங்குகின்றவனுக்கு முகத்தில் எப்பொழுதும் வாய்நீர் கண்ணீர் முதலியவை பெருகுகின்றன. ஆகையால் முதலில் ஸ்நானம் செய்யாமல் கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாது. மூதேவீ, காலகண்டீ (க்ரஹசாரதோஷம்) துஷ்டஸ்வப்னம், துஷ்டநினைவு இவைகள் ப்ராதஸ்நானத்தால் போக்கப்படுகின்றன. இதில் ஸந்தேஹமில்லை. மனிதர்களுக்கு ஸ்நானமில்லாவிடில் கர்மங்களைச்செய்வதில் சுத்தி கிடையாது. ஹோமத்திலும் ஜபத்திலும் விசேஷமாய்ச் சுத்தி கிடையாது. ஆகையால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலும் :— தந்ததாவனம் செய்து ஆசமனம்செய்து விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மனிதர்களுக்கு வேதங்களாலும், ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மங்களெல்லாம் ஸ்நானத்தையே ஆதியாகவுடையவை,

प्रातर्मध्याह्नयोः स्नानं वानप्रस्थगृहस्थयोः । यतेस्त्रिषवणं स्नानं सकृच्च ब्रह्मचारिणः ॥ सर्वे वाऽपि सकृत् कुर्युरशक्तौ चोदकं विना । सामर्थ्ये चाम्बुसद्भावे यथाशास्त्रं हि तद्भवेत् ॥ स्नानं च सर्ववर्णानां कार्यं शौचपूर्वकम्' इति ॥

वैयाघ्रपादोऽपि—

'प्रातःस्नायी भवेन्नित्यं मध्यस्नायी द्विजो भवेत्' इति ॥

शौनकः—

'उभयोस्सन्ध्ययोः स्नानं ब्राह्मणैश्च गृहाश्रितैः । तिसृष्वपि च सन्ध्यासु स्नातव्यं तु तपस्विना' इति ॥

कात्यायनोऽपि—

'यथाऽहनि तथा प्रातर्नित्यं स्नायादतन्द्रितः ।

ஸ்நானம் செய்யாத மனிதன் ஜபம் ஹோமம முதலிய கர்மங்களில் யோக்யனுவதில்லை. வானப்ரஸ்தன், க்ருஹஸ்தன் இவ்விருவருக்கும் காலையிலும், மத்யான்ஹத்திலும் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸன்யாஸிக்கு மூன்று காலங்களிலும், ப்ராம்ஹசாரிக்குக் காலையிலும் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சக்தியில்லாவிடினும், ஜலமில்லாவிடினும் எல்லா ஆச்ரமிகளும் ஒருமுறை செய்யலாம். சக்தியிருந்தாலும், ஜலமிருந்தாலும் சாஸ்த்ரப்படி ஸ்நானம் செய்யப்படவேண்டும். எல்லா வர்ணத்தினர்களும் சௌசத்தை முன்செய்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வையாக்ரபாதரும் :— ப்ராம்ஹணன் ப்ராத:காலத்திலும் மத்யான்ஹத்திலும் ஸ்நானம் செய்பவனுயிருக்கவேண்டும்.

சௌனகர் :— க்ருஹஸ்தர்களான ப்ராம்ஹணர்கள் இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும், யதிகள் மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

காத்யாயனரும்:— மத்யான்ஹத்திலெப்படியோ அப்படியே காலையிலும் சோம்பலின்றி, தந்தசோதனம் செய்துகொண்டு ப்ரதிதினமும் நதிமுதலியவைகளில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்

दशाहं तु प्रक्षाल्य नद्यादौ गृहे चेत् तदमन्त्रकम्' इति ॥ अमन्त्रकमिति मन्त्रसंक्षेपो विवक्षितः । यत आह — 'अल्पत्वाद्धोमकालस्य बहुत्वात् स्नानकर्मणः । प्रातः संक्षेपतः स्नानं होमलोपो विगर्हितः' इति ॥

व्याघ्रपादः —

'प्रातः संक्षेपतः स्नानं शौचार्थं तु तदिष्यते । मध्याह्ने विधिवत्कार्यं मन्त्रैः स्नानं तु विस्तरात्' इति ॥

स्नानप्रकारश्चतुर्विंशतिमते दर्शितः —

'स्नानमब्दैवतैर्मन्त्रैः वारुणैश्च मृदा सह । कुर्याद्व्याहृतिभिर्वाथ यच्चिद्धि त इत्यृचा ॥ द्रुपदादिव वा स्नायात् जम्भकायेति वा पुनः । पुण्यानि च स्मरेत्तीर्थान्युशना मुनिरब्रवीत्' इति ॥

வீட்டில் செய்தால் அதை மந்த்ரமின்றிச்செய்யலாம். இங்கு 'மந்த்ரமில்லாமல்' என்பதற்கு மந்த்ரங்களைச் சுருக்கிக்கொள்ளலாமென்றபிப்ராயம். ஏனெனில், அவரே சொல்லுகிறார்— 'ஹோமகாலம் அல்பமாயிருப்பதாலும், ஸ்நானகர்மம் விஸ்தாரமுள்ளதாயிருப்பதாலும், காலையில் சுருக்கமாய் ஸ்நானம் செய்யலாம், ஹோமத்தை லோபம் செய்வது நிந்திதமாகும்' என்று.

வ்யாக்ரபாதர் :— காலையில் சுருக்கமாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும், அது சுத்திக்கானதால். மத்யான்ஹத்தில் விதிப்படி, விஸ்தாரமாய் மந்த்ரங்களுடன் செய்யவேண்டும்.

ஸ்நானத்தின் ப்ரகாரம் காண்பிவிக்கப்பட்டுள்ளது,

சதுர்விம்சதிமதத்தில் :— ஜலதேவதாகமாகவும், வருணதேவதாகமாகவும் உள்ள மந்த்ரங்களால் ம்ருத்திகையுடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளால், அல்லது 'யத்கிஞ்ச' என்ற ருக்கினால், அல்லது 'த்ருபதாத்' என்பதால், அல்லது 'ஜம்பகாய' என்பதால் செய்யலாம். புண்ய தீர்த்தங்களையும் ஸ்மரிக்கவேண்டும், என்று உசநஸ் முனிவர் சொன்னார்.

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

‘𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌨𑌸𑍋 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌜𑌪𑍇𑌦𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ॥
𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸 𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌹𑌾𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌜𑍍𑌜𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯𑌾𑌥 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨 𑌹𑌿 । 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚𑍋𑌰𑌵𑌜𑍍𑌜𑌲𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥
𑌮𑌜𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍=𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍇𑌷𑌃 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌆𑌪𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌯𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌧𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

சௌனகர்:— ப்ராம்ஹணன் ஜலத்தின் நடுவில் நின்றவனாய், சுத்தமான மனமுடையவனாய் விஷ்ணுவை த்யானிக்க வேண்டும். ஸ்நானம் செய்து ஆசமனம் செய்து, ஜலத்தினுள் மூழ்கியவனாய் மூன்றுமுறை அகமர்ஷண மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களிலும், எல்லா ப்ராயச்சித்தங்களிலும் தேவனாகிய நாராயணனை த்யானிக்கவேண்டும். இவ்விதம செய்பவன் பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்.

தக்ஷரும்:— நாராயணனெனும் தேவனை ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களில் த்யானிக்கவேண்டும். த்யானிப்பவன் ப்ராம்ஹ லோகத்தையடைகிறான். இப்புவியில் மறுபடி பிறப்பதில்லை.

ஹாரீதரும்:— பிறகு அவன் ஜலத்தின் நடுவையடைந்து, மௌனியாய், நியமத்துடன், மனதால் ஹரியை ஸ்மரித்து ஜலத்தில் சரீரத்தைத் திருடன்போல் முழுக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும்:— ஜலம் நாரம் எனச்சொல்லப்பட்டுள்ளது. அது இவனுக்கு இருப்பிடமானதால், நாராயணனெனும் தேவனை ஸ்நானகாலத்தில் அறிவுடையவன் ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

𑌅𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 —

'𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 ।
𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌞𑍍𑌜𑌸𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨𑌾𑌤𑌿𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌦𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌚𑌾𑌰𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌾𑌵𑌗𑌾𑌹𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌯𑌾 𑌵𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌪𑌠𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌙𑍍𑌗𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥
'𑌇𑌦𑌮𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌹𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌜𑌲𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍 ।
𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍 । 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨𑌾𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨𑌵𑌾 𑌤𑌥𑌾

அகண்டாதர்சத்தில்:-மனிதன் முதல ஸ்நானத்தால் அசுத்தியைப் போக்குகிறான். இரண்டாவது ஸ்நானத்தால் அழுக்கில்லாத்தன்மையுண்டாகும், நிச்சயம். மூன்றாவது ஸ்நானத்தால் அதிகமான த்ருப்தியுண்டாகும். இது ஸ்நானத்தின் பலனும்.

ஆசாரஸாரத்தில்:— காலையில் ஸ்நானத்தை ஸ்வல்பமந்த்ரங்களால் செய்யலாம. மார்ஜனமும் வ்யாஹ்ருதிகளால், ப்ராணாயாமமும், செய்யவேண்டும். அல்லது 'த்ருபதா' என்ற மந்த்ரத்தினால் மார்ஜனம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஸங்கல்பம், ஸூக்தபடனம், மார்ஜனம், அகமர்ஷணம், தேவதாதர்ப்பணம் என்று ஐந்து அங்கங்களுடையது ஸ்நானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. 'இதமாப:' வ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால் ஜலத்தை அபிமந்த்ரிக்கவேண்டும், 'ஆபோஹிஷ்ட' என்பதால் மார்ஜனம் செய்யவேண்டும். த்ருபதாதிவ, காயத்ரீ, தத்விஷ்ணோ:, ப்ரணவம், அகமர்ஷணம் இவைகளால் மூன்றுமுறை ஸ்நானம்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— எப்பொழுதும் காலையில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். வ்யாதியுள்ளவன் எப்பொழுதும் உஷ்

ஸ்நாயாத் । ஸ்நாத்வா ஆசம்ய ச ப்ரக்ஷால்ய ஸாவித்ரீம் ப்ரணவம்
ஸ்மரேத் ॥ ஶிகாம் பத்த்வா ஆசம்ய கூலம் ப்ரக்ஷால்ய தர்பா-
ந்நிதாய தர்பபாணிர்ஜலம் நத்வா ப்ரயதாஞ்ஜலி: ப்ராங்-
முகோ நிமஜ்ஜ்ய கக்ஷாதி நிர்ம்ருஜ்ய ஸ்நாத்வா த்விராசம்ய தர்ப-
பாணிராபோஹிஷ்டேத்யாதிபிர்வாருணைர்மந்த்ரைர்மார்ஜனம் க்ரு-
த்வாऽகமர்ஷணம் குர்யாத் । புன:ஸ்நாத்வா த்விராசம்ய
தர்பணம் குர்யாத்' இதி ॥ 'அப்ரவாஹோதகஸ்நானம் விப்ர-
பாதாவநேஜனம் । காயத்ரீஜபமர்க்யம் ச ஸூர்யாபிமுக-
ஶ்சரேத் ॥ ஸ்ரோதஸோऽபிமுக:ஸ்நாயாந்மார்ஜனே சாக-
மர்ஷணே । அந்யத்ரார்காபிமுகோ ப்ராகுதங்மு-
கோ வா ॥ ஸந்த்யாபிமுக: ஸந்த்யாயாம் தேவே தேவா-
பிமுகஸ்ததா' இதி ॥

ஞ்ஞதகத்தாலேயே செய்யலாம். கால்களையும் கைகளையும் அலம்பி, காயத்ரியையும், ப்ரணவத்தையும் ஸ்மரிக்கவேண்டும். குடுமியை முடிந்துகொண்டு, ஆசமனம் செய்து, கரையை அலம்பி, தர்ப்பங்களை வைத்து, தர்ப்பங்களைக் கையில்தரித்து, ஜலத்தை நமஸ்கரித்து, அஞ்ஜலியுடன் கிழக்கு நோக்கியவனாய் முழுகி, கக்ஷம் முதலியவைகளைத்துடைத்து, ஸ்நானம்செய்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, தர்ப்பங்களைத் தரித்தவனாய், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய ஜலதேவதாகமந்த்ரங்களால் மார்ஜனம் செய்து, அகமர்ஷணம் செய்யவேண்டும். மறுபடி ஸ்நானம் செய்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். ப்ரவாஹமல்லாத ஜலத்தில் ஸ்நானம், ப்ராம்ஹணர்கள் காலை அலம்புவது, காயத்ரீஜபம், அர்க்ய தானம் இவைகளை ஸூர்யனுக்கு எதிராய் நின்று செய்யவேண்டும். ப்ரவாஹத்தில் அதற்கு நேராய் இருந்து ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். மார்ஜனத்திலும், அகமர்ஷணத்திலுமப்படியே. மற்ற ஜலத்தில் ஸ்நானத்தை ஸூர்யனுக்கு எதிராயிருந்து செய்யவேண்டும். அல்லது வடகிழக்கு நோக்கியவனாய்ச் செய்யலாம். ஸந்த்யாகாலத்தில் ஸந்த்யைக்கு எதிராயிருந்து செய்யவேண்டும். தேவஸம்பந்தமான ஜலத்தில் தேவாபி முகமாயிருந்து செய்யவேண்டும்.

कालनियममाह जाबालिः—

'उषस्युषसि स्नानं तर्पयेद्देवमानुषान्' इति ॥

विष्णुरपि—

'प्रातः स्नायादरुणकरग्रस्तां प्राचीमवलोक्य' इति ॥

अरुणोदयलक्षणमाह नारदः—

'चतस्रो घटिकाः प्रातररुणोदयनिश्चयः' इति ॥

स्कान्देऽपि—

'उदयात् प्राक्चतस्रस्तु नाडिका अरुणोदयः । तत्र स्नानं प्रशस्तं स्यात् स हि पुण्यतमः स्मृतः' इति ॥

यत्तु चतुर्विंशतिमतेऽभिहितम्—

'उषस्युषसि यत्स्नानं सन्ध्यायामुदितेऽपि वा । प्राजापत्येन तत्तुल्यं सर्वपापप्रणाशनम्'

காலநியமத்தைப்பற்றி,

ஜாபாலி:-உஷ:காலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தேவர், மனுஷ்யர் இவர்களைக்குறித்துத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

விஷ்ணுவும் :— காலையில் அருணனின் கிரணங்களால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கும் கிழக்குத் திக்கைப் பார்த்தபிறகு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

அருணோதயத்தின் லக்ஷணத்தைச்சொல்லுகிறார்,

நாரதர் :— காலையில் ஸூர்யோதயத்திற்குமுன் நான்கு நாழிகைகள் அருணோதயமென்று ஸித்தாந்தம்.

ஸ்கந்தரும் :— உதயத்திற்குமுன் நான்கு நாழிகைகள் அருணோதயம். அக்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்வது சிறந்ததாகும். அக்காலம் வெகு புண்யமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஆனால், சதுர்விம்சதிமதத்தில் :— "உஷ:காலத்திலோ, ஸந்த்யாகாலத்திலோ, ஸூர்யோதயத்திற்குப் பிறகோ செய்யப்படும் ஸ்நானம், ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரத்திற்குச் சமமாகியதும்,

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கக்கூடியதுமாகும்" என்றிருக்கிறதேயெனில், அதற்குப் பொருள், ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகை, மாதவீயம் என்னும் க்ரந்தங்களில் வருமாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது. (எவ்விதமெனில்) "ஸந்த்யையில் செய்யப்படும் ஸ்நானமும், அதற்குப்பின் உஷ:காலத்தில், அல்லது உதிதே—ஸூர்யன் உதயத்தை நோக்கியுள்ளவனாயிருக்கும்பொழுதோ (உதயத்திற்கு முன்) என்று பொருள். உதயத்திற்குப் பிறகு ஸ்நானம் என்றால், ஸந்த்யாவந்தனத்தையும் பிறகு செய்யவேண்டியதாகும். ஸ்நானத்திற்குப் பிறகே ஸந்த்யையைச் செய்யவேண்டியதால். ஏனெனில்,

விஷ்ணு:- 'தேவகர்மம், பித்ருகர்மம், சுத்திகரமான மந்த்ரங்களை ஜபித்தல், சாஸ்த்ரத்தால் விதிக்கப்பட்ட தானம் இவைகளில் ஸ்நானம் செய்தவன் அதிகாரியாகிறான்' என்றதாலும்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— 'காலையில் கோமயத்துடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும், மத்யான்ஹத்தில் ம்ருத்திகையுடனும், மாலையில் சுத்த ஜலத்தாலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்; ப்ராத:ஸ்நானத்திற்குமுன் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யக்கூடாது' என்றதாலும்,

தக்ஷரும் :— 'எல்லாக்கர்மங்களும், ஸந்த்யோபாஸனமும்

𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌵𑌚𑌨𑌬𑌲𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌮𑍈𑌵𑌮𑍍 । ‘𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌗𑍇 𑌨𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌’ 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 — ‘𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑌨𑌾𑌡𑍀𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌲 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌰𑍇𑌖𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 ॥ 𑌰𑌵𑌿𑌰𑍇𑌖𑌾𑌯𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌵𑌧𑌿𑌕𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌅𑌤 ‘𑌉𑌦𑌿𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍇’𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌦𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃 —

‘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 । 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑌮𑍋

ஸ்நானத்தை மூலமாயுடையவை, ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் கவனமுள்ளவனாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்’ என்று சொல்லியிருப்பதாலும், ‘இவ்விதமிருப்பின், அப்பொழுது இந்த வசனங்களின் பலத்தினாலேயே ஸந்த்யையையும் உத்கர்ஷிக்கலாமே’ எனில், இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது (ஏனெனில்) ‘ஸந்த்யாகாலத்தில் ஸந்த்யோபாஸனம செய்யவேண்டும். ஸூர்யன் அஸ்தமித்தபிறகும், உதித்தபிறகும் ஸந்த்யோபாஸனம் கூடாது’ என்று **யோகயாக்ஞவல்க்யர்** அதை நிஷேதித்திருப்பதாலும், அவ்விதம் ‘இரவின் கடைசியாமத்தின் இரண்டு நாழிகைகள் ஸந்த்யையின் ஆரம்பகாலம், ஸூர்யபிம்பத்தின் ரேகையைப்பார்ப்பதால் ஸந்த்யையின் முடிவு என்பது முனிகளால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது’ என்று **தக்ஷர்** காலத்தை விதித்திருப்பதாலும், ஸூர்யரேகையைக் காணும் காலம் ஸந்த்யையின் முடிவு என்பது பொருள். ஆகையால் (சதுர்விம்சதிமதத்திலுள்ள) ‘உதிதேபிவா’ என்பதற்கு ஸூர்யன் உதயாபிமுகனாயிருக்கும்பொழுது என்பதே யுக்தமான அர்த்தம்’ என்று.

தக்ஷர் :— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுது ஸ்நானம் செய்த பிறகு ஆசமனம் செய்வானோ அப்பொழுது, கால்களை ஜலத்தி

स्थले च॥ विप्रस्य दक्षिणं पादं जले वामपादं स्थले।
उपवीती समाचामेत् विधिरेष सनातनः' इति॥

स्नानाङ्गतर्पणमुक्तं माधवीये—

'नित्यं नैमित्तिकं काम्यं त्रिविधं स्नानमुच्यते।
तर्पणं तु भवेत्तस्य अङ्गत्वेन प्रकीर्तितम्' इति॥

चतुर्विंशतिमतेऽपि—

'स्नानादनन्तरं तावत् तर्पयेत् पितृदेवताः' इति।

व्याघ्रेऽपि—

'स्नाने चैव तु सर्वत्र तर्पयेत् पितृदेवताः। काम्ये नित्ये विशेषेण प्रकार्यं तत्प्रयत्नतः' इति॥

अकरणे दोषोऽपि वसिष्ठेन दर्शितः—

'नास्तिक्यभावात् पितॄंश्च न तर्पयति वै

லும் ஸ்தலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இரண்டிலும் இவன் சுத்தனுகிறுன். பிறகு கர்மங்களில் அதிகாரியாகிறுன். வலது காலை ஜலத்திலும், இடதுகாலை ஸ்தலத்திலும் வைத்துக்கொண்டு உபவீதியாய் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். இந்த விதி எப்பொழுதுமுள்ளதாகியது.

ஸ்நானுங்கமான தர்ப்பணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மாதவீயத்தில் :— நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று மூன்றுவிதமாயுள்ள ஸ்நானத்திற்கும் தர்ப்பணம் அங்கமெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சதுர்விம்சதிமதத்திலும் :— ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு பித்ருக்களுக்கும், தேவதைகளுக்கும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாக்ரரும் :— ஸ்நானங்களெல்லாவற்றிலும் பித்ருக்களையும், தேவர்களையும் தர்ப்பிக்கவேண்டும். காம்யஸ்நானம், நித்ய ஸ்நானம் இவைகளில் அவச்யம் செய்யவேண்டும்.

செய்யாவிடில் தோஷமுண்டென்பது **வஸிஷ்டரால்** காண்பிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது :- எவன் நாஸ்திக்யத்தன்மையால் பித்ரு தர்ப்பணம் செய்யவில்லையோ, அவனின் பித்ருக்கள் (மூன்

வித்யாத் । விப்ரஸ்ய தைவஸிகஸ்நாநம் விதரோதஸ்ய ஜலா
யிநஃ' இதி ॥ தைவஸிகஸ்நாநஃ=ப்ராதஃஸ்நாநம் ॥

யத்ராவஶ்யம்பவே நோக்தம்—

'அஸ்ப்ருஶ்யஸ்பர்ஶநே வாந்தௌ அஶ்ருபாதே க்ஷுரே ததா । ஸ்நாநம் நைமித்திகம் ஜ்ஞேயம் தேவர்ஷிபித்ருவர்ஜிதம்' இதி, யதபி ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரவசநம்— 'அஸ்ப்ருஶ்யஸ்பர்ஶநஸ்நாநே நாகமர்ஷணதர்ப்பணே' இதி, ததஸ்ப்ருஶ்யஸ்பர்ஶாதிநிமித்தப்ரதமஸ்நாநே தர்ப்பணநிஷேதபரம் ॥ 'ஶவாநுகமநே க்ஷௌரே புநஃஸ்நாநம் விதீயதே' இத்யுக்தபுநஃஸ்நாநே, 'ஸ்நாநார்ஹோ நிமித்தேந த்ரயோதஶ நிமஜ்ஜ்ய ச । ஆசம்ய ஶுசிதஃ பஶ்சாத் ஸ்நாநம் விதிவதாசரேத்' இத்யுக்தே த்ரயோதஶநிமஜ்ஜநாநந்தரஸ்நாநே ச தர்ப்பணம் பவத்யேவ । 'ஸ்நாநே சைவ ஹி ஸர்வத்ர தர்ப்பயேத்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

ஞோர்கள்) ஜலத்தை விரும்பியவர்களாய் இவனின் ரக்தத்தைப் பருகுகின்றனர்.

"தீண்டக்கூடாதவரைத் தீண்டல்," வாந்தி, கண்ணீர்விடுதல், க்ஷௌரம் என்ற நிமித்தங்களில் செய்யும் ஸ்நானம் நைமித்திகமென்றறியவும். இந்த ஸ்நானத்திற்கு தேவருஷிபித்ரு தர்ப்பணம் இல்லை" என்று **ஆபஸ்தம்பர்** சொல்லியதும், 'தீண்டக்கூடாதவனைத் தீண்டியதற்கான ஸ்நானத்தில் அகமர்ஷணமும் தர்ப்பணமுமில்லை' என்ற ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலுள்ள வசனமும், தீண்டக்கூடாதவனைத் தீண்டியது முதலிய நிமித்தத்தால் செய்யும் முதல் ஸ்நானத்தில் தர்ப்பணத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதாம். 'பிணத்திற்குப் பின்செல்வது, க்ஷௌரம் இவைகளில் மறுபடி ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது' என்றதால் சொல்லப்பட்ட புன:ஸ்நானத்திலும், 'நிமித்தத்தால் ஸ்நானத்திற்குரியவன் 13-தடவை மூழ்கி, ஆசமனம் செய்து, சுத்தனாய், பிறகு விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டுள்ள 13-முழுக்குக்குப் பிறகு செய்யப்படும் ஸ்நானத்திலும் தர்ப்பணம் ஆவச்யகமே. 'ஸ்நானமெல்லாவற்றிலும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

யம:—

'உபௌ⁴ ஹஸ்தௌ ஸம்ஹதௌ க்ருத்வா பூரயேது³த³காஞ்ஜலிம் |
கோ³ஶ்ருங்க³மாத்ரமுத்³த்⁴ருத்ய ஜலமத்⁴யே ஜலம் க்ஷிபேத்' இதி ॥

யத்து வ்யாக்⁴ரேணோக்தம்—

'உபா⁴ப்⁴யாமபி ஹஸ்தாப்⁴யாம் உத³கம் ய: ப்ரயச்ச²தி |
ஸ மூடோ⁴ நரகம் யாதி காலஸூத்ரமவாக்சி²ரா:' இதி, தச்ச்²ராத்³தா⁴தா³வுத³கதா³நவிஷயம் ॥

யதா³ஹ கார்ஷ்ணாஜிநி:—

'ஶ்ராத்³தே⁴ விவாஹகாலே ச பாணிநைகேந தீ³யதே |
தர்ப்பணே தூ³ப⁴யேநைவ விதி⁴ரேஷ புராதந:' இதி ॥

ஸ்நாதஸ்த்வார்த்³ரவாஸா ஜலஸ்த² ஏவ தே³வர்ஷிபித்ருதர்ப்பணம் குர்யாத் ॥

ததா² ச நாராயண:—

'உபவீதீ ப³த்³த⁴ஶிக²: ஸமாசம்ய யதா²விதி⁴ | தே³வர்ஷீணாம்

யமன் :— *இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஜலத்தால் நிரப்பவேண்டும். பசுவின் கொம்பளவு உயரத்தூக்கி ஜலத்தின் நடுவில் ஜலத்தை விடவேண்டும்.*

வ்யாக்ரர் :— *'எவன் இரண்டு கைகளாலும் ஜலத்தைக் கொடுக்கின்றானோ, அந்த மூடன தலைகீழாய், காலஸூத்ரமெனும் நரகத்தையடைவான்' என்று சொல்லியுள்ள வசனம் சராத்தம் முதலியவைகளில் செய்யும் ஜலதானத்தைப்பற்றியது. ஏனெனில்,*

கார்ஷ்ணாஜினி :— *'ச்ராத்தத்திலும், விவாஹ காலத்திலும் ஒரு கையால் கொடுக்கவேண்டும். தர்ப்பணத்தை இரண்டு கைகளாலுமே செய்யவேண்டும். இது ப்ராசீனமான விதி' என்று சொல்லியிருப்பதால்.*

ஸ்நானம் செய்தவன் ஈரவஸ்த்ரத்துடன் ஜலத்திலிருந்தே தேவருஷிபித்ரு தர்ப்பணத்தைச் செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

நாராயணர் :— *உபவீதியாய் சிகையைக் கட்டிக்கொண்டு*

आचम्य विधिवत्सम्यगेव सावहितः' इति ॥ अप्सु स्थित्वा तर्पयेदृष्यादीन् ॥

विष्णुः—

'स्नातश्चार्द्रवासा देवर्षिपितृतर्पणमम्भस्स्थ एव कुर्वीत' इति ॥

कार्ष्णाजिनिः—

'नाभिमात्रे जले स्थित्वा चिन्तयन्नूर्ध्वमानसः । देवान् देवगणांश्चापि ऋषीनृषिगणानपि ॥ काण्डर्षींश्च तथा नाममन्त्रैरभीप्सितैः । शुचिर्भूत्वा सावधानो नित्यं चैव समाहितः ॥ पितॄन् पितृगणांश्चापि नित्यं सन्तर्पयेत्ततः' इति ॥

भरद्वाजः—

'तर्पणं देवतादीनां स्वस्वतीर्थेन तर्पयेत् । गोशृङ्गमात्रमुद्धृत्य तर्पणे जलमुत्सृजेत् ॥ येन तीर्थेन गृह्णीयात्तेन दद्याज्जलाञ्जलिम् । अन्यतीर्थेन गृह्णीयात्तत्तोयं रुधिरं भवेत् ॥

விதிப்படி ஆசமனம்செய்து கவனமுடையவனாய் ஜலத்தில் நின்று தேவருஷிபித்ருக்களைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

விஷ்ணு :— ஸ்நானம் செய்து ஈரவஸ்த்ரத்துடன் தேவருஷிபித்ரு தர்ப்பணத்தை ஜலத்திலிருந்தே செய்யவேண்டும்.

கார்ஷ்ணாஜினி :— கொப்பூழளவு ஜலத்திலிருந்து மேல்மனதுடையவனாய் த்யானித்து, தேவர்கள் தேவகணங்கள், ருஷிகள் ருஷிகணங்கள், காண்டருஷிகள் இவர்களைச் சுத்தனாய், கவனமாய் அவரவரின் நாமமந்த்ரங்களால் நித்யமும் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

பரத்வாஜர் :- தேவர் முதலியவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்தை அவரவர் தீர்த்தத்தினால் செய்யவேண்டும். தர்ப்பணத்தில் பசுவின் கொம்பளவு உயர எடுத்து ஜலத்தை விடவேண்டும். எந்தத்தீர்த்தத்தால் எடுக்கின்றானோ அதனாலேயே விடவேண்டும். வேறு தீர்த்தத்தாலெடுத்தால் அந்தத் தீர்த்தம் ரக்தமாகும்.

பூர்வாபிமுகஸ்து தேவாந் உத்தராபிமுகஸ்த்வ்ருஷீந் ।
பித்ரூம்ஶ்ச தக்ஷிணாஸ்யஸ்து ஜலமத்யே து தர்ப்பயேத்'
இதி ॥

வ்யாஸோऽபி—

'தர்ப்பணம் து ஶுசி: குர்யாத் ப்ரத்யஹம் ஸ்நாத
கோ த்விஜ: । தேவேப்யஶ்ச ருஷிப்யஶ்ச பித்ருப்யஶ்ச யதா
க்ரமம் ॥ ஆதாவோங்காரமுச்சார்ய நாமாந்தே தர்ப்பயாமி
ச । தேவாந் ப்ரஹ்மருஷீம்ஶ்சைவ தர்ப்பயேதக்ஷதோதகை: ॥
பித்ரூந்ஸதிலதோயேந ஸ்வஸூத்ரவிதிநா தர்ப்பயேத்த்விஜ: । ய
ஜ்ஞோபவீதீ தேவாநாம் நிவீதீ ருஷிதர்ப்பணே ॥ ப்ராசீநா
வீதீ பித்ர்யேஷு ஸ்வேந தீர்த்தேந தர்ப்பயேத்' இதி ॥

விஷ்ணுபுராணே—

'ஶுசிவஸ்த்ரதர: ஸ்நாதோ தேவர்ஷிபித்ருதர்ப்ப
ணம் । தேஷாமேவ ஹி தீர்த்தேந குர்வீத ஸுஸமாஹி
த: ॥ த்ரிரப: ப்ரீணநார்த்தாய தேவாநாமபவர்ஜயேத் ।

கிழக்குமுகமாய்த் தேவர்களையும், வடக்குமுகமாய் ருஷிகளையும், தெற்குமுகமாய் பித்ருக்களையும் ஜலத்தின் நடுவில் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும் :— க்ருஹஸ்தன் சுத்தனாய் தேவர்கள் ருஷிகள் பித்ருககள் இவர்களுக்கு ப்ரதிதினமும க்ரமமாய்த் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். முதலில் ஓங்காரத்தைச்சொல்லி, பிறகு நாமத்தின் முடிவில் தர்ப்பயாமி என்று சேர்த்து, தேவர்கள், ப்ரம்ஹருஷிகள் இவர்களுக்கு அக்ஷதையுடன் கூடிய ஜலத்தால் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். பித்ருக்களுக்குத் திலோதகங்களால் சொல்லியவிதிப்படி தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். உபவீதியாய்த் தேவர்களுக்கும், நிவீதியாய் ருஷிகளுக்கும், ப்ராசீனவீதியாய்ப் பித்ருக்களுக்கும் அவரவர் தீர்த்தத்தால் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்

விஷ்ணுபுராணத்தில் :— சுத்தனாய் வஸ்த்ரம் தரித்தவனாய் அவரவர் தீர்த்தத்தால் கவனமுடன் தேவருஷிபித்ரு தர்ப்பணத்தைச் செய்யவேண்டும். தேவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்திற்

तथर्षीणां यथान्यायं सकृद्वापि प्रजापतेः ॥ पितॄणां ऋणनाशाय त्रयः स्युरवनीपते । पितामहस्य तथा त्रीण्येव प्रपितामहानु ॥ मातामहाय तत्पित्रे तत्पित्रे च समाहितः' इति ॥

व्यासः—

'मनुष्यतर्पणे स्नानवस्त्रनिष्पीडने तथा । निवीती तु भवेद्विप्रः तथा मूत्रपुरीषयोः ॥ मानुषेष्वंसयोः सक्तं मैथुने पृष्ठसंश्रितम् । तर्पणेऽङ्गुष्ठयोः सक्तं निवीतं त्रिविधं स्मृतम्' इति ॥

प्रयोगपारिजाते—

'प्राङ्मुख उपवीती ब्रह्मादीन् देवान् सकृत्सकृत् तर्पयित्वोदङ्मुखो निवीती सयवाभिरद्भिः प्राजापत्येन तीर्थेन ऋषीन् द्विर्द्विस्तर्पयित्वा दक्षिणा

காக மூன்றுதடவை ஜலத்தை விடவேண்டும. ரிஷிகளுக்கு மப்படியே. ப்ராஜாபதிக்கு ஒருதடவை. அரசே! பிதருக்களுக்கு தர்ப்பணத்திற்காக மூன்றுதடவை ஜலத்தைவிட வேண்டும். பிதாமஹர்களுக்கும், ப்ரபிதாமஹர்களுக்கும், மாதாமஹனுக்கும், அவன் பிதாவுக்கும, அவன் பிதாவுக்கும் மூன்றுதடவை தாப்பிககவேண்டும்.

வ்ருத்தமனு:— மனுஷ்யதர்ப்பணத்திலும், ஸ்நானவஸ்த்ரத்தைப்பிழிவதிலும், மூத்ரமலவிஸர்ஜனகாலத்திலும் ப்ராம்ஹணன் நிவீதியாய் இருககவேண்டும். மானுஷகார்யத்தில் தோள்களிலிருக்கவேண்டும். மைதுனகாலத்தில் முதுகிலிருக்க வேண்டும. தர்ப்பணகாலத்தில் இரண்டு கைப்பெருவிரல்களிலிருக்கவேண்டும். இவ்விதம் நிவீதம் மூன்றுவிதமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ப்ரயோகபாரிஜாதத்தில் :— கிழக்குமுகமாய் உபவீதியாய், ப்ரம்ஹாதி தேவர்களை ஒவ்வொருதடவை தர்ப்பித்து, பிறகு வடக்குமுகமாய் நிவீதியாய் யவையுடன்கூடிய ஜலத்தால் ருஷிகளை ப்ராஜாபத்யதீர்த்தத்தால் இரண்டு இரண்டு முறை தர்ப்பித்து, பிறகு தெற்குமுகமாய் ப்ராசீனவீதியாய், பித்ருதீர்த்

த்ரிவாரம் ப்ராசீநாவீதீ பித்ருதீர்த்தேந ஸதிலாஞ்ஜலிபி: (த்ரிஸ்த்ரிருத்ஸ்ருஜேதா) 'ஸோம: பித்ருமாந் யமோங்கிரஸ்வாந் அக்நி: கவ்யவாஹந இத்யாதயோ யே' இதி த்ரிருத்ஸ்ருஜேத் ஏதச்ச ஸ்நாநாங்கதர்ப்பணம்' இதி ॥

பித்ருதர்ப்பணம் ப்ரக்ருத்ய கார்ஷ்ணாஜிநி:—

'நாபிமாத்ரஜலே ஸ்தித்வா சிந்தயேதூர்த்வமாநஸ: ।
ஆகச்சந்து மே பிதர இமம் க்ருஹ்ணந்த்வபோஞ்ஜலீந் ॥ பித்ரூணாமம்பரஸ்தாநாம் ஜலஸ்தோ தக்ஷிணாமுக: । த்ரீம்ஸ்த்ரீந் ஜலாஞ்ஜலீந் தத்யாத் உச்சைருச்சைஸ்தராந் பூய:' இதி ॥
'க்ருஹ்ணந்த்வபோஞ்ஜலீந்' இதி சிந்தயேதிதி ஸம்பந்த: ॥

ஸாமந்து:—

'ஆகாசே நிக்ஷிபேத்வாரி ஜலஸ்தோ தக்ஷிணாமுக: ।
பித்ரூணாம் ஸ்தாநமாகாசம் தக்ஷிணா திக்ததைவ ச' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'சுக்லைஸ்திலை: தேவாநுபவீதீ தேவதீர்த்தேந ப்ராங்முகஸ்தர்ப்பயேத் । சபலைஸ்திலை: ருஷீந்நிவீதீ

தத்தால் திலங்களுடன்கூடிய ஜலத்தால் பித்ருக்களை மும்மூன்று தடவை தர்ப்பித்து 'ஸோம:பித்ருமான்' என்ற மந்த்ரத்தால் மூன்றுதடவை தர்ப்பிககவேண்டும. இது ஸ்நாநாங்கதர்ப்பணம்.

பித்ருதர்ப்பணத்தைக்குறித்து,

கார்ஷ்ணாஜினி :— *கொப்பூழளவுள்ள ஜலத்திலிருந்து மேலான மனதுடன் 'எனது பிதருககள் வரவேண்டும், இந்த ஜலாஞ்ஜலிகளைப்பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும' என்று த்யாணிக்க வேண்டும. ஜலத்தில் தெற்குமுகமாயிருந்து ஆகாசத்திலிருக கும் பித்ருக்களுக்கு மும்மூன்று ஜலாஞ்ஜலிகளை வரவர உயர்ந் திருக்கும்படி கொடுக்கவேண்டும்.*

ஸாமந்து :— *ஜலத்தில் தெற்குமுகமாயிருந்து ஆக்hாசத் தில் ஜலத்தைவிடவேண்டும். பித்ருக்களுக்கு ஆகாசம் இருப் பிடம். தெற்குத்திக்கும் ஸ்தானம்.*

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :- *தேவர்களுக்குத் தர்ப்பணத்தை வெளுப்பான எள்களால் உபவீதியாய், கிழக்குமுகமாய், தேவ*

कायेनोदङ्मुखस्तर्पयेत् । आचार्यास्तु पितॄंस्तु प्रा
चीनावीती पित्र्येण कृष्णतिलैर्दक्षिणामुखस्तर्प
येत् । यद्वा — शुद्धोदकेनैव देवान्, ऋषींश्च पि
तॄंस्तिलैः, सर्वान्वा सर्वतिलैस्तर्पयेत् । यद्वा
देवानक्षतैः, तण्डुलैः ऋषीन्, तिलैः पितॄन् ।
देवानामेकैकमञ्जलिं दद्यात् । ऋषीणां द्वौ द्वौ ।
पितॄणां त्रींस्त्रीन् । स्वाचारप्राप्तैर्मन्त्रैः । तिला
भावे स्वर्णरौप्यताम्रदर्भयुक्तोदकैः । खड्ग
मृगशृङ्गेन कार्यं वा पितृतर्पणम् ॥ न जीवत्पितृ
कः कृष्णतिलैस्तर्पणमाचरेत् । हस्ताभ्यां रविवा
रे च जन्मनक्षत्रदिवसेषु च ॥ गृहे निषिद्धं सतिलं
तर्पणं तद्बहिर्भवेत् । शोभनगृहे शोभन

தீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும். ருஷிகளுககுப பலநிறமுள்ள எள்களால் நிவீதியாய் வடக்குமுகமாய் ப்ராஜாபத்யதீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும். ஆசார்யர்கள் பித்ருக்களிவர்களுக்குப் ப்ராசீனாவீதியாய், தெற்குமுகமாய், கறுப்பு எள்களால் பித்ருதீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும். அல்லது, சுத்தஜலத்தால் தேவர்களுக்கும், ருஷிகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் திலங்களாலும், அல்லது எல்லோருக்கும் எல்லா எள்களாலும் செய்யலாம். அல்லது, தேவர்களுக்கு அக்ஷதங்களாலும, தண்டுலங்களால் ருஷிகளுக்கும், திலங்களால் பித்ருக்களுக்கும செய்யலாம். தேவர்களுக்கு ஒவ்வொரு அஞ்ஜலியும், ருஷிகளுக்கு இரண்டுஇரண்டு அஞ்ஜலிகளும், பித்ருக்களுக்கு மூன்றுமூன்று அஞ்ஜலிகளும் கொடுக்கவேண்டும். அவரவர் ஆசாரப்படி வந்த மந்த்ரங்களால் செய்யவேண்டும். திலமில்லாவிடில் ஸ்வர்ணம், அல்லது வெள்ளி, தாம்ரம், தர்ப்பம் இவைகளிலொன்றுடன் கூடிய ஜலத்தால் தர்ப்பிக்கலாம். கட்கம்ருகத்தின் கொம்பு. அல்லது முத்துடன்கூடிய கையினால் பித்ருதர்ப்பணம் செய்யலாம். பிதா ஜீவித்திருப்பவன் கறுப்பு எள்ளால் தர்ப்பணம் செய்யக்கூடாது. இருகைகளாலும் பித்ருதர்ப்பணம் செய்யக்கூடாது. பானுவாரத்திலும் ஜன்மநக்ஷத்ரதினங்களிலும் திலதர்ப்பணம் கூடாது. க்ருஹத்தில் திலதர்ப்பணம் நிஷித்தமாம். அதை வீட்டிற்குவெளியில் செய்யவேண்டியது.

தினே ந திலதர்ப்பணம் ॥ விவாஹோபநயநசௌலேஷு யதாக்ரமம் வர்ஷமர்த்தம் தததர்த்தஞ்ச நைத்யகம் ந திலதர்ப்பணம்' இதி ॥

அத்ர விசேஷமாஹ கௌசிக:—

'ப்ராத:ஸ்நாநே விசேஷோऽயம் தஸ்மிந் நைவ திலைர்யுதம் । நைமித்திகம் ச காம்யம் ச திலைரேவ விதீயதே' இதி ॥

தேவர்ஷிபித்ருதர்ப்பணாநந்தரம் தீரே யக்ஷ்மதர்ப்பணம் விஹிதம் ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'தேவர்ஷிதர்ப்பணம் க்ருத்வா யக்ஷ்மாணம் தர்ப்பயேத் தடே ॥ யந்மயா தூஷிதம் தோயம் சரீரமலஸஞ்சயாத் । தத்தோஷபரிஹாராய யக்ஷ்மாணம் தர்ப்பயாம்யஹம்' இதி ॥

சுபகார்யம் செய்யும் க்ருஹத்திலும், சுபகார்யம் செய்த தினத்திலும் திலதர்ப்பணம் கூடாது. விவாஹம் உபநயனம் சௌளம் இவைகள் செய்தபிறகு, முறையே ஒருவருஷம், ஆறு மாதம், மூன்றுமாதம் வரையில் நித்யதர்ப்பணத்தைத் திலத்துடன் செய்யககூடாது.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறூர்,

கௌசிகர் :— ப்ராத:ஸ்நானததிலுள்ள விசேஷமிதுவாம். அந்த ப்ராதஸ்நானதர்ப்பணத்தைத் திலத்துடன் செய்யக் கூடாது. நைமித்திக காம்ய ஸ்நான தர்ப்பணங்களைத் திலத்துடனேயே செய்யவேண்டும்.

தேவ ருஷி பித்ரு தர்ப்பணத்திற்குப் பிறகு கரையில் யக்ஷ்ம தர்ப்பணம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— தேவ ருஷி தர்ப்பணம் செய்து பிறகு யக்ஷ்மா என்ற தேவனைக் கரையில் தர்ப்பிக்கவேண்டும். அதன் மந்த்ரம் — 'யன்மயாதூஷிதம் + தர்ப்பயாம்யஹம்' என்று. இதன் பொருள் — 'நான் என் தேகத்திலுள்ள மலங்களால் ஜலத்தைக் கெடுத்த தோஷத்தைப் போக்குவதற்காக யக்ஷ்மா என்னும் தேவனைத் தர்ப்பிக்கின்றேன்' என்பது.

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌫𑌲𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍃𑌷𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌨 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌪𑍀𑌡𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃 ॥ 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌨𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌪𑍀𑌡𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌗𑌣𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 । 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌭𑍂𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍃𑌷𑌾𑌰𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌲𑌿𑌲𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌨𑌃 ॥ 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌨𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍀𑌡𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 । 𑌉𑌦𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌨𑌾𑌧𑌾𑌰𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨 𑌪𑍀𑌡𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥

தக்ஷர் :— ஸ்நாநாங்க தர்ப்பணம் செய்தபிறகு யக்ஷ்ம தேவதைக்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். எவன் மாறிச் செய்கின்றானோ அவனது ஸ்நானம் பலனற்றதாகும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— தேவர், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களைத் தர்ப்பிப்பதற்குமுன், எந்த வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்நானம் செய்தானோ அந்த வஸ்த்ரத்தைப்பிழியக்கூடாது. பிழிந்தால் பித்ருக்கள் ஆசையற்றுச் செல்லுகின்றனர். ஆகையால் பித்ரு தர்ப்பணம் செய்யாமல் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தைப் பிழியக் கூடாது.

வ்ருத்த வஸிஷ்டர் :— ஸ்நானத்திற்காகச் செல்லும் மனிதனை, தேவர்கள், பித்ரு கணங்களுடன் வாயுரூபர்களாய், தாகத்தால் வருந்தியவராய், ஜலத்தை விரும்பியவராய், தொடர்ந்து செல்லுகின்றனர். தர்ப்பணம் செய்யாமல் வஸ்த்ரத்தைப் பிழிந்தால் அவர்கள் ஆசையற்றுத் திரும்பிச் செல்கின்றனர்.

சௌனகர் :— முதலில் தேவர் முதலியவர்க்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். பிறகு வஸ்த்ரத்தைப் பிழியவேண்டும். தர்ப்

𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌃 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌾𑌤𑍍 ।
𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌸𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌲𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

‘𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌕𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌮𑍃𑌤𑌾 𑌦𑌾𑌸𑌕𑌰𑍍𑌮𑌿𑌣𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌜𑌲𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌉𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌕𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇—

‘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌾𑌵𑍀𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌿𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌯𑍇 ॥ 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌤𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃—

‘𑌸𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑌃 𑌕𑍇𑌶

பணத்திற்குமுன் வஸ்த்ரத்தைப் பிழியக்கூடாது. பிழிந்தால் அவன் தேவர் ருஷிகள் பித்ருக்கள் எல்லோரும் ஆசையற்றுச் செல்கின்றனர்.

ஜலத்தினின்றும் வெளியேறிய பிறகு செய்யவேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

பரத்வாஜர்:— *தாஸர்களாயிருந்து இறந்தவர் எவரோ அவர்கள் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தின் ஜலத்தை விரும்புகின்றனர். ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் ஜலத்தைப் பூமியில் விழச்செய்ய வேண்டும். அதாவது கரையில் ஏறியபிறகு சிறிதுகாலம் நிற்க வேண்டுமென்பது பொருள். அவ்விதமே,*

ஸங்க்ரஹத்தில்:— *ப்ராம்ஹணன் ஜலத்தில் ஸ்நானம்செய்து கரையின் ஸமீபத்தில் ப்ராசீநாவீதியாய், தேஹத்திலுள்ள ஜலம் வடியும்வரையில் மௌனியாய்ப் பூதங்கள் முதலியதின் த்ருப்திக்காக நிற்கவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தபிறகு போர்த்திக்கொள்ளாமலும் தேஹத்தை அசைக்காமலும் நிற்பவனின் பிரம்ஹத்யை முதலிய பாபங்கள் நடுங்குகின்றன, ஸம்சயமில்லை.*

இங்கு நிற்பதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது — நிற்ப

𑌸𑍁𑌰𑌾𑌵𑌃 । 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌪𑍁𑌰𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍋𑌪𑌮𑌾 𑌬𑍁𑌧𑍈𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 —

'𑌅𑌵𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍𑌬𑌰𑌪𑌾𑌣𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌨 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍁𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌸𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍁𑌨𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 —

'𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍋𑌟𑍍𑌯𑍋𑌽𑌰𑍍𑌧𑌕𑍋𑌟𑍀 𑌚 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌰𑍁𑌹𑌾𑌣𑌿 𑌵𑍈 । 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑌃 —

'𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌮𑍁𑌖𑌾𑌤𑍍 । 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌧𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑌨𑍍𑌤𑌵𑌃 ॥

வனின் தலைமயிரின் ஜலத்துளிகள் பின்புறத்தில் விழுந்தால் அவை கள்ளுக்குச் சமமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவையே முன்புறத்தில் விழுந்தால் ஸகல தீர்த்த ஜலத்திற்கொப்பானவை என்று அறிவுள்ளவரால் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

சந்த்ரிகையில்:— ஸ்நானம் செய்தவன் அங்கங்களை வஸ்த்ரத்திலாவது கைகளாலாவது துடைக்கக்கூடாது. தலைமயிர்களை உதறக்கூடாது. வஸ்த்ரத்தையும் உதறக்கூடாது

இங்கு, காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:—மூன்றரைக் கோடி ரோமங்கள் தேகத்திலெவ்வளவுள்ளனவோ அவ்வளவு ஸகல தீர்த்தங்களும் ரோமகூபங்களினின்று வெளிவருகின்றன. ஆகையால் துடைக்கக் கூடாது.

கோபிலர்:-சிரஸினின்றும் விழும் ஜலத்தைத் தேவர்களும், முகத்தினின்று பித்ருக்களும், மத்யபாகத்தினின்று ஸகல கந்தர்வர்களும், கீழ்ப்பாகத்தினின்று ஸகல ஜந்துக்களும் ஜலத்தைப் பருகுகின்றனர். குடுமியின் ஜலம் பின்புறத்தில் விழுந்தால் ஸுரைக்குச் சமமாகும். அதுவே முன்புறத்தில் விழுந்தால் கங்கா ஜலத்திற்குச் சமமாகும்.

सुराबिन्दुसमं वाम्भः शिवायाः पृष्ठवाहितम् ।
तस्यैव पादशौचात्तु गङ्गाबिन्दुसमं भवेत्' इति ॥

स्मृत्यन्तरे—

'शिरोवारि शरीराम्बु वस्त्रतोयं यथाक्रमात् ।
पिबन्ति देवा मुनयः पितरो ब्राह्मणस्य तु' इति ।

जाबालिः—

'स्नानं कृत्वाऽऽर्द्रवासास्तु विण्मूत्रं कुरुते यदि । प्राणायामत्रयं कृत्वा पुनःस्नानेन शुध्यति' इति ॥

ततः स्नानवस्त्रं निष्पीडयेत् ॥ तथाच पुलस्त्यः—

'कृत्वा तर्पणमेवं तु समुत्तीर्य जलाशयात् ।
पीडयेत् स्नानशाटीं तु तट एव विचक्षणः' इति ॥

चतुर्विंशतिमते—

'स्नानादनन्तरं यावत् तर्पयेत् पितृदेवताः ।
उत्तीर्य पीडयेद्वस्त्रं सन्ध्याकर्म ततश्चरेत्' इति ॥

மற்ருெரு ஸ்ம்ருதியில் :— *ப்ராம்ஹணனின் தலையின் ஜலம் சரீரத்தின் ஜலம், வஸ்த்ரத்தின் ஜலம் இவைகளை முறையே தேவர் முனிவர் பித்ருக்கள் என்ற இவர்கள் பருகுகின்றனர்.*

ஜாபாலி :— *ஸ்நானம் செய்தபிறகு ஈர வஸ்த்ரத்துடன் மல மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்வானுகில், மூன்று ப்ராணுயாமங்கள் செய்து மறுபடி ஸ்நானத்தால் சுத்தனுகிருன்.*

பிறகு ஸ்நானவஸ்த்ரத்தைப்பிழியவேண்டும். அவ்விதமே,

புலஸ்த்யர் :— *அறிந்தவன் இவ்விதம் தர்ப்பணம் செய்து ஜலாசயத்திலிருந்து வெளியேறி, ஸ்நான வஸ்த்ரத்தைக் கரையிலேயே பிழியவேண்டும்.*

சதுர்விம்சதிமதத்தில் :— *ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு பித்ருக்களையும் தேவதைகளையும் தர்ப்பிக்கவேண்டும். கரையிலேறி வஸ்த்ரத்தைப் பிழியவேண்டும். பிறகு ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்யவேண்டும்.*

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌃—

'𑌜𑌲𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌾𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑍇 𑌧𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌚𑌤𑍁𑌸𑍍𑌸𑌂𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌸𑍋𑌽𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌲𑍇 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 । 𑌯𑍇 𑌕𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑌾𑌜𑌿𑌨𑌿𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃—

'𑌯𑍇 𑌕𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌅𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰(𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑍋)𑌜𑌾 𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 । 𑌤𑍇 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌨𑍋𑌦𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃—

'𑌉𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌪𑍀𑌡𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌅𑌪𑌸𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌗𑍁𑌣𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑌤𑌿 𑌮𑍂𑌢𑌧𑍀𑌃 । 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌾𑌦𑌶𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

இங்கு **ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்** :— விசேஷம சொல்லப் பட்டுள்ளது. ஜலத்தினின்றும் வெளியேறி, வஸ்த்ரத்தின் நுனியைப் பிழிந்து, ஆசமனம் செய்து, அந்தரீயம் உத்தரீயம் இவைகளைத் தரித்து, இடுப்பு வஸ்த்ரத்தைப் பிழிந்து, ஆசமனம் செய்து ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் :- வஸ்த்ரத்தை நான்காய் மடித்து, நுனியை ஸ்தலத்தில் 'யேகேசாஸ்மத்' என்ற மந்த்ரத்தால் பிழியவேண்டும். 'என் குலத்திலோ கோத்ரத்திலோ புத்ரனற்ற எவர் இறந்தனரோ அவர்கள் என்னால் கொடுக்கப்பட் பட்டுள்ள வஸ்த்ரத்தைப் பிழிந்த ஜலத்தை க்ரஹித்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்பது மந்த்ரத்தின் பொருளாம.

ஸம்வர்த்தர் :— கரையேறி ப்ராசீனாவீதியாய் வஸ்த்ரத்தை விதிப்படி பிழியவேண்டும்.

வ்ருத்தமனு :— மூட புத்தியாகிய எவன் வஸ்த்ரத்தை மூன்றாய் மடித்துப் பிழிகின்றானோ, எவன் தலைப்பு இல்லாமல்

𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑌤𑌿, 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌵 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌥𑍇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑌲𑌃 । 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯 𑌜𑌲𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌃 । 𑌵𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑍋𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌃—

'𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑌾𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌶𑍁𑌚𑍀𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌸𑍁𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌪𑌾𑌦𑍇 𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑌯𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍀𑌡𑌨𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

பிழிகின்றானோ, எவன் ஜலத்தில் பிழிகின்றானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகும். (பலனற்றதாகும்.)

அவ்விதமே **ப்ரதீபிகையில் :—** எவனொரு பராம்ஹணன் ஜ்ஞானமில்லாதவனாய் ஜலத்தின் நடுவில் வஸ்த்ரங்களைப் பிழிகின்றானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகும் வஸ்த்ரத்தை நான்காக மடித்து, ஜலத்திற்கு வெளியில் பிழிந்து, இடதுகையின் மணிக்கட்டுக்குமேல் வைத்துக்கொண்டு இருமுறை ஆசமனம் செய்து சுத்தனாகிறான்.

ஜாபாலி :— பிழிந்த வஸ்த்ரத்தைத் தோளில் வைத்துக் கொண்டால் அந்தக் கர்மம் ஆஸாரமாகும். அவனுக்கு மறுபடி ஸ்நானம் சுத்திகரமாகும். ஈரமான வஸ்த்ரங்களெலாம் அசுபங்களாம். ஆகையால் புத்தியுள்ளவன் ஈரவஸ்த்ரத்தைத் தோளில் தரிக்கக்கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் :— காலில் வஸ்த்ரத்தை வைக்கக் கூடாது. தோளிலும் வைக்கக்கூடாது. ப்ராம்ஹணன் இவ்விரண்டையும் வஸ்த்ரத்தைப் பிழிவதில் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

‘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌶𑌾𑌟𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍃𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 ।
𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇—

‘𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌸𑌸𑌃 ।
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑌃 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌶𑌾𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 । 𑌨 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌨𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍇𑌶𑌾𑌨𑍍 𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑍇𑌣 𑌵𑌾 𑌶𑌿𑌰𑌃 ।
𑌯𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌜𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌸 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌤𑌯𑌤𑍍𑌯𑌧𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

‘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌥𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

வஸிஷ்டர் :— *ஸ்நான வஸ்த்ரத்தில் சுத்திக்காக மூன்று ம்ருத்திகைகள் கொடுக்கவேண்டும். வெளியேறி வஸ்த்ரத்தைப் பிழிந்து பிறகு மீதியுள்ளதை முடிக்கவேண்டும.*

ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹத்தில் :— *ஸ்நானம் செய்து, தேவருஷி பித்ரு தர்ப்பணம் செய்து, ஆசமனம் செய்து, இரண்டு வஸ்த்ரத் துண்டுகளால் முறையே தலையையும், அங்கங்களையும் துடைத்துக்கொள்ள வேண்டும. ஸ்நானம் செய்தவன் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தால் அங்கங்களைத் துடைக்கக்கூடாது. கையினாலும் துடைக்கக்கூடாது. மயிர்களை உதறக்கூடாது. நின்றவனாய்த் துடைக்கக்கூடாது.*

வ்யாஸர்:— *வஸ்த்ரத்தின் ஒரு பாகத்தினாலாவது, உத்தரீயத்தினாலாவது தலையைத் துடைக்கக்கூடாது. கவனமில்லாமல் துடைத்தால், அவன் பித்ருக்களைக் கீழே(நரகத்தில்)தள்ளுகின்றான்.*

சௌனகர்:— *எந்த ப்ராம்ஹணன் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தால் சரீரத்தைத் துடைக்கின்றானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகிறது. அவன் மறுபடி ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்.*

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌽𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥

* 𑌵𑌾𑌸𑌃𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥ *

𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌤𑌃 । 𑌉𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌸𑌸𑍀 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌵𑍈' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍇𑌷𑌃 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌃—

'𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌮𑍇𑌚𑍍𑌛𑍁𑌚𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஸம்வர்த்தர் :—ஸ்நான வஸ்திரத்தினாலாவது கையினாலாவது எவன் அங்கத்தைத் துடைக்கின்றானோ அவனது ஸ்நானம் வீணாகிறது. மறுபடி ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்.

ஸ்நான ப்ரகரணம் முற்றும்.

வஸ்த்ரதாரணம்.

ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு வஸ்த்ரம் தரிக்கவேண்டும். அவ்விதமே,

மத்ஸ்ய புராணம் :—'இவ்விதம் ஸ்நானம்செய்து அதற்குப் பிறகு விதிப்படி ஆசமனம் செய்து எழுந்து, சுத்தமான இரண்டு வெளுப்பு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து' என்றுள்ளது. இங்கு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டுமென்பது மீதி. அவ்விதமே,

வ்யாக்ரர் :—பிறகு சுத்தமான இரண்டு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌮𑌧𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌕𑌮𑍍 । 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌵𑌸𑍇𑌦𑍍𑌵𑌸𑌨𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌨𑌾𑌨𑍁𑌲𑌿𑌮𑍍𑌪𑍇𑌦𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌨 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌏𑌵 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍇𑌵𑍇𑌤 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑌙𑍍𑌘𑍇 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑍃𑌦𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾 । 𑌅𑌶𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌕𑍌𑌪𑍀𑌨𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌜𑌙𑍍𑌘𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌅𑌶𑍁𑌚𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌸𑍀 𑌧𑍌𑌤𑍇 𑌅𑌕𑍍𑌲𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌚 ।

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :—உத்தரீயத்தைக் கீழ் வஸ்த்ரமாய்த் தரிக்கக் கூடாது. இடுப்பு வஸ்த்ரத்தை மேலே (உத்தரீயமாக) தரிக்கக் கூடாது அறிந்தவன் அந்தர்வஸ்த்ரமில்லாமல் வேறு வஸ்த்ரத்தைத் தரிக்கக்கூடாது.

சந்த்ரிகையில் :—ஸ்நானம் செய்யாமல் அனுலேபனம் செய்யக்கூடாது. ஸ்நானம் செய்தவன் வஸ்த்ரத்தை உதறக் கூடாது. ஸ்நானம் செய்தபிறகு ஈரமாயுள்ளவனுகவே வஸ்த்ரங்களைத்தரிக்கவேண்டும். இங்கு,

ஜாபாலி :—ஸ்நானம் செய்து ஈரவஸ்த்ரத்தைத்தள்ளி, முழங்கால்களை மண், ஜலமிவைகளால் சுத்தி செய்யவேண்டும். ஏனெனில், அவை கௌபீனத்தினின்றும் வடியும் ஜலத்தால் அசுத்தமாக்கப்பட்டவைகள். இங்கு காரணம் சொல்லியதால், முழங்கால்கள் என்றது அசுத்தமான வேறு அங்கத்தையும் சொல்வதற்காம் ஆகையாற்றுன்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—இவ்விதம் ஸ்நானம் செய்து, கிழியாத இரண்டு வெளுப்பு வஸ்த்ரங்களைத் தரித்து, மண்ணு

ப்ரக்ஷால்யோரு ம்ருத்³பி⁴ஸ்து ஹஸ்தௌ ப்ரக்ஷாலயேத்தத:' இதி ॥

ஹாரீதோऽபி—

'ஜலாத்தீரம் ஸமாஸாத்³ய தத்ர ஶுக்லே ச வாஸஸீ ।
பரிதா⁴யோத்தரீயம் ச குர்யாத்கேஶாந்ந தூ⁴நயேத் ॥
தத: ப்ரக்ஷாலயேத் பாதௌ³ ம்ருத்தோயேந விசக்ஷண:' இதி ॥

ஆர்த்³ரவஸ்த்ரவிஸர்ஜநே விஶேஷ: ஸங்க்³ரஹே—

'ஸ்நாநம் க்ருத்வாऽऽர்த்³ரவாஸஸ்து ஊர்த்⁴வமுத்³த்⁴ருத்ய நிக்ஷிபேத் । ஸ்நாநவஸ்த்ரமத⁴ஸ்தாச்சேத் புந:ஸ்நாநேந ஶுத்⁴யதி' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'நத்³யாதி³தே³வகாதேஷு ஸ்நாநவஸ்த்ரமத⁴ஸ்த்யஜேத் ।
அந்யத்ர து த்யஜேதூ³ர்த்⁴வம் ஸ்நாநவஸ்த்ரம் த்³விஜோத்தம:' இதி ॥

வஸ்த்ரவிஷயே விஶேஷமாஹ ப்⁴ருகு³:—

'ப்³ராஹ்மணஸ்ய ஸிதம் வஸ்த்ரம் ந்ருபதேரக்தமுல்ப³ணம் ।

லும் ஜலத்தாலும் துடைகளையலம்பி பிறகு கைகளை அலம்ப வேண்டும், என்ருர்.

ஹாரீதரும் :—ஜலத்தினின்றும் கரையையடைந்து, அங்கு இரண்டு வெளுப்பு வஸ்த்ரங்களைத்தரித்து, உத்தரீயத்தையும் தரிக்கவேண்டும். மயிர்களை உதரக்கூடாது. பிறகு அறிஞன், மண் ஜலமிவைகளால் கால்களை அலம்பவேண்டும்.

ஈரவஸ்த்ரத்தை விழுப்பதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸங்க்ரஹத்தில் :—ஸ்நானம் செய்து, ஈர வஸ்த்ரத்தை மேலில் எடுத்துப் போடவேண்டும் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தைக் கீழாகப் போட்டால் புன:ஸ்நானத்தால் சுத்தனுவான்.

மற்ருெரு ஸ்ம்ருதியில் :—நதி முதலியதிலும், தேவ காதங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தால் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தைக் கீழாகப் போடவேண்டும். மற்ற விடங்களில் ஸ்நானம் செய்தால் ஸ்நான வஸ்த்ரத்தை மேலாக எடுத்துப் போடவேண்டும்.

வஸ்த்ர விஷயத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிருர்,

ப்ருகு :—ப்ராம்ஹணனுக்கு வெளுப்பு வஸ்த்ரமும், க்ஷத்ரி

𑌪𑍀𑌤𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍀𑌲𑌂 𑌮𑌲𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑍋 𑌨𑍀𑌚𑌕𑍇𑌶𑌶𑍍𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌨𑌖𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

'𑌨𑌾𑌰𑌕𑍍𑌤𑌮𑍁𑌲𑍍𑌬𑌣𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌨 𑌨𑍀𑌲𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌮𑌲𑌾𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

'𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌰𑌾𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌸𑌸𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌮𑌨𑍁𑌦𑍍𑌭𑌾𑌸𑌿 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌸𑍀𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌕𑍌𑌸𑍁𑌮𑍍𑌭𑌮𑌾𑌞𑍍𑌜𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌰𑌾𑌗𑌾 𑌵𑌾𑌸𑌸𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾𑌃 । 𑌨 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌬𑌿𑌭𑍃𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌕𑌮𑍍𑌬𑌲𑌾𑌦𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑌸𑍀𑌤 । 𑌉𑌦𑍍𑌭𑌾𑌸𑌨𑌶𑍀𑌲𑌂 𑌚𑍋𑌦𑍍𑌭𑌾𑌸𑌿 𑌉𑌲𑍍𑌬𑌣𑌮𑍍 । 𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌅𑌨𑍁𑌦𑍍𑌭𑌾𑌸𑌿 । 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌃 । 𑌨𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌵𑌸𑍀𑌤 = 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿

யனுக்கு நல்ல சிவப்பு வஸ்த்ரமும, வைசயனுக்கு மஞ்சள் நிறமுள்ள வஸ்த்ரமும். சூத்ரனுக்கு அழுககுள்ள கருப்பு வஸ்த்ரமும் விதிக்கப்படுகிறது

யாக்ஞவல்க்யர்:-வெளுப்பு வஸ்த்ரம் தரித்தவனும், சிறியதான மயிர், மீசை, நகம் இவைகளையுடையவனும, சுத்தனுயுமிருக்கவேண்டும.

ஹாரீதர் :—அதிகச் சிவப்புள்ளதும், கருப்பு நிறமுள்ளதுமான வஸ்த்ரம் ப்ரசஸ்தமல்ல அழுக்குடையதும், வாஸனையற்றதுமான வஸ்த்ரத்தை அறிவுடையவன் வர்ஜிகக வேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர் :— குஸும்பம் முதலிய சாயங்களெல்லாவற்றையும் வஸ்த்ரத்தில் வர்ஜிக்கவேண்டும். எவ்விதமான சாயமுடைய வஸ்த்ரத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும் இயற்கையில் கருப்பான கம்பளம் முதலியதையும் உடுக்கக்கூடாது.

𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂=𑌨𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌮𑌲𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌯𑍂𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌂 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂, 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌚 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌵𑌸𑍀𑌤, 𑌶𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌨𑌾𑌰𑌕𑍍𑌤𑌮𑍁𑌲𑍍𑌬𑌣𑌂 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌧𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌬𑌿𑌭𑍃𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌨 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑌲𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌭𑌵𑍇 𑌸𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃—

'𑌕𑍍𑌷𑍌𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑍇 𑌮𑌲𑌿𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾 । 𑌕𑌾𑌷𑌾𑌯𑌂 𑌧𑌾𑌤𑍁𑌰𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑍋𑌲𑍍𑌬𑌣𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌉𑌶𑌨𑌾—

'𑌨 𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌶𑌿𑌰𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌕𑌾𑌷𑌾𑌯𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌪𑌿𑌤𑍃𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 '𑌅𑌹𑌤𑌂 𑌧𑌾𑌤𑍁𑌰𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃

அதிகப் பளபளப்பில்லாததை உடுக்கவேண்டும். ஜீர்ணமாயும் அழுக்குடையதாயும் தடிப்பாயுமில்லாத வஸ்த்ரத்தை தரிக்கவேண்டும் சக்தி யிருக்குமானல்.

கௌதமரும் :—சிவப்பானதும், அதிக ப்ரகாசமுள்ளதும், பிறர் உடுத்தியதுமான வஸ்த்ரத்தை உடுக்ககூடாது.

மனு :—தனமிருக்கும்பக்ஷத்தில் ஜீர்ணமும் அழுக்குடையதுமான வஸ்தரத்தை தரித்தவனுகக்கூடாது.

ப்ரஜாபதி :—தர்ப்பணத்தில் தலைப்புடைய க்ஷௌமவஸ்த்ரத்தைஎப்படிச்லாகிக்கின்றனரோ அப்படி, சாயமுள்ளதையும், தாதுக்களால் சாயமுள்ளதையும், அதிக ப்ரகாச முள்ளதையும் ஒருக்காலும் ச்லாகிப்பதில்லை.

உசனஸ் :—தலையில் வஸ்த்ரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டாவது, கருப்பு அல்லது சாயமுள்ள வஸ்த்ர முடையவனுகவாவது, தேவபித்ரு கார்யங்களைச் செய்யக்கூடாது.

'அஹதமும் தாதுவினுல் சாயமுடையதும் சுத்தமெனச்

𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

'𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌧𑍌𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾 । 𑌨 𑌤𑍁 𑌨𑍇𑌜𑌕𑌧𑍌𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌹𑌤𑍇𑌨 𑌨 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌾𑌹𑌤𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌾𑌹 𑌪𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌃—

'𑌈𑌷𑌦𑍍𑌧𑍌𑌤𑌂 𑌨𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌂 𑌸𑌦𑌶𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌨 𑌧𑌾𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌹𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌧𑍌𑌤𑌮𑍍 = 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌹𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑌪𑌾𑌃—

'𑌅𑌹𑌤𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁𑌵𑌾 । 𑌶𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑌲𑌿𑌕𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑌲𑌿𑌕𑍍𑌯𑌂 = 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑌾𑌦𑌿 । '𑌅𑌧𑍌𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌧𑍌𑌤𑌂 𑌵

சொல்லப்பட்டுள்ளது', என்ற ஸ்மிருதிவசனம் அதிகச் சாயமில்லாத தென்றபிப்ராயமுடையது.

தேவலர் :—தன்னால் சுத்தம் செய்யப்பட்ட வஸ்த்ரத்துடன் தர்மகார்யங்களை அறிந்தவன் செய்யவேண்டும். வண்ணானால் வெளுக்கப்பட்டதும் அஹதமானதுமான வஸ்த்ரத்துடன் செய்யக்கூடாது.

அஹதத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

புலஸ்த்யர் :—கொஞ்சம் அலம்பப்பட்டதும், புதிதாயும், வெளுப்பாயும், தலைப்புடையதும், உடுக்கப்படாததாயுமுள்ளதை அஹதமென்றறியவேண்டும், அது ஸகல கர்மங்களிலும் சுத்தமாம்.

அஹதத்தை உபயோகிக்கும் விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸத்யதபஸ் :—தறியிலிருந்து புதிதாய் எடுக்கப்பட்ட வஸ்த்ரம் 'அஹதம்' எனப்பட்டது ஸ்வயம்புவினால். அது விவாஹாதி மங்களங்களில் அப்பொழுதுமட்டில் ச்லாக்யமாகும். எப்பொழுதுமல்ல. நனைக்காததும், வண்ணானால் வெளுக்கப்பட்டதுமான வஸ்த்ரத்தை கர்மகாலத்தில் வர்ஜிக்க

க்ருதகாலே விவர்ஜயேத் । சண்டாலநிர்மிதம் வஸ்த்ரம் ஸர்வ-
தா பரிவர்ஜயேத்' இதி ச ॥

உஶநா—

'ஸ்நாத்வாऽநாஹதம் வஸ்த்ரம் பரிதத்யாத்யதாவிதி ।
அபாவே பரித்ருதவஸ்த்ரஸ்ய ஸம்ப்ரோக்ஷ்ய ப்ரணவேந தத்'
இதி ॥

அத்ராநுகல்போ யோகயாஜ்ஞவல்க்ய:—

'அபாவே தௌதவஸ்த்ரஸ்ய ஶாணக்ஷௌமாவிகாநி ச ।
குதபம் யோகபட்டம் வா த்விவாஸாஸ்து நவைபவேத்' இதி ॥
குதபம் யோகபட்டம் வா (ந) தாரயேதிதி ஶேஷ: ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

'அந்யதேவ பவேத்வாஸ: ஶயநீயே நராதிப । அந்யத்ர
த்யாஸு தேவாநாமர்சாயாமந்யதேவ ஹி ॥ அந்யச்ச லோக
யாத்ராயாமந்யதீஶ்வரதர்ஶநே' இதி ॥

வேண்டும். சண்டாளன் நெய்த வஸ்த்ரத்தை எப்பொழுதும் வர்ஜிக்க வேண்டும், என்றார்.

உசநஸ் :—ஸ்நானம் செய்து தரிக்கப்படாத வஸ்த்ரத்தை விதிப்படி தரிக்கவேண்டும். வேறு வஸ்த்ர மில்லாவிடில் முன்தரித்த வஸ்த்ரத்தையே ப்ரணவத்தால் ப்ரோக்ஷித்து தரிக்கலாம்.

இங்கு அனுகல்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—வெளுத்த வஸ்த்ரமில்லாவிடில், சணல் வஸ்த்ரம், க்ஷௌமம் (நார்வஸ்த்ரம்) ஆவிகம் (ஆட்டின் மயிர்க்கம்பளி) இவைகளை தரிக்கலாம். வஸ்த்ரமில்லாம லிருக்கக்கூடாது. குதபம், யோகபட்டம் இவைகளைத் தரிக்க லாம். குதபம்=வெண்ணிறக்கம்பளி, யோகபட்டம்=நாவி னால் யக்ஞோபவீதம்போல் அகலமாயுள்ளதும் யோகிகள் தரிப்பதுமானபட்டை.

சந்த்ரிகையில் :—ஓ அரசனே! படுக்கைக்கு வேறு வஸ்த்ரம் தரிக்கவேண்டும் வீதியில் செல்லும்போது வேறு வஸ்த்ரம். தேவர்களைப் பூஜிக்கும்போது வேறு வஸ்த்ரம். ஜீவனத்திற்கான கார்யத்தில் வேறு வஸ்த்ரம். அரசனைப் பார்ப்பதற்கு வேறு வஸ்த்ரம் தரிக்கவேண்டும்.

𑌜𑌾𑌤𑍂𑌕𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌃—

'𑌕𑌾𑌷𑌾𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌮𑌲𑌿𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌶𑌦𑍂𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌚𑍋𑌪𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑍃𑌗𑍁𑌃—

'𑌨 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌮𑍁𑌲𑍍𑌬𑌣𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌨 𑌨𑍀𑌲𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑌶𑌾𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃 ॥ 𑌅𑌕𑌚𑍍𑌛𑌃 𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛𑌕𑌚𑍍𑌛𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌕𑌚𑍍𑌛𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌕𑌚𑍍𑌛𑌕𑌃 । 𑌕𑌟𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌕𑌚𑍍𑌛𑍋 𑌨𑌗𑍍𑌨𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌕𑌟𑌿𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌗𑍍𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌨𑌗𑍍𑌨𑍋 𑌮𑌲𑌿𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌪𑌟𑌸𑍍𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 । 𑌨𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑍂𑌤𑌪𑌟𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌵𑌿𑌕𑌚𑍍𑌛𑍋𑌽𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌗𑍍𑌨𑌶𑍍𑌚𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌏𑌵 𑌚 । 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌨𑌗𑍍𑌨𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇

ஜாதுகர்ணி:—சாயமிட்டதும், கருப்பு நிற முள்ளதும், அழுககுள்ளதும், மயிருள்ளதும், நுனி நறுக்கபபட்டதும, சிறியதுண்டும் ஆகிய வஸ்த்ரம் தர்மானுஷ்டானத்திற்கு அர்ஹமல்லாததாகும்.

ப்ருகு:—சிவப்புசசாய முடையதும, அதிக வெண்ணிற முள்ளதும், கருப்புநிறமுள்ளதுமான வஸ்த்ரம் ச்லாகிக்கப் படுவதில்லை. அறிந்தவன் தலைப்பில்லாததும, ஈரமுமான வஸ்த்ரத்தை வர்ஜிககவேண்டும். கசசமிலலாதவனும், மூலைக கச்சமுள்ளவனும், தலைப்பைவிட்டு நடுவில் கசசம் தரித்தவனும, உயர்ந்த கச்சமுடையவனும, இடுப்புக்கயிரில் கட்டிய கசச முடையவனும் நக்னர்களாம். நக்னர் ஐந்துவிதமுள்ளவராம். நக்னன்=வஸ்த்ரமில்லாதவன். கடிஸூத்ரம் (இடுப்புக்கயிர்) இல்லாமல் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களை எவன் செய்கின்றானோ அவனது கர்மம் முழுதும் பலனற்றதாகும். அவனும் நக்னனெனப்படுகிறான். அழுக்கு வஸ்த்ரமுடையவன் நக்னனாவான். ஈரவஸ்த்ர முடையவனும் நக்ன னெனப்படுகிறான். பொசுங்கிய வஸ்த்ர முடையவன் நக்னனாவான். தைக்கப் பட்ட வஸ்த்ரமுடையவனும் நக்னனாவான். கச்சமில்லாதவனும், உத்தரீயமில்லாதவனும், வஸ்த்ரமில்லாதவனும் நக்னனா

𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌯𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌸𑍁𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌵𑌲𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍—

‘𑌸𑌪𑍍𑌤𑌵𑌾𑌤𑌾𑌹𑌤𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌸𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌜𑌪𑍍𑌯𑍇 𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍈𑌵𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 । 𑌨 𑌬𑌧𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀𑌂 𑌕𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌶𑍇𑌷𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌯𑌥𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 ॥ 𑌪𑌰𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌕𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

‘𑌸𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌭𑌵𑍇 𑌨 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌮𑌲𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

‘𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌪

வான். நக்னனாயிருப்பவன் ச்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களை நினைக்கவும் கூடாது. அறியாமற்செய்தால் பதிதனாவான். செய்த காரியமும் அஸுரர்களைச் சேர்ந்ததாகும்.

ஸ்ம்ருதி ரத்னாவளியில் :—*ப்ராம்ஹணர்களுக்கு, ஈரவஸ்த்ரமாயினும் ஏழுதடவை காற்றினாலாற்றப்பட்டால் உலர்ந்த வஸ்த்ரம் போன்றதென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது கௌதமர் முதலியவரால் ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளது.*

ஜபம், ஹோமம், ஸ்நானம், தேவகர்மம், பித்ருகர்மம் இவைகளில் ஆஸுரக்கச்சையைக் கட்டக்கூடாது. மற்றக் காலத்தில் இஷ்டப்படி கட்டலாம். இடுப்பு வஸ்த்ரத்திற்கு வெளியில் கட்டப்பட்ட கக்ஷையை அஸுரருடையதாகும். தர்மகார்யங்களில் வித்வான்கள் அதை அவச்யம் வர்ஜிக்க வேண்டும். (வஸ்த்ரம் நழுவாமலிருப்பதற்காக அதன்மேல் கட்டிக்கொள்ளும் கச்சையைக் கக்ஷை என்கின்றனர்.)

கௌதமர் :—*விபவமிருக்கும்பொழுது பழைய வஸ்த்ரம் அழுக்கு வஸ்த்ர மிவைகளையுடையவனாயிருக்கக்கூடாது.*

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில் :—*முழுவதும் சிவப்பாயும், கறுப்பாயுமுள்ள வஸ்த்ரத்தை ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது. இதன்*

ज्ञोपवीतमन्त्रेण द्वितीयं तच्च सम्भवेदिह' इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

'शुचीवो हव्या मरुत इत्यृचा शुचिमम्बरम्।
सम्प्रोक्ष्य देवस्यत्वेति गृहीत्वा पावयेन्नयेत् ॥
अवधूतं रक्ष इत्यादित्यस्य प्रदर्शयेत् । धारणी-
रुदुत्यमिति वाऽऽवहन्तीति धारयेत्' इति ॥

तथाच बोधायनः —

'देवानृषीन् पितॄंश्च तर्पयित्वा शुचीवो हव्येति वस्त्रमद्भिः प्रोक्ष्य देवस्यत्वेति वस्त्रमादायावधूतं रक्ष इत्यवधूयोदुत्यं जातवेदसमिति वस्त्रमादित्यं दर्शयित्वाऽऽवहन्तीति वासः परिधाय द्विराचामेत्' इति ॥

पूर्वमनिवेशितवासोविषये मन्त्रमाह

पारस्करः —

'वासश्छत्रोपानहश्चापूर्वाश्चेन्मन्त्रः' इति ॥

ஸ்தானத்தில் வேறு யக்ஞோபவீதமாவது இரண்டாவதாக இருககலாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :—'சுசீவ:' என்ற மந்த்ரத்தால் சுத்தமான வஸ்த்ரத்தைப்ப்ரோக்ஷித்து, 'தேவஸ்யத்வா' என்ற மந்த்ரத்தால் எடுத்து, 'அவதூதம்ரக்ஷ:' என்ற மந்த்ரத்தால் உதறி, 'தாரணி:' அல்லது 'உதுத்யம்' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸூர்யனுக்குக்காண்பிவித்து, 'ஆவஹந்தீ' என்ற மந்த்ரத்தால் தரிக்க வேண்டும். அவ்விதமே,

போதாயனர் :—தேவர்கள், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களைத் தர்ப்பித்து, 'சுசீவ:' என்பதால் வஸ்த்ரத்தை ப்ரோக்ஷித்து, 'தேவஸ்யத்வா' என்பதால் எடுத்து, 'அவதூதம்' என்பதாலுதறி, 'உதுத்யம்' என்பதால் ஸூர்யனுக்குக்காண்பிவித்து, 'ஆவஹந்தீ' என்பதால் தரித்துக்கொண்டு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

முன் உபயோகிக்கப்படாத வஸ்த்ர விஷயம் மந்த்ரம் என்கிறார்,

பாரஸ்கரர் :—வஸ்த்ரம், குடை, பாதரக்ஷை இவைகள் முன் உபயோகிக்கப்படாதவைகளாகில் மந்த்ரம். (உச்சரிக்கப் படவேண்டும்.)

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌦𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌾𑌚𑌮𑌨𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌉𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌃 । 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾 '𑌵𑌿𑌕𑌚𑍍𑌛𑍋𑌽𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌶𑍍𑌚' 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌪𑌂 𑌹𑍋𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑍍 । 𑌨𑍈𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧 𑌭𑍋𑌜𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌏𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌨 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌮𑍍 । 𑌨𑌚𑌾𑌰𑍍𑌚𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑍋 𑌨𑌰𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌹𑍋𑌮𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌪𑌠𑌨𑍇 𑌤

போதாயனர் :—அத்யயனம், மலமூத்ராதி விஸர்க்கம், தானம, போஜனம், ஆசமனம் என்ற இந்த ஐந்து கார்யங்களிலும் உத்தரீயத்தைத் தரிக்கவேண்டும். இது எல்லாக் கர்மங்களையும் சொல்வதற்காம். (ஏனெனில்) 'கச்சமில்லாதவனும், உத்தரீயமில்லாதவனும் எக்கார்யத்தையும செய்யககூடாது' என்று பருகுவினால் உத்தரீயமில்லாதவனுக்கு எல்லாக்கார்யமும் நிஷேதிக்கபபட்டிருபபதால்,

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :—ப்ராம்ஹணன் ஒரு வஸ்த்ரத்துடன், ஸ்நானம், தானம், ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், தர்ப்பணம், ச்ராத்தம், போஜனம், நற்கார்யங்கள் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது.

கோபிலரும் :—ஒரு வஸ்த்ரத்துடனிருப்பவன், போஜனம், தேவபூஜை, ப்ராம்ஹணபூஜை, ஹோமம இவைகளைச் செய்யக் கூடாது.

பராசரர் :—ஹோமம் தேவபூஜை முதலிய கர்மங்கள்,

𑌥𑌾 । 𑌨𑍈𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜 𑌆𑌚𑌮𑌨𑍇 𑌜𑌪𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌏𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌾𑌹 𑌸 𑌏𑌵—

‘𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌂𑌸𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑌟𑌿𑌦𑍇𑌶𑌧𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌮𑍍 । 𑌏𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌦𑍈𑌵𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇𑌽𑌂𑌸𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌕𑌟𑌿𑌦𑍇𑌶 𑌏𑌵 𑌧𑍃𑌤𑌮𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸 𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌃—

‘𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌤𑍂𑌕𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌃—

‘𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

‘𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌚

வேதம் முதலியதைப்படிப்பது, ஆசமனம், ஜபம் இவைகளில், ப்ராம்ஹணன் ஒரு வஸ்த்ரத்துடன் ப்ரவர்த்திக்கக்கூடாது.

ஒருவஸ்த்ர முடையவனின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார், **பராசரே** :—இடதுதோளினின்று நழுவிய வஸ்த்ரமுடையவனையும், இடுப்பில் தரிக்கப்பட்ட உத்தரீயமுடையவனையும் ஏகவஸ்த்ர னென்றறியவும். அவனைத் தேவ கார்யத்திலும், பித்ரு கார்யத்திலும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர் :—நித்யமும், (எப்பொழுதும்) உத்தரீயத்தைத் தரிக்கவேண்டும், அல்லது உத்தரீயத்திற்காக நூலையாவது தரிக்கலாம்.

ஜாதுகர்ண்யர் :—வஸ்த்ரமான உத்தரீய மில்லாவிடில், இரண்டு அங்குலம் அல்லது மூன்றங்குலம், நான்கங்குலம் அகலமுடையதாய் நூல்களால் நெய்யப்பட்டு வஸ்த்ரம்போலுள்ளதும் வளைவாயுமுள்ளதை உத்தரீயமாய்ச்செய்து கொள்ளலாம்.

அவ்விதம், **சந்த்ரிகையில்** :—ச்ரௌதகர்மத்திலும் ஸ்மார்

கர்மணி । த்ருதீயம் சோத்தரீயம் ச வஸ்த்ராபாவே ததிஷ்யதே' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'நிஷ்பீட்ய ஸ்நானவஸ்த்ரம் து பஶ்சாத் ஸந்த்யாம் ஸமாசரேத் । அந்யதா குருதே யஸ்து ஸ்நானம் தஸ்யாபலம் பவேத் ॥ ப்ராத:ஸந்த்யாமுபாஸீத வஸ்த்ரஸம்ஶோஷணாத் புரா । உபாஸ்ய பஶ்சிமாம் ஸந்த்யாம் வஸ்த்ரஸம்ஶோஷணம் பவேத் ॥ வஸ்த்ரம் சதுர்குணீக்ருத்ய நிஷ்பீட்ய ச ஜலாத் பஹி: । வாமப்ரகோஷ்டே நிக்ஷிப்ய த்விராசம்ய விஶுத்யதி' இதி ॥

த்யக்தவஸ்த்ரநிஷ்பீடநே விஶேஷமாஹ ஹாரீத:—

'வஸ்த்ரநிஷ்பீடநம் தோயம் ஶ்ராத்தே தூச்சிஷ்டபாகிநாம் । பாகதேயம் ஶ்ருதி: ப்ராஹ தஸ்மாந்நிஷ்பீடயேத் ஸ்தலே ॥ உச்சிஷ்டபாகினோ தாஸா யே ம்ருதாஸ்தே க்ருதக்நகா: । த்ரு

த்த கர்மத்திலும் இரண்டு உபவீதங்களைத் தரிக்கவேண்டும். மூன்றாவதை உத்தரீயத்திற்காகத் தரிக்கவேண்டும். வஸ்த்ரமில்லாவிடில் அது விதிக்கப்படுகிறது

வ்ருத்தமனு :—ஸ்நானவஸ்த்ரத்தைபபிழிந்து, பிறகு ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவேண்டும். எவனிதை மாறிச்செய்கிருனே அவனது ஸ்நானம் வீணுகும். காலை ஸந்த்யாவந்தனத்தை வஸ்த்ரத்தைப்பிழிந்த பிறகு அனுஷ்டிக்கவேண்டும். மாத்யாஹ்னிக ஸந்த்யாவந்தனத்தைச்செய்து பிறகு வஸ்த்ரத்தைப் பிழியவேண்டும். ஸ்நான வஸ்த்ரத்தை நான்காய் மடித்து ஜலத்திற்கு வெளியில் பிழிந்து இடதுகையின் மணிக்கட்டுக்கு மேல் வைத்துக்கொண்டு இருமுறை ஆசமனம் செய்து சுத்தனுகிறான்.

விடுத்த வஸ்த்ரத்தைப் பிழிவதில் விசேஷத்தைச்சொல்லுகிருர்,

ஹாரீதர் :—வஸ்த்ரத்தைப்பிழிந்தஜலம், ச்ராத்தத்தில் உச்சிஷ்டத்தைப்பெறும் சிலருக்குப் பாகமென வேதம் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஸ்தலத்தில் பிழியவேண்டும். 'உச்சிஷ்ட +ம்ருதா:' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸ்நானவஸ்த்ரத்தைச் சுத்த

𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵(𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵)𑌮𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌯𑍇 𑌚 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑍋 𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌶𑌾𑌟𑍀𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯 𑌵𑌸𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌕𑍋𑌪𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌤𑌦𑍁𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟(𑌭𑍋𑌜𑌿)𑌭𑌾𑌗𑌿𑌨𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌜𑌲𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥

---

* 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌭𑍇𑌦𑌾𑌃 ॥ *

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰

𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌗𑍌𑌣𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃

மான ஸ்தலத்தில் பிழியவேண்டும். இம்மந்த்ரத்தின் அர்த்த மிதுவாம—'ச்ராத்தத்தில், உச்சிஷ்டத்தை யடைபவர்களான தாஸர்களும், மந்த்ரமில்லாமல் எவர் இறந்தவர்களோ அவரும், பாபத்தால் மரத்தன்மையை யடைந்தவரும், என்னைச்சேர்ந்தவர் எவர் இறந்தனரோ அவர்களும் த்ருப்தியை அடையக்கடவர்' என்று.

பரத்வாஜரும் :—ச்ராத்தத்தில் உச்சிஷ்டத்தை யடைபவர்கள் வஸ்த்ர ஜலத்தை அபேக்ஷிக்கின்றனர். ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் வஸ்த்ரஜலத்தைப் பூமியில் விடவேண்டும்.

வஸ்த்ரதாரணப்ரகரணம் முற்றும்

ஸ்நானபேதங்கள்.

ப்ராத:ஸ்நானப்ரஸங்கத்தால் மற்ற ஸ்நானங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்,

சங்கர் :—கௌணம், முக்யம் என்ற பேதத்தால் ஸ்நானம் இருவிதமாகும். அவைகளுள் வாருணஸ்நானம் முக்யமெனப்

तम्। तयोस्तु वारुणं मुख्यं तत्पुनः षड्विधं भवेत्॥ नित्यं नैमित्तिकं काम्यं क्रियाङ्गं मलकर्षणम्। क्रियास्नानं तथा षष्ठं षोढा स्नानं प्रकीर्तितम्' इति॥

एतेषां लक्षणमाह शङ्खः—

'अस्नातस्तु पुमान्नार्हो जप्याग्निहवनादिषु। प्रातःस्नानं तदर्थं तु नित्यस्नानं प्रकीर्तितम्॥ चण्डालशवयूपादि स्पृष्ट्वाऽस्नातां रजस्वलाम्। स्नानार्हस्तु यदा स्नाति स्नानं नैमित्तिकं हि तत्॥ पुष्यस्नानादिकं यत्तु दैवज्ञविधिचोदितम्। तद्धि काम्यं समुद्दिष्टं नाकामस्तत्प्रयोजयेत्'॥ दैवज्ञः = ज्योतिर्वित्॥ 'जप्तुकामः पवित्राणि ह्यर्चिष्यन् देवताः पितॄन्। स्नानं समाचरेद्यत्तु क्रियाङ्गं तत् प्रकीर्तितम्॥ मलापकर्षणं नाम स्नानमभ्यङ्गपूर्वकम्। मलापकर्षणार्थाय प्रवृत्तिस्तस्य ना

படும். அது ஆறுவிதமாகும. நித்யம, நைமித்திகம காமயம், க்ரியாஙகம, மலகர்ஷணம, க்ரியாஸ்நானம என்று ஆறுவிதமாய் ஸ்நானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இவைகளின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிருர்,

சங்கரே:—ஸ்நானம் செய்யாத மனிதன் ஜபம் அக்னி ஹோமம்முதலியவைகளில் அர்ஹனைவதில்லே. அதற்காகக் காலேயில் செய்யப்படும ஸ்நானம் நித்யஸ்நானமெனப்பட்டது. சண்டாளன், பிணத்தின் புகை முதலியது, ஸ்நானம் செய்யாத ரஜஸ்வலே இவர்களேத் தொட்டதால் ஸ்நானத்திற்குரியவனுகி எப்பொழுது ஸ்நானம் செய்கிருனே அந்த ஸ்நானம் நைமித்திகமெனப்படுகிறது. புஷ்யஸ்நானம் முதலியதும், ஜ்யௌதிஷிகள் விதியால் விதிக்கப்பட்டதுமான ஸ்நானம் காம்யமெனப்பட்டது. காமமில்லாதவன் அதைச் செய்யவேண்டியதில்லே. சுத்தமான மந்த்ரம் முதலியவைகளே ஜபிக்கவிரும்பியவனும், தேவதைகளே, அல்லது பித்ருக்களேஆராதிககப்போகிறவனும் செய்யும் ஸ்நானம் க்ரியாங்க ஸ்நானமெனச் சொல்லப்பட்டது. அப்யங்கத்தை முன்செய்து கொண்டு, அதற்காகச்

𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾 ॥ 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌨𑌦𑍀𑌷𑍁 𑌚 । 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌤𑌾 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾=𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌪𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌤𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍌𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌪𑌹𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

செய்யும் ஸ்நானம் மலாபகர்ஷணஸ்நான மெனப்படும். அழுக்கைப்போக்குவதற்காகவே அந்தஸ்நானம், வேறுப்ரயோஜனத்திற்காகவன்று. ஸரஸ்ஸுகளிலோ, தேவர்களால் வெட்டப்பட்ட குளங்களிலோ, தீர்த்தங்களிலோ, நதிகளிலோ செய்யும் ஸ்நானம் க்ரியாஸ்நானமெனப்படும். அதில் ஸ்நானமே கரியையானதால்=கார்யமாய் விஹிதமானதால்

கோபிலரும் :—ப்ரதிதினமும் செய்யவேண்டிய ஸ்நானம் நித்யமெனப்படும். இஷ்டத்தை யடைவதற்கு அனுகூலமாகியது காம்யமெனப்படும். நிமித்தத்தால் உண்டாகியது நைமித்திக ஸ்நானமெனப்படும். இதனால் மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானமும் நித்யமெனச் சொல்லப்பட்டது. அதுவும் ப்ரதிதினமும் செய்யப்படவேண்டியதானதால். அதை இப்பொழுது ப்ரஸங்கத்தால் சொல்லுகிறோம்.

மாத்யாஹ்னிகஸ்நானம்.

அதில், **போதாயனர்** :—பிறகு மத்யாஹ்னகாலத்தில் மறுபடி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸூர்யோபஸ்தானத்தையும், ஜபம் ஹோமம் முதலியதையும் பிறகு செய்யவேண்டும்.

வஸிஷ்ட:—

[illegible]

வ்யாஸ:—

[illegible]

விஷ்ணு:—

[illegible]

[illegible]

வ்யாஸ:—

[illegible]

வஸிஷ்டர் :—ரோகமில்லாதவன், பகலில் மத்யாஹ்னத்திற்குமுன், கையில் பவித்ரமுடையவனாய், கவனமுடையவனாய்ப் பக்கங்களைப்பாராமல் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :—வ்யாதியில்லாதவன், அன்னம் நன்றாய் ஜீர்ணமான பிறகு, மத்யாஹ்னத்தில் ஸ்நானம்செய்யவேண்டும். போஜனம் செய்தபிறகும், அலங்காரமுடையவனாகவும், ரோகமுள்ளவனாயும், வ்யாகுலனாயும் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

விஷ்ணு :—சக்தியுள்ளவனாகில், ப்ராத:ஸ்நானம் செய்தவனும் மத்யாஹ்னத்தில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சக்தியில்லாவிடில் ரோகமுள்ளவன் ஈர வஸ்த்ரத்தால் துடைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இதனால், ப்ராத:ஸ்நானம் செய்தவனுக்கு மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானத்தில் சக்தியில்லாவிடில் காபிலஸ்நானம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

வ்யாஸர் :—மந்த்ரங்களால் சுத்தமான ஜலங்களால் செய்யப்படும் ஸ்நானத்தையே ஸ்நானபலப்ரதமென்கின்றனர்.

ஷ்பலம் । ந வ்ருதா வாரிஸ்நாநம் யாதஸாமிவ தத்பலம்' இதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'மத்ஸ்யகச்சபமண்டூகா: ஸ்நாயந்தே ஹி திவாநிஶம் । ந தேஷாம் ஹி ஸ்நாநபலம் ததைவ விதிவர்ஜிதம்' இதி ॥

கௌஶிக:—

'விதித்ருஷ்டம் து யத்கர்ம கரோத்யவிதிநா து ய: । பலம் ந கிஞ்சிதாப்நோதி க்லேஶமாத்ரம் ஹி தஸ்ய தத்' இதி ॥

விவஸ்வாந்—

'அவிஜ்ஞாயைவ ய: ஸ்மார்த்தம் விதாநம் ஸ்நாநமாசரேத் । ஸ யாதி நரகம் கோரம் இதி தர்மஸ்ய ஶாஸநம்' இதி ॥

விஷ்ணு:—

'ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிஶாம் சைவ மந்த்ரவத் ஸ்நாநமிஷ்யதே । தூஷ்ணீமேவ ஹி ஶூத்ரஸ்ய ஸ்த்ரீணாம் ச குருநந்தந' இதி ॥

மந்த்ரமில்லாமல் செய்யும் ஸ்நானம் வீணாகும். அந்த ஸ்நானம் ஜலத்திலேயே முழுகியுள்ள ஜலசர ஜந்துக்களின் ஸ்நானத்திற்கு ஸமமாகும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :—மீன், ஆமை, தவளை இவைகள் பகலிலும் இரவிலும் ஜலத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றன. அவைகளுக்கு ஸ்நானபலமில்லை. விதியில்லாது செய்த ஸ்நானமவ்விதமேயாம்.

கௌசிகர் :—விதியுடன் செய்யவேண்டிய கர்மத்தை விதியின்றி எவன் செய்கின்றானோ அவன் ஸ்வல்ப பலத்தையுமடைவதில்லை. அந்தக் கர்மம் சரமத்தைமட்டில் பலனாக உடையதாம்.

விவஸ்வான் :—ஸ்ம்ருதியிற்சொல்லிய விதியை அறியாமலே எவன் ஸ்நானத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் பயங்கரமான நரகத்தையடைவான் என்று தர்மதேவதையின் ஆக்ஞை.

விஷ்ணு :—ஓ குருநந்தன! ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன் இவர்களுக்கே மந்த்ரத்துடன் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சூத்ரனுக்கும், ஸ்த்ரீகளுக்கும் மந்த்ரமில்லாமலே விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

போதாயந:—

'அபாமவகாஹநம் ஸ்நாநம் விஹிதம் ஸார்வவர்ணிகம் | மந்த்ரவத்ப்ரோக்ஷணம் சாபி த்விஜாதீநாம் விசிஷ்யதே' இதி ||

ஸ்நாநார்ஹஜலாநி ||

அத ஸ்நாநார்ஹஜலாநி || தத்ர மநு:—

'நதீஷு தேவகாதேஷு தடாகேஷு ஸரஸ்ஸு ச | ஸ்நாநம் ஸமாசரேந்நித்யம் கர்த்தப்ரஸ்ரவணேஷு ச' இதி || மநுஷ்யைரகாதோ ஜலாசயோ தேவகாத: | மநுஷ்யை: காத:=தடாக: | ருஷிஸேவிதம்=ஸர: | கர்த்த:=குல்யா | ப்ரஸ்ரவணம்=நிர்ஜ்ஜர: ||

கர்த்தலக்ஷணமுக்தம் சௌநககாத்யாயநாப்யாம்—

'தநுஸ்ஸஹஸ்ராண்யஷ்டௌ து கதிர்யாஸாம் ந வித்யதே |

போதாயனர்:—ஜலத்தில் மூழ்குவதான ஸ்நானம் எல்லா வர்ணங்களுக்கும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரத்துடன் ப்ரோக்ஷணமும மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் விசேஷமாய் விதிக்கப் படுகிறது.

ஸ்நானத்திற்குரிய ஜலங்கள்.

இனி ஸ்நானத்திற்குரிய ஜலங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்,

மனு:—நதிகள், தேவகாதங்கள், தடாகங்கள், ஸரஸ்ஸுகள், கர்த்தங்கள, ப்ரஸ்ரவணங்கள் இவைகளிலொன்றில் ப்ரதி தினமும் ஸ்நானம செய்யவேண்டும். மனுஷ்யர்களால் வெட்டப்படாத ஜலாதாரம தேவகாதம். மனுஷ்யர்களால் வெட்டப் பட்ட ஜலாதாரம் தடாகம். ருஷிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டது ஸரஸ். வாய்க்கால் கர்த்தமெனப்படும். ப்ரஸ்ரவண மென்பது மலையருவி.

கர்த்தத்தின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சௌனகராலும், காத்யாயனராலும்:—எண்ணாயிரம் விற் கிடைதூரம் எவைகளுக்கு ஓட்டமில்லையோ அவைகள் நதீ சப்தத்தை அடைவதில்லை. அவை கர்த்தமெனச் சொல்லப்

𑌨 𑌤𑌾 𑌨𑌦𑍀𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌹𑌾 𑌗𑌰𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ।
𑌅𑌨𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌨𑌦𑍀𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿—

‘𑌨𑌦𑍀𑌨𑌦𑌤𑌟𑌾𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤𑌜𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌚 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀𑌤 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌚 ॥ 𑌕𑍂𑌪𑍇𑌷𑍂𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌤𑍋𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌵𑌾 𑌭𑍁𑌵𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌋𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍂𑌪𑌤𑌟𑌾𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑍋𑌦𑌕𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌰𑌸𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍇𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌗𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃’ ॥ 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌤𑍋𑌯𑌂 = 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌜𑌨𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑌜𑌲𑌮𑍍 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

‘𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇

பட்டுள்ளன. இதனால் பொருளால் நதிலக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டதாயாகிறது.

விஷ்ணுபுராணத்திலும் :—நதீ, நதம், தடாகம், தேவகாதம், மலையருவி இவைகளில் நித்யகர்மத்திற்காக ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். அல்லது கிணறுகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஜலத்தினால் கரையிலிருந்து ஸ்நானம் செய்யலாம்.

மார்க்கண்டேயரும் :—முன்னோர்களான அரசர்களுடையவும், மஹான்களான ருஷிகளுடையவும், தேவர்களுடையவும் கிணறுகளிலும், தடாகங்களிலும் ஸ்நானம செய்யலாம். எடுக்கப்பட்ட ஜலத்தைவிட பூமியிலுள்ள ஜலம் புண்யமாகும். அதைவிட மலையருவி ஜலம் புண்யம். அதைவிட ஸரோஜலம் புண்யம். அதைவிட நதீஜலம் புண்யம் அதைவிடத் தீர்த்த ஜலம் புண்யம். எல்லாவற்றிலும் கங்கா ஜலம் புண்யம். தீர்த்த ஜலம் என்பதற்கு ஸாதுக்களால் (ருஷிகளால்) ஸேவிக்கப்பட்ட ஜலம் என்று பொருள்.

விஷ்ணு :—எடுத்த ஜலத்தைவிடப் பூமியிலுள்ளது புண்யமானது. அதைவிட நதி ஜலமும், அதைவிட ஸாதுக்களால்

𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌯𑌂𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌗𑌾𑌙𑍍𑌗𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿—

'𑌏𑌕𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑍇𑌕𑍈𑌵 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇𑌶𑌶𑌿𑌰𑌸𑌃 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾 𑌯𑌾 𑌮𑌹𑍀𑌤𑌲𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌰𑌪𑌿—

'𑌭𑍂𑌮𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍀𑌤𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑌮𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌗𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌾𑌮𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌫𑌲𑌦𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌗𑌾𑌃 । 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌗𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀 𑌨𑌦𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑌸𑍍𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤𑌕𑌾𑌃 । 𑌨𑌾𑌳𑌸𑍍𑌤𑌟𑌾𑌕𑌃 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌚 𑌧𑌾𑌰𑌾 𑌕𑍂𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌦𑌶 ॥ 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂

ஸேவிக்கப்பட்டதும், எல்லாவற்றிலும் கங்காஜலமும் புண்யமாம்.

விவஸ்வானும் :—ஸகல தீர்த்தங்களும் ஒரு பக்கத்தில், கங்கையொன்றே மற்றொரு பக்கத்தில். எந்தக் கங்கை ப்ரம்ஹ லோகத்தினின்றும் ஈசனின் தலையினின்றும் பூமியில் வந்துள்ளதோ.

மரீசியும் :—பூமியிலிருப்பதாயினும், எடுக்கப்பட்டதாயினும், சீதமாயினும், உஷ்ணமாயினும், கங்காஜலம் மரணம் வரையுள்ள பாபத்தை உடனே போக்குகிறது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—ஸமுத்ர ஸங்கமமில்லாத நதிகள் எல்லாம் மூன்றுநாள் (க்ருச்ரானுஷ்டானம் செய்த) பலத்தைக்கொடுக்கும். ஸமுத்ரஸங்கமமுள்ள நதிகள் ஒரு பக்ஷத்தின் பலத்தைக் கொடுப்பனவாம். ஸமுத்ரம் ஒரு மாத பலனைக் கொடுப்பதாகும்.

பரத்வாஜர் :—மஹாநதீ, நதம், ஸ்ரோதஸ், ஸரஸ், தேவகாதம், நாளம், தடாகம், குண்டம், தாரை, கூபம் என்ற இவை பத்தும் ஜலாசயங்கள். சாந்த்ராயணம், மூன்று க்ருச்ரங்கள்,

த்ரய: ஸஹஸ்ரா காயத்ர்யா ஜபஸ்த்ரயம் | ஸ்நாநம் மஹா
நத்யாம் துல்யமேதச்சதுஷ்டயம் || உத்பூதா பர்வதே
[illegible] ப்ரவிஶத்யம்பஸந்ததி: | யா ஸா மஹாநதீ
ஜ்ஞேயா ஸர்வபாபப்ரணாஶிநீ || உத்பூதா [illegible]
[illegible] ஸம்ப்ரவஹதி: | யா ப்ரத்யக்ஸாகரம் யாதி
ஸா நதஸ்த்விதி கத்யதே || பர்வதே [illegible] பௌமே வோத்பூதா யா
ஜலஸந்ததி: | நதீம் விஶதி ஸா ஸ்ரோத: ஸ்வல்பம் வா
யத்ர லீயதே || பர்வதஸ்ய தடே வாऽக்ரே வர்த்துலாகாரம்
ஜலாஶயம் | அஶோஷ்யம் யச்ச ஸரஸ்ஸ்யாச்ச விஶாலம்
ஸபங்கஜம் || [illegible] தடவச்ச அஶோஷ்யம் ஜலா
ஶயம் | விஶாலமவிஶாலம் வா தேவகாத இதி ஸ்ம்ருத: ||
க்ராமார்த்தம் வா ஸஸ்யார்த்தம் ந்ருபிஸ்ஸ்ருஷ்டம் ப்ரவாஹ
தி: | யா நத்யாத்யம்பஸா ஸ்ருஷ்டா நாலா [illegible] ஸ்ம்ருதா ||
[illegible] ஸம்ஸ்நாநஸ்ய [illegible] | [illegible]
[illegible] ஸ்ம்ருதா || [illegible]
[illegible] | விஶாலா [illegible]

முப்பதினாயிரம காயத்ரீ ஜபம், மஹாநதியில்ஸ்நானம் என்ற இந்த நான்கும் ஸமமாகும். மலையில் உண்டாகி ஸமுத்ரத்தையடையும் ஜலப்ரவாஹமெதுவோ அது, ஸகல பாபங்களையும் அகற்றும் 'மஹாநதீ' என்றறியப்படவேண்டும். கிழக்கிலுள்ள மலையிலுண்டாகி மேற்கு ஸமுத்ரத்தையடையும் ஜலப்ரவாஹமெதுவோ அது 'நதம்' எனச் சொல்லப்படுகிறது. மலையிலாவது, பூமியிலாவது உண்டாகிய எந்த ஜலப்பெருக்கு நதியையடைந்து முடிகிறதோ, அல்லது பூமியிலேயே எங்காவது மறைகின்றதோ அது 'ஸ்ரோதஸ்' எனப்படும். மலையின் தாழ்வரையிலோ, உச்சியிலோ, வர்த்துலமாயும், வற்றாததாயும், விசாலமாயும், தாமரையுடையதுமான ஜலாசயம் 'ஸரஸ்' எனப்படும். பூமியிலாவது மலையிலாவது கரைகளுள்ளதும், வற்றாததுமான ஜலாசயம் விசாலமாயினும், சிறியதாயினும் 'தேவகாதம்' எனப்படும். க்ராமத்திற்காகவாவது, பயிர்களுக்காகவாவது; நதீ முதலிய ஜலாசயங்களினின்றும் மனிதர்களால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜலப்பெருக்கு 'நாலம்' எனப்படும். எந்த

शाखं वा यत्तत्कुण्डमिति स्मृतम् ॥ शिलाबद्धाविनिर्मु-
क्ता या वा तत्त्वंबाधानुयुक्तिः । स्नानार्हतोया सम्बद्धा
सा यावेत्पृथ्वीयते ॥ पञ्चहस्तविशालं यच्च वातलं
वृत्तं तोयोपेतम् । खातेष्टकादिविहितं यत्तु कूप
इति स्मृतः' इति ॥

व्यासः—

'न चैवोत्सृजेन्मूत्राणि स्नानार्थं च नदीं त
रेत् । नाकृत्वा शौचमाचम्य नानुष्ठानार्थं नदीं
तरेत्' इति ॥ संयम्य नदीं स्नानार्थं नचक्षेयेदित्य
र्थः ॥

मनुः—

'परकीयनिपानेषु न स्नायाच्च कदाचन । निपान
कर्तुः स्नात्वा तु दुष्कृतांशेन लिप्यते ॥ यानश

ஜலாசயத்தின் ஆதாரம பாதியாயுள்ளசந்த்ரன்போலுள்ளதோ, அது க்ராமத்திலோ, வனத்திலோ, மலையிலோ இருப்பின் **'தடாகம்'** எனப்படும். நான்கு மூலைகளுள்ளதும், கருங்கற்களால் கட்டப்பட்டதும, படிகளுடையதும், கீழே ஜலமுடையதும், விசாலமாகவோ, சிறியதாகவோ இருப்பதுமான ஜலாசயம் **'குண்டம்'** எனப்படும் மலையின் சந்திலிருந்து வெளியாகி ஆதாரமில்லாமல் கீழ்ப்பூமியில் விழும் ஜலப்பெருக்கு **'தாரா'** எனப்படுகிறது. ஐந்துமுழமகலமுள்ளதும், வர்த்துளமும், அடியில் ஜலமுள்ளதும், வெட்டப்பட்டதும், கட்டை செங்கல் முதலியவைகளால் கட்டப்பட்டதுமான ஜலாசய மெதுவோ அது **'கூபம்'** எனப்படும்.

வ்யாஸர் :-ஓடத்திலிருந்து மலமூத்ரவிஸர்ஜனம் செய்யக்கூடாது. ஸ்நானம் செய்வதற்காக நதியைத்தாண்டிச் செல்லக்கூடாது ஆசமனம் செய்யாமல் நதியைத்தாண்டக்கூடாது. அனுஷ்டானத்திற்காக நதியைத்தாண்டிச் செல்லக்கூடாது.

மனு :—பிறருடையதான ஜலாசயங்களில் ஒருகாலும் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. செய்தால் ஜலாசயத்தைச் செய்தவனின் பாபத்தின் கால்பாகத்தோடு ஸம்பந்தப்படுகிறான். பிறனின் வாஹனம், படுக்கை, ஆஸனம், கிணறு, பூந்தோட்டம்,

शय्यासनान्यस्य कूपोद्यानगृहाणि च । अदत्तान्युपयुञ्जान एनसस्स्यात्तुरीयभाक् ॥ अस्य = परस्य । तुरीयभाक् = तुरीयांशभाक् ॥

नद्याद्यसम्भवविषये मनुः—

‘अलाभे देवखातानां सरसां सरितां तथा । उद्धृत्य चतुरः पिण्डान् पारक्ये स्नानमाचरेत्’ इति ॥

अनेनैवाभिप्रायेण शौनकोऽपि— ‘वापीकूपतटाकेषु यदि स्नायात् कदाचन । उद्धृत्य मृत्पिण्डान् दश पञ्च वा क्षिपेत्’ इति ॥

जाबालिः—

‘न पारक्ये जले स्नायात् न भुञ्जीत महानिशि । नार्द्रैककं च वसनं परिदध्यात् कदाचन ॥ पञ्च पिण्डान् समुद्धृत्य पारक्ये स्नानमाचरेत्’ इति ॥

வீடு இவைகளை அனுமதியின்றி உபயோகித்துக் கொள்ளுகின்றவன் (சொந்தக்காரனின்) பிறனின் பாபத்தின் நாலிலொரு பாகத்தை அடைபவனாக ஆவான. (தர்மத்திற்காக விடப்பட்டிருந்தால் தோஷமில்லை.)

நதீ முதலியவை கிடைக்காத விஷயத்தில்,

மனுவே :—தேவகாதங்கள், ஸரஸ்ஸுகள், நதிகள் இவை கிடைக்காவிடில், பிறருடைய ஜலாசயத்தில், நான்கு மண் உருண்டைகளை எடுத்து வெளியில் போட்டுவிட்டு ஸ்நானம் செய்யலாம்.

இதே அபிப்ராயத்துடன்,

சௌனகரும் :—வாபீ, கூபம், தடாகம் இவைகளில் எப்பொழுதாவது ஸ்நானம் செய்தால், அதிலிருந்து, பத்து அல்லது ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை வெளியில் போடவேண்டும்.

ஜாபாலி :— பிறருடைய ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது. மஹாராத்ரியில் போஜனம் செய்யக்கூடாது. ஒரு காலும் ஈரவஸ்த்ரம் தரிக்கக்கூடாது. ஒரு வஸ்த்ரத்தைமட்டில் தரித்திருக்கக்கூடாது. பிறர் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை எடுத்து வெளியிற் போட்டுவிட்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑌨𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌵𑌾𑌰𑌿𑌷𑍁 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌦𑍀𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤 𑌹𑍍𑌰𑌦𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌉𑌦𑌕𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌾𑌭𑌿𑌘𑌾𑌤𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌕𑍂𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌜𑌲𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌮𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌹𑍍𑌰𑌦𑌃 ॥ '𑌨𑌦𑍀𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑌃𑌕𑍂𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌯𑍋𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌯𑍋 𑌜𑌲𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌰𑌦𑌃 𑌸 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌪𑌰𑌕𑍀𑌯𑌨𑌿𑌪𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌨𑌿𑌪𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌪𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌸𑍇𑌤𑍁𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌚 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍇𑌤𑍂𑌨𑍍 𑌕𑍂𑌪𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌪𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌨𑍋 𑌸𑌦𑌾 ॥ 𑌨𑌿𑌪𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍁 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍

யாக்ஞவல்க்யர் :— பிறர் ஜலாசயங்களில், ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை எடுத்துப்போடாமல் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. நதீ, தேவகாதம், ஹ்ரதம், ப்ரஸ்ரவணம் இவைகளில் மண்ணெடுத்துப் போடாமலே ஸ்நானம் செய்யலாம். ஜலப்ரவாஹ வேகத்தால் செய்யப்பட்டு, நதியின்கரையிலோ, நடுவிலோ அதிக ஆழமுள்ள ஸ்தலம் ஹ்ரதமெனப்படும். 'நதீ, மஹாநதீ இவைகளின் ப்ரவாஹத்தின் கரையிலோ, நடுவிலோ எப்பொழுதும் ஜலமுள்ள ப்ரதேசம் ஹ்ரதமெனப்படுகிறது' என்று பரத்வாஜர் சொல்லியிருப்பதால்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— பிறருடைய ஜலாசயங்களில் ஒருகாலத்தில் ஸ்நானம்செய்தால் ஏழு கை மண்ணுருண்டைகளை அதிலிருந்து எடுத்து வெளியில்போட்டுவிட்டு பிறகு அதில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

சௌனகர் :— 'பிறனால் தேக்கப்பட்ட ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அணையைச்செய்தவன் ஸ்நானபலத்தில்பாகத்தையடைவான். ஆகையால் பிறரால் கட்டப்பட்ட அணைகளையும், பிறரின் கிணறுகளையும் வர்ஜிக்கவேண்டும். அல்லது மூன்று

ण्डांस्तथा । कूपोद्धृत्य तु यत्स्नानं परकीयजलाशये । वृथा भवति तत्स्नानं कर्ता पापेन लिप्यते ॥ कूपतोयेऽपि स्नायाच्च [illegible] समुद्धृतैः ॥ स्नानं तु न घटैः कार्यं नासाग्रविवर्जितैः' इति ॥ कूपात्त्रीन् घटानुद्धृत्य [illegible]न्यपात्रावर्जितैर्जलैः स्नायादित्यर्थः ॥

तथाऽखण्डादर्शे—

'शूर्पवातो नखाग्राम्बु स्नानवस्त्रं घटोदकम् । मार्जनीरेणुकेशाम्बु हन्ति पुण्यं पुराकृतम्' इति ॥

उत्सृष्टेषु सर्वार्थत्वाच्च अनुद्धरणेष्वपि न दोषः ॥

கை மண்ணுருண்டைகளை எடுத்துப்போட்டுவிட்டு ஸ்நானம் செய்யலாம். இது ஆபத்காலத்தில்மட்டும, எபபொழுதுமல்ல. தேக்கப்பட்ட ஜலத்தில் மூன்று மண்ணுருண்டைகளையும், கிணற்றிலிருந்து 'மூன்றுகுடம் ஜலத்தையும் எடுத்துவெளியிடாமல் பிறரின் ஜலாதாரத்தில் ஸ்நானம் கூடாது. செய்தால் அந்த ஸ்நானம் வீணாகும். ஜலாசயத்திற்குடையவனின் பாபத்தோடு ஸம்பந்திப்பான. மற்ற ஜலங்கள் கிடைக்காவிடில் வெளியிலெடுக்கப்பட்ட கிணற்றின் ஜலத்தாலுமம ஸ்நானமம செய்யலாம. மூக்கில்லாத குடங்களால் ஸ்நானமம செய்யககூடாது' என்றார். 'கிணற்றினின்றும் மூன்றுகுடம் ஜலமெடுத்து வெளியில்விட்டு மண்பாத்ரமல்லாத பாத்ரத்தால் விடப்பட்ட ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்' என்பதுபொருள். அவ்விதம்,

அகண்டாதர்சத்தில் :— முறத்தின்காற்று, நகத்தின் நுனி ஜலம், ஸ்நானவஸ்த்ரம், குடத்துஜலம், துடைப்பத்தாலெழும்பும் புழுதி, மயிர்ஜலம் இவை (ஸ்பர்சிககப்பட்டால்) பூர்வபுண்யத்தைப்போக்கும்.

எல்லோருக்குமென்று விடப்பட்ட ஜலாசயங்களில் மண்ணுருண்டைகளை எடுக்காவிடினும் தோஷமில்லை. அவை எல்லோருக்குமென்றதால்.

யதாஹ வ்யாஸ:—

'அநுத்ஸ்ருஷ்டேஷு ந ஸ்நாயாத் ததைவாஸம்ஸ்க்ருதேஷு ச । ஸ்வீயேஷ்வபி ந ஸ்நாயாத் ததைவால்பஜலேஷு ச' இதி ॥

ஸர்வப்ராணிகணோத்தேசேநாக்ருதம் அநுத்ஸ்ருஷ்டம் । அஸம்ஸ்க்ருதம்=அப்ரதிஷ்டிதம் ॥

அத்ர விஜ்ஞாநேஶ்வர:—

'ஸர்வப்ராணிகணோத்தேசேநாத்யக்தேஷு தடாகாதிஷு பஞ்சபிண்டாநநுத்த்ருத்ய ந ஸ்நாயாத் । ஸ்வீயோத்ஸ்ருஷ்டாஸ்வநுஜ்ஞாதேஷு ச பிண்டோத்தரணேநாபி ஸ்நாநமப்யநுஜ்ஞாதம்' இதி ॥

அத்ர ஸ்வஶக்த்யநுஸாரேண பிண்டஸங்க்யாவ்யவஸ்தா த்ரஷ்டவ்யா ॥

வ்ருத்தமநு:—

'அந்யாயோபாத்தவித்தஸ்ய பதிதஸ்ய ச வார்த்துஷே: ।

வ்யாஸர் :— விடப்படாததில் ஸ்நானம செய்யககூடாது. ஸம்ஸ்காரம் (ப்ரதிஷ்டை) இல்லாதவைகளிலும் ஸ்நானம் கூடாது. தன்னுடையதாயினும் ஸமஸ்காரமற்றதில் ஸ்நானம் கூடாது. ஸ்வல்பஜலமுள்ளவைகளிலும ஸ்நானம் கூடாது.

எல்லாப்ராணிகளையுமுத்தேசித்துச செய்யப்படாதது, அநுத்ஸ்ருஷ்டம' எனப்படும் 'அஸமஸ்க்ருத' மென்பதற்கு பரதிஷ்டையிலலாதது என்று பொருள். இதில்,

விக்ஞானேச்வரரும் :— எல்லாபராணிகளையுமுத்தேசித்து விடபபடாத தடாகமுதலியவைகளில் ஐந்து மண்ணுருண்டைகளை எடுத்துப்போடாமல் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. தன்னுடையதும பிறருபயோகத்திற்கு விடப்பட்டு உத்தரவளிக்கப் பட்டதுமான தடாகாதிகளில் மண்ணுருண்டை எடுத்துப் போடுவதன்றியும் ஸ்நானம் செய்யலாமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதில் தனது சக்திக்குத்தகுந்தபடி மண்ணுருண்டைகளின் கணக்கில் வ்யவஸ்தையறியத்தக்கது.

வ்ருத்தமனு :— அன்யாயமார்க்கத்தால் சேர்க்கப்பட்ட பணமுடையவன், பதிதன், வார்த்துஷி (வட்டியால் ஜீவிப்ப

नद्यादिषु तटाकेषु स्नात्वा कृच्छ्रं समाचरेत्' इति॥

शौनकः —

'चण्डालैः खानिताः कूपास्तटाका वाप्य एव वा। तेषु स्नात्वा च पीत्वा च प्राजापत्येन शुध्यति॥ अकामात्तु ब्राह्मणश्चेत् ब्रह्मकूर्चोपवासतः' इति॥

यत्तु शातातपवचनम् —

'चण्डालकूपे कूपे च सेतौ वाप्यादिके तथा। तत्र स्नात्वा च पीत्वा च प्रायश्चित्तं न विद्यते' इति, तदत्यापद्विषयम्॥

चन्द्रिकायाम् —

'नद्यां तु विद्यमानायां न स्नायादन्यवारिषु। न स्नायादल्पतोयेषु विद्यमाने बहूदके' इति॥

शौनकोऽपि —

'बहूदके विद्यमाने च उदके तु मनोहरे। नाल्पोदके द्विजः स्नायान्नदीं चोत्सृज्य कृत्रिमे' इति॥

வன்) இவரின் ஜலாசயங்களில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. செய்தால் ப்ராஜாபத்யக்ருசரம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்

சௌனகர்:-சண்டாளர்களால் வெட்டுவிக்கப்பட்ட கிணறுகள், தடாகங்கள், வாபிகள் இவைகளில் ஸ்நானம் செய்தாலும ஜலபானம செய்தாலும ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரத்தால் சுத்தனுகிறுன். அகஞானததால் செய்தால் ப்ரம்ஹகூர்ச்ச பஞ்சகவ்யப்ராசனம, உபவாஸம இவைகளால் சுத்தனுவான்

சாதாதபர் :— 'சண்டாளர்களால் செய்யப்பட்ட கிணறு, ஸேது (தேக்கம), வாபி முதலியவைகளில் ஸ்நானபானங்கள் செய்தாலும ப்ராயசசித்தமில்லை' என்று சொல்லியுள்ளவசனமோவெனில் அதிக ஆபத்விஷயமாம்

சந்த்ரிகையில் : — நதியிருந்தால் மற்றஜலங்களில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அதிகஜலமிருந்தால் ஸ்வல்பஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

சௌனகரும் ;- மனதிற்கு இனியதாயும் அதிகமாயுமுள்ள ஜலமிருக்கும்பொழுது, ஸ்வல்பஜலத்தில் ப்ராம்ஹணன் ஸ்நா

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

'𑌸𑌶𑌿𑌰𑌾 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑌮𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌟𑌾𑌕𑌾𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍, 𑌅𑌲𑍍𑌪𑌜𑌲𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂, 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌚 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ।
𑌤𑌟𑌾𑌕𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌤𑍋𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌙𑍍𑌖𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌨𑌾𑌲𑍍𑌪𑍋𑌦𑌕𑍇 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍇𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋𑌦𑌕𑌮𑌵𑌗𑌾𑌹𑍇𑌤' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌿𑌚𑍍𑌯 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍 ॥
𑌨𑌾𑌲𑍍𑌪𑌾𑌂𑌭𑌸𑌿 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌮𑌜𑍍𑌜𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌵𑌗𑌾𑌹𑍇𑌤 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌮𑍍 । 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌮𑌜𑍍𑌜𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌰𑌿𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥
𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰=𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑍋𑌦𑌕𑍇 ॥

ணம் செய்யககூடாது. நதியிருந்தால் அதைவிட்டு, மனிதரால் செய்யப்பட்ட குளம் முதலியதில் முழுகக்கூடாது.

'ஜலத்தில் தலையுடன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது' (தலையை முழுக்கக்கூடாது, கைகளினால் இறைத்தஜலத்தால் தலையை நனைக்கவேண்டுமென்பது பொருள்)என்ற **ஆபஸ்தம்பவசனமோ**வெனில் தடாகம முதலிய ஸ்தாவரஜலத்தின் விஷயமும், ஸ்வல்பஜலவிஷயமும, ஸமுத்ரஜலவிஷயமுமாம். அவ்விதமே,

சந்த்ரிகையில் :— ஓடும்நதிகளில் இறங்கி ஜலத்திலுள்ளிருந்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தடாகம் முதலிய ஜலாசயங்களில் ப்ரத்யக்ஷஸ்நானமசெய்யவேண்டும்(முழுகக்கூடாது.)

சங்கரும் :— ஸ்வல்பஜலத்தில் முழுகக்கூடாது, ஸமுத்ரத்தில் முழுகக்கூடாது.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— க்ருஹஸ்தன் நதிகளில் தலையை முழுகி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மற்றவிடங்களில் கைகளால் இறைத்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மற்றவர்களுக்கு முழுகுதல் விஹிதமாகும். ஸ்வல்பஜலத்தில் தலையை முழுக்கக்கூடாது. ஸமுத்ரத்தில் தலையை முழுக்கி ஸ்நானம் செய்யக்

𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇 —

'𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌸𑌾𑌗𑌰𑍌 𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾 𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌦𑍇𑌵𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑌪𑌾𑌂𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌕𑍁𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌃 ॥ 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌶𑌤𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌵𑌗𑌾𑌹𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌿𑌣𑍀 𑌗𑍃𑌹𑌿𑌣𑍀 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍂𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌸 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌵𑌪𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌵𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃 —

'𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌗𑌰𑍍𑌭𑌿𑌣𑍀𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌦𑌿 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑍌

கூடாது. க்ரியாஸ்நானத்தில் தலையை முழுககலாம. ஸ்தாவர ஜலாசயத்திலும், நதிகளிலும் தலையை முழுக்கலாம்.

ஸமுத்ரஸ்நானம்

ஸமுத்ரஸ்நானம் பர்வகாலத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளது,

மஹாபாரதத்தில் *:— அசவத்தவ்ருக்ஷம, ஸமுத்ரம் இவ்விருவரையும் ஸேவிக்கவேண்டுமேயல்லாது தொடக்கூடாது. அசவத்தத்தை சனிக்கிழமையிலும், ஸமுத்ரத்தைப் பர்வகாலத்திலும் தொடலாம் ஓ கௌந்தேய! மற்றக்காலத்தில் ஸமுத்ரததைக குசத்தின் நுனியாலுமகூடத் தொடக்கூடாது. ஒருமுறை ஸமுத்ரத்தில் ஸ்நானம செய்வாளுகில், லக்ஷம் ஜன்மங்களில் செய்த பாபம் முழுவதினின்றும் விடுபடுகிறுன். எவனின் பார்யை கர்ப்பிணியோ அவன், தூரதேசப்ரயாணத்தையும், வபனத்தையும், ஸமுத்ரஸ்நானத்தையும் சவ வஹனத்தையும வர்ஜிககவேண்டும.*

பரத்வாஜர் *:— கர்ப்பிணியின் பதியாயுள்ளவன், க்ஷௌரம், ஸமுத்ரஸ்நானம இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. செய்வாளுகில் அவனுக்குக் குழந்தை தரித்திராது, நிச்சயம். பானுவாரம, அங்காரகவாரம் இவைகளில் பர்வங்கள் நேர்ந்தாலும்*

ராஹுவாரயோரப்யத்ர பர்வணோராஹுயோரபி । ஸுதார்த்தீ காமீ ந ஸ்நாயாத் கதாசித்து க்ரஹணே தயோ:' இதி ॥

ஶுத்தபர்வவிஷயம் । வித்தாயாம் து ஸ்மர்யதே—

'வித்தே பர்வணி ந ஸ்நாயாச்சதுர்தஶ்யா(ம்) ஸமுத்ரக: । ஸா பௌமேந யதி ஸ்நாயாத் தாமதிக்ரம்ய பர்வணி ॥ சதுர்தஶ்யம்ஶகம் த்யக்த்வா பர்வாம்ஶவர்ஜ்ய । ஸமுத்ரஸ்நாநம் ப்ரகுர்வீத கங்காஸ்நாநபலம் லபேத்' இதி ॥

ஸங்க்ரஹே—

'பௌமாந்விதா க்ருஷ்ணசதுர்தஶீ யா தஸ்யாம் து பர்வாம்ஶக ஏவ யோக்ய: । ஸ்நாநே க்ருதே தத்ர ச ஜந்மஜந்ம பாபம் நிஹந்தி ஜந்மாந்தரஸஞ்சிதம் யத்' இதி ॥

பரத்வாஜ:—

'க்ருஷ்ணாங்காரகசதுர்தஶ்யாம் யோऽப்தௌ ஸ்நாநம் ஸமாசரேத் । தஸ்ய ஜந்மஸஹஸ்ரேஷு ஸஞ்சிதம் பாபம் ப்ரணஶ்யதி' இதி ॥

புத்ரனை விரும்பியவன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. க்ரஹணம் நேர்ந்தால் அவைகளில் செய்யலாம். இவ்விதம் சொல்லியது சுத்தமான பர்வங்களைப்பற்றியது.

வித்தமானபர்வங்களிலோவெனில்,

பரத்வாஜர்:— சதுர்தசியால் வித்தமானபர்வத்தில் ஸமுத்ரத்தில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அந்தச் சதுர்தசி அங்காரகவாரத்தில் நேர்ந்தால், அந்தச் சதுர்தசியை அதிக்ரமித்து பர்வகாலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சதுர்தசியின் காலத்தைவிட்டு, பர்வகாலத்திலேயே ஸமுத்ரஸ்நானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்பவன் கங்காஸ்நானத்தா லுண்டாகும் பலனையடைவான்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:— பௌமவாரத்துடன்கூடிய க்ருஷ்ண சதுர்தசியெதுவோ அதில் பர்வகாலமே ஸ்நானத்திற்கு யோக்யமானது. அதிலேயே ஸ்நானம் செய்தால் முன்ஜன்மங்களில் ஸம்பாதித்துள்ள பாபங்களை உடனே போக்குவான்.

பரத்வாஜர்:— க்ருஷ்ணாங்காரகசதுர்தசியில் எவன் ஸமுத்ர ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவனது முன்ஜன்மங்கள் பலவற்றில் செய்யப்பட்ட எல்லாப்பாபங்களும் நசிக்கின்றன.

𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌰𑌹𑌿𑌤𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍀𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 —

'𑌸𑍇𑌤𑍌 𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑍇 । 𑌨 𑌵𑌾𑌰𑌦𑍋𑌷𑌾𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑍈𑌮𑌿𑌨𑌿𑌃 —

'𑌸𑍇𑌤𑍌 𑌨𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌃 𑌕𑌾𑌲𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍇𑌤𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃 —

'𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌪𑌿𑌲𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌃 । 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋𑌦𑌕𑌜𑌲𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌨 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋𑌦𑌕𑍇𑌨, '𑌅𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑌾𑌭𑌿𑌰𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌞𑍍𑌚 𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍌 — '𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 । '𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾'𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥

இந்தவசனம் பர்வஸம்பந்தமில்லாத சதுர்தசியைப்பற்றியதாம்.

புராணத்தில் :- ராமஸேதுவினும், காவேரீஸங்கமத்தினும், கங்காஸங்கமத்தினும், வாரதோஷத்தைப் பார்க்கவேண்டாம். பர்வங்களில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

ஜைமினி :— ஸேது காலத்தை அபேக்ஷிப்பதில்லை. ப்ரதிதினமும் ஸ்நானம் புகழப்படுகிறது. காலபேதத்திற்கு நிஷேதமென்பது ஸேதுவைத்தவிர்த்த மற்றவிடங்களைப்பற்றியது.

பராசரர் :- அக்னிசயனம் செய்தவன், காராம்பசு, யாகத்தில் தீக்ஷிதன், அரசன், ஸன்யாஸீ, ஸமுத்ரம் இவர்கள் பார்ப்பதாலேயே (பார்ப்பவரை) சுத்தராக்குகின்றனர். ஆகையால் ப்ரதிதினமும் பார்க்கவேண்டும்.

ஸமுத்ரஸ்நானத்தில் வேறு ஜலத்தாலேயே ஆசமனம் செய்யவேண்டும், ஸமுத்ரஜலத்தால் ஆசமனம் கூடாது. 'உப்பில்லாதஜலத்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். **தைத்தீரிய ச்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது:-**

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய:—

'நத்யாமஸ்தமிதே ஸூர்யே ஸ்நாநம் வர்ஜயேத் ஸதா புத: |
நத்யாம் ஸ்நாத்வா நதீமந்யாம் ந ப்ரஶம்ஸேத தர்மவித்' இதி ||

ஶௌநகோऽபி—

'ந நதீஷு நதீம் ப்ரூயாத் பர்வதேஷு ந பர்வதம் | நாந்யச்ச ப்ரஶம்ஸேச்ச தத்ரஸ்த: தீர்தேஷ்வாயதநேஷு' இதி ||

தேவல:—

'ஸ்நாதும் நதீம் ஸமாஸாத்ய நாந்யாம் ஸ்நாநே நதீம் ஸ்மரேத் | ஸ்மரேச்சேத் யதி ஸ்மரேத்ததா தஸ்ய புண்யம் ப்ரணஶ்யதி' இதி ||

வ்யாஸ:—

'குருக்ஷேத்ரம் கயாம் கங்காம் ப்ரபாஸம் நைமிஶம் ததா | தீர்தாந்யேதாநி ஸர்வாணி ஸ்நாநகாலே ஸ்மரேத் புத:' இதி ||

—'ஆகையால் ஸமுத்ரத்தைப்பருகுவதில்லை' என்று. தர்ப்பணம் முதலியதை ஸமுத்ரஜலத்தாலேயே செய்யவேண்டும். நிஷேதமில்லாததால், என்று சந்த்ரிகையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— அறிந்தவன், எப்பொழுதும் ஸூர்யாஸ்தமயத்திற்குப்பிறகு நதியில் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்க வேண்டும் தர்மமறிந்தவன் நதியில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, (அங்கே) மற்றொரு நதியைப் புகழக்கூடாது.

சௌனகரும் :- ஒருநதியிலிருந்து மற்றொருநதியைச் சொல்லக்கூடாது. ஒரு மலையிலிருந்து மற்றொரு மலையைச் சொல்லக் கூடாது. ஒரு தீர்த்தத்திலிருந்து மற்றொரு தீர்த்தத்தையும், ஒரு தேவாலயத்திலிருந்து மற்றொரு தேவாலயத்தையும் புகழக்கூடாது.

தேவலர் :— ஒரு நதியையடைந்து ஸ்நானம் செய்யும் பொழுது மற்றொரு நதியை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. ஸ்மரித்தானாகில் அப்பொழுது அவனது புண்யம் நசிக்கின்றது.

வ்யாஸர் :— குருக்ஷேத்ரம், கயை, கங்கை, ப்ரபாஸம், நைமிசம் இந்த தீர்த்தங்களெல்லாவற்றையும் அறிந்தவன் ஸ்நான காலத்தில் ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

संग्रहेऽपि—

'गङ्गागयाकुरुक्षेत्रप्रयागोदधिसङ्गमान् । तीर्थान्येतानि संस्मृत्य ततो मज्जेज्जलाशये' इति ॥

वर्ज्यान्याह व्यासः—

'नद्यां यत्र परिभ्रष्टं नद्यां यत्र विनिःसृतम् । प्रत्यागतं यत्र तत्तोयं परिवर्जयेत्' इति ॥ परिभ्रष्टं=विच्छिन्नम् ॥ विनिःसृतं=अविच्छिन्नम् ॥

गर्गः—

'प्रत्यावर्त्तोदकेऽपि स्नानं वर्जनीयं द्विजातिभिः' इति ॥

बोधायनोऽपि—

'अधोवर्णादिके स्नानं वर्ज्यं नद्यां द्विजातिभिः । नद्यां रजकतीर्थं तु दशहस्तेन वर्जयेत् ॥ स्नानं रजकतीर्थे तु भोजनं गणिकागृहे । पश्चिमोत्तरशायित्वं शक्रस्यापि हरेच्छ्रियम्' इति ॥

ஸங்க்ரஹத்திலும் :— கங்கை, கயை, குருக்ஷேத்ரம், ப்ரயாகம், ஸமுத்ரஸங்கம் இந்தத் தீர்த்தங்களை ஸ்மரித்துப் பிறகு ஜலாசயத்தில் முழுகவேண்டும்.

பரிஹரிக்கத்தகுந்த ஜலங்கள்.

வர்ஜிக்கத்தகுந்த ஜலங்களைச் சொல்லுகிருர்,

வ்யாஸர் :— நதியினின்றும் வெளிவந்து அதன் ஸம்பந்தமில்லாததும், நதியினின்று வெளிவந்து தொடர்ந்துள்ளதும், ஓடித்திரும்பிவருவதுமான ஜலத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

கர்கர் :— திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கும் ஜலத்தில் ஸ்நானத்தை த்விஜர்கள் (மூன்று வர்ணத்தார்) வர்ஜிக்கவேண்டும்.

போதாயனரும் :— கீழ்வர்ணத்தானின் ஜலத்தில் (துறையில்) த்விஜர்கள் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். நதியில் வண்ணான் துறையைப் பத்துமுழம் தூரம் வரையில் வர்ஜிக்கவேண்டும். வண்ணான் துறையில் ஸ்நானமும், வேச்யையின் க்ருஹத்தில் போஜனமும், மேற்கு வடக்கு திக்குகளில் தலையை வைத்துப்படுப்பதும், இந்த்ரனின் ஸம்பத்தையும் அபஹரிக்கும்

ஶாண்டி³ல்ய꞉—

'க்³ராஹாதி³ஸேவிதே ரௌத்³ரே நீசாவாஸஸமீபகே³ ।
ஶ்மஶாநவாஸ்துகே³ऽஜ்ஞாதே ஸ்நாயாந்நாவரோதி⁴தே ॥
ந ஸ்நாயாத் ஸஹ ஶூத்³ரேண ந ஸ்த்ரீபி⁴ர்ந ச நாஸ்திகை꞉ ।
ந பாஷண்டை³ஶ்ச பா³லைஶ்ச ந ரோக்³யஶுசிபி⁴ர்நரை꞉'
இதி ॥

யோக³யாஜ்ஞவல்க்ய꞉—

'அக்³ராஹ்யாஸ்ஸ்யுரிமா꞉ பூர்வம் நத்³யா꞉ ப்ராயோऽதிவேகி³கா꞉ ।
க்ஷோபி⁴தா வா கேநாபி யாஶ்ச தீர்த²விநாக்ருதா꞉' இதி ॥

காத்யாயந꞉—

'யாஶ்ஶோஷமுபக³ச்ச²ந்தி க்³ரீஷ்மே குஸரிதோ ஹி தா꞉ ।
தாஸு ப்ராவ்ருஷி ந ஸ்நாயாத் அபூர்ணே த³ஶவாஸரே ॥
த³ஶராத்ரேண ஶுத்³த்⁴யந்தி பூ⁴மிஷ்ட²ம் ச நவோத³கம்' இதி ॥

சாண்டில்யர்:— முதலை முதலியதுகளுள்ளதும், கடுமையுள்ளதும், சண்டாளாதிகளின் வாஸத்திற்குச் சமீபத்திலிருப்பதும், ச்மசானத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ளதும், அறியப்படாததும், தடுக்கப்பட்டதுமான ஜலத்தில் ஸ்நானம் கூடாது. சூத்ரனுடனும், ஸ்த்ரீகளுடனும், நாஸ்திகர்களுடனும், பாஷண்டர்களுடனும், பாலர்களுடனும், ரோகிகளும், அசுத்தருமான மனிதருடனும் சேர்ந்து ஸ்நானம செய்யக்கூடாது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:— நதியின் பெருக்கில் முதல் வேகத்திலுள்ள ஜலம அசுமமானதால் அதை க்ரஹிக்கக்கூடாது. எவனாலாவது கலக்கப்பட்டதையும் க்ரஹிக்கக்கூடாது. துறையில்லாத இடத்திலிருந்தும் க்ரஹிக்கக்கூடாது.

காத்யாயனர்:— எந்தச் சிறிய நதிகள் கோடைகாலத்தில் ஜலமற்று வற்றுகின்றனவோ அவைகளில், மழைகாலத்தில் புதுஜலத்தில் பத்துநாட்கள் பூர்ணமாகாதவரையில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. அவை பத்து நாள்களுக்குப் பிறகு சுத்தமாகின்றன. பூமியில் (குளம் முதலியதில்) உள்ள புது ஜலமும் அவ்விதமே.

𑌉𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌯𑌤𑌿 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

‘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌤𑌪𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 । 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

‘𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌜𑌪𑍍𑌯𑌮𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍃𑌥𑌾 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍—

‘𑌆𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌕𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌉𑌷𑍍𑌣𑌾𑌮𑍍𑌭𑌃 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿, 𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌮𑌤𑍇—‘𑌆𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍋 𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌿𑌂𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌤𑌾𑌪𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾’ 𑌇𑌤𑌿, 𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇— ‘𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾’ 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

உஷ்ணோதக ஸ்நானம்.

உஷ்ணோதகத்தை நிஷேதிக்கின்றார்,

சங்கர்:— உஷ்ணோதகத்தாலும், பிறருக்குச் சொந்தமான ஜலத்தினாலும் ஸ்நானம் செய்தவனுக்குச் சரீர சுத்தி மட்டிலுண்டு. அவன் ஸ்நானபலத்தை அடையமாட்டான்.

யாக்ஞவல்க்யர்:— உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்வது வீண். வேதஸம்பந்தமில்லாத ஜபம் வீண், வேதத்தைக் கற்காதவனிடம் கொடுக்கும் தானம் வீண், ஸாக்ஷியில்லாத போஜனமும் வீணாகும்.

'ஜலம் எப்பொழுதும் சுத்தம், அதற்கு அக்னி சோதகமாகும். ஆகையால் எக்காலத்திலும் உஷ்ணோதகம் சுத்திகரமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது' என்று உஷ்ணோதக விதியும், ஷட்த்ரிம்சன்மதத்தில் உள்ள 'ஜலம் இயற்கையிலேயே சுத்தம், அக்னியுடன் சேர்ந்தால் அதிக சுத்தம், ஆகையால் உஷ்ணோதக ஸ்நானத்தை ஸாதுக்கள் புகழ்கின்றனர்' என்ற

तथाच यमः—

'सूर्यस्य करैः पूतं पुनः पूतं च वह्निना । शुद्धोष्णोदकं तस्मात्स्नाने प्रशस्तं तु साधवः' इति ॥ यदा तु नद्यादिकं न लभ्यते, तदाऽनातुरस्याप्युष्णोदकस्नानमनिषिद्धमित्याह यमः—

'नित्यं नैमित्तिकं चैव क्रियाङ्गं मलकर्षणम् ।
तीर्थाभावे तु कर्तव्यमुष्णोदकपरोदकैः' इति,

यत्तु वृद्धमनुनोक्तम्—

'मृते जन्मनि संक्रान्तौ श्राद्धे जन्मदिने तथा ।
अस्पृश्यस्पर्शने चैव न स्नायादुष्णवारिणा ॥
संक्रान्त्यां भानुवारे च सप्तम्यां राहुदर्शने ।
आरोग्यपुत्रवित्तार्थी न स्नायादुष्णवारिणा ॥' इति

வசனமும், மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலுள்ள 'ஸூர்யகிரணங்களால் சுத்தமாயும், மறுபடி அகனியால் சுத்தமாயுமுள்ளது உஷ்ணோதகம், ஆகையால் ஸாதுக்கள் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானத்தைப் புகழ்கின்றனர், என்றவசனமும் வ்யாதியுள்ளவன் விஷயமாம். அவ்விதமே,

யமன் :— ஸூர்யகிரணங்களால் சுத்தமாயும், மறுபடி அகனியால் சுத்தமாயுமுள்ளது உஷ்ணோதகம் ஆகையால் அந்த உஷ்ண ஜலம் வ்யாதியுள்ளவன் ஸ்நானத்தில் சலாக்யமாகியது.

எககாலத்தில் நதி முதலியது கிடைக்கவில்லையோ அப்பொழுது வ்யாதியில்லாதவனுக்கும் உஷ்ணோதக ஸ்நானம் நிஷித்தமல்ல வென்கிறார்,

யமன் :— தீர்த்தமில்லாவிடில், நித்யம், நைமித்திகம், க்ரியாங்கம், மலாபகர்ஷணம் என்ற ஸ்நானங்களை உஷ்ணோதகத்தாலும், பிறருடைய ஜலத்தாலும் செய்யலாம்.

வ்ருத்தமனு :— "இறப்பு, பிறப்பு, ஸங்க்ரமணம், ச்ராத்தம், ஜன்மதினம், தொடக்கூடாதவரின் ஸ்பர்சம் இந்த நிமித்தங்களுக்கான ஸ்நானத்தை உஷ்ணோதகத்தால் செய்யக்கூடாது. ஸங்க்ரமணம், பானுவாரம், ஸப்தமீ, க்ரஹணம் இவைகளில் ஆரோக்யம், புத்ரன், தனம் இவைகளை விரும்புகிறவன் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. எவன் பௌர்ணமாஸியிலும், அமையிலும், உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம்

र्णमास्यां तथा दर्शे यः स्नायादुष्णवारिणा॥ स गोहत्याकृतं पापं प्राप्नोत्येव न संशयः’ इति, एतेन उक्तेषु मरणादिषु तीर्थाभावेऽपि नोष्णोदकैः स्नायात्, अपि तु परकीयैरुद्धृतैः कूपोदकैर्वा स्नायादित्युक्तत्वादविरोध इति चन्द्रिकामाधवीययोः॥

उष्णोदकस्नाने विशेषमाह व्यासः—

‘शीतास्वप्सु निषिच्योष्णा मन्त्रसंभारसंभृताः।
गेहेऽपि शस्यते स्नानं तद्धीनमफलं बहिः’ इति॥

संभाराः=मृदादयः॥ बहिः=तटाकादौ॥

विवस्वान्—

‘मन्त्रसंभारसंयुक्तं मुख्यस्नानमुच्यते। स्नानेऽवगाहने चैव प्लवनं विधिवर्जिते’ इति॥

स्मृत्यर्थसारे—

‘सर्वदा नित्यकर्मार्थं स्नायादेव कवोष्णेन।

செய்கின்றானோ, அவன், கோவதத்தாலுண்டாகும் பாபத்தை அடைகிறான், ஸம்சயமில்லை" என்றார். 'இதனால், சொல்லிய மரணம் முதலியவைகளில் தீர்த்தமில்லாவிடினும் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் கூடாது. ஆனால், பிறருடைய ஜலங்களினாலாவது, கிணற்றிலிருந்து வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலங்களினாலாவது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லியதாகிறது என்பதால் விரோதமில்லை' என்று, சந்த்ரிகையிலும் மாதவீயத்திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

உஷ்ணோதகஸ்நானத்தில் விசேஷத்தைச்சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— குளிர்ந்தஜலத்தில் உஷ்ணஜலத்தைச்சேர்த்து மந்த்ரங்களுடனும், ம்ருத்திகைமுதலியதுடன்சேர்ந்த அந்த ஜலத்தினால் செய்யும் ஸ்நானம் வீட்டிலானாலும் புகழப்படுகிறது. மந்த்ரங்களும் ஸம்பாரங்களுமில்லாமல் வெளியில் தடாகம் முதலியதில் செய்தாலும் அது பலமற்றது.

விவஸ்வான் :— மந்த்ரங்களுடனும், ஸம்பாரத்துடனும் கூடியதே ஸ்நானமெனப்படுகிறது. அவையில்லாத ஸ்நானமும் அவகாஹனமும் மிதப்பதுபோலாகும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— எப்பொழுதும், நித்யகர்மத்

विना मृत्तिकया वापि सकृदुष्णेन वारिणा' इति ॥

गौतमः—

'शिवलिङ्गसमीपे तु यत्तोयं समवस्थितम् ।
शिवगङ्गेति विज्ञेया तत्र स्नात्वा शिवं व्रजेत् ॥
जलं शुद्धमशुद्धं वा विष्ण्वालयसमीपतः । विष्णु-
गङ्गासमं तोयं महापातकनाशनम्' इति ॥

॥ इति स्नानजलानि ॥

अथ मृदाद्याहरणम् ॥

दक्षः—

'चतुर्थे च तथा भागे स्नानार्थं मृदमाहरेत् ।
तिलपुष्पकुशादीनि स्नानं चाकृत्रिमे जले' इति ॥

याज्ञवल्क्यः—

'मृत्तिकां गोमयं दूर्वां पुष्पाणि समिधस्तथा ।

திற்காக எவ்விதமாயாவது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ம்ருத்தி கையில்லாமலாவது உஷ்ணோதகத்தினாலாவது ஒருமுறை ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

கௌதமர் :— சிவலிங்கத்தின் ஸமீபத்தில் எதிரில் எந்த ஜலமிருக்கின்றதோ, அது சிவகங்கையென்று அறியத்தக்கது. அதில் ஸ்நானம் செய்தால் சிவனை அடைவான். விஷ்ணுவின் ஆலயத்திற்குச்சமீபத்திலுள்ள ஜலம் சுத்தமாயினும், அசுத்தமாயினும், அது விஷ்ணுகங்கைக்குச்சமமானதும், மஹாபாபங்களையுமகற்றுவதாயுமாகும்.

ஸ்நானார்ஹஜலப்ரகரணம் முற்றிற்று

ம்ருத்திகை முதலியதைக் கொண்டுவருதல்.

தக்ஷர் :— எட்டாய்ப் பிரிக்கப்பட்ட பகலின் நான்காவது பாகத்தில், ஸ்நானத்திற்காக ம்ருத்திகை, எள், புஷ்பம், குசம் முதலியதைக் கொண்டுவரவேண்டும். மனிதரால் செய்யப்படாத ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— ஸ்நானத்திற்காக ம்ருத்திகை, கோம

𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌶𑍁𑌚𑌿𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌰𑍍𑌕𑌰𑌾𑌶𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾 । 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌪𑍀𑌤𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 ॥ 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑌾𑌖𑍂𑌤𑍍𑌕𑌰𑌾𑌲𑍇𑌪𑌾 𑌜𑌲𑌾𑌧𑍍𑌵 𑌪𑌥𑌿𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌃 । 𑌕𑍃𑌤𑌶𑍌𑌚𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌃 ॥ 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌨 𑌗𑍋𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋𑌷𑍇 𑌤𑍁 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃 ॥ 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌚 𑌭𑍌𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌵𑌾𑌰𑌯𑍋𑌃 । 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌰𑌵𑍌' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌮𑍃𑌦𑌮𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍁𑌶𑌤𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌮𑍇𑌵 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யம், தர்ப்பங்கள், வாஸனையுள்ள புஷ்பங்கள் இவைகளை ஸ்நான காலத்தில் சுத்தனுய்க்கொண்டுவரவேண்டும்.

சாதாதபர் :— சுக்கான், கல் இவையில்லாத மண்ணை சுத்தமானப்ரதேசத்திலிருந்து க்ரஹிக்கவேண்டும. சிவப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை என்ற மூன்றுவிதமுள்ளது ம்ருத்திகை. புற்று, எலிவளை, பூசப்பட்டஇடம, ஜலம், வழி, வ்ருக்ஷம், சௌசம்செய்து மீதியுள்ளது என்ற ஏழுஇடங்களிலிருந்து ம்ருத்திகையை க்ரஹிக்கக்கூடாது. ம்ருத்திகையையும், கோமயத்தையும ராத்ரியில் கொண்டுவரக்கூடாது. புத்தியுள்ள மனிதன் கோமூத்ரத்தை ப்ரதோஷத்தில் க்ரஹிக்கக்கூடாது. காலையில் ம்ருத்திகா ஸ்நானத்தைசசெய்யக்கூடாது. மங்களவாரம், பானுவாரம் இவைகளிலும் கூடாது. மத்யந்தினத்தில் செய்யவேண்டும மத்யந்தினத்திற்குப்பிறகும் செய்யககூடாது.

வ்யாஸர் :— பிறகு மத்யாஹ்ன காலத்தில் ஸ்நானத்திற்காக, ம்ருத்திகை, புஷ்பம், அக்ஷதை, குசம், திலம், கோமயம், கந்தம் இவைகளைக் கொண்டு வரவேண்டும்.

गृह्यपरिशिष्टे —

'शुचौ देशे खनित्रेण खात्वा गायत्र्या (खनित्रेण) खात्वा उपरिभूमिं चतुरङ्गुलमपास्याधस्तनीं भूमिं तथा खात्वा गायत्र्योद्धृत्य भूमिमादाय शुचौ तीरे निधाय गायत्र्या प्रोक्षेत्' इति ॥

योगयाज्ञवल्क्यः —

'गत्वोदकान्तं विधिवत् स्थापयेत्तत्पृथक् क्षितौ।
त्रिधा कृत्वा मृदं तां तु गोमयं च विचक्षणः ॥
अधमोत्तममध्यानामङ्गानां पृथक्स्मृताः' इति ॥

शौनकः —

'शुचिर्भूत्वा मृदं दूर्वामपामार्गं च गोमयम्।
गत्वोदकान्तं विधिवत् स्थापयेत्तान् पृथक् क्षितौ'
इति ॥

माधवीये —

'दशाहीनेन वस्त्रेण स्नायात् कौपीनकादृते।
नान्यदीयेन नार्द्रेण न स्यूतेन शयितेन च ॥

க்ருஹ்யபரிசிஷ்டத்தில் :— சுத்தமான ஸ்தலத்தில் மண் வெட்டியால், காயத்ரீமந்த்ரத்தால் பூமியைப்பறித்து, மேலுள்ள மண்ணை நாலங்குல அளவு தள்ளி, அடியிலுள்ள மண்ணை அப்படியே பறித்து, காயத்ரியால் எடுத்து, எடுத்த மண்ணைச் சுத்தமான ஜலக்கரையில் வைத்து, காயத்ரியால் ப்ரோக்ஷிக்கவும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— ஜலத்தின் சமீபத்திற்குச் சென்று, அதைத் தனியாய்ப் பூமியில் வைக்கவும். அந்த மண்ணையும், கோமயத்தையும் மூன்றுபாகமாய்ப் பிரிக்கவேண்டும். தாழ்ந்த அங்கம், மத்யமமான அங்கம், உத்தமமான அங்கம் இவைகளுக்காக மண்ணைச் சேர்க்காமல் வைக்கவேண்டும்.

சௌனகர் :— சுத்தனாய் ம்ருத்திகை, அறுகு, நாயுருவி, கோமயம் இவைகளை எடுத்து ஜலஸமீபத்திற்சென்று, அவைகளை விதிப்படி பூமியில் வைக்கவும்.

மாதவீயத்தில் :— தலைப்பில்லாத வஸ்த்ரத்துடனும், கௌபீனமில்லாமலும், பிறரின் வஸ்த்ரத்துடனும், ஈர வஸ்த்

𑌜𑌲𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌗𑍃𑌹𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑌯𑌨𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌲𑌯𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑍍𑌤
𑌪𑌾𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌥𑌂𑌚𑌨' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

‘𑌮𑍃𑌦𑍈𑌕𑌯𑌾 𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌭𑍇𑌸𑍍𑌤𑌥𑍋𑌪𑌰𑌿 । 𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚𑌤𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌷𑌡𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌷𑌡𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚𑌤𑌸𑍃𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌙𑍍𑌘𑍇 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌂 𑌕𑌟𑌿𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌮𑍃𑌦𑍈𑌕𑌯𑌾 𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌚 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌲𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌤𑌃 । 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌲𑍇𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

‘𑌮𑍃𑌦𑍍𑌗𑍋𑌮𑌯𑌾𑌦𑌿𑌲𑌿𑌪𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌮𑌲𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ।

ரத்துடனும், ஊசியால் தைக்கப்பட்ட வஸ்த்ரத்துடனும ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. ஜலம், தேவாலயம், படுக்கை, ப்ராம்ஹணக்ருஹம் இவைகளில் கால்களை அலம்பியே ப்ரவேசிக்க வேண்டும். எக்காரணத்தாலும், கால்களை அலம்பாமல் ப்ரவேசிக்கக்கூடாது.

வஸிஷ்டர் :— ஒரு மண்ணால் தலையையும், இரண்டு மண்களால் நாபிக்குமேலும், நான்கு மண்களால் நாபிக்குக் கீழும், ஆறு மண்களால் பாதங்களையும் அலம்பி, தேஹம் முழுவதையும் அலம்பி, விதிப்படி இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர் :— ஆறு மண்களால் கால்களையும், நான்கு மண்களால் முழங்கால்களையும், நாபி, இடுப்பு இவைகளை மூன்று மண்களாலும், ஒரு மண்ணினால் சிரஸ்ஸையும் அலம்பி, பிறகு ஜலத்தால் அலம்பவேண்டும். மண்ணின் அளவு ஈரநெல்லிக் கனியளவு என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. கோமயத்திற்கும் அதே ப்ரமாணம். பிறகு கோமயத்தால் தேஹத்தைப் பூசவேண்டும். பிறகு அலம்பி, ஆசமனம்செய்து, விதிப்படி கவனமுள்ளவனாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

தக்ஷர் :— அழுக்கால் பூசப்பட்ட தேஹம், மண் கோம

ஸ்நானகாலே த்யஜேத் விப்ர: ஸ்நிக்த(ம்)சைவம் விவர்ஜயேத் ||
ப்ரக்ஷால்ய யஜ்ஞஸூத்ரம் ச ம்ருத்பிரத்பிஸ்ஸநைஸ்ஸநை: |
ஆபாதமஸ்தகம் தேஹம் ததைவ க்ஷாலயேத் த்விஜ:' இதி ||

காயக்ஷாலநாநந்தரக்ருத்யமாஹ ஸௌநக:—

'காயத்ர்யாऽऽதாய ம்ருத்ஸ்நாம் ப்ரோக்ஷ்யாதோ தேவா இதி ம்ருதமபிமந்த்ரயேத் | ததோ யத இந்த்ர ஸ்வஸ்திதா விஶஸ்பதி விரக்ஷோ விம்ருத இதம் ஸு மே ஜரிதரிதி ப்ரதிமந்த்ரம் ப்ரதிதிஶம் க்ஷிபேத் பூர்வாதிக்ரமேண | தத: ஸம்மார்ஜநம் கார்யம் ப்ரதமம் ச ம்ருதா விது: || அஶ்வக்ராந்தேத்யாதயோ மந்த்ரா யஜுர்வேதப்ரஸித்தா: | புநஸ்ஸம்மார்ஜயேதேவ அக்ரமக்ராமிதி ஸ்ம்ருதம் || அக்ரமக்ராம் மந்த்ரேண கோமயேநாபிமந்த்ரயேத் | காண்டாத்காண்டாத் ப்ரரோஹந்தீநாம் ஸஹஸ்ரேண ஶதேந ச | உக்தம் கோமயமந்த்ரம் ச காயத்ர்யா ... ஸ்நாநம் |

யம முதலியவைகளால் சுத்தமாகிறது. ப்ராம்ஹணன் ஸ்நான காலத்தில் பசையுள்ள பூச்சை வர்ஜிக்கவேண்டும். யக்ஞோபவீதத்தை மண்ணாலும் ஜலத்தாலும் மிக மெதுவாய் அலம்ப வேண்டும் கால் முதல் தலை வரையிலுள்ள தேஹத்தை அவ்விதமே அலம்பவேண்டும்.

தேஹத்தை அலம்பிய பிறகு கார்யத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சௌனகர்:— காயத்ரியால் மண்ணை எடுத்து, ப்ரோக்ஷித்து, 'அதோ தேவா:' என்று அபிமந்த்ரித்து, பிறகு 'யத இந்த்ர, ஸ்வஸ்திதா:, விரக்ஷ:, இதம் ஸூமே' என்ற நான்கு மந்த்ரங்களால் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தால் ஒவ்வொரு திக்கிலும் கிழக்கு முதலாகப் போடவேண்டும். மந்த்ரமறிந்துள்ளவன் முதலில் ஒரு ம்ருத்திகையால் சுத்திசெய்துகொள்ளவேண்டும். 'அச்வக்ராந்தே' முதலிய மந்த்ரங்கள் யஜுர்வேதத்தில் ப்ரஸித்தங்கள். மறுபடி கோமயத்தால் 'அக்ரமக்ரம்' என்ற மந்த்ரத்தால் சுத்தி செய்துகொள்ளவும். 'அக்ரமக்ராம் + கோமய' என்பது கோமயமந்த்ரம். 'காண்டாத்காண்டாத்'

ய' இதி த்வாப்யாம் ॥ காண்டாத்காண்டாதிதி த்வாப்யாம் தூர்வயா ஸம்ஸ்ப்ருஶேத் । அபாமார்கேதி மந்த்ர: ! அப பாபமப கில்பிஷமப க்ருத்யாமபோ ரப: । அபாமார்க த்வமஸ்மாகமப து:ஷ்வப்ந்யம் நயஸ்வாஹேத்யபாமார்கேணாவஸ்ப்ருஶேத் ॥ அத ஹிரண்யஶ்ருங்கமாபோதேவீரிதி த்வாப்யாம் உபஸ்தாய ஸுமித்ராந இதி அப உபஸ்ப்ருஶ்ய துர்மித்ரா இதி பஹி: க்ஷிபேத் ॥ தத இந்த்ரஸ்ஸுத்த இத்ய்ருசாஞ்ப: ப்ரவிஶ்ய மநஸா ஜபேத் ॥ தத்ர காயேத ஸாமாநி அபிவா வ்யாஹ்ருதீர்ஜபேத்' இதி ॥

வஸிஷ்ட:—

'யே தே ஶதமிதி த்வாப்யாம் தீர்த்தாந்யாவாஹயேத் த்விஜ: ।
குருக்ஷேத்ரம் கயாம் கங்காம் ப்ரபாஸம் நைமிஶம் ததா ॥
தேவாம்ஶ்ச வரதாந் ஸர்வாந் ஸர்வாநப்ஸுஷதஸ்ததா' இதி ॥

ஶங்க:—

'ப்ரபத்யே வாருணம் தேவமம்பஸாம் பதிமீஶ்வரம் ।
யாசிதம் தேஹி மே தீர்த்தம் ஸர்வபாபாபநுத்தயே ॥

என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் அறுகினால் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் தொட வேண்டும் 'அபபாபம் + நதஸ்வாஹா' என்று நாயுருவியினால் அங்கங்களைத் தொடவேண்டும். பிறகு 'ஹிரண்யசருங்கம், ஆபோதேவீ:' இவைகளால் ஜலோபஸ்தானம்செய்து, 'ஸுமித்ரா:' என்று ஜலத்தைத் தொட்டு, 'துர்மித்ரா:' என்று வெளியில் ஜலத்தை எறியவேண்டும். பிறகு 'இந்த்ரசுத்த:' என்ற ருக்கினால் ஜலத்திலிறங்கி மனதால் ஜபிகக வேண்டும். அங்கு ஸாமங்களைக் கானம் செய்ய வேண்டும். அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளை ஜபிக்கவேண்டும்.

வஸிஷ்டர் :— 'யேதேசதம்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் தீர்த்தங்களை ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். குருக்ஷேத்ரம், கயை, கங்கை, ப்ரபாஸம், நைமிசம், இவைகளையும், வரத்தையளிக்கும் ஸகல தேவர்களையும், ஜலத்திலுள்ள எல்லோரையும் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும்.

சங்கர் :— 'ப்ரபத்யே + ஸதைவமாம்' என்பவை மந்த்ரங்கள், இவைகளின் பொருள்—'ஜலாதிபதியான வருணனைச் சர

தீர்த²மாவாஹயிஷ்யாமி ஸர்வபாபவிநிஷ்க்ருதயே । ஸாந்நித்⁴ய-மஸ்மிம்ஸ்தோயே க்ரியதாம் மத³நுக்³ரஹாத் ॥ ருத்³ராந் ப்ரபத்³யே வரதா³ந் ஸர்வாநப்ஸுஷத³ஶ்ச யாந் ॥ அப: ஸர்வா: ஸமஸ்தாஶ்ச ப்ரபத்³யே வருணம் ததா² ॥ ஶமயந்த்வாஶு மே பாபம் ரக்ஷந்து ச ஸதை³வ மாம்' இதி ॥

வஸிஷ்ட²:—

'ஆபோஹிஷ்டே²தி திஸ்ருபி⁴ஸ்த்³ருபதா³தி³வேத்யபி । ததா² ஹிரண்யவர்ணாபி⁴: பாவமாநீபி⁴ரங்கித: ॥ ததோ(அ)ர்க-மீக்ஷ்ய ஸோங்காரம் நிமஜ்ஜ்யாந்தர்ஜலே ஸ்தி²த: । ப்ராணாயாமாம்ஸ்து குர்வீத கா³யத்ரீம் சாக⁴மர்ஷணம் ॥ ஜப்த்வா மூர்த்⁴நி ஷிஞ்சேத் ததா² மஹாவ்யாஹ்ருதிபி⁴ர்ஜலம்' இதி ॥

ஸங்க்³ரஹே—

'ஸங்கல்ப்ய 'ஸஹஸ்ரபரமா'தி தூ³ர்வாம் ஶிரஸி ந்யஸ்ய 'அஶ்வக்ராந்தே'தி ம்ருத³ம் க்³ருஹீத்வா 'உத்³த்⁴ருதாஸி வராஹேணே'தி ஹஸ்தஸ்தா²ம் ம்ருத³மபி⁴மந்த்ர்ய 'ம்ருத்தி-

ணடைகிறேன். பாபங்களையெல்லாம் போக்குவதற்காகத் தீர்த்தத்தைக் கொடுப்பீராக. தீர்த்தத்தை ஆவாஹனம் செய்கிறேன் இந்த ஜலத்தில் என்னை அருளவேண்டி ஸான்னித்யம செய்யவேண்டும். ருத்ரர்கள், ஜலத்திலிருப்பவர், ஜலங்கள், வருணன் இவர்களைச் சரணடைகிறேன். அவர்கள் உடனே என்பாபத்தைத் தணிக்கவேண்டும். எப்பொழுதுமே என்னைக் காக்கவேண்டும' என்பது.

வஸிஷ்டர் :— 'ஆபோஹிஷ்ட, இதமாப:, த்ருபதாதிவ, ஹிரண்யவர்ண:, பாவமாநிகள்' இவைகளால் மார்ஜனம செய்து, ஸூர்யனைப்பார்த்து, ஓங்காரத்துடன் ஜலத்தில் மூழ்கி, ப்ராணாயாமங்கள் செய்து, காயத்ரீ, அகமர்ஷணம் இவைகளை ஜபித்து, மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் தலையில் ஜலத்தை விடவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ஸங்கல்ப்பித்து, 'ஸஹஸ்ரபரமா' என்று அறுகைத் தலையில்வைத்து, 'அச்வக்ராந்தே' என்று மண்ணை எடுத்து, 'உத்ருதாஸி' என்று கையிலுள்ள மண்ணை அபிமந்த்ரித்து, 'ம்ருத்திகேஹந + ப்ரதிஷ்டிதம்' என்று மண்ணைத்

[illegible] प्रतिष्ठितमिति
[illegible] 'गन्धद्वारा'मिति गोमये-
[illegible] प्रक्षाल्य सलिलं प्रविश्य [illegible]
[illegible] वरुणं तीर्थं याचेत 'हिरण्यशृङ्ग'मिति
द्वाभ्यां ततः 'सुमित्रा न आप ओषधयः सन्त्वि'ति उद-
काञ्जलिं शिरसि निधाय 'दुर्मित्रास्तस्मै' इति उदकाञ्ज-
लिं नैर्ऋत्यां दिशि निरस्य जलस्थ एव 'नमोऽग्नये-
ऽप्सुमत' इति तीर्थं नमस्कृत्य उपस्थाय 'यदपां क्रूर'-
मित्यशुद्धांशं दक्षिणतो निरस्य 'अत्याशना'दिति
द्वाभ्यां पाणिना प्रदक्षिणमुदकमावर्त्य 'इमं मे
गङ्गे' इति गङ्गाद्या दश नदीः स्नानजल आवाहयेत् । कर्ण-
चक्षुर्नासिकामुखानि पिधाय निमज्ज्य 'ऋतञ्च स-
त्यञ्च' इत्यृचमघमर्षणसूक्तं च प्राणायामेन त्रिर्ज-
पेत् ॥ अस्य सूक्तस्य माधुच्छन्दसोऽघमर्षण ऋषिः ।
अनुष्टुप् छन्दः । भाववृत्तः परमात्मा देवता । भावस्य

தேஹத்தில் பூசி, 'கந்தத்வாராம்' என்பதால் கோமயத்தால் தேஹத்தைப்பூசி, அலம்பி, ஜலத்திலிறங்கி, வருணனை 'ஹிரண்ய சருங்கம' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் தீர்த்தத்தை யாசிக்கவேண்டும். பிறகு 'ஸுமித்ரான:' என்பதால் ஜலாஞ்ஜலியைச் சிரஸில் விட்டு, 'துர்மித்ரா:' என்பதால் ஜலாஞ்சலியை நிருருதி திக்கில் எறிந்து, ஜலத்திலிருந்தே 'நமோக்னயே' என்பதால் தீர்த்தத்தை நமஸ்கரித்து, உபஸ்தானம் செய்து, 'யதபாம் க்ரூரம்' என்பதால் ஜலத்தின் அசுத்தாம்சத்தைத் தெற்கில் தள்ளி, 'அத்யாசநாத' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் கையினல் ப்ரதக்ஷிணமாய் ஜலத்தைசுற்றி, 'இமம் மேகங்கே' என்பதால் கங்கை முதலிய பத்து நதிகளைத் தன் ஸ்நான ஜலத்தில் ஆவாஹனம் செய்யவேண்டும். பிறகு காது, கண், மூக்கு, முகம் இவைகளை மூடிக்கொண்டு ஜலத்தில்மூழ்கி, 'ருதஞ்ச ஸத்யஞ்ச' என்ற ருக்கையும், அகமர்ஷண ஸூக்தத்தையும், ப்ராணாயாமத்துடன் மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். இந்த ஸூக்தத்திற்கு மாதுச்சந்தஸாகமர்ஷணர் ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், பாவவ்ருதத: பரமாத்மா தேவதை. ஸத்தா

सत्तामात्रस्य ब्रह्मणो व्यक्तं जगत्सृष्टिः सूक्तस्य प्रतिपाद्या। तत उत्तराभिस्तिसृभिः 'यत्पृथिव्या' मित्यादिभिः स्नात्वा 'आर्द्रं ज्वलती'त्यप आचम्य 'अकार्यकार्यवकीर्णी'ति पुनः स्नात्वा रहस्यकृतपापक्षयाय 'रजोभूमि'रिति पुनः स्नात्वा 'आक्रान्त्समुद्र' इति जपेत्॥ एष स्नानविधिः प्रोक्तस्सर्वपापप्रणाशनः' इति॥

व्यासः—

'अङ्गुष्ठाङ्गुलिभिश्श्रोत्रदृङ्नासिकामुखम्।
पिधाय मग्नः प्रतिस्रोतसि जपेदघमर्षणम्॥ द्रुप-
दा नाम गायत्री वेदे वाजसनेयके। सकृदप्सु जपे-
ज्जप्त्वा ब्रह्महत्यां व्यपोहति' इति॥

याज्ञवल्क्यः—

'हत्वा लोकानपीमांस्त्रीञ्जपेदघमर्षणम्।

மாத்ரமான ப்ரம்ஹத்தின் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி இந்த ஸூக்தத்திற்கு ப்ரதிபாத்யமாம். பிறகு 'யத்ப்ருதிவ்யாம்' என்பது முதலான மூன்று ருக்குகளால் முழுகி, 'ஆர்த்ரம் + ஜுஹோமிஸ்வாஹா' என்று ஜலத்தைப்பருகி, 'அகார்யகார்யவ + முசயதே' என்று மறுபடி முழுகி, ரஹஸ்யகருதபாபக்ஷயத்திற்காக 'ரஜோபூமி + தீரா:' என்று மறுபடி முழுகி, 'ஆக்ரான் + இந்து:' என்று ஜபிக்கவேண்டும். இந்த ஸ்நானவிதி ஸகலபாபங்களையுமகற்றுவதாகுமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வ்யாஸர்:— பெரு விரல், மற்ற விரல்கள் இவைகளால் காது, கண், மூக்கு, வாய் இவைகளை மூடிகொண்டு ஜலத்தில் ப்ரவாஹத்திற்கெதிராய் முழுகிக்கொண்டு, அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். வாஜஸநேயக வேதத்தில் 'த்ருபதா' என்ற காயத்ரீ உள்ளது. அதை ஜலத்தினுள் முழுகி ஒரு முறை ஜபித்தால் ப்ரம்ஹ ஹத்யையையும் போக்குகிறான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும்:— மூன்று உலகங்களையும் கொன்றாலும், அதைப்போக்குவதற்கு அகமர்ஷணத்தை மூன்று

யதாஶ்வமேதாவப்ருத ஏவம் தந்மநுரப்ரவீத் || அகமர்ஷண ஸூக்தஸ்ய ருஷிரேவாகமர்ஷண: | அநுஷ்டுப்சந்தஸ்ததா தேவோ பாவவ்ருத்தஸ்து கீர்தித: || ருதஞ்சேதி த்ர்ய்ருசஸ்யர்ஷிம் மநஸ்யேவ விசிந்தயேத் | த்ருபதாம் நாம காயத்ரீம் யஜுர்வேதப்ரதிஷ்டிதாம் || அந்தர்ஜலே த்ரிராவர்த்ய முச்யதே ப்ரஹ்மஹத்யயா | ஸவ்யாஹ்ருதீகாம் காயத்ரீம் ப்ரணவம் வா ஜபேஜ்ஜலே || த்யாயேந்நாராயணம் தேவம் ஸர்வபாப ப்ரணாஶநம் | அப: பாணௌ ஸமாதாய த்ரி: படேத் த்ருபதாம் ருசம் | தத்தோயம் மூர்த்நி விந்யஸ்ய ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே' இதி ||

கௌதம: —

'காயத்ரீம் பச்சஶோ'ர்தர்சஶ: ஸமஸ்தாம் வா த்ரிரந்தர்ஜலே ஜபந் ஸர்வபாபேப்ய: ப்ரமுச்யதே | அபி வா ப்ரணவம் த்ரிரந்தர்ஜலே ஜபந் ஸர்வபாபேப்ய: ப்ரமுச்யதே' இதி ||

முறை ஜபிக்கலாம். அது அச்வமேதத்தின் அவப்ருதம் எவ்விதமோ அவ்விதம் என்று மனு சொன்னார். அகமர்ஷண ஸூக்தத்திற்கு அகமர்ஷணர் ஒருவரே ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், பாவவ்ருதர் தேவதை. 'ருதம்ச' என்பது முதலான மூன்று ருக்குகளுக்கும் ருஷியை மனதிலேயே சிந்திக்கவேண்டும். யஜுர்வேதத்திலுள்ள 'த்ருபதா' என்ற காயத்ரியை ஜலத்தினுள் முழுகி மூன்று முறை ஜபித்தால், ப்ரம்ஹ ஹத்யையாலும் விடுபடுவான். வ்யாஹ்ருதிகளுடன் கூடிய காயத்ரியை, அல்லது ப்ரணவத்தை ஜலத்தினுள் இருந்து ஜபிக்கவேண்டும். தேவனான நாராயணனை ஸகல பாபங்களையும் அழிக்க த்யானிக்க வேண்டும். ஜலத்தைக் கையில் எடுத்து, 'த்ருபதாத்' என்ற ருக்கை மூன்று முறை ஜபிக்க வேண்டும். அந்த ஜலத்தைத் தலையில் விட்டுக்கொண்டால் ஸகல பாபங்களாலும் விடுபடுவான்.

கௌதமர்—காயத்ரியை, பாதங்களாயும், பாதி ருக்காயும், முழுவதாயும் மூன்று முறை ஜலத்தினுள் முழுகி ஜபித்தால், அல்லது ப்ரணவத்தை மூன்றுமுறை ஜபித்தால் ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான்.

𑌸𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑍁𑌃—

‘𑌹𑌂𑌸𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌷𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌮𑍃𑌚𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌜𑌪𑌨𑍍
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌃
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌜𑌪𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑌃—

‘𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌜𑌪𑍇𑌨𑍍𑌮𑌗𑍍𑌨𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌽𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌭𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌆𑌯𑌂 𑌗𑍌𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌋𑌚𑌮𑍍 ॥
𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 ।
𑌆𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇
𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂
𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍈 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

‘𑌜𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌚𑍇𑌤𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌮
𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍇𑌦𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 ॥

ஸுமந்துவும்:— 'ஹம்ஸச்சுசிஷத்' என்ற இந்த ருக்கை ஜலத்தினுள் முழுகி மூன்று முறை ஜபிப்பவன் ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான். அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளை ஜலத்தினுள் மூன்று முறை ஜபிப்பவன் ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான்.

யமன் :—ஜலத்தினுள் முழுகி அகமர்ஷணத்தை, அல்லது த்ருபதையை, அல்லது 'ஆயங்கௌ:' என்ற ருக்கை, அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளுடனும ப்ரணவத்துடனும் கூடிய காயத்ரியை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். அல்லது ப்ரணவத்தையாவது ஆவ்ருத்தி செய்யலாம. அல்லது விஷ்ணுவையாவது ஸ்மரிக்கவேண்டும். ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களில் நாராயணனை ஸ்மரிக்கவேண்டும். இது ஸகல பாபங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தம் என்கிறது வேதம்

யாக்ஞவல்க்யர்:—ப்ராம்ஹணன் ஜலத்தின் நடுவிலிருந்து, சுத்தசித்தனாய் ஹரியை ஸ்மரிக்கவேண்டும். 'தத்விஷ்ணோ:'

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌵𑍈' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑌾𑌯𑌤𑌨𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌪𑌸𑍍𑌸 𑌹𑍍𑌯𑌪𑌾𑌂𑌪𑌤𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑍂𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑌨𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 । 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌚𑌤𑌸𑍃𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌶𑌨𑍍𑌨𑍋𑌦𑍇𑌵𑍀𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑌨𑍍𑌨𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌇𑌦𑌮𑌾𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌹𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑌮𑍀𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌋𑌷𑌿𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌃 𑌸𑌦𑌾 । 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃𑌪𑌠𑍇𑌦𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌲𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌦𑌮𑌾𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌵𑌮𑌾𑌨𑍀𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌤𑌤𑍋

என்ற மந்த்ரத்தால் அடிக்கடி முழுகவேண்டும. இந்த வைஷ்ணவ காயத்ரீ, விஷ்ணுவின் ஸ்மரணத்திற்காகியதாம்.

சந்த்ரிகையில் :— ஜலம் விஷ்ணுவின் இருப்பிடமாம். அவன் ஜலத்திற்கு அரசனெனப்படுகிறான். அவனுடைய குழந்தைகளாம் ஜலங்கள். ஆகையால் அவனை ஜலத்தில் ஸ்மரிக்கவேண்டும். 'ஆபோஹிஷ்டா' முதலிய மூன்று ருக்குகள், 'ஹிரண்யவர்ண:' முதலிய நான்கு ருக்குகள், 'சன்னோதேவீ:' 'சன்னஆப:' 'இதமாப: ப்ரவஹத' என்ற மந்த்ரங்கள் இவைகளை ஜபிக்கவேண்டும். இவ்விதம மார்ஜனம் செய்துகொண்டு, அகமர்ஷண ஸூக்தத்தின் ருஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளை சுத்தனாய் ஸ்மரிக்கவேண்டும். பிறகு ஜலத்தில் முழுகியவனாய் அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் தலையில் ஜலத்தை விடவேண்டும்.

வஸிஷ்டர் :— 'ஆபோஹிஷ்ட' 'இதமாப:' 'த்ருபதா' 'ஹிரண்யவர்ண:' 'பாவமானிகள்' இவைகளை ஜபித்து, ஸூர்யனைப்பார்த்து, ஓங்காரத்துடன் முழுகி, ஜலத்தினுள் ப்ராணயா

𑌽𑌭𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌚𑌾𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌸 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌫𑌲𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌫𑌲𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃𑌪𑌰𑌮𑌂𑌪𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌵𑌾 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑌤𑍇𑌮𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌂 𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑌮𑍍𑌭𑌃𑌸𑍍𑌥 𑌏𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌮𑍃𑌦𑍍𑌗𑍋𑌮𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌲𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍇𑌜𑍍𑌜𑌲𑌾𑌶𑌯𑍇 । 𑌆𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑌸𑌿 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍁𑌹𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌮𑍁𑌖𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌷𑌟𑍍𑌕𑌾𑌰

மங்களசெய்து, காயத்ரியையும, அகமர்ஷணத்தையும் ஜபிக்க வேண்டும். எந்த பராமஹணன் இந்த விதியுடன் எந்த ஜலத்திலாவது ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் புண்யதீர்த்த ஸ்நான பலத்தையடைகிறான். புண்யதீர்த்தத்திலானால் இருமடங்கு பலனையடைகிறான்.

விஷ்ணுவும்:— பிறகு, ஜலத்தினுள் முழுகியவனாய் மூன்று முறை அகமர்ஷணத்தை, அல்லது 'தத்விஷ்ணோ:' என்பதை, அல்லது காயத்ரியை, அல்லது 'யுஞ்ஜதேமன:' என்ற அனுவாகத்தை, அல்லது புருஷஸூக்தத்தை ஜபித்து, ஸ்நானம் செய்து ஈரவஸ்த்ரமுடையவனாய் தேவ ருஷி பித்ரு தர்ப்பணத்தை ஜலத்திலிருப்பவனாகவே செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— ம்ருத்திகை, கோமயம் இவைகளால், அவைகளின் மந்த்ரங்களால் தேஹத்தைப்பூசி அலம்பி, ஆசமனம் செய்து விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஓங்காரத்துடன் ஸூர்யனைப்பார்த்து, ஜலாசயத்தில் மூன்றுமுறை முழுகவேண்டும். ஆசமனம் செய்து, 'அந்தச்சரஸி+ரஸோம்ருதம்' என்ற

[illegible]

[illegible]

[illegible]

மந்த்ரத்தால் ஜலத்தைப்பருகிப் பிறகு 'ஆபோஹிஷ்ட' 'இதமாப:' வ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால் மார்ஜனம் செய்துகொள்ள வேண்டும். பிறகு 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரங்களால் அந்தத் தீர்த்தத்தை அபிமந்த்ரித்து, ஜலத்தினுள் முழுகியவனாய் அகமர்ஷணத்தை மூன்றுமுறை ஜபிக்கவேண்டும 'த்ருபதா' மந்த்ரத்தையாவது மூன்றுமுறை ஜபிக்கலாம். ப்ரணவத்தை முதலாயுடைய வ்யாஹ்ருதியையாவது, ஸாவித்ரியையாவது, 'தத் விஷ்ணோ:' என்பதையாவது ஜபிக்கலாம். ப்ரணவத்தையாவது ஆவ்ருத்திசெய்யலாம். விஷ்ணுவையாவது ஸ்மரிக்கலாம். யஜுர்வேதத்திலுள்ள 'த்ருபதா' என்றது சிறந்த மந்த்ரம். அதை ஜலத்தினுள் மூன்றுதடவை ஜபித்தால் ஸகலபாபங்களாலும் விடுபடுவான். யாகங்களுள் சிறந்த அச்வமேதம் எப்படி ஸகலபாபநாசனமோ, அப்படி அகமர்ஷணஸூக்தம் ஸகல பாபாபநோதனமாம்.

போதாயனர்:-பிறகு, கைகளை அலம்பி, கமண்டலுவையும், மண்கட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு தீர்த்தத்திற்குச்சென்று, மூன்றுதடவை கால்களை அலம்பவேண்டும், மூன்றுமுறை தன்

𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿 । 𑌅𑌪𑍋𑌽𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌤 ‘𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌨𑌾𑌽𑌪 𑌉𑌪𑌹𑌰𑌤𑌿 ‘𑌸𑍁𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌨 𑌆𑌪 𑌓𑌷𑌧𑌯𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁’ 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌿 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ‘𑌦𑍁𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌸𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌯𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌮’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 ‘𑌨𑌮𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌯𑍇𑌽𑌪𑍍𑌸𑍁𑌮𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌮𑍁𑌦𑌕𑌮𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑌿 ‘𑌯𑌦𑌪𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ‘𑌇𑌮𑌂 𑌮𑍇 𑌗𑌙𑍍𑌗𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌵𑌾𑌹𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ‘𑌆𑌪𑍋 𑌹𑌿 𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌮𑌯𑍋𑌭𑍁𑌵’ 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 ‘𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌾’ 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌤𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 ‘𑌪𑌵𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨’ 𑌇𑌤𑍇𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌚 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑌗𑌤𑍋𑌽𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍃𑌤𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 𑌵𑌾 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍇 । ‘𑌆𑌯𑌂 𑌗𑍌𑌃 𑌪𑍃𑌶𑍍𑌨𑌿𑌰𑌕𑍍𑌰𑌮𑍀’𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿

ளையும் சுத்திசெய்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் சிலர் இவ்விதம சொல்லுகின்றனர்—‘ச்மசானம், ஜலம், தேவக்ருஹம், மாட்டுக்கொட்டில், ப்ராம்ஹணர் இருக்குமிடம் இவைகளில் கால்களை அலம்பாமல் ப்ரவேசிக்கக்கூடாது’ என்று. பிறகு, ‘ஹிரண்யச்ருங்கம்’ என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் ஜலத்திலிரங்கவும். பிறகு ‘ஸுமித்ரான:’ என்ற மந்த்ரத்தால் ஜலாஞ்ஜலியை தன்மேல் சேர்த்து, ‘துர்மித்ரா:’ என்ற மந்த்ரத்தால் சத்ருவிருக்கும் திக்கில் ஜலாஞ்ஜலியை எறிந்து, ஜலத்தைத் தொட்டு, ‘நமோக்னயே’ என்பதால் உபஸ்தானம் செய்து, ‘யதபாம்’ என்பதால் ஜலத்தை மூன்றுமுறை ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றி, ‘இமம்மே’ என்பதால் தீர்த்தத்தை ஆவாஹனம் செய்து, ஜலத்தால் மார்ஜனம் செய்யவும். ‘ஆபோஹிஷ்டா’ முதல் மூன்று மந்த்ரங்கள், ‘ஹிரண்யவர்ணா:’ முதல் நான்கு மந்த்ரங்கள், ‘பவமானஸ்ஸுவர்ஜன:’ என்ற அனுவாகம் இவைகளால் மார்ஜனம் செய்துகொண்டு, ஜலத்தினுள் முழுகி அகமர்ஷணத்துடன் மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்யவேண்டும். ‘ருதம்ச ஸத்யம்ச’ என்ற இந்த அகமர்ஷணத்தை ஜலத்தினுள்

ஜபித்வா ஸர்வஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே। 'த்ருபதாதிவேன்முமுசான' இத்யேதாம்ருசம் த்ரிரப்ஸு ஜபித்வா ஸர்வஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே। 'ஹம்ஸஶ்ஶுசிஷ'தித்யேதாம்ருசம் த்ரிரப்ஸு ஜபித்வா ஸர்வஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே। அபி வா ஸாவித்ரீம் காயத்ரீம் பச்சோऽர்தர்சஶஸ் ஸமஸ்தாமிதி த்ரிரப்ஸு ஜபித்வா ஸர்வஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே। அபி வா வ்யாஹ்ருதீர் வ்யஸ்தாஸ் ஸமஸ்தாஶ்சேதி த்ரிரப்ஸு ஜபித்வா ஸர்வஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே। அபி வா ப்ரணவமேவ த்ரிரப்ஸு ஜபித்வா ஸர்வஸ்மாத் பாபாத் ப்ரமுச்யதே' இதி ॥

ம்ருத்திகாஸ்நானவிதிரப்யுக்தோ போதாயநேந—

'அதாதோ ம்ருத்திகாஸ்நானவிதிம் வ்யாக்யாஸ்யாமோ ப்ரஹ்மசாரிக்ருஹஸ்தவானப்ரஸ்தபரிவ்ராஜகானாம் அஶ்வக்ராந்தே ஸஹஸ்ரபரமாதேவீதி பூமிம் தூர்வாஞ்ச அபிமந்த்ர்ய உத்த்ருதாஸீதி நதீதடே லோஷ்டமாதாய காண்டாத்காண்டாத் ப்ரரோ

மூன்று முறை படித்தால், ஸகல பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான். அல்லது 'ஆயங்கௌ:' என்ற ருக்கை, அல்லது த்ருபதாதிவ' என்ற ருக்கை, அல்லது 'ஹம்ஸச்சுசிஷத்' என்ற ருக்கை, அல்லது காயத்ரியை பாதமாயும், பாதி ருக்காயும், ஸமஸ்தமாயும், அல்லது வ்யாஹ்ருதிகளை தனியாயும், சேர்த்தும், அல்லது ப்ரணவத்தை ஜலத்தினுள் முழுகியவனாய் மூன்று தடவை படித்தால் ஸகல பாபத்தினின்றும விடுபடுவான்.

ம்ருத்திகா ஸ்நானவிதியும் **போதாயனரால்** சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இனி ப்ரம்ஹசாரி, க்ருஹஸ்த, வானப்ரஸ்த, ஸன்யாஸிகளுக்கு மருத்திகாஸ்நானவிதியைச் சொல்லுகிறேன். 'அசவகாரங்தே' 'ஸஹஸ்ரபரமாதேவீ' என்ற மந்த்ரங்களால், பூமியையும, அறுகையும் அபிமந்த்ரித்து, 'உத்ருதாஸி' என்ற மந்த்ரத்தால் நதிககரையில் மண்கட்டியை எடுத்து, 'காண்டாத் காண்டாத்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் அறுகை க்ரஹித்து, 'ம்ருத்திகே ஹநமேபாபம்' என்ற மந்த்ரத்தால் அருகை மண்கட்டியின்மேல் வைத்து, 'யதஇந்த்ர' 'ஸ்வஸ்திதா:' 'ஸ்வஸ்திந இந்த்ர:' 'த்ராதா

ஹந்தீதி ஆப்யாம் உத்வப்ரமாதாய ம்ருத்திகே ஹந மே பாப
மிதி உத்வப்ரம் லோஷ்டம் ப்ரதிஷ்டாப்ய யத இந்த்ர பயாமஹே
ஸ்வஸ்திதா: ஸ்வஸ்தி ந இந்த்ரோ வ்ருத்தஶ்ரவா ஸ்த்ராதாரமிந்த்ர மாபா
ந்தமந்யு: பரம்ம்ருத்யோ அநுபரேஹீதி ஷட்பி: ப்ரதிமந்த்ரம்
ப்ரதிதிஶம் லோஷ்டமுத்ஸ்ருஜ்ய கந்தத்வாராமிதி லோஷ்டமாதாய
உதுத்யம் ஜாதவேதஸமிதி லோஷ்டமாதித்யம் தர்ஶயித்வா ஶ்ரீ
ர்மே பஜத்வலக்ஷ்மீர்மே நஶ்யத்விதி ஶிர: ப்ரதக்ஷிணீக்ருத்ய ஸ
ஹஸ்ரஶீர்ஷேதி ஶிர ஆலிப்ய விஷ்ணுர்முகா இதி முகமோ
ஜோக்ரீவாபிரிதி க்ரீவாம் மஹாமிந்த்ரோ வஜ்ரபாஹுரிதி
பாஹூ ஸோமாநꣳஸ்வரணமிதி கக்ஷௌ ஶரீரம் யஜ்ஞஶம
லமிதி ஶரீரம் நாபிர்மே சித்தம் விஜ்ஞாநமிதி நாபிமாபாந்தம
ந்யுரிதி கடிம் விஷ்ணோரராடமஸீதி ப்ருஷ்டம் வருணஸ்ய
ஸ்கம்பநமஸீதி மேட்ரம் ஆநக்தநக்தாவித்யண்டாவூர்வோரோ
ஜ இத்யூரூ ஊரூ அரத்நீ இதி ஜாநுநீ ஜங்காப்யாமிதி
ஜங்கயோஶ்சரணம் பவித்ரமிதி சரணயோரிதம் விஷ்ணுஸ்த்ரீணிப

ரம' 'ஆபாந்தமனயு:' 'பரமம்ருத்யோ' என்ற ஆறு மந்த்ரங்களால் முறையே ஒவ்வொரு திக்கிலும் மண்கட்டியை எறிந்து, 'கந்தத்வாராம்' என்பதால் மண்கட்டியை எடுத்து, 'உதுத்யம' என்பதால் மண்கட்டியை ஸூர்யனுக்கு காண்பித்து, 'ஸ்ரீர்மே' என்பதால் தலையைச்சுற்றி, 'ஸஹஸ்ரசீர்ஷா' என்பதால் தலையில் பூசி, 'விஷ்ணுமுகா:' என்பதால் முகத்தையும், 'ஓஜோக்ரீவாபி:' என்பதால் கழுத்தையும், 'மஹாம்இந்த்ர:' என்பதால் கைகளையும, 'ஸோமாநம்' என்பதால் கக்ஷங்களையும். 'சரீரமயஜ்ஞ' என்பதால் சரீரத்தையும, 'நாபிர்மே' என்பதால் நாபியையும், 'ஆபாந்தமன்யு:' என்பதால் இடுப்பையும், 'விஷ்ணோராரடம்' என்பதால் முதுகையும், 'வருணஸ்ய' என்பதால் குஹ்யத்தையும், 'ஆனக்தநக்தௌ' என்பதால் பீஜங்களையும், 'ஊருவோரோஜ:' என்பதால் தொடைகளையும், 'ஊரூ அரத்னீ' என்பதால் ஜானுக்களையும, 'ஜங்காப்யாம்' என்பதால் ஜங்கைகளையும, 'சரணம்' என்பதால் சரணங்களையும், 'இதம்விஷ்ணு:' 'த்ரீணிபதா' என்பவையால் பாதங்களையும், மண்ணினால்பூசி, 'ஸஜோஷா இந்த்ர' என்பதால் மீதி

[illegible]

மண்ணை அறுகுடன் சேர்த்து தலையில் வைத்து, 'ஹிரண்ய ச்ருங்கம்' என்பதால் ஜலத்திலிறங்கி, 'ஸுமித்ரா:' என்பதால் தனக்கு அபிஷேகம் செய்துகொண்டு, உதகாஞ்ஜலியை எடுத்து மண்கட்டி உள்ளஸ்தலத்தில், 'துர்மித்ரா:' என்பதால், உத காஞ்ஜலியை விட்டு, 'யோஸ்மாந்த்வேஷ்டி' என்பதால் இரண்டாவது தடவையும், 'யமசவ்யமக்ஷிஷ்ம:' என்பதால் மூன்றாவது தடவையும் விட்டு, 'ஆபோஹிஷ்ட'முதலிய மூன்று ருக்குகள், 'ஹிரண்யவர்ண:' என்பது முதல் நான்கு ருக்குகள், 'பவமான:' என்ற அனுவாகம் இவைகளால் மார்ஜனம் செய்து, 'நமோக்னயே' என்பதால் நமஸ்கரித்து, 'யதபாம்' என்பதால் மூன்று தடவை ஜலத்தை ஒதுக்கி, 'இமம்மேகங்கே' என்பதால் ஜலத்தை அபிமந்த்ரித்து, 'ருதம்ச'என்ற ஸூக்தத்தினால் ஜலத்தில் முழுகவேண்டும். தேவ ருஷி பித்ரு தர்ப்பணத்தைச் செய்து, 'சுசீவ:' என்பதால் வஸ்த்ரதை ப்ரோக்ஷித்து, 'தேவஸ்யத்வா' என்பதால் வஸ்த்ரத்தை எடுத்து, 'அவதூதம்' என்பதால் உதரி, 'உதுத்யம்' என்பதால் வஸ்த்ரத்தை

ये निशाचराः । सर्वेषामविरोधेन ब्रह्मकर्म समारभे' इति दर्भासनं प्रतिष्ठाप्य त्रिः प्राणानायम्याष्टोत्तरशतं गायत्रीं जपेद्ब्राह्मणः पूतो भवति । ब्रह्महत्या गोवध गुरुतल्पगमन सुवर्णस्तेय सुरापानादि सर्वपापप्रणाशनमिति विज्ञायते । हित्वेतद्देहं देवं नारायणं प्रवेक्ष्यत इत्याह भगवान् बोधायनः' इति ॥

अनुकल्पमाह याज्ञवल्क्यः—

'एष विस्तरः प्रोक्तः स्नानस्य विधिरुत्तमः । असामर्थ्याच्छरीरस्य परोऽत्रायं विधिरुच्यते ॥ स्नानमज्जनमेवैव मार्जनाचमने तथा । जलाभिमन्त्रणं चैव तीर्थस्य परिकल्पनम् ॥ अघमर्षणसूक्तेन त्रिरावृत्तेन नित्यशः । स्नानाचरणमित्येतदुपदिष्टं महात्मभिः' इति ॥

ஸூர்யனுக்குக் காண்பித்து, 'ஆஹௌஹநதி' என்று வஸ்த்ரத்தைத் தரித்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, வெளி வந்து, 'பூத + ரபே' என்பதால் தர்ப்பாஸனத்தைப் பூமியில் வைத்து, மூன்று முறை ப்ராணாயாமம் செய்து, 108 முறை காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும், ப்ராம்ஹணன் சுத்தனாகிறான். ப்ரம்ஹஹத்யை, கோவதம், குருதல்பகமனம், ஸ்வர்ணஸ்தேயம், ஸுராபானம் முதலிய ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதாமிது என்று தெரிகின்றது. இவ்வுடலைவிட்டு நாராயணனை அடைகிறான் என்றார் பகவான் போதாயனர்.

அனுகல்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யாக்ஞவல்க்யர் :— விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சிறந்த இந்த ஸ்நானவிதியை, சரீர ஸாமர்த்யமில்லாததால் செய்ய முடியாவிடில், அப்பொழுது, மற்றொரு இந்த விதி சொல்லப்படுகிறது ஜலத்தினுள் ஸ்நானம், மார்ஜனம், ஆசமனம், ஜலாபிமந்த்ரணம், தீர்த்த பரிகல்பனம், அகமர்ஷணஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபித்து நித்யமும் ஸ்நானம் செய்வது என்ற இந்த விதி மஹான்களால் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது.

தீர்த்தபரிகல்பநமாஹ வஸிஷ்ட:—

'சதுர்ஹஸ்தஸமாயுக்தம் சதுரஸ்ரம் ஸமந்தத: । ப்ரகல்ப்யாவாஹயேத் கங்காம் மந்த்ரேணாநேந மந்த்ரவித் ॥ விஷ்ணோ: பாதப்ரஸூதாஸி வைஷ்ணவீ விஷ்ணுதேவதா । த்ராஹி நஸ்த்வேநஸஸ்தஸ்மாதாஜந்மமரணாந்திகாத் ॥ திஸ்ர: கோட்யோऽர்த்தகோடீ ச தீர்த்தாநாம் வாயுரப்ரவீத் । திவி புவ்யந்தரிக்ஷே ச தாநி மே ஸந்து ஜாஹ்நவி' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'சதுரஸ்ரம் தீர்த்தபீடம் பாணிநாலிக்ய வாரிஷு । ஆவாஹயாமி த்வாம் தேவீத்யாவாஹ்யாத்ரைவ ஜாஹ்நவீம் ॥ இமம் மே கங்க இத்ய்ருசா புண்யதீர்த்தாநி ச ஸம்ஸ்மரேத் ॥ ஸ்நாநம் த்வஸம்ஸ்க்ருத்யைவ க்ருதம் விதிநாக்ருதம் । வ்ருதா ஜலஜந்தூநாம் ஸ்நாநமேவசேத்' இதி ॥

தீர்த்தபரிகல்பனத்தைச சொல்லுகிறார்,

வஸிஷ்டர் :— நான்கு முழம சுற்றளவுள்ளதாயும் நான்கு மூலைகளுள்ளதாயும ஒரு பீடத்தை ஜலத்தில் கல்பித்து, மந்த்ரமறிந்தவன் இந்த மந்த்ரத்தால் கங்கையை ஆவாஹனம செய்யவேண்டும. மந்த்ரம்—'விஷ்ணோ: + ஜாஹ்னவி' என்பது. இதன் பொருள்—"ஓ கங்கையே ! நீ, விஷ்ணுவின் பாதத்தினின்றும் உண்டாகியவளும, விஷ்ணுவினுடையவளும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாயுடையவளுமாய் இருக்கின்றாய். ஆகையால் ஜன்மம முதல் மரணம் வரையில ஸம்பவிக்கும பாபத்தினின்றும எங்களைக் காக்கவேண்டும ஆகாசத்திலும, பூமியிலும், அந்தரிக்ஷத்திலும், மூன்றரைககோடி தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன என்று வாயு சொன்னார். அத்தீர்த்தங்கள் எனக்காக இங்கு இருக்கவேண்டும" என்பதாம

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— நான்கு மூலையுள்ள தீர்த்த பீடத்தை ஜலத்தில் கையினால் எழுதி "ஓ தேவி ! உன்னை ஆவாஹனம் செய்கிறேன்" என்று பீடத்தில் கங்கையை ஆவாஹனம் செய்து 'இமம்மேகங்கே' என்ற மந்த்ரத்தைப் படித்துப் புண்ய தீர்த்தங்களையும் நினைக்கவேண்டும், விதியில்லாமல் செய்யப்பட்ட ஸ்நானம் தவளையின் முழுக்குப்போல் வீணாகும். ஆகையால் விதியுடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே —

நாந்யோந்யம் ப்ருஷ்டதோ ம்ருஜேந்நாங்கம் சைவ ப்ருஷ்டதோ மித: । ஸ்நாத்வா ந தாவயேத்தந்தாந் ந ம்ருஜ்யாத் வாஸஸா தநும் ॥ அவகாஹ்ய ஜலே நக்நோ வஸ்த்ரம் ய: பீடயேந்நர: । க்ரோதாவிஷ்டா நிவர்தந்தே தேவதா: பித்ருபிஸ்ஸஹ இதி ॥

ரத்நாவல்யாம் —

தர்ஶே ஸ்நாநம் ந குர்வீத மாதாபித்ரோஸ்து ஜீவதோ: । குர்வம்ஸ்து நாஶயேத் விப்ரோ மாதாபித்ருஜீவிதே ॥ ந ராத்ரௌ ம்ருத்திகாஸ்நாநம் நைவ பௌமார்கவாரயோ: । ஸந்த்யயோர்நைவ கோமூத்ரம் நக்தம் நைவ ச கோமயம் ॥ திவா ஜலம் கோமயம் ச கோமூத்ரம் ராத்ரௌ ஜலம் பஸ்ம ஶுத்தி: । தாடயேந்ந ஜலம் நைவ நிந்தேந்ந தீர்த்தாத் தீர்த்தாந்தரம் ஸ்மரேத் ॥ ஸஹஸ்ரைவ தடாகாச்ச ஸ்நாந

ஸ்மருதயர்த்த ஸாரத்தில் :— ஒருவன்பின் ஒருவனிருந்து முழுகக்கூடாது. ஒருவர்க்கொருவர் முதுகைத் துடைக்கக் கூடாது. ஸ்நானம் செய்து பிறகு பற்களைச் சுத்தி செய்யக் கூடாது. வஸ்த்ரத்தால் முகத்தைத் துடைக்ககூடாது. ஜலத்தில் அமிழ்ந்துகொண்டு வஸ்தரமில்லாதவனுய் எவன் வஸ்த்ரத்தைச் சுத்தி செய்கின்றுனே அவனிடத்தில் கோபமுடையவராய்த் தேவாகள் பித்ருக்களுடன் திரும்பிச் செல்கின்றனர்.

ரத்னுவளியில் :— மாதாபிதாககள் ஜீவித்திருக்கும் பொழுது அமாவாஸ்யையில் ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது. செய்பவன மாதாபிதாககளின் உயர்வு, உயிர் இவைகளை மறுக்கிறுன். இரவில் மருத்திகாஸ்நானம்கூடாது. பௌமவாரத்திலும், பானுவாரத்திலும் கூடாது. ஸந்த்யாகாலங்களில் கோமூத்ரத்தை உபயோகிககககூடாது. ராத்திரியில் சுத்திக்காகக் கோமயத்தை உபயோகிக்கக்கூடாது. பகலில் ஜலம், கோமயம், கோமூத்ரம் இவைகளாலும், இரவில் ஜலம், பஸ்மம் இவைகளாலும் சுத்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஜலத்தை அடிக்கக்கூடாது. நிந்திக்கக்கூடாது. ஒரு தீர்த்தத்திலிருந்து மற்றொரு தீர்த்தத்

दानव्रतादिकम् । अन्यथा पुण्यकर्माणि निष्फलानि भवन्त्येव' इति ॥

भरद्वाजः —

'सङ्कल्परहितं कर्म यच्छ्रुतिस्मृतिचोदितम् । यतो यत्फलं तत् स्यात् सङ्कल्प्यातस्समाचरेत् ॥ पादौ करौ च प्रक्षाल्य समाचम्य वाग्यतः । प्राङ्मुखोदङ्मुखो वाऽपि स्थित्वा दर्भासने शुचिः ॥ सदर्भहस्तौ जान्वोर्वै दक्षिणं दक्षिणोत्तरम् । कृत्वा वारादि संस्मृत्य यत्तत्कर्म करोति यः ॥ मनसैव संस्मरणं तस्य सङ्कल्प इतीरितः ॥ स्नानं नेत्रार्तस्य कर्णरोगातिसारिषु । आध्मानपीनसाजीर्णभुक्तवत्सु च गर्हितम् । अनातुरो द्विजः स्नानं यो विसृजेच्छूद्रसन्निभः ॥ प्रायश्चित्ती भवेदेव लोके भवति निन्दितः' इति ॥

தை ஸ்மரிக்கக்கூடாது. ஸ்நானம், தானம், வ்ரதம் முதலிய தை ஸங்கல்ப்பம் செய்துகொண்டு பிறகே செய்யவேண்டும். அவ்விதமில்லாவிடில் புண்யகாமங்கள் பயனற்றவைகளாய் ஆகின்றன.

பரத்வாஜர் :— எக்காரணத்தால், ச்ருதி ஸ்மருதிகளில் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மம் ஸங்கல்பமில்லாவிடில் வீணாகின்றதோ ஆகையால் ஸங்கல்ப்பித்துக் கொண்டே செய்யவேண்டும். கால்களையும், கைகளையும் அலம்பி, ஆசமனம் செய்து, மௌனியாய், கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனாய்த் தர்ப்பாஸனத்தில் அமர்ந்து, சுத்தனாய், தர்ப்பங்களுடன் கூடிய கைகளை வலது முழங்காலின்மேல் வலதுகை மேலிருக்கும்படி செய்து, வாரம் முதலியதை ஸ்மரித்து, எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அதை மனதில் ஸ்மரிப்பது ஸங்கல்ப்பமெனப் படுகிறது. கண்ரோக முள்ளவனுக்கும், காது ரோகமுள்ள வனுக்கும், அதிஸாரமுள்ளவனுக்கும், ஆத்மானம், பீனஸம், அஜீர்ணம் உள்ளவனுக்கும், புஜித்தவனுக்கும் ஸ்நானம் நிஷித்தமாகும். வ்யாதியில்லாத எந்த ப்ராம்ஹணன் ஸ்நானத்தை விடுவானோ அவன் சூத்ரனுக்குச் சமனாவான். ப்ராயச்சித்தார்ஹனாவான். உலகில் நிந்திதனாய் ஆவான்.

𑌭𑍃𑌗𑍁𑌃 —

'𑌨𑍈𑌕𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌨 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪𑍇 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌲𑍇 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪𑌮𑌾𑌹 𑌸 𑌏𑌵 —

'𑌵𑍃𑌷𑌭𑍈𑌕𑌶𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌶𑌯𑌮𑍍 । 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌹𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌃 —

'𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌃 —

'𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑍍𑌷𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌦𑌕𑍍𑌷𑌤𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 । 𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌤𑌿𑌲𑍋𑌦𑌕𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑍈𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ப்ருகு :— ச்ருதியாலும், ஸ்ம்ருதியாலும் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மத்தை, ஒரு வஸ்த்ரமுடையவனும், தீவிலும், நடுவிலும், அசுத்தனும், ஓரிடத்திலும், ஒருகாலும் செய்யக் கூடாது.

அங்கு, க்ராஹ்யத்தகுந்த தீவினைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருகுவே :— எந்தத் தீவில் ஒரு எருதுடன்கூடிய நூறு பசுக்கள் இருக்கின்றனவோ அந்தத் தீவு கர்மத்திற்கு நிஷித்தமான தீவாய் ஆகாது, ஸம்சயமில்லை. என்று வேதமுணர்ந்தவர் உரைக்கின்றனர்.

மனு :— ப்ரதிதினம் ஸ்நானம் செய்து, சுத்தனாய் தேவர், ருஷிகள், பித்ருக்கள் இவர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும்.

ஜாபாலி :— தேவர்கள், ப்ரம்ஹருஷிகள் இவர்களுக்கு அக்ஷதங்களுடன் கூடிய ஜலங்களாலும், பித்ருக்களுக்குத் திலம், சந்தனம் இவையுடன்கூடிய திலோதகங்களாலும் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

𑌯𑌮𑌃—

'𑌤𑌿𑌲𑍈𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌭𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌯𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌦𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌮𑍁𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌥 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

'𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌚। 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍁। 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌲𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌇𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யமன் :— திலங்கள், தர்ப்பங்கள் இவைகளுடன் கூடிய எந்த வஸ்து, 'ஸ்வதா' சப்தத்துடன் கொடுக்கப்படுகிறதோ, அது முழுவதும் அம்ருதமாய் ஆகிப் பித்ருக்களை அடைகின்றது.

மாத்யாஹ்னிக ஸ்நானம் முற்றிற்று.

நைமித்திகஸ்நானம்.

இனி நைமித்திக ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— உச்சிஷ்டம் முதலியதின் ஸ்பர்சத்திலும், தீண்டக்கூடாதவரின் ஸ்பர்சத்திலும், க்ரஹணம், ஸங்க்ரமணம் முதலியதிலும் செய்யப்படும் ஸ்நானம் நைமித்திகம் எனப்படுகிறது. சண்டாளர் முதலியவரின் ஸ்பர்சத்தில் வாருண ஸ்நானத்தையே செய்ய வேண்டும். காம்யம், மலாபகர்ஷணம், க்ரியாஸ்நானம் என்ற இவைகளை வாருணஸ்நானமாகவே செய்யவேண்டும். மற்ற ஸ்நானங்களை, தேசகாலானுஸாரமாய் உசிதப்படி அனுஷ்டிக்கலாம்.

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑌃—

‘𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍀𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍁𑌚𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌃—

‘𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌮𑍁𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑍂𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌶𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 = 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌃 ॥ 𑌉𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾 = 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾 ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

‘𑌶𑌵𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌮𑍁𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑍂𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌸𑌚𑍈𑌲𑍇𑌨 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍌𑌤𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌪𑌤𑌿𑌤𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌸𑍂𑌤𑌿𑌕𑍋𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾𑌶𑌵𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌸𑌚𑍈𑌲𑍋𑌦𑌕𑍋𑌪𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌚𑍍𑌛𑍁𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

கார்க்யர் — நைமித்திகம், காம்யம் என்னும் ஸ்நானங்களை சீதஜலத்தால் செய்யவேண்டும். நித்யம், யாத்ருச்சிகம் என்றவைகளை இஷ்டப்படி செய்யலாம்.

மனு :— சண்டாளன், ரஜஸ்வலை, ஸூதிகை, பதிதன், பிணம், பிணத்தைத் தொட்டவன் இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்.

அங்கிரஸ் :— பிணத்தைத் தொட்டவன், ரஜஸ்வலை, ஸூதிகை, பதிதன் இவர்களை ஸ்பர்சித்தால், ஸசேலஸ்நானத்தால் சுத்தியுண்டாகும். ஸம்சயமில்லை. (தரித்த வஸ்த்ரத்துடன் முழுகுவது ஸசேலஸ்நானம்).

கௌதமரும் :— பதிதன், சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, சவத்தைத் தொட்டவன், அவனைத் தொட்டவன் இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேலஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்

இதனால் பதிதன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தவன் முதல்

अनेन पतितादिस्पृष्टिनरस्य तृतीयस्यापि सचेलस्नानविधिरुक्तं भवति ॥

स्मृत्यन्तरेऽपि—

'शवचण्डालपतितसूतिकोदक्यास्पृष्टितत्स्पृष्टिस्पर्शे सचेलस्नानम्' इति ॥

चन्द्रिकायाम्—

'चण्डालसूतिकोदक्या पतित शव एव च । एतेषामेव संस्पर्शे तत्स्पृष्टिन्याय इष्यते' इति ॥ एवकारः चिताधूमादिस्पृशि तत्स्पृष्टिन्यायनिवृत्त्यर्थः ॥

तथा च तत्रैव—

'चिताधूमस्पृशं वान्तं विरिक्तं क्षौरकर्मिणम् । मैथुनाचरितारं च स्पृष्ट्वा स्नानं न विद्यते' इति ॥

यत्तु संवर्तवचनम्—

'तत्स्पृष्टिनं स्पृशेद्यस्तु स्नानं तस्य विधीय

மூன்றுமவனுக்கும் ஸசேலஸ்நானம் உண்டு, என்று சொல்லியதாய் ஆகிறது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் :— சவம், சண்டாளன், பதிதன், ஸூதிகா, ரஜஸ்வலை இவர்களைத் தொட்டவனையும், அவனைத் தொட்டவனையும் தொடுதல் இதில் ஸசேல ஸ்நானம்.

சந்த்ரிகையில் :— சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, பதிதன், சவம் இவர்களின் ஸ்பாசத்திலேயே 'தத்ஸ்ப்ருஷ்டிந்யாயம்' சொல்லப்படுகிறது. 'ஏவ' என்பது, சவப்புகை முதலியதை ஸ்பர்சித்தவனிடத்தில் தத்ஸ்ப்ருஷ்டிந்யாயம் இல்லை என்பதற்காம்.

அவ்விதமே, **சந்த்ரிகையிலேயே** :— சவப்புகையை ஸ்பர்சித்தவனையும், வாந்தி செய்தவனையும், விரேசனம் செய்தவனையும், க்ஷௌரம் செய்து கொண்டவனையும், ஸ்த்ரீஸங்கம் செய்தவனையும் தொட்டால் ஸ்நானம் வேண்டியதில்லை.

ஸம்வர்த்தர் :— "அவர்களைத் தொட்டவனை எவன்தொடுவானோ அவனுக்கு ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. அதற்குமே

𑌤𑍇 । 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿, 𑌯𑌦𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌸𑌸𑍂𑌤𑌕𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑌯𑍋𑌃—

'𑌅𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑌨𑌮𑍇𑌵, '𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌚𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍌𑌰𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌸𑍂𑌤𑌿𑌕𑌾𑌶𑌵𑍈𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇

ளுள்ளவனுக்கு ஆசமனமும, தரவ்யங்களுக்கு ப்ரோக்ஷணமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது" என்று சொல்லியதும்,

வ்யாஸர் :— "ஜனனாசௌச முள்ளவன், மரணாசௌச முள்ளவன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தொட்டவனைத் தொட்டாலும ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அவனைத் தொட்டால் அறிந்தவன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும" என்று சொல்லியதும் அறியாமல் செய்த ஸ்பர்சவிஷயமாம். அவ்விதமே சொல்லப் பட்டுள்ளது,

சந்த்ரிகா, மாதவீயங்களில் :— நினைவில்லாமல் செய்த ஸ்பர்சத்தில் இருவருக்கு ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகின்றது. புத்தி பூர்வமாய்ச் செய்த ஸ்பர்சத்திலானால் மூன்று பேருக்கும் ஸ்நானம். இங்கு 'தத்ஸ்ப்ருஷ்டிந்யாயம்' ஏற்படுகிறது. நான்காமவனுக்கு ஆசமனம் மட்டில். 'நான்காமவன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். அதற்குமேல் ப்ரோக்ஷணம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது' என்று மரீசி ஸ்ம்ருதியால்.

கூர்மபுராணத்தில் :— "சண்டாளன், ஸூதிகை, சாவாசௌசி இவர்களால் தொடப்பட்டவனைக் கவனமில்லாமல் தொட்டால், பிறகு ஆசமனம் செய்து, கவனமுடையவனுய்

𑌦𑍍𑌧𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌂 𑌜𑌪𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌆𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌚𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

'𑌉𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁𑌚𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍈𑌰𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌬𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌪𑍇𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿,

𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍— '𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁𑌚𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 । 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌤𑍋𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿,

𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍— '𑌅𑌶𑍁𑌚𑌿𑌂 𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃

ஜபிக்கவேண்டும். சண்டாளாதிகளைத் தொட்டவனை ஸ்பர்சித்தவனை புத்தி பூர்வமாய்த் தொட்டால் சுத்திக்காக ஆசமனம் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரம்ஹதேவர் சொன்னார்" என்றுள்ள வசன மெதுவோ அது, துர்ப்பலனான இரண்டாமவன் முதலியவரைப் பற்றியது. இவ்விதமில்லையெனில், கௌதமர் முதலியவரின் வசனத்திற்கு விரோதம வருமாகையால்.

யாக்ஞவல்க்யர் :— "ரஜஸ்வலையாலும, சவம், சண்டாளன், பதிதன், ஸூதிகை முதலியவர், சாவாசௌசிகள் இவர்களாலும் தொடப்பட்டவன் ஸ்நானம செய்யவேண்டும். ரஜஸ்வலை முதலியவர்களால் தொடப்பட்டவர்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவன் ஆசமனம் செய்யவேண்டும், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவேண்டும், காயத்ரியையும் மனதால் ஒருமுறை ஜபிக்கவேண்டும" என்று சொல்லியதும்,

தேவலர் :— "அசுத்தர்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவனையும், அவனால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவனையும், மனிதன் தொட்டால், கைகளையும், கால்களையும் ஜலத்தால் அலம்பி, ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்" என்று சொல்லியதும்,

வ்ருத்த சாதாதபர் :— "அசுத்தனாகிய மற்றவனை எவ

स्पृष्ट्वा स्नानेन शुद्ध्यति । तत्स्पृष्टिनं स्पृष्ट्वा आचम्य शुद्ध्यति' इति, एतत्सर्वं उच्छिष्टादिस्पर्शविषयमिति माधवीये । चण्डालादिव्यतिरिक्ताशुचिस्पर्शविषयमित्यन्ये । तदेवं चण्डालादिस्पर्शे तृतीयस्याचमनविधानं अकामविषयम् । स्नानविधानं सकामविषयम् । द्वितीयस्याचमनं उच्छिष्टादिस्पर्शविषयम् । चण्डालादिव्यतिरिक्तशवस्पर्शे अशुचिस्पृष्टस्यैव स्नानम् । द्वितीयस्य आचमनमेवेति व्यवस्था ॥

अत्र पराशरः—'दुःस्वप्नं यदि पश्येत्तु वान्ते वा क्षुरकर्मणि । मैथुने प्रेतधूमे च स्नानमेव विधीयते' इति ॥

मैथुनेस्नानमृतुकालविषयम् ॥ तदाह शातातपः—

ஸ்பர்சிப்பானே அவனொருவனே அசுத்தனுவான். அவனுல் தொடப்பட்ட மற்றவன் அசுத்தனுவதில்லை. எல்லா த்ரவ்யங்களிலும் இதே விதியாம்" என்று சொல்லியதும், ஆகிய இவையெலாம், கழி முதலியதால் செய்த ஸ்பர்சவிஷயம் என்று மாதவீயத்தில் உள்ளது. சண்டாளன் முதலியவரைத்தவிர்த்த மற்ற அசுத்தரின் ஸ்பர்சவிஷயம் என்று சிலர். இவ்விதமிருப்பதால், சண்டாளாதிகளின் ஸ்பர்சத்தில் மூன்றுமவனுக்கு ஆசமனத்தை விதிக்கும் வசனம் அகாமவிஷயம். ஸ்நானத்தை விதிக்கும் வசனம் ஸகாமவிஷயம். இரண்டாமவனுக்கு ஆசமனத்தை விதிக்கும் வசனம் கழி முதலியதால் ஏற்பட்ட ஸ்பர்சவிஷயம். சண்டாளன் முதலியவரைத்தவிர்த்த சவதூமம் முதலிய அசுத்த ஸ்பர்சத்தில் அசுத்த ஸ்பர்சிக்கு மட்டில் ஸ்நானம். இரண்டாமவனுக்கு ஆசமனம் மட்டில் என்பது வ்யவஸ்தை.

இங்கு, **பராசரர் :—** து:ஸ்வப்னம் கண்டாலும், வாந்தி செய்தாலும், க்ஷெளரத்திலும், மைதுனத்திலும், சவதூம ஸ்பர்சத்திலும், ஸ்நானமே விதிக்கப்படுகிறது.

இங்கு மைதுனத்தில் ஸ்நானமென்றது ருதுகால விஷயம். அதைச் சொல்லுகிறார்,

'ருதௌ து கர்ப்பஶங்கித்வாத் ஸ்நாநம் மைதுநிந: ஸ்ம்ருதம் । அந்ருதௌ து ஸதா ஶௌசம் விண்மூத்ரவதிஷ்யதே' இதி ॥

அந்ருதாவபி க்வசித் ஸ்நாநம் ஸ்மர்யதே —

'அஷ்டம்யாம் ச சதுர்தஶ்யாம் திவா பர்வணி மைதுநம் । க்ருத்வா ஸசைலம் ஸ்நாத்வா து வாருணீபிஶ்ச மார்ஜயேத்' இதி ॥

காத்யாயந: —

'சண்டாலஸூதிகோதக்யாபதிதாஶௌசஶவாந் । ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாத்வா ஶுசி: ப்ரேத மநுகம்யாக்நிம் ஸ்ப்ருஶேத்' இதி ॥

அகாமதஸ்ஸம்ஸ்பர்ஶவிஷயம், 'பதிதம் ஸூதிகாம் சண்டாலம் காமதஶ்ஶவம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாத்வா ஸசைலம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வாக்நிம் க்ருதம் ப்ராஶ்ய விஶுத்த்யதி ॥ ஶவஸ்ப்ருஶம்

சாதாதபர் :— ருதுகாலத்தில் மைதுனம் செய்தவனுக்கு, கர்ப்பம் உண்டாகும் என்ற சங்கை இருப்பதால் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ருதுகாலமற்ற காலத்திலானால் மலமூத்ர விஸர்ஜனத்திற்போல் சௌசம் மட்டும்

ருதுகாலமில்லாவிடினும் சில காலத்தில் ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது: — அஷ்டமீ, சதுர்தசீ, பகல், பர்வம், இக் காலங்களில் மைதுனம் செய்தால், ஸசேல ஸ்நானம் செய்து வருணதேவதாகமான ருக்குகளால் மார்ஜனமும் செய்ய வேண்டும்.

காத்யாயனர் :— சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, பதிதன், ஆசௌசி, சவம் இவர்களைத் தொட்டால், ஸ்நானம் செய்து சுத்தனாகிறான். சவானுகமனம் செய்தால், ஸ்நானம் செய்து அக்னியையும் ஸ்பர்சிக்கவேண்டும்.

இந்த வசனம் கவனமில்லாமல் செய்த ஸ்பர்ச விஷயம்.

'பதிதன், ஸூதிகை, சண்டாளன், சவம் இவர்களை ஞானத்துடன் தொட்டால், ஸசேல ஸ்நானம் செய்து, அக்னியைத் தொட்டு, நெய்யைப்பருகினால் சுத்தனாகிறான்; சவத்தைத் தொட்டவன், சண்டாளன், சவதூமம், ரஜஸ்வலை இவர்களை

[illegible] रजस्वलाम् । स्पृष्ट्वाऽज्ञानाद्विप्रः स्नानं कृत्वा विशुद्ध्यति' इति स्मरणात् ॥

पराशरोऽपि—

'चैत्यवृक्षश्चितिधूमश्चण्डालः सोमविक्रयी । एतांस्तु ब्राह्मणः स्पृष्ट्वा सवासा जलमाविशेत्' इति ॥ चितियोग्यं श्मशानं चैत्यम् । तत्र समारोपितो वृक्षश्चैत्यवृक्षः ॥

संवर्तोऽपि—

'चण्डालं पतितं स्पृष्ट्वा शवमन्त्यजमेव च । उदक्यां सूतिकां नारीं सवासाः स्नानमाचरेत्' इति ॥

आपस्तम्बः—

'चण्डालोपस्पर्शने संभाषायां दर्शने च दोषस्तत्र प्रायश्चित्तमवगाहनमपामुपस्पर्शने संभाषायां ब्राह्मणसंभाषा दर्शने ज्योतिषां दर्शनम्' इति ॥ उपस्पर्शने सचैलावगाहनं प्रायश्चित्तमित्यर्थः ॥

ப்ராம்ஹணன் அறியாமல் தொட்டால், ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

பராசரரும் :—சைத்யவ்ருக்ஷம், சவதூமம், சண்டாளன், ஸோமவிக்ரயீ இவர்களை ப்ராம்ஹணன் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சைத்யவ்ருக்ஷம்=ச்மசானத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள வ்ருக்ஷம்.

ஸம்வர்த்தரும் :— சண்டாளன், பதிதன், சவம், அந்த்யஜன், ரஜஸ்வலை, ஸூதிகை இவர்களைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம செய்யவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர் :— சண்டாளனைத் தொட்டாலும், அவனுடன் பேசினாலும், அவனைப்பார்த்தாலும் தோஷமுண்டு. அவைகளுள், தொடுவதில் ஸ்நானம் ப்ராயச்சித்தம். பேசுவதில் ப்ராம்ஹணனுடன் பேசுவது ப்ராயச்சித்தம். பார்ப்பதில் ஸூர்யன் முதலிய ஜ்யோதிஸ்ஸுகளைப் பார்ப்பது ப்ராயச்சித்தம்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌪𑌤𑌿𑌤𑍌 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌰𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑍈𑌤𑍌 𑌸 𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌧𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍇𑌶𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌣𑌮𑌾𑌹
𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌯𑍁𑌗𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍁𑌗𑌂 𑌚 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑍁𑌗𑌮𑍍 । 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌸𑍂𑌤𑌿𑌕𑍋𑌦𑌕𑍍𑌯𑌾𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌧𑌃𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑍇𑌦𑌰𑍍𑌕𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍇 𑌯𑌦𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌧𑌃𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 = 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌯𑍁𑌗𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑌵𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 । 𑌨𑌵𑌹𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌰𑌥𑌯𑍁𑌗𑌮𑌷𑍍𑌟𑌹𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌕𑌟𑌯𑍁𑌗𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌵𑌧𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌚𑍇𑌲

வ்யாஸர் :—சண்டாளன், பதிதன் இவர்களைப் பார்த்தால் மனிதன் ஸூர்யனைப்பார்க்கவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தவுடன் இவ்விருவரையும் பார்த்தால் மறுபடி ஸ்நானம் செய்வதால் சுத்தனுகிறான்.

சண்டாளர் முதலியவர்களை விலக்குவதற்கு தேசத்தின் அளவைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, பதிதன் இவர்கள் விஷயத்தில் முறையே, நான்கு யுகம், மூன்று யுகம், இரண்டு யுகம், ஒரு யுகம் என்ற அளவுள்ள ப்ரதேசம் விலகுவதற்கு அளவானதாம். அந்த அளவுக்குள் ஸமீபத்தில் சென்றால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அறியாமையால் தொட்டுவிட்டால், ஸ்நானம் செய்து ஸூர்யனையும் பார்க்க வேண்டும்.

இங்கு 'யுகம்' என்றதின் அளவு லோகவ்யவஹாரத்தால் அறியப்பட வேண்டும் என்று மாதவீயத்திலுள்ளது. யுகமென்பதற்கு நுகத்தடி என்று பொருள். தேரின் நுகத்தடி ஒன்பது அடியுள்ளது, வண்டியின் நுகத்தடி எட்டு அடியுள்ளது என்கின்றனர் லௌகிகர்கள். சொல்லிய அளவுக்கு

स्नात्वा, अज्ञानात् पादस्पर्शे सूर्यावलोकनमधिकमिति प्राहुः ॥ बुद्धिपूर्वाङ्गस्पर्शे तु सचेलस्नानमग्निस्पर्शमाज्यप्राशनं च पूर्वोक्तं द्रष्टव्यम् ॥

सचेलस्नाने मज्जनसङ्ख्यामाहाङ्गिराः — 'शूद्रं चान्त्यजातिं च चण्डालं पतितं तथा । रजस्वलां नारीं स्पृष्ट्वा स्नानं समाचरेत् ॥ एकं च दशकं चैव द्विदशं त्रिंशकं तथा । द्वात्रिंशच्च क्रमेणैव मज्जनं तु विधीयते' इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

'चण्डालस्य चतुःषष्टिः श्रेण्यां शतद्वयम् । अथ त्रिंशदथवा तस्य मनःशुद्धिकरं भवेत् ॥ अविज्ञाते रजःस्त्रीवेश्मवस्तुनि यद्यथा । स्पृष्टं यदस्तु तद्दुष्टं नदुष्टं सन्निकर्षतः' इति ॥

ஸமீபத்திற் சென்றால் ஸசேல ஸ்நானம். அறியாமல் சரீரத்தைத் தொட்டால் ஸூர்யதர்சனமும் அதிகம் என்பது பொருள். புத்தி பூர்வமாய் அங்க ஸ்பர்சம் செய்தால், ஸசேலஸ்நானம், அக்னி ஸ்பர்சம், ஆஜ்யப்ராசனமும் என்று முன் சொல்லியதை அறிந்துகொள்ளவும்.

ஸசேல ஸ்நானத்தில் முழுக்கின் கணக்கும் சொல்லப்படுகிறது—"சூத்ரன், அந்த்யஜன், சண்டாளன், பதிதன், ரஜஸ்வலை இவர்களை ஸ்பர்சித்தால், முறையே, ஒன்று, பத்து, இருபத்திரண்டு, முப்பது, முப்பத்திரண்டு என்ற கணக்குடன் முழுக்கைச் செய்யவேண்டும்" என்று.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— சண்டாளனுக்கு அறுபத்து நான்கு அடியும், ச்ரேணிக்கு இருநூறு அடியும் விலகவேண்டும். அல்லது அவனுக்கு முப்பத்திரண்டு அடியாவது மனச்சுத்திக்குத் தகுந்தபடி விலகவேண்டும். ரஜோநிர்கமம் தெரியாமல் ஸ்த்ரீ வீட்டில் தொட்டவஸ்து எதுவோ அது மட்டில் தோஷமுள்ளதாகும். அவளுடைய ஸாமீப்யத்தால் மற்ற வஸ்துக்கள் துஷ்டமாவதில்லை.

'अस्पृश्यस्पर्शने चैव त्रयोदश निमज्ज्य च । आचम्य प्रयतः पश्चात् स्नानं विधिवदाचरेत्' इति भारद्वाजवचनमङ्गस्पर्शाभावविषयम् । चण्डालादिव्यतिरिक्तास्पृश्यस्पर्शविषयं च ॥

व्यासः—

'सूतिकापतितोदक्याः चण्डालश्च यथाक्रमम् । युगमात्रं परिहरेत् एकद्वित्रिचतुष्टयम्' इति ॥

अत्र व्यासपराशरवचनयोर्विरोधे विकल्पो द्रष्टव्यः ॥

यत्तु— 'चण्डालं पतितं चैव दूरतः परिवर्जयेत् । गोवालव्यजनादर्वाक् सवासा जलमाविशेत्' इति वैयाघ्रपादवचनं, तत्सङ्कटादिविषयम् ।

यत आह संवर्तः—

'सङ्कटे विषमे चैव दुर्गे चैव विशेष

"தொடக்கூடாதவர்களைத் தொட்டால் பதிமூன்று தடவை முழுகி, ஆசமனம் செய்து, சுத்தனாய், பிறகு விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்" என்றுள்ள **பரத்வாஜ** வசனம், அங்கஸ்பர்சமில்லாத விஷயத்தைப் பற்றியதும், சண்டாளன் முதலியவரைத் தவிர்த்த அஸ்ப்ருச்யர்களின் ஸ்பர்சவிஷயமுமாம்.

வ்யாஸர் :— ஸூதிகை, பதிதன், ரஜஸ்வலை, சண்டாளன் இவர்களுக்கு, முறையே, ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு நுகத்தடி தூரம் விலகவேண்டும்.

இங்கு வ்யாஸ வசனத்திற்கும், பராசர வசனத்திற்கும் விரோதத்தில் விகல்பம் அறியத்தக்கது.

"சண்டாளன், பதிதன் இவர்களை தூரத்தில் பரிஹரிக்க வேண்டும். கோவாலவ்யஜனத்திற்கு ஸமீபத்தில் நெருங்கினால் ஸசேலஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்" என்றுள்ள வையாக்ரபாதவசனம் எதுவோ அது ஸங்கடமான ஸ்தலம் முதலியதின் விஷயமாம். (ஏனெனில்)

ஸம்வர்த்தர் :— நெருக்கமான இடத்திலும், மேடுபள்ளமுள்ள இடத்திலும், அதிகமாய்ச் செல்லமுடியாத இடத்தி

[illegible]

ப்ரசேதா:—

[illegible]

அங்கிரா:—

[illegible]

ஸ்ம்ருதிரத்நே—

[illegible]

னும், ஹட்டம் (கடைத்தெரு), பட்டணம் இவைகளின் மார்க்கத்திலும் கூடியவரையில் ஒதுங்கவேண்டும். புல்களாலாவது, கட்டை முதலியவைகளாலாவது, சுவரினுலாவது மறைவுள்ள இடத்தில், கோவால வீஜனத்திற்குட்பட்டிருந்தாலும ஸ்நானம் வேண்டுவதில்லை. (ஒரு பசு நின்று வாலை வீசினால், அந்த அளவுள்ள தூரம் கோவாலவீஜனமெனப்படும்.

ப்ரசேதஸ் :— வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துத் தொடுவதும், நேராகத் தொடுவதாகவே கருதப்படுகிறது. நேராகத்தொடுவதில் எந்தவிதி சொல்லப்பட்டுள்ளதோ, அதுவே வஸ்த்ரத்தால் மறைத்துத் தொடுவதிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

அங்கிரஸ் :— எந்த ப்ராம்ஹணன் ச்வபாகனின் (நாய் மாம்ஸத்தைப் புஜிப்பவனின்) நிழலை மிதித்தானோ அவன் ஸ்நானம் செய்து, நெய்யைப்புஜித்தால் சுத்தனாவான். சண்டாளன், பதிதன் இவரின் நிழலைத் தொட்டால் ஸ்நானம செய்ய வேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— அந்த்யஜன், ச்வபாகன் முதலியவ

ரேத் । பதிதாதிம்ஶவஸ்ப்ருஷ்டம் ச்சாயாதோஷோ ந வித்யதே' இதி ॥

ஆபஸ்தம்ப:—

'ஏகஶாகாம் ஸமாரூடஶ்சண்டாலாதிர் யதா பவேத் । ப்ராஹ்மணஸ்தத்ர நிவஸந் ஸ்நாநேந ஶுசிதாமியாத்' இதி ॥

ஶாகாக்ரஹணம் ஏவம்ஜாதீயத்ரவ்யோபலக்ஷணார்தம் ॥

அதஏவ சந்த்ரிகாயாம்—

'தார்ணே ஸம்ஸ்தர ஏகஸ்மிந் அஸ்ப்ருஶ்யைஸ்ஸஹ திஷ்டதி । அஸ்ப்ருஷ்டோऽஸ்மீத்யதோஷோऽஸ்மீத்யேவம் மூடஸ்து மந்யதே' இதி ॥ தார்ணே = த்ருணநிர்மிதே ।

ஆபஸ்தம்பஸ்து—

'மூடஸ்வஸ்தரே வா ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாநந்ய அப்ரயதாந் ப்ரயதோऽமந்யேத ததா த்ருணகாஷ்டேஷு நிகாதேஷு' இதி ॥

அத்ர ஹரதத்த:—

'பதிதசண்டாலஸூதிகோதக்யாஶவஸ்ப்ருஷ்டதத்ஸ்ப்ரு

ரின் நிழலைத்தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். 40 அடிக்குமேல் நிழலின் தோஷமில்லை.

ஆபஸ்தம்பர் :— ஒரு கிளையில் சண்டாளன் முதலியவன் ஏறியிருந்தால், ப்ராமஹணனும் அங்கிருந்தால், (தூரத்திலிருந்தாலும்) அந்தப்ராம்ஹணன் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாவான். கிளை என்றது இமமாதிரியான த்ரவ்யங்களைச் சொல்வதற்காக. ஆகையாற்றான்,

சந்த்ரிகையில் :— புற்களால் செய்யப்பட்ட ஒரே பாய் முதலியதில், தொடக் கூடாதவருடன் சேர்ந்திருந்தால், அவரால் நான் தொடப்படாததால் தோஷமில்லாதவனாயிருக்கின்றேன், என்று நினைக்கின்றான் மூடன். (அவ்விதம் நினைப்பது தவறு. அவன் துஷ்டனேயாம்.)

ஆபஸ்தம்பரோவெனில்:- 'மூடஸ்வஸ்தரே + நிகாதேஷு' என்கிறார். இதற்கு **ஹரதத்தரின்** வ்யாக்யானம — "பதிதன், சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை, சவத்தைத் தொட்டவன்,

ष्ट्वा स्नानेन सचेलस्नानाच्छुद्ध्येत् इति
गौतमः। तद्विषये इदमुच्यते। शयनतया आसन
तया वा संस्तीर्णः पलालादिसमूहः स्वस्तरः।
बहुतरतया मृदुत्वेन अधरोत्तरविभागो न ज्ञायते, स
मूढः। मूढश्चासौ स्वस्तरश्चेति मूढस्वस्तरः। त
स्मिन् पतितादिष्वशुचिष्वासीनेषु यदा कश्चित् शु
चिः उपविशेत्, न च तान् स्पृशेत् तदा स शुचिरेवा
त्मानं मन्येत। यथा शुचिः स्वात्मानं मन्यते शुचिरस्मीति,
तथैव मन्येत। एवंविधे विषये तत्स्पृष्टि
न्यायः प्रवर्तते। तथा तृणकाष्ठेषु च भूमौ
निखातेषु तत्स्पृष्टिन्यायो न भवति' इति॥

स्नानस्य निमित्तान्तरमुक्तं चतुर्विंशतिमते—
बौद्धान् पाशुपतान् जैनान् लोकायतिक

அவனைத் தொட்டவன் என்ற இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேல ஸ்நானத்தால் சுத்தனுவான் என்றுர் கௌதமர். அந்த விஷயத்தில் இது சொல்லப்படுகிறது. படுக்கையாகவோ, ஆஸனமாகவோ நன்றாய் விரிக்கப்பட்ட வைக்கோல் முதலியதின் குவியல் 'ஸ்வஸ்தரம்' எனப்படுகிறது. ரொம்ப ம்ருதுவாய் இருப்பதால் எதில் அடி நுனி என்ற விபாகம் தெரியவில்லையோ அது மூடம். அவ்விதமான ஸ்வஸ்தரம் மூடஸ்வஸ்தரம் எனப்படுகிறது. அதில் பதிதன் முதலிய அசுத்தர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுது, சுத்தனை ஒருவன் உட்கார்ந்தால், அவர்களைத் தொடாமலிருந்தால், அப்பொழுது அவன் சுத்தனென்று நினைக்கவேண்டும். சுத்தனுயிருப்பவன் எப்படித் தன்னை சுத்தனுயிருக்கிறே னென்று நினைக்கின்றுனே அவ்விதமே நினைக்க வேண்டும். இவ்விதமான விஷயத்தில் தத்ஸ்ப்ருஷ்டி ந்யாயம் ப்ரவர்த்திப்பதில்லை அவ்விதமே, பூமியில் புதைக்கப்பட்டுள்ள புல், கட்டை இவைகளின் விஷயத்திலும் தத்ஸ்ப்ருஷ்டி ந்யாயம் ப்ரவர்த்திப்பதில்லை'' என்று.

ஸ்நானத்திற்கு வேறு காரணமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சதுர்விம்சதிமதத்தில் :— பௌத்தர், பாசுபதர், ஜைனர்,

𑌕𑌾𑌪𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍 । 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌚𑍇𑌲𑍋 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌿𑌕𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂—

'𑌜𑍈𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑌿𑌕𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 । 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌵𑌕𑍀𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌕𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌪𑌰𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍍 । 𑌸 𑌵𑍈 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌕𑌵𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌮𑌃—

'𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌵𑌪𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌶𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌹𑌾𑌰𑌕𑍇𑌣 𑌵𑌾 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥ 𑌦𑍁𑌃𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑍇 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌨𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇 = 𑌶𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑍇 ॥

லோகாயதிகர், காபிலர், நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்யும் ப்ராம்ஹணர்கள் இவர்களைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். காபாலிகர்களைத் தொட்டால் ப்ராணாயாமமும் செய்யவேண்டும்

சந்த்ரிகையில் :— ஜைனர், பாசுபதர், லோகாயதிகர், நாஸ்திகர், நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்யும் ப்ராம்ஹணர், சூத்ரர் இவர்களைத்தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அவகீர்ணீ, அந்த்யஜன் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான். தேவலகனைத் தொட்டாலும் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். எவன் பணத்தை வேண்டியவனாய், மூன்று வருஷம் தேவபூஜை செய்கின்றானோ, அவன் தேவலகன் எனப்படுவான். அவன் ஹவ்யங்களிலும், கவ்யங்களிலும் நிந்திக்கப்பட்டவன்.

யமன் :— நாய், ச்வபாகன், சவத்தைச் சுமப்பவன் இவர்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் உடனே ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். துஷ்டஸ்வப்னம் கண்டாலும், துர்ஜனனைத் தொட்டாலும், படுத்திருக்கும்பொழுது ஸூர்யோதயமானாலும், ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யந்தரே —

'ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ருத்ரஸ்ய நிர்மால்யம் ஸவாஸா ஆப்லுத்ய ஶுத்த்யதி' இதி ॥

ஸம்வர்த்த: —

'ஶ்வவராஹகராநுஷ்ட்ராந் வ்ருககோமாயுவாநராந் ।
காககுக்குடக்ருத்ராம்ஶ்ச ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாநம் ஸமாசரேத்' இதி ॥

ஹாரீத: —

'சாடகம் குக்குடம் காகம் ஶ்வஸ்ருகாலஶிவாவ்ருகாந் । சிதிதூமஶ்மஶாநாநி வராஹகராஶுசீந் ॥ அவகீர்ண்யந்த்யஜம் ச ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாநம் விதீயதே' இதி ॥

பைடீநஸி: —

'காகோலூகஸ்பர்ஶநே ஸ்நாநம் நிருதகமூத்ரபுரீஷகரணே ஸசேலஸ்நாநம் மஹாவ்யாஹ்ருதிபிர்ஹோமஶ்ச' இதி ॥

அங்கிரா: —

'க்ருத்வா மூத்ரம் புரீஷம் வா யதா நைவோதகம்

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :- சிவநிர்மால்யத்தைத் தொட்டால் ஸசேல ஸ்நானத்தால் சுத்தனுவான்.

ஸம்வர்த்தர் :— நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டகம், செந்நாய், நரி, குரங்கு, காக்கை, கோழி, கழுகு இவைகளைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ஹாரீதர் :— சாடகம், கோழி, காக்கை, நாய், நரி, பெண்நரி, செந்நாய், சவப்புகை, ச்மசானம், பன்றி, கழுதை, அசுத்தன், அவகீர்ணீ, அந்த்யஜன் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

பைடீநஸி :— காக்கை, கோட்டான் இவைகளின் ஸ்பர்சத்தில் ஸ்நானம். ஜலமில்லாமல், மூத்ர மல விஸர்ஜனம் செய்தால் ஸசேல ஸ்நானமும், மஹாவ்யாஹ்ருதிகளால் ஹோமமும் விதிக்கப்படுகின்றன.

அங்கிரஸ் :— மல மூத்ர விஸர்ஜனம் செய்தவன் ஜலமே

सचैलः । स्नात्वा शौचादिकः पश्चात् सचैलस्तु विशुध्यति' इति ॥

संग्रहे—

'गौलिकस्य तु संस्पर्शे तु सरटाकृकलासयोः । शुभे वाप्यशुभे वापि सचैलस्नानमाचरेत्' इति ॥

मनुः—

'नारं स्पृष्ट्वास्थि सस्नेहं स्नात्वा विप्रो विशुध्यति । आचम्यैव तु निःस्नेहं गामालभ्यार्कमीक्ष्य वा' इति ॥

विष्णुः—

'भक्ष्यवर्ज्यं पञ्चनखं तदस्थि सस्नेहं च स्पृष्ट्वा स्नायात्' इति ॥

श्वस्पर्शे विशेषमाह आपस्तम्बः—

'शुनोपहतः सचैलोऽवगाहेत प्रक्षाल्य

கிடைக்காவிடில், பிறகு கிடைத்தபொழுது சௌசத்துடன் ஸசேல ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— பல்லி, அரணை, ஓணான் இவைகளின் ஸ்பர்சம் சுபத்திலானாலும், அசுபத்திலானாலும், ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

மனு :— ப்ராம்ஹணன், மனிதனின் பசையுள்ள எலும்பைத் தொட்டால் ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான். ஈரமில்லாத எலும்பைத் தொட்டால் ஆசமனம் செய்து, பசுவை ஸ்பர்சித்து, அல்லது ஸூர்யனைத் தர்சித்துச் சுத்தனாகிறான்.

விஷ்ணு :— பக்ஷணத்திற்கு அர்ஹமல்லாத பஞ்சநக ப்ராணியை ஸ்பர்சித்தாலும், பஞ்சநகத்தின் (ஐந்துநகமுள்ள ப்ராணியின்) ஈரமுள்ள எலும்பை ஸ்பர்சித்தாலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

நாயின் ஸ்பர்சத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர் :— நாயால் தீண்டப்பட்டவன் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அல்லது அந்த ப்ரதேசத்தை

வா தத்³தே³ஶம் அக்³நிநா ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய வா புந: ப்ரக்ஷால்ய வா பாதௌ³ ப்ரக்ஷால்ய ஶுத்³த்⁴யேதாசம்ய இதி ॥

வ்யவஸ்தி²தவிகல்போ(அ)யம் ॥ ததா² ச மநு: —

'ஊர்த்⁴வம் நாபே⁴: கராந்முக்த்வா யத³ங்க³முபஹந்யதே । தத்ர ஸ்நாநவிதி⁴: ப்ரோக்தோ ஹ்யத⁴: ப்ரக்ஷாலநம் ஸ்ம்ருதம்' இதி ॥

விஷ்ணுரபி —

'நாபே⁴ரத⁴: கராங்க³ம் வா ஶுநா யது³பஹந்யதே । ப்ரக்ஷால்ய தத³க்³நிநா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா த்³விராசம்ய ஶுத்³த்⁴யதி ॥ நாபே⁴ருபரி ஶுநா ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோ விட்³போ⁴பஹதோ வா புந: । ப்ரக்ஷால்ய ம்ருத்³பி⁴ரங்கா³நி ஸசேலம் ஸ்நாநமாசரேத்' இதி ॥

ஶாதாதப: —

'ரஜகஶ்சர்மகாரஶ்ச வ்யாத⁴ஜாலோபஜீவிநௌ । நிர்ணேஜக: ஸௌநிகஶ்ச நட: ஶைலூஷகஸ்ததா² ॥ முகே²ப⁴கஸ்ததா² ஶ்வா ச க்³ராமகுக்குடஸூகரௌ । ஏபி⁴: ஸ்ப்ருஷ்டே ஶிரோவர்ஜம்

அலம்பி, அக்னியினால் தொட்டு, மறுபடி அலம்பி, கால்களையும் அலம்பி, ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

இது வ்யவஸ்திதவிகல்பம். அவ்விதமே,

மனு :— நாபிக்குமேல், கைகள தவிர எந்த அங்கமாவது நாயால் தீண்டப்பட்டால் அதில் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. நாபிக்குக் கீழான அங்கமானால் அலம்புதல் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

விஷ்ணுவும் :— நாபிக்குக்கீழுள்ள அங்கமாவது, கையாவது நாயால் தொடப்பட்டால், அதை அலம்பி, அக்னியால் ஸ்பர்சித்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். நாபிக்கு மேல் நாயால் தீண்டப்பட்டால், அல்லது மலத்தால் ஸம்பந்தப்பட்டால், மண்ணால் அங்கங்களை அலம்பி, ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

சாதாதபர் :— வண்ணான், சக்கிலி, வேடன், வலையன், நிர்ணேஜகன், மாம்ஸவிக்ரயீ, நடன், சைலூஷகன், முகேபகன், நாய், ஊர்க்கோழி, பன்றி இவர்களால், தலையைத்தவிர எந்த

ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்யாச் சிரோவர்ஜ்யம் த்விஜாதிஷு ॥ தோயேந க்ஷாளநம் க்ருத்வா ஆசாந்த: ஶுசிதாமியாத்' இதி ॥

அத்ராபி ஶ்வநா ஸாஹசர்யாத் ஶிரோக்ரஹணம் நாபேரூர்த்வாங்கோபலக்ஷணார்த்தம் ॥

ஜாதூகர்ண்யோऽபி —

'ஊர்த்வம் நாபே: கரௌ முக்த்வா யதங்கம் ஸ்ப்ருஶதே வய: । ஸ்நாநம் தத்ர ப்ரகுர்வீத ஶேஷம் ப்ரக்ஷால்ய ஶுத்த்யதி' இதி ॥ வய: = பக்ஷீ ॥

ஶங்க: —

'ரத்யாகர்தமதோயேந ஷ்டீவநாத்யேந வா ததா । நாபேரூர்த்வம் நர: ஸ்ப்ருஷ்ட: ஸத்ய: ஸ்நாநேந ஶுத்த்யதி' இதி ॥

வ்யாஸ: —

'பாஸவாநரமார்ஜாரகரோஷ்ட்ராணாம் ஶுநாம் ததா । ஸூகராணாமமேத்யம் ச ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாயாத் ஸசைலகம்' இதி ॥

அங்கம் தொடப்பட்டதோ அதை ஜலத்தால் அலம்பி ஆசமனம் செய்தால் ப்ராமஹணன் சுத்தனாகிறான். இங்கும், நாயுடன் சேர்ந்திருப்பதால், தலையென்றது நாபிக்கு மேற்பட்ட அங்கங்களையும் சொல்வதற்காம்.

ஜாதுகர்ணரும் :— நாபிக்குமேல் கைகள் தவிர எந்த அங்கத்தையாவது பக்ஷி ஸ்பர்சித்தால், அப்பொழுது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். மற்ற அங்கத்தையானால் அலம்பியதால் சுத்தனாகிறான்.

சங்கர் :— வீதியிலுள்ள சேறினாலாவது தண்ணியினாலாவது, எச்சில் (கோழை) முதலியதாலாவது நாபிக்குமேல் மனிதன் தொடப்பட்டால் உடனே ஸ்நானத்தால் சுத்தனாகிறான்.

வ்யாஸர் :— பருந்து, குரங்கு, பூனை, கழுதை, ஒட்டகை, நாய், பன்றி இவைகளின் மலத்தை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

விஷ்ணு:—

'ஆஜாநுப்4யாம் அமேத்4யஸ் ஸ்நாநம் ஆநாப்4யாமுபவஸேத3ஹ: | ஊர்த்4வம் நாபே4ஸ்த்ரிராத்ரம் ஸ்யாத் அமேத்4யஸ்பர்ஶநே விதி4:' இதி ||

மநு:—

'வக்த்ரே பி3டா3லகம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸ்நாத்வா விப்ரோ விஶுத்4யதி | போ4ஜநே கர்மகாலே ச விதி4ரேஷ உதா3ஹ்ருத:' இதி || இதராங்க3ஸ்பர்ஶே த்வாசமநமேவ, 'மார்ஜாரமூஷிகஸ்பர்ஶே கர்த்து: கர்மண்யுபஸ்ப்ருஶேத்' இதி ப்3ருஹஸ்பதிஸ்மரணாத் ||

அந்யகாலே மார்ஜாரஸ்பர்ஶே நாஶுத்3தி4: | ததா2ச மநு:—

'மார்ஜாரஶ்சைவ த3ர்வீ ச மாருதஶ்ச ஸதா3 ஶுசி:' இதி ||

விஷ்ணு:— பாதம் முதல் முழங்காலுக்குள் மலத்தால் ஸ்பர்சம் ஏற்பட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதற்கு மேல் நாபிவரையிலானால் பகல் முழுவதும் உபவாஸமிருக்க வேண்டும். நாபிக்குமேல் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் மூன்று நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். அமேத்ய ஸ்பர்சத்தில் இவ்விதம் விதியாம்.

மநு:— ப்ராம்ஹணன் பூனையை வாயில் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். போஜன காலத்திலும், கர்மானுஷ்டான காலத்திலும் இந்தவிதி சொல்லப்பட்டுள்ளது. மற்ற அங்கங்களின் ஸ்பர்சத்தில் ஆசமனம் மட்டில். 'கர்மானுஷ்டானம் செய்பவன் பூனை, எலி இவைகளை ஸ்பர்சித்தால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்' என்று ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருப்பதால்.

மற்றக் காலத்தில் பூனையைத் தொடுவதால் அசுத்தியில்லை. அவ்விதமே,

மநு:— பூனையும், பரிமாறுகிற கரண்டியும், காற்றும் எப்பொழுதும் சுத்தமாம்.

पराशरोऽपि —

'मार्जारमक्षिकाकीटपतङ्गकृमिदर्दुराः । मेध्यामेध्यं स्पृशन्तोऽपि नोच्छिष्टं मनुरब्रवीत्' इति ॥

यदा त्वात्मनः श्वादीन् स्पृशति, तदा विशेषो देवलेन दर्शितः —

'श्वपाकं पतितं चान्त्यमुन्मत्तं शवदाहकम् । सूतिकां स्राविकां नारीं रजसा च परिप्लुताम् ॥ श्वकुक्कुटवराहांश्च ग्राम्यान् संस्पृश्य मानवः । सचेलस्सशिराः स्नात्वा तदानीमेव शुध्यति ॥ अशुचींस्तु स्वयमेतानशुचिर्यदि संस्पृशेत् । विशुध्यत्युपवासेन तथा कृच्छ्रेण वा पुनः' इति ॥

स्राविका = प्रसवकारयित्री ॥

तद्बुद्धिपूर्वस्पर्शविषयम् ॥ तथा च कूर्मपुराणम् —

'उच्छिष्टोऽशुचिरन्यो वा श्वानादीन् संस्पृशेद्द्विजः ।

பராசரரும் :— பூனை, ஈ, பூச்சி, விட்டில், புழு, தவளை இவைகள் சுத்த வஸ்துக்களையும் அசுத்த வஸ்துக்களையும் தொடுகின்றனவாயினும், அவைகளின் ஸ்பர்சத்தால் அசுத்தி யில்லை, என்று மனு சொல்லியுள்ளார்.

எப்பொழுது தான் அசுத்தனுயிருந்து நாய் முதலியதைத் தொடுகின்றானே, அப்பொழுது விசேஷம் **தேவலரால்** காண்பி விக்கப்பட்டுள்ளது.

ச்வபாகன், பதிதன், அந்த்யஜன், உன்மத்தன், சவத்தைத் தஹிப்பவன், ஸூதிகை, ஸ்ராவிகை, ரஜஸ்வலை, க்ராமத்தி லுள்ள நாய், கோழி, பன்றி இவர்களை மனிதன் ஸ்பர்சித்தால் வஸ்த்ரத்துடன் தலைமுழுகினால் அப்பொழுதே சுத்தனாகிறான். அசுத்தர்களான இவர்களை ஸ்வயம் அசுத்தனுயிருப்பவன் ஸ்பர் சித்தால் உபவாஸத்தால், அல்லது க்ருச்ரத்தால், சுத்தனு கிறான். (ஸ்ராவிகை=ப்ரஸவம் செய்விப்பவள்)

இது புத்தி பூர்வமாய் ஸ்பர்சித்த விஷயம். அவ்விதமே,

கூர்மபுராணம் :— அசுத்தனுயிருக்கும் ப்ராம்ஹணன் ஆச

प्रोक्तोऽपि जपेत् स्नात्वा गायत्र्यष्टसहस्रकम् ॥
चण्डालपतितादींश्च कामतो यः स्पृशेद्द्विजः । उच्छिष्टस्तत्र कुर्वीत प्राजापत्यं विशुद्धये' इति ॥

एतेनैवाभिप्रायेण विष्णुरपि—

'अनुच्छिष्टेन संस्पृष्टे स्नानं येन विधीयते । तेनैवोच्छिष्टसंस्पृष्टः प्राजापत्येन शुध्यति' इति ॥

पराशरः—

'अनुच्छिष्टेन शूद्रेण स्पर्शे स्नानं विधीयते । तेनोच्छिष्टेन संस्पृष्टः प्राजापत्यं समाचरेत् ॥ उच्छिष्टोच्छिष्टसंस्पृष्टः शुना शूद्रेण वा द्विजः । उपोष्य रजनीमेकां पञ्चगव्येन शुध्यति' इति । अनुच्छिष्टस्य विप्रस्य अनुच्छिष्टशूद्रस्पर्शे

மனம் செய்யாமல் சண்டாளன் முதலியவரைக் கவனிக்காமல் ஸ்பர்சித்தால், ஸ்நானம் செய்து, 1008-முறை காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். எந்த ப்ராம்ஹணன் தான் அசுத்தனாயிருந்து, சண்டாளன், பதிதன் முதலியவரை புத்தி பூர்வமாய் ஸ்பர்சித்தானோ அவன் சுத்திக்காக ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

இதே அபிப்ராயத்தினால்,

விஷ்ணுவும் :— உச்சிஷ்டனல்லாத எவனால் ஸ்பர்சிக்கப் பட்டதில் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகின்றதோ, அவனால் உச்சிஷ்டனானவன் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தால் சுத்தனாகிறான்.

பராசரர் :— உச்சிஷ்டனல்லாத சூத்ரனால் ஸ்பர்சமானால் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகின்றது. உச்சிஷ்டனான சூத்ரனால் ஸ்பர்சமானால் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். உச்சிஷ்டனல்லாத ப்ராம்ஹணனுக்கு, உச்சிஷ்டனல்லாத சூத்ரனின் ஸ்பர்சத்தில் ஸ்நானம்மட்டில். உச்சிஷ்டனான சூத்ரனால் ஸ்பர்சத்தில் க்ருச்ரம். உச்சிஷ்டனான ப்ராம்ஹணனுக்கு, உச்சிஷ்டனான ப்ராம்ஹணனால், அல்லது நாயினால், அல்லது

ஸ்நாநமாத்ரம், உச்சிஷ்டஶூத்ரஸ்பர்ஶே க்ருச்ச்ரம் । உச்சிஷ்டஸ்ய த்விஜஸ்யாந்யேந உச்சிஷ்டேந த்விஜேந ஶுநா வா(அ)நுச்சிஷ்டஶூத்ரேண வா ஸ்பர்ஶே ஏகதிநமுபவாஸ:, பஞ்சகவ்யப்ராஶநம் சேத்யர்த²: ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே —

'சண்டாலம் பதிதம் ஶ்வாநம் உதக்யாம் ஸூதிகாம் ததா ।
த்ருஷ்ட்வா பக்தாந்தரே ஸ்நாத்வா மாநஸ்தோகேத்ய்ருசம் ஜபேத் ॥
உச்சிஷ்டவதநோ விப்ர: ஶூத்ராதீந்நாவலோகயேத் । அவலோகயேத் ப்ரமாதாச்ச ஸஹ தேந ஸம்புக்தவாந்பவேத்' இதி ॥

பரத்வாஜ: —

'ஶாவே ஶவக்ருஹம் கத்வா ஶ்மஶாநே வா(அ)ந்தரே(அ)பி வா । ஆர்த்ராவ்யஞ்ஜநம் க்ருத்வா தூரஸ்தோ(அ)ப்யஶுசிர்பவேத்' இதி ॥ ஆர்த்ராவ்யஞ்ஜநம் = ம்ருதவிஷயவிலாப இதி ॥

பராஶர: —

'அஸ்திஸஞ்சயநாதூர்த்வம் ருதித்வா ஸ்நாநமாசரேத் ।
அந்தர்தஶாஹே விப்ரஸ்ய ஹ்யூர்த்வமாசமநம் பவேத் ॥

உச்சிஷ்டனல்லாத சூத்ரனால் ஸ்பர்சத்தில் ஒருநாள் உபவாஸமும், பஞ்சகவ்ய ப்ராசனமும் என்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— சண்டாளன், பதிதன், நாய், ரஜஸ்வலை, ஸூதிகை இவர்களைப் போஜன மத்யத்தில் பார்த்தால், ஸ்நானம் செய்து, 'மானஸ்தோகே' என்ற ருக்கை ஜபிக்கவேண்டும். உச்சிஷ்டமான வாயையுடைய ப்ராம்ஹணன் சூத்ரன் முதலியவரைப் பார்க்கக்கூடாது. கவனமில்லாமல் பார்த்தால், அவருடன் புஜித்தவனாய் ஆவான்.

பரத்வாஜர் :— சாவத்தில் சவக்ருஹம் சென்றாலும், ச்மசானத்திலோ நடுவிலோ ஆதுராவ்யஞ்ஜனம் செய்தாலும், தூரத்திலிருப்பவனானாலும் அசுத்தனாவான். (ஆதுராவ்யஞ்ஜனம் = இறந்தவனைக்குறித்து அழுவது முதலியது.)

பராசரர் :— அஸ்தி ஸஞ்சயனத்திற்குப்பிறகு பத்துநாட்களுள் அழுதால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதற்குப்பிறகு

ஶிஶோ: ப்ரோக்ஷணம் ப்ரோக்தம் பாலஸ்யாசமநம் ஸ்ம்ருதம் । ரஜஸ்வலா(தி)ஸம்ஸ்பர்ஶே ஸ்நாநமேவ குமாரகே ॥ ஶிஶுராதந்தஜநநா தாசௌலாத்பாலக: ஸ்ம்ருத: । குமாரஸ்து விஜ்ஞேயோ யாவந்மௌஞ்ஜீநிபந்தநாத்’ இதி ॥

நிமித்தாந்தரமாஹ பராஶர: —

தஸ்மிந்நாசமநம் குர்யாத் யத்ர பாத்ரேऽஶ்நீயாத் ஸ்வயம் । அக்ருத்வோத்திஷ்டந்நாஸநாத் ஸத்யஸ்நாநஸமந்வித: ॥ ஸ்நாநம் ஸத்ய: ப்ரகுர்வீத ஸோऽந்யதா ஹ்யப்ரயதோ பவேத்’ இதி ॥

பராஶர: — ‘வ்ருகஶ்வாநஶ்ருகாலாத்யை: தஷ்டோ யஸ்து த்விஜோத்தம: । ஸ்நாத்வா ஜபேத் ஸ காயத்ரீம் பவித்ராம் வேதமாதரம் ॥ கவாம் ஶ்ருங்கோதகஸ்நாநம் மஹாநத்யாஸ்து ஸங்கமே । ஸமுத்ரதர்ஶநாத்வாபி ஶுநா தஷ்ட: ஶுசிர்பவேத் ॥

ப்ராம்ஹணனுக்கு ஆசமனம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சிசுவுக்கு ப்ரோக்ஷணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பாலனுக்கு ஆசமனம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ரஜஸ்வலாதிஸ்பர்சத்தில் குமாரனுக்கு ஸ்நானமே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. பற்கள் முளைக்கும் வரை சிசுவாம். சௌளம் வரையில் பாலன் எனப்படுகிறான். உபநயனம் வரையில் குமாரன் என்று வித்வான்கள் சொல்லுகின்றனர்.

வேறு நிமித்தமும் சொல்லுகிறார்,

பராசரர்:—எந்தப் பாத்ரத்தில் புஜித்தானோ அதிலேயே ஆசமனம் செய்யவேண்டும் ஆசமனம் செய்யாமல் அந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்தால் உடனே ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிடில் அவன் அசுத்தனாவான்.

பராசரர்:—செந்நாய், நாய், நரி முதலியவைகளால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன் ஸ்நானம் செய்து சுத்தமாகியதும், வேதமாதாவாகியதுமான காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். பசுவின் கொம்பிலுள்ள ஜலத்தால் ஸ்நானம், மஹாநதிகளின் ஸங்கமத்தில் ஸ்நானம், ஸமுத்ர தர்சனம் இவைகளிலொன்றினால் நாயால் கடிக்கப்பட்டவன் சுத்தனாவான். வேதாத்யயனம் செய்து வித்யாவ்ரதஸ்நாதனான ப்ராம்ஹணன் நாயால் கடிக்-

𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌯𑌦𑌿 । 𑌸𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑍋𑌦𑌕𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌪𑌾𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍 । 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌶𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌸𑌵𑍍𑌰𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌪𑌾𑌤𑍍𑌯 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌶𑍁𑌨𑌾𑌽𑌽𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾𑌵𑌲𑍀𑌢𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌖𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 । 𑌅𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌚𑍋𑌪(𑌚𑍂𑌡)𑌚𑍂𑌲𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌜𑌮𑍍𑌬𑍁𑌕𑍇𑌨 𑌵𑍃𑌕𑍇𑌣 𑌵𑌾 । 𑌉𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌸𑍋𑌮𑍋 𑌨 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌮𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌂 𑌅𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌸𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌕𑍇 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌵𑍃𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰

கப்பட்டால் ஸ்வர்ணத்துடன் கூடிய ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து, நெய்யை ப்ராசனம் செய்தால் சுத்தனாகிறான். வ்ரதானுஷ்டானத்திலிருக்கும் ப்ராம்ஹணன் நாயால் கடிக்கப் பட்டால் மூன்று நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும் நெய், குசோதகம் இவைகளை பாநசனம் செய்து, வ்ரதத்தின் சேஷத்தை முடிககவேண்டியது. வ்ரதமனுஷ்டிப்பவனானாலும், அனுஷ்டிக்காதவனானாலும், நாயினால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன், ப்ராம்ஹணர்களை நமஸ்கரித்து, அவர்களின் கண்களால் பார்க்கப்பட்டால் சுத்தனாகிறான். நாயால் மோக்கப்பட்டதும், நாக்கினால் நக்கப்பட்டதும், நகங்களால் கீறப்பட்டதுமான அங்கத்திற்கு ஜலத்தால் அலம்புதலும், அக்னியால் ஸ்பர்சமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. நாய் அல்லது நரி, அல்லது செந்நாய் இவையால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹண ஸ்த்ரீ, உதயமான க்ரஹம், நக்ஷத்ரம் இவைகளைப் பார்த்தால் அப்பொழுதே சுத்தையாகிறாள். க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் எப்பொழுதாவது சந்த்ரன் காணப்படாவிடில், எந்தத் திக்கில் சந்த்ரன் செல்கிறானோ அந்தத் திக்கைப் பார்க்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர் இல்லாத க்ராமத்தில், நாயால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன், உடனே ஸ்நானம் செய்து வ்ருஷபத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾—
𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌶𑍍𑌵𑌾 । 𑌆𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌵𑌰𑌾𑌹𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 ।
𑌤𑍈𑌰𑍍𑌦𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌶𑌤𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌏𑌤𑌤𑍍
𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍋𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕
𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑍇
𑌨𑍋𑌦𑌕𑍇𑌨 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌤𑌵𑌾𑌰𑌮𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍇𑌚𑌨𑌮𑍍 ।
𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌿𑌥𑌃
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌧𑌮𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌦𑌂𑌶𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 । 𑌸
𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯 𑌤𑍈𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍌 𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌚𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌭𑌵𑌤𑌃 ।
𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿
𑌪𑌾𑌤𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍃𑌷𑌭𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌰
𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌨 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌃, 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌯𑌾𑌽𑌽
𑌘𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃, 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌯𑌾𑌽𑌵𑌲𑍀𑌢𑌃, 𑌨𑌖𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑌃, 𑌸 𑌤𑍇

தால் சுத்தனாகிறான். இங்கு ஆதிசப்தத்தால் பன்றி முதலியவை சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளால் கடிக்கப்பட்டவன், ஸ்நானம் செய்து 108 – முறை காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். இது அசக்தவிஷயம். சக்தனாகில் கோச்ருங்கோதக ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்யவேண்டும். அதில் கோச்ருங்கோதக ஸ்நானம் என்பது, பசுவின் கொம்பில் ஜலத்தை நிரப்பி, காயத்ரியால் நூறுமுறை அபிமந்த்ரித்து அதனால் ஸ்நானம் செய்வதாம். ச்ருங்கோதக ஸ்நானம், ஸங்கம ஸ்நானம், ஸமுத்ரதர்சனம் இவைகளுக்கு உத்தம மத்யம அதம தாரதம்யத்தாலாவது, கடியின் தாரதம்யத்தாலாவது வ்யவஸ்தையை அறியவும். வ்ரதமுடையவன் வ்ரதமில்லாதவன் இருவரும், ப்ராம்ஹணர்களை நமஸ்கரித்து அவர்களால் பார்க்கப்பட்டால் யதாவிதி ப்ராயச்சித்தத்தால் சுத்தராகின்றனர். எந்த க்ராமத்தில் ப்ராம்ஹணர் இல்லையோ அங்கு, ப்ராம்ஹண நமஸ்கார தர்சனங்களின் ஸ்தானத்தில், வ்ருஷப ப்ரதக்ஷிணமும் ஸ்நானமும் என்றறியவும். எவன் நாயால் கடிக்கப்படாமல், மூக்கினால் மோக்கப்பட்டானோ அவனும், எவன் நாக்கினால் நக்கப்பட்டானோ அவனும், எவன் நகங்களால் கீறப்பட்டானோ

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌙𑍍𑌗𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌵𑍍𑌰𑌤𑌸𑍍𑌸𑌵𑍍𑌰𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑍋𑌦𑌕𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌨𑌦𑍀𑌂 𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌗𑌾𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌶𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

'𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌕𑌾𑌹𑍇𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌨𑌾𑌭𑍇𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂

அவனும், இம்மூவரும், அந்த இடத்தை அலம்பி, அக்னியால் சுடச் செய்தால் சுத்தராகின்றனர், என்று மாதவீயத்தில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

சாதாதபரும் :— கோச்ருங்கோதக ஸ்நானத்தாலும், மஹாநதீ ஸங்கம ஸ்நானத்தாலும், ஸமுத்ர தர்சனத்தாலும், நாயால் கடிக்கப்பட்டவன் சுத்தனாவான். வ்ரத மனுஷ்டிப்பவனாயினும், அனுஷ்டிக்காதவனாயினும், நாயால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன், ஸ்வர்ணத்துடனும், ஜலத்துடனும் கூடிய நெய்யைப் பருகினால் சுத்தனாகிறான்.

வஸிஷ்டர் :— நாயால் கடிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணன், ஸமுத்ரகையான நதியை அடைந்து ஸ்நானம் செய்து, 100 முறை ப்ராணாயாமம் செய்து, நெய்யைப் பருகினால் சுத்தனாகிறான்.

அங்கிரஸ் :— ப்ராம்ஹசாரீ, நாயால் கடிக்கப்பட்டால் மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு சுத்தனாகிறான். க்ருஹஸ்தனாகில் இரண்டு நாட்களால் சுத்தனாகிறான். அக்னிஹோத்ரியா

ப⁴வேத் । ததே³வ த்ரிகு³ணம் வக்த்ரே மஸ்தகஸ்ய சது-
ர்கு³ணம் ॥ க்ஷத்ரவிட்ஶூத்³ரயோநிஸ்து ஸ்நாநேநைவ ஶு-
சிர்ப⁴வேத் । த்³விகு³ணம் து வநஸ்த²ஸ்ய ததா² ப்ரவ்ரஜித-
ஸ்ய ச ॥ ப்³ராஹ்மணீ து ஶுநா த³ஷ்டா ஸோமே த்³ருஷ்டிம்
நிபாதயேத் । யதா³ ந த்³ருஶ்யதே ஸோம: ப்ராயஶ்சித்தம்
ததா³ கத²ம் ॥ யாம் தி³ஶம் து க³த: ஸோமஸ்தாம் தி³ஶம் த்வவ-
லோகயேத் । ஸோமமார்கே³ண ஸா பூதா பஞ்சக³வ்யேந
ஶுத்³த்⁴யதி’ இதி ॥

அருணோத³யாத் பூர்வம் ஸ்நாநம் நிஷேத⁴யதி
பராஶர:—

ஸூர்யஸ்ய கிரணை: பூதம் தி³வா ஸ்நாநம் ப்ரஶஸ்ய-
தே । அப்ரஶஸ்தம் நிஶி ஸ்நாநம் ராஹோரந்யத்ர த³ர்ஶநாத் ॥
ஸ்நாநம் தா³நம் ஜபோ ஹோம: கர்தவ்யோ ராஹுத³ர்ஶ-

ளுல் ஒரு நாளால் சுத்தனாகிறன். நாபிக்குமேல் கடிக்கப்பட்டால், அதுவே இரு மடங்காகும். முகத்தில் கடிக்கப்பட்டால் அதுவே மூன்று மடங்காகும். தலையில் கடிக்கப்பட்டால் அதுவே நான்கு மடங்காகும். க்ஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன் இவர்கள் நாயால் கடிக்கப்பட்டால் ஸ்நானத்தாலேயே சுத்தராகின்றனர். வானப்ரஸ்தனுக்கு இரண்டு மடங்கு, ஸன்யாஸிக்குமப்படியே. நாயால் கடிக்கப்பட்டால், ப்ராம்ஹண ஸ்த்ரீ சந்த்ரனிடத்தில் கண்ணைச் செலுத்த வேண்டும். சந்த்ரன் காணப்படாமலிருக்கும்போது ப்ராயசித்தம் எப்படி? எனில், சந்த்ரன் எந்தத்திக்கில் சென்றிருக்கின்றனோ அந்தத் திக்கைப் பார்க்கவேண்டும். அதனால் அவள் சுத்தையாகி, பஞ்சகவ்யத்தால் சுத்தையாகிறாள்.

அருணோதயத்திற்கு முன் ஸ்நானத்தை நிஷேதிக்கின்றார்,

பராசரர் :— ஸூர்ய கிரணங்களால் சுத்தமாவதால் பகலில் ஸ்நானம் புகழப்படுகிறது. ராத்ரியில் ஸ்நானம் ப்ரசஸ்தமல்ல. ராஹு தர்சனம் (க்ரஹணம்) தவிர்த்து. ராஹு தர்சனத்தில், ராத்ரியானாலும் ஸ்நானம், தானம், ஜபம், ஹோமம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். மற்றக்காலத்தில்

𑌤𑍇 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌅𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑍌 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌤𑍁𑌰𑍋 𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌶𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾𑌸𑍋𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌹𑌾𑌜𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇 𑌜𑌲𑌾𑌶𑌯𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌃 । 𑌨𑌾𑌤𑍁𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 । 𑌨 𑌵𑌾𑌸𑍋𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿, '𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍀𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍, 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌿𑌕𑌾𑌦𑍌 𑌏𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌸𑌹 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌶𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋𑌷𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑍌 𑌯𑌾𑌮𑍌 𑌦𑌿𑌨𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌆𑌪𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 '𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍈𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

ராத்ரி அசுத்தம். ஆகையால் அதை (ஸ்நாநாதிகளில்) வர்ஜிக்க வேண்டும்.

மனு :— போஜனம் செய்தபிறகும், வ்யாதியுள்ளவனும், மஹாராத்ரியிலும், எப்பொழுதும் வஸ்த்ரங்களுடனும், அறியப்படாத ஜலாசயத்திலும ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. இங்கு, போஜனம் செய்தபிறகு கூடாதென்றது த்ருஷ்டார்த்த மானஸ்நானத்தை நிஷேதித்தது. வ்யாதிஸ்தனாய் இருப்பவன் கூடாதென்றது, அத்ருஷ்டார்த்தத்தையும் நிஷேதிப்பதாம். வஸ்த்ரங்களுடன் கூடாதென்றது, 'வஸ்த்ரத்துடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும' என்று சொல்லிய விஷயத்திலும், காலையிலும், மத்யாஹ்னத்திலும் செய்யும் ஸ்நானத்திலும் உத்தரீயத்துடன் ஸ்நானம். மற்ற யாத்ருச்சிகம் முதலியதில் இடுப்பு வஸ்த்ரத்துடன் மட்டுமே ஸ்நானம் என்பதற்காம்.

பராசரர் :— 'ராத்ரியின் நடுவிலுள்ள இரண்டு யாமம் மஹாநிசை எனப்படும். ப்ரதோஷ காலத்திலும். கடைசியாமத்திலும், பகலில்போல் 'ஸ்நானம் செய்யலாம்' என்றார். இது ஆபத் விஷயம். இவ்விதமில்லையென்றால் 'பாஸ்கரஸ்யகரை: பூதம்' என்பதுடன் விரோதிக்கும்.

𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌮𑌤𑍇—

'𑌅𑌪𑍇𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌦𑌾 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑌯𑍋𑌃 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌚𑌮𑌨𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌮𑍍 ॥ 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌚𑌮𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍂𑌨𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌚 । 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍌 𑌚 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍈𑌲𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑍇𑌧𑌾𑌤𑌿𑌥𑌿𑌰𑌪𑌿—

'𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌸𑌵𑍇𑌽𑌤𑍀𑌤𑍇 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌚 । 𑌅𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌜𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍂𑌨𑌰𑍍𑌚𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌦𑍍𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌤𑍁𑌰𑍋 𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌿𑌶𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌲𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌅𑌨𑍁𑌵𑍍𑌰𑌜𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌟𑌬𑌨𑍍𑌧𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍌 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌨𑍍𑌨𑌂

ஷட்த்ரிசன்மதத்தில் :— ராத்ரியில், நடுவான இரண்டு யாமங்களில், ஜலம் பருகத்தகாதது அப்பொழுது ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. ஆசமனமும் செய்யக்கூடாது. மூத்ர விஸர்ஜனம் மலவிஸர்ஜனம் செய்தால், மஹாராத்ரியில் எவன் ஆசமனம் செய்யவில்லையோ, அந்த ப்ராம்ஹணன் ப்ராயச்சித்தார்ஹனாகிறான். ப்ராஜாபத்யக்ருசரத்தின் பாதியை அனுஷ்டிக்க அர்ஹனாகிறான்.

வ்ருத்தமனு :— பூஜிக்கத்தகுந்த தேவதையைப் பூஜித்த பிறகும், பந்துக்களைப் பின் சென்று அனுப்பிய பிறகும், புஜித்த பிறகும, வ்யாதியிலும், தைலத்துடனும்கூட ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது ராத்திரியிலும் ஸ்நானம் கூடாது.

மேதாதிதியும் ;— உத்ஸவம் முடிந்த பிறகும், மங்கள கார்யத்தை முடித்தபிறகும், மித்ரர், பந்துக்கள் இவர்களைப் பின் சென்று அனுப்பிய பிறகும், இஷ்டதேவதைகளைப் பூஜித்த பிறகும், போஜனம் செய்த பிறகும், வ்யாதியுள்ள காலத்திலும், மஹாராத்ரியிலும் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

காலாதர்சத்திலும் :— இஷ்டரையும், பந்துக்களையும் பின்

निशि । इष्टं देवं समभ्यर्च्य विवाहे च महोत्सवे ॥ विना निमित्तं न स्नायात् निमित्तेऽपि (रोगी) च नातुरः' इति ॥

काम्ये नैमित्तिके तु स्नाने महानिश्यप्यनिषेधः । तथाच स्मृत्यर्थसारे—

'न महानिशि नित्यार्थं काम्यं नैमित्तिकं भवेत् । स्नायात्त्वकृतस्नातो निश्युष्णेन जलेन च ॥ अस्पृश्यस्पर्शने स्नानं निश्युष्णेन जलेन च । नद्यां नास्तमिते स्नायात् विशेषान्मध्ययामयोः ॥ अग्निं प्रज्वाल्य वा स्नायात् वाप्यादिषु महाजले । ब्राह्मणाग्निगवां मध्ये स्नानं विज्ञाप्य चाचरेत् ॥ निशि स्नानं च दानं च कार्यमग्निं समिध्य हि' इति ॥

சென்றனுப்பியபிறகும், வ்யாதியிலும், புஜித்தபிறகும், ராத்ரியிலும், இஷ்டதேவதையைப் பூஜித்தபிறகும், மஹோத்ஸவத்தை முடித்த பிறகும், காரண மில்லாமலும் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது. காரணமிருந்தாலும் வ்யாதியுள்ளவன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

காம்யஸ்நானமும், நைமித்திக ஸ்நானமும், மஹாராத்ரியிலும் நிஷேதிக்கப்படவில்லை. அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— நித்யஸ்நானத்தை மஹாநிசியில் செய்யக்கூடாது. காம்யஸ்நானமும், நைமித்திகஸ்நானமும் செய்யப்படலாம். முன் ஸ்நானம் செய்யாதவன், நிசியில் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யலாம். அஸ்ப்ருச்யரை ஸ்பர்சித்தால் நிசியில் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யலாம். அஸ்தமயத்திற்குப் பிறகு நதியில் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது. ராத்ரியின் நடுயாமங்களில் ஸ்நானம் கூடவே கூடாது. வாபீ முதலிய பெரிய ஜலாசயத்தில் அக்னியை ஜ்வலிக்கச்செய்து, ப்ராம்ஹணர், அக்னி, பசு இவர் முன்னிலையில், ஸ்நானத்தை அறிவித்துச் செய்யலாம். நிசியில், ஸ்நானம், தானம் இவைகளை, அக்னியை ஜ்வலிக்கச்செய்து அதன் முன்னில் செய்யவேண்டும்.

मनुः—

'राहुदर्शनसंक्रान्ति विवाहात्ययवृद्धिषु । स्नानदानादिकं कुर्युर्निशि काम्यव्रतेषु च' इति ॥ अत्ययः = मरणम् ॥ वृद्धिः = जननम् ॥

योगयाज्ञवल्क्योऽपि—

'ग्रहणोद्वाहसंक्रान्तियात्रार्तिप्रसवेषु च । स्नानं नैमित्तिकं ज्ञेयं रात्रावपि तदिष्यते' इति ॥ आर्तिः = मरणम् ॥

पराशरोऽपि—

'पुत्रजन्मनि यज्ञे च तथा संक्रमणे रवेः । राहोश्च दर्शने स्नानं प्रशस्तं नान्यथा निशि' इति ॥ यज्ञः = अवभृथः ॥

अथ रात्रौ चण्डालादिस्पर्शे पराशरः—

'अस्तं गते यदा सूर्ये चण्डालं पतितं स्त्रियम् । सूतिकां स्पृशतश्चैव कथं शुद्धिर्विधीयते ॥ जातवेदसुवर्णं च सोममार्गं विलोक्य च । ब्राह्म

மநு :— *க்ரஹணம், ஸங்க்ரமணம், விவாஹம், மரணம், ஜனனம், காம்ய வ்ரதங்கள் இவைகளில் ராத்ரியிலும் ஸ்நானம், தானம் முதலியதைச் செய்யலாம்.*

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— *க்ரஹணம், விவாஹம், ஸங்க்ரமணம், யாத்ரை, மரணம், ஜனனம் இவைகளில் செய்யும் ஸ்நானம் நைமித்திகமாம் அதை ராத்ரியிலும் செய்யலாம்.*

பராசரரும் :— *புத்ரஜன்மத்திலும், யாகத்திலும், (அவப்ருதம்) ஸூர்ய ஸங்க்ரமணத்திலும், ராஹுதர்சனத்திலும் ராத்ரியில் ஸ்நானம் ப்ரசஸ்தமாகும். மற்றக் காரணத்தால் செய்யக்கூடாது.*

ராத்ரியில் சண்டாளாதி ஸ்பர்சத்தில் சுத்தியைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரரே :— *ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பிறகு, சண்டாளன், பதிதன், ஸூதிகையான ஸ்திரீ இவர்களை ஸ்பர்சித்தவனுக்கு எவ்விதம் சுத்தி விதிக்கப்படுகிறது.? (எனில்) அக்னி,*

ணாநுமதஶ்சைவ ஸ்நாநம் க்ருத்வா விஶுத்த்யதி' இதி ॥ ஶுக்லபக்ஷே ஸோம ஏவாவலோகநீய: । தத³பா⁴வே வஹ்நி:, தத³பா⁴வே ஸுவர்ணம், தஸ்யாப்யபா⁴வே ஸோமமார்க³: । ஏதேஷாமந்யதமம் விலோக்ய விப்ராநுஜ்ஞாத: ஸ்நாயாதி³த்யர்த²: ॥

ராத்ரிஸ்நாநே து விஶேஷமாஹ யம:—

'விப்ர: ஸ்ப்ருஷ்டோ நிஶாயாம் தூத³க்யயா பதிதேந வா । தி³வாऽऽநீதேந தோயேந ஸ்நாயாத³க்³நிஸந்நிதௌ⁴' இதி ॥ தோயேந ஸுவர்ணஸஹிதேநேதி ஶேஷ: ॥

ததா² ச பராஶர:—

'தி³வாऽऽஹ்ருதம் து யத்தோயம் க்ருத்வா ஸுவர்ணயுதம் து தத் । ராத்ரௌ ஸ்நாநே து ஸம்ப்ராப்தே ஸ்நாயாத³நலஸந்நிதௌ⁴' இதி ॥

ஸுவர்ணம், சந்த்ரனின் மார்க்கம் இவைகளைப் பார்த்து, ப்ராம்ஹணர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டவனாய் ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தனாகிறான், சுக்லபக்ஷத்தில் சந்த்ரனைப் பார்க்கவேண்டும். அவனில்லாவிட்டால் அகனியைப் பார்க்கவேண்டும். அக்னியில்லாவிடில் ஸுவர்ணம், அதுவுமில்லாவிடில் சந்த்ரனின் மார்க்கம், இவைகளுள் ஒன்றைப்பார்த்து, ப்ராம்ஹணர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டவனாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டு மென்பது பொருள்.

ராத்ரி ஸ்நானத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யமன் :— ப்ராம்ஹணன், ராத்ரியில், ரஜஸ்வலையினாலாவது, பதிதனாலாவது ஸ்பரிசிக்கப்பட்டால், பகலில் கொண்டு வந்த ஜலத்தினால், அகனி ஸன்னிதியில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். ஸ்வர்ணத்துடன்கூடிய ஜலத்தினால் என்று சேர்க்க வேண்டும். அவ்விதமே,

பராசரர் :— ராத்ரியில் ஸ்நானம் நேர்ந்தால் பகலில் கொண்டுவந்த ஜலத்தை ஸ்வர்ணத்துடன் கூடியதாய்ச் செய்து, அதனால் அக்னி ஸன்னிதியில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

देवलोऽपि—

'दिवाहृतेन जलेनैव स्नानं निशि कार्यं विधिस्ततः । निक्षिप्य च सुवर्णं वै सन्निधाप्य च पावकम्' इति ॥

कात्यायनः—

'प्रविष्टो वरुणस्त्वप्सु न रात्रौ जलमाहरेत् । अन्यत्र ताम्न इत्येवं तत्रैव स्नानमिष्यते' इति ॥ ताम्नोताम्न इति मन्त्रोच्चारणादन्यत्र रात्रौ जलं नाहरेत् । तत्रैव जले स्नायादित्यर्थः ॥

अत्रापि विशेषमाह पराशरः—'यदि गेहे न तोयं स्यात्तावच्छुद्धिः कथं भवेत् । ताम्नोताम्नेति मन्त्रेण गृह्णीयादग्निसन्निधौ ॥ रात्रौ ग्रहांशुभिः पूतं दिवा पूतं तु भानुना । अनेनैव विशुध्येत तथा रात्रौ यथा दिवा' इति ॥

தேவலரும் :— ராத்ரியில் நைமித்திக ஸ்நானம் நேர்ந்தால், பகலில் கொண்டுவந்த ஜலத்தில் ஸ்வர்ணத்தைச்சேர்த்து அதனால், அக்னி ஸன்னிதியில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

காத்யாயனர் :— ராத்ரியில், ஜலத்தில் வருணன் ப்ரவேசித்திருப்பதால் ஜலத்தை எடுக்கக்கூடாது, 'தாம்ன:' என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லாவிடில். அங்கிருக்கும் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். 'தாம்ஞோதாம்ன:' என்ற மந்த்ரத்தைச் சொல்லாமல் ராத்ரியில் ஜலத்தை எடுக்கக்கூடாது. அங்கிருக்கும் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்பது பொருள்.

இதிலும் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— வீட்டில் ஜலமில்லாவிடில், அப்பொழுது எப்படி சுத்தி ஏற்படும்? 'தாம்ஞோதாம்ன:' என்ற மந்த்ரத்தால் அக்னி ஸன்னிதியில் ஜலத்தை க்ரஹிக்கவேண்டும். ராத்ரியில் க்ரஹங்களின் கிரணங்களால் ஜலம் சுத்தமாகின்றது. பகலில் ஸூர்யனால் சுத்தமாகின்றது. இந்த மந்த்ரத்தால் க்ரஹித்தால் பகலில்போல் ராத்ரியிலும் சுத்தமாகின்றது.

ஸம்வர்த்த: —

'ராத்ரௌ தோயம் ந க்ருஹ்ணீயாத்க்ருஹ்ணந்வஹ்நிம் தாரயேத் । உத்த்ருத்யாக்நிம் [illegible] ஸாம தாம்நோதாம்ந இதீரயேத்' இதி ॥

மரீசி: —

'திவாऽऽஹ்ருதம் து யத்தோயம் க்ருஹே யஸ்ய ந வித்யதே । ப்ரஜ்வால்யாக்நிம் தத: ஸ்நாயாத் நதீபுஷ்கரிணீஷு ச' இதி ॥

காலாதர்சே —

'நிமித்தேஷ்வபி ந ஸ்நாயாத் ராத்ரௌ நத்யாம் திவாऽऽஹ்ருதை: । ததபாவே து ஸ்வர்ணம் க்ஷிப்த்வா [illegible] । ப்ரஜ்வால்ய வஹ்நிம் ஸாந்நித்யே [illegible] । ராத்ர்யாஹ்ருதைர்ஜலைர்மந்த்ரை: ஸ்நாயாதிதி சாஸ்த்ரநிச்சய:' இதி ॥

இதி நைமித்திகஸ்நாநம் ॥

ஸம்வர்த்தர் :— ஜலத்தை ராத்ரியில் க்ரஹிக்கக்கூடாது. ஒருகால் க்ரஹிக்கும்படி நேர்ந்தால், அக்னியை எடுத்து ஜலத்தின்மேல் பிடித்து 'தாம்னோதாம்ன:' என்ற மந்த்ரத்தை உச்சரிக்கவேண்டும்.

மரீசி :- எவனது க்ருஹத்தில் பகலில் கொண்டு வந்த ஜலம் இல்லையோ, அவன் அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்து அதன் ஸன்னிதியில் நதீ, புஷ்கரிணீ இவைகளில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

காலாதர்சத்தில் :— நிமித்தம் நேர்ந்தாலும் இரவில் நதியில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. பகலில் கொண்டு வந்த நதீ ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதில்லாவிடில், நதியின் ஜலத்தில் ஸுவர்ணத்தைப் போட்டு, அதன் ஸமீபத்தில் அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அதுவுமில்லாவிடில் மந்த்ரத்துடன் ராத்ரியில் கொண்டுவரப்பட்ட ஜலத்தினால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் என்பது சாஸ்த்ரத்தின் நிச்சயமாம்.

நைமித்திகஸ்நானம் முற்றிற்று.

𑌅𑌥 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇—

'𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 । 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀𑌷𑍁(𑌚)𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌵𑌾𑌪𑍀𑌕𑍂𑌪𑌤𑌟𑌾𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌗𑌿𑌰𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾 । 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌦𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤𑍇 𑌸𑌰𑌸𑍀𑌷𑍂𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌨𑌿 ॥ 𑌉𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌉𑌷𑍍𑌣𑍋𑌦𑌕𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍁𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥ '𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌨𑌾 । 𑌅𑌤𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌣𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑌮𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌹𑍁𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑍇 ।

க்ரஹண ஸ்நானம்.

க்ரஹண ஸ்நானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மஹாபாரதத்தில் :— சந்த்ரக்ரஹணம், ஸூர்யக்ரஹணம் இவைகளில், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். அல்லது வேறு மஹாநதிகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

சங்கர் :— வாபீ, கூபம், தடாகம், மலையறுவி, நதீ, நதம், தேவகாதம், ஓடைகள், எடுத்துவைத்த ஜலம், உஷ்ணோதகம் என்ற இவைகளிலொன்றில் சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணங்களில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். உஷ்ணோதக ஸ்நானம் வ்யாதியுள்ளவனைப்பற்றியது. "பகலில் ஸூர்ய கிரணங்களால் சுத்தமாகியதும், மறுபடி அக்னியால் சுத்தமாகியதுமாயுள்ளது உஷ்ணோதகம். ஆகையால் பிணியாளன் க்ரஹண காலத்திலும் உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யலாம்" என்று **வ்யாக்ர** வசனமிருப்பதால்.

பராசரர் :- ஸூர்ய க்ரஹணத்திலும், சந்த்ர க்ரஹணத்தி

गाङ्गं तु तदेवोक्तं स्नानदानादिकर्मसु'
इति ॥

व्यासोऽपि—

'सर्वं गङ्गासमं तोयं सर्वे ब्रह्मसमा द्विजाः ।
सर्वं भूमिसमं दानं ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः'
इति ॥

शौनकः—

'कूपस्थात्तु समारभ्य सर्वाण्यम्भांसि भूतले ।
गाङ्गान्येव ग्रहणे नात्र संशयः' इति ॥

मार्कण्डेयः—

'शीतमुष्णोदकात्पुण्यं पारक्यं श्वपचोदकात् ।
भूमिष्ठमुद्धृतात्पुण्यं ततः प्रस्रवणोदकम् ॥
ततोऽपि सारसं पुण्यं ततः पुण्यं नदीजलम् ।
तीर्थतोयं ततः पुण्यं महानद्यम्बु पावनम् ॥
ततस्ततोऽपि गाङ्गाम्बु पुण्यं पुण்यस்ततोऽम्बुधिः' इति ॥

னும் ஸ்நானம் தானம் முதலிய கர்மங்களில் எல்லா ஜலமும், கங்கைக்கு ஸமமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வ்யாஸரும் :— சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹண காலத்தில், எல்லா ஜலமும கங்கைக்குச் சமமாகவும், எல்லா வேதியரும் ப்ரம்ஹாவுக்குச் சமமாகியவர்களாகவும், எல்லாதானமும பூமி தானத்திற்குச் சமமாகவும சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சௌனகர் :— சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹண காலத்தில் பூமியில் கிணற்றிலுள்ள ஜலம் முதல் ஸகல ஜலங்களும், கங்கைக்குச் சமங்களாகின்றன. இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை.

மார்க்கண்டேயர் :— சீதஜலம் உஷ்ணோதகத்தைவிடப் புண்யம். தாழ்ந்த ஜாதியனின் ஜலத்தைவிடப் பிறனின் ஜலம் புண்யம். பூமியிலுள்ள ஜலம் எடுக்கப்பட்டதைவிடப் புண்யம். அதைவிட மலையருவியின் ஜலம் புண்யம். அதைவிட ஸரோஜலம் புண்யம். அதைவிட நதீ ஜலம் புண்யம். அதைவிடத் தீர்த்த ஜலம் புண்யம். அதைவிட மஹாநதீ ஜலம் புண்யம். அதைவிடக் கங்கா ஜலம் புண்யம். அதைவிட ஸமுத்ரம் புண்யமாம்.

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌕𑍋𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌦𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌯𑌤𑍍𑌫𑌲𑌮𑍍 । 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌶𑌾𑌕𑌰𑍇 ॥ 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑍇 [illegible] 𑌦𑌶𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌗𑍁𑌣𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌯𑍋𑌽𑌵𑌗𑌾𑌹𑍇𑌤 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀𑌮𑍍 । 𑌸 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌮𑌟𑌤𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌜𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌹 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌕𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌭𑌾𑌗𑍀 𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌹𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

வ்ருத்தவஸிஷ்டர்:— சந்த்ர க்ரஹணத்தில் கங்காஸ்நானம் செய்தால், கோடி பசுக்களை விதிப்படி தானம் செய்தால் எந்தப் பலனோ அந்தப் பலனுண்டாகும். ஸூர்ய க்ரஹணத்தில் கங்கா ஸ்நானம் செய்தால் முன் சொல்லிய பலனே பத்து மடங்கு அதிகமாகும். சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹண காலத்தில் எவன் கங்கையில் ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் ஸகல தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தவனாகிறான். அவன் பூமி முழுவதும் ஏன் சுற்றவேண்டும்.

எந்த ஜலத்திலாவது ஸ்நானம் செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வஸிஷ்டர் :— க்ரஹணத்திலும், ஸங்க்ரமணத்திலும், மனிதன் ஸ்நானம் செய்யாவிடில் ஏழு ஜன்மங்களில் குஷ்டரோக முடையவனாகவும், துக்கத்தை யடைபவனாகவும் ஆவான்.

சாதாதபர் :— க்ரஹணகாலத்தில் செய்யும் ஸ்நானம், தானம், ச்ராத்தம் இவை அனந்தமாய் ஆகும்.

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌮𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌹 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌿 । 𑌹𑍇𑌮𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌚 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌦𑍈𑌵𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌆𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌚 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 । 𑌆𑌮𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌦𑍈𑌵𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

'𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌦𑌿𑌵𑌾 । 𑌸𑍋𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌶𑍌𑌚𑌂, 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌆𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯

இக்காலத்தில் ஹிரண்யத்தாலாவது ஆமத்தாலாவது ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். அதைச சொல்லுகிறார்,

போதாயனர் :— *அன்ன மில்லாவிடினும், ப்ராம்ஹணர் இல்லாவிடினும், ப்ரவாஸத்திலும், புத்ரஜனனத்திலும், க்ரஹணகாலத்திலும், ப்ராம்ஹணன் ஹிரண்ய ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். சூத்ரன் எப்பொழுதுமே ஹிரண்ய ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும்*

வ்யாஸர் :— *ஆபத்காலத்திலும், அக்னியில்லாவிடினும், தீர்த்தத்திலும், சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணங்களிலும் ப்ராம்ஹணன் ஆமச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். சூத்ரன் எப்பொழுதுமே ஆமச்ராத்தம் செய்யவேண்டும்.*

தேவலர் :— *ஸூர்ய க்ரஹணத்தில், பகலில் ஸ்நானமும், தானமும் எப்படி விதிக்கப்பட்டுள்ளவோ, அப்படி சந்த்ர க்ரஹணத்தில் ராத்ரியிலும் ஸ்நானமும், தானமும் விதிக்கப் பட்டுள்ளன.*

க்ரஹண நிமித்தமான ஆசௌசமெதுவோ, அது ஸ்நானத்தால் நிவர்த்திக்கத் தகுந்தது. அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ப்ரம்ஹாண்ட புராணத்தில் :— *சந்த்ர ஸூர்யர்களுக்கு*

𑌯𑌯𑍋𑌃 | 𑌰𑌾𑌹𑍁𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑍌 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 𑌨𑌰𑌃 || 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍂𑌤𑌕𑌂 𑌰𑌾𑌹𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 | 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌪𑌕𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 || 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌯𑌤𑍍 𑌪𑌕𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾, 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌤𑌕𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 | 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ||

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍂𑌤𑌕𑌂 𑌰𑌾𑌹𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 | 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌂 𑌤𑍁 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍂𑌤𑌕𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌾𑌦𑌃—

'𑌸𑍂𑌤𑌕𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍋 𑌰𑌾𑌹𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍂𑌤𑌕𑍇 | 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ||

ராஹு ஸ்பர்சமான க்ரஹணத்தில், மனிதர்களுக்கு ஆசௌசம் உண்டாகின்றது. அக்காலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் மனிதன் தானம் முதலியதில் அர்ஹனாகிறான். எல்லா வர்ணத்தினருக்கும் க்ரஹணத்தில் ஆசௌசம் உண்டாகிறது. ஆகையால் ஸ்நானம் செய்து கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். பக்வமான அன்னத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். 'க்ரஹண காலத்திலோ, அதற்கு முன்போ பக்வமாகிய அன்னமெதுவோ அது ஸூதகான்னம் அதை க்ரஹணத்திற்குப்பிறகும் புஜிக்கக்கூடாது' என்பது பொருள்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— *எல்லா வர்ணத்தினருக்கும் க்ரஹணத்தில் ஆசௌசம். ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸூதகான்னத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.*

வ்யாக்ரபாதர் :— *க்ரஹண நிமித்த ஸூதகம் தவிர மற்ற ஸூதகத்தில் ஸ்மார்த்த கர்மங்களை வர்ஜிக்க வேண்டும். ச்ரௌத கர்மத்தில் அக்காலம்மட்டில் ஸ்நானத்தால் சுத்தியை யடைவான்.*

जननमरणनिमित्ताशौचवतोऽपि स्नानं कर्तव्यमित्याह वसिष्ठः—

'चन्द्रसूर्यग्रहे स्नायात् सूतके मृतके तथा वा । अस्नायी मृत्युमाप्नोति स्नायी मृत्युं न विन्दति' इति ॥ अत्र स्नानं श्राद्धदानादेरप्युपलक्षणम् ॥

अङ्गिरास्तु—

'सर्वे वर्णास्सूतकेऽपि मृतके राहुदर्शने । स्नात्वा श्राद्धं प्रकुर्वीरन् दानं शाठ्यविवर्जितम् ॥ सूर्येन्दुग्रहणं यावत् तावत् कुर्याज्जपादिकम् । न स्वपेच्च न भुञ्जीत स्नात्वा भुञ्जीत मुक्तयोः' इति ॥

कालनिर्णये—

'नैमित्तिकं तु कर्तव्यं ग्रहणे चन्द्रसूर्ययोः । यश्श्राद्धं बान्धवानां तु नारकी स्यात्तते ता

ஜனனமரண நிமித்தமான ஆசௌசமுடையவனும, ஸ்நானம் செய்யவேண்டுமென்கிறார்,

வஸிஷ்டர் :— மரணாசௌசமிருந்தாலும், ஜனனாசௌசமிருந்தாலும், சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணத்தில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். ஸ்நானம் செய்யாதவன் ம்ருத்யுவை அடைவான். ஸ்நானம் செய்தவன் ம்ருத்யுவை அடையமாட்டான். இங்கு ஸ்நானம் என்றது ச்ராத்தம் தானம் முதலியதற்கும் உபலக்ஷணமாம், ஆகையாற்றான்,

அங்கிரஸ் :—'எல்லா வர்ணத்தினரும், ஜனனாசௌசம் மரணாசௌசம் இருந்தாலும், க்ரஹணகாலத்தில் ஸ்நானம்செய்து சராத்தம் தானம் இவைகளைக் கபடமின்றிச் செய்யவேண்டும். ஸூர்யசந்த்ர க்ரஹணம் உள்ள வரையில் ஜபம முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும் தூங்கக்கூடாது. புஜிக்கவும கூடாது. சந்த்ர ஸூர்யர்கள் முக்தர்களான பிறகு ஸ்நானம் செய்து புஜிக்கவேண்டும்' என்றார்,

காலநிர்ணயத்தில்:— சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணத்தில் பந்துக்களை உத்தேசித்து நைமித்திக ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்

ந்யதா || காம்யாநி சைவ ச்ராத்தாநி ஸர்வேஷு க்ரஹணாதிஷு' இதி ||

ப்ரஹ்மஸித்தாந்தே—

'யாவாம்ச்ச காலஃ பர்வாந்தே யாவாம்ச்ச ப்ரதிபதாதிகஃ | ஸர்வோ க்ரஸ்தஃ க்ரஹணாந்தஸ்தா ஸ புண்யஃ காலோ நிரூபிதஃ' இதி || க்ரஹணாந்தஸ்தா = க்ரஸ்தகாலஃ ||

ஆத்யந்தயோஃ ஸ்நாநம் விஹிதம், காலநிர்ணயே—

'க்ரஸ்யமாநே பவேத் ஸ்நாநம் க்ரஸ்தே ஹோமோ விதீயதே | முச்யமாநே பவேத்தாநம் முக்தே ஸ்நாநம் விதீயதே' இதி ||

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'க்ரஸ்யமாநே ரவௌ ஸ்நாயான்முச்யமாநே நிசாகரே' இதி ||

ப்ரஹ்மவைவர்த்தே—

'ஸ்நாநம் ஸ்யாதுபராகாதௌ மத்யே ஹோமஸ்ஸுரா

டும். செய்யாவிடில் நரகத்தை அடைவான். க்ரஹணம் முதலியவைகளில் காம்யசராத்தங்களும் ப்ரசஸ்தங்களாகின்றன.

ப்ரம்ஹஸித்தாந்தத்தில் :— பர்வத்தின் முடிவில் எவ்வளவு காலமும, ப்ரதமையின் ஆதியில் எவ்வளவுகாலமும் க்ரஸ்தகாலமாயுள்ளதோ அவ்வளவு காலம சேர்ந்து புண்ய காலமாய் ஆகும்

க்ரஹணத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ஸ்நானம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது,

காலநிர்ணயத்தில் :— ஸூர்யன், அல்லது சந்த்ரன் ராஹுவினுல் விழுங்கப்படும்போது ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். விழுங்கப்பட்டபோது ஹோமம் விதிக்கப்படுகிறது. விடப்படும்போது தானம் செய்யவேண்டும். விடப்பட்ட பிறகு ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில் :— ஸூர்யன் விழுங்கப்படும் போதும், சந்த்ரன் விடப்படும்போதும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

ப்ரம்ஹவைவர்த்தத்தில் :— க்ரஹணத்தின் ஆதியில் ஸ்நான

பூஜநம் | தா³நம் ஜபஶ்ச மோக்ஷே து புந: ஸ்நாநம் விதீ⁴யதே' இதி ||

ஆதி³மத்⁴யாவஸாநேஷு யத்³யத்³விஹிதம், தத்தத் ஸாதிஶயப²லகம் ப்³ரஹ்மபுராணே—

'ஆரம்பே லக்ஷகு³ணம் க்³ரஹணே சந்த்³ரஸூர்யயோ: | புண்யம் கோடிகு³ணம் மத்⁴யே முக்திகாலே த்வநந்தகம்' இதி ||

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'நாட்³ய: ஷோட³ஶ பூர்வேண ஸங்க்ராந்தேஸ்து பரேண ச | ராஹோஸ்து த³ர்ஶநம் யாவத் புண்யகால உதா³ஹ்ருத:' இதி |

வ்யாஸ:—

'ப்ராக்பஶ்சாத்ஸங்க்ரமேஷ்விஷ்ட: புண்யகாலோ விபா⁴க³ஶ: | சந்த்³ரஸூர்யோபராகே து யாவத்³த³ர்ஶநகோ³சர:' இதி ||

மும, நடுவில் ஹோமமும், தேவபூஜையும், தானமும், ஜபமும், முடிவில் மறுபடி ஸ்நானமும் விதிக்கப்படுகின்றன.

ஆதியிலும், மத்யத்திலும், முடிவிலும், எதெது விதிக்கப் பட்டுள்ளதோ அதற்கு அதிக பலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ப்ரம்ஹபுராணத்தில் :— சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹணத்தில், ஆரம்பத்தில் லக்ஷம் மடங்கு புண்யமும், நடுவில் கோடிமடங்கு புண்யமும், மோக்ஷ காலத்தில் அளவற்ற புண்யமும் சொல் லப்பட்டுள்ளது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— ஸங்க்ரமணத்திற்கு முன்னும், பின்னும், பதினாறு நாழிகைகள் புண்யங்களென்று சொல்லப் பட்டுள்ளது. க்ரஹணத்தில் ராஹுதர்சனம் உள்ளவரையில் புண்யகாலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வ்யாஸர் :— ஸங்க்ரமணங்களில், முன்னும் பின்னும், பிரித்துப் புண்யகாலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணத்திலோவெனில் உபராகம் கண்ணுக்குப் புலப்படும் வரையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 — '𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌶𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌵𑍇𑌲𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌯-
𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍁 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌕𑌾𑌲𑍇
𑌤𑍁 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇-
𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍, 𑌨 𑌤𑍁 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪-
𑌰𑌂, '𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑍇𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌵𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌫𑌲𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 —

'𑌰𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌸𑍋𑌮𑍇 𑌸𑍋𑌮𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇
𑌤𑌥𑌾 । 𑌚𑍂𑌡𑌾𑌮𑌣𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌫𑌲𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌵𑌾𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯-
𑌯𑍋𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍋𑌟𑌿𑌗𑍁𑌣𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌸𑍇 𑌚𑍂𑌡𑌾-
𑌮𑌣𑍌 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑌿𑌰𑌪𑌿 —

'𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍋𑌭𑌯𑌤𑌃

ஆனால் "க்ரஹணத்தின் ஆரம்பத்தில் தேவர்களும், பித்ருக்களும, மத்யகாலத்தில் மனுஷ்யர்களும, மோக்ஷகாலத்தில் ராக்ஷஸர்களும் த்ருப்தராய் ஆகின்றனர்" என்ற ஸ்ம்ருதி வசனம் உள்ளதே எனில், அது, க்ரஹணத்தில் ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்வதால் எல்லோருக்கும த்ருப்தி உண்டாகின்றதென்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதே யன்றி, மோக்ஷ காலத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதல்ல 'முக்தி காலத்தில் அனந்தபுண்யம்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

வார விசேஷம் சேர்ந்தால் பல மதிக முண்டென்கிறார்,

வ்யாஸர் :— பானுவாரத்தில் ஸூர்ய க்ரஹணமும், ஸோமவாரத்தில் சந்த்ர க்ரஹணமும் நேர்ந்தால் அது 'சூடாமணி' எனப்படும். அதில் அளவற்ற பலனுண்டாகும். மற்ற வாரங்களில் சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணங்களில் எவ்வளவு புண்யமோ, அது, சூடாமணி க்ரஹணத்தில் கோடி மடங்குள்ளதாகும் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஜாபாலியும் :— ஸங்க்ரமணத்தில் முன்னும் பின்னும் பதினாறு நாழிகைகள் புண்ய காலங்கள். சந்த்ர ஸூர்ய

𑌕𑌣𑌾𑌃 । 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋𑌪𑌰𑌾𑌗𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌗𑍋𑌚𑌰𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍋𑌚𑌨𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑌮𑌾𑌹 𑌗𑌰𑍍𑌗𑌃—

'𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌦𑍂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌤𑍋 𑌯𑌦𑌿 । 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌰𑍇𑌦𑍍𑌯𑍁𑌰𑍁𑌦𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌭𑍍𑌯𑌵𑌹𑌰𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌸𑌾𑌰𑍍𑌵𑌜𑌨𑍀𑌨𑌾 । 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍇 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌲𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌶𑍍𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑍇—

'𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑍋 𑌯𑌦𑌾 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌦𑌿𑌵𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤

க்ரஹணத்திலோ வெனில் தர்சனமுதல் விடுகிறவரையில் புண்யகாலம்.

க்ரஸ்தாஸ்தமயத்திலோவெனில், அஸ்தமயம் வரையில் தர்சன விஷயமாயிருப்பதால் அதுவரையில் புண்யகால மிருக்கின்றது. அதில் மோசன ஸ்நானத்திற்குக் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருகு :— ஸூர்யனும், சந்த்ரனும், ராஹுவினால் பிடிக்கப்பட்டவராகவே அஸ்தமயத்தை அடைந்தால், மறுநாள் உதயத்தில் ஸ்நானம் செய்து மனிதன் புஜிக்கவேண்டும்.

பகலில் ஸூர்ய க்ரஹணமும், இரவில் சந்த்ர க்ரஹணமும் என்று இவ்விதம் ப்ரஸித்தி ஸர்வஜனங்களுமறிந்ததே. அவ்விதமான க்ரஹணத்தில் ஸ்நானம் முதலியது சொல்லப்பட்டது. ஆனால் காலம் மாறி வருவதும், ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்தால் மட்டும் ப்ரஸித்தமுமான க்ரஹணம் எதுவோ, அதில் ஸ்நானம் முதலியதை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை. அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

காலநிர்ணயத்தில் :— ராத்ரியில் ஸூர்ய க்ரஹணமும்,

𑌯𑌾 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌨𑍈𑌵𑌕𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌮𑌾𑌹 𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌰𑍋𑌗𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌭𑌾𑌗𑍀𑌵 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸 𑌏𑌵—

'𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌕𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑍈𑌃 । 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌦𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌰𑌾𑌶𑌿𑌷𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌤

பகலில சந்த்ர க்ரஹணமும் எப்பொழுதாவது உண்டானல், அப்பொழுது ஸ்நானம் ஒருகாலும் செய்யவேண்டியதில்லை, தானமும் செய்யவேண்டியதில்லை.

க்ரஹண ஸ்நானம் முற்றிற்று.

ஸங்க்ராந்தி ஸ்நானம்.

ஸங்க்ராந்தி ஸ்நானம் செய்யாவிடில் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறுர்,

சாதாதபர் :— புண்யமான ஸூர்ய ஸங்க்ரமணத்தில் மனிதன் ஸ்நானம் செய்யாவிடில், ஏழு ஜன்மங்களில் ரோகமுடையவனுகவும், துக்கமுடையவனுகவும், ஆகிறுன்.

சாதாதபரே:- ஸங்க்ராந்தி காலத்தில், மனிதர்களால், எந்த ஹவ்யங்களும், கவ்யங்களும் கொடுக்கப்பட்டனவோ அவைகளை அவர்களுக்கும், ஸூர்யன் ஏழுஜன்மங்களில் நிச்சயமாய்க் கொடுக்கின்றுன்.

மேஷம் முதலிய பன்னிரண்டு ராசிகளில் க்ரமமாய் ஸஞ்

𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌰𑌾𑌶𑍇𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌰𑌾𑌶𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌸𑍍𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑍌 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑍌 𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌤𑌵𑍍𑌯𑍌 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌹 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌃—

'𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑌯𑌸𑍍𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌶𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃 । 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌧𑌶𑍍𑌚𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌨𑌾𑌡𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

'𑌅𑌯𑌨𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑌃 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌯𑌃 । 𑌚𑌤𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌦𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌮𑍃𑌗𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌉𑌦𑌗𑍍𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌨𑍇 । 𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌮𑍇𑌷𑍇 𑌗𑍋𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑌾𑌃 ॥ 𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾

சரிக்கும் ஸூர்யனின், முன்ராசியிலிருந்து பின்ராசியில் ப்ரவேசமானது ஸங்க்ரமணமெனப்படும். அதில் ஸ்நானதானாதிகளுக்கு அங்கமாகிய முக்யகாலம் ஸம்பவிக்காததாகையால் அதைச்சேர்ந்துள்ள முன்பின் காலங்கள் க்ராஹ்யங்களாகும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

தேவலர் :— ஸங்க்ரமண ஸமயம் ஸூக்ஷ்மமாகியதால் மாம்ஸக் கண்ணுள்ளவர்களால் அறியமுடியாததாகும், ஆகையால், அந்த ஸங்க்ரமண ஸமயத்துடன் சேர்க்கையால், முன்னும் பின்னும் முப்பது நாழிகைகள் புண்யங்களானதாம்.

ஸங்க்ரமணத்தின் முன் பின் காலங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் முப்பது நாழிகைகள் புண்யங்கள் என்று ஸாதாரணமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. அதில் விசேஷத்தைத் தெரிவிக்கின்றார்,

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— அயனங்கள் இரண்டு, விஷுவங்கள் இரண்டு, ஷடசீதிகள் நான்கு, விஷ்ணுபதிகள் நான்கு, இவ்விதம் பன்னிரண்டு ஸங்க்ரமணங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. மகர ஸங்க்ராந்தி உத்தராயணம், கடக ஸங்க்ராந்தி தக்ஷிணாய

யாம் மிதுநே மீநே தநுஷ்யபி ரவேர்கதி: । ஷடஶீதிமுகா: ப்ரோக்தா: ஷடஶீதிகுணா: பலை: ॥ வ்ருஷவ்ருஶ்சிககும்பேஷு ஸிம்ஹே சைவ ரவேர்கதி: । ஏதத்விஷ்ணுபதம் நாம விஷுவாததிகம் பலை: ॥

அதீதாநாகதே புண்யே த்வே உதக்தக்ஷிணாயநே ।
த்ரிம்ஶத்கர்கடகே நாட்யோ மகரே விம்ஶதி: ஸ்ம்ருதா: ॥
வர்தமாநே துலாமேஷே நாட்யஸ்தூபயதோ தஶ । ஷடஶீத்யாமதீதாயாம் ஷஷ்டிருக்தாஸ்து நாடிகா: ॥ புண்யாயாம் விஷ்ணுபத்யாம் ச ப்ராக் பஶ்சாதபி ஷோடஶ இதி ॥
ம்ருக: = மகர: ॥ துலாமேஷயோ: = அயநவிஷுவதுலாமேஷயோ: ॥ துலாமேஷம் = [illegible] । அதீதாநாகதே இதி = உதகயநே அதீதம் ஸத் புண்யம் பவதி । தக்ஷிணாயநே அநாகதம் புண்யம் । த்ரிம்ஶதித்யாதிநா ததேவ ஸ்வீக்ரியதே ॥ கர்கடஸங்க்ரமணே: ப்ராசீநா: த்ரிம்ஶத்கடிகா: புண்யா: । மகரஸங்க்ரமணே ஊர்த்வகாலீநா விம்ஶதிர்கடிகா: புண்யா இத்யர்த: ॥

ணம். துலா ஸங்க்ரமணமும், மேஷ ஸங்கரமணமும் விஷுவங்கள். அயன விஷுவ கோளமத்யத்தில் மற்றவைகள் உள்ளன. கன்யா, மிதுனம், மீனம், தனுஸ் இந்த ராசிகளில் ஸூர்யன் செல்வது ஷடசீதி எனப்படும், 86 மடங்கு பலனிருப்பதால். வ்ருஷபம், வ்ருச்சிகம், கும்பம், ஸிம்ஹம் இவைகளில் ஸூர்யன் செல்வது விஷ்ணுபத மெனப்படும், விஷுவத்தைவிட அதிக பல முள்ளது.

உத்தராயணம் ஸங்க்ரமணத்திற்குப் பிறகும், தக்ஷிணாயனம் ஸங்க்ரமணத்திற்கு முன்பும் புண்யமாம். கடகத்தில் (தக்ஷிணாயனத்தில்) முன்பு முப்பது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். மகரத்தில் (உத்தராயணத்தில்) பின்பு இருபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். துலா, மேஷம் இந்த ஸங்க்ரமணங்களில் இரு புறத்திலும் 10-நாழிகைகள் புண்யங்களாம். ஷடசீதி பிறந்த பிறகு அறுபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். விஷ்ணுபதியில் முன்னும் பின்னும் பதினாறு நாழிகைகள் புண்யங்களாம்.

𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 —

'𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌭𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌦𑌂 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌭𑍇 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌮𑍇𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑍇 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌨𑌂 𑌮𑍃𑌗𑍇 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌕𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌰𑌵𑌿𑌃 । 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌰𑌾𑌶𑍌 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌦𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌰𑌾𑌶𑍌 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌮𑍇𑌷𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌨𑌮𑍍 । 𑌮𑍃𑌗𑍇 = 𑌮𑌕𑌰𑍇 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌕𑌂 = 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑍋𑌦𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑍍 । 𑌏𑌤𑍈𑌰𑍇𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌭𑍇𑌦𑍈𑌃 𑌰𑌾𑌶𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 —

'𑌅𑌯𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌕𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌃 । 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌮𑍇𑌷𑍇 𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍂𑌭𑌯𑌤𑍋 𑌦𑌶' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌘𑌟𑌿𑌕𑌾𑌵𑌾𑌚𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌶𑍍𑌶𑌙𑍍𑌕𑌨𑍀𑌯𑌃 ॥ 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌚𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌚𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌘𑌟𑌿𑌕𑌾𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌨𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 ॥ '𑌯𑌾𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌂𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾

காலவரும் :— ஸூர்யன் ஸ்திரராசியிலிருக்கும் பொழுது விஷ்ணுபதம் என்றாகிறது. உபயராசியிலிருக்கும் பொழுது ஷடசீதி என்றாகிறது. துலாத்திலும், மேஷத்திலுமிருக்கும் பொழுது விஷுவம் என்றாகிறது. கடகத்திலிருக்கும் பொழுது தக்ஷிணாயனமும், மகரத்திலிருக்கும் பொழுது உத்தராயணமுமாம். இந்தப் பெயர்களால் ராசிகள் வ்யவஹரிக்கப் படுகின்றன என்பது பொருள்.

ப்ருஹஸ்பதி :— தக்ஷிணாயனத்தில் முந்திய இருபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். உத்தராயணத்தில் பிந்திய இருபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். துலா, மேஷம் இவைகளில் இருபுறத்திலும் பத்து நாழிகைகள் புண்யங்களாம். இங்கு முப்பது நாழிகை புண்யகாலமென்று சொல்லும் வசனத்துடன் விரோதம் வருகிறதென்று சங்கிக்கக் கூடாது. ஸாமான்ய வசனம் அப்யனுக்ஞையைச் சொல்வதால், விசேஷ வசனத்தால் சொல்லப்பட்ட நாழிகையின் ஸங்கோசமே ப்ரசஸ்தமாகும். 'எந்தெந்த நாழிகைகள் ஸங்க்ரமணத்திற்குச்

𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌤𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 | 𑌕𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌸𑌮𑍀𑌪𑌕𑌾𑌲𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌘𑌟𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌵𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌕𑌾𑌲𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑌨𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 ||

𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌦𑌶𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌾 𑌨𑌾𑌡𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑍇 𑌸𑌤𑌿 |
𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌦𑌾𑌃 ||
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌚 𑌷𑍋𑌡𑌶' 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍌 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑍌 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌤𑍌 | 𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 | 𑌤𑌦𑍍𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌭𑍇𑌦𑌮𑌾𑌹,

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 —

'𑌅𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌹𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿-

சமீபமாயிருக்கின்றனவோ அவையவை அதிக புண்யங்களாம்' என்று தேவலர் சொல்லியிருப்பதால். எக்காரணத்தாலாவது ஸங்கரமணத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள நாழிகைகளில் அனுஷ்டானம் ஸம்பவிக்காவிடில் முப்பது நாழிகைகள் பரமாவதியாய் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஷடசீதிகளில் அதைவிட தீர்க்கமான அளவு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

பவிஷ்யோத்தரத்திலும் :— விஷுவத்தில் முந்திப் பத்து நாழிகைகளும் பிந்திப் பத்து நாழிகைகளும் புண்யகாலங்களாம். ஷடசீதிகளுக்குப் பிறகு அறுபது நாழிகைகள் புண்யங்களாம். சிறந்ததான விஷ்ணுபதியில் முந்தியும், பிந்தியும், பதினாறு நாழிகைகள் புண்யங்களாம்.

ஸங்க்ராந்திகளுக்கு முந்தியுள்ளதும், பிந்தியுள்ளதுமான புண்யகாலங்கள் நிச்சயிக்கப்பட்டன. அந்த ஸங்க்ராந்திகள் சிலஸமயத்தில் பகலில் ஸம்பவிக்கின்றன. சில ஸமயத்தில் இரவில் ஸம்பவிக்கின்றன. அந்தப் பேதத்தால் அனுஷ்டான பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்ருத்த வஸிஷ்டர் :— பகலில் ஸூர்ய ஸங்க்ரமணமானால்

[illegible]

[illegible]

பகல் முழுவதும் புண்யம். ராத்ரியில ஸூர்ய ஸங்க்ரமணமானால், பகலின் பாதி புண்யம், ஸ்நானதானங்களின் விஷயத்தில். அந்த ஸங்க்ரமணம் அர்த்தராத்ரத்திற்குகீழ் இருந்தால் பகலின் மத்யாஹ்னத்திற்குமேல் ஸ்நானதானாதிகளின் அனுஷ்டானம். அர்த்தராத்ரத்திற்கு மேலானால், உதயத்திற்குப்பிறகு இரண்டு யாமங்கள் புண்யங்களாகும். பூர்ணமான அர்த்தராத்ரத்திலானால் இரண்டு தினங்களும் புண்யம் என்கிறார்கள், மகர கர்க்கட ஸங்க்ரமணங்களைத் தவிர்த்து.

பகலில் எப்பொழுது ஸங்க்ராந்தி வருகிறதோ, அப்பொழுது பகல் முழுவதும் புண்யம் என்று சொல்லும் வசனத்தால், அர்த்தத்தால் ராத்ரியில் ஸ்நானம் முதலியது ப்ரதிஷேதிக்கப் படுகின்றது. இவ்விதமிருப்பதால், உதயோத்தர காலத்தில் ஸம்பவிக்கும் தக்ஷிணாயனத்தில் பூர்வபாகத்தின் ப்ரசஸ்தியைப் பாதித்து உத்தர பாகத்தில் அனுஷ்டானம் ஏற்படுகிறது. அஸ்தமயத்திற்கு முன்னுள்ள க்ஷணத்தில் ஸம்பவிக்கும் உத்தராயணத்திலும் உத்தர பாகத்தின் ப்ரசஸ்தியை விட்டுப் பூர்வபாகத்தில் அனுஷ்டானம் செய்ய வேண்டும். பூர்வோத்தர பாகங்களுக்கு ப்ராசஸ்த்யம்

𑌷𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 | 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚 — '𑌅𑌹𑌨𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌤𑌃 | 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌰𑍇𑌷𑍁' 𑌇𑌤𑌿 | 𑌮𑌕𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿𑌷𑍁 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 | 𑌉𑌭𑌯𑌭𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌪𑍇𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌷𑍁𑌵𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 | 𑌉𑌦𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃 | 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌮𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌾𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌭𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃 || 𑌯𑌦𑌾 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌰𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑍌 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍 | 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌦𑌿𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌂 '𑌅𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌕𑍍𑌷-

---

சொல்லும் வசனமோவெனில் மத்யாஹ்னாதி காலங்களிலுள்ள ஸங்க்ரமண விஷயம். அந்தப்பகலிலே தான் விடக்கூடியதும் க்ரஹிக்கக்கூடியதுமான இரண்டு பாகங்கள் ஸம்பவிக்குமாகையால். ஸ்ம்ருதியுமுள்ளது—'பகலில் ஸங்க்ரமணமானால், ராத்ரியில் ஸ்நானதானானுஷ்டானம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதால், அந்த ஸங்க்ரமணங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட புண்யகாலங்களை, இரண்டு ஸங்க்ரமணங்களுக்கும் முந்தியதும் பிந்தியதுமாய் வ்யவஸ்தை செய்துகொள்ள வேண்டும்' என்று. மகர ஸங்க்ரமணத்தின் ந்யாயத்தினாலேயே, அஸ்தமயத்திற்குமுன் ஸம்பவிக்கும் ஷடசீதிகளிலும் பூர்வபாகத்திற்கு ப்ராசஸ்த்யம் அறியத்தக்கது. இரு பாகங்களிலும் ப்ராசஸ்த்யத்துடன் கூடிய விஷுவ விஷ்ணுபதங்கள் மத்யாஹ்னத்தில் ஸம்பவித்தால், முந்தியாவது பிந்தியாவது இஷ்டப்படி அனுஷ்டிக்கலாம். உதயத்திற்குப் பிறகு ஸம்பவிக்கும் விஷுவ விஷ்ணுபதங்களில் பூர்வபாகத்திற்கு ப்ராசஸ்த்யம் பாதிக்கப்படுகிறது. அஸ்தமயத்திற்கு முன் ஸம்பவிக்கும் அவைகளில் உத்தர பாகத்திற்கு ப்ராசஸ்த்யம் பாதிக்கப்படுகின்றது என்பது விளக்கம். எப்பொழுது ராத்ரியில் ஸங்க்ரமணம் ஸம்பவிக்கின்றதோ அப்பொழுது ராத்ரியின் முன் பகலின், அல்லது

𑌽𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌘𑌟𑌿𑌕𑌾, 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌘𑌟𑌿𑌕𑍇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌘𑌟𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌃 𑌕𑌾𑌲𑍋𑌽𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 । 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌦𑍍𑌯𑍁𑌰𑍁𑌦𑌯𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍 । '𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑍇 𑌚𑍇𑌦𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇' 𑌇𑌤𑌿, 𑌯𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌘𑌟𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌦𑌿𑌨𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑍍𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑍀𑌥𑍇 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌷𑌡𑍍𑌯𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑌾𑌃 । 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑍇𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾—

𑌅𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑌵

மறுபகலின் பாதியாகிய இரண்டு யாமம் ஸ்நானாதிகளில் புண்யமாகும். எதில் பூர்வதினம், எதில் உத்தரதினம் என்ற விவக்ஷையில், அவ்விரண்டும் 'அர்த்தராத்ராத்' என்கிற இந்த வசனத்தினால் வ்யவஸ்தை செய்யப்படுகிறது இரண்டாவது யாமத்தின் கடைசி நாழிகை, மூன்றாவது யாமத்தின் முதல் நாழிகை என்ற இவ்விரண்டு நாழிகைகளைக் கொண்ட காலம் அர்த்தராத்ரம் எனப்படும். அந்த அர்த்தராத்ரத்திற்குக் கீழ் ஸங்க்ரமணமாகில் முன் பகலில் மத்யாஹ்னத்திற்கு மேல் இரண்டு யாமங்களில் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். அர்த்தராத்ரத்திற்குமேல் ஸங்க்ரமணமாகில் மறுநாள் உதயத்திற்கு மேல் இரண்டு யாமங்கள் புண்யங்கள். 'பூர்ணே சேதர்த்தராத்ரே' என்பதின் பொருள்– முன் சொல்லிய இரண்டு நாழிகைகளில் ஸங்க்ரமணமானால் முன் பின உள்ள இரண்டு பகலும் முழுவதும் புண்யமாகும். அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பவிஷ்யோத்தரத்தில்—நிசீதத்தில் (இரவின் 15, 16-ஆவது நாழிகைகளில்) ஸங்க்ரமணமானால் முன்னும் பின்னும் உள்ள ஆறு யாமங்கள் ஸங்க்ராந்தி புண்யகாலமாம். அதில் ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்யவேண்டும்.

இங்கு இது நிர்ணயம்:— அர்த்தராத்ரத்தில் எப்பொ

தாநாநுஸாரேண பூர்வேத்யுரபரேத்யுர்வா புண்யத்வாத்
ஸாமான்யதோ விகல்ப: ப்ராப்நோதி, ததாऽபி பரே
த்யு: ஷஷ்டிகடிகாப்ராஶஸ்த்யப்ரதிபாதகவச
நாநுரோதேந பரேத்யுரேவ அனுஷ்டானம் கர்தவ்யம் । விஷுவ
யோர்விஷ்ணுபதயோஶ்ச ஸாமான்யவசனஸ்ய பூர்வோ
த்தரபாகயோ: ஸமப்ராஶஸ்த்யப்ரதிபாதகத்வாத் பூர்வே
த்யுரபரேத்யுர்வா யதேஷ்டமனுஷ்டானமிதி விகல்ப்ய
தே । அயனயோஸ்து ப்ரகாராந்தரம் வக்ஷ்யதே ॥ அயனவ்யதி
ரிக்தானாம் தஶானாம் ஸங்க்ராந்தீனாம் அர்தராத்ராதூர்த்வம்
ப்ரவ்ருத்தானாம் பரேத்யுரனுஷ்டானமித்யத்ர நாஸ்தி
ஸம்ஶய: । அர்தராத்ராத் பூர்வம் ப்ரவ்ருத்தானாம் தாஸாம்
தஶானாம் மத்யே ஷடஶீதிவ்யதிரிக்தானாம் ஷண்ணாம் பூர்வே
த்யுரனுஷ்டானமித்யத்ராபி நாஸ்தி ஸந்தேஹ: । ஷடஶீ
த்யாம் து ஸாமான்யவசனேன பூர்வேத்யு: ப்ராப்தமனுஷ்டானம்

மூது ஷடசீதி ஏற்படுகிறதோ, அப்பொழுது இந்த வசனத்தின்படி முன்பின் உள்ள இரண்டு பகல்களும் புண்யமானதால் ஸாமான்யமான விகல்பம் வருகிறதுதான், ஆனாலும் பின் தினத்தில் அறுபது நாழிகைகளுக்கு ப்ராசஸ்த்யம் சொல்லும் வசனத்தின் அனுகாஹ பலத்தால் மறுநாளிலேயே அனுஷ்டிக்க வேண்டும். விஷுவங்களிலும், விஷ்ணுபதங்களிலும் ஸாமான்ய வசனமானது பூர்வோத்தர பாகங்களுக்கு ஸமமாய் ப்ராசஸ்த்யம் சொல்லுவதால், முன் பகலிலோ, பின் பகலிலோ இஷ்டப்படி அனுஷ்டானம் செய்யலாம் என்று விகல்பிக்கப்படுகிறது. அயனங்கள் விஷயத்தில் வேறு ப்ரகாரம் சொல்லப்படப்போகிறது. அயனங்கள் தவிர்த்த மற்ற பத்து ஸங்க்ராந்திகள் மத்யராத்ரத்திற்குப் பிறகு ப்ரவர்த்தித்தால் மறுநாளில் அனுஷ்டானம் என்ற இந்த விஷயத்தில் எந்த ஸம்சயமுமில்லை. அர்த்தராத்ரத்திற்கு முன் ப்ரவர்த்தித்துள்ள அந்தப்பத்து ஸங்க்ராந்திகளுள் ஷடசீதி தவிற ஆறு ஸங்க்ரமணங்களுக்கும் முன்பகலில் அனுஷ்டானம் என்ற இந்த விஷயத்திலும் ஸந்தேஹமில்லை. ஷடசீதியிலோவெனில் ஸாமான்ய வசனத்தால் ப்ராப்தமான, முதல்நாளில் அனுஷ்

प्राक्त्वं षडशीतिविषुवायनप्राशस्त्यप्रतिपादक प्रातिस्विक
वचनेन परेद्युः प्राप्नोति । अत्र पूर्वेद्यु-
रनुष्ठानमिति निर्णयः ॥ विष्णुपद्यां धनुर्मीनमिथुन-
कन्यासु चैव यदा । पूर्वोत्तरयामगं रात्रौ भा-
नोस्संक्रमणं भवेत् । पूर्वाह्णे पञ्च नाड्यस्तु
पुण्याः श्रौतस्मार्तादिभिः । अपराह्णे तु पूर्वस्य
पुण्याः श्रौतेषु कर्मणि इति स्मृतेः ॥ धनुर्मीन
मिथुनकन्यासु = षडशीतिषु ॥ याम्यं = दक्षिणायनम् ॥ यदा
रात्रौ पूर्वयामगतं विष्णुपदीषडशीतिसंक्र-
मणं, तदा पूर्वेद्युरपराह्णे पञ्चनाड्यः पु-
ण्याः । उत्तरयामगते संक्रमणे परेद्युः पूर्वा-
ह्णे पञ्चनाड्यः पुण्याः । नन्वेवं सति प्रहर-
द्वयपुण्यत्वविरोध इति वाच्यम् । पञ्चनाडिकावचने

டானமானது, அறுபது நாழிகைகளுக்கு ப்ராசஸ்த்யம் சொல்லும் விசேஷ வசனத்தால் மறுநாளில் ப்ராப்தமாகிறது. இதில் முதல் நாளில் அனுஷ்டானம் என்பது ஸித்தாந்தம். (ஏனெனில்) 'விஷ்ணுபதியிலும், தனுஸ், மீனம், மிதுனம், கன்யா இவைகளிலும (ஷடசீதிகளிலும்) ஸூர்ய ஸங்க்ரமணமானது இரவின் முன்பாகத்திலோ பின்பாகத்திலோ ஸம்பவித்தால் முதல்நாள் பகலில் ஐந்து நாழிகைகளும், மறு நாள் பகலில் ஐந்து நாழிகைகளும் ச்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களில் புண்யங்கள் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், எப்பொழுது இரவில் முன்பாகத்தில் விஷ்ணுபதி ஷடசீதி ஸங்க்ரமணங்கள் வருகின்றனவோ அப்பொழுது முதல் பகலில் அபராஹ்ணத்தில் ஐந்து நாழிகைகள் புண்யங்கள். அந்த ஸங்க்ரமணங்கள் ராத்ரியின் பின் பாகத்தில் ஸம்பவித்தால் மறுநாள் முன் பகலில் ஐந்து நாழிகைகள் புண்யங்களாம். இவ்விதமாயின், இரண்டு யாமங்கள் புண்யங்கள் என்றதற்கு விரோதம் வரக்கூடுமே என்று சங்கிக்கவேண்டாம். ஐந்து நாழிகை ப்ண்யமென்ற வசனத்திற்குப் புண்யாதிக்யம் சொல்வதில் தாத்பர்யமானதால், இரண்டுயாமம்

புண்யாதிஶயஸ்ய வ்யாக்யாநாத் । ஶ்ருதபுண்யவாக்யம் து புண்யமாத்ராபிப்ராயமிதி ॥

தேவீபுராணே —

‘அர்த்தராத்ராத் ப்ராக் ஸங்க்ரமணே திவா புண்யமநாகதம் । ஸங்க்ரமணே உபயோர்ஜ்ஞேயம் அதிக்ரமே து பரேऽஹநி’ இதி ॥

தேவலோऽபி —

‘ஆஸந்நஸங்க்ரமம் புண்யம் திநார்த்தம் ஸ்நாநதாநயோ꞉ । ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணே பாநோ꞉ விஷுவத்யயநே திநே’ இதி ॥ ராத்ரௌ பாநோஸ்ஸங்க்ரமணே விஷுவநாமகே ஜாதே ஸதி ஸங்க்ரமணப்ரத்யாஸந்நதிநார்த்தம் புண்யம் । அயநநாமகஸங்க்ரமணே திவா ஜாதே ஸதி யதாயோகம் கர்கடகே பூர்வதிநார்த்தம் மகரே தூத்தரார்த்தம் புண்யம் । ஏதந்மத்யந்திநாயநவிஷயம் । உதயாஸ்தமயப்ரத்யாஸந்நே த்வயநே க்ருத்ஸ்நதிவஸபுண்யத்வநிர்ணய꞉ ப்ராகேவோக்த꞉ ॥

புண்யமென்ற வசனம் புண்ய மென்றதைமட்டில் அபிப்ராயமுள்ளது என்பதால்.

தேவீபுராணத்தில் :— அர்த்தராத்ரத்திற்கு முன் ஸங்க்ரமணமானல் முதல் நாள் பகல் புண்யம். அர்த்தராத்ரத்திலானல் இரண்டு நாளிலும் புண்யம். அர்த்தராத்ரத்திற்குப் பிறகானல் மறுநாளில் புண்யம்.

தேவலரும் :— ‘ஆஸன்ன + திநே’ என்பது மூலம். இதன் பொருள்—“ராத்ரியில் விஷுவம் என்கிற ஸூர்ய ஸங்க்ரமணமானல் ஸங்க்ரமணத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ள பகலின் பாதி புண்யம், அயனம் என்கிற ஸங்க்ரமணம் பகலிலானல் கடகத்தில் பகலின் முன்பாதியும், மகரத்தில் பின்பாதியும் புண்யம்” என்பது. இந்த வசனம் நடுப்பகலில் ஸம்பவிக்கும் அயனத்தைப்பற்றியது. உதயத்திற்கும் அஸ்தமயத்திற்கும் ஸமீபத்தில் ஸம்பவிக்கும் அயனத்தில், தினம் முழுவதும் புண்ய மென்கிற நிர்ணயம் முன்பே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

𑌅𑌯𑌨𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑌯𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌦𑌶𑌸𑍁 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌾𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃, 𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃— '𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌕𑌰𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑍌' 𑌇𑌤𑌿 ॥ '𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌡𑍀𑌂 𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌤𑌮𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑌪𑍋𑌦𑍍𑌯 𑌦𑌶𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯 𑌮𑌕𑌰𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌸𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌵𑌚𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌃—

'𑌰𑌾𑌹𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑌯𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌷𑍁 ।
𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌶𑌿 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌵𑍍𑌰𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥

அயனங்களைத் தவிர்த்த பத்து ஸங்கரமணங்களில் ராத்ரி பாகங்களில் எந்த நிர்ணயம் சொல்லப்பட்டதோ அது முழுவதையும் தள்ளுகிறார் வ்ருத்த வஸிஷ்டர் ‘முக்த்வா மகர கர்க்கடௌ’ என்பதால். ‘எந்தெந்த நாழிகைகள் ஸமீபத்திலுள்ளவையோ அவை புண்யதமங்கள்’ என்ற ஸாமான்ய வசனத்தினால், ராத்ரியில் ஸம்பவிக்கும் எல்லா ஸங்க்ரமணங்களிலும் ராத்ரியிலேயே ஸ்நானாத்யனுஷ்டானம் ப்ரஸக்தமாகிறது. அதை அபவதித்து, பத்து ஸங்க்ரமணங்களில் பகலில் அனுஷ்டானத்தை விதித்து, மகர கர்க்கடங்களில் அதைப் பர்யுதாஸம் செய்திருக்கும் பொழுது முன் ப்ரஸக்தமான ராத்ர்யனுஷ்டானமே நிச்சிதமாகிறது. இவ்விதமிருக்கையில், ராத்ரியில் ஸங்க்ராந்தி ஸ்நானத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் மனுவசனத்திற்கும் ஒரு விஷயவிசேஷம் உபபன்னமாகிறது. அவ்விதமே,

மனு :— ராஹுதர்சனம், ஸங்க்ரமணம், விவாஹம், மரணம், ஜனனம், காம்யவ்ரதங்கள் இவைகளில், ராத்ரியிலும் ஸ்நானதானம் முதலியதைச் செய்யலாம்.

ஸாமந்துரபி —

ராத்ரௌ ஸ்நாநம் ந குர்வீத தாநம் சைவ விசேஷத: । நைமித்திகம் து குர்வீத ஸ்நாநம் தாநம் ச ராத்ரிஷு ॥ யஜ்ஞே விவாஹே யாத்ராயாம் ததா புஸ்தகவாசநே । ச்ரவணே சேதிஹாஸஸ்ய ராத்ரௌ தாநம் ப்ரசஸ்யதே' இதி ॥

நநு யதோக்தபர்யுதாஸாநுக்ருஹீதமந்வாதிவசநை: மகரகர்கடயோ: நிசாநுஷ்டாநவிதாநம் சாஸ்த்ராந்தரவிருத்தம் ॥

ததா பவிஷ்யோத்தரே —

'மிதுநாத் கர்கிஸங்க்ராந்திர்யதி ஸ்யாதம்சுமாலிந: । ப்ரபாதே வா நிசீதே வா குர்யாதஹநி புண்யத: ॥ கர்கடம் து பரித்யஜ்ய மகரம் ப்ரவிசேத்ரவி: । ப்ரதோஷே வார்தராத்ரே வா ஸ்நாநம் தாநம் பரேऽஹநி' இதி ॥

வ்ருத்தகார்க்ய: —

'அஸ்தமயவேலாயாம் மகரம் யாதி பாஸ்கர: । ப்ர

ஸாமந்துவும் :— ராத்ரியில் ஸ்நானம் தானம் இவைகளைச் செய்யககூடாது. நைமித்திகமானால், ஸ்நானம் தானம் இவைகளை ராத்ரியில் செய்யலாம. யாகம், விவாஹம், யாத்ரை, புஸ்தகம் படித்தல், இதிஹாஸ சரவணம் இவைகளில் ராத்ரியிலும் தானம் புகழப்படுகிறது.

ஓய்! சொல்லியபடி பர்யுதாஸத்தால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட மன்வாதி வசனங்களால், மகர கர்க்கடங்களில் ராத்ரியில் அனுஷ்டானத்தை விதிப்பது மற்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கு விருத்தமாயுள்ளது. அவ்விதமே,

பவிஷ்யோத்தரத்தில் :— மிதுனத்திலிருந்து கடகத்தில் ஸூர்யனின் ஸங்க்ரமணம் ப்ராபாதத்திலானாலும் அர்த்தராத்ரத்திலானாலும் ஸ்நானதானங்களை மறுநாளில் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

வ்ருத்தகார்க்யரும் :— ஸூர்யன் அஸ்தமயவேளையிலோ, ப்ரதோஷத்திலோ, அர்த்தராத்ரத்திலோ மகரத்தில் சென்

𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋𑌷𑍇 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌅𑌰𑍍𑌧𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌯𑌨𑍇 ।
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑍋𑌦𑌯𑌤𑍇 𑌰𑌵𑌿𑌃 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌷𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌂 𑌭𑌾𑌨𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋𑌷𑍇 𑌮𑌕𑌰𑌂 𑌯𑌦𑌿 ।
𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑍈𑌵𑌮𑍍— 𑌏𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌚𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍇𑌃 । 𑌦𑌿𑌵𑌸𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑍇 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑌕𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌰𑍍𑌥𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍀𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍁— '𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌨𑌾

றால், ஸ்நானதானங்களை மறுநாளில் செய்யவேண்டும். அர்த்தராத்ரத்திலோ, அதற்குப்பிறகோ, உதயமாவதற்குள் தக்ஷிணாயன ஸங்க்ரமணமானால் முதல் தினமே புண்யகாலமாக க்ரஹிக்கத்தக்கது. ஸூர்யன், உஷ:காலத்தில் கடகத்திலும், ப்ரதோஷகாலத்தில் மகரத்திலும் ஸங்க்ரமித்தால், முறையே முந்தியதும், பிந்தியதுமான அறுபது நாழிகைகள் புண்யங்களாகும். என்ற வசனங்கள் இருக்கின்றனவே எனில்,

இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. சொல்லிய இந்த வசனங்களில் ராத்ரியில் அனுஷ்டிப்பதின் ப்ரதிஷேதம் தோன்றாததால். பகலில் அனுஷ்டானத்தை விதித்திருப்பதாலேயே அர்த்தாத், ராத்ரியில் அனுஷ்டான ப்ரதிஷேதத்தைக் கல்ப்பிக்கலாமெனில், பர்யுதாஸத்தால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட ராத்ரி ஸ்நான விதாயக வசனங்களுக்கு ப்ரயோஜனமின்மை ப்ராப்தமாகின்றது. ஆகையால் இரண்டு சாஸ்த்ரங்களால் விகல்பம் ப்ராப்தமாகும்பொழுது, அந்தந்த தேசத்தில் ப்ரஸித்தரான சிஷ்டரின் ஆசாரத்தினால் வ்யவஸ்தை சொல்லப்படவேண்டும் என்று கால நிர்ணயத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிலரோவெனில் :—'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணே + தினத்வயம்'

ர்த⁴ம் ஸ்நாநதா³நயோ: ॥ மகரே கர்கடே சைவ ராத்ரௌ து ஸங்க்ரமதே ரவி: । ப்ராஹ்ணேபி தி³நத்³வயம் புண்யம்' இதி மகரகர்கடயோரபி ப்ரஸக்தௌ 'முக்த்வா மகரகர்கடௌ' இதி பர்யுதாஸாத் ராத்ரௌ மகரகர்கடஸங்க்ராந்தௌ 'ஸ்நாநம் தா³நம் பரேऽஹநி' 'பூர்வமேவ தி³நம் க்³ராஹ்யம்' இதி தயோர்விஶிஷ்ய நிஶ்சிதத்வாத் ராத்ரௌ ஸ்நாநாதி³கம் ந கார்யம் । 'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணம் புண்யம்' 'ராஹுத³ர்ஶநஸங்க்ராந்தி' இத்யாதீ³நி ராத்ரிஸ்நாநவிதா⁴யீநி வசநாநி மகரகர்கடாந்யஸங்க்ரமவிஷயாணி । அதஸ்தயோ: பூர்வாபரதி³நயோரேவ ஸ்நாநம் । இதரஸங்க்ரமேஷு து 'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணே புண்யம் தி³நார்த⁴ம் ஸ்நாநதா³நயோ'ரிதி விகல்ப இதி காலாத³ர்ஶாநுஸாரிண ஆஹு: ॥

உக்தஸ்ய ஸ்நாநதா³நாதே³: உக்தேஷ்வபி காலேஷு விஶேஷமாஹ ஶாதாதப:—

'அர்வாக் ஸதா³யநே மத்⁴யே விஷுவத்³யாம் விஷு

புண்யம்' என்றிவ்விதம் மகர காக்கடங்களுக்கும ப்ரஸக்தி வரும்பொழுது 'முக்த்வா மகர கர்க்கடௌ' என்று பர்யு தாஸத்தால், ராத்ரியில் மகர காக்கட ஸங்க்ரமணமானால், 'ஸ்நானம் தானம் பரேஹநி, பூர்வமேவ தினம் க்ராஹ்யம்' என்று அவைகளுககு விசேஷத: நிச்சயம் செய்திருப்பதால், ராத்ரியில் ஸ்நானம் முதலியது செய்யத்தகாதது, 'ராத்ரௌ ஸங்கரமணம் புண்யம், ராஹுதர்சன ஸங்க்ராந்தி' என்பது முதலான, ராத்ரி ஸ்நான விதாயக வசனங்கள், மகர கடகங் கள் தவிர மற்ற ஸங்க்ரமண விஷயங்கள். ஆகையால் அவை களுக்கு முன் பின் தினங்களிலேயே ஸ்நானம், மற்ற ஸங்க்ர மணங்களிலானால் 'ராத்ரௌ ஸங்க்ரமணே + ஸ்நானதானயோ:' என்ற விதியால் விகல்பம் என்று காலாதர்சத்தை அனுஸரிப்ப வர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

சொல்லப்பட்ட ஸ்நானதானம் முதலியதற்குச் சொல்லப் பட்டுள்ள காலங்களிலும் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர் :— அயனங்களில், புண்யகாலத்தில் எப்பொழு

வதி | ஷடஶீத்யாந்த்யபாகே ஸ்நாநாதிவிதிராஹ்ருத:' இதி ||
அயநாதிஷு யத்ர யாவாந் புண்யகாலஉக்த:, தாவந்தம் காலம் த்ரேதா விபஜ்ய 'மத்யே விஷுவத்யா' இத்யாத்யவகந்தவ்யம் | அயநே ஸர்வ=யாவாந் புண்யகாலஉக்த: தஸ்மிந் ஸர்வத்ர கார்யாணீத்யர்த: || தஸ்மிந்நபி மத்யாதிபாகே யாஸ்ஸந்நிஹிதா நாட்ய:, தாஸாம் ப்ரத்யாஸத்த்யாதிஶயேந புண்யதமத்வம் த்ரஷ்டவ்யம் ||

காலவஸ்து—

'மத்யே விஷுவதி தாநம் விஷ்ணுபதே தக்ஷிணாயநே சாதௌ | ஷடஶீதிமுகேஷ்வதீதே தயோத்தராயணே ச ஸரி ஸமஶ்ச' இதி ||

ஸங்க்ராந்திஷு ஃலமாஹ வ்ருத்தவஸிஷ்ட:—

'அயநே கோடிபுண்யம் ச ஸஹஸ்ரம் விஷுவே ஸ்ம்ருதம்|

தும் ஸ்நானுதிகளைச் செய்யலாம். விஷ்ணுபதீ, விஷுவம் இவைகளில் நடுவில் செய்யவேண்டும். ஷடசீதியில் கடைசிப் பாகத்தில் செய்யவேண்டும். அயனம் முதலியவைகளில் எவ்வளவுகாலம புண்யமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அவ்வளவு காலத்தை மூன்று பாகமாகப்பிரித்து, நடுப்பாகத்தில் விஷ்ணுபதியில் என்பது முதலியதை அறியவும். அயனத்தில் எவ்வளவு புண்ய காலம் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அதில் முழுவதிலும் செய்யலாம். அதிலும் மத்யாதி பாகங்களில் ஸங்க்ரமணத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ள நாழிகைகளுக்கு [illegible] சொல்லிய வசனத்தால் புண்யதமத்வம் அறியத்தக்கது.

காலவரோவெனில் :— விஷுவத்தில் மத்ய பாகத்தில் தானம். விஷ்ணு பதத்திலும், தக்ஷிணாயனத்திலும் ஆதியில் தானம். ஷடசீதியிலும் உத்தராயணத்திலும் கடைசியில் தானம். இது அதிக பலனையளிப்பதாகும்.

ஸங்க்ரமணங்களில் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— அயனத்தில் கோடி புண்யம். விஷு-

ஷடசீத்யாஞ்ச ஸஹஸ்ரம் து ஸஹஸ்ரம் விஷ்ணுபதேஷ்வபி' இதி ॥

இதி ஸங்க்ராந்திஸ்நாநம் ॥

ரஜஸ்வலாஸ்நாநம் ॥

ரஜஸ்வலாஸ்நாநே ஆங்கிரா꞉—

'ஸ்நாநம் ரஜஸ்வலாயாஸ்து சதுர்தே(அ)ஹநி ஶிஷ்யதே । குர்யாத்ரஜோநிவ்ருத்தௌ து ஶௌசார்தம் து தத꞉ புந꞉' இதி ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய꞉—

'ஹஸ்தே(அ)ஶ்நீயாந்ம்ருண்மயே வா ஹவிர்புக் க்ஷிதிஶாயினீ । ரஜஸ்வலா சதுர்தே(அ)ஹ்நி ஸ்நாத்வா ஶுத்திமவாப்நுயாத்' இதி ॥

பத்ததௌ—

'த்ரிராத்ரம் ச வ்ரதம் க்ருத்வா ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸமீரிதம் ।

வத்தில் ஆயிரம் மடங்கு பலம், ஷடசீதியிலும், விஷ்ணு பதத்திலும ஆயிரம் மடங்கு பலனும்.

ஸங்க்ராந்தி ஸ்நானம் முற்றிற்று.

ரஜஸ்வலா ஸ்நானம்.

ரஜஸ்வலா ஸ்நானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

அங்கிரஸ் :— ரஜஸ்வலைக்கு ஸ்நானத்தை நான்காவது நாளில் விதிக்கவேண்டும். ரஜஸ் நிவ்ருத்தித்த பிறகு சுத்திக்காக மறுபடியும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— ரஜஸ்வலை, கையிலாவது மட்பாத்ரத்திலாவது புஜிக்கவேண்டும். அவள் ஹவிஸ்ஸை (உப்பு உறைப்பு இல்லாமல்) புஜிப்பவளாயும், பூமியில் படுப்பவளாயும் இருக்கவேண்டும் நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தியை அடைவாள்.

பத்ததியில் :— ரஜஸ்வலையானவள், மூன்று நாள், ச்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்ட வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்து,

चतुर्थेऽह्नि सङ्गवे स्नात्वा स्त्री स्वधर्मं समाचरेत्' इति ।

सङ्ग्रहे—

'मृतसूतकयोरन्ते सङ्गवे स्नानमाचरेत् । सङ्गवात्परतः स्नानं रजस्वलायास्तु विधीयते' इति ॥

कात्यायनः—

'रजस्वला चतुर्थेऽह्नि स्नात्वा शुद्धिमवाप्नुयात्' इति ॥

मनुरपि—

'रजस्युपरते साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वला' इति॥ रजोनिवृत्त्यनन्तरं पुनः स्नानेन साध्वी = दैवादिकर्मार्हा स्यादित्यर्थः ॥

यत्त्वाङ्गिरसवचनम्— 'शुद्धा भर्तुश्चतुर्थेऽह्नि स्नाता नारी रजस्वला । दैवे कर्मणि पित्र्ये च पञ्चमेऽहनि शुध्यति' इति, तद्रजोनि

நான்காவது தினத்தில் ஸங்கவகாலத்தில் (ஆறு நாழிகைக்கு மேல்) ஸ்நானம் செய்து தன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:– ம்ருதாசௌசத்திலும், ஜாதாசௌசத்திலும் முடிவில் ஸங்கவ காலத்தில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ரஜஸ்வலையானால், ஸங்கவத்திற்குப் பிறகு (12–நாழிகைக்குப் பிறகு) ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது.

காத்யாயனர் :— ரஜஸ்வலை, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்து சுத்தியை யடைகிறாள்.

மனுவும் :— பதிவ்ரதையான ரஜஸ்வலா ஸ்த்ரீ, ரஜஸ் நிவ்ருத்தியான பிறகு மறுபடி ஸ்நானத்தால் தைவாதி கர்மங்களில் அர்ஹையாய் ஆகிறாள்.

ஆனால், **அங்கிரஸ்** :— "ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்தால் பர்த்தாவுக்குச் சுத்தையாகிறாள். தைவகர்மத்திலும், பித்ர்ய கர்மத்திலும், ஐந்தாவது நாளில்

𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑍋 𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑍍 । 𑌯𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌹 — '𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾 । 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌰𑌜𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾 = 𑌦𑍈𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 । '𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌾 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾 𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌹𑌨𑌿 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌜𑍋𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌤𑍁 𑌦𑍈𑌵𑌪𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌰𑍋𑌗𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌯𑌥𑌾𑌹𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌃—

'𑌰𑌜𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌰𑍋𑌗𑌜𑌂 𑌰𑌾𑌗𑌜𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌧𑌾𑌤𑍁𑌜𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌜𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌬𑍁𑌧𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍈𑌃 ॥ 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌰𑌜𑌃 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌷𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥ 𑌰𑍋

ஸ்நானம செய்தால் சுத்தையாகிறாள்'' என்று சொல்லி யுள்ளாரே எனில், அது ரஜோ நிவ்ருத்தி காலத்தைக் குறிப்பதற்காம். ஏனெனில், அவரே சொல்லுகிறார்— "ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ, நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்தவளாயினும், இவளின் ரஜஸ் எதுவரையில் நிவ்ருத்திக்கவில்லையோ அதுவரையில் அவள் தைவபித்ர்யகர்மங்களுககு யோக்யையாக ஆவதில்லை'' என்று. ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு ஸ்பர்சத்திற்குமட்டும் யோக்யாய் ஆகிறாள். "ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ நான்காவது நாளில் ஸ்நானம் செய்து சுத்தையாகிறாள். ரஜஸ் நிவ்ருத்தியான பிறகே தைவம் பித்ர்யம் முதலிய கர்மத்தைச் செய்யலாம்'' என்று பராசரர் சொல்லியிருப்பதால்.

ரோகத்தாலுண்டாகும் ரஜஸ்ஸின் அனுவ்ருத்தியால் அசுத்தி இல்லை. அவ்விதம் சொல்லுகிறார்,

அங்கிரஸ் :— ஸ்த்ரீகளுக்கு ரஜஸ் நான்கு விதம். ரோகஜம், ராகஜம், தாதுஜம், காலஜம் என்று. இவ்விதம் சிறந்த அறிவாளர் சொல்லி யுள்ளனர். ஸ்த்ரீகளுக்கு, பதினொன்று, அல்லது பன்னிரண்டாவது வயதுக்குமேல் ரஜஸ் உண்டாகும். ஐம்பது வர்ஷத்திற்குமேல் அது நிவ்ருத்திக்கும். ஸ்த்ரீகளுக்கு

ரேண யத்ரஜஃ ஸ்த்ரீணாம் அத்யர்த்தம் ப்ரவர்த்ததே । அஶு-சிஸ்ஸா நைவ தேந யஸ்மாத்வைகாரிகம் ஹி தத்' இதி ॥ ஏவம் ரோகாதிஜநிதரஜோதர்ஶநே த்ரஷ்டவ்யம் ॥

ததா சந்த்ரிகாயாம் — 'அகாலே யத்பவேத் ஸ்த்ரீணாம் ரக்தமாஹுர்மநீஷிண꞉ । காலே து யத்ரஜஃ ப்ரோக்தம் தஸ்மாத்தத்ரைவ ஸாऽஶுசி꞉' இதி ॥

அங்கிரா꞉ — 'ஆஷ்டாதஶாஹாந்நாரீணாம் மூத்ரவச்சௌசமிஷ்யதே । ஆऽஷ்டாதஶாஹாத் ஸ்நாநம் ஸ்யாத் த்ரிராத்ரம் பரதோऽஶுசி꞉' இதி ॥

விஜ்ஞாநேஶ்வர꞉—

'யதா ரஜோதர்ஶநாதாரப்ய ஸப்தத்ஶதிவஸாப்யந்தரே புந ரஜோதர்ஶநம், ததாऽஶுத்திகம் நாஸ்த்யேவ । அஷ்டாதஶே ஏகாஹமாஶுசி꞉ । ஏகோநவிம்ஶே த்வ்யஹமாத் । தத ஊர்த்வமேவ த்ர்யஹமாஶுசி꞉ । யஸ்யா விம்ஶதிதிநாத்

ரோகத்தினால் எந்த ரஜஸ் அதிகமாய்ப் ப்ரவர்த்திக்கின்றதோ அதனால் அவர்கள் அசுத்தராவதில்லை ஏனெனில், அது விகாரத்தாலேற்பட்டதல்லவா. இவ்விதம் ராகாதிகளால் உண்டாக்கப்படும் ரஜஸ்ஸின் தர்சனத்திலும் அறிந்துகொள்ளவும். அவ்விதம்,

சந்த்ரிகையில் :— "அகாலத்தில் எது உண்டாகுமோ அதை, புத்திமான்கள் ரக்தம் என்கின்றனர். காலத்தில் உண்டாவதுதான் ரஜஸ் எனப்படுகிறது. ஆகையால் அதில் தான் அவள் அசுத்தையாவாள்" எனப்பட்டிருக்கிறது.

அங்கிரஸ் ;— ஸ்த்ரீகளுக்குப் பன்னிரண்டுநாள் வரையில் மூத்ரத்திற்போல் சௌசம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 18-நாள் வரையில் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. பிறகு மூன்று நாள் அசுத்தையாவாள்.

விக்ஞாநேச்வரர் :— எப்பொழுது, ரஜோதர்சனம் முதல், மறுபடி 17-நாட்களுள் ரஜோதர்சன முண்டாகிறதோ அப்பொழுது அசுத்தி இல்லவேயில்லை. 18-ஆவது நாளிலானுல் ஒரு நாள் அசுத்தி. 19-ஆவது நாளிலானுல் இரண்டு நாள்

𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍋 𑌰𑌜𑍋𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌦𑌿𑌨𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 । 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍇𑌵𑌾𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌦𑌿𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍁𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌰𑌜𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌮𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌽𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃—

‘𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌵 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾 । 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌦𑌿𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌅𑌶𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌦𑌿𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌏𑌕𑌾𑌹𑌮𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

‘𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌵𑌾 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍁𑌣𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌵𑍇 𑌸𑌚𑍇𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌦𑌿𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍 𑌅𑌶𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑍇𑌕𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 । 𑌏𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌂𑌶𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰-

---

அசுத்தி. அதற்குமேலுள்ள தினங்களிலானால் மூன்று நாள் அசுத்தி. எவளுக்கு, இருபது தினங்களுக்குப் பிறகே அநேகமாய் ரஜோதர்சனமோ அவளுக்கு இருபதாவது தினம் முதல் மூன்று நாள் அசுத்தி. எவளுக்கு, 18-நாளகளுக்கு முந்தியே அநேகமாய் ரஜோநிர்கமமோ அவளுக்கு மூன்று நாள் அசுத்தி. அவ்விதமே,

அத்ரி :— ரஜஸ்வலை, ஸ்நானம் செய்த பிறகு, 18-ஆவது நாளுக்குள் மறுபடி ரஜஸ்வலையானால் அவளுக்கு அசுத்தியில்லை. 19-ஆவது நாளுக்குள் ஆனால் ஒருநாள் அசுத்தையாவாள்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில் :— ரஜஸ்வலையானவள், நான்காவது நாளில் 60-மண்களால் சௌசம் செய்துகொண்டு, விதவையானால் இருமடங்கு மண்களால் சௌசம் செய்துகொண்டு, தந்ததாவனம் செய்துகொண்டு, ஸங்கவ காலத்தில் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தவளுக்கு 18-ஆவது நாளுக்குள் மறுபடி ரஜோதர்சனமானால் அசுத்தியில்லை. 18-ஆவது நாளில் ரஜோதர்சனமானால், ஒரு நாள் அசுத்தி.

मेव । प्रायो विंशतिदिनादूर्ध्वं रजःस्राविणीनामे-
वम्' इति ।

सूतिकाविषये प्रजापतिः —

'सूतिका तु या नारी स्नानतो विंशतेः परम् । पुनर्यदि रजसा प्राप्ता प्राप्तं नैमित्तिकं रजः । रजःस्रावपरे तत्र स्नानेनैव शुचिर्भवेत्' इति ।

संग्रहे —

'प्रथमेऽहनि चण्डाली द्वितीये सूतिका भवेत् । तृतीयेऽह्नि स्वधर्मस्था चतुर्थे पतिता यथा ॥ सङ्गवान्ते चतुर्थेऽह्नि स्नानाच्छुद्धिमवाप्नुयात् । एकविंशतिधाऽऽमृज्य सर्वाङ्गं शुद्धया मृदा ॥ शतधा स्नानशतं पश्चात् शुद्धिमाप्नोति नान्यथा ॥ स्नाना

19–ஆவது நாளிலானால் இரண்டு நாள் அசுத்தி. 20–ஆவது நாளிலானால் மூன்று நாளும் அசுத்தி. அநேகமாய் 20–நாளுக்கு மேல் ரஜஸ் ஸ்ராவமுண்டாகும் ஸ்த்ரீகளுக்கு இவ்விதம்.

ப்ரஸவித்தவள் விஷயத்தில்,

ப்ரஜாபதி:— ப்ரஸவித்த ஸ்த்ரீ, ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு 20–நாளுக்குப் பிறகு, ரஜோதர்சனத்தை அடைந்தால் ரஜஸ்வலை எனப்படுவாள். அதற்கு முன் ஆனால் அது நைமித்திகமான ரஜஸ் எனப்படும். அந்த ரஜஸ் நிவ்ருத்தியானவுடன் ஸ்நானம் செய்வதாலேயே அவள் சுத்தையாய் ஆகிறாள்.

ஸங்க்ரஹத்தில்,— ரஜஸ்வலை, முதல் நாளில் சண்டாளி போலும். 2–ஆவது நாளில் ஸூதிகைபோலும். மூன்றாவது நாளில் தன் தர்மத்தில் இருப்பவளாம் நான்காவது நாளில் பதிதன் போலுமாம். நான்காவது நாளில், ஸங்கவகாலத்தின் முடிவில், ஸ்நானத்தால் சுத்தியை அடைவாள். சுத்தமான மண்ணினால் 21–தடவை தேஹம் முழுவதும் பூசிக்கொண்டு, 100–தடவை முழுகிப்பிறகு சுத்தையாவாள். வேறுவிதமாய்ச் செய்தால் சுத்தையாவதில்லை. ஸுமங்கலியானவள், ஸ்நானம் செய்த பிறகு, ஸூர்யனைப் பார்த்துப் புத்ரனை வேண்டி,

ஏக ஸாக்ஷரம் த்ருஷ்ட்வா வா த்ரம் ப்ராயத்ய ஸாசேந்தீ । த்ரிர்வாரம் ப்ராஶயேதந்நம் ந சேத்தோஷவதீ பவேத்' இதி ॥

போதாயந:—

'ரஜஸ்வலா து ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டா சண்டாலாந்த்யஶ்வவாயஸை: ।
தாவத்திஷ்டேந்நிராஹாரா யாவத்காலேந ஶுத்யதி' இதி ॥

போஜநகாலஸ்பர்ஶே து ஸ ஏவ—

'ரஜஸ்வலா து புஞ்ஜாநா ஶ்வாந்த்யஜாதீந் ஸ்ப்ருஶேத்யதி ।
கோமூத்ரயாவகாஹாரா ஷட்ராத்ரேண விஶுத்யதி ॥
அஶக்தௌ காஞ்சநம் தத்யாத் விப்ரேப்யோ வாऽபி போஜநம்'
இதி ॥

ப்ருஹஸ்பதி:—

பதிதாந்த்யஶ்வபாகைஶ்ச ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டா சேத்ரஜஸ்வலா ।
தாந்யஹாநி வ்யதிக்ரம்ய ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் ॥ ப்ரத
மேऽஹ்நி த்ரிராத்ரம் ஸ்யாத் த்விதீயே த்ர்யஹமேவ ச । த்ருதீயே

அன்னத்தை மூன்று தடவை ப்ராசிக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் தோஷமுள்ளவளாவாள்.

போதாயனர் :— ரஜஸ்வலையானவள், சண்டாளன், அந்த்யஜன், நாய், காக்கை இவைகளால் தொடப்பட்டால், அவள் காலத்தால் சுத்தையாகும் வரை ஆஹாரமில்லாமல் இருக்கவேண்டும்.

போஜன காலத்தில் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால்,

போதாயனரே :— ரஜஸ்வலை, புஜித்துக்கொண்டிருக்கும் போது நாய், அந்த்யஜன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தால், கோமூத்ரத்தில் பக்வமான யவான்னத்தை மட்டில் புஜிப்பவளாய் ஆறுநாள் வ்ரதமிருந்தால் சுத்தை யாவாள். சக்தியில்லாவிடில் ஸ்வர்ணத்தையாவது தானம் செய்யவேண்டும், ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் போஜனத்தையாவது கொடுக்கவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி :— ரஜஸ்வலை, பதிதன், அந்த்யஜன், ச்வபாகன் இவர்களால் தொடப்பட்டால், அந்த நாள்கள் தாண்டிய பிறகு, ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். முதல் நாளில் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் மூன்று நாள் வ்ரதமிருக்கவேண்டும்.

ராத்ரம் த்ருதீயேऽஹ்நி சதுர்த்தே நக்தமேவ ச ॥ ரஜஸ்வலா புஞ்ஜீத நார்யா: பஶ்சாத் ஸ்ப்ருஷ்டா ஶவாதிபி: । த்ர்யஹே து வ்யதீதே து க்ருச்ச்ரம் சாந்த்ராயணோத்தரம்' இதி ॥

அகண்டாதர்ஶே —

'உச்சிஷ்டேந து ஸம்யுக்தா சண்டாலாதீந் யதி ஸ்ப்ருஶேத் । க்ருச்ச்ரம் ஸாந்தபநம் குர்யாத் சாந்த்ராயணமதாபி வா' இதி ॥ விண்மூத்ரோத்ஸர்கே புக்த்வா வா அக்ருதஶௌசாயா ரஜஸ்வலாயாஶ் சண்டாலாதிஸ்பர்ஶே அஜ்ஞாதே சாந்த்ராயணம், ஜ்ஞாதே ஸாந்தபநம் இதி வ்யவஸ்தா ॥

ஸங்க்ரஹே —

'ருதாவப்யஜ்ஞாதா நாரீ ஶவம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா விமோஹிதா । ஸ்நாநகாலாவதேஸ்தஸ்யா ஆஸீநா வாக்யதா பஹி:' இதி ॥

இரண்டாவது நாளில் தொடப்பட்டால் இரண்டு நாள் வ்ரதம். மூன்றாவது நாளிலானால் ஒரு நாள் வ்ரதம். நான்காவது நாளிலானால் ஒரு இரவு வ்ரதம். ரஜஸ்வலைகள் சவம் முதலியதால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டுப் பிறகு அறியாமையால் போஜனம் செய்தால், மூன்று நாள் சென்ற பிறகு சாந்த்ராயணத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்

அகண்டாதர்சத்தில் :— உச்சிஷ்டையான ரஜஸ்வலை சண்டாளன் முதலியவரை ஸ்பர்சித்தால், ஸாந்தபனம் அல்லது சாந்த்ராயணத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். மலமூத்ரோத்ஸர்ஜனம் செய்த பிறகோ, போஜனம் செய்த பிறகோ சுத்தி செய்துகொள்வதற்கு முன் சண்டாளாதிகளை ஸ்பர்சித்தால், அக்ஞானத்தாலானால் சாந்த்ராயணம், க்ஞானத்தாலானால் ஸாந்தபனம் என்று வ்யவஸ்தை.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ அக்ஞானத்தால் சவத்தை ஸ்பர்சித்தால் ஸ்நானகாலம் வரையில் வெளியில் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்து உபவாஸத்துடன் இருக்க வேண்டும்.

भृगुः—

'सूतकं प्रेतकं स्पृष्ट्वा श्रुत्वा बान्धवेषु च मरणम् । आस्नानकाला नाश्नीयात् पञ्चगव्यं ततः पिबेत् ॥ आर्तवाभिप्लुतायास्तु शावाशौचं भवेद्यदि । सूतकं वा भवेत्तस्याः स्नात्वा भोजनमिष्यते' इति ॥ स्नात्वा = वेत्रादिनिर्मितपात्रोद्धृततोयैरिति शेषः ।

पराशरः—

'स्नाने नैमित्तिके प्राप्ते नारी यदि रजस्वला । पात्रान्तरिततोयेन स्नानं कृत्वा व्रतं चरेत् ॥ सिक्तगात्रा भवेदद्भिः साङ्गोपाङ्गं कथञ्चन । न वस्त्रपीडनं कुर्यात् नान्यद्वासश्च धारयेत् ॥ शावे च सूतके चैव मध्ये नार्या रजो भवेत् । नास्नात्वा भोजनं कुर्यात् भुक्त्वा चोपवसेद्दिनम्' ॥

ப்ருகு :— ரஜஸ்வலை, ஜாதாசௌசியையாவது, ம்ருதா சௌசியையாவது தொட்டாலும், பந்துக்களில் மரணத்தைக் கேட்டாலும், ஸ்நானகாலம் வரையில் போஜனம் செய்யக் கூடாது. பிறகு பஞ்சகவ்யத்தைப் பருகவேண்டும். ரஜஸ்வலைக்கு, ஸ்நானகாலத்திற்குள், சாவசௌசமாவது ஜாதா சௌசமாவது ஏற்பட்டால், ஸ்நானம் செய்து பிறகு போஜனம் விதிக்கப்படுகிறது. இங்கு, ஸ்நானம் செய்து என்ற விடத்தில், 'பிரம்பு முதலியவையால் செய்யப்பட்ட பாத்ரத்தினுல் எடுக்கப்பட்ட ஜலங்களால்' என்று சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

பராசரர் :— ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ, நைமித்திகமான ஸ்நானம் ப்ராப்தமானுல் அப்பொழுது, பாத்ரத்தால் மறைக்கப்பட்ட ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்து தன் நியமத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். எவ்விதமாகவாவது ஜலத்தினுல் தேஹம் முழுவதையும் நனைத்துகொள்ள வேண்டும். வஸ்த்ரத்தைப் பிழியக் கூடாது. வேறு வஸ்த்ரத்தையும் தரிக்கக்கூடாது. சாவிலும், ஸூதகத்திலும் நடுவில் ரஜோதர்சனமானுல், ஸ்நானம் செய்யாமல் போஜனம் செய்யக்கூடாது. புஜித்தால் ஒரு நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும்.

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹 𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃 — ‘𑌮𑍃𑌤𑌸𑍂𑌤𑌕𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌕𑌥𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌜𑌲𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍 । 𑌯𑌥𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌹𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌹 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

‘𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌤𑌥𑌾 । 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌹𑌾𑌰𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌤𑌥𑌾 । 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌦𑌮𑍇𑌕𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 ॥ 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍀 𑌵𑍈

இதில் ஸ்நான ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— ம்ருதாசௌசம், ஜாதாசௌசம் இவைகளின் நடுவில் ரஜோதர்சனமானால் என்ன செய்வது? ப்ராம்ஹணர்களின் கைகளால் விடப்பட்ட ஜலத்தை சிரஸில் தரிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர் கையிலிருந்து விழுந்த தீர்த்தம், ஸகல தீர்த்த ஜலங்களைவிடச் சிறந்ததாகும். பிறகு யதாசக்தி தானம் செய்யவேண்டும். பிறகு புண்யாஹவாசனத்தால் சுத்தையாகிறாள்.

ரஜஸ்வலைகள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்பர்சித்தால், வர்ணக்ரமமாய்ச் சுத்தியைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர் :— ரஜஸ்வலைகளான ப்ராம்ஹணிகள் ஒருவர்க்கொருவர் தொட்டுக்கொண்டால், ஸ்நானம் வரையில் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். பிறகு த்ரிராத்ரவ்ரதத்தால் சுத்தையாவாள். ரஜஸ்வலைகளான ப்ராம்ஹணியும், க்ஷத்ரியஸ்த்ரீயும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால், ப்ராம்ஹணீ அர்த்த க்ருச்ரமும், க்ஷத்ரியை பாதக்ருச்ரமும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலைகளான ப்ராம்ஹணியும், வைச்யஸ்த்ரீயும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால், ப்ராம்ஹணீ முக்கால் க்ருச்ரமும், வைச்ய ஸ்த்ரீ கால் க்ருச்ரமும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலைகளான

श्यजा तया । पादहीनं चरेत्पूर्वा पादमेकमनन्तरा ॥ स्पृष्टा रजस्वलाऽन्योन्यं ब्राह्मणी शूद्रजा तया । कृच्छ्रेण शुध्यते पूर्वा शूद्रा दानेन शुध्यति' इति ॥ ब्राह्मण्योः स्पर्शे तु तत्रा स्य स्नानपर्यन्तमुभयोरुपवासः, त्रिरात्रकृच्छ्रं च । एतत्तु सहशयनादिचिरस्पर्शविषयम् । सकृत्स्पर्शे त्वेकरात्रोपवासेन पञ्चगव्येन च शुद्धिः । स्नानपर्यन्तमुपवासश्च । 'रजस्वला स्पृष्टा नारी रजस्वलास्पृष्टां स्पृशेत् । स्नात्वोपवासं कुर्यातां पञ्चगव्येन शुध्यतः ॥ स्नानकालावधि नाश्नीतो भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्' इति स्मरणात् ॥

स्मृत्यर्थसारे—

कृच्छ्रं तस्या यया स्पृष्टा इतरस्यास्तदर्धकम्

ப்ராம்ஹணியும், சூத்ரஸ்த்ரீயும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால், ப்ராம்ஹணீ ஒரு க்ருச்ரத்தாலும், சூத்ரஸ்த்ரீ தானத்தாலும் சுத்தைகளாகின்றனர். ப்ராம்ஹணிகள் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால் ஸ்நானம் வரையில் இருவருக்கும் உபவாஸமும், த்ரிராத்ரக்ருச்ரமும். இது, சேர்ந்து படுப்பது முதலான சிரகால ஸ்பர்ச விஷயம். ஒரு முறை மட்டில் ஸ்பர்சத்தில் ஒரு நாள் உபவாஸத்தாலும், பஞ்சகவ்யத்தாலும் சுத்தி, ஸ்நானம் வரையில் உபவாஸமும். 'ரஜஸ்வலையானவள் ரஜஸ்வலையான மற்றொருவளை ஸ்பர்சித்தால், இருவரும் ஸ்நானம் செய்து உபவாஸம் செய்யவேண்டும், பஞ்சகவ்யத்தால் சுத்தராகின்றனர். ஸ்நானகாலம் வரையில் புஜிக்கக் கூடாது. புஜித்தால் சாந்த்ராயணத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில் :— *எவள் தொட்டவளோ அவளுக்கு க்ருச்ரம். மற்றவளுக்கு அதில்பாதி. இது தண்டாதிகளால் ஸ்பர்சத்தில். மற்ற ஸ்பர்சத்திலானால் மற்றவளுக்கும்*

𑌕𑌮𑍍 । [illegible] 𑌅𑌪𑌿 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵—

'𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑍇𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚𑍈𑌕𑌭𑌰𑍍𑌤𑍃𑌕𑍇 । 𑌕𑌾𑌮𑌤𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣=𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌵𑌾𑌸𑍇𑌨 ॥

'𑌶𑍁𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌵𑌤𑍀 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌤𑌯𑌾 । 𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑍍𑌯𑌹𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌦𑍍𑌘𑍃𑌤𑌾𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌵𑌚𑌨𑌮𑌕𑌾𑌮𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑌪𑌿—

'𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾 𑌹𑍀𑌨𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌚𑍍𑌛𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌮𑌧𑌿𑌕𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 (𑌵𑌾)𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

கருச்ரமே. இங்கு க்ருச்ரமென்றது த்ரிராத்ர க்ருச்ரம் முதலியதாம்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்திலேயே :— ஸகோத்ரைகளாயும், ஒரே பர்த்தாவையுடையவர்களுமான இரு ரஜஸ்வலா ஸ்த்ரீகள் பரஸ்பரம் ஸ்பர்சித்தால இச்சையாலாகினும், அநிச்சையாலாகினும் த்ரிராத்ரத்தாலேயே சுத்தராகின்றனர். இங்கு த்ரிராத்ரத்தால் என்பதற்கு த்ரிராத்ரோபவாஸத்தால் என்று பொருள். "ரஜஸ்வலை, நாயால், அல்லது மற்றொரு ரஜஸ்வலையால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால் மீதியுள்ள நாள்கள் முழுவதும் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். ஸ்நானம் செய்தபிறகு நெய்யைப் பருகுவதால் சுத்தையாவாள்" என்ற **ஸம்வர்த்தரின்** வசனம், அநிச்சையால் ஏற்பட்ட ஸ்பர்ச விஷயம்.

வ்ருத்த விஷ்ணுவும் :— ரஜஸ்வலை, கீழ்வர்ணத்திய ரஜஸ்வலையை ஸ்பர்சித்தால், சுத்தையாகும் வரையில் புஜிக்கக்கூடாது. ஸமான வர்ண ஸ்த்ரீயையாவது, மேல்வர்ண ஸ்த்ரீயையாவது ஸ்பர்சித்தால், உடனே ஸ்நானம் செய்தால் சுத்தையாகிறாள்.

விஷ்ணு: —

'ரஜஸ்வலா ஹீநவர்ணா யா ஸா து வர்ணோத்தமாம் யதி । ஸ்ப்ருசேத் ஸ்ப்ருஷ்டா ந புஞ்ஜீத ஸ்நாநாதூர்த்வம் து போஜநம் ॥ உபவாஸம் தத: குர்யாத் ப்ராஹ்மணாந் போஜயேத்தத:' இதி ॥ ஸ்பர்சே ஸத்யப்யுத்த்ருதை: ஸ்நாத்வா உபோஷ்ய சதுர்த்தேஹ்நி ஸ்நாநாதூர்த்வம் ப்ராஹ்மணாந் போஜயித்வா புஞ்ஜீதேத்யர்த: ॥

ஸ ஏவ —

'ரஜஸ்வலாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோऽஸ்நாத்வா புஞ்ஜாநோபவாஸத்ரயம் சரேத் । தச்சாயாம் புக்தபாத்ரம் வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா த்வஸ்நாத்வா புஞ்ஜாநோபவாஸேந சுத்த்யதி । மலிநம் தத்வாஸோऽந்நம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வாऽஸ்நாத்வா புஞ்ஜந்நுபவாஸத்ரயம் சரேத் । உதக்யாபாத்ரே த்வஜ்ஞாநாத் புஞ்ஜந் ப்ராஜாபத்யம் சரேத் । உதக்யோச்சிஷ்டம் புஞ்ஜந் க்ருச்ச்ரம் ஸாந்தபநம் சரேத் ।

விஷ்ணு:— *கீழ்வர்ணத்திய ரஜஸ்வலை, மேல்வர்ணத்திய ரஜஸ்வலையை ஸ்பர்சித்தால், ஸ்பர்சிக்கப்பட்ட மேல்வர்ண ஸ்த்ரீ ஸ்நானம் வரையில் புஜிக்கக்கூடாது. பிறகு ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும். 'ஸ்பர்சமானால், வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்து, உபவாஸமிருந்து, நான்காவது தினத்தில் ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பித்துப் பிறகு தான் புஜிக்கவேண்டும்' என்பது பொருள்.*

விஷ்ணுவே:-*ரஜஸ்வலையால் ஸ்பர்சிக்கப்பட்டவன் ஸ்நானம் செய்யாமல் புஜித்தால் மூன்றுநாள் உபவாஸம்செய்யவேண்டும். ரஜஸ்வலையின் நிழலையாவது, போஜன பாத்ரத்தையாவது ஸ்பர்சித்தவன், ஸ்நானம் செய்யாமல் புஜித்தால் ஒரு நாள் உபவாஸம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அழுக்குள்ள அவள் வஸ்த்ரத்தையாவது, அவள் அன்னத்தையாவது ஸ்பர்சித்தவன், ஸ்நானம் செய்யாமல் புஜித்தால் மூன்று நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலையின் பாத்ரத்தில் அறியாமையால் புஜித்தவன் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ரஜஸ்வலையின் உச்சிஷ்டத்தைப் புஜித்தவன் ஸாந்த*

भोजनकाले रजस्वलान्तरदर्शने स्नानकालं नाश्नीयात् । ब्रह्मकूर्चं ततः पिबेत् । चण्डालदर्शने उपवासत्रयम् । कामतस्तु प्राजापत्यम् । रजस्वला श्वादिदष्टा यदि पञ्चरात्रं निराहारा पञ्चगव्येन शुध्यति' इति ॥

अखण्डादर्शे—

'रजस्वलाया भोजने पाने वा प्रतिलोमप्रसूतानामन्यतमनिरीक्षणे स्नानावधि अनशनम् तदशक्तौ प्रतिदिनमेकस्य दिनस्य पञ्च वा त्रीन् वा विप्रान् भोजयेत्' इति ॥

अत्रिः—

'सा तद्वा यदि चण्डालमुच्छिष्टा संप्रपश्यति । स्नानकालान्नाश्नीयादासीना वाग्यता बहिः ॥ पादकृच्छ्रं ततः कुर्यात् ब्रह्मकूर्चं पिबेत् पुनः ।

பண க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலே, போஜன காலத்தில் மற்றொரு ரஜஸ்வலேயைப் பார்த்தால் ஸ்நானகாலம் வரையில் புஜிக்கக்கூடாது. பிறகு ப்ரம்ஹகூர்சச பஞ்சகவ்யத்தைப் பருகவேண்டும் சண்டாளனைப் பார்த்தால் மூன்று நாள் உபவாஸம் செய்யவேண்டும். இச்சையுடனானால், ப்ராஜாபத்ய மனுஷ்டிக்கவேண்டும். ரஜஸ்வலே, நாய் முதலியவையால் கடிக்கப்பட்டால், ஐந்துநாள் ஆஹாரமில்லாமலிருந்து பஞ்சகவ்யத்தால் சுத்தையாகிறாள்.

அகண்டாதர்சத்தில் :— ரஜஸ்வலே, போஜனம் செய்யும்போது, அல்லது ஜலம் பருகும்போது, ப்ரதிலோமஜாதியருள் ஒருவனேப்பார்த்தால், ஸ்நானம் வரையில் உபவாஸம் செய்ய வேண்டும். சக்தியில்லாவிடில், ஒரு தினத்திற்கு ஐந்து, அல்லது மூன்று ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும்.

அத்ரி :—ரஜஸ்வலே உச்சிஷ்டையாயிருந்து சண்டாளனைப் பார்த்தால் ஸ்நானகாலம் வரையில் வெளியிலிருந்து மௌனத்துடன் உபவாஸ மிருக்கவேண்டும். பிறகு பாதக்ருச்ரமனுஷ்டிக்கவேண்டும், ப்ரம்ஹகூர்ச்ச பஞ்சகவ்ய ப்ராசனமும்

ப்ராஹ்மணாநுஜ்ஞயைவ தத்ர விப்ராணாம் பூஜனம் ஸதா'
இதி ॥

இதி ரஜஸ்வலாஸ்நானம் ॥

ஆதுரஸ்நானவிதி: ॥

அத ஆதுரஸ்நானவிதி: ॥

ஜ்வராத்யபிபூதஸ்ய ஸ்நாநநிமித்தே ப்ராப்தே கர்தவ்யம் ஆஹ பராசர:—

'ஆதுரே ஸ்நாந உத்பந்நே தசக்ருத்வோ ஹ்யநாதுர: ।
ஸ்நாத்வா ஸ்நாத்வா ஸ்ப்ருசேதேநம் ததச்சுத்யேத் ஸ ஆதுர:'
இதி ॥ அத்ர ப்ரதிஸ்நாநமாதுரஸ்ய வாஸோ விபரிவர்த்தநீயம் ॥

உசநா—

'ஜ்வராபிபூதா யா நாரீ ரஜஸா ச பரிப்லுதா ।

செய்யவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும். அவர்களின் அனுக்ஞையால் தான் புஜிக்கவேண்டும்.

ரஜஸ்வலா ஸ்நானம் முற்றிற்று.

பிணியாளர் ஸ்நானவிதி.

இனி ஆதுரனின் (பிணியாளனின்) ஸ்நானவிதி சொல்லப்படுகிறது

ஜ்வரம் முதலியவைகளால் வருத்தப்பட்டவனுக்கு ஸ்நான நிமித்தம் நேர்ந்தால், செய்யவேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

பராசரர்:—ஆதுரனுக்கு ஸ்நான நிமித்தம் ப்ராப்தமானால், வ்யாதியில்லாத மற்றவன், பத்துத் தடவை, மூழ்கி மூழ்கி வ்யாதிஸ்தனைத் தொடவேண்டும். பிறகு அந்த வ்யாதிஸ்தன் சுத்தனாவான். இங்கு ஒவ்வொரு ஸ்நானத்திலும், ஆதுரனுடைய வஸ்த்ரம் மாற்றப்படவேண்டும்.

உசநஸ்:— எந்த ஸ்த்ரீ ஜ்வரத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாய் ரஜஸ்வலையாயுமுள்ளாளோ, அவளுக்குச்சுத்தி எப்படி ஆகும்?

கதம் தஸ்யாஃ ஶௌசம் ஶுத்திஃஸ்யாத் கேந கர்மணா ॥ சதுர்தேऽஹநி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்ப்ருஶேதந்யா து தாம் ஸ்த்ரியம் । ஸா ஸசேலாவகாஹ்யாபஃ ஸ்நாத்வா ஸ்நாத்வா புநஃஸ்ப்ருஶேத் ॥ தஶ த்வாதஶக்ருத்வோ வா ஹ்யாசாமேச்ச புநஃபுநஃ । அந்த்யாந்த்யாநி ச வாஸாம்ஸி ததஃ ஶுத்தா பவேத்து ஸா । தத்யாச்சக்த்யா ததோ தாநம் புண்யாஹேந விஶுத்த்யதி' இதி ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்யஃ—

'தத்க்ஷணேவாவகாஹேத யதா ஸ்யாதஶுசிர்நரஃ । ஆசம்ய ப்ரயதஃ பஶ்சாத் ஸ்நாநம் விதிவதாசரேத்' இதி ॥

விஷ்ணுரபி—

'ஸ்நாநார்ஹோ நிமித்தேந க்ருத்வா தோயாவகாஹநம் । ஆசம்ய ப்ரயதஃபஶ்சாத் ஸ்நாநம் விதிவதாசரேத்' இதி॥

எக்கர்மத்தால் சுத்தி யேற்படும்? (எனில்) நான்காவது நாள் வந்ததும், மற்றொரு ஸ்த்ரீ, அந்த ஸ்த்ரீயைத் தொட்டுவிட்டு, ஸசேலஸ்நானம் செய்து, அவளைத் தொட்டு மறுபடி ஸசேல ஸ்நானம் செய்து மறுபடி அவளைத் தொடவேண்டும். இவ விதம் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு தடவை செய்யவேண்டும். ஆதுரையானவள் அடிக்கடி ஆசமனம் செய்யவேண்டும. ஒவ் வொரு தடவையிலும் வெவ்வேறு வஸ்த்ரம தரிககவேண்டும. இவ்விதம் செய்தால் பிறகு அவள் சுத்தையாவாள். பிறகு யதாசக்தி தானம் செய்யவேண்டும. புண்யாஹவாசனத்தால் சுத்தையாகிறாள்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் *:— மனிதன் எப்பொழுது அசுத்தனாகின்றானோ அப்பொழுது விதியில்லாமலே முழுகவேண்டும். பிறகு ஆசமனம் செய்து சுத்தனாய், விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.*

விஷ்ணுவும்:— *நிமித்தத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டிய வன், ஜலத்தில் முழுகி ஆசமனம் செய்து, சுத்தனாய்ப் பிறகு விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.*

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌲𑌹𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 । 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑌣𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌷𑌟𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌂𑌶𑌨𑍍𑌮𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚 । 𑌉𑌤𑍍𑌸𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿—

'𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌶𑌵𑌿𑌪𑍍𑌲𑌵𑍇 । 𑌨𑌗𑌰𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌦𑌾𑌹𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍇—

'𑌦𑍇𑌵𑌾𑌲𑌯𑌸𑌮𑍀𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍 । 𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌤𑌿𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

சாதாதபர் :— *வழியிலும், யாத்ரையிலும், கலஹம் முதலியதிலும், க்ராமத்தின் தொந்தரையிலும் ஸ்பர்சதோஷமில்லை.*

ஷட்த்ரிம்சன் மதத்திலும்:— *தேவதர்சனத்திலும், யாத்ரையிலும், விவாஹத்திலும, யாகங்கள் நடக்கும்போதும், எல்லா உத்ஸவங்களிலும, அஸ்ப்ருசயரின் ஸ்பர்சம் தோஷாவஹமாகாது.*

ப்ருஹஸ்பதியும் :— *தீர்த்தத்திலும், விவாஹத்திலும், யாத்ரையிலும், யுத்தத்திலும், தேசத்தின் தொந்தரையிலும், நகரத்திலும், க்ராமதாஹத்திலும், அஸ்ப்ருச்யரின் ஸ்பர்சம் தோஷாவஹமாகாது.*

பாத்மத்தில் :— *தேவாலயத்தின் ஸமீபத்திலிருப்பவரும், தேவஸேவைக்கு வந்தவருமான, சண்டாளர், பதிதர் இவர்களை ஸ்பர்சித்தாலும் ஸ்நானம் செய்யவேண்டியதில்லை.*

ஆபஸ்தம்ப: —

'ஶக்திவிஷயே ந முஹூர்தமப்யப்ரயத: ஸ்யாத்' இதி ॥

இதி நைமித்திகஸ்நாநாநி ॥

காம்யஸ்நாநாநி ॥

அத காம்யஸ்நாநாநி ॥ தத்ர புலஸ்த்ய: —

'புஷ்யே ச ஜந்மநக்ஷத்ரே வ்யதீபாதே ச வைத்ருதௌ । அமாயாம் ச நதீஸ்நாநம் புநாத்யாஸப்தமம் குலம் ॥ ஆதித்யாங்காரஶநைஶ்சரவாரே ஸ்நாநம் குர்வந்தி யே நரா: । வ்யாதிபிஸ்தே ந பீட்யந்தே ம்ருகை: கேஸரிணோ யதா ॥ சைத்ரக்ருஷ்ணசதுர்தஶ்யாம் ய: ஸ்நாயாச்சிவஸந்நிதௌ । ந ப்ரேதத்வமவாப்நோதி கங்காயாம் ச விஶேஷத:' இதி ॥

யம: —

'கார்த்திக்யாம் புஷ்கரே ஸ்நாத: ஸர்வபாபை: ப்ர

ஆபஸ்தம்பர் :— சக்தியுள்ளவனுகில், முஹூர்த்த காலங் கூட அசுத்தனுயிருக்ககூடாது.

நைமித்திக ஸ்நானவிதி முற்றிற்று.

காம்ய ஸ்நானங்கள்.

இனி காம்ய ஸ்நானங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில், **புலஸ்த்யர் :—** புஷ்யம், ஜன்ம நக்ஷத்ரம், வ்யதீபாதம், வைத்ருதி, அமாவாஸ்யை இக்காலங்களில் செய்யும் நதீ ஸ்நானம் ஏழு குலங்களைச் சுத்தமாக்கும். பானுவாரம், அங்காரகவாரம், சனிவாரம் இவைகளில் எவர் ஸ்நானம் செய்கின்றனரோ அவர், வ்யாதிகளால் பீடிக்கப்படுவதில்லை, மான்களால் சிங்கங்கள்போல். சைத்ரக்ருஷ்ணசதுர்தசியில், சிவஸன்னிதியில் அல்லது கங்கையில் எவன் ஸ்நானம் செய்கின்றானே அவன் ப்ரேதத் தன்மையை அடைவதே இல்லை.

யமனும் :— கார்த்திகபூர்ணிமையில் புஷ்கர க்ஷேத்

𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌮𑌾𑌘𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌤𑍁 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑍈𑌃 ॥ 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾 𑌮𑌾𑌘𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀 । 𑌅𑌰𑍁𑌣𑍋𑌦𑌯𑌵𑍇𑌲𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌫𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑌸𑍁𑌬𑍁𑌧𑍋𑌪𑍇𑌤𑌾 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌸𑍇 𑌸𑌿𑌤𑌾𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 । 𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌜𑌪𑍇𑌯𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌅𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌯𑌦𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌸𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈 । 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌗𑍋𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌫𑌲𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥ 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌮𑌾𑌸𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌜𑌪𑌨𑍍 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌭𑍁𑌕𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑍁𑌲𑌾𑌮𑌕𑌰𑌮𑍇𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌸𑌦𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ரத்தில் ஸ்நானம் செய்தவன் எல்லாப் பாபங்களாலும் விடுபடுவான். மாகபூர்ணிமையில் ப்ரயாகத்தில் ஸ்நானம் செய்தவன் ஸகல துரிதங்களாலும் விடுபடுவான். மாக சுக்ல ஸப்தமீ, ஸூர்ய க்ரஹணத்திற்குச் சமமாகும் அதில் அருணோதய காலத்தில் ஸ்நானம் செய்வது மஹா பலத்தை அளிப்பதாகும். சைத்ர மாஸத்தில் சுக்லாஷ்டமீ, புனர்வஸுவுடன் புதவாரத்துடன் கூடியிருந்தால், அதில் நதிகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்தால் வாஜபேய யாகபலத்தை அடைவான்.

சாதாதபரும் :— அங்காரக வாரத்தில் அமாவாஸ்யை சேர்ந்தால், அப்பொழுது கங்கையில் ஸ்நானமாத்ரத்தால், ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலன் உண்டாகும். கார்த்திக மாஸம் முழுவதும் நித்யமும் ஸ்நானம் செய்பவனாய், இந்த்ரியங்களைஜயித்தவனாய், ஜபிப்பவனாய், ஹவிஸ்ஸைப் புஜிப்பவனாய் இருப்பவன் ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படுவான். துலாமாஸம, மகரமாஸம், மேஷமாஸம் இவைகளில் நித்யமும் ப்ராத:ஸ்நானம் செய்பவனா யிருக்கவேண்டும் அத்துடன் ஹவிஸ்ஸைப் புஜிப்பதும், ப்ரம்ஹசர்யத்துடனிருப்பதும், மஹாபாபங்களையும் அகற்றுவதாகும்.

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌆𑌷𑌾𑌢𑌾𑌦𑌿𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃 । 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌗𑍋𑌪𑍍𑌰𑌦𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌸 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃—

'𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌤𑌿𑌲𑍈𑌃𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌨𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃 । 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌲𑌕𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍇𑌕𑌾𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌮𑌲𑌕𑍈𑌰𑍍𑌨𑌰𑌃 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀𑌂 𑌨𑌵𑌮𑍀𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌧𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌫𑌲𑍈𑌰𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀𑌨𑌵𑌮𑍀𑌷𑍁 𑌚 । 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌜 𑌆𑌯𑍁𑌰𑍍𑌧𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌧𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀 = 𑌆𑌮𑌲𑌕𑍀 ॥

சந்த்ரிகையில் :— *ஆஷாடம் முதல் நான்கு மாஸங்களில், மனிதன் ப்ராத:ஸ்நானம் செய்பவனாயிருக்க வேண்டும். ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் போஜன மளித்து, கார்த்திக பூர்ணிமையில் கோதானம் செய்யவேண்டும. இது விஷ்ணுவ்ரத மெனப்படுகிறது. இதை அனுஷ்டிப்பவன் விஷ்ணு லோகத்தை அடைகிறான்.*

மார்க்கண்டேயர் :— *எப்பொழுதும் எள்ளுடன் ஸ்நானம் செய்வது புண்யமென்று வ்யாஸமுனிவர் சொன்னார். ஏகாதசியில் நெல்லிக்கனியுடன் ஸ்நானம் செய்தால் விஷ்ணு ஸந்தோஷிக்கின்றார் விசேஷமாய். ஸம்பத்தை விரும்புவோன் எப்பொழுதும் நெல்லிக்கனியுடன் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸப்தமீ, நவமீ, பர்வகாலம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.*

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— *அமாவாஸ்யை, ஸப்தமீ, நவமீ இவைகளில், நெல்லிக்கனியுடன் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது. செய்பவனின் தேஜஸ், ஆயுள், தனம், பிள்ளைகள் இவை குறைகின்றன*

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀 𑌚𑍈𑌵 𑌨𑌵𑌮𑍀 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍀 । 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌰𑌵𑌿𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌮𑌲𑌕𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍇𑌨𑌾𑌮𑌲𑌕𑍈𑌰𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌵𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌶𑍀𑌤𑌗𑍌 ॥ 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑍀 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌶𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍𑌸𑌲𑌃 । 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇—

'𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑌾𑌰𑍇𑌽𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑌾𑌲𑍍𑌮𑌲𑍀 𑌤𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌨𑌿𑌮𑍍𑌬𑌕𑌰𑌞𑍍𑌜𑍌 𑌚 𑌹𑌰𑍀𑌤𑌕𑍀 । 𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾𑌰𑌕𑌪𑌿𑌤𑍍𑌥𑌾𑌰𑍍𑌕𑌾 𑌬𑌦𑌰𑍀 𑌚 𑌵𑌿𑌭𑍀𑌤𑌕𑌃 ॥ 𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑍍𑌮𑌾𑌤𑌕𑌖𑌦𑌿𑌰𑌶𑍍𑌚𑍈𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌛𑌾𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 ॥

சந்த்ரிகையில் :— ஷஷ்டீ, ஸப்தமீ, நவமீ, த்ரயோதசீ, ஸங்க்ரமணம், பானுவாரம் இவைகளில் நெல்லிக்கனிகளால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

சௌனகரும் :— ஸம்பத்தை விரும்புகின்றவன், ஸப்தமீ, நவமீ, அமை இவைகளிலும், பணத்தை விரும்புகின்றவன் த்ரயோதசியிலும், புத்ரனை விரும்புகின்றவன் தசமியிலும், புத்ரனையும் அர்த்தத்தையும் விரும்புகின்றவன் த்விதீயையிலும் ஒருகாலும் நெல்லிக்கனியால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

மாதவீயத்தில் :— குருவாரத்திலும், அமையிலும், அச்வத்த வ்ருக்ஷத்தின் நிழலிலுள்ள ஜலத்தினால் ஸ்நானம் செய்வது, ப்ரயாக ஸ்நானத்திற்குச் சமமாகியதும், பாபத்தை அகற்றுவதாயுமாகும். இலவு, புளி, வேம்பு, புங்கு, கடுக்காய், மலையகத்தி, விளா, எருக்கு, இலந்தை, தாணி, நறுவிளி, கருங்காலி இவைகளின் நிழலில் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்க வேண்டும்.

காம்ய ஸ்நானங்கள் முற்றிற்று.

𑌮𑌾𑌘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌥 𑌮𑌾𑌘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌬𑌾𑌲𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌰𑍁𑌣𑌾 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌨𑌰𑌨𑌾𑌰𑍀𑌨𑌪𑍁𑌂𑌸𑌕𑌾𑌃 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌘𑍇 𑌶𑍁𑌭𑍇 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌫𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌮𑌾𑌘𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑍁𑌷𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌸 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ 𑌮𑌕𑌰𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌰𑌵𑍌 𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌 । 𑌕𑌥𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌕𑌥𑌂 𑌸 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌿𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇— '𑌮𑌾𑌘𑍇 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇𑌽𑌰𑍍𑌧𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌦𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌘𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨

மாக ஸ்நானம்.

இனி மாக ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

விஷ்ணு :— பாலர், தருணர், வ்ருத்தர், புருஷன், பெண், நபும்ஸகன், யாராயினும், மாகமாஸத்தில் நல்லதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் விரும்பிய பலனை அடைகின்றனர். மாக மாஸத்தில் உஷ:காலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் விஷ்ணு வினுலகத்தை அடைகிறுன். ஸூர்யன் மகரத்திலிருக்கையில் ஸூர்யோதயத்திற்குமுன் எவன் ஸ்நானம் செய்யவில்லையோ அவன் எப்படிப் பாபங்களால் விடப்படுவான், எப்படி ஸ்வர்க்கத்தை அடைவான்? இதனுல், மாக ஸ்நானம் உதயத்திற்கு முன்பே செய்யப்படவேண்டுமென்பது ஸித்தமாயிற்று. ஆனுல்,

மஹாபாரதத்தில் :— "மாக மாஸத்தில் ஸூர்யன் பாதி உதித்திருக்கும்போது விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். நியமமுடையவனும், ஆஹாரநியம முடையவனுமாயின் ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படுவான். மாக மாஸத்தில் ஸூர்யன் கொஞ்சம் உதித்திருக்கும்பொழுது எவன் ஸ்நானம் செய்

𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌮𑌾𑌘𑌮𑌾𑌸𑍇 𑌰𑌟𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌃 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌘𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌪𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑌂 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌨𑍀𑌮𑌹𑍇' 𑌇𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌧𑌿𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । '𑌉𑌷𑌸𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑍇 𑌮𑌾𑌘𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌅𑌰𑍍𑌧𑍋𑌦𑌯 𑌉𑌦𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌦𑍇𑌃 ॥ 𑌨 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍁𑌦𑌿𑌤𑍇𑌚 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑌵𑌕𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍, 𑌉𑌦𑌯𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 ।

கின்றானே, அவனது பாபங்களெல்லாம் நசிக்கின்றன, ஸம்சயமில்லை. மாக மாஸத்தில் ஜலங்களெல்லாம், ஸூர்யன் கொஞ்சம் உதித்திருக்கும்போது ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்பவன், ப்ரம்ஹஹத்யை செய்தவனாயினும், ஸுராபானம் செய்தவனாயினும், அவனைச் சுத்தனாக்குகின்றோம் என்று கூவுகின்றன" என்ற வசனமுள்ளதே எனில், அது, ஸந்த்யோபாஸனம் முதலியதில் அதிகாரமில்லாத ஸ்த்ரீ, சூத்ரன் முதலியவரைப் பற்றியதாம். 'மாக மாஸத்தில் விடியற்காலத்தில் உபோதயத்தில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஸ்நானத்தை விதிக்கின்றனர், ஸ்த்ரீகளுக்கும், சூத்ரருக்கும், மற்றவருக்கும் ஸூர்யன் பாதி உதித்திருக்கும் காலம் உபோதயமாகும்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். ப்ராம்ஹணர் முதலியவரைப் பற்றியதெனில் ஸந்த்யாவந்தனத்தை அதிக்ரமித்த தோஷம் அகற்ற முடியாததாகும். ஸந்த்யாவந்தனம் முதலியது ஸ்நானத்தையே முன்னிட்டதாகையால், உதயத்திற்கு முந்தியும், கொஞ்ச முதித்த காலத்திலும் ஸ்நானமென்பது யுக்தமாகாதல்லவா? மார்ஜனம் முதல் உபஸ்தானம் வரையிலுள்ளவை ஒரே கர்மமாகையால், வேறு கர்மத்தைச் செய்யமுடியாதாகையாலும், உதய காலத்தில் உபஸ்தானம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும். மாக மாஸத்தில் கொஞ்சம் உதயமான பிறகு ஸ்நானம் செய்து பிறகு ஸந்த்யாவந்தனத்யனுஷ்டானம் செய்யலாம் என்றும் சொல்லக்கூடாது. 'ஸந்தியில் ஸந்த்

न च [illegible] किञ्चि[illegible]स्नाना[illegible] । ‘सन्ध्यामुपासीत नास्तगे नोदिते रवौ’ इति योगयाज्ञवल्क्येन सन्ध्योत्कर्षस्य निषेधात्, सन्ध्यातिक्रमे शूद्रत्वप्राप्तिस्मरणाच्च । यद्वा—‘उषस्युषसि यत्स्नानं सन्ध्यायामुदितेऽपि वा’ इतिवत् स्नानप्रशंसापरम्, कैमुतिकन्यायप्रदर्शनपरं चेत्याहुः ॥

केचित्तु—

‘दृश्यतारके काले नित्यस्नानं विधाय च । अभ्युदिते सूर्ये माघस्नानं समाचरेत् ॥ सार्धैकघटिकापूर्वं सूर्योदयात्तथा । सार्धं वाभ्युदितो नाम धर्मशास्त्रे प्रकीर्तितः’ इति वचन

யோபாஸனம் செய்யவேண்டும், ஸூர்யன் அஸ்தமயமான பிறகும் கூடாது, ஸூர்யன் உதித்த பிறகும் கூடாது' என்று யோகயாக்ஞவல்க்யரால் ஸந்த்யோத்கர்ஷம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ஸந்த்யையை அதிக்ரமித்தால், சூத்ரத்தன்மையை அடைவான் என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதாலும். அல்லது, ஸ்நானப்ரகரணத்தில் ‘விடியற்காலத்திலோ, ஸந்த்யா காலத்திலோ, உதயத்திற்குப் பிறகோ செய்யும் ஸ்நானம் ப்ராஜாபத்யத்திற்குச் சமமாகும்' என்று சொல்லியதுபோல், இங்குள்ள வசனமும் ஸ்நானத்தைப் புகழ்வதில் தாத்பர்யமுள்ளது, அல்லது ‘கைமுதிகன்யாயத்தை'க் காண்பிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளது என்கின்றனர் சிலர்.

சிலரோவெனில் :— “தேடக்கூடிய நக்ஷத்ரங்களையுடைய காலத்தில் நித்ய ஸ்நானத்தைச் செய்துவிட்டு, ஸூர்யோதயமான பிறகு மாக ஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும், ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் 1½ நாழிகையும், ஸூர்யோதயத்திற்குப் பின் 1½ நாழிகையும் உள்ளகாலம் எதுவோ அது ‘அப்யுதிதம்’ என்று தர்மசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது” என்ற வசனத்தைச் சொல்லுகின்றவராய், உதயத்திற்குப் பிறகு 1½ நாழி

मापक्षमाणाः उदयादनन्तरं सार्धघटिकामध्ये द्वितीय
स्नानं कर्तव्यमिति वदन्ति ॥

विष्णुः — पौषफाल्गुनयोर्मध्ये प्रातःस्नायी
सदा भवेत् । दर्शं वा पौर्णमासीं वा प्रारभ्य
स्नानमाचरेत् ॥ पुण्यान्यहानि त्रिंशत्तु मकरस्थे
दिवाकरे । तत्रोत्थाय नियमं गृह्णीयाद्विधिपूर्
वकम् ॥ माघमासमिमं पुण्यं स्नास्येऽहं देव मा
धव । तीर्थस्यास्य जले नित्यं इति सङ्कल्प्य चेतसि ॥
ततः स्नात्वा शुभे तीर्थे दत्त्वा शिरसि वै मृदम् ।
स्नात्वा पितॄन् सन्तर्पयित्वा उत्तीर्य तु ततो जलात् ॥
काष्ठमौनी नमस्कृत्य पूजयेत् पुरुषोत्तमम् ।
शङ्खचक्रधरं देवं माधवं पूजयेत्तदा ॥ वह्नौ
हुत्वा विधानेन तदैकाशनो भवेत् । भूमिश
य्या ब्रह्मचर्येण शक्तः स्नानं समाचरेत् ॥ कशक्त

கையின் நடுவில் இரண்டாவது ஸ்நானம் செய்யப்படவேண்டும் என்று சொல்லுகின்றனர்.

விஷ்ணு :— பௌஷ மாஸம், பால்குன மாஸம் இவைகளின் நடுவில், எப்பொழுதும் ப்ராத:ஸ்நானம் செய்பவனுயிருக்க வேண்டும். அமாவாஸ்யையாவது, பூர்ணிமையாவது முதற்கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸூர்யன் மகரத்திலிருக்கும்பொழுது, முப்பது தினங்களும் புண்யங்களேயாம. அதில், காலையில் எழுந்து விதியுடன் நியமத்தை க்ராஹிக்கவேண்டும். 'ஓ தேவ! மாதவ! புண்யமான இந்த மாக மாஸம முழுவதிலும் இந்தப் புண்ய தீர்த்தத்தின் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யப்போகிறேன்' என்று மனதில் ஸங்கல்ப்பம்செய்து கொண்டு, பிறகு சுபமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து, தலையில் ம்ருத்திகையைச் சேர்த்து ஸ்நானம் செய்து, பித்ருதர்ப்பணம் செய்து, ஜலத்தினின்றும் வெளியேறி, காஷ்டமௌனமுடையவனுய், புருஷோத்தமனை நமஸ்கரித்துப் பூஜிக்க வேண்டும். அப்பொழுது சங்கசக்ரதரனும், தேவனுமான மாதவனைப் பூஜிக்கவேண்டும். அக்னியில் விதிப்படி ஹோமம் செய்து, ஒரு முறை போஜனம் செய்பவனுயிருக்கவேண்டும். பூமியிற்

ஸ்யாத³தா⁴ஸ்ஸ்யஸ்ய ப்³ரஹ்மசர்ய ஸமந்விதே | ஶக்தஸ்யைவ
கர்தவ்யம் மாக⁴ஸ்நாநவிதி⁴ஸ்ம்ருதி: || திலஸ்நாயீ திலோத்³வர்தீ
திலஹோமீ திலோத³கீ | திலத³ஸ்திலபோ⁴க்தா ச ஷட்திலோ
நாவஸீத³தி || திலா ஆமலகாஶ்சைவ தீர்தே² தே³யாஸ்து
நித்யஶ: | ததா² ப்ரஜ்வாலயே வஹ்நிம் த்³விஜாநாமேத⁴ஸஞ்ச
யை: || ஏவம் ஸ்நாநஸ்யாவஸாநே போ⁴ஜயேத்³ த்³விஜத³ம்பதீ |
விவிதா⁴நி ச தே³யாநி ப்ராச்சா²த³நபடாம்ஶுகா: || அநேந விதி⁴
நா த³த்³யாந்மாத⁴வ: ப்ரீயதாமிதி | பிதா பிதாமஹ
ஶ்சைவ ததை²வ ப்ரபிதாமஹ: || மாதா மாதாமஹ
ஶ்சைவ வ்ருத்³த⁴மாதாமஹஸ்ததா² | ஸஹைகவிம்ஶகுலோபேதோ
ஸ்ஸம் போ⁴கா³ந் பு⁴க்த்வா யதே²ப்ஸிதாந் || மாக⁴மாஸ்யுஷஸி
ஸ்நாத்வா விஷ்ணுலோகம் ஸ க³ச்ச²தி' இதி ||

படுக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹசர்யத்துடனிருக்க வேண்டும். சக்தியுள்ளவன் இவ்விதம ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். சக்தியில்லாதவனுக்கும், தனமில்லாதவனுக்கும் இஷ்டப்படி செய்யலாமென்று எல்லாவற்றிலும் சொல்லப்படுகிறது. எப்படியாவது, மாகஸ்நானம் செய்யவேண்டுமென்கிறது வேதம். எள்ளினுல் ஸ்நானம் செய்பவன், திலங்களைத்தேய்த்துக் கொள்பவன், திலங்களை ஹோமம் செய்பவன், திலோதகத்தால் தர்ப்பணம் செய்பவன், திலங்களைத் தானம் செய்பவன், திலங்களைப் பக்ஷிப்பவன் என்று ஆறு பேர்களும் கஷ்டத்தையடைய மாட்டார்கள். தீர்த்தத்தில், திலங்களையும், நெல்லிக்கனிகளையும் நித்யமும் கொடுக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்களின் அக்னியை, விறகுகளால் ஜ்வலிக்கச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் ஸ்நானம் செய்த பிறகு ப்ராம்ஹண தம்பதிகளைப் புஜிப்பிக்கவேண்டும். பலவிதமான வஸ்துக்களைத் தானம் செய்யவேண்டும். போர்த்துவதற்கான வஸ்த்ரங்களையும் கொடுக்கவேண்டும். இந்த விதியுடனிருந்து 'மாதவ:ப்ரீயதாம்' என்று கொடுக்கவேண்டும். பிதா, பிதாமஹர், ப்ரபிதாமஹர், மாதா, மாதாமஹர், வ்ருத்த மாதாமஹர், இவர்களுடனும் இருபத்தொரு குலங்களுடனும், இஷ்டமான போகங்களைப்புஜித்து, விஷ்ணு லோகத்தையடைவான், மாகமாஸத்தில் உஷ: காலத்தில் ஸ்நானம் செய்தால்.

नारदीये —

'सम्प्राप्ते माघमासे तु तपस्विजनवल्लभे । क्रोशन्ति सर्ववारीणि समुद्यति भास्वति ॥ यान्ति सर्वपापानि त्रिविधानि न संशयः' इति ॥

पाद्मे —

'आपो नारायणो देवः सर्ववेदेषु पठ्यते । मकरस्थे रवौ माघे गोविन्दाच्युत माधव । स्नानेनानेन मे देव यथोक्तफलदो भव ॥ इति मन्त्रं समुच्चार्य स्नायान्मौनं समाश्रितः ॥ बहिःस्नानात्तु वाप्यादौ द्वादशाब्दफलं लभेत् । तटाके द्विगुणं राजन्नद्यादौ तच्चतुर्गुणम् ॥ दशधा देवखातेषु शतधा तु महानदी । शतं चतुर्गुणं राजन्महानद्योस्तु सङ्गमे ॥ सहस्रगुणितं सर्वं

நாரதீயத்தில் :— 'ருஷிகளுக்கு ப்ரியமான மாகமாஸம் வந்தவுடன், ஸூர்யன் உதிக்கும்பொழுது, மனம், வாக்கு, காயம் இவைகளால் செய்யப்படும் மூன்று விதமான ஸகல பாபங்களையும் அகற்றுகின்றோம்' என்று ஸகல ஜலங்களும் கூவுகின்றன.

பாத்மத்தில் :— ஜலமே நாராயணதேவன் என்று எல்லா வேதங்களிலும் சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யன் மகரத்திலிருக்கும் பொழுது, மாகமாஸத்தில் 'ஹே கோவிந்த, அச்யுத, மாதவ, தேவ இந்த ஸ்நானத்தால், சொல்லப்பட்டுள்ள பலத்தைக் கொடுப்பவராய் ஆகக்கடவீர்'. இவ்விதம் மந்த்ரத்தை உச்சரித்து, மௌனமாய் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். வெளியிலுள்ள வாபீ முதலியதில் ஸ்நானம் செய்தால் பன்னிரண்டு அப்தக்ருச்ர பலத்தை அடைவான். ஓ அரசனே! தடாகத்தில் ஸ்நானம் செய்தால் இரு மடங்கு பலனையும், நதீ முதலியதில் நான்கு மடங்கு பலனையும், தேவகாதங்களில் பத்து மடங்கு பலனையும், மஹாநதியிலானால் நூறு மடங்கு பலனையும், மஹாநதிகளின் ஸங்கமத்திலானால் நானூறு மடங்கு பலனையும், கங்கையிலானால் ஆயிரம் மடங்கு பலனையும் மனிதன் அடைவான். அரசனே! ப்ரம்ஹதேவன், மனிதரின் ஹிதத்தில் கருத்

𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌂 𑌮𑌕𑌰𑍇 𑌰𑌵𑍌 । 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌨𑌵𑍋 𑌨𑍃𑌪 ॥ 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌭𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌾𑌹𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌧𑍇 𑌭𑍂𑌪 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌂𑌚 𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌰𑌾 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑍀 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌘𑌮𑌾𑌸𑍇 𑌨𑌰𑌾𑌧𑌿𑌪 ॥ 𑌮𑌕𑌰𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌰𑌵𑍌 𑌮𑌾𑌘𑍇 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌜𑌲𑍇 । 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌮𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌕𑌾𑌮𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌲𑍋𑌚𑌨𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌘𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ।

துள்ளவராய், பாபங்களின் பெரும் சுமையை எரிக்கும் ப்ரதேசமாக ப்ரயாகக்ஷேத்ரத்தைக் கற்பித்தார். விஷ்ணுவினுடையதாகிய மாயை, அழிக்க முடியாததும் தேவர்களாலும் தள்ளமுடியாததாயுமாகும் அந்த மாயையும், மாகமாஸத்தில் ப்ரயாக க்ஷேத்ரத்தில் தஹிக்கப்படுகின்றது. ஸூர்யன் மகரத்திலிருக்கும் பொழுது, மாகமாஸத்தில், வெளியிலுள்ள எந்த ஜலத்திலாவது, ஸகாமர்களும், நிஷ்காமர்களும், விஷ்ணுவின் ப்ரீதிக்காக ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

இந்த ப்ரகரணத்தை ஆலோசித்ததால், மாகஸ்நானம், நித்யமும், காம்யமும் என்று சொல்கின்றனர்.

சந்த்ரிகையில்:— நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று மூன்று விதமாய்ச் சொல்லப்பட்ட ஸ்நானம் எதுவோ, அதற்கு அங்கமாகத் தர்ப்பணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

காம்யஸ்நானம் முற்றிற்று.

மலாபகர்ஷணஸ்நாநம் ||

அத மலாபகர்ஷணஸ்நாநம் || தத்ர பரத்வாஜ:—

அப்யங்கஸ்நாநே யோக்யா வாரா யே திதிபிஸ்ஸஹ |
கத்யந்தே த்வதுநா ஸ்பஷ்டம் புஷ்டயே பலவ்ருத்தயே ||
சந்த்ரபுதமந்தவாரேஷு ஸௌரேஷ்வப்யங்க இஷ்யதே |
காந்திம் ஶ்ரியம் ததா தத்யு: ஸோமாத்யா வாராதிபா: க்ரமாத் |
த்விதீயாத்யாஶ்சதஸ்ரஶ்ச ப்ரஶஸ்தா ஸப்தமீ ததா | நவமீ தஶமீ சைவ த்ரயோதஶ்யபி ச ஸ்ம்ருதா: || பாநுபௌமகுருஶுக்ரவாரேஷு ஸங்க்ரமே | வ்யதீபாதே ச ஜந்மர்க்ஷே நாப்யங்கஸ்நாநமாசரேத் || ஏகாதஶ்யாம் சதுர்தஶ்யாம் அஷ்டம்யாம் ப்ரதிபத்யபி | ஷஷ்ட்யாம் பர்வணி சாப்யங்கஸ்நாநம் நைவ ஸமாசரேத் || உத்தராபல்குநீ ஜ்யேஷ்டா ஶ்ரவணார்த்ராஸு ராத்ரிஷு | அப்யங்கஸ்நாநம் யீதாநு ஸர்வா

மலாபகர்ஷணஸ்நானம்.

இனி மலாபகர்ஷண ஸ்நானம் (எண்ணெய் தேய்த்து முழுகுதல்) சொல்லப்படுகிறது அதில்,

பரத்வாஜர்:— அப்யங்கஸ்நானத்தில் யோக்யமான திதிகளும வாரங்களும் எவையோ, அவையை, இப்பொழுது வ்யக்தமாய், புஷ்டிக்கும், பலவ்ருத்திக்கும் சொல்லுகிறேன்.

சந்த்ரன், புதன், சனி இவர்களின் வாரத்தில் அப்யங்கம் புகழப்படுகிறது. அந்த வாரங்களின் அதிபதிகள், முறையே காந்தி, லக்ஷ்மி, போகங்கள் இவைகளைக் கொடுப்பார்கள். த்விதீயை முதல் நான்கு திதிகளும், ஸப்தமியும், நவமியும், தசமியும், த்ரயோதசியும, ப்ரசஸ்தங்களாம். பானுவாரம், பௌமவாரம், குருவாரம், சுக்ரவாரம், ஸங்க்ரமணம், வ்யதீபாதம், ஜன்ம நக்ஷத்ரம் இவைகளில் அப்யங்க ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஏகாதசி, சதுர்தசி, அஷ்டமீ, ப்ரதமை, ஷஷ்டீ, பர்வம் இவைகளிலும் அப்யங்க ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது. உத்தர பல்குனீ, ஜ்யேஷ்டா, ச்ரவணம், ஆர்த்ரா இவைகளிலும், ராத்ரியிலும், ஸுகத்தை விரும்புகிற

पीडा जायते तया । शिरोऽभ्यङ्गावशिष्टानां यश्चाका-लं शरीरिणाम् । सर्वेषामेवगात्राणां नैव दोषावहं स्मृतम्' इति ॥

व्यासः—

'पञ्चमीं दशमीं चैव तृतीयां च त्रयोदशीम् । अभ्यङ्गात्स्पर्शनाद्वा पानाद्यस्तु तैलं निषेवते ॥ धनपुत्रं तस्य वृद्धिः स्याच्च यथावद्बलमायुषाम्' इति ।

यत्तु गर्गेण—

'नैव स्पृश्येत् त्रयोदश्यां तृतीयायां तिथौ तथा । शाश्वतीं सम्पदिच्छंस्तु दशम्यामपि पण्डितः' इति, यदपि गार्ग्येण—'त्रयोदश्यां तृतीयायां प्रतिपद्दशमीषु च । तैलाभ्यङ्गं न कुर्वीत पिबेत्तु द्वादशीं विना' इति, यदपि वृद्धगार्ग्यवचनम्—'दशमी पुत्रनाशाय धननाशे त्रयोदशी । तृ

வன் அப்யங்க ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். பாலர், பிணியாளர், வ்ருத்தர் இவர்களுக்கும், ஸமயத்திற்குத் தக்கபடி, அப்யங்கமும் உஷ்ணோதக ஸ்நானமும் தோஷத்தைச் செய்யாதென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வ்யாஸர் :— பஞ்சமீ, தசமீ, த்ருதீயை, த்ரயோதசீ இவைகளில் எவன், அப்யங்கத்தாலாவது, ஸ்பர்சத்தாலாவது, பானத்தாலாவது தைலத்தை உபயோகிக்கின்றானோ, அவனுக்கு தனம், குழந்தை, பலம், ஆயுஸ் என்ற நான்கும் வ்ருத்தியை அடையும். ஆனால்,

கர்க்கர் :— "த்ரயோதசியிலும், த்ருதீயையிலும், தசமியிலும், சாச்வதமான ஸம்பத்தை விரும்பும் பண்டிதன் தைலத்தைத் தொடக்கூடாது" என்று சொல்லிய வசனமும்,

கார்க்யர் :— "த்ரயோதசீ, த்ருதீயை, ப்ரதமை, தசமீ இவைகளில் தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்ளக் கூடாது, உட்கொள்ளலாம், த்வாதசியைத் தவிர்த்து" என்று சொல்லிய வசனமும்,

வ்ருத்தகார்க்யர் :— தசமீ புத்ரனைக் கொல்லும், த்ரயோ

द्वयोर्नाशाय स्नाने ता वर्जयेत्ततः' इति, एतानि वचनानि क्षत्रियादिविषयाणि ॥ 'त्रयोदश्यां तृतीयायां दशम्यां चैव सर्वदा । शूद्रविट्क्षत्रियाः स्नानं न कुर्युस्तैलसंयुतम्' इति जाबालिस्मरणादिति केचित् ॥

अपरे तु — 'सर्वेषामपि द्विजानां दशम्यादावभ्यङ्गस्नाननिषेधपराण्येव गर्गादिवचनानि । जाबालिवचनं तु क्षत्रियादीनां दोषाधिक्यप्रतिपादनाय । सामान्ये निषेधेऽपि दोषाधिक्यान्निषेधनम् । तद्दोषभेदहेतुकमिति शास्त्रविदो विदुः' इति मरीचिस्मरणादित्याहुः ॥

तथा च आपस्तम्बः —

'यादृच्छिकं तु यत् स्नानं सुखार्थं क्रियते

தசி தனத்திற்கு ஹானியைச் செய்யும், த்ருதீயை இவ்விரண்டையும் நாசமாக்கும், ஆகையால் அப்யங்க ஸ்நானத்தில் அந்தத் திதிகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்'' என்று சொல்லிய வசனமும், க்ஷத்ரியன் முதலியவரைப் பற்றியது. (ஏனெனில்) 'த்ரயோதசி, த்ருதீயை, தசமீ இவைகளில், சூத்ரன், வைச்யன், க்ஷத்ரியன் இவர்கள் தைலத்துடன் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது' என்று ஜாபாலி ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால் என்கின்றனர் சிலர்.

மற்றவரோவெனில், 'கர்க்கர் முதலியவரின் வசனங்களெல்லாம் மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் தசமீ முதலிய காலங்களில் அப்யங்க ஸ்நானத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகளே, ஜாபாலிவசனமோவெனில், க்ஷத்ரியர் முதலியவர்க்கு, தோஷமதிக மென்று சொல்வதில் தாத்பர்யமுள்ளது, (ஏனெனில்) 'ஸாமான்யமாய் நிஷேதத்திலும், தோஷாதிக்யத்தால் நிஷேதிப்பது, அந்தத் தோஷத்தின் பேத காரணத்தால் என்று சாஸ்த்ர மறிந்தவர் சொல்லுகின்றனர்' என்று மரீசி ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்' என்கின்றனர். அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்பர்:— த்விஜர்கள், ஸுகத்திற்காக, யாத்ருச்சிகமான எந்த ஸ்நானத்தைச் செய்கின்றனரோ அதுதான் தசமீ

மிதேஷு । திதிஷ்வேஷு ஶ்ராத்தாதௌ நித்யம் நைமித்திகம் ந து' இதி ॥

ஜாபாலிரபி —

'நித்யம் ந ஹாபயேத் ஸ்நாநம் காம்யம் நைமித்திகஞ்ச யத் । தஶம்யாமபி கர்தவ்யம் ந து யாத்ருச்சிகம் க்வசித்' இதி ॥ யாத்ருச்சிகம் = மலாபகர்ஷணார்த்தம், 'மலவ்யபோஹநபலம் ஸ்நாநம் யாத்ருச்சிகம் து தத்' இதி கர்கஸ்மரணாத் ॥

ஏவஞ்ச நித்யநைமித்திககாம்யஸ்நாநாநாம் தஶம்யாதாவப்ரதிஷேத: । யாத்ருச்சிகஸ்யைவ நிஷேத: ॥ யதுக்தமாபஸ்தம்பேந — 'விநா து நித்யஸ்நாநம் ந ஸ்நாயாத் தஶமீஷு ச' இதி, யதபி கர்கேணோக்தம், 'புத்ரஜந்மநி ஸங்க்ராந்தௌ ஶ்ராத்தே ஜந்மதிநே ததா । நித்யஸ்நாநே ச கர்தவ்யே திதிதோஷோ ந வித்யதே' இதி, தத்காம்யநைமித்திகயோரபி ப்ரதர்ஶநார்த்தமிதி ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகாயாம் ॥

முதலியவைகளில் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. நித்யமும், நைமித்திகமுமான ஸ்நானம் நிஷேதிக்கப்படவில்லை.

ஜாபாலியும் :— *நித்யம், காம்யம், நைமித்திகம் என்ற ஸ்நானங்களை விடக்கூடாது. அவைகளைத் தசமியிலும் செய்ய வேண்டும். யாத்ருச்சிக ஸ்நானத்தை மட்டில் செய்யவே கூடாது. யாத்ருச்சிகம் = அழுக்கைப் போக்குவதற்கான ஸ்நானம். 'அழுக்கைப் போக்குவதைப் பலமாக உள்ள ஸ்நானம் எதுவோ அது 'யாத்ருச்சிகம்' என்று கர்க்க ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.*

இவ்விதமிருப்பதால், நித்யம் நைமித்திகம், காம்யம் என்ற ஸ்நானங்களுக்குத் தசமீ முதலியவைகளில் ப்ரதிஷேதமில்லை. யாத்ருச்சிக ஸ்நானத்திற்கு மட்டில் நிஷேதம். ஆனால்,

ஆபஸ்தம்பர் :—*நித்யஸ்நானம் தவிர மற்ற ஸ்நானத்தைத் தசமியில் செய்யக்கூடாது' என்று சொல்லியதும்,*

கர்க்கர் :— *'புத்ரஜன்மம், ஸங்க்ரமணம், ச்ராத்ததினம், பிறந்தநாள் இவைகளில் செய்யும் ஸ்நானத்திலும், நித்ய ஸ்நானத்திலும் திதிதோஷமில்லை' என்று சொல்லியதும், காம்ய நைமித்திக ஸ்நானங்களையும் சொல்வதற்காம்' என்று ஸ்ம்ருதி சந்த்ரிகையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.*

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑍀 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍀 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑍈𑌲𑍇 𑌮𑌾𑌂𑌸𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑍇 𑌭𑌗𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍁𑌰𑌪𑌿—

'𑌪𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌰𑌵𑍌 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑌿𑌥𑍌 𑌤𑌥𑌾 । 𑌤𑍈𑌲𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌧𑌨𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑌰𑍍𑌗𑌃—

'𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 । 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍀𑌷𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂—

'𑌅𑌮𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌿𑌮𑌾𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀𑌷𑍁 𑌚 । 𑌨𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌯𑍋𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍈𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌸𑍇𑌵𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌵𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌚 𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑍇 । [illegible] 𑌤𑌿𑌥𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌿𑌕𑍀 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

வ்யாஸர்:— *ஷஷ்டீ, அஷ்டமீ, பர்வங்கள், சதுர்தசீ இவைகளில் தைலத்திலும், மாம்ஸத்திலும், க்ஷௌரத்திலும், ஸ்த்ரீயினிடத்திலும் பாபம் நெருங்கியுள்ளது. அக்காலங்களில் அவைகளை ஸேவிக்கக் கூடாதென்பதாம்.*

மனுவும் :— *ப்ரதமையிலும், பானுவாரத்திலும், ஷஷ்டியிலும், ரிக்ததிதியிலும் (சதுர்த்தீ, நவமீ, சதுர்தசிகளிலும்), தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்பவன், தனத்தாலும், ஆயுளாலும் விடப்படுவான்.*

கர்க்கர் :— *பர்வங்கள், சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, ஸூர்ய ஸங்க்ரமணம், த்வாதசீ, ஸப்தமீ, ஷஷ்டீ இக்காலங்களில் தைல ஸ்பர்சத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.*

சந்த்ரிகையில் :— *அமா, பூர்ணிமா, ஸங்க்ரமணம், சதுர்தசீ, அஷ்டமீ இக்காலங்களில், மனிதன், தைலம், ஸ்த்ரீ, மாம்ஸம் இவைகளை ஸேவிப்பானாகில் சண்டாளனாய்ப் பிறப்பான். ஜனனம், மரணம், தந்தகாஷ்டம், ஸ்த்ரீஸங்கம் இவைகளில் திதி அக்காலத்திலுள்ளது (நிஷேத விஷயமாகியது) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.*

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿—

‘𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑍀 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌅𑌮𑌾𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌿𑌮𑌾 ।
𑌪𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌰𑌾𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌰𑌵𑌿𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 ॥ 𑌤𑍈𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑌸𑌂𑌭𑍋𑌗𑍀 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍 ।
𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌭𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌰𑌕𑌂 𑌨𑌰𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

‘𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ।
𑌶𑌿𑌰𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑌨𑍍𑌧𑍌 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃—

‘𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌶𑌮𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍁 ।
𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌾𑌹𑍇 𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌃—

‘𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍁 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌸𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍀𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌚 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 ।
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌚 𑌮𑌾𑌂𑌸𑌂 𑌚 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃—

‘𑌤𑍈𑌲𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌰𑌾𑌮𑌲𑌕𑍈𑌃

புராணத்திலும் :— சதுர்தசீ, அஷ்டமீ, ஷஷ்டீ, அமா, பூர்ணிமா, ஸூர்ய ஸங்க்ரமணம் இவை பர்வங்களெனப் படும். இந்தப் பர்வங்களில் எந்த மனிதன் தைலம், ஸ்த்ரீ, மாமஸம் இவைகளை ஸேவிக்கின்றானோ அவன், மலமூத்ர பாஜனம் என்னும் நரகத்தை அடைகின்றான்.

போதாயனர் :— அஷ்டமீ, சதுர்தசீ, பர்வங்கள், பர்வ ஸந்தி இவைகளில் தலையில் அப்யஞ்ஜனத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வ்ருத்தகார்க்யரும் :— ஏகாதசீ, தசமீ, த்வாதசீ, பஞ்ச பர்வங்கள், ச்ராத்ததினம், விவாஹதினம் இவைகளில், ஸ்த்ரீ ஸங்கம், தைலாப்யங்கம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

மரீசியும்:— பஞ்சபர்வங்களிலும், நந்தைகளிலும், வ்யதீ பாதத்திலும், ஸ்ங்க்ரமணத்திலும், ஸ்த்ரீ, தைலம், மாம்ஸம், பற்குச்சி இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும்.

கார்க்யர் :— எப்பொழுதும், புண்யமான தைல ஸ்நானத்தையும், ஸ்ரீகரமான ஆமலக ஸ்நானத்தையும் செய்யலாம்,

ஶ்ரியை । ஸப்தமீ நவமீ தர்ஶ ஸங்க்ரமணாதிஷு த்யஜேத்' இதி ॥

ஶாதாதபோऽபி —

'அமாயாஞ்ச நவம்யாஞ்ச ஸப்தம்யாஞ்ச விஶேஷத: । தாத்ரீபலேந யஸ் ஸ்நாநம் தத்ஸ்நாநஞ்ச விவர்ஜயேத்' இதி ॥

காலாதர்ஶே —

'நவமீஸப்தமீதர்ஶஸங்க்ராந்திக்ரஹணேஷு ச । தாத்ரீத்வயஸ்ய பலேந தைலஸ்நாநஞ்ச நாசரேத்' இதி ॥

வ்ருத்தவஸிஷ்ட: —

'தந்தகாஷ்டம் அமாவாஸ்யாம் சதுர்தஶ்யாஞ்ச மைதுநம் । ஹந்தி ஸப்தகுலம் பும்ஸாம் தைலாப்யங்கம் ததாஷ்டமீ ॥ திவா கபித்தச்சாயாயாம் ராத்ரௌ ததிஷு ஸக்துஷு । தாத்ரீபலேஷு ஸப்தம்யாம் அலக்ஷ்மீர்வஸதே ஸதா' இதி ॥

ஏவம் வாரநிஷேதோऽபி ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரே ப்ரதர்ஶித: — 'ஸந்தாப: காந்திராயுஷ்யம் தநம் தாரித்ர்யம் ததா । அநாரோக்யம் ஸர்வகாமா அப்யங்காத்பாஸ்கராதிஷு' இதி ॥

ஸப்தமீ, நவமீ, தர்சம், ஸங்க்ரமணம் இககாலங்களைத்தவிர்த்து.

சாதாதபரும் :— அமா, நவமீ, ஸப்தமீ இவைகளில் நெல்லிக்கனிகளால் ஸ்நானத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

காலாதர்சத்தில் :— நவமீ, ஸப்தமீ, அமா, ஸங்க்ரமணம், க்ரஹணம் இககாலங்களில் நெல்லிக்கனியாலும், தைலத்தாலும் ஸ்நானத்தைச் செய்யக்கூடாது.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— அமாவாஸ்யையில் தந்தகாஷ்டமும், சதுர்தசியில் மைதுனமும், அஷ்டமியில் தைலாப்யங்கமும், செய்யப்பட்டால் மனிதரின் ஏழுகுலங்களைக் கொல்லும். பகலில் விளாமரத்தின் நிழலிலும், இரவில் தயிரிலும், மாவிலும், ஸப்தமியில் நெல்லிக்கனியிலும், எப்பொழுதும் மூதேவி வஸிக்கின்றாள்.

இவ்விதம், வாரங்களின் நிஷேதமும் ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பானுவாரம் முதல் ஏழு வாரங்களிலும் அப்யங்கம் செய்துகொள்வதால், முறையே, ஸந்தாபம், காந்தி, ஆயுளின் குறைவு, தனம், தாரித்ர்யம், ஆரோக்யமின்மை, ஸகல காமங்கள் என்ற இவை உண்டாகும்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வாமன புராணத்தில்:—பானுவாரத்தில் அப்யங்க ஸ்நானம் கூடாது. செவ்வாய்க்கிழமையில் க்ஷௌரம் கூடாது. வெள்ளிக் கிழமையிலும், செவ்வாய்க் கிழமையிலும் மாம்ஸம் கூடாது. புதவாரத்தில் ஸ்த்ரீ ஸங்கத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். மற்றக் காலங்களில் எல்லாவற்றையும் எப்பொழுதும் செய்யலாம்.

சந்த்ரிகையில் :— பானுவாரம், பௌமவாரம் ஸங்க்ரமணம், வைத்ருதி, ஷஷ்டீ, பர்வம், அஷ்டமீ, சதுர்த்தீ இவைகளில் சனிக்கிழமை இல்லாவிடில், தைலாப்யங்கம் கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— வ்யதீபாதம், பர்வம், ஸங்க்ரமணம், சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹணம் இவைகளில் தைலாப்யங்கம் தோஷாவஹமாகாது, சனிவாரம் சேர்ந்திருந்தால்.

காலாதர்சத்தில் :—பௌமவாரம், பானுவாரம், சுக்ரவாரம் இவைகளில் அப்யங்க ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. பானுவாரம் முதல் ஏழு வாரங்களிலும் தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்பவனுக்கு, முறையே, ஸந்தாபம், காந்தி, மரணம், த்ரவ்யம்,

தாப: காந்திர்ம்ருதிர்த்ரவ்யமாரோக்யமலக்ஷ்ம்யவிஶேஷத: । க்ரமாத் ஸூர்யாதிவாரேஷு தைலேநாப்யக்தஸ்ய ஃபலம்' இதி ॥

ஷட்த்ரிம்ஶந்மதே(அ)பி—

'மநஸ்தாபகாந்தீ மரணம் தநமாரோக்யமேவ ச । தாரித்ர்யம் ஸகலகாமாவாப்திர் பாந்வாதிஷு க்ரமாத்' இதி ॥

வ்ருத்தவஸிஷ்ட:—

'ஸூர்யாதிவாஸரேஷ்வேவ நராணாம் தைலஸேவநாத் க்ரமஶ: ஃபலாநி । மநஸ்தாபகாந்தீ மரணம் தநம் ச ஆரோக்யதாரித்ர்யமிஷ்டஸித்தி:' இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

'சித்ராஸு ஹஸ்தே ஶ்ரவணே ச தைலம் க்ஷௌரம் விஶாகாஸு ஶதபிஷக்ஸு வர்ஜ்யம் । மூலே ம்ருகே பாத்ரபதாத்வயே ச மாம்ஸம் ஸ்த்ரியம் ச மகோத்தரக்ருத்திகாஸு' இதி ॥

காலாதர்ஶே—

'திதிவாரஸமாயோகே பலீயாந் வார உச்யதே' இதி ॥

ஆரோக்யம், அலக்ஷ்மீ (தாரித்ர்யம்), ஸகல காமப்ராப்தி என்ற பலன் உண்டாகும்.

ஷட்த்ரிசன்மதத்திலும் :— மனஸ்தாபம், காந்தி, மரணம், தனம், ஆரோக்யம், தாரித்ர்யம், ஸகல காமப்ராப்தி இவைகள், முறையே, பானுவாரம் முதலிய வாரங்களில் அப்யங்கம் செய்துகொள்வதால் உண்டாகும் பலன்களாம்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர் :— பானுவாரம் முதல் சனிவாரம் வரையுள்ள தினங்களில் தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்ளும் மனிதர்களுக்கு, முறையே, மனஸ்தாபம், காந்தி, மரணம், தனம், ஆரோக்யம், தாரித்ர்யம், இஷ்டப்ராப்தி என்ற இவை பலன்களாம்.

சந்த்ரிகையில் :— சித்ரை, ஹஸ்தம், ச்ரவணம் இவைகளில் தைலத்தையும், விசாகம், சதயம் இவைகளில் க்ஷௌரத்தையும், மூலம், ம்ருகசீர்ஷம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி இவைகளில் மாம்ஸத்தையும், மகம், உத்திரங்கள், க்ருத்திகை இவைகளில் ஸ்த்ரீ ஸங்கத்தையும் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

காலாதர்சத்தில் :— திதியும் வாரமும் சேர்ந்தால் வாரம் அதிக பலமுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது.

ப்ரஹ்மஸித்தாந்தே —

'திதிரேககுணா ப்ரோக்தா நக்ஷத்ரஞ்ச சதுர்குணம் । கரணம் ஷட்குணஞ்சைவ வாரஸ்த்வஷ்டகுணஃ ஸ்ம்ருதஃ' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே —

'தைலசப்தநிஷேதேஷு திலதைலம் நிஷித்யதே । அப்யங்கஸ்ய நிஷேதே து ஸார்ஷபாதேரபீஷ்யதே ॥ ஸ்நேஹேநாப்யங்கோ பவதி ஸ ஸ்நேஹஸ்ஸார்ஷபாதிகஃ । போஜநாதௌ தைலஸ்ய நிஷேதோऽப்யங்க ஏவ ஹி ॥ தைலசப்தஸ்திலஸ்நேஹே ஸ ரூடோ ந யௌகிகஃ । அதஸ்திலவிகாரேஷு பிண்யாகதிலமோதகே ॥ சஷ்குலீக்ருஸராதௌ ச நிஷேதோ நைவ ஜாயதே । ஸார்ஷபாதௌ தைலசப்த ப்ரயோகஸ்த்வர்த்தஸாம்யதஃ' இதி ॥

ஸங்க்ரஹே —

'ச்ராத்தே ஜந்மதிநே சைவ விவாஹே ஸர்வதைவ

ப்ரம்ஹஸித்தாந்தத்தில் :— திதி ஒரு மடங்கும், நக்ஷத்ரம நான்கு மடங்கும், கரணம் ஆறு மடங்கும், வாரம் எட்டு மடங்கும் பலமுள்ளது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— தைல சப்தத்துடன் அப்யங்கத்தை நிஷேதிக்குமிடங்களில் எள்ளின் எண்ணெய் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. அப்யங்கத்தை நிஷேதிககுமிடத்தில் கடுகின் நெய் முதலியவைக்கும் நிஷேதம் சொல்லப்படுகிறது அப்யங்கமானது ஸ்நேஹத்தால் (நெய்யால்) ஏற்படுகிறது. அந்த ஸ்நேஹம் கடுகின் ஸ்நேஹம் முதலியதுமாகும். எள்ளின் எண்ணெய்க்குப் போஜனாதிகளில் நிஷேதமில்லை. அப்யங்கத்தில்மட்டிலேயே நிஷேதம். 'தைலம்' என்னும் சப்தமானது எள்ளின் எண்ணெயில் ரூடமானது. அது யௌகிகமல்ல. ஆகையால் எள்ளின் விகாரங்களான பிண்ணாக்கு, எள் கொழுக்கட்டை, சஷ்குலீ, க்ருஸரம் முதலியவைகளில் நிஷேதமுண்டாவதில்லை. கடுகின் ஸ்நேஹம் முதலியதில் தைல சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவது, தைலத்தின் கார்யத்தால் அதற்கு ஸமமாயிருப்பதால்.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— ச்ராத்ததினம், பிறந்தநாள், விவா

யோ: । வ்ரதே சைவோபவாஸே ச தைலாப்யங்கம் விவர்ஜயேத் ॥ உபோஷிதஸ்ய வ்ரதிந: க்ருதக்ஷௌரஸ்ய நாபிதை: । தாவத்திஷ்டதி வை லக்ஷ்மீ: யாவத்தைலம் ந ஸம்ஸ்ப்ருஶேத்' இதி ॥

ரத்நாவல்யாம்—

'ஸுரயா லிப்ததேஹஸ்ய ப்ராயஶ்சித்தம் விதீயதே ।
ப்ராதரப்யக்ததேஹஸ்ய நிஷ்க்ருதிர்ந விதீயதே' இதி ॥

அயம் நிஷேதோ நரகசதுர்தஶீவ்யதிரிக்தவிஷய: ॥ 'உஷஸ்யேவ ஆஶ்வயுக்க்ருஷ்ணசதுர்தஶ்யாமிந்தூதயே । ஸ்நாநமப்யஜ்ய கர்தவ்யம் நரைர் நரகபீருபி:' இதி ஸ்மரணாத் ॥

(நரகசதுர்தஶீஸ்நாநம் ॥)

ஸ்ம்ருதிரத்நே—

'ஆஶ்வயுக்க்ருஷ்ணபக்ஷே து சதுர்தஶ்யாமிந்தூதயே ।
தைலாப்யங்கேந கர்தவ்யம் ஸ்நாநமுஷ்ணேந வாரிணா' இதி ॥

ஹோமம், ஸூதகம், துக்கம், வ்ரதம், உபவாஸம் இவைகளில் தைலாப்யங்கத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும். உபவாஸம் செய்பவனுடையவும், வ்ரதானுஷ்டாதாவினுடையவும், க்ஷௌரம் செய்துகொண்டவனுடையவும் லக்ஷ்மியானவள், அவன் தைலத்தைத் தொடாதவரையில் அவனிடம் இருப்பாள்.

ரத்னாவளியில் :— ஸுரையினால் பூசப்பட்ட தேஹமுடையவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுகிறது. ப்ராத: காலத்தில் அப்யங்கம் செய்துகொண்டவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்படுவதில்லை.

இந்த நிஷேதம், நரகசதுர்தசியைத் தவிர்த்து மற்றக் காலத்தைப் பற்றியது. (ஏனெனில்) "ஆச்வயுஜ க்ருஷ்ண சதுர்தசியில் உஷ:காலத்தில் ஸூர்யோதயத்தில், நரகத்தினின்றும் பயந்த மனிதர்கள் அப்யங்கம் செய்துகொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

(நரகசதுர்தசீ ஸ்நானம்.)

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— ஆச்வயுஜ க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் சதுர்தசியில் ஸூர்யோதயத்தில், தைலாப்யங்கத்துடன், உஷ்ணோதகத்தால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇 —

'𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌰𑌕𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌹𑌤𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌰𑍈𑌰𑍍𑌨𑌰𑌕𑌭𑍀𑌰𑍁𑌭𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌾𑌲𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇𑌽𑌪𑌿 —

'𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍂𑌷 𑌆𑌶𑍍𑌵𑌯𑍁𑌗𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑍈𑌃 । 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌜𑌯𑍇𑌲𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 —

'𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍀𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑌾𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍀𑌗𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌤𑍍𑌵𑌗𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑍀 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌨𑌰𑌃 ॥ 𑌨𑍀𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌮𑌰𑍍𑌚𑌯𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 । 𑌦𑍀𑌪𑍈𑌰𑍍𑌨𑍀𑌰𑌾𑌜𑌨𑌾𑌦𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍀𑌪𑌾𑌵𑌲𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌾𑌰𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 —

'𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍀 𑌯𑌾𑌽𑌽𑌶𑍍𑌵𑌯𑍁𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕𑌯𑍁

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :—எந்தச் சதுர்தசியில் ராத்ரியில், நரகாஸுரன் விஷ்ணுவினால் கொல்லப்பட்டானோ அந்த ராத்ரியில், நரகத்தினின்றும் பயந்த மனிதர்கள் அப்யங்கம் செய்து கொண்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

காலாதர்சத்திலும் :— ஆச்வயுஜமாஸத்தின் அமையில் விடியற்காலத்தில் அப்யங்கம் முதலிய மங்களங்களைச் செய்து கொண்டு, பக்தியுடன், லக்ஷ்மியைப் பூஜிக்கவேண்டும், மூதேவியின் நிவ்ருத்திக்காக.

விஷ்ணுபுராணத்தில் :— ஸூர்யன் ஸ்வாதியிலிருக்கும் பொழுது, சந்திரனும் ஸ்வாதிக்கு வரும்பொழுது, மனிதன் அப்யங்கம் செய்துகொண்டு, ஐந்து பட்டைகள் சேர்ந்த ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்து, நீராஜனம் செய்யப்பட்டவனாய், மஹாலக்ஷ்மியைப் பூஜித்தால், ஸம்பத்தை அடைகிறான். இக்காலத்தில் தீபங்களால் நீராஜனம் செய்வதால் இது 'தீபாவளி' எனச் சொல்லப்பட்டது.

ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் :— ஸ்வாதியில் உள்ள ஸூர்யனுடன் கூடிய ஆச்வயுஜ க்ருஷ்ணசதுர்தசியில் உஷ:காலத்தில், ஸம்-

ஜ்ஞாச ஸமாசரேத் ப்ரபாதே | ஸ்நாநம் ஸமப்யஜ்ய நரைஸ்து கார்யம் ஸுகந்திதைலேந விபூதிகாமை: || தைலே லக்ஷ்மீர் ஜலே கங்கா தீபாவல்யாம் திதௌ வஸேத் | அலக்ஷ்மீபரிஹாரார்த்தம் அப்யங்கஸ்நாநமாசரேத் || தத ஆபரணம் வஸ்த்ரம் தாரயேத் ஸகலஸம்பதே' இதி ||

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'தைலாப்யங்கே நிஷித்தாஸ்ஸ்யு: ஸர்வாஸ்து திதயஸ்ஸதா | த்விதீயாம் வர்ஜயித்வைவ த்ருஷ்டாத்ருஷ்டவிரோதத:' இதி ||

ப்ராயஶஸ்ஸர்வாஸு திதிஷு அப்யங்கஸ்ய நிஷேதே ப்ராப்தே விஶேஷமப்யநுஜாநாதி ப்ரசேதா:—

'ஸார்ஷபம் கந்ததைலம் ச யத்தைலம் புஷ்பவாஸிதம் | அந்யத்ரவ்யயுதம் தைலம் ந துஷ்யதி கதாசந' இதி ||

பத்தை விரும்பும் மனிதர்கள் வாஸனையுள்ள தைலத்தினல் அப்யங்கம் செய்துகொண்டு, ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தீபாவளி தினததில், தைலத்தில் லக்ஷ்மியும், ஜலத்தில் கங்கையும் வஸிப்பாள். ஆகையால் அலக்ஷ்மியை விலக்குவதற்காக அப்யங்க ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பிறகு, ஸகல ஸம்பத்து முண்டாவதற்காக, ஆபரணம், வஸ்த்ரம் இவைகளைத் தரிக்க வேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :— தைலாப்யங்க விஷயத்தில், த்விதீயையைத் தவிர்த்து மற்ற எல்லாத் திதிகளும், த்ருஷ்டமும் அத்ருஷ்டமுமான இரண்டுவித தோஷத்தாலும் நிஷித்தங்களாகவே ஆகும்.

அநேகமாய் எல்லாத் திதிகளிலும் அப்யங்கத்திற்கு நிஷேதம் ப்ராப்தமாயிருக்கும் பொழுது விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரசேதஸ் :— கடுகின் எண்ணெயும், வாஸனைத் தைலமும், புஷ்பத்தினல் வாஸனையுள்ள தைலமும், வேறு த்ரவ்யத்துடன் கூடிய தைலமும் ஒருகாலும் துஷ்டமாகாது.

𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

"𑌘𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌷𑌪𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌨 𑌦𑍋𑌷𑌃 𑌪𑌕𑍍𑌵𑌤𑍈𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃" 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇—

"𑌪𑌕𑍍𑌵𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌷𑌪𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑌾𑌸𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌵𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌵𑌾𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾" 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑍇—

"𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌦𑌿𑌵𑌸𑍇 𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍌 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 । 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ॥ 𑌶𑌵𑌾𑌨𑍁𑌗𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍌𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌨 𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨" 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌵𑍍𑌰𑌤𑌃—

"𑌪𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑌕𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌘𑍃𑌤𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌜𑌲𑍇𑌨 𑌵𑌾 ।

யமனும் :— நெய், கடுகெண்ணெய், புஷ்பத்தால் வாஸனை யேற்றப்பட்ட தைலமும், காய்ச்சப்பட்ட தைலங்களும் அப்யங்க ஸ்நானத்தில் தோஷாவஹங்களாகாது.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— காய்ச்சப்பட்ட தைலம், வாஸனைத் தைலம், கடுகெண்ணெய், புஷ்பவாஸனையுள்ள தைலம், வேறு த்ரவ்யத்துடன் கூடிய தைலம் இவை நிஷித்த தினங்களிலும் துஷ்டங்களாவதில்லை.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:– நிஷித்த தினத்திலும், நிஷித்த வாரத்திலும், ராத்ரியிலும், வ்யாதியுள்ளவனுக்கும், வேறு த்ரவ்யத்துடன் கூடிய தைலம் ஒரு பொழுதும் துஷ்டமாகாது. சவானுகமனம் செய்தபிறகும், க்ஷௌரம் செய்துகொண்ட பிறகும் அப்யங்க ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. வாஸனைப் பொடி முதலியதையும் உபயோகிக்கக் கூடாது. உபயோகிப்பவன் ஒருகாலும் சுத்தனாகான்.

ஸத்யவ்ரதர் :— மாவு, பக்வமான கஞ்சி, நெய், ஜலம் இவை களிலொன்றுடன் சேர்ந்ததானால், பச்சையான எண்ணெயும்

𑌆𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌨 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌰𑍋𑌗𑌾𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌾𑌰𑌾𑌹𑍇 —

'𑌤𑌿𑌥𑌿𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍁 । 𑌤𑍈𑌲𑌮𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 [illegible] 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌰𑌵𑍌 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍌 𑌦𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌭𑍃𑌗𑍌 𑌗𑍋𑌮𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌭𑍌𑌮𑍇 𑌭𑍂𑌮𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌤𑍈𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌯𑍁𑌤𑌂 𑌤𑍈𑌲𑌂 𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌦𑍍 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 । 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍀𑌦𑌲𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍈𑌲𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑍁𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌿𑌲𑌪𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌨𑌾𑌶𑍍𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨 𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌃 —

'[illegible] 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍀𑌤𑌾𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 ।

ஒருகாலும துஷ்டமாகாது. ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்குத் தைலம் ஒருகாலும் தோஷாவஹமாகாது.

புராணத்தில் :— நிஷித்தமான திதி, நக்ஷத்ரம், வாரம் இவைகளிலும், ராத்ரிகளிலும், நெய் அல்லது ஜலத்துடன் கூடிய தைலம் சுத்தமாய் ஆகும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— பானுவாரத்தில் புஷ்பத்தையும், குருவாரத்தில் அறுகையும, வெள்ளிக்கிழமையில் கோமயத்தையும், பௌமவாரத்தில் பூமியையும் போட்டு தைலாப்யங்கம் செய்துகொள்ளலாம். வேறு த்ரவ்யத்துடன் கூடிய தைலம், க்ரஹணம் தவிர மற்றக்காலத்தில் துஷ்டமாகாது. துளஸீதளத்துடன் கூடிய தைலம் க்ரஹணத்திலும் துஷ்டமாகாது. தலையில் தேய்த்துக்கொண்ட தைலத்தால் வேறு ஒரு அங்கத்தையும் தடவக்கூடாது. எள்ளுடன் மாவைப் புஜிக்கக் கூடாது. இந்த நியமத்துடனிருப்பவனுக்கு ஆயுள் குறையாது.

கார்க்யர் :— நைமித்திக ஸ்நானம், காம்ய ஸ்நானம் இவை

நித்யம் யாத்ருச்சிகம் சைவ யதாகாமி ஸமாசரேத்' இதி ॥

ஸத்யவ்ரத:—

'மந்த்ரவந்மந்த்ரஹீனஞ்ச ஸ்நானம் த்விவிதமீரிதம் । மந்த்ரைர்யத் க்ரியதே ஸ்நானம் மந்த்ரவத்தத்ப்ரகீர்த்திதம் ॥ மலாபநோதே தைலாத்யை: மந்த்ரஹீனம் மலாபஹம்' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிப்ரதீபிகாயாம்—

'அனுத்த்ருதைருத்த்ருதைர்வா ஜலைஸ்ஸ்நானம் ஸமாசரேத்' இதி ॥

தேவல:—

'உத்த்ருதாஸ்வபி சுத்யந்தி சுத்தை: பாத்ரைஸ்ஸமுத்த்ருதா: । ஏகராத்ரோஷிதா ஆபஸ்த்யாஜ்யாஶ்ஶுத்தா அபி ஸ்வயம்' இதி ॥

மஹாபாரதே—

'பாதாப்யங்கம் ஶிரோப்யங்கம் த்விஜோச்சிஷ்டாவமார்ஜனம் ।

களை, சீத ஜலத்தால் செய்யவேண்டும். நித்ய ஸ்நானம், யாத்ருச்சிக ஸ்நானம் இவைகளை இஷ்டப்படி செய்யலாம்.

ஸத்யவ்ரதர் :— மந்த்ரமுள்ளதென்றும், மந்த்ரமில்லாததென்றும் இரண்டுவிதமாய் ஸ்நானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரங்களுடன் செய்யப்படும் ஸ்நானம் மந்த்ர ஸ்நானம் எனப்படும். அழுக்கை யகற்றுவதற்காக எண்ணெய் முதலியதுடன் செய்யப்படும் மலாபகர்ஷண ஸ்நானம் அமந்த்ரக ஸ்நானம் எனப்படும்.

ஸ்ம்ருதிப்ரதீபிகையில் :— வெளியிலெடுக்கப்படாத ஜலங்களாலோ, வெளியிலெடுக்கப்பட்ட ஜலங்களாலோ ஸ்நானம் செய்யலாம்.

தேவலர் :— சுத்தமான பாத்ரங்களால் எடுக்கப்பட்டால், உத்ருதஜலங்களும் சுத்தங்களேயாகும். சுத்தமான ஜலமாயினும், ஒரு ராத்ரி அதிக்ரமித்தால் அது வர்ஜிக்கத் தகுந்ததாகும்.

மஹாபாரதத்தில் :— ப்ராம்ஹணரின் பாதத்தில் எண்ணெய் தடவுவதும், அவரின் சிரஸ்ஸில் எண்ணெய் தடவுவதும், ப்ராம்ஹணனின் உச்சிஷ்டத்தைச் சுத்தம் செய்வதும்,

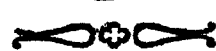
𑌏𑌕𑍈𑌕𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍂𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿॥

𑌨𑌾𑌰𑌦𑍀𑌯𑍇—

'𑌤𑍈𑌲𑌾𑌭𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃। 𑌸 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌶𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿॥

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌲𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍॥

𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍॥

𑌅𑌥 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃— '𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍। 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌸𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌖𑌾𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌨𑌦𑍀𑌷𑍁 𑌚॥ 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌮𑌤𑌾। 𑌮𑍃𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌦𑍍𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌾𑌦𑍌 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿॥ 𑌜𑌲𑍇 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨 𑌉𑌨𑍍𑌮𑌜𑍍𑌜𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯

ஓ பாண்டவ ச்ரேஷ்டனே! ஒவ்வொன்றும் ராஜஸூயத்தை விடச் சிறந்ததாகும்.

நாரதீயத்தில் :— ஓ மஹாராஜனே! எவன் ப்ராம்ஹணருக்குத் தைலாப்யங்கம் செய்கின்றானோ அவன், நூறு வருஷம் பூராவும், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்தவனாகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை.

மலாபகர்ஷண ஸ்நானம் முற்றிற்று.

க்ரியா ஸ்நானம்.

இனி க்ரியா ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

சங்கர் :— க்ரியா ஸ்நானத்தை விதி உள்ளபடி சொல்லப் போகிறேன். ஸரஸ்ஸுகள், தேவகாதங்கள், தீர்த்தங்கள், நதிகள் இவைகளில் விதிப்படி ஸ்நானம் செய்வது க்ரியா ஸ்நானம் எனப்படும். அதில், ஸ்நானமே க்ரியை என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆதியில் மண்கள், ஜலம் இவைகளால் தேஹத்தைச் சுத்திசெய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு ஜலத்தில் மூழ்கி எழுந்து விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, தீர்த்தத்தை ஆவாஹ

𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 । 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌹𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾𑌂 𑌪𑌤𑌿𑌮𑍂𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌯𑌾𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌮𑍇 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌾𑌪𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 ॥ 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌵𑌾𑌹𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌘𑌵𑌿𑌨𑌿𑌷𑍂𑌦𑌨𑌮𑍍 । 𑌸𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑍇 𑌤𑍋𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌦𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌰𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌸𑍁𑌷𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌹 । 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁𑌷𑌦𑌂 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌘𑌨𑌿𑌷𑍂𑌦𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌆𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪 𑌏𑌵 𑌚 ॥ 𑌶𑌮𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌶𑍁 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌚 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌮𑌾𑌮𑍍 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍁𑌶𑍈𑌸𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 ॥ 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑌨𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 । 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌹𑍍𑌰𑍀

னம் செய்யவேண்டும். இனி அதைச் சொல்லுகிறேன். ஆவாஹன மந்த்ரங்கள்-"ப்ரபத்யே வருணம் + ஸதைவமாம்' என்று. அவைகளின் பொருள்—"ஜலங்களுக்குப் பதியும், பலமுள்ளவனுமான வருண தேவனைச் சரணமடைகின்றேன். ஓ வருண! என்னால் வேண்டப்பட்ட தீர்த்தத்தை, ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதற்கு எனக்குக் கொடுப்பாயாக ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதான தீர்த்தத்தை ஆவாஹனம் செய்யப் போகிறேன். உமதாகிய இந்தத் தீர்த்தத்தில் என்னை அனுக்ரஹிப்பதற்காக நீர் இருக்கவேண்டும். வரனைக் கொடுப்பவர்களான ருத்ரர்களையும், ஜலத்தில் வஸிப்பவர் எல்லோரையும் சரணமடைகிறேன். பாபத்தைப் போக்குகின்றவரும், ஜலததிலிருப்பவருமான அக்னியைச் சரணமடைகிறேன். புண்யப்ரதமாயும், பரிசுத்தமாயுமுள்ள ஜலத்தைச் சரணமடைகின்றேன். ருத்ரன், அக்னி, சர்வன், வருணன், ஜலம் என்ற இவர்கள் என் பாபத்தைச் சீக்கிரம் போக்கவேண்டும். எப்பொழுதும் என்னைக் காக்கவேண்டும்" என்பது. இவ்விதம் சொல்லிப் பிறகு, குசங்களால் மார்ஜனம் செய்துகொள்ளவேண்டும். 'ஆபோஹிஷ்ட' முதல் மூன்று ருக்குகளாலும், 'ஹிரண்யவர்ணா:' முதல் நான்கு ருக்குகளாலும், 'சம்நோதேவீ:, சம்ந ஆப:, இதமாப: ப்ரவஹத' என்ற ருக்குகளாலும் மார்ஜனம்

ஸூக்தஸ்யர்ஷிஸ்ததா ‖ அனுஷ்டுபிதி ததா அனுஸ்ம-
ரேச்ச | [illegible] பா⁴வவ்ருத்தோ தை³வதம் ச ஸங்கீர்தயேத் ‖
ஏவம் ஸங்கீர்தனம் க்ருத்வா மந்த்ரஸ்யாஸ்ய விசக்ஷண: | அக⁴-
மர்ஷணஸூக்தஸ்ய ஸம்ஸ்மரேத் ப்ரயதஸ்ததா ‖ ததோ(அ)ம்ப⁴-
ஸி நிமக்³னஸ்து த்ரிராவர்தயேத³க⁴மர்ஷணம் | ப்ரோக்ஷ்ய மூர்த்⁴நி
ததா மஹாவ்யாஹ்ருதிபி⁴ர்ஜலம்' இதி ‖

தீர்த²யாத்ராயாம் வர்ஜனீயான்யாஹ வ்யாஸ:—

'ச²த்ரம் ச ஹரதே பாத³ம் த்³விதீயம் ஹரதி பாது³கா | யா-
னம் ஹரேத் த்ரிபாத³ம் து ஸர்வம் ஹரதி டோலிகா ‖ ஐ-
ஶ்வர்யால்லோப⁴மோஹாத்³வா க³ச்சே²த்³யானாதி³பி⁴ஸ்து ய: | நிஷ்ப²லம்
தஸ்ய தத்தீர்த²ம் தஸ்மாத்³யானாதி³ வர்ஜயேத்' இதி ‖

விஷ்ணு:—

'கோ³யுக்தேன து யானேன தீர்த²யாத்ராம் கரோதி
ய: | ஸ யாதி நரகம் கோ⁴ரம் யாவத்³ரோமாணி வத்ஸரான்' இதி ‖

செய்துகொள்ளவேண்டும். பிறகு, அகமர்ஷண ஸூக்தத்தின் சந்தஸ், ருஷி, தேவதை இவைகளை ஸ்மரிக்கவேண்டும். பிறகு, ஜலத்தில் மூழ்கியவனாய், அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும். மஹா வ்யாஹ்ருதிகளால், தலையில் ஜலத்தை விட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

தீர்த்த யாத்ரையில் விடத்தகுந்தவைகளைச் சொல்கிறார்,

வ்யாஸர்:— தீர்த்த யாத்ரையில் குடை உபயோகிக்கப் பட்டால் அது புண்யத்தின் கால்பாகத்தை அபஹரிக்கும். பாதரக்ஷை பாதிபாகத்தை அபஹரிக்கும். வாஹனம் முக்கால் பாகத்தை அபஹரிக்கும். டோலி முழுப்புண்யத்தையும் அபஹரிக்கும். ஐச்வர்யத்தால் அல்லது லோபத்தாலோ, மோஹத்தாலோ வாஹனம் முதலியவைகளால் எவன் தீர்த்தயாத்ரைக்குச் செல்கின்றானோ, அவனுக்கு அந்தத் தீர்த்தம் நிஷ்பலமாகும். ஆகையால் வாஹனம் முதலியவைகளை வர்ஜிக்க வேண்டும்.

விஷ்ணு:— எருதுகளுடன் கூடிய வாஹனத்தினால் எவன் தீர்த்தயாத்ரை செய்கின்றானோ அவன், எருதுகளின் ரோமங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவு வர்ஷங்கள் வரையில் கோரமான நரகத்தை அடைகின்றான்.

𑌪𑍈𑌠𑍀𑌨𑌸𑌿𑌃—

‘𑌷𑍋𑌡𑌶𑌾𑌂𑌶𑌂 𑌸 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌫𑌲𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑍇𑌨 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌷𑌙𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌜𑌂 𑌫𑌲𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌨 𑌤𑍁 ॥ 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌮𑌨𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌫𑌲𑌦𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌚 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍁𑌸𑌂𑌯𑌤𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌫𑌲𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃—

‘𑌪𑌿𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌂𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌂 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌮𑌜𑍍𑌜𑍇𑌤𑍍 𑌯𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌂𑌶𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤 𑌸𑌃 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌨𑌤𑍍𑌵𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌂𑌶𑌂 𑌲𑌭𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌫𑌲𑌂 𑌨𑌰𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

பைடீநஸி :— எவன் பிறருக்காகச் செல்கின்றானோ அவன் தீர்த்த பலத்தின் 16–ல் ஒரு பாக முள்ள பலனை அடைகிறான். வேறு கார்யத்தால் சென்றவன் தீர்த்தபலத்தின் பாதியை அடைவான். பிறருக்கு உதவியாய்ச் சென்றவன் அங்கு ஸ்நானம் செய்தால் ஸ்நானத்தின் பாதி பலத்தை அடைகிறான். தீர்த்தயாத்ராபலத்தை முழுவதும் அடைய மாட்டான். பாபம் செய்த மனிதர் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்தால், பாபம் மட்டில் சாந்தமாகும். சுத்தரான மனிதருக்கே, தீர்த்தம் பூர்ண பலத்தைக் கொடுப்பதாகும்.

வ்யாஸரும் :— எவனது கைகளும், கால்களும், மனதும் அடக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, எவனுக்கு வித்யையும், தபஸ்ஸும், கீர்த்தியும் உள்ளனவோ, அவன் தீர்த்தத்தின் பலத்தை அடைகின்றான்.

வ்ருத்த வஸிஷ்டர் :— பிதா, மாதா, ப்ராதா, மித்ரன், குரு இவருள் எவனையாவது உத்தேசித்து ஸ்நானம் செய்தால், அந்த உத்தேச்யன், தீர்த்த பலத்தில் பன்னிரண்டிலொரு பாகத்தை அடைவான். உத்தேச்யன் ப்ரார்த்தித்துச் செய்த விஷயத்திலானால், அவன் எட்டிலொரு பாகத்தை அடைவான்.

பைடீநஸி:—

'ப்ரதிக்ருதிம் குஶமயீம் தீர்த்தவாரிணி மஜ்ஜயேத் । மஜ்ஜயேத்து யமுத்திஶ்ய அஷ்டமாம்ஶம் லபேத ஸ:' ॥ அத்ராயம் மந்த்ர:— 'குஶோஸி குஶபுத்ரோஸி ப்ரஹ்மணா நிர்மித: புரா । த்வயி ஸ்நாதே ஸ ச ஸ்நாதோ யஸ்யைதத் க்ரந்திபந்தனம்' இதி ॥

தீர்த்தபலம் ந விக்ரீணீயாத் ॥ ததாஹாபஸ்தம்ப:—

'மாம்ஸமாயுதம் ஸுக்ருதாஶாம்ச திலதண்டுலாம்ஸ்தைவ தாந்யஸ்ய விஶேஷேண நவிக்ரீணீயாத்' இதி ॥

ஸுக்ருதாஶாம் = தீர்த்தஸ்நாநாதிஸுக்ருதபலம் ॥

தர்மதாநந்து விஷயவிஶேஷே ஸ்மர்யதே— 'தேவதாநாம் பித்ரூணாம் ச மாதாபித்ரோஸ்ததைவ ச । புண்யம் தேயம் ப்ரயத்நேந நாபுண்யம் சோதிதம் க்வசித்' இதி ॥

பைடீநஸி :— குசத்தால் ப்ரதிக்ருதி செய்து, அதைத் தீர்த்த ஜலத்தில் முழுக்கவேண்டும். எவனை உத்தேசித்து முழுக்குகின்றனோ அவன் தீர்த்த பலத்தின் எட்டிலொரு பாகத்தை அடைவான். அதில் மந்த்ர மிது — 'குசோஸி + பந்தனம்' என்பது. இதன் பொருள் — 'நீ குசமாயிருக்கிறாய், சுத்தனாயிருக்கிறாய், நீ முற்காலத்தில், ப்ரஹ்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டாய். நீ ஸ்நானம் செய்த பொழுது, இந்தக் குசமுடிச்சு எவனுடையதோ அவனும் ஸ்நானம் செய்தவனாய் ஆகிறான்' என்று.

தீர்த்தபலத்தை விற்கக்கூடாது. அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்பர் :— மாம்ஸம், ஆயுதம், தீர்த்த ஸ்நானம் முதலியதின் புண்யபலம், தான்யங்களுள் எள்ளு, அரிசி இவை களையும் விற்கவேகூடாது.

தர்மதானம் சிலருக்குச் செய்யலாமென்று சொல்லப்படுகிறது—தேவதைகளுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், மாதாபிதாக்களுக்கும் புண்யத்தை அவச்யம் கொடுக்கவேண்டும். பாபத்தை ஒருகாலும் கொடுக்கக்கூடாது.

ஶாண்டில்ய:—

'ஜீவநார்த்தம் ஹதம் தீர்த்தம் ஜீவநார்த்தம் ஹதம் வ்ரதம் । ஸந்திக்தோ ஹதோ மந்த்ரோ வ்யக்ரசித்தோ ஹதோ த்விஜ: ॥ ப்ருதிவ்யாம் யாநி தீர்த்தாநி தாநி ஸர்வாணி ஸாகரே । ஸாகரே யாநி தாநி ஸர்வாணி பாதே விப்ரஸ்ய தக்ஷிணே' இதி ॥

ஆஶ்வமேதிகே—

'அசிந்த்ய ஹரிரவ்யக்தாத்மா யத்ரைவ மதுஸூதந: । தத்தீர்த்தம் தத்பரம் ப்ரஹ்ம தத்புண்யம் தத்தபோவநம் ॥ ஆசாரவஸ்த்ரபூதேந ஸத்யஸ்வச்சக்ஷமாஶீதலேந ச । ஜ்ஞாநாம்பஸா ஸ்நாதி ஹி யஸ்து நித்யம் கிம் தஸ்ய பூய: ஸலிலேந க்ருத்யம்' இதி ॥

ஶாண்டில்ய:—

'குடும்பிநோ விநாऽந்யேஷாம் த்ருஷ்டம் தீர்த்தாதி

சாண்டில்யர் :— பிழைப்புக்காகச் செய்யப்படும் தீர்த்த ஸ்நானம் வீணாகும். ஜீவனத்திற்காகச் செய்யப்படும் வ்ரதமும் வீணாகும். ஸந்தேகிக்கப்படும் மந்த்ரம் வீணாகும். நிலையில்லாத சித்தமுடைய ப்ராம்ஹணன் வீணாகுவான். பூமியில் எவ்வளவு தீர்த்தங்கள் உண்டோ அவையெல்லாம் ஸமுத்ரத்திலிருக்கின்றன. ஸமுத்ரத்தில் எவ்வளவு தீர்த்தங்களோ அவையெல்லாம் ப்ராமஹணனின் வலது காலில் இருக்கின்றன.

ஆச்வமேதிகத்தில் :— அசிந்த்யஸ்வரூபரும், மதுவை வென்றவருமான ஹரியானவர் எங்கு இருக்கின்றாரோ, அது தீர்த்தம், அது பரமான ப்ரம்ஹம், அது புண்யஸ்தலம், அதுவே தபோவனமாகும். ஆசாரமாகிய வஸ்த்ரத்தால் சோதிக்கப்பட்டதும், ஸத்யத்தால் தெளிந்ததும், க்ஷமையால் சீதளமுமான, ஜ்ஞானமெனும் ஜலத்தினால் எவன் ஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவனுக்கு மறுபடி ஜலத்தால் என்ன கார்யம் இருக்கிறது ?

சாண்டில்யர் :— குடும்பிகளைத் தவிர மற்றவர்க்குத் தீர்த்தம் முதலியதின் ஸேவை சொல்லப்பட்டுள்ளது. குடும்பி

𑌸𑍇𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌕𑍁𑌟𑍁𑌮𑍍𑌬𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌲𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑍋 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌕𑌲𑌃 = 𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌨𑌦𑍀𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃 ॥

𑌅𑌥 𑌨𑌦𑍀𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰,

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌣𑍇 𑌮𑌾𑌸𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌃 । 𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌯𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑍋𑌦𑍇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌶𑌾𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌰𑍋𑌤𑍋𑌵𑌹𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀𑌮𑍍'

களுக்கு வீட்டிலேயே ஸகலமும் உள்ளது. விகலன் வீட்டிலிருந்து வெளியிற் செல்லவேண்டும். விகலன் = நித்ய கர்மங்களில்லாதவன்.

க்ரியா ஸ்நானம் முற்றிற்று.

நதிகளின் ரஜோதோஷ நிர்ணயம்.

இனி நதிகளின் ரஜோதோஷத்தின் நிர்ணயம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

காத்யாயனர் :—ச்ராவண மாஸம் வந்தவுடன் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. கங்கையைத் தவிர்த்த மற்ற நதிகளில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— தெற்குத் திக்குக்கு ஆபரணமாகிய அகஸ்த்யர் எதுவரையில் உதயமாகவில்லையோ அதுவரை, கங்கையைத் தவிர்த்த மற்ற நதிகள் ரஜஸ்வலைகளாம்.

इति। यावदगस्त्योऽदृश्यः, तावन्नदीतोयकाः रजस्वला इत्यर्थः ॥

उदयोऽपि तस्य शरद्येव ज्योतिश्शास्त्रे दर्शितः ॥ एवञ्च वर्षाकाले रजस्वला इत्युक्तं भवति ॥

मरीचिः—

'कर्कटे सरितस्सर्वा भवन्तीह रजस्वलाः। अशस्तं तदा स्नानं वर्षादौ नववारिणि' इति ॥

वृद्धगार्ग्योऽपि—

'वर्षादौ सरितस्सर्वा भवन्तीह रजस्वलाः। तासु स्नानं न कुर्वीत वर्जयित्वा तु जाह्नवीम्' इति ॥

मार्कण्डेयः—

'द्विमासं सरितस्सर्वा भवन्तीह रजस्वलाः। अशस्तं तदा स्नानं वर्षादौ नववारिणि' इति ॥

कात्यायनोऽपि—

'नभोनभस्ययोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्व

அந்த அகஸ்த்யரின் உதயமும் சரத் காலத்திலேயே ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ்விதமிருப்பதால் வர்ஷாகாலத்தில் ரஜஸ்வலைகள் என்று சொல்லியதாய் ஆகின்றது.

மரீசி :— கடக மாஸத்தில் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அப்பொழுது வர்ஷாகாலாரம்பத்தில் புது ஜலத்தில் ஸ்நானம் நிஷித்தமாகும்.

வ்ருத்த கார்க்யரும் :— வர்ஷருதுவின் ஆதியில் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அவைகளில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது, கங்கையைத் தவிர்த்து.

மார்க்கண்டேயர் :— இங்கு, எல்லா நதிகளும் இரண்டு மாதம் முழுவதும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அப்பொழுது வர்ஷருதுவின் ஆரம்பத்தில் புது ஜலத்தில் ஸ்நானம் நிஷித்தமாகும்.

காத்யாயனரும் :— ச்ராவண பாத்ரபத மாஸங்களின் நடுவில், எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாகின்றன. அவைகளில்

हाः । तासु स्नानं न कुर्वीत देवर्षिपितृतर्पणम्' इति ॥

एतच्च कर्कटकादिमासद्वयाभिप्रायम् ॥ यथाह, अत्रिः—

'सिंहकर्कटयोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्वलाः । स्नानादीनि कर्माणि तासु कुर्वीत मानवः' इति ॥ सिंहकर्कटमासद्वयमध्ये सर्वा रजस्वला इत्यर्थः ॥

योगयाज्ञवल्क्यः—

'रजोदोषेण दुष्टेषु स्नानं वर्ज्यं नद्यादिषु द्विजैः । कुत्सितं रजश्चैषां सन्ध्योपासनतर्पणम्' इति ॥ कुत्सितम् = गर्हितम् ॥

व्याघ्रपादः—

'सिंहकर्कटयोर्मध्ये सर्वा नद्यो रजस्वलाः । तासु स्नानं न कुर्वीत वर्जयित्वा समुद्रगाः' इति ॥ समुद्रगाः = महानदीः ॥

ஸ்நானத்தையும், தேவர்ஷி பித்ரு தர்ப்பணத்தையும் செய்யக் கூடாது.

இவையெல்லாம் கடகம் முதலான இரண்டு மாதங்களைச் சொல்வதிலபிப்ராயமுடையவை. ஏனெனில்,

அத்ரி :— ஸிம்ஹ கடக மாஸங்களின் நடுவில் எல்லா நதிகளும ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. அவைகளில், ஸ்நானம் முதலிய கர்மங்களை மனிதன் செய்யக்கூடாது. ஸிமஹ கடக மாஸங்கள் இரண்டிலும், எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகள் என்பது பொருள்

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— நதி முதலியவையில் ரஜஸ்ஸால் துஷ்டமான ஜலத்தில் ப்ராம்ஹணர்கள் ஸ்நானத்தை வர்ஜிக்க வேண்டும். ரஜஸ் குத்ஸிதமாகியது. ப்ராம்ஹணர் செய்யும் ஸந்த்யோபாஸனம் தர்ப்பணம் இவையும் குத்ஸிதமாகும்.

வ்யாக்ரபாதர்:— ஸிம்ஹ கர்க்கட மாஸங்களில் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாகின்றன. அவைகளில் ஸ்நானம் செய்யக் கூடாது. ஸமுத்ரத்தைச் சேரும் நதிகளை(மஹா நதிகளை)த் தவிர்த்து.

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 —

'𑌆𑌦𑍌 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌕𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌹𑍍𑌨𑌿 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀 𑌯𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 —

'𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌿𑌕𑌾 𑌚 𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑍀 𑌨𑌰𑍍𑌮𑌦𑌾 𑌤𑌥𑌾 । 𑌰𑌜𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌨𑍃𑌪' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 —

'𑌗𑍋𑌦𑌾𑌵𑌰𑍀 𑌭𑍀𑌮𑌰𑌥𑍀 𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌵𑍇𑌣𑌿𑌕𑌾 । 𑌤𑌾𑌪𑍀 𑌪𑌯𑍋𑌷𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌭𑌾𑌗𑍀𑌰𑌥𑍀 𑌨𑌰𑍍𑌮𑌦𑌾 𑌚 𑌯𑌮𑍁𑌨𑌾 𑌚 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕𑌾 𑌚 𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍈𑌤𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌾𑌮𑌨𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌤𑍁 —

'𑌗𑍋𑌦𑌾𑌵𑌰𑍀 𑌭𑍀𑌮𑌰𑌥𑍀 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇𑌣𑍀 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗

அதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பவிஷ்யத்புராணத்தில் :— கடக மாஸத்தில் முதலில், எல்லா மஹாநதிகளும் மூன்று நாள் ரஜஸ்வலைகளாகின்றன. நான்காவது நாளில் சுத்தைகளாய் ஆகின்றன, கங்கைபோல்.

மஹாபாரதத்திலும் :— ஓ அரசனே ! மஹாநதிகளும், தேவிகா, காவேரீ, நர்மதா இவைகளும், கடகமாஸம் முதலில் மூன்று நாள் ரஜஸ்ஸினால் தோஷமுள்ளவைகளாய் ஆகின்றன.

மஹாநதிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன,

ப்ரம்ஹபுராணத்தில் :— கோதாவரீ, பீமரதீ, துங்கபத்ரா, வேணிகா, தாபீ, பயோஷ்ணிகா இவை விந்த்யத்தின் தென் பாகத்திலுள்ள மஹாநதிகள். பாகீரதீ, நர்மதா, யமுனா, ஸரஸ்வதீ, விசோகா, விதஸ்தா இவை விந்த்யத்தின் வடக்குப் பாகத்திலுள்ள மஹாநதிகள், இந்தப் பன்னிரண்டு மஹாநதிகளும் தேவர்ஷி க்ஷேத்ரங்களிலிருந்து உண்டாகியவைகளாம்.

வாமனபுராணத்திலானால்:— கோதாவரீ, பீமரதீ, க்ருஷ்ணவேணீ, ஸரஸ்வதீ, துங்கபத்ரா, ஸுப்ரயோகா, வேணீ,

𑌸𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌭𑍂𑌯𑍋𑌹𑌾 𑌵𑍇𑌣𑍀 𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑌿𑌕𑍇𑌤𑌿 𑌚 ॥ 𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗𑌕𑍋𑌦𑌾 𑌨𑌳𑌿𑌨𑍀 𑌰𑍇𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌕𑍀𑌤𑌾 𑌕𑌳𑌸𑍍𑌵𑌨𑌾 । 𑌏𑌤𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌹𑍍𑌯𑌪𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑍃𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌚 𑌯𑌮𑍁𑌨𑌾 𑌗𑍋𑌦𑌾𑌵𑌰𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗𑌭𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾 । 𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑍀 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌉𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍𑌬𑍁𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌿𑌃 । 𑌯𑌾 𑌸𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌶𑌿𑌨𑍀' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍀𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌿𑌗𑌣𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌿𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑌃 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌗𑌾𑌮𑌿𑌨𑍀𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹,

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑍃𑌟𑍍𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾𑌃 । 𑌤𑌾𑌸𑍁 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

காவேரீ, துககோதா, நளினீ, ரேவா, வாரிகீதா, களஸ்வநா என்ற இவையும் ஸஹ்யமலையின் அடியினின்றும் வெளிவந்துள்ள மஹாநதிகளாம்.

ந்ருஸிம்ஹ புராணத்திலும் :— கங்கா, யமுனா, கோதாவரீ, துங்கபத்ரா, காவேரீ என்ற நதிகளும் மஹாபுண்யமான மஹாநதிகள் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

பரத்வாஜர் :— மலையில் உண்டாகி, ஸமுத்ரத்தை அடையும் ஜலப்ரவாஹமெதுவோ அது, ஸகல பாபங்களையு மகற்றும் மஹாநதீ என்று அறியத் தகுந்தது.

இவ்விதம் மஹாநதி யென்று எண்ணப்பட்ட நதிகளுக்கே மூன்று நாள் ரஜோதோஷம். மற்ற நதிகள் ஸமுத்ர காமினிகளாகினும் அவைகளுக்கு இரண்டு மாதம் ரஜோதோஷமுண்டு, என்ற அபிப்ராயத்தைக் கொண்டு சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர் :— வர்ஷா காலத்தில் மஹாநதிகள் நித்யமும் ரஜஸ்வலைகளாய் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது, கங்கையைத் தவிர்த்து.

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃—

'𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌾𑌦𑍌 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌗𑍋𑌮𑌤𑍀 𑌵𑌾𑌸𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍍 । 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌭𑌾𑌗𑌾 𑌸𑌤𑍀 𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌃 𑌸𑌰𑌯𑍂𑌰𑍍𑌨𑌰𑍍𑌮𑌦𑌾 𑌤𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌵𑌾𑌦𑌮𑌾𑌹 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌃—

'𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌪𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌰𑌜𑌸𑌾 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌦𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃—

'𑌕𑌾𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑍀 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌵𑍇𑌣𑌿𑌕𑌾 𑌚 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌦𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌰𑌜𑍋 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 = 𑌦𑍇𑌵𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌮𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑌜𑌾𑌤𑌾 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌰𑌜𑌸𑌾 𑌨𑍈𑌵 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌦𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾 𑌚 𑌵𑍇𑌣𑌿𑌕𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌾𑌮𑌨𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌨𑌦𑍀 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑍈𑌤𑌰𑌣𑍀 𑌨𑌦𑍀 ।

காத்யாயனரே :—கடக மாஸத்தின் முதலில் மூன்று நாள், கோமதீ, சந்த்ரபாகா, கோதாவரீ, ஸிந்து, ஸரயூ, நர்மதா என்ற நதிகள் ரஜோதோஷமுடையவைகளாய் இருக்கின்றன.

இங்கு அபவாதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மரீசி :—யமுனா, கங்கா, ப்லக்ஷஜா, ஸரஸ்வதீ இவைகளும், நத மென்று பெயருள்ளவைகளும் ரஜஸ்ஸினால் தோஷமடைவதில்லை.

மார்க்கண்டேயர் :— யமுனா, கௌதமீ, கங்கா, வேணிகா, ஸரஸ்வதீ என்ற இந்த நதிகளின் ஸாமர்த்யத்தாலும், தேவரிடமிருந்துண்டாகியதாலும், அவைகளை ரஜோதோஷம் அவமதிப்பதில்லை.

காத்யாயனரும் :— கங்கா, யமுனா, ப்லக்ஷஜா, ஸரஸ்வதீ, க்ருஷ்ணா, வேணிகா என்ற இவைகளும், நதங்களும் ரஜஸ்ஸினால் தோஷத்தை அடைவதில்லை.

வாமனபுராணத்தில் :— புண்யையான ஸரஸ்வதீ, வைத

ஶுப்ரா ச மஹாபுண்யா கங்கா மந்தாகிநீ ததா ॥ மதுப்ர வாஹாம்ஶுமதீ கௌஶிகீ பாபநாஶிநீ । த்ருஷத்வதீ மஹாபுண்யா ததா வைதரணீ நதீ ॥ ஏதாஸாம் வார்ஷிகம் புண்யம் வர்ஷகாலே ப்ரவர்த்ததே । ரஜஸ்வலாத்வமேதாஸாம் வித்யதே ந கதாசந' இதி ॥

யம:—

'கங்கா தர்மோத்பவா புண்யா யமுநா ச ஸரஸ்வதீ ।
அந்தர்கதரஜோதோஷா: ஸர்வாவஸ்தாஸ்வபி நிர்மலா:' இதி ॥

காலாதர்ஶே—

'ஸிம்ஹகர்கடயோர்மத்யே ஸர்வா நத்யோ ரஜஸ்வலா: । த்ரிதினம் ஸ்யுர்மஹாநத்யோ கோதாம் வேண்ணாம் ஸரஸ்வதீம் ॥ பாகீரதீம் ச காளிந்தீம் நதாந் ஶோணாதிகாந் விநா' இதி ॥

காத்யாயநஸ்து கங்காயா அபி ரஜோதோஷமாஹ—

'ப்ரவ்ருத்தே ஶ்ராவணே மாஸி த்ர்யஹம் கங்கா ரஜஸ்வலா ।

ரணீ, மஹா புண்யையான கங்கை, மந்தாகினீ, மதுப்ரவாஹா, அம்சுமதீ, பாபத்தை யகற்றும் கௌசிகி, மஹா புண்யையான த்ருஷத்வதீ, வைதரணீ என்ற இந்த நதிகளின், வர்ஷா காலத்தில் பெருகும் ஜலமும் புண்யமாகும. இவைகளுக்கு, ரஜஸ்வலையின் தன்மை ஒருகாலுமில்லை.

யமன் :— கங்கா, தர்மோத்பவா, யமுனு, ஸரஸ்வதீ என்ற இந்த நதிகள், எக்காலத்திலும் நிர்மலங்கள், இவைகளுக்கு ரஜோதோஷமில்லை.

காலாதர்சத்தில் :— ஸிம்ஹ கடக மாஸங்களில் எல்லா நதிகளும் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகின்றன. கோதாவரீ, பெண்ணு, ஸரஸ்வதீ, பாகீரதீ, காளிந்தீ, சோணம் முதலிய நதங்கள் இவைகளைத் தவிர்த்து மற்ற மஹா நதிகள் மூன்று நாள் ரஜஸ்வலைகளாய் ஆகும்.

காத்யாயனரோவெனில் :— கங்கைக்கும் ரஜோ தோஷத்தைச்சொல்லுகிருர்– 'ச்ராவணமாஸம் ஆரம்பித்தவுடன், கங்கை

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌹𑌨𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 —

'𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑍇 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌵𑌲𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌜𑍋𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑌾𑌵𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍁 —

'𑌯𑌾 𑌨𑌦𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌗𑌙𑍍𑌗𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌕𑍇 𑌮𑌾𑌸𑍇 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑍀 𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌚 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇𑌣𑍀 𑌚 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀 । 𑌭𑌾𑌗𑍀𑌰𑌥𑍀 𑌚 𑌵𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥

𑌅𑌪𑌰𑍇 𑌤𑍁 — '𑌕𑌾𑌲𑌿𑌨𑍍𑌦𑍀 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾 𑌵𑍇𑌣𑌿𑌕𑌾 𑌚 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 । 𑌸𑌾𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌜𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿

மூன்றுநாள் ரஜஸ்வலையாயிருக்கிருள். நான்காவது நாள் வந்தவுடன் சுத்தையாய் ஆகிருள்' என்று.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— கடக மாஸத்தின் ஆரம்பத்தில் மூன்று நாள் கங்கை ரஜஸ்வலையாய் இருக்கிருள்.

இங்கு, கங்கைக்கு ரஜஸ்ஸம்பந்தமில்லை யென்று சொல்லும் வசனங்களே அதிகமாயிருப்பதால், கங்கைக்கு ரஜோ தோஷமில்லை என்பதே யுகதமாகும்.

சிலரோவெனில் :— "எவை நதம் எனப்படுகின்றனவோ, எவை கங்கை எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளனவோ இவைகளுக்குக் கடக மாஸத்தில் ரஜோதோஷமில்லை. காவேரி, துங்கபத்ரா, க்ருஷ்ணவேணீ, கௌதமீ, பாகீரதீ என்ற ஐந்து நதிகளும் கங்கை யெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன" என்னும் வசனத்தைச் சொல்பவராய், காவேரிக்கு ரஜோதோஷமில்லை என்கின்றனர்.

மற்றவரோவெனில் :- 'யமுனை, கௌதமீ, கங்கா, வேணிகா, ஸரஸ்வதீ என்ற இந்த நதிகளை ரஜோதோஷம் அடைவதில்லை'

𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌘𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑌾𑌸𑍁 𑌗𑍌𑌤𑌮𑍀 𑌭𑌾𑌗𑍀𑌰𑌥𑍀 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑍇𑌣𑍀𑌷𑍁 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌸𑍁 '𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌗𑌙𑍍𑌗𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌵𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚, '𑌮𑌹𑌾𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌿𑌕𑌾 𑌚 𑌕𑌾𑌵𑍇𑌰𑍀 𑌨𑌰𑍍𑌮𑌦𑌾 𑌤𑌥𑌾 । 𑌰𑌜𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌕𑌟𑌾𑌦𑍌 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌨𑍃𑌪' 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌿𑌕𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑌵𑌚𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌦𑌿𑌨𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌪𑌵𑌾𑌦𑌮𑌾𑌹,

𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌉𑌪𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 ।
𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌰𑌜𑍋𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌮𑌹𑌦𑌮𑍍𑌬𑍁 𑌸𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍 । 𑌨𑌵𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌨 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌪𑌾𑌦𑌃—

'𑌅𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌕𑍂𑌪𑌵𑌾𑌪𑍀𑌨𑌾𑌮𑌨𑌪𑌾𑌯𑌿𑌪𑌯𑍋𑌯𑍁𑌤𑌾𑌮𑍍 ।

என்ற வசனப்படி ரஜோதோஷமில்லாத கௌதமீ, பாகீரதீ, க்ருஷ்ணவேணீ என்றவைகள் கங்கையெனப் பெயருள்ளதால் அவைகளில் 'யாச்சகங்கா: ப்ரகீர்த்திதா:' என்ற வசனம் ஸாவகாசமாயிருப்பதாலும், "மஹாநதிகளான தேவிகா, காவேரீ, நர்மதா இவைகள், கடக மாஸத்தின் முதலில் மூன்று நாள் ரஜோதோஷமுள்ளவைகளாய் ஆகின்றன" என்று, மஹாபாரதத்திலுள்ள விசேஷ வசனத்தாலும், மூன்று நாள் ரஜோதோஷ முண்டென்கின்றனர்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்டுள்ள ரஜோதோஷத்திற்குச் சிற்சிலவிடங்களில் அபவாதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர் :— உபாகர்மம், உத்ஸர்ஜனம், ப்ரேதஸ்நானம, சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹணம் இவைகளில் ரஜோதோஷமில்லை. புதிதாய் வரும் ஜலத்தைவிட அதிகமாகவோ, ஸமமாகவோ உள்ள நதியின் முந்திய ஜலத்துடன் புது ஜலம் சேர்ந்தால் அந்த ஜலம் துஷ்டமாகாதென்று அறிந்தவர் சொல்லுகின்றனர்.

வ்யாக்ரபாதர் :— குறைவற்ற ஜலமுடைய கிணர்கள்,

रजोदोषेऽपि वापी ग्रामभोग्या न दुष्यति' इति ॥

इति नदीरजोदोषनिर्णयः ॥

गौणस्नानानि ॥

अथ गौणस्नानानि । तत्र,

दक्षः—

'अशिरस्कं भवेत् स्नानं कण्ठात् शक्तितः ।
आर्द्रेण वाससा वाऽपि सर्वाङ्गपरिमार्जनम्' इति ॥

जाबालिः—

'अशिरस्कं भवेत् स्नानं स्नानाशक्तौ तु कर्मिणः ।
नाभिमात्रं निमज्ज्य वा कटिं वा क्षालयेज्जलैः ॥
आर्द्रेण वाससा वाऽङ्गमार्जनं कापिलं विदुः' इति ॥

வாபிகள் இவை இல்லாவிடில், ரஜோதோஷமுள்ள ஜலத்தை யும் க்ராமத்தார் உபயோகிப்பது தோஷாவஹமாகாது.

நதிகளின் ரஜோதோஷ நிர்ணயம் முற்றிற்று.

கௌண ஸ்நானங்கள்.

இனி கௌண ஸ்நானங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அதில்,

தக்ஷர் :— தலையை முழுக்காமல் கழுத்துவரை நனைப்ப தும், அதிலும் சக்தியில்லாவிடில் இடுப்புவரையில் நனைப்பதும், அல்லது ஈரமான வஸ்த்ரத்தால் எல்லா அங்கங்களையும் துடைத்துக்கொள்வதும் ஸ்நானமாகும்.

ஜாபாலி :— கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்குச் சக்தி இல் லாவிடில், தலையை முழுக்காமல் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. அல்லது, நாபிவரையில் ஜலத்தில் முழுகி இடுப்பை ஜலத்தால் அலம்பலாம். அல்லது, ஈரமான வஸ்த்ரத்தால் அங்கங்களைத் துடைத்துக் கொள்ளலாம், இதைக் காபில ஸ்நானம் என் கின்றனர்.

𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 ॥ 𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌵𑌗𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌮𑍍 । 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍋𑌰𑌜𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌤𑌪𑌵𑌰𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌯𑌮𑍍𑌭𑍁𑌵𑍋𑌽𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌕𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌾𑌸𑌸𑌾𑌵𑌾𑌽𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌪𑌿𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌽𑌶𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮

பராசரர் :— புண்யமான ஸ்நானங்கள் ஐந்து என மஹர்ஷிகள் சொல்லியுள்ளனர். அவை, ஆக்னேயம், வாருணம், ப்ராம்ஹம், வாயவ்யம், திவ்யம் எனபனவாம். விபூதியினல் செய்வது ஆக்னேய ஸ்நானமாம். ஜலத்தில் முழுகுவது வாருண ஸ்நானமாம். 'ஆபோஹிஷ்ட' என்ற மந்த்ரங்களால் செய்வது ப்ராஹ்ம ஸ்நானமாம். பசுவின் புழுதியால் செய்வது வாயவ்ய ஸ்நானமாம். வெயிலுடன் கூடிய மழையினுல் செய்யும் ஸ்நானம் திவ்ய ஸ்நானமாம். மனிதன் அதில் ஸ்நானம் செய்தால், கங்கையில் ஸ்நானம் செய்தவனுய் ஆகிருன்.

தக்ஷர் :— ஆக்னேயம், வாருணம், ப்ராம்ஹம், வாயவ்யம், திவ்யம் என்று ஐந்து ஸ்நானங்கள் புண்யமானவை என்று ஸ்வாயம்புவ மனு சொன்னுர்.

வ்யாஸர் :— சக்தியில்லாவிடில், சிரஸ்ஸை நனைக்காமல் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. அல்லது, ஈரமுள்ள வஸ்த்ரத்தினுல் அங்கங்களைத் துடைத்துக் கொள்ளுதல் என்ற காபில ஸ்நானமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதிலும் அசக்தி இருந்

𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌯𑍌𑌗𑌿𑌕𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌷𑍋𑌢𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌶𑍈𑌃 𑌸𑍋𑌦𑌕𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾𑌽𑌽𑌪𑌾𑌦𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌧𑍂𑌲𑌨𑌮𑍍 । 𑌗𑌵𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌰𑌜𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌤𑌪𑌵𑌰𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌗𑌾𑌹𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑍇𑌦𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌯𑍌𑌗𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌨𑌮𑍍 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌕𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌗𑌰𑍍𑌗𑌃—

𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।

தால், ப்ராம்ஹம் முதலிய ஸ்நானங்களைப் புததிமான்கள் சொல்லுகின்றனர். ப்ராம்ஹம், ஆக்னேயம், வாயவ்யம், திவ்யம், வாருணம், யௌகிகம் என்ற இவை கௌணஸ்நானங்களெனப்படும். மந்த்ரங்களுடன் குசோதங்களால் துடைத்துக் கொள்வது ப்ராம்ஹ ஸ்நானம். விபூதியால் கால் முதல் தலை வரையில் தேஹத்தைப் பூசிக்கொள்வது ஆக்னேய ஸ்நானம். பசுக்களின் புழுதியால் செய்யும் ஸ்நானம் வாயவ்ய ஸ்நானம் எனப்படும். இது சிறந்தது. வெயிலுடன் கூடிய மழையினால் செய்யும் ஸ்நானம் திவ்ய ஸ்நானம் எனப்படுகிறது. ஜலத்தில் முழுகுவது வாருண ஸ்நானம் எனப்படுகிறது. ஆத்ம த்யானம் செய்வது மானஸ ஸ்நானம் எனப்படுகிறது. யோகத்தில் விஷ்ணுவை த்யானித்தல் யௌகிக ஸ்நானம் எனப்படுகிறது. இது ஆத்ம தீர்த்தம என ப்ரஸித்தமாகியது. பிரம்ஹவாதிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டது. மனிதருக்கு மனச்சுத்தியைச் செய்வதாகும். நித்யமும் அந்த ஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். சக்தியுள்ளவனாகில், அறிந்தவன் வாருண ஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். அசுத்தி ஏற்பட்டாலும் அதைச் செய்யவேண்டும்.

கர்க்கர் :— திவ்யம், வாயவ்யம், ஆக்னேயம், ப்ராம்ஹம்,

மானஸம் சேதி விஜ்ஞேயம் கௌணஸ்நானம் து ஷட்விதம்' இதி ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய:—

'அஸாமர்த்யாச்சரீரஸ்ய காலதேஶாத்யபேக்ஷயா ।
மந்த்ரஸ்நாநாதிகாந் ஸப்த கேசிதிச்சந்தி ஸூரய: ॥ மந்த்ரம் பௌமம் ததாऽऽக்நேயம் வாயவ்யம் திவ்யமேவ ச । வாருணம் மானஸம் சேதி ஸப்த ஸ்நாநாந்யநுக்ரமாத் ॥ ஆபோஹிஷ்டாதிபிர்மந்த்ரம் ம்ருதாலம்பஸ்து பார்திவம் । வாருணம் சாவகாஹஸ்து மானஸம் விஷ்ணுசிந்தநம் ॥ மானஸம் ப்ரவரம் ஸ்நாநம் ஸர்வே ஶம்ஸந்தி ஸூரய: । ஆத்மதீர்த்தப்ரஶம்ஸாயாம் வ்யாஸேந படிதம் யத:' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிரத்நே—

'சதுர்புஜம் மஹாதேவம் ஶங்கசக்ரகதாதரம் । மந ஸா த்யாயதே விஷ்ணும் மானஸம் ஸ்நாந முச்யதே ॥ காய

ஸாரஸ்வதம், மானஸம் என்று கௌண ஸ்நானம் ஆறுவிதம் என்று அறியத் தகுந்தது.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— சரீரத்தில் சக்தியின்மையாலும், காலம், சகதி முதலியவைகளை அபேக்ஷித்தும் மந்த்ர ஸ்நானம் முதலிய ஏழுஸ்நானபேதங்களை வித்வான்கள் விரும்புகின்றனர். அவை மாந்த்ரம், பௌமம், ஆக்னேயம் வாயவ்யம், திவ்யம், வாருணம், மானஸம் என்று ஏழு ஸ்நானங்கள். 'ஆபோஹி' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களால் செய்யும் ஸ்நானம் மந்த்ரஸ்நானமாம். ம்ருத்திகையினுல் தேஹத்தைப்பூசிகொள்வது பார்த்திவஸ்நானமாம். ஜலத்தில் முழுகுவது வாருணஸ்நானமாம். விஷ்ணுவை த்யானித்தல் மானஸஸ்நானமாம். அறிந்தவர் எல்லோரும் மானஸஸ்நானத்தைச் சிறந்ததெனப் புகழ்கின்றனர். ஏனெனில், ஆத்மதீர்த்தத்தை ஸ்துதிக்குமிடத்தில் வ்யாஸர் படித்திருப்பதால்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— சதுர்ப்புஜனும், பெரியதேவனும், சங்க சக்ர கதைகளைத்தரித்தவனுமாகிய விஷ்ணுவை மனதினுல் த்யானிப்பது மானஸஸ்நானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. காயத்ரியால் ஜலத்தை எடுத்து, பத்து முறை அபிமந்த்ரித்து, அந்த

𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌦𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌽𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌚 । 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 ॥ 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃—

'𑌤𑍃𑌚𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 । 𑌅𑌨𑍁𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌹𑌰𑌂 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌆𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌰𑍁𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌪𑌿𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌵𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹, 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌶𑍍𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌆𑌦𑌾𑌯 𑌭𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍 । 𑌈𑌶𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌤 𑌆𑌦𑌾𑌯

ஜலத்தால் சிரஸ்ஸிலும் எல்லா அங்கங்களிலும் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்ளவேண்டும். இது ஸகலபாபங்களையுமகற்றும் காயத்ர ஸ்நானம் எனப்படும்.

விஷ்ணு:— (ஆபோஹிஷ்ட முதலிய) மூன்று ருக்குகளால் அபிமந்திரிக்கப்பட்ட ஜலத்தைத் தலையிலும் அங்கங்களிலும் ப்ரோக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும். இது மனிதரின் ஸகலபாபங்களையும் ஹரிக்கும் அநுகல்பஸ்நானமாம்.

தக்ஷர்:— ஆக்னேயம், வாருணம், ப்ராம்ஹம், வாயவ்யம், திவ்யம், மானஸம், பார்த்திவம், என்று ஏழு ஸ்நானங்கள். எட்டாவது காபிலம், ஒன்பதாவது ஸாரஸ்வத ஸ்நானம். இது சிறந்தது. அவைகளுள் ஆக்னேயஸ்நானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பரத்வாஜர்:—கால் கைகளை அலம்பி, கிழக்கு முகமாய் முன்போல் ஆசமனம் செய்து, ப்ராணாயாமம் செய்து, ஸங்கல்ப்பித்து, பஸ்மஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். அக்னிஹோத்ரத்திலுண்டாகிய, வெண்ணிறமுள்ளதுமான பஸ்மத்தை

𑌤𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌤𑍁 । 𑌅𑌘𑍋𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨
𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌮𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌚 ॥ 𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌾𑌤𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾-
𑌨𑍇𑌨 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇-
𑌨𑍈𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌳𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨-
𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾-
𑌦𑌾𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍋𑌽𑌪𑌿 —

‘𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌾𑌵𑌸𑌥𑍍𑌯𑌾𑌦𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 ।
𑌅𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 ॥
𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌭𑌸𑍍𑌮 [illegible]
𑌕𑌰𑍇 𑌵𑌾𑌮𑍇 [illegible] ॥ 𑌸𑍌𑌵𑌰𑍍𑌣𑍇-
𑌰𑌾𑌜𑌤𑍇 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿-
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 ॥ 𑌷𑌡𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃
[illegible] । 𑌈𑌶𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍁𑌦𑍍𑌧𑍂𑌳𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

எடுத்து, ஈசான மந்த்ரத்தால் சிரஸ்ஸிலும் தத்புருஷ மந்த்ரத்தால், முகத்திலும், அகோரமந்த்ரத்தால் மார்பிலும், வாமதேவ மந்த்ரத்தால் குஹ்யத்திலும், ஸத்யோஜாத மந்த்ரத்தால் பாதங்களிலும் தரிக்கவேண்டும். ப்ரணவ மந்த்ரத்தால் ஸர்வாங்கத்திலும் உத்தூளனம் செய்து கொள்ளவேண்டும், இது ஆக்னேய ஸ்நானம், பெரிய முனிவர்களால் சொல்லப்பட்டது. எல்லாக்கர்மங்களும் குறைவிலாதிருப்பதற்காக ஆதியில் இதைச் செய்யவேண்டும், அறிந்தவன்.

ஆபஸ்தம்பரும் :— பஸ்மமானது அக்னிஹோத்ராக்னியிலிருந்து உண்டாகியதாகும், அல்லது, ஆவஸத்யாக்னியினுடையதாயிருக்கலாம். இவ்விரண்டுமில்லாவிடில், தனது ஔபாஸனாக்னியினுடையதாயிருக்கலாம் ப்ராம்ஹணன் பஸ்மத்தை க்ரஹித்து விதிப்படி ஆக்னேயஸ்நானத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். முன் சொல்லிய விதிப்படியுள்ள பஸ்மத்தை க்ரஹித்து, இடது கையிலாவது, ஸ்வர்ணம், வெள்ளி, தாம்ரமான பாத்ரத்திலாவது, வேறு பாத்ரத்திலாவது வைத்து, ‘அக்னிரிதி’ முதலான ஆறு மந்த்ரங்களையும், ப்ரணவத்தையும் ஜபித்து, ஈசானாதிகளான ஐந்து

अग्निरित्यादयो मन्त्रा अथर्वशिरसि स्थिताः - 'अग्निरिति भस्म, वायुरिति भस्म, जलमिति भस्म, स्थलमिति भस्म, व्योमेति भस्म, सर्वं ह वा इदं भस्म' इति । अथर्वशिरः ॥

लिङ्गपुराणेऽपि—

'ईशानेन शिरोदेशं मुखं तत्पुरुषेण तु । उरोदेशमघोरेण गुह्यं वामेन सुव्रत ॥ सद्येन पादौ सर्वाङ्गं प्रणवेन विशोधयेत् । अतिपातकयुक्तोऽपि मृत्युकालेऽपि यो द्विजः ॥ भस्मस्नायी भवेच्चेत् सद्यः पापैः प्रमुच्यते' इति ॥

स्मृतिसारसमुच्चये—

'त्र्यायुषेणैव मन्त्रेण शकृद्भस्मविलेपनम् । शिरःप्रभृति यत्पादं भस्मस्नानं तदुच्यते' इति ॥

वारुणस्नानमाह व्यासः—

'स्नानमब्दैवतैर्मन्त्रैर्जले मज्जनमाहृतेः ।

மந்த்ரங்களால், முறையே சிரஸ், முகம், மார்பு, குஹ்யம், பாதங்கள் இவைகளில் உத்தூளனம் செய்யவேண்டும். அகனிரித்யாதி மந்த்ரங்கள் அதர்வ சிரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

லிங்க புராணத்திலும்:— ஈசான மந்த்ரத்தால் சிரஸ்ஸையும், தத்புருஷ மந்த்ரத்தால் முகத்தையும, அகோர மந்த்ரத்தால் மார்பையும், வாமதேவ மந்த்ரத்தால் குஹ்யத்தையும், ஸத்யோஜாத மந்த்ரத்தால் கால்களையும, ப்ரணவத்தால் ஸர்வாங்கத்தையும் சுத்தம் செய்யவேண்டும். அதிகபாபம் செய்தவனாயினும் எந்த ப்ராம்ஹணன் மரணகாலத்திலாவது இவ்விதம் பஸ்மஸ்நானம் செய்கின்றானோ அவன் உடனே பாபங்களால் விடப்படுகின்றான்.

ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்சயத்தில்:— த்ராயுஷ மந்த்ரங்களால் பசுவின் சக்ருத்தாலுண்டாகிய பஸ்மத்தால் தலை முதல் கால்வரையில் பூசிக்கொள்வது எதுவோ, அது புண்யமான பஸ்மஸ்நானம் எனப்படுகிறது.

வாருணஸ்நானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:— ஜலதேவதாகமான மந்த்ரங்களுடன் ஜலத்தில்

தர்பணம் பித்ருதேவாநாம் ஸ்நாநம் வாருணமுச்யதே' இதி ‖

போதாயந: —

'அவகாஹநம் ஸ்நாநம் வாருணம் ஸார்வவர்ணிகம் |
மந்த்ரவத் ப்ரோக்ஷணம் சாபி த்விஜாதீநாம் விசிஷ்யதே' இதி ‖

ப்ராஹ்மஸ்நாநப்ரகாரமாஹ காத்யாயந: — 'ஆபோஹிஷ்டாதிபிர்ப்ராஹ்மம் மந்த்ரஸ்நாநம் ஹி தத்ஸ்ம்ருதம் | குசாக்ரைர்மார்ஜநம் குர்யாத் தேவதீர்த்தேந வா த்விஜ: ‖ ருகந்தே மார்ஜநம் குர்யாத் பாதாந்தே வா ஸமாஹித: | த்ருசஸ்யாந்தேऽதவா குர்யாச் சிஷ்டாநாம் மதமீத்ருசம்' இதி ‖

பாதாந்தமார்ஜநப்ரகாரமாஹ ப்ரஹ்மா —

'நவபி: மந்த்ரபாதைஸ் ததா(அ)ர்தகைஸ் மந்த்ரார்த்தகைஸ் ததா

முழுகி, பித்ருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் தர்ப்பணம் செய்வது வாருணஸ்நானம் எனப்படுகிறது

போதாயனர்:— ஜலத்தில் முழுகுவது வாருணஸ்நானம். இது எல்லாவர்ணத்தாருக்கும் உரியது. மந்த்ரங்களுடன் ப்ரோக்ஷணமும் செய்து கொள்வதென்பது, முதல் மூன்று வர்ணத்தாருககுமட்டில்.

ப்ராம்ஹஸ்நானப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:—'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரங்களால் செய்யப்படும் ஸ்நானம் ப்ராம்ஹஸ்நானம். அதுவே மந்த்ர ஸ்நானமெனப்படும். ப்ராமஹ்ணன், குசங்களின் நுனிகளாலாவது, தேவதீர்த்தத்தாலாவது மார்ஜனம் செய்து கொள்ள வேண்டும். கவன முடையவனாய் ருக்கின் முடிவிலாவது, பாதத்தின் முடிவிலாவது, மூன்று ருக்குகளின் முடிவிலாவது மார்ஜனம் செய்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் சிஷ்டர்களின்கொள்கை.

பாதத்தின் முடிவில் மார்ஜனம் செய்வதின் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரஹ்மா:— மூன்று ருக்குகளின் ஒன்பது பாதங்களாலும், முறையே, பாதங்களிலும் சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும், சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும் பாதங்களிலும், மார்பிலும் பாதங்களிலும்

மார்ஷ்டி । குசாக்ரே மார்ஷ்டி மூர்த்நி ருசா மந்த்ரஸ்நானம் விதீயதே' இதி ॥ மார்ஷ்டி = பாதயோ: । குசாக்ரே = மூர்த்நி ॥

ப்ரகாராந்தரமுக்தம் ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

‘ஆபோஹிஷ்டாத்ய்ருக்பிஸ்திஸ்ருபி: குசோதகைர்மார்ஷ்டி த்ர்யசேன ச । பாதார்த்தர்சம் க்ருத்ஸ்னயா ர்சா தைவதீர்த்தேன வா த்விஜ: ॥ பாதாதௌ ப்ரணவம் குர்யாத் அர்த்தர்சாதௌ ததைவ ச । ருசாதௌ ப்ரணவம் குர்யாத் மந்த்ரஸ்நானே விசேஷத:' இதி ॥

க்ருஹ்யபரிசிஷ்டே—

‘அதாசக்தஸ்ய ஸ்நானம் மந்த்ரை: சுசௌ தேசே சுசிராசாந்த: ப்ராணானாயம்ய தர்ப்பபாணிஸ்திஸ்ருபிராபோஹிஷ்டீயாபி: பத்: ப்ரணவபூர்வம் பாதசோ நவஸ்தானேஷு மார்ஜயேத் ॥ பாதயோர்மூர்த்நி ஹ்ருதயே, மூர்த்நி ஹ்ருதயே

சிரஸ்ஸிலும் ப்ரோக்ஷித்துககொள்வது மந்த்ர ஸ்நானமென்று விதிக்கப்படுகிறது. வேறு ப்ரகாரமும,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஆபோஹிஷ்ட முதலிய மூன்று ருக்குகளை, பாதம பாதமாகவும, பாதி ருக்காகவும், முழு ருக்காகவும் உச்சரித்துக குசங்களின் நுனிகளால் மார்ஜனம் செய்ய வேண்டும். தேவதீர்த்தத்தாலாவது செய்யலாம். இந்த மந்த்ர ஸ்நானத்தில் விசேஷமாய் ஒவ்வொரு பாதத்திலும் முதலில் ப்ரணவத்தைச சேர்ககவும. பாதி ருககுகளின் முதலிலும் சேர்க்கவும். ருக்கின் ஆதியிலும் சேர்க்கவும்.

க்ருஹ்ய பரிசிஷ்டத்திலும் :— இனி, அசக்தனுக்கு மந்த்ர ஸ்நானம் சொல்லப்படுகிறது. சுத்தமானஸ்தலத்தில், சுத்தனாய் ஆசமனம் செய்து ப்ராணாயாமம் செய்து, தர்ப்பத்தைக் கையிலுடையவனாய் ‘ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால் பாதம் பாதமாய்,ப்ரணவபூர்வமாய் தர்ப்ப ஜலங்களால் முறையே 9-ஸ்தானங்களில் மார்ஜனம் செய்து கொள்ளவேண்டும். பாதங்களிலும் சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும், சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும் பாதங்களிலும, பாதங்களிலும் மார்பிலும் சிரஸ்ஸிலும், பிறகு, பாதி ருககாகப்பிரித்து, சிரஸ்ஸிலும் மார்பிலும், பாதங்களிலும் மார்பிலும், பாதங்களிலும் சிரஸ்ஸிலும், பிறகு, ருக்காகவே உச்சரித்து ஒரு ருக்குக்கு.ஒரு முறையாய்,

𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌃, 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌚 । 𑌋𑌗𑌰𑍍𑌧𑌰𑍍𑌚𑌶𑍋 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿, 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿, 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌚 । 𑌋𑌗𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌚 । 𑌋𑌕𑍍 𑌤𑍃𑌚𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌶𑌧𑌾𑌽𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌅𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 —

'𑌶𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑌸𑍍 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌾 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌽𑌘𑌮𑌰𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌏𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌃 —

'𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍋𑌰𑌜𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌪𑌤𑍌 । 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌗𑍋𑌪𑌤𑍌 = 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 । 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 = 𑌵𑌾𑌣𑍀 । 𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 —

'𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌯𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑌯𑍇 । 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞

மாபிலும், பாதங்களிலும், சிரஸ்ஸிலும் மார்ஜனம் செய்யவும். பிறகு மூன்று ருக்குகளையும் ஜபித்து ஒரு முறை சிரஸ்ஸில் மார்ஜனம் செய்து கொள்ளவும். பிறகு, பத்துத்தடவை காயத்ரியால் அபிமந்திரிககப்பட்ட ஜலத்தை ப்ரணவத்தால் பருகி, இரண்டு முறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும. இவ்விதம் உள்ளது மந்த்ர ஸ்நானமாம்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரோவெனில் :— "*சந்ந ஆப:, த்ருபதா, ஆபோஹிஷ்டா, அகமர்ஷணம என்ற இவ்வைந்து மந்த்ரங்களாலும் செய்யப்படுவது மந்த்ர ஸ்நானம்" என்கிறார்.*

வாயவ்ய ஸாரஸ்வத ஸ்நானங்களைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருஹஸ்பதி :— *ஸூர்யன் அஸ்தமயத்தை அடையும் பொழுது, பசுவின் புழுதியால் செய்வது வாயவ்யஸ்நானம். வித்வான்களின் வாக்கினல் அடையப்பட்டது ஸாரஸ்வதஸ்நானம் என்று சொல்லப்பட்டுளளது. அதன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்,*

வ்யாஸர் :— *தானாகவே ஸமீபத்தில் வந்தவனும், வணக்க*

[illegible]

[illegible]

முடையவனும், சிஷ்யன் அல்லது புத்ரனுமான ப்ராம்ஹணனுக்கு, அந்த ஸ்நான விதியைத் தெரிந்தவனான ப்ராம்ஹணன் ஸ்நானத்தைச் செய்விக்கவேண்டும். அதன் மந்த்ரங்கள் —'தாக்ஷாயணமயை: + அச்சித்ரமஸ்து' என்றவை. இவற்றின் பொருள்—'ஸ்வர்ணமயமான குடங்களாலும் மந்த்ரத்துடன் கூடிய ஜலங்களாலும் மங்களம் புண்யாஹமிவைகளாலும், ஸ்நானத்தை விரும்பியவர்க்கு ஸ்நானமிருக்கக் கடவது.. முதலில் மிகுந்த குணங்களையுடைய ஜலத்தையுடைய ப்ரபாஸத்திலும், மத்யமான புஷ்கரத்திலும், கங்காத்வாரத்திலும், கனகலத்துடன் கூடிய ப்ரயாகத்திலும், கோகர்ணத்திலும், கயையிலும், சந்த்ரன் ராகுவினால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும்போதும், ஸூர்ய க்ரஹணத்திலும், குழந்தையைவிடப் பேதமில்லாததால், இவனுக்கு ப்ரஸித்தங்களும், மூன்றுலகங்களாலும் அறியப்பட்டவையுமான இவைகளால் குறைவிலாத ஸ்நானமுண்டாகக் கடவது' என்பது. இந்த ஸாரஸ்வத தீர்த்தத்தை அடைந்து ஸந்துஷ்ட சித்தனாய் ஆகவேண்டும். ஸர்வதீர்த்தங்களிலும ஸ்நானம் செய்வதைவிட வித்வான்களின் வசனம் சுத்தமானதல்லவா.

வ்யாஸர்:— சுத்தமான ஸ்தலத்திலிருந்து ம்ருத்தை க்ரஹித்து, பூதேவதாகமான மந்த்ரங்களால் தேஹத்தில் பூசிக்கொள்ள

𑌵𑌨𑌮𑍍 । 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌰𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌮𑍃𑌣𑍍𑌮𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' ॥ 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 𑌹𑌨 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥ '𑌗𑍋𑌪𑌾𑌦𑌰𑌜 𑌆𑌦𑌾𑌯 𑌗𑍋𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌧𑌃 । 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌥 𑌤𑌦𑌾𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌯𑌵𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌃 । 𑌆𑌤𑌪𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌨𑍀𑌲𑌜𑍀𑌮𑍂𑌤𑌸𑌂𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌗𑌦𑌾𑌪𑌦𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌵𑌨𑌮𑌾𑌲𑌿𑌨𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍋𑌦𑌕𑌜𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿 ॥ 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌾𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌮𑍍 । 𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌵𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌮𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

வேண்டும். 'ம்ருத்திகேஹநமேபாபம' என்பது முதலியவை பார்த்திவஸம்யுக்த மந்த்ரங்களாம். பசுவின் குளம்பிலிருந்து தூளியை எடுத்து கோஸாவித்ரியை ஜபிக்க வேண்டும். அறிந்தவன் பிறகு அந்தத் தூளியை அங்கங்களில் பூசிக்கொண்டால், அது வாயவ்யஸ்நானம் எனச் சொல்லப்படுகிறது. உத்தராயணத்தில் வெயிலுடன் மழை பொழியும்போது, அதனால் ஸ்நானம் செய்வது திவ்யஸ்நானம் எனப்படுகிறது. ஸகல ப்ராணிகளின் ஹ்ருதயத்திலிருப்பவனும், ஸூர்யமண்டலத்திலிருப்பவனும், கருமேகம் போன்றவனும், நான்கு கைகளுடையவனும், சங்கம், சக்ரம், கதை, பத்மம் இவைகளைத் தரித்தவனும், வனமாலையணிந்தவனுமான வாஸுதேவனை த்யானித்து, அவனது பாதத்தினின்று பெருகும் ஜலத்தின் தாரை, தனது சிரஸ்ஸில் விழுந்து, ப்ரம்ஹரந்த்ரத்தின் வழியாய் தன் சரீரத்திற்குள் நுழைவதாய் த்யானிக்கவேண்டும். அந்தத் தாரையால் தன் தேஹம் முழுவதும் அலம்பப்பட்டதாய் த்யானிக்கவேண்டும். சிறந்ததான இந்த ஸ்நானம், ஆயிரம் மந்த்ரஸ்நானத்தைவிட அதிகமென மதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் ஸ்நானம் செய்தால் எல்லாப்பாபங்களாலும் அவச்யம் விடுபடுவான்.

கௌர்மபுராணே—

'அஶுசிஶ்சேத் ஸமர்த்தோ ஹி ஸ்நாநமேவ ஸமாசரேத் ।
ப்ராஹ்மாதீந்யப்யஶக்தௌ து ஸ்நாநாந்யாஹுர்மநீஷிண:'
இதி ॥

ஜாபாலி:—

'அஶிரஸ்கம் பவேத் ஸ்நாநம் ஸ்நாநாஶக்தௌ து கர்மிண: । தஸ்யாப்யஸாமர்த்யயோகே மந்த்ரஸ்நாநாதிகம் சரேத்'
இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'அஸாமர்த்யாச்சரீரஸ்ய வைஷம்யாத்தேஶகாலயோ: ।
ஸ்நாநாந்யேதாநி துல்யாநி வாருணேந பவந்தி ஹி' இதி ॥

மநு:—

'ப்ரபு: ப்ரதமகல்பஸ்ய யோऽநுகல்பேந வர்ததே । ந ஸாம்பராயிகம் தஸ்ய துர்மதேர்வித்யதே பலம்'
இதி ॥ ஸாம்பராயிகம் = ஆமுஷ்மிகம் ॥

இதி கௌணஸ்நாநாநி ॥

கூர்ம புராணத்தில்:— அசுத்திஏற்பட்டால் வாருணஸ்நானத்தையே செய்யவேண்டும். அதில் சக்தியில்லாவிடில் ப்ராம்ஹாதி ஸ்நானங்களை விதவான்கள் சொல்லுகின்றனர்.

ஜாபாலி:—கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்கு வாருண ஸ்நானத்தில் சக்தி இல்லாவிடில் தலையை முழுக்காமல் கழுத்துவரையில் நனைத்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும் அதிலும் சக்தியில்லாவிடில் மந்த்ர ஸ்நானம் முதலியதைச் செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— சரீரத்தின் ஸாமர்த்யமின்மையாலும், தேசகாலங்களின் ஒற்றுமையில்லாததாலும், இந்த ஸ்நானங்களும் வாருண ஸ்நானத்திற்குச் சமமாய் ஆகின்றன.

மனு:— முக்ய கல்பத்தை அனுஷ்டிப்பதற்குச் சக்தனயிருந்தும் எவன் அனுகல்பத்தில் ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ அந்தத் துர்ப்புத்திக்குப் பாரலௌகிகமான பலம் இல்லை.

கௌணஸ்நானம் முற்றிற்று.

ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரதா⁴ரணவிதி⁴: ॥

அதோ²ர்த்⁴வபுண்ட்³ரதா⁴ரணவிதி⁴: ॥ தத்ர வாஸுதே³வோபநிஷத்—

‘ததோ கோ³பீசந்த³நம் நமஸ்க்ருத்யோத்³த்⁴ருத்ய, கோ³பீசந்த³ந பாபக்⁴ந விஷ்ணுதே³ஹஸமுத்³ப⁴வ । சக்ராங்கித நமஸ்துப்⁴யம் தா⁴ரணாந்முக்திதோ³ ப⁴வ ॥ இமம் மே க³ங்க³ இதி ஜலமாதா³ய விஷ்ணோர்நுகமிதி மர்த³யேத் । அதோ தே³வா அவந்து ந இத்யேதாபி⁴ர்ருக்³பி⁴ர்விஷ்ணுகா³யத்ர்யா ச த்ரிவாரமபி⁴மந்த்ர்ய, ஶங்க²சக்ரக³தா³பாணே த்³வாரகாநிலயாச்யுத । கோ³விந்த³ புண்ட³ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாக³தம்’ இதி மாம் த்⁴யாத்வா க்³ருஹஸ்தோ² லலாடாதி³ஷு த்³வாத³ஶஸ்தா²நேஷ்வநாமிகாங்கு³ல்யா விஷ்ணுகா³யத்ர்யா கேஶவாதி³நாமபி⁴ர்வா தா⁴ரயேத் । ப்³ரஹ்மசாரீ வாநப்ரஸ்தோ² வா லலாடகண்ட²ஹ்ருத³யபா³ஹு

ஊர்த்வ புண்ட்ர தாரண விதி.

இனி ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதின் விதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

வாஸுதேவோபநிஷத் :— பிறகு கோபீசந்தனத்தை நமஸ்கரித்து, எடுத்து ‘கோபீ சந்தன+முக்திதோபவ’ என்று ப்ரார்த்திக்கவும். இதன் பொருள்— ‘பாபத்தை அகற்றுவதும், விஷ்ணுதேஹத்திலுண்டாகியதும், சக்ரத்தால் அடையாளமிடப்பட்டதுமான ஓ கோபீசந்தன! உனக்கு நமஸ்காரம். உன்னைத்தரிப்பதால் முக்தியை அளிப்பாயாக’ என்பது, ‘இமம்மே கங்கே’ என்பதால் ஜலத்தை எடுத்து, ‘விஷ்ணோர்நுகம்’ என்பதால் தேய்க்கவேண்டும். ‘அதோதேவா:’ என்பது முதலிய ருக்குகளாலும், மூன்று தடவை விஷ்ணுகாயத்ரியாலும் அபிமந்த்ரித்து, ‘சங்க சக்ர+சரணாகதம்’ என்று என்னை (விஷ்ணுவை) த்யானித்து நெற்றி முதலிய 12–இடங்களில் அநாமிகாவிரலால், விஷ்ணுகாயத்ரியாலாவது, ‘கேசவ’ முதலிய 12–நாமங்களாலாவது க்ருஹஸ்தன் தரிக்கவும். ப்ரம்ஹசாரியாயினும், வானப்ரஸ்தனாயினும், நெற்றி, கழுத்து, மார்பு,

ऊर्ध्वं वैष्णव्या गायत्र्या कृष्णादिनामभिर्वा धारयेत्। यतिस्तर्जन्या शिरोललाटहृदयेषु प्रणवेन धारयेत्। परमहंसो ललाटे प्रणवेन एकमूर्ध्वपुण्ड्रं धारयेत्। तत्र दीपप्रकाशं स्वात्मानं 'ब्रह्माहमस्मि' इति भावयन् योगी सायुज्यमवाप्नोति॥ ऊर्ध्वदण्डोर्ध्वरेताश्च ऊर्ध्वपुण्ड्रोर्ध्वयोगवान्। ऊर्ध्वं पदमवाप्नोति यतिरूर्ध्वचतुष्कवान्॥ ब्राह्मणानां तु सर्वेषां वैदिकानामनुत्तमम्। गोपीचन्दनवारिभ्यामूर्ध्वपुण्ड्रं विधीयते॥ यो गोपीचन्दनाभावे तुलसीमूलमृत्तिकाम्। मुमुक्षुर्धारयेन्नित्यमपरोक्षात्मसिद्धये' इति॥

महोपनिषदि—

'ऊर्ध्वपुण्ड्रः परमेशितारं नारायणं

கைகளின் மேல்பாகம இவைகளில் விஷ்ணுகாயத்ரியாலாவது, 'க்ருஷ்ண' முதலிய ஐந்து நாமங்களாலாவது தரிக்கவேண்டும். யதி, தர்ஜனீ விரலால், தலை, நெற்றி, மார்பு இவைகளில் ப்ரணவத்தால் தரிக்கவும். பரமஹம்ஸன், நெற்றியில், ப்ரணவத்தால் ஒரு ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். அதில் தீபம் போல் ப்ரகாசிக்கும் தன் ஆத்மாவை த்யானித்து 'ப்ரம்ஹாஹமஸ்மி' என்று பாவிப்பவனாகிய யோகீ எனது ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான். தண்டம், ரேதஸ், புண்ட்ரம், யோகம் என்ற இந்த நான்கையும் ஊர்த்வமாய் உடைய யதி ஊர்த்வமான (உயர்ந்ததான) பதத்தை அடைகிறான். வைதிகரான ப்ராம்ஹணர் எல்லோருக்கும் கோபீசந்தனம் ஜலம் இவைகளால் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. எவன் முமுக்ஷுவோ அவன் கோபீசந்த்னம் இல்லாவிடில், துளஸியின் அடியிலுள்ள ம்ருத்திகையை, அபரோக்ஷாத்மக்ஞானஸித்திக்காகத் தரிக்கவேண்டும்.

மஹோபநிஷத்தில் :— மனிதன், ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரித்தவனாய், பரமேச்வரனும், ஸாங்க்ய யோக சாஸ்த்ரங்களால் அறியக்கூடியவனுமான நாராயணனை த்யானித்தால், ஸகல

𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌗 | 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌨𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌪𑌾𑌶𑍈𑌰𑌿𑌹𑍈𑌵𑍈𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌕𑌠𑌶𑌾𑌖𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿—

'𑌯𑌸𑍍𑌤𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑍋 𑌯𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌮𑍀𑌶𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 | 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌦𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌯𑍋 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌆𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍇— '𑌹𑌰𑍇𑌃 𑌪𑌦𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌰𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌯𑍋 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍁𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌲𑌿𑌖𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 | 𑌉𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌮𑍍— '𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍁𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ||

ஸம்ஸார பாசங்களாலும் விடுபடுவான். இங்கேயே விஷ்ணுவையும் அடைவான்.

கடசாகையிலும் :— எவன் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரித்தவனாய், சக்ரஹஸ்தனும், ஈசனும், பரனும், எப்பொழுதும் ஹ்ருதயத்திலிருப்பவனும், பரத்திற்கும் பரனும், மஹத்திற்கும் மஹானுமான விஷ்ணுவை ப்ரணவ மந்த்ரத்தால் த்யானிக்கின்றானோ அவன் மஹாத்மா எனப்படுகிறான்.

ஆதர்வணத்திலும் :— எவன் தனக்கு நன்மைக்காக, ஹரியின் பாதம் போன்றதும், நடுவில் சித்ரமுள்ளதுமான ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றானோ அவன் பரமாத்மாவுக்கு ப்ரியனாய் ஆகிறான், அவன் புண்யமுடையவனாகிறான், அவன் முக்தியடைபவனாகிறான்.

இங்கு உபப்ரும்ஹணங்களான (அர்த்தத்தை நிர்ணயிக்கின்ற) ஸ்ம்ருதி புராண வசனங்கள் எழுதப்படுகின்றன. அந்த ஸ்ம்ருதி புராண வசனங்கள் வேதத்திற்கு உபப்ருஹ்மணங்கள் என்பதும் மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது, 'இதிஹாஸத்தாலும், புராணத்தாலும், வேதார்த்தத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டும்' என்று.

स्कान्देऽपि — 'पुराणैरेव विस्पष्टो वेदा- र्थो ज्ञायते यतः । बिभेति मानवाद्वेदः पुरा- णाभ्यासवर्जितात्' इति ॥

सुदर्शनाचार्येऽपि —

'वेदार्थनिर्णयविधौ हि पुराणमङ्गं निर्णीत- वेदविषयाः स्मृतयो भवन्ति' इति ॥

सूतसंहितायामपि —

'अनेकशाखासापेक्षे वैदिकार्थविनिर्णये । स्वबुद्धिकल्पितान्न्यायात् श्रेयो ह्युपबृंहणम्' इति ॥

विष्णुस्मृतौ —

'उपवीतं शिखाबन्धं ऊर्ध्वपुण्ड्रं विना कृ- तम् । अपवित्रकृतं कर्म विप्रस्य विफलं भवेत् ॥ (१) यज्ञो दानं जपो होमः स्वाध्यायः पितृतर्प- णम् । भस्मीभवति तत्सर्वं ऊर्ध्वपुण्ड्रं विना कृ-

---

ஸ்காந்தத்திலும் :— வேதத்தின் அர்த்தம், புராணங்களாலேயே ஸ்பஷ்டமாய் அறியப்படுகிறதல்லவா. புராணத்தைப் படிக்காத மனிதனிடமிருந்து வேதம் பயப்படுகின்றது.

ஸுதர்சனாசார்யரும் :— வேதார்த்தத்தை நிச்சயிக்கும் விஷயத்தில் புராணம் அங்கமாகும். ஸ்ம்ருதிகள், வேதத்திலுள்ள விஷயங்களை நிர்ணயம் செய்பவையாய் இருக்கின்றன.

ஸூதஸம்ஹிதையிலும் :— அநேக சாகைகளை அபேக்ஷித்து நிற்கும் வேதார்த்தத்தின் நிர்ணயத்தில், தன் புத்தியால் கல்ப்பிக்கப்பட்ட ந்யாயத்தைக்காட்டிலும், உபப்ரும்ஹணம் மிகப் பெரியதல்லவா.

விஷ்ணுஸ்ம்ருதியில் :— உபவீதம், சிகையைக் கட்டுதல், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் இவை இல்லாமலும், பவித்ரமில்லாமலும் செய்த, ப்ராம்ஹணனின் கர்மம் பலமற்றதாகும். யாகம், தானம், ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், பித்ருதர்ப்பணம் இவை ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாமல் செய்யப்பட்டால், அவை முழுதும் சாம்பலாய் ஆகின்றன. அசுத்தன் ஆனாலும், ஆசாரமற்றவன்

தம் ॥ அஶுசிர்வாப்யநாசார: மநஸா பாபமாசரந் ।
ஶுசிரேவ பவேந்நித்யம் ஊர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய தாரணாத்’
இதி ॥

வ்யாஸ:—

‘உபவீதவிஹீநேந பவித்ரரஹிதேந ச । ததோர்த்வபுண்ட்ரஹீநேந யத்க்ருதம் தந்நிரர்த்தகம்’ இதி ॥

மார்க்கண்டேய:—

‘அமந்த்ரேண க்ருதம் கர்ம ஹ்யபவித்ரேண வா க்ருதம் ।
ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விநா வாऽபி கர்ம யச்ச த்விஜை: க்ருதம் ॥
தத்ஸர்வமாஸுரம் வித்யாத் கர்தாऽபி நரகம் வ்ரஜேத்’
இதி ॥

தக்ஷ:—

‘குஶபாணிஸ்ஸதா கார்யாத் ஸோத்தரீயோர்த்வபுண்ட்ரயுக் । வேதோக்தமகிலம் வித்வாந் அந்யதா ஸ்யாந்நிரர்த்தகம்’ இதி ॥

மரீசி:—

‘பவித்ரகர: ஸ்வஸ்த: ஸோத்தரீயோர்த்வபுண்ட்ரயுக் ।

ஆனாலும், மனதால் பாபத்தைச் செய்பவனானாலும், ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரித்தால் எப்பொழுதும் சுத்தனாகவே ஆகிறான்.

ப்ருகு :—உபவீத மில்லாதவனாலும், பவித்ர மில்லாதவனாலும், ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாதவனாலும் எக்கார்யம் செய்யப் பட்டதோ அது வீணாகும்.

மார்க்கண்டேயர் :— மந்த்ர மில்லாமலும், பவித்ரமில்லாமலும், ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாமலும் ப்ராம்ஹணரால் செய்யப்பட்ட கர்மம் எதுவோ அது முழுவதும் ஆஸுரம் என்று அறியவும். செய்தவனும் நரகத்தை அடைவான்.

தக்ஷர் :—அறிந்தவன், எப்பொழுதும், வேதத்திற் சொல்லிய எல்லாக் கர்மத்தையும், தர்ப்பபாணியாயும், உத்தரீயமுடையவனாயும், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரித்தவனாயும் செய்ய வேண்டும். இல்லாவிடில் அக்கர்மம் வீணாகும்.

மரீசி :— ப்ராம்ஹணன், ப்ரதிதினம், பவித்ரம் தரித்தவ

கார்யோர்த்வதாரணம் கர்ம வேதோக்தம் விப்ரஸத்தமை: । ஸர்ப்பம் த்ருஷ்ட்வா யதா லோகே தர்துரா பயவிஹ்வலா: । ஊர்த்வபுண்ட்ராங்கிதம் தத்வத் கம்பந்தே யமகிங்கரா:’ இதி ।

வ்யாஸ:—

‘ஜாஹ்நவீதீரஸம்பூதாம் ம்ருதம் மூர்த்நா பிபர்தி ய: । பிபர்தி ரூபம் ஸோऽர்கஸ்ய தமோநாஶாய ஸ ஸ்ம்ருத: ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ம்ருதா ஶுத்தம் லலாடே யஸ்ய த்ருஶ்யதே । ஸ சண்டாலோऽபி ஶுத்தாத்மா பூஜ்ய ஏவ நஸம்ஶய:’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரே—

‘ஸ்வாத்யாயே போஜநே சைவ ஹோமே ஶுபே ச கர்மணி । ஊர்த்வபுண்ட்ரதரோ பாவ்யோ ரக்ஷஸாம் சாபநுத்தயே’ இதி ॥

ஆத்ரேயே— ‘ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஹீநம் யச் சரீரம் ஶவஸந்நிபம் । ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஹீநந்து ஶ்வாகதிவ ஸ

னையும், ஸ்வஸ்தசித்தனையும், உத்தரீயமுடையவனையும், ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரித்தவனையும், வேதத்திற் சொல்லிய கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். உலகில் தவளைகள் பாம்பை கண்டால் எவ்விதம் பயத்தால் ஏங்கியவையாய் நடுங்குகின்றனவோ, அவ்விதம், யமகிங்கரர்கள், ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக் கண்டால் பயந்து நடுங்குகின்றார்கள்.

வ்யாஸர் :—கங்கைக் கரையிலுள்ள ம்ருத்திகையைச் சிரஸ்ஸினால் எவன் தரிக்கின்றானோ அவன், இருளை அழிப்பதற்காக ஸூர்யனின் ரூபத்தைத் தரிக்கின்றான் என்று நினைக்கப்படுகிறான். எவனின் நெற்றியில், ம்ருத்திகையால் சுத்தமான ஊர்த்வபுண்ட்ரம் காணப்படுகிறதோ, அவன் சண்டாளனாயினும், சுத்தனையும், பூஜ்யனையும் ஆகிறான். ஸம்சயமில்லை.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில் :— அத்யயனம், போஜனம், ஹோமம், மங்களகார்யம் இவைகளில் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தவனாய் இருக்கவேண்டும். இது ராக்ஷஸர்களை அகற்றுவதற்காகவுமாம்.

ஆத்ரேயத்தில் :— ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாத சரீரம் எதுவோ அது சவத்திற்குச் சமமாகும். ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாத

त्यजेत् ॥ ऊर्ध्वं नयति यत्पुण्ड्रं प्राणिनः पाप-कारिणः । तस्मात्तदूर्ध्वपुण्ड्रमिति तस्मात्तद्धारयेद्द्विजः' इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

'विष्ण्वर्पणविहीनं यत् पवित्ररहितं तथा ।
उत्तरीयोर्ध्वपुण्ड्राभ्यां रहितं तन्निरर्थकम् ॥
होमे जपादिसमये सायंप्रातस्समाहितः । ऊर्ध्वपुण्ड्रधरो विप्रो भवेच्छुद्धो नान्यथा । निरूर्ध्वपुण्ड्रो न भवेदेकक्षणमपि द्विजः । वैष्णवश्च विशेषेण सर्वकर्माणि साधयेत् ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रं ललाटे तु कुर्वीत चतुरङ्गुलम् । उदरे हृदि कण्ठे च दशाष्ट चतुरङ्गुलान्' इति ॥

आग्निवेश्यायनिः —

'ऊर्ध्वपुण्ड्रं ब्राह्मणो विद्वान् लीलयापि न

வனை ச்வபாகனைப்போல் பரிஹரிக்கவேண்டும். பாபம் செய்யும் ப்ராணிகளையும் எந்தப் புண்ட்ரம் உயர்ந்த பதத்தை அடைவிக்கின்றதோ அதனால் அதற்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரம் எனப்பெயர். ஆகையால் ப்ராம்ஹணன் அதைத் தரிக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— விஷ்ணுவுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்படாததும், பவித்ரமில்லாததும, உத்தரீயமில்லாததும், ஊர்த்வபுண்ட்ர மில்லாததுமான கர்மம் வீணாகும். ஹோமம் பூஜை முதலிய ஸமயத்திலும், மாலையிலும், காலையிலும், கவனமுடையவனாய் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கும் ப்ராம்ஹணன் சுத்தனாவான். இல்லாவிடில் சுத்தனாகான். ப்ராம்ஹணன் ஒருகாலும் ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாதவனாய் இருக்கக்கூடாது. வைஷ்ணவனானால் அவச்யம் தரிக்கவேண்டும். அவன் ஸகல கர்மங்களிலும் அர்ஹனாவான். ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை நெற்றியில் நாலங்குலமளவும், வயிற்றில் பத்து அங்குலமளவும், மார்பில் எட்டங்குலமளவும், கழுத்தில் நாலங்குலமளவுமாய்த் தரிக்கவேண்டும்.

ஆக்னிவேச்யாயனி :— அறிந்த ப்ராம்ஹணன், விளையாட்

𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 । 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇—

'𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌤𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌫𑌲𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍—

'𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 । 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍇𑌶𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥ 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌨𑌦𑍀𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌮𑌮 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌤𑍀𑌰𑍇 𑌚 𑌵𑌲𑍍𑌮𑍀𑌕𑍇 𑌤𑍁𑌲𑌸𑍀𑌮𑍂𑌲𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍇 ॥ 𑌮𑍃𑌦 𑌏𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑌨𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌃 । 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑌂

டாகவும் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கக்கூடாது. ப்ராம்ஹணன், முயற்சியுடன் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை நன்றாய்த் தரிக்கவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்காதவனின் ச்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களெல்லாம் பலனற்றதும் பாதிக்கப் பட்டவைகளுமாகின்றன.

புராணங்களுள், ப்ரம்ஹாண்ட புராணத்தில், ப்ரம்ஹாவைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்,

பகவான் :— ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் அளவுகளையும், த்ரவ்யங்களையும், விரல்களின் பேதங்களுடன், வர்ணங்களையும், மந்த்ரங்களையும், தேசங்களையும், பலன்களையும் சொல்லப் போகிறேன். மலையின் உச்சியிலும், நதிக்கரையிலும், எனது க்ஷேத்ரத்திலும், ஸமுத்ரக்கரையிலும், புற்றிலும், துளசியின் அடியிலும் உள்ள ம்ருத்திகைகள் க்ரஹிக்கத்தகுந்தவை. மற்ற ம்ருத்திகைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும். கறுப்பானது சாந்தியைக் கொடுப்பதாகும். சிவப்பு வச்யகாரமாம். மஞ்சள் நிறம் லக்ஷ்மியைச் செய்யும். வெளுப்பு வைஷ்ணவம் எனப்படுகிறது. பெருவிரல் புஷ்டியைக் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. நடுவிரல் ஆயுளைக்கொடுப்பதாகும். அனுமிகாவிரல் நித்யமும் அன்னத்தைக் கொடுப்பதாம். ஆள்காட்டி விரல் முக்தியை அளிப்பதாம். இந்த விரல்களிலொன்றினால் தரிக்கவேண்டும். நகங்க

𑌰𑍇𑌖𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌤𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌹𑌰𑍇𑌰𑍍𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌪𑌾𑌷𑍍𑌣𑌿𑌕𑌃
𑌰𑍇𑌖𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌨𑌿𑌰𑍍
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌦𑍂𑌷𑌿𑌣𑍀 । 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌹𑍇𑌤𑌵𑍇
𑌕𑌾𑌰𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌖𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌦𑍀𑌪𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌾
𑌪𑌿 𑌵𑍇𑌣𑍁𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌕𑍁𑌲𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂
𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌮𑍁𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌚 ॥ 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌾𑌪𑌿
𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌕𑌾𑌰𑌮𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌦𑌶𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋𑌤𑍍𑌤
𑌮𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌨𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌷𑍍𑌟𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌮𑌤𑌃
𑌪𑌰𑌮𑍍 । 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌷𑌟𑍍𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍌𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃
𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌚𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍈𑌃 𑌪𑍌𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂
𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌮𑌥𑍋𑌦𑌰𑍇 ॥
𑌮𑌾𑌧𑌵𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌕𑍂𑌪𑌕𑍇 । 𑌉𑌦
𑌰𑍇 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑍍𑌯𑌯𑌾 । 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾
𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌰𑌿
𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌵𑌾𑌮𑍇 𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌮𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌧𑌰𑌂

ளால் தொடக்கூடாது. வர்த்தி தீபம் போலாவது, மூங்கில் இலைபோலாவது, தாமரையின் மொக்குப்போலாவது, ஆம்பல் புஷ்பம்போலாவது, மீன், ஆமை, சங்கு இவைகளின் ஆகாரம் போலாவது, புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவும். பத்தங்குலப்ரமாண முள்ளது மிக உத்தமமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஒன்பது அங்குலமுள்ளதும், எட்டு அங்குலமுள்ளதும், ஏழு, ஆறு, ஐந்து அங்குலமுள்ளதும் என்று மூன்று விதம் மத்யமம். நான்கு, மூன்று, இரண்டு அங்குலமுள்ள மூன்றுவிதமும் கனிஷ்டமாகும். நெற்றியில் கேசவ என்றும், வயிற்றில் நாராயண என்றும், மார்பில் மாதவ என்றும், கழுத்துப்பள்ளத்தில் கோவிந்த என்றும், வயிற்றில் வலது பாகத்தில் விஷ்ணு என்றும், வலது கையில் மதுஸூதன என்றும், வலது கண்டதேசத்தில் த்ரிவிக்ரம என்றும், வயிற்றின் இடது பாகத்தில் வாமன என்றும், இடது கையில் ஸ்ரீதர என்றும், இடது கண்டத்தில் ஹ்ருஷீகேச என்றும், முதுகில் பத்மநாப என்றும், கழுத்தின் பின்புறத்தில் தாமோதர என்றும் பன்னிரண்டு நாமங்களை உச்ச

बाहुके वामे हृषीकेशं तु कण्ठके । पृष्ठे तु पद्मनाभं तु ककुद्दामोदरं स्मरेत् । द्वादशैतानि नामानि वासुदेवेति मूर्धनि । पूजाकाले च होमे च सायंप्रातस्समाहितः ॥ नामान्युच्चार्य विधिना धारयेदूर्ध्वपुण्ड्रकम् ॥ ऊर्ध्वपुण्ड्रधरो मर्त्यो म्रियते यत्र कुत्रचित् । श्वपाकोऽपि विमानस्थो मम लोके महीयते' इति ॥

वामनपुराणेऽपि नारदं प्रति भगवानाह—

'श्रुतिस्मृत्युक्तमार्गेण मृदो धारणमुच्यते । शृणु वत्स विधानेन मृत्स्नाधारणमुत्तमम् ॥ मम क्षेत्रे कुरुक्षेत्रे पुण्यक्षेत्रे तथैव च । पर्वताग्रे नदीतीरे तुलसीमूलमाश्रिते ॥ अश्वत्थबिल्ववल्मीकपनसाश्रयाः । एतेषु मृत्तिकाः ग्राह्या यथाविधि समाहरेत्' इत्यादि ॥

ரித்துத் தரிக்கவும். வாஸுதேவ என்ற நாமத்தை உச்சரித்துத் தலையில் தரிக்கவும். கவனமுள்ளவனாய் மாலையிலும் காலையிலும் பூஜாகாலத்திலும், ஹோமகாலத்திலும் நாமங்களை உச்சரித்து விதிப்படி ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவும். ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரித்தவன் எந்தெந்த இடத்திலாவது மரித்தாலும், அவன் ச்வபாகனாயினும் விமானத்திலிருப்பவனாய் எனது உலகத்தில் சிறப்புறுகிறான்.

வாமன புராணத்திலும், நாரதனை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்,

பகவான் :— ச்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்ட விதிப்படி ம்ருத்திகையின் தாரணம் சொல்லப்படுகிறது. ஓவத்ஸ? விதிப்படி சிறந்ததான ம்ருத்திகாதாரணத்தைக் கேட்பாய். எனது க்ஷேத்ரம், குருக்ஷேத்ரம், புண்யக்ஷேத்ரம், மலையின் உச்சி, நதியின்கரை, துளஸியின் மூலம், அரசு, பில்வம், புற்று, முசிழ், பலா இவைகளின் மூலம் என்ற இடங்களில் ம்ருத்திகைகள் க்ராஹ்யங்களெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. விதிப்படி அவைகளைக் கொண்டு வரவும். என்பது முதலியவை சொல்லப்பட்டுள்ளன.

𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇—

𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌵 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌤𑌿 । 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌭𑌵𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ॥ 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑍇 𑌸𑍁𑌮𑌨𑍋𑌹𑌰𑍇 । 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌃 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌤𑍁 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍃𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌿𑌰𑌂 𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍 ॥ 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌫𑌲𑌾𑌪𑍍𑌤𑌯𑍇 ॥ 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌦𑌾𑌨𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌜𑌪𑍋 𑌹𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌰𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃 । 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌯𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍁

பாத்மத்திலும்:— ஓ பார்வதி! ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் மஹிமையை உனக்குச் சொல்வேன். ப்ராஹ்மணன் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதாலேயே ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவான். விசாலமும் அழகியதுமான ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் நடுவில், தேவதேவனான விஷ்ணு லக்ஷ்மியுடன் வீற்றிருக்கிறார். ஆகையால் எவன் சரீரத்தில் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவன் தேஹம், விசாலமும் சுபமுமாகிய விஷ்ணுவின் ஆலயமாகிறது. ப்ராம்ஹணன், மூன்று ஸந்த்யைகளிலும், ஸகல பாபங்களையுமகற்றுவதற்கும், இஷ்டாபூர்த்த பலன்களைப் பெறுவதற்கும் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். எவன், யக்ஞம், தானம், தபஸ், ஜபம், ஹோமம் முதலிய இவைகளை ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரித்தவனாய்ச் செய்கின்றானோ அவனது புண்யம் அழிவற்றதாகும். எவன் ஊர்த்வ புண்ட்ரமில்லாதவனாய் எந்தக் காரியத்தையாவது செய்கின்றானோ, அவனது இஷ்டாபூர்த்தம் முதலியவெல்லாம் பலனற்றனவாகும். ஸம்சயமில்லை. மனுஷ்யரின் எந்தச் சரீரம் ஊர்த்வ புண்ட்ரமில்லாமலிருக்கிறதோ அதைப் பார்க்கவே கூடாது. அது ச்மசானத்திற்குச் சமமானதால். எவுன் ஊர்த்வ புண்ட்ரமில்லாமல் ஸந்த்யாவந்தனம்

ஷ்ட்ராணாம் ஊர்த்வபுண்ட்ரவிவர்ஜிதம் । த்ருஷ்டவ்யம் நைவ தஸ்யாஸ்யம் ஶ்மஶானஸத்ருஶம் பவேத் ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரவிஹீநோ யஸ்ஸந்த்யாகர்மாதிகம் சரேத் । தத்ஸர்வம் ராக்ஷஸைர் நீதம் நரகம் சாதிகச்சதி ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்விஜஃ கார்யம் ஶ்யாமயா பீதயா ம்ருதா । ஶ்வேதம்ருத்திகயா தார்யம் வைஷ்ணவைஸ்து விஶேஷதஃ' இதி ॥

நாரதீயே—

'ஊர்த்வபுண்ட்ரம் யஃ குருதே துலஸீமூலம்ருத்ஸ்நயா । தஸ்யைவ நேத்ரம் தஸ்ய ஸ்யாச்சந்த்ரரேகாம் பிப்ருயாச்சிரஃ ॥ ப்ராஹ்மணஸ்யோர்த்வபுண்ட்ரம் ஸ்யாத் க்ஷத்ரியஸ்யார்த்தசந்த்ரகம் । வைஶ்யஸ்ய வர்த்துலாகாரம் ஶூத்ரஸ்ய த்ரிபுண்ட்ரகம் ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்விஜஃ குர்யாத் வாரிம்ருத்பஸ்மசந்தநைஃ । ஜபகாலே ம்ருதா குர்யாத் ஸந்த்யாகாலே து வாரிணா ॥ பஸ்மநா ஹோமகாலே து சந்தநம் ஸார்வகாலிகம்' இதி ॥

முதலியதைச் செய்கின்றானோ, அவனது கர்மமெலாம் ராக்ஷஸ ரால் அபஹரிக்கப்படுகிறது. அவனும் நரகத்தை அடைகிறான். ப்ராம்ஹணர்கள், கறுப்பு அல்லது மஞ்சள் நிறமுள்ள ம்ருத்திகையால் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும். வைஷ்ணவர்கள் அவச்யம் வெளுப்பான ம்ருத்திகையால் தரிக்கவேண்டும்.

நாரதீயத்தில்:—எவன், துளஸீ மூலத்திலுள்ள ம்ருத்திகையால் ஊர்த்வபுண்டரத்தைத் தரிக்கின்றானோ, அவனுக்கு நெற்றியிலேயே ஒரு கண் உண்டாகும். அவன், தலையில் சந்த்ரனின் கலையைத்தரிப்பான். ப்ராமஹணனுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், க்ஷத்ரியனுக்குப் பாதிச்சந்த்ரன்போன்ற புண்ட்ரமும், வைச்யனுக்கு வர்த்துளமான புண்ட்ரமும், சூத்ரனுக்கு த்ரிபுண்ட்ரமும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ராம்ஹணன், ஜலம், ம்ருத்திகை, பஸ்மம், சந்தனம் இவைகளால் ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும். ஜபகாலத்தில் ம்ருத்திகையாலும், ஸந்த்யாகாலத்தில் ஜலத்தாலும், ஹோமகாலத்தில் பஸ்மத்தாலும், சந்தனத்தால் எல்லாக்காலங்களிலும் தரிக்கவேண்டும்.

விஷ்ணுதர்மோத்தரே —

'பிபர்த்தி திலகே மூர்த்நி ஜாஹ்நவீதீரம்ருத்திகாம் ।
பிப்ருயாச்சக்ஷுர்லலாடே து மூர்த்நேந்தோ: பிப்ருயாச்ச கலாம் ॥
கங்காம்ருதோர்த்வபுண்ட்ரம் து யோ பிபர்த்தி நரோ யதா ।
ததைவ தஸ்ய பிதர: ப்ரஹ்மலோகமவாப்நுயு: ॥ கங்கா
கூலம்ருதா யஸ்து பிப்ருயாதூர்த்வபுண்ட்ரகம் । ததங்கம்
யே நிரீக்ஷந்தே தே யாந்தி த்ரிதிவம் நரா:' இதி ॥

வாஸிஷ்டே —

'ஊர்த்வபுண்ட்ரம் து விப்ராணாம் ஸததம் ஶ்ருதி
சோதிதம் । முமுக்ஷுபிர்விநீதாத்மைர் நித்யமேதத்ஸமா
ஹிதை: ॥ ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹஸ்தோ வா வாநப்ரஸ்தோऽத வா
யதி: । அவஶ்யம் தாரயேத் புண்யம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ஸு
ஶோபநம் ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்விஜ: குர்யாத் தண்டாகாரம்
ஸுஶோபநம் । மத்யச்சித்ரம் வைஷ்ணவஸ்து நமோந்தை:
கேஶவாதிபி:' இதி ॥

விஷ்ணு தர்மோத்தரத்தில் :— *கங்கையின் கரையிலுள்ள ம்ருத்திகையை, நெற்றியிலும், சிரஸ்ஸிலும் எவன் தரிக்கின்றானோ அவன், நெற்றியில் கண்ணையும், தலையில் சந்த்ரனின் கலையையும் தரிப்பான். எவன் கங்கையிலுள்ள ம்ருத்திகையால் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றானோ, அப்பொழுதே அவனது பித்ருக்கள் ப்ரம்ஹலோகத்தை அடைவார்கள். கங்கைக் கரையிலுள்ள மண்ணினால் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை எவன் தரிக்கின்றானோ, அவனது அங்கத்தை எவர் தர்சிக்கின்றனரோ, அவரும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகின்றனர்.*

வாஸிஷ்டத்தில் :— *ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஊர்த்வ புண்ட்ரம் நித்யமாய் வேதத்தால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. முக்தியில் விருப்பமுள்ளவர்கள், நிஷ்காமர்களாய், கவனமுள்ளவராய், நியமமுள்ளவராய்த் தரிக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹசாரீ, க்ருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், யதி, யாராயினும், புண்யமான ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை அழகியதாய்த் தரிக்கவேண்டும். விஷ்ணு பக்தனான ப்ராம்ஹணன், ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை, தண்டம்போன்றதாயும், நடுவில் இடைவெளி உள்ளதாயும், நம: என்பதைக் கடைசியிலுள்ள கேசவாதி நாமங்களால் தரிக்கவேண்டும்.*

𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌗𑌰𑍁𑌡𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇—

‘𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑌾 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 । 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌕𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌖𑌗 ॥ 𑌯𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌵𑌤𑍀𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍇 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌪𑌟𑍍𑌟𑌕𑍇 । 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌨𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌫𑌲𑌂 𑌕𑍋𑌟𑌿𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌯𑌦𑌿 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌫𑌲𑌂 𑌸𑌦𑌾𑌽𑌕𑍍𑌷𑌯𑌮𑍍 । 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌵𑌪𑍁𑌷𑌿 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌵𑍋𑌰𑍍𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌵𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌕𑌮𑌲𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍋𑌬𑌾𑌲𑌘𑌾𑌤𑍀 𑌯𑌦𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌅𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌯𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌶𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌃 । 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂

பாத்மத்தில், ப்ரம்ஹகருட ஸம்வாதத்தில்:— எவனது க்ருஹத்தில் கோபீ சந்தனம்ருத்திகை எப்பொழுதும் இருக்கின்றதோ, அவ்விடத்தில் க்ருஷ்ணனுடன் கூடிய த்வாரகை கலியில் செய்யப்பட்டதாகிறது. எவன், த்வாரவதியிலுண்டாகிய ம்ருத்திகையைக் கையிலெடுத்து, நெற்றியில் நித்யமும் தேஹ சுத்திக்காகத் தரிக்கின்றானோ, அவனுக்கு க்ரியையின் பலம் கோடிமடங்காக எப்பொழுதும் உண்டாகும். நெற்றியில் கோபீசந்தனம் தரித்தானாகில், அவன் செய்யும் கர்மம் விதிப்படி அனுஷ்டிக்கப்படாவிடினும், மந்த்ரங்கள், ச்ரத்தை, பக்தி இவைகள் இல்லாவிடினும், அதன் புண்ய பலத்தை எப்பொழுதும் அழிவற்றதாய் அவன் அடைகிறான். ஓ கருட! எந்த மனிதனின் மரண காலத்தில், கோபீ சந்தனம், கைகளிலும், நெற்றியிலும், மார்பிலும், தலையிலும் தரிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவன் ப்ரம்ஹாவின் உலகத்தை அடைகிறான், அவன் பசு, பாலர், ப்ராம்ஹணர் இவர்களைக் கொன்றவனாயினும். எவன் ஸ்நானம் செய்யாமல் அசுத்தனாய்ப் பாபத்தினின்றும் சங்கையுள்ளவனாய், நற்கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றானோ, அவன் கோபீசந்தனத்தைத் தரித்தால், உடனே சுத்தனாகவே ஆகிறான். த்வாரவதியிலுண்டாகிய கோபீசந்தனத்தை

𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌂 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌃 । 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌦𑌿𑌨𑍇 ॥ 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌲𑌿𑌪𑍍𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌯𑌂 𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 । 𑌤𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑍂𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌮𑍃𑌦𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚𑌾𑌙𑍍𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌶𑍁𑌭𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌮𑍂𑌲𑌮𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍃𑌦𑍈𑌵 𑌤𑍁 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾 𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌕𑌮𑍍 । 𑌏𑌭𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌕𑌾𑌲𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌹𑌿 ॥ 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌮𑍃𑌦𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑍁 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌗𑌨𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌾𑌪𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ஊர்த்வ புண்ட்ரமாய் நித்யமும் தரிக்கவேண்டும். இவ்விதமிருப்பவன் அன்றன்று செய்யப்பட்ட பாபத்தைப் போக்குகிறான். கோபிசந்தனத்தைத் தரித்தவன், கண்ணினால் எவனெவனைப் பார்க்கின்றானோ, அவனவன் சுத்தனென அறியவேண்டும். இது விஷயத்தில் விசாரணை வேண்டாம்.

பாராசரத்திலும் :—ம்ருத்திகையை மந்த்ரத்தினால் அபிமந்த்ரித்து ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களைத் தரிக்கவேண்டும். நெற்றி முதலிய அங்கங்களில் சுபமான புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். மூக்கின் அடியில் ஆரம்பித்து நெற்றி வரையில் மண்ணைத் தரிக்கவேண்டும்

ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில்:— ம்ருத்திகை, சந்தனம், விபூதி, ஜலம் நான்காவது இந்த த்ரவ்யங்களால் காலப்படி எப்பொழுதும் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் விதிக்கப்படும். ஸ்நானம் செய்த பிறகு மண்ணினாலும், ஹோமம் செய்தபிறகு விபூதியினாலும், தேவர்களைப் பூஜித்த பிறகு சந்தனத்தாலும் ஸகல பாபங்களையும் போக்குவதற்குப் புண்ட்ரம் தரிக்கவேண்டும்.

வைகாநஸஸூத்ரே—

'ஸமித்பிர்கோமயைஃ ஸ்வேந ஹவநே விஹிதே ஸதி । தத்பஸ்ம ஸங்க்ருஹ்ய கரே மந்த்ரேணைவாபிமந்த்ர்ய ச ॥ யதூர்த்வபுண்ட்ரகரணம் ஆக்நேயம் ஸ்நாநமேவ தத் । பூதிஸ்மேதி பஸ்ம க்ருஹீத்வா லலாடஹ்ருதயபாஹுகண்டாதிஷு ஆதித்யஸ்ஸோமோநம இத்யூர்த்வாக்ரம் ஆலிப்ய ஆபோஹிஷ்டேதி ப்ரோக்ஷ்ய யத்தேऽக்நே தேஜஸ்தேநேத்யக்நிம் உத்வயமித்யாதிபிராதித்யம் உபதிஷ்டேத பஸ்மதாரணேந நித்யம் ஸர்வயஜ்ஞபலம் பவேத்' இதி ॥

பாத்மேऽபி—

'ஸமிதாதிஹுதாநாம் ச ஹோமீயஸ்ய ஹுதஸ்ய ச । ஸிதேந பஸ்மநாऽங்கேஷு லலாடாதிஷு ச க்ரமாத் ॥ யதூர்த்வபுண்ட்ரகரணம் மந்த்ரோச்சாரணபூர்வகம் । ததாக்நேயம் பவேத் ஸ்நாநம் பாவநம் பரமம் ஸ்ம்ருதம்' இதி ॥

வைகானஸஸூத்ரத்தில்:— ஸமித்துகளாலும், கோமயங்களாலும தான் ஹோமம்செய்தபிறகு அந்தப்பஸ்மத்தைக் கையிலெடுத்துகொண்டு மந்த்ரத்தால் அபிமந்த்ரித்து ஊர்த்வ புண்ட்ரம் செய்து கொள்வது ஆக்னேய ஸ்நானமேயாம். 'பூதிஸ்ம' என்று பஸ்மத்தை எடுத்து, நெற்றி, மார்பு, கைகள், கழுத்து முதலியவைகளில் 'ஆதித்யஸ்ஸோமோநம:' என்று உயரே நுனி இருக்கும்படியாகப் பூசி, ஆபோஹிஷ்ட என்று ப்ரோக்ஷித்து, 'யத்தே அக்னே தேஜஸ்தேந' என்று அக்னியையும் 'உத்வயம்' என்பது முதலியவையால் ஸூர்யனையும் உபஸ்தானம் செய்யவேண்டும். பஸ்மத்தைத் தரிப்பதால் நித்யமும் எல்லா யாகங்களின் பலமும் உண்டாகும்.

பாத்மத்திலும்:— ஹோமம் செய்யப்பட்ட ஸமித்து முதலியது, ஹோமம் செய்யப்பட்ட த்ரவ்யம் இவைகளின் வெண்மையான பஸ்மத்தினுல் நெற்றி முதலிய அங்கங்களில் க்ரமமாய் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை மந்த்ரத்துடன் தரிப்பது ஆக்னேயஸ்நானம் எனப்படும். அது மிகவும் சுத்திகரம் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பாத்மோத்தரே —

'ஶ்ரௌதம் வைகானஸம் ப்ரோக்தம் ஸ்மார்தம் வாஸிஷ்டமுச்யதே । பாஞ்சராத்ராத்யாகமோக்தம் ஆகமோக்தம் ததிஷ்யதே' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹே து —

'த்ரிபுண்ட்ரம் பஸ்மனா திர்யக் ம்ருதோர்த்வபுண்ட்ரம் ஆசரேத் । உபயம் சந்தனேனைவ வர்துலம் ந கதாசன ॥ ந கதாசின்ம்ருதா திர்யக்த்ரியேதோர்த்வம் ச பஸ்மனா । துஷாதிபஸ்மபாஷாணரஜோ தார்யம் ந கர்ஹிசித்' இதி ॥

காருடபுராணே —

'பஸ்மனா ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ச திர்யக்புண்ட்ரம் ம்ருதா ததா । ப்ரஹ்மஹத்யாஸமம் ப்ரோக்தம் முனிபிர்வேதபாரகை:' இதி ॥

ஏவஞ்ச பஸ்மோர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய விதிநிஷேதாப்யாம் யதாகுலாசாரம் வ்யவஸ்திதோ விகல்ப இத்யாஹு: ॥

பாத்மோத்தரத்தில் :— 'வைகானஸம்' என்பது ச்ரௌதம் எனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'வாஸிஷ்டம்' என்பது ஸ்மார்த்தம் எனச் சொல்லப்படுகிறது. பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களால் சொல்லப்பட்டுள்ளது ஆகமோக்தம் எனப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹத்திலோவெனில் :— த்ரிபுண்ட்ரத்தைப் பஸ்மத்தினால் குறுக்காகவும், ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை மண்ணினாலும், இரண்டையும் சந்தனத்தினாலும் தரிக்கலாம். ஒருகாலும் வர்த்துளமாய்த் தரிக்கக்கூடாது மண்ணினால் குறுக்காகவும், பஸ்மத்தினால் ஊர்த்வமாகவும் தரிக்கக்கூடாது. உமி முதலியதின் பஸ்மத்தையும், கல்லின் பொடியையும் ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது.

காருடபுராணத்திலும் :— பஸ்மத்தினால் ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், மண்ணினால் த்ரிபுண்ட்ரமும் ப்ரம்ஹஹத்யைக்குச் சமமென்று வேதமறிந்த முனிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இவ்விதம் இருப்பதால், பஸ்மத்தினால் செய்யப்படும் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு விதிநிஷேதங்களால், அவரவர் குலாசாரப்படி வ்யவஸ்தித விகல்பம் என்கின்றனர்.

நநு க்வசித்க்வசித் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் நிஷித்யதே । ததா ஹி பாராஶரோபபுராணே —

'ஶ்ரௌதம் புண்ட்ரஞ்ச விஜ்ஞேயம் த்ரிபுண்ட்ரோத்தூலநாத்மகம் । அஶ்ரௌதமூர்த்வபுண்ட்ராதி நைவ திர்யக் த்ரிபுண்ட்ரகம் ॥ நராணாமுத்திதா ஜாதிர்யேஷாம் தந்த்ரவர்த்மநா । லலாடே தைஸ்ஸதா தார்யம் ம்ருதா புண்ட்ராந்தரம் த்விஜ: ॥ ஜந்மநா லப்தஜாதிஸ்து வேதவர்த்மாநமாஶ்ரித: । புண்ட்ராந்தரம் ப்ரமாத்வாபி லலாடே நைவ தாரயேத்' இதி ॥

மாநவோபபுராணே ச —

'ஊர்த்வபுண்ட்ரஞ்ச ஶூலஞ்ச வர்த்துலஞ்சார்த்தசந்த்ரகம் । தந்த்ரநிஷ்டேந தார்யம் ஸ்யாந்ந தார்யம் வைதிகைர்ஜநை: ॥ ஸோர்த்வபுண்ட்ரமுகம் த்ருஷ்ட்வா வ்ரதம் சாந்த்ராயணம் சரேத்' இதி ॥

ஓய்! சிற்சிலவிடங்களில் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் நிஷேதிக்கப் படுகிறது. அவ்விதமே,

பாராசரோபபுராணத்தில் :— த்ரிபுண்ட்ரமும், உத்தூளனமும் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டபுண்ட்ரம் என அறியத்தகுந்தது. ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியது அச்ரௌதபுண்ட்ரம் எனப்படும். குறுக்காய் இடப்படும் த்ரிபுண்ட்ரம் அச்ரௌதமாகாது. எந்த மனிதர்களுக்கு ஜாதியானது தந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட வழியினால் எழுந்துள்ளதோ, அவர்களால் நெற்றியில் மண்ணினால் புண்ட்ரம் எப்பொழுதும் தரிக்கத் தகுந்தது. பிறப்பினால் ஜாதியை அடைந்த ப்ராம்ஹணன் வேத மார்க்கத்தை ஆச்ரயித்து வேறு புண்ட்ரத்தை ப்ரமத்தினாலும், நெற்றியில் தரிக்கவே கூடாது.

மானவோபபுராணத்திலும் :—ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், சூலமும், வாத்துளமும், அர்த்தசந்த்ரனுமான புண்ட்ரதைதத் தந்த்ரமார்க்கத்தில் இருப்பவன் தரிக்கவேண்டும். வைதிக ஜனங்கள் தரிக்கக் கூடாது. ஊர்த்வபுண்ட்ரத்துடன் கூடிய முகமுடையவனைப் பார்த்தால் சாந்த்ராயண வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

கௌர்மபுராணேऽபி—

'கோபீசந்தநயாஸ்து ஶிவம் ஸ்ப்ருஶதி யோ த்விஜ: ।
ஸஹைகவிம்ஶதிகுலோ ஹ்யக்ஷயம் நரகம் வ்ரஜேத்' இதி ॥

ஸூதஸம்ஹிதாயாமபி—

'ஸ்வமாதுஸ்ஸோதராயாஶ்ச கமநம் ததைவ ச । மாத்ரு ஷ்வஸு: ஸக்யாஶ்ச துஹிது: கமநம் ததா ॥ மாது லாநீஸ்நுஷாஶ்வஶ்ரூகமநம் ச ததைவ ச । த்ரிபுண்ட்ரஸ்யா தாரணாபாவோ ஸ்ம்ருத்யுத்தூளநம் ததா । புண்ட்ராந்த ரஸ்ய விதேஶ்ச தாரணம் ததைவ ச' இதி ॥

பாராஶர்யேऽபி—

'ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிஶூலம் ச ஶ்ரத்தயா ஶ்ருதிவர்ஜிதம் । தாரயந்தி லலாடே து மநுஷ்யா: பாபகர்மண:' இதி ॥

லைங்கேऽபி—

'த்ரிபுண்ட்ரம் ஸுரவிப்ராணாம் வர்த்துளம் ந்ருபவைஶ்யயோ: । அர்த்தசந்த்ரம் து ஶூத்ராணாம் அந்யேஷா

கூர்ம புராணத்திலும்:— கோபீசந்தனம்தரித்த எந்தப்ராம்ஹணன் சிவனைத்தொடுகிறானோ, அவன் தனது இருபத்தொரு குலங்களுடன் அழிவிலாத நரகத்தை அடைவான்.

ஸூத ஸம்ஹிதையிலும் :— தன் தாய், உடன்பிறந்தவள், தாயின் கூடப்பிறந்தவள், தாயின் தோழி, பெண், மாமனின் மனைவி, நாட்டுப்பெண், மாமியார் இவர்களைச்சேருவதும, த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்காமல் இருப்பதும், விபூதியை உத்தூளனம் செய்யாமல் இருப்பதும், வேறு புண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதும் ஸமமேயாம்.

மற்றொரு புராணத்திலும் :— பாபம் செய்த மனிதர்கள் ஊர்தவபுண்ட்ரத்தையும், வேதத்தில் சொல்லப்படாத த்ரிசூலத்தையும் ச்ரத்தையுடன் நெற்றியில் தரிக்கிறார்கள்.

லிங்கத்திலும் :— தேவருக்கும், பிராம்ஹணருக்கும் த்ரிபுண்ட்ரம்; க்ஷத்ரியனுக்கும் வைச்யனுக்கும் வர்த்துள புண்ட்ரம்; சூத்ரர்களுக்கு அர்த்தசந்த்ரபுண்ட்ரம்; மற்றவருக்கு

𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌭𑌾𑌲𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌸𑌹 । 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍋𑌹𑍇𑌨 𑌯𑍁𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌨𑌿𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌦𑌿𑌶𑍈𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 । 𑌕𑌾𑌨𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮𑍋𑌕𑍍𑌤𑌶𑍂𑌲𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌣 𑌸𑌹𑌿𑌤𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍇 —

'𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵𑍇 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌾𑌲𑍇 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍁 ॥ 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍌 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑍂𑌲𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋

ஊர்த்வபுண்ட்ரம். சருதியில்சொல்லப்படாத ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியதை ச்ரத்தையுடன் நெற்றியில், யுகாந்தம் ஸமீபிக்கும் பொழுது தரிக்கப்போகிறார்கள் என்று.

உண்மையே, இவ்விதமான அநேகம் வசனங்கள் கேட்கப்படுகின்றன. அவைகளுள் சில வசனங்கள் பாசுபதம் முதலிய சைவ தந்த்ரத்தில விழுந்தவனுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யம் உளளவை. சில வசனங்கள் வைதிகனுக்கு அச்ரௌதமான பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களில் சொல்லப்பட்ட சூலம் முதலியதுபோலுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையும், சங்கசகரம் முதலியதைத்தரிப்பதுடன் கூடிய ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையும் நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகளாம். அவ்விதமே,

பாராசரத்தில் :— தந்த்ரத்தில் இருப்பவனாய் சிவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவன், தந்த்ரத்தில சொல்லப்பட்ட மார்க்கத்தால் நெற்றியில் விபூதியினாலேயே த்ரிபுண்ட்ரத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். தந்த்ரத்தில் இருப்பவனாய் விஷ்ணுவினிடத்தில் பக்தி உடையவன், தந்த்ரத்தால் ஸித்தமான மார்க்கத்தால் த்ரிசூலமாகவாவது, சதுரமாகவாவது ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். தந்த்ரத்தில் இருப்பவன், சிவனிடதில் பக்தி

[illegible]

ஸூதஸம்ஹிதாயாமபி—

[illegible]

கௌர்மேऽபி—

[illegible]

யுடையவன் குருககாய் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத்தவிர வேறுபுண்ட்ரத்தை அஜ்ஞானத்தால் தரித்தால் நரகத்திற்காளாவான்.

ஸூத ஸம்ஹிதையிலும் :— சைவாகமத்திற்சொல்லப்பட்ட ஆச்ரமத்தில் நிலையுள்ளமனிதன், அதில் சொல்லப்பட்ட மந்த்ரத்தினால், அந்தத் தந்த்ரத்தால் ஸித்தமான வெளுப்பான விபூதியினால், நெற்றியின் நடுவில் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். விஷ்ணுவின் ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்ட ஆச்ரமத்தில் நிலைபெற்ற மனிதன், ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை த்ரிசூலரூபமாகவாவது, சதுரமாகவாவது, ம்ருத்திகையினால் நெற்றியில் எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். ப்ரம்ஹாவினால் சொல்லப்பட்ட ஆச்ரமத்தில் நிலைபெற்ற மனிதன், அந்த ஆகமத்திற் சொல்லப்பட்ட மந்த்ரத்தால், வெளுத்த பஸ்மத்தினாலாவது, ம்ருத்தினாலாவது, சந்தனத்தினாலாவது வர்த்துளமான புண்ட்ரத்தை நெற்றியில் தரிக்கவேண்டும்.

கௌர்மத்திலும்:— சிவாகமங்களில், நிலைபெற்றவர்க்கு, சிவனின் சின்ஹமான சிறந்த த்ரிபுண்ட்ரம், வெளுத்தபஸ்மத்தால்

𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 । 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌶𑍂𑌲𑌂 𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌯𑍇 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌬𑍀𑌜𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌠𑌿𑌨𑌮𑍍 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌤𑌿𑌲𑌕𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 ॥ 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑍂𑌲𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌲𑌂 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌧𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 । 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌨 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍈𑌰𑍍𑌜𑌨𑍈𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑍂𑌲𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌲𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

‘𑌏𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌗𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌦𑍋𑌽𑌮𑌲𑌾𑌃 ।
𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌾𑌕𑍃𑌤𑍀𑌨𑍍 ॥
𑌪𑌰𑌮𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍈𑌕𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 । 𑌹𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌚𑍂𑌰𑍍𑌣𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍂𑌲𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌿𑌭𑍃𑌯𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌰𑌨𑍍 𑌦𑍀𑌪𑌸𑌿𑌂𑌹𑌵𑍇𑌣𑍁𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑍀𑌨𑍍 ॥ 𑌅𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌵𑌾𑌽𑌥 𑌸𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌾𑌃 ।

நெற்றியில் தரிக்கப்படவேண்டும். எவன், நாராயணதேவனைப் பரமசரணமாய் அடைந்தவனோ அவன் எப்பொழுதும் சந்தனத்தால், நெற்றியில் சூலத்தைத் தரிக்கவேண்டும். ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மாவை எவர் அடைந்துள்ளவரோ, அவர்கள் நெற்றியில் திலகத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவேண்டும். த்ரிசூலரூபமான ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், வர்த்துளபுண்ட்ரமும், அர்த்தசந்த்ரபுண்ட்ரமும், தந்த்ரநிஷ்டனால் தரிக்கத்தகுந்தவையன்றி, வைதிக ஜனங்களால் தரிக்கத்தகுந்தவை அல்ல.

பாஞ்சராத்ரத்தில் பகவானால் சொல்லப்பட்டுள்ளது:—
ஏகாந்திகளும், மஹாபாகர்களும், என் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவரும், நிர்மலருமானவர்கள், எனது பாதம்போன்றதும், நடுவில் சித்ரமுள்ளவைகளுமான புண்ட்ரங்களைத் தரிக்கவேண்டும். என் பாதத்தையே சரணமடைந்துள்ள பரமைகாந்திகளும், இவ்விதமே சூலம்போன்றதும், மஞ்சள் சூர்ணத்துடன் கூடியதுமான புண்ட்ரங்களைத் தரிக்கவேண்டும். மற்ற வைதிகர்கள் பக்தியுடன், தீபம், ஸிங்கம், மூங்கிலின் இலை இவை போன்ற

𑌅𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌸𑌨𑌕𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 । 𑌅𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌰𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌗𑌦𑌾𑌬𑍍𑌜𑌾𑌦𑌿𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌥𑌾 । 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌵𑌸𑍀𑌦𑍇𑌤 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌰𑍀 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌰𑌃 । 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑌙𑍍𑌕𑌯𑍇𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌮𑍁𑌦𑌾 ॥ 𑌅𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑌤𑍌 । 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌵𑌾 𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌵𑌾 । 𑌹𑍁𑌤𑍇 𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍈𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌚𑌿𑌤𑍈𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌮𑌗𑌦𑌾𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑌖𑌡𑍍𑌗𑌾𑌨𑍍𑌵𑍈 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌸𑌦𑌾 ॥ 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌚𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍇𑌷𑍇𑌮𑍇 𑌹𑌿 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌬𑍍𑌜𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌃 ॥ 𑌏𑌕𑌾𑌹𑌿

ஆகாரமுடையதும், சித்ரமில்லாததுமான புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். கேவல வைஷ்ணவர்கள், அச்சித்ரங்களாகவாவது, ஸச்சித்ரங்களாகவாவது புண்ட்ரங்களைத் தரிக்கலாம். அச்சித்ரமாய் தரித்தாலும் அவர்களுக்குத் தோஷமில்லை. ஏகாந்திகளான ப்ரபன்னருக்கும், பரமைகாந்திகளுக்கும் அச்சித்ர புண்ட்ரதாரணத்தில் மஹாதோஷமுண்டாகும். பவித்ரமான வஸ்துக்களையும், கதை, பத்மம், சங்கம், சக்ரம் முதலியவைகளையும் தரிப்பவன் யமகிங்கரர் முதலியவர்களால் ஒருகாலும் வருத்தப்படமாட்டான். ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன், ஸ்த்ரீ, மற்றவன் எவனுயினும், சக்ரம் முதலியதால் தனது அங்கத்தை மிக மகிழ்ச்சியுடன் சூடிக்கொள்ள வேண்டும். அநிஷ்டங்கள் நிவ்ருத்திப்பதற்கும், ஜகத்பதியான விஷ்ணுவினிடம் ஐகாந்த்யம் ஸித்திப்பதற்கும், கர்மங்கள் ஸித்திப்பதற்கும் சக்ராதிகளால் அங்கனத்தை அவச்யம் தரிக்க வேண்டும். விஷ்ணுவின் ஆலயாக்னியிலாவது, குருவின் அக்னியிலாவது, தனது அக்னியிலாவது ஹோமம் செய்த பிறகு, அதில் காய்ச்சப்பட்டதும், அததின் ஸ்வரூபங்களுடன் செய்யப்பட்டதுமான சக்ரம், பத்மம், கதை, சார்ங்கம், கட்கம் இவைகளால், மந்த்ரத்தால், க்ரமமாய் சூடிக்கொள்ளவேண்டும்.

णे तु भुजे विप्रो बिभृयाद्वै सुदर्शनम् । 'सव्ये तु शङ्खं बिभृयादिति ब्रह्मविदो विदुः' इति ॥

एवं च पाञ्चरात्राद्यागमविहितं शङ्खचक्राद्यङ्कनसहितमूर्ध्वपुण्ड्रं वेदानधिकृतस्त्रीशूद्रब्रह्मबन्धुविषयं वेदितव्यम् । तेषामेव ह्यवैदिककर्मस्वधिकारः । तथा च,

भारते—

'स्त्रीशूद्रब्रह्मबन्धूनां त्रयी न श्रुतिगोचरा' इति ।

मनुरपि—

'वेदश्च वेदमूलानि स्मृत्यादीन्यखिलानि च । स्वतः प्राप्तानि मर्त्यानां प्रमादान्यानि सर्वशः ॥ मोहा वेदविरोधायः सता सत्यं तपोधनाः ।

சங்கம் சக்ரம் இவைகளால் மட்டும் சூடப்படலாம். அல்லது எல்லாவற்றாலும் சூடப்படலாம். சங்கமும் சக்ரமும் ப்ரதான மாகும். மற்ற கதை முதலியது கௌணமாகும். சக்ரமும் சங்கமும் அக்னீஷோமர்களாம், மற்றவைகள் அவர்களின் ஸ்வரூபங்களே. ப்ராம்ஹணன் வலது கையில் சக்ரத்தைத தரிக்க வேண்டும். இடதுகையில் சங்கத்தைத் தரிக்கவேண்டும் என்று வேதமறிந்தவர்கள் சொல்கின்றனர்'' என்று.

இவ்வித மிருப்பதால், பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களால் விதிக்கப்பட்டுள்ள, சங்க சக்ராதி அங்கனத்துடன் கூடிய ஊர்த்வபுண்ட்ரமானது, வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், ப்ரம்ஹபந்து (இழிவான ப்ராம்ஹணன்) இவர்களைப்பற்றியது என்று அறியத்தகுந்தது. அவர்கட்குத்தான் அவைதிக கர்மங்களில் அதிகாரம். அவ்விதமே,

பாரதத்தில் :— ஸ்த்ரீகள், சூத்ரர்கள், ப்ரம்ஹபந்துக்கள் இவர்கள் மூன்று வேதங்களையும் கேட்பதற்கு அர்ஹரல்லர்.

மனுவும் :— வேதமும், வேதத்தை மூலமாயுடைய ஸகலமான ஸ்ம்ருதி முதலியவையும், ஸ்வயமாகவே ப்ராப்தங்கள். மற்றவையெலாம் மனிதரின் ப்ரமததால் ப்ராப்தங்கள். ஓ முனி

வேதப்ரஷ்டஸ்ய தஸ்யைவ ந ப்ரோக்தோ வைதிகஸ்ய து' இதி ||

ந ச 'ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரியோ வைஶ்ய: ஶூத்ரோ நாரீ ததேதரா: | சக்ராத்யங்கிததேஹா: ஸ்யு: ஸந்துஷ்டமனஸ: ஸதா' இதி ப்ராஹ்மணாதீனதிக்ருத்ய பகவதோக்தம் ஶ்ரீசக்ராதிதாரணம் கதம் ஸ்த்ரீஶூத்ராதிவிஷயமிதி வாச்யம், மோஹனார்தமேவ தந்த்ரஸ்ய ப்ரவ்ருத்தத்வாத் | ததா ச,

பாத்மே ஹரி:—

'ஏஷ மோஹம் ஸ்ருஜாம்யாஶு யோ ஜனான் மோஹயிஷ்யதி | த்வம் ச ருத்ர மஹாபாஹோ மோஹஶாஸ்த்ராணி காரய || அதத்யானி ச தத்யானி தர்ஶயஸ்வ பலானி து' இதி ||

கௌர்மபுராணே ச—

'தஸ்மாத் வேதபாஹ்யானாம் ரக்ஷணார்தாய பாபினாம்

வர்களே! வேதவிருத்தமான மார்க்கமெதுவோ அது, வேதத்தினின்றும் நழுவியவனுக்கே (அதில் அதிகாரமில்லாதவனுக்கே) சொல்லபபட்டுள்ளது. வைதிகனுக்குச் சொல்லப்படவில்லை.

"ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன், ஸ்த்ரீ, மற்ற மனிதன் இவர்கள், சக்ரம் முதலியதால் தேஹத்தை அங்கனம்செய்து கொள்ளவேண்டும் மிகஸந்தோஷத்துடன் என்று ப்ராம்ஹணன் முதலியவரை அதிகரித்து, பகவானால் சொல்லப் பட்டுள்ள பகசக்ராதிதாரணமானது ஸ்த்ரீ சூத்ராதி விஷயம் என்று எப்படியாகும்" என்றும் சொல்லக்கூடாது. தந்த்ர சாஸ்த்ரம மோஹனத்திற்காகவே ப்ரவ்ருத்தி செய்யப்பட்டதானதால். அவ்விதமே,

பாத்மத்தில் ஹரி :— இதோ நான், ஜனங்களை மயக்கச்செய்யும் மோஹசாஸ்த்ரத்தை ஸ்ருஷ்டிககின்றேன். ஓ ருத்ரரே! நீரும் மோஹசாஸ்த்ரங்களைச் செய்யும். பொய்யானதும், உண்மையானதுமான பலன்களைக் காண்பிவித்துச் செய்யும்.

கூர்மபுராணத்திலும் :— ஆகையால் வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத பாபிகளை ரக்ஷிப்பதற்காக மோஹகரங்களான சாஸ்த்

𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌹𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌵𑍋 𑌵𑍃𑌷𑌧𑍍𑌵𑌜 ॥ 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌬𑍋𑌧𑌿𑌤𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌰𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 । 𑌚𑌕𑌾𑌰 𑌮𑍋𑌹𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍇𑌶𑌵𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌶𑌿𑌵𑍋𑌦𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌂 𑌕𑌾𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌂 𑌭𑍈𑌰𑌵𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑌮𑍍 । 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌕𑍌𑌲𑌂 𑌚 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾 𑌉𑌪𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌮𑌨𑍋𑌵𑍍𑌰𑌤𑌃 । 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌧𑍌 𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑌵𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌦𑌾𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌲𑍈𑌙𑍍𑌗𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌾𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍 । 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑍇 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑍀𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂

ரங்களைச் செய்வோம். ஓ வ்ருஷபத்வஜனே! என்றிவ்விதம் முராரியான மாதவனால் ஏவபபட்ட ருத்ரன் மோஹசாஸ்த்ரங்களைச் செய்தார். சிவனால் ஏவப்பட்ட கேசவனும், காபாலம், காகுளம், வாமம், பூர்வபைரவம், பச்சிமபைரவம், பாஞ்சராத்ரம், கௌலம் இவைகளையும், மற்ற அனேகக்கணக்காகச் சாஸ்த்ரங்களையும் செய்தார்.

பாகவதத்திலும் :— த்ரிவக்ரையினிடத்தில் பிறந்த க்ருஷ்ணனின் புத்ரன், க்ருஷ்ணபக்தியுள்ளவன், நாரதருக்கு நேரே சிஷ்யனாகியவன். அவன் பூர்ணமாய் வ்ரதத்தைத் தரித்தான். அவனால் சொல்லப்பட்டுள்ளது ஸாத்வததந்த்ரம், எதை அறிந்தால் சிறந்த பக்தியுடையவனாய் ஆவானோ, எதில் ஸ்த்ரீ, சூத்ரன், தாஸன் இவர்கட்கும், வைஷ்ணவமான ஸம்ஸ்காரம் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ.

வாஸிஷ்டலிங்கத்திலும் :— ஓ முனே! பிறகு விஷ்ணுவின் அனுக்ரஹத்தால், வேதமார்க்கத்தை அதிக்ரமித்தவர்க்கு, பெரிதான வைஷ்ணவஸம்ஹிதையைச் சாண்டில்யர் செய்தார். பாப

𑌮𑍁𑌨𑍇 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑍇 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌷𑌣𑍍𑌡𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌯𑍋𑌨𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍌𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌶𑌿𑌵𑌃—

'𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌾𑌯 𑌵𑍈 । 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍁 ॥ 𑌵𑌾𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌲𑌾𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌭𑍈𑌰𑌵𑌮𑍍 । 𑌅𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌥𑍇𑌤𑌰𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵—

'𑌅𑌥𑍈𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌦𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌧𑌨𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌃 ॥ 𑌸 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑍇 𑌰𑌤𑌃 । 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌗𑍋𑌲𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌶𑍋𑌭𑌨𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌣𑍍𑌡𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌾𑌵𑌹𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யோகிகளான பாஷண்டர்கள் அதில் தீக்ஷையைச் செய்து கொண்டனர்.

கௌர்மத்தில், சிவன்:-வேத விருத்தங்களான மற்றச் சாஸ்த்ரங்களும், இவ்வுலகத்தில் மோஹனத்திற்காக என்னாலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளன. வாமம், பாசுபதம், காலம், லாகுளம், பைரவம் இவையும், வேதத்திற்கு வெளியிலுள்ள மற்றவையும் ஸேவிக்கத் தகுந்ததல்ல.

கௌர்மத்திலேயே :— பிறகு இவ்விதம், ஸாத்வதன் எனும் விஷ்ணுபக்தன், ப்ரதாபமுடையவனும், மஹாத்மாவாயும், தான சீலனாயும், தனுர்வேதமறிந்தவருள் சிறந்தவனாயும் இருந்தான். அவன் நாரதரின் வாக்யத்தால் விஷ்ணுபூஜையில் ஆஸக்தனாய் இருந்தான். அவன், குண்டன் கோளன் முதலியவரால் ஸேவிக்கப்பட்ட சாஸ்த்ரத்தை ப்ரவர்த்திக்கச் செய்தான். குண்டன் முதலியவர்க்கு நன்மையையளிக்கும் சுபமான மஹா சாஸ்த்ரம் அவனுடைய பெயரினாலேயே ஸாத்வதமென்று ப்ரஸித்தமாய் ப்ரவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஸூதஸம்ஹிதாயாம்—

'ஶ்ரேயாந் வேதோ³தி³தோ த⁴ர்ம꞉ பரத⁴ர்மோ ப⁴யாவஹ꞉ । வேத³ம் வேதே³தரம் மார்க³ம் ஸமம் பஶ்யந்து ப⁴வோத³தௌ⁴ ॥ நிமக்³நஸ்ஸததம் ப⁴வேந்நாத்ர விசாரணா' இதி ॥

மாநவே ச—

'அதஶ்ச வேதா³ வேதா³ங்கா³ ஸ்ம்ருத்யாந்யவிதா⁴நி ச । தா⁴ரணீயாநி ஸம்ஸித்³த்⁴யை த்யாஜ்யாந்யேவ பராணி து ॥ இதோ(அ)ந்யாநி து ஶாஸ்த்ராணி லோகே(அ)ஸ்மிந் யாநி காநி ச । ந தேஷு ரமதே தீ⁴ர꞉ பாஷண்டோ³ ரமதே யதி³' இதி ॥

தத்ரைவ—

'ப்³ராஹ்மணாஸ்து புரா ஸர்வே கௌ³தமேந ஸுரக்ஷிதா꞉ । விசார்ய கார்யம் ஸம்பூ⁴ய ஸ்வதே³ஶக³மநோத்³யதா꞉ ॥ கௌ³மாதா கௌ³தமேநேதி நிர்க்⁴ருணை꞉ பாபாத⁴மை꞉ । க்ருதோ மித்²யாபி⁴ஶாபஸ்து மஹாமோஹவ

ஸூதஸம்ஹிதையில்:— வேதத்தில் சொல்லிய தர்மம் சிறந்ததாகும். மற்றதில் சொல்லியது பயத்தைச் செய்வதாகும். வேதமார்க்கத்தையும், மற்ற மார்க்கத்தையும் ஸமமாய்ப்பார்ப்பவன், ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் எப்பொழுதும முழுகியவனாகவே இருப்பான் இதில் ஸம்சயப்படவேண்டாம்.

மானவத்திலும்:— ஆகையால், வேதங்கள், வேதாங்கங்கள், வேத மூலங்களான மற்றவை இவைகளையே சுத்திக்காகத் தரிக்கவேண்டும். மற்றவைகள் த்யஜிக்கத் தகுந்தவைகளே. இவைகளைத் தவிர்த்த சாஸ்த்ரங்கள் இவ்வுலகில் எவைகள் உள்ளனவோ, அவைகளில் புத்திமான் ரமிக்கமாட்டான் (ப்ரீதியை யடையமாட்டான்). ரமித்தானுகில் அவன் பாஷண்டன்.

மானவத்திலேயே:— முற்காலத்தில், கௌதமரால் நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு கார்யத்தை நிச்சயித்து, தங்கள் தேசத்திற்குப் போவதற்கு முயற்சியுள்ளவர்களாய், மஹாமோஹத்திற்கு வசமாகி, கருணையற்ற இழிவான மனிதரான அவர்கள் 'கௌதமரால்

ஹேதுநா ॥ தச்ச்ருத்வா ஸ முநி: ஶ்ரீமாந் கௌதமோ ப்ரஹ்ம வித்தம: । மஹாக்ரோதேந ஸம்யுக்தஶ் ஶஶாப ப்ராஹ்மணாதமாந் ॥ யத்க்ருத்யம் ருத்ரஸம்பந்தி தத்ர தத்ராபி துர்ஜநா: । பவதாநாத்ருதா யூயம் ஸர்வதா ப்ராஹ்மணாதமா: ॥ ஸ்வாத்யாயே ச ஜபே சைவ ததாத்யாபநேऽபி ச । பவதாநாத்ருதா யூயம் ஸர்வதா ப்ராஹ்மணாதமா: ॥ ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிபுராணோக்தேஷ்வர்த்தேஷு ஸகலேஷு ச । பவதாநாத்ருதா யூயம் ஸர்வதா ப்ராஹ்மணாதமா: ॥ ஶங்கசக்ரகதாபத்மதண்டபாஶாங்குஶாதிபி: । அங்கிதா: ஶ்ரத்தயா யூயம் பவத ப்ராஹ்மணாதமா: ॥ பௌத்தே சார்ஹதே சைவ ததா பாஶுபதேऽபி ச । ஶாம்பவே தீக்ஷிதா யூயம் பவத ப்ராஹ்மணாதமா: ॥ பாஷண்டேஷு ததாऽந்யேஷு மார்கேஷ்வஶ்ரௌதகேஷு ச । ஶ்ரத்தயா தீக்ஷிதா யூயம் பவத ப்ராஹ்மணாதமா: ॥ வர்த்துலாஶ்வத்தபத்ரார்த்தசந்த்ராங்கித்ரிஶூலிந: । பவத ஶ்ரத்தயா ஸா

பக சொல்லப்பட்டது' என்று பொய்யான அபவாதத்தைச் சுமத்தினர். ப்ரம்ஹஜ்ஞானிகளுள் சிறந்தவரான அந்தக்கௌதம முனி அதைக்கேட்டு, மஹாகோபத்துடன் கூடியவராய், அந்த ப்ராம்ஹணாதமர்களைப் பின்வருமாறு சபித்தார். (எவ்விதமெனில்) "ஓ துர்ஜனர்களே! ப்ராம்ஹணாதமர்களே! சிவஸம்பந்தமான எந்தெந்தக் கர்மங்களோ அவைகளிலெல்லாம் நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் நோக்கமற்றவராய் ஆகக்கடவீர். வேதாத்யயனத்திலும், ஜபத்திலும், அத்யாபனத்திலும், நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் நோக்க மற்றவராகக்கடவீர். ச்ருதி ஸம்ருதி புராணங்களால் சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்தங்களிலும், நீங்கள் எவ்விதத்தாலும் நோக்கமற்றவராவீர். சங்கம், சக்ரம், கதை, பத்மம், தண்டம், பாசம், அங்குசம் முதலியவையால், ச்ரத்தையுடன் அங்கனம் செய்துகொள்பவராவீர். பௌத்தம், ஆர்ஹதம், பாசுபதம், சாம்பவம் இவைகளில் தீக்ஷை பெற்றவராய் நீங்கள் ஆவீர் பாஷண்ட மார்க்கங்களிலும், ச்ரௌதமல்லாத மற்ற மார்க்கங்களிலும், ச்ரத்தையுடன் தீக்ஷை பெற்றவராய் நீங்களாவீர். வர்த்துளம், அரசின் இலை, அர்த்த

धृतं भवाद्य ब्राह्मणाधमाः' ॥ अश्वत्थपत्त्री = बौद्धः । 'पाञ्चरात्रे च कापाले तथा कालामुखेऽपि च । शाक्ते च दीक्षिता यूयं भवत ब्राह्मणाधमाः' इति ॥

तन्त्रेऽधिकारी निरूपितः पाराशर्ये—

'श्रुतिभ्रष्टः स्मृतिप्रोक्तप्रायश्चित्ते भयं गतः । क्रमेण श्रुतिसिद्ध्यर्थं तन्त्रं शास्त्रमुपाश्रयेत् ॥ तन्त्राणि तन्निष्ठानां रक्षकाण्येव क्रमात् । बाधकानि विशेषेण वेदमार्गैकवर्तिनाम्' इति ॥

मानवे च—

'वेदभ्रष्टोऽप्यविज्ञाता वेदोक्तेनैव वर्त्मना । प्रायश्चित्तेऽथवा भीतः विरुद्धं मार्गमाश्रयेत् ॥ मार्गा वेदविरुद्धा ये ह्यस्मिन् कालेन तेषु हि नाम् । तत्तन्मार्गाभिमानिन्यो देवताः ब्रह्मादि

சந்த்ரம், சூலம்போன்ற குறிகளை நெற்றியில் ச்ரத்தையுடன் தரித்தவராக நீங்கள் ஆவீர். (அரசின் இலை போன்ற குறியுள்ளவன் பௌத்தன்.) பாஞ்சராத்ரம், காபாலம், காளமுகம், சாக்தம் இந்தத் தந்த்ரங்களில் தீக்ஷைபெற்றவராக நீங்கள் ஆகக்கடவீர்'' என்று.

தந்த்ரத்தில் அதிகாரி சொல்லப்பட்டுள்ளான்,

பாராசர்யத்தில்:— வேதத்தினின்றும் நழுவியவனும்,ஸ்ம்ருதியிற்சொல்லப்பட்ட ப்ராயச்சித்தத்தில் பயமடைந்தவனுமான மனிதன், க்ரமமாய் வேதத்தில் அதிகாரம் ஸித்திப்பதற்காகத் தந்த்ரத்தை ஆச்ரயிக்கவேண்டும். தந்த்ரங்கள், தந்த்ர மார்க்கத்தை அனுஸரித்தவர்களுக்கு க்ரமமாய் ரக்ஷிப்பவைகளாயாகின்றன. வேதமார்க்கத்திலேயே இருப்பவருக்கு விசேஷமாய்ப் பாதையைச் செய்பவைகளாகும்.

மானவத்திலும் :— வேதமார்க்கத்தினின்றும் நழுவிய அறியாத மனிதன், வேதோக்தமான வழியால் ப்ராயச்சித்தத்தில் பயந்தால் வேதவிருத்தமான மார்க்கத்தை ஆச்ரயிக்கவும். வேதவிருத்தமான மார்க்கமும், காலக்ரமத்தால் அந்தந்த மார்க்கங்

तः ॥ सततस्त्वाचेष्टमानस्य स्वाध्याये न निवर्तकः' इति ॥

कौर्मे—

'सृष्ट्वा तानूचतुर्देवौ कर्तॄणां स्वान्तमोहितम् । पतन्तो निरये घोरे बहून् कल्पान् पुनः पुनः ॥ जायमाना मानुषे लोके क्षीणपापचयास्ततः । ईश्वराराधनबलाद् गमिष्यथ सतां गतिम्' इति ॥

स्कान्दे—

'अत्यन्तस्खलितानां तु प्राणिनां वेदमार्गतः । पाञ्चरात्रादयो मार्गाः कालेनैवोपकारकाः ॥ शङ्खचक्रगदाद्यैश्च लक्षणं नान्येषां देहिनाम् । दीक्षितानां तु तन्त्रेषु नराणां लक्षणं स्मृतम् ॥ उपकारकमेवैतत् क्रमेण मुनिसत्तमाः । बाधकं तु विशेषेण वेदमार्गैकवर्तिनाम्' इति ॥

களில் அபிமானமுள்ள தேவதையின் அனுக்ரஹத்தால், மனிதர்கள் வேதமார்க்கத்தை அடைவதற்குக் காரணமாகும் வீணாய் ஆவதில்லை.

கௌர்மத்திலும்:—அந்தத் தேவரிருவரும் தந்த்ர மார்க்கங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, தந்த்ரத்தில் சொல்லியதை அனுஷ்டிக்குமவர்களை நோக்கிச் சொல்லினர்—'நீங்கள் வெகு காலம் நரகங்களை அடிக்கடி அடைந்து, பாபங்களெலாம் குறைந்த பிறகு, மனித லோகத்தில் பிறந்து, ஈச்வரனை ஆராதித்து, அதன் பலத்தால் புண்ய லோகங்களை அடைவீர்கள்' என்று.

ஸ்காந்தத்தில்:— வேதமார்க்கத்தினின்றும் அதிகமாய் நழுவிய ப்ராணிகளுக்கு, பாஞ்சராத்ரம் முதலிய மார்க்கங்கள் காலக்ரமத்தால் உபகாரகங்களே ஆகும். சங்கம் சக்ரம் கதை முதலியவைகளால் அங்கனம் செய்துகொள்வது, மற்ற மனிதருக்கு விஹிதமல்ல. தந்த்ரங்களில் தீக்ஷை பெற்றவர்கட்கே விஹிதம். அது காலக்ரமத்தால் உபகாரகமே ஆகும். ஓ முனிவர்களே! வேத மார்க்கத்தையே ஆச்ரயித்தவர்க்கு மிகவும் பாதகமேயாகும்.

விஷ்ணுஸ்ம்ருதௌ—

'ஶங்கசக்ராத்யங்கநம் ச ந்ருத்தகீதாதிகம் ததா । ஏகஜாதேரயம் தர்மோ ந த்விஜாதே: கதாசந ॥ யஸ்து ஸந்தப்தஶங்காதிலிங்கிததநுர்த்விஜ: । ஸ ஸர்வயாதநாபோகீ சண்டால: கோடிஜந்மஸு ॥ சக்ராங்கிததநுஶ்சாபி ததா லிங்காங்கிதோऽபி வா । நாதிகாரீ ஸ விஜ்ஞேய: ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தேஷு கர்மஸு' இதி ॥

கோபிலோऽபி—

'ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தக்ரியோ விப்ரோ நாங்கயேத்தேவகேதநை: ।
தநும் விஷ்ண்வாதிஸம்பந்தைஸ்தப்தைர்வா பதிதோ பவேத் ॥
அஜ்ஞாநாத் யதி வா மோஹாத் லோபாத் ராகதோ வா ஸுதுர்மதி: ।
தத்தே குலக்நம் தம் த்ருஷ்ட்வா ஸவாஸா ஜலமாவிஶேத் ॥
பாஹ்வோஸ் ஸலிலேநைவ விலிகேத்யஸ்ஸுதுர்மதி: । வே

விஷ்ணுஸ்ம்ருதியில் :— சங்கம சக்ரம முதலியவையால் அங்கனம் செய்து கொள்வதும், கூத்தாடுவது, பாடுவது முதலியதும் ஏகஜாதிக்கு (சூத்ரனுக்கு)த் தர்மமேயல்லாது த்விஜனுக்கு (மற்ற மூன்று வர்ணத்தாருக்கு) ஒருகாலும் தர்மமல்ல. எவன் காய்ச்சப்பட்ட சங்கம் முதலியதால் அடையாளமுள்ள சரீர முடையவனோ அவன் ஸகல நரக பாதைகளையுமடைவான், கோடி ஜன்மங்களில் சண்டாளனுய் பிறப்பான். சக்ரத்தால் அடையாளமிடப்பட்ட சரீரமுடையவனுயினும், லிங்கத்தால் அங்கித சரீரமுடையவனுயினும், ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் அதிகாரியல்லவென்று அறியத்தகுந்தவன்.

கோபிலரும் :— ச்ரௌத ஸ்மார்த்த க்ரியைகளை அனுஷ்டிக்கும் ப்ராம்ஹணன், விஷ்ணு முதலிய தேவதாயுதங்களான சிஹ்னங்களால் சரீரத்தில் அடையாளமிடக்கூடாது. காய்ச்சிய ஆயுதங்களாலும் சூடிக் கொள்ளக்கூடாது அவ்விதம் செய்தால் பதிதனுய் ஆவான். எவன், அக்ஞானத்தாலாவது, லோபத்தாலாவது, ராகத்தாலாவது, சக்ரத்தைத்தரிக்கின்றானோ, குலத்தைக் கொல்லும் அவனைப்பார்த்தால் ஸசேலஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். எவன், தோளில் ஜலத்தினுலாவது சக்ரத்தை எழுதுகின்றானோ, அவன் வேதம், அக்னிகள், ப்ரம்ஹக்ஞானம்

தாரயந்நஜ்ஞாநவாந்து மோஹாத்வா தஹத்யாஸப்தமம் குலம் ॥ ஶங்கம் சக்ரம் ச பத்மம் ச யோ தேஹே தாரயேந்நர: । பாஷண்ட: ஸ ஹி விஜ்ஞேய: ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருத:' இதி ॥

ஶாதாதப:—

'அங்கேஷு நாங்கயேச்சிஹ்நை: தேவதாயுதைர்ப்ராஹ்மண: । அங்கயேத்யதி வா மோஹாத் பதிதஸ்த்வேவ நஸம்ஶய:' இதி ॥

யமோऽபி—

'நாங்கயேல்லேகயேத்காத்ரம் தேவதாயுதைர்ப்ராஹ்மண: । தஹநால்லேகநாச்சிஹ்நை: பதித்வம் யாதி தத்க்ஷணாத்' இதி ॥

போதாயநோऽபி—

'நாங்கயேல்லேகயேத்தேஹம் தேஹேஷ்வேவ காமகாரத: । நாதிக்ரியேத தக்தாங்க: ஶ்ரௌதஸ்மார்தேஷு கர்மஸு' இதி ॥

சக்ரோபநிஷதி—

'தஸ்மாச்சூத்ராணாமேவ ஶங்கசக்ரம் த்விபுஜே தாரயேத்' இதி ॥

இவைகளை உடையவனாயினும் ஏழு குலங்களைத் தஹிப்பான். எவன் சங்கம், சக்ரம், பத்மம் இவைகளைச் சரீரத்தில் தரிக்கின்றானோ, அவன் பாஷண்டன், ஸர்வகர்மங்களுக்கும் அனர்ஹன் என்று அறியப்படவேண்டும்.

சாதாதபர் :— ப்ராம்ஹணன், தேவதாயுதங்களான குறிகளால் அங்கங்களில் அடையாளமிடக்கூடாது. மோஹத்தால் அங்கனம் செய்தால் பதிதனாகவே ஆவான். ஸம்சயமில்லை.

யமனும் :— ப்ராம்ஹணன் தேவாயுதங்களான குறிகளால், எழுதக்கூடாது. சூடக்கூடாது. இவ்விரண்டையும் செய்தால், உடனே பதிதனாகிறான்.

போதாயனரும் :— தேஹத்தில் எழுதக்கூடாது, சூடக்கூடாது. சூடிய தேஹமுடையவன் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் அதிகாரி ஆகான்.

சக்ரோபநிஷத்தில் :— இரண்டு புஜங்களிலும் சங்கசக்ரங்களைத் தரிப்பதென்பது சூத்ர விஷயம்.

स्मृतिरत्ने —

'मोहाद्वै तप्तमुद्राभिश्चिह्नं कुर्याद्विजोत्तमः ।
इह जन्मनि शूद्रत्वं मृतश्च श्वा भविष्यति' इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

'यानि शास्त्राणि दृश्यन्ते लोकेऽस्मिन् विविधानि च । श्रुतिस्मृतिविरुद्धानि निष्ठा तेषां हि तामसी ॥ शङ्खं चक्रं मृदा यस्तु कुर्यात्तप्तायसेन वा । स सर्वस्माद्बहिष्कार्यः सर्वस्माद्द्विजकर्मणः ॥ यथा श्मशानजं काष्ठं अनर्हं सर्वकर्मसु । तथा चक्राङ्कितो विप्रो ह्यनर्हः सर्वकर्मसु' इति ॥

ब्राह्मपुराणे —

'तप्तमुद्रा कृतान्त्यजाय हरिणा निर्मिता पुरा ।
गोपीचन्दनसंलिप्तफलकाऽप्यन्त्यजातये' इति ॥

मानवे च —

'आयुधैश्शङ्खचक्राद्यैर्न दहेद्वै कदाचन ।

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— மூடனான ப்ராம்ஹணன் தப்த முத்ரைகளால் அங்கனம் செய்து கொண்டால் இந்த ஜன்மத்திலேயே சூத்ரனாவான். மறுஜன்மத்தில் நாயாய்ப் பிறப்பான்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— இவ்வுலகத்தில் பலவிதமான எந்தச் சாஸ்த்ரங்கள், ச்ருதிக்கும் ஸ்ம்ருதிக்கும் விருத்தங்களாயிருக்கின்றனவோ, அவைகளின் முடிவு தமோகுணத்தைச் சேர்ந்தது. மண்ணினாலாவது, காய்ச்சிய இரும்பினாலாவது சங்கம், சக்ரம் இவைகளை எவன் தரிக்கின்றானோ அவன் ப்ராம்ஹணருக்குரியதான எல்லாக்கர்மங்களினின்றும் பஹிஷ்கரிக்கத் தகுந்தவன். ச்மசானத்திலுள்ள கட்டை எப்படி ஸகல கர்மங்களிலும் யோக்யதையற்றதோ அப்படி சக்ரத்தால் சூடப்பட்ட ப்ராம்ஹணன் ஸகல கர்மங்களிலும் அனர்ஹனாவான்.

ப்ராம்ஹபுராணத்தில் :— தப்த முத்ரை என்பது அந்த்யஜனுக்காக விஷ்ணுவினால் முற்காலத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. கோபீ சந்தனத்தால் பூசப்பட்ட பலகையும் அவனுக்கே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.

மானவத்திலும் :— சங்கம், சக்ரம் முதலிய ஆயுதங்களால்

मनुष्याणां च नाम्नैव न [illegible] ॥ दग्धाङ्गश्चापि यो लिङ्गैर्लिख्यते नरनामतः । श्रौतस्मार्तसमाचारे नाधिकारी कदाचन ॥ दग्धाङ्गा लिखिताङ्गाश्च न संभाष्या द्विजातिभिः । न द्रष्टव्याश्च तान् राजा देशाच्छीघ्रं प्रवासयेत्' इति ॥

नारदीये—

'स्वकर्मत्यागिनो राजन् वेदमार्गबहिष्कृताः । आगमान् पाञ्चरात्रादीन् विशन्ते नारका नराः ॥ शैवान् पाशुपतांश्चैव पाञ्चरात्रान् जनेश्वर । स्पृष्ट्वा स्नायाज्जपेत्सूक्तं दृष्ट्वा सूर्यं च पश्यति' ॥ सूक्तम् = पौरुषम् ॥ 'ब्राह्मणस्य तनुर्ज्ञेया सर्वदेवसमाश्रया । सा चेत्सन्तापिता राजन् किं वक्ष्यामि महैनसः ॥ अनिमित्तं देह

ஒருகாலும் சூடக்கூடாது. மனிதர்களின் பேரால் மார்பில் அக்ஞானத்தால் எழுதவும் கூடாது. சூடிய தேஹமுடையவனும் எழுதப்பட்ட தேஹமுடையவனும் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் ஒருகாலும் அதிகாரிகளல்ல. அவர்களுடன் ப்ராம்ஹணர்கள் ஸம்பாஷிக்கக் கூடாது. அவர்களைப் பார்க்கவும் கூடாது. அவர்களை அரசன் தேசத்தினின்றும் சீக்ரம் வெளியேற்ற வேண்டும்.

நாரதீயத்தில்:— ஓ அரசனே! தனக்கு உசிதமான கர்மத்தை விட்டவரும், வேத மார்க்கத்தினின்றும் வெளியானவரும், நரகத்திற்கு அர்ஹருமான மனிதர்கள், பாஞ்சராத்ரம் முதலிய ஆகமங்களைச் சேருகிறார்கள். ஓ அரசனே! சைவர், பாசுபதர், பாஞ்சராத்ரர் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும், புருஷஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டும். பார்த்தால் ஸூர்யனைப் பார்க்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணனின் சரீரம் ஸகல தேவர்களுக்கும் இருப்பிடமென்று அறியத்தக்கது. அது பொசுக்கப்பட்டால், மஹாபாபியின் விஷயத்தில் என்ன சொல்வேன். வ்யாதி இல்லாத எந்த மனிதன் காரணமின்றி, தேஹத்தில் சூடிக்கொள்ளுகிறானோ அவனை, ஹவ்யம்கவ்யம்

𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌶𑍀𑌤𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌚𑍍𑌚𑌣𑍍𑌡𑌾𑌲𑌂 𑌯𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍌𑌰𑍍𑌮𑍇𑌽𑌪𑌿—

'𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌕𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 । 𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌷𑌣𑍍𑌡𑌾 𑌯𑍇 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 ॥ 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌵𑍀𑌂𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌾𑌃 । 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌚𑍇𑌹 𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌦𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌽𑌭𑍋𑌜𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌅𑌦𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃 ॥ 𑌪𑌾𑌷𑌣𑍍𑌡𑌿𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌰𑍍𑌚𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 = 𑌜𑍈𑌨𑌾𑌃 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌾𑌃 = 𑌦𑌿𑌗𑌮𑍍𑌬𑌰𑌾𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌕𑌾𑌃 = 𑌗𑍁𑌰𑌵𑌃 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵—

'𑌅𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑍋 𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌸

முதலியதின் தானங்களில் சண்டாளனைப்போல் விலக்க வேண்டும்.

கௌர்மத்திலும்:-பௌத்தர்கள் (ஜைனர்கள்), ச்ராவகர்கள், (குருக்கள்), திகம்பரர்கள், பாஞ்சராத்ரிகள், காபாலிகர்கள், பாசுபதர்கள், அவர்களைப்போன்ற பாஷண்டர்கள் என்ற இந்தத் துஷ்டர்கள் எவனது ச்ராத்தத்தில் புஜிக்கின்றனரோ அவனது ச்ராத்தம், இங்கும், பரலோகத்திலும் பலத்தை அளிப்பதாய் ஆவதில்லை. இவர்கள் எல்லோரும் அபோஜ்யான்னர்கள், தானத்திற்கு அர்ஹரல்லாதவர், ப்ராம்ஹண்யத்தினின்றும் வெளியேற்றப்பட்டவர். இவர்களை ப்ரயத்னத்துடன் வர்ஜிக்க வேண்டும் பாஷண்டிகள், துஷ்டகர்மத்திலிருப்பவர், கட்டில்லாதவர், பாஞ்சராத்ரர், பாசுபதர் இவர்களை வார்த்தையாலும் பூஜிக்கக்கூடாது.

கௌர்மத்திலேயே :— எவன் அங்கிதனோ அவனை அரசன் தன்தேசத்தினின்றும் சீக்ரம் வெளியேற்றவேண்டும். மிகவும் பதிதரான மனிதர்க்கே ச்வபதம் (நாய்க்கால்) முதலியதால்

[illegible]

[illegible — புராணாந்தரே —]

[illegible]

அங்கனம் விதிக்கப்படுகிறது சூத்ரர்களுக்கல்ல ஆகையால் சூத்ரனாயிருப்பவன் அங்கனம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. வேதத்தைக் கற்பிப்பதிலும், அதை ஓதுவதிலும், ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மங்களிலும், பேசுவதிலும், ஸம்பந்தத்திலும், அங்கிதன் அதிகாரமுள்ளவனாய் ஆகான்.

மற்றொரு புராணத்தில் :— மஹாஸாதுக்களான ஸ்ம்ருதி காரர்கள், வேதத்தையே மூலமாய்க்கொண்டு ப்ரவர்த்திப்பவ ராயினும், ஒரு ஸமயத்தில் ஒரு க்ரந்தத்தில் தந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகின்றனர். பௌராணிகர்களும், சில இடத்தில் தந்த்ரத்தை அனுஸரித்து, தர்மத்தைச் சொல்லு கின்றனர். அந்தப் பாகத்தைத் தந்த்ரத்தை ஆச்ரயித்தவன் க்ரஹிக்கவேண்டும். புராணத்திலோ தர்மசாஸ்த்ரத்திலோ எந்தப் பாகம் வேதத்துடன் விரோதிக்கின்றதோ, அது தந்த்ரத் தின் பொருள் என்று அறியவேண்டும். வேதவிருத்தமான எந்த அர்த்தம் எல்லாப் புராணங்களிலுமுள்ளதோ அந்தப் பாகத்தை எல்லோரும் அவச்யம் தள்ளவேண்டும் என்றுள்ளது.

ஆகையால் தந்த்ரஸித்தமான தப்தமுத்ரையுடன் கூடிய

वैदिकेन धार्यम्। केवलोर्ध्वपुण्ड्रं तु उक्तानेकश्रुतिस्मृतिपुराणसिद्धत्वात् धार्यमेव। न च तासां श्रुतीनामप्रामाण्यशङ्का- 'ऊर्ध्वपुण्ड्रं तु विप्राणां सततं श्रुतिचोदितम्। श्रुतिस्मृत्युक्तमार्गेण मृदो धारणमुच्यते॥ श्रौतं वैखानसे प्रोक्तम्' इति च वासिष्ठवामनपाद्मपुराणादिषु तद्वचनसंभवात्। ऊर्ध्वपुण्ड्रमात्रस्य च तान्त्रिकत्वाभ्युपगमे उक्तानां बहुस्मृतिपुराणवचनानां वैदिकाधिकारप्रवृत्तानां अनन्यगतिकानां व्याकोपप्रसङ्गः॥ 'अश्रौतमूर्ध्वपुण्ड्रादि' इत्याद्युक्तानि तु वचनानि तप्तमुद्रासहितोर्ध्वपुण्ड्रविषयतया सावकाशानि॥

ननु तान्त्रिकैस्तप्तमुद्राविषयाऽपि श्रुतिरुदाह्रियते— 'पवित्रं ते विततं ब्रह्मणस्पते।

ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை வைதிகர்கள் தரிக்ககூடாது. தப்த முத்ரையில்லாத ஊர்த்வபுண்ட்ரமோவெனில், சொல்லிய அநேக ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களால் ஸித்தமானதால், தரிக்கத் தகுந்ததே. அந்த ச்ருதிகளுக்கும் அப்ராமாண்யம் சங்கிக்கத்தகுந்ததல்ல. 'ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரம் நித்யமாய் ச்ருதியால் விதிக்கப்பட்டது' 'ச்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரத்தால் ம்ருத்திகையின் தாரணம் சொல்லப்படுகிறது', 'ச்ருதியில் உள்ளது வைகானஸத்தில் சொல்லப்பட்டது' என்பதாய், வாஸிஷ்ட வாமன பாத்மபுராணாதிகளில் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். ஊர்த்வபுண்ட்ரம் எல்லாவற்றையும் தாந்த்ரிகமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், முன் சொல்லியதும், வேறு இடமில்லாததும், வைதிகாதிகாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தங்களுமான அநேக ஸ்ம்ருதி புராணவசனங்களுக்கு விரோதம் நேரிடக்கூடும். 'அச்ரௌத மூர்த்வபுண்ட்ராதி' என்று சொல்லப்பட்ட வசனங்களோவெனில் தப்த முத்ரையுடன் கூடிய ஊர்த்வபுண்ட்ர விஷயமாயிருப்பதால் இடமுள்ளவைகளாகின்றன.

'ஓய்! தாந்த்ரிகர்களால் தப்தமுத்ரா விஷயமான ச்ருதியும் சொல்லப்படுகிறதே, 'பவித்ரந்தே+ஸமாசத' என்று, எனில்.

ப்ரபுர்காத்ராணி பர்யேஷி விஶ்வத: । அதப்ததநூர்ந ததாமோ அஶ்நுதே । ஶ்ருதாஸ இத்வஹந்தஸ்தத்ஸமாஶத' இதி ॥ நாஸ்யாஸ்தப்தமுத்ராவிஷயத்வம் । 'தஸ்மிந்நுதீசீந தஶம் பவித்ரம் விதத்யாபிமந்த்ரயதே யஜமாந:' இதி கல்பஸூத்ரகாரைர்தஶாபவித்ராஸ்தரணாபிமந்த்ரணே விநியோகப்ரதர்ஶநாத் । ததாச வித்யாரண்யபாஷ்யே— 'பவித்ரந்தே' இதி । தஶாபவித்ராஸ்தரணாபிமந்த்ரணே ருகியம் விநியுஜ்யதே । பவித்ரம் = ஸர்வஶோதகம் । தே = தவ ஸ்வரூபபூதம் தேஜ: பரமாத்மாக்யம், விததம் = விஸ்த்ருதம் ஸர்வத்ர । ஹே ப்ரஹ்மணஸ்பதே ! ப்ராஹ்மணாநாம் ஸ்வாமிந் ! 'ஏஷ வோ பரதா ராஜா ஸோமோ(அ)ஸ்மாகம் ப்ராஹ்மணாநாம் ராஜா । தஸ்மாத் ஸோமராஜாநோ ப்ராஹ்மணா:' இதி ஶ்ருதே: । ப்ரபு: ஸந் காத்ராணி = அங்காநி பாத்ராணாம், பர்யேஷி = ப்ராப்நோஷி விஶ்வத: । த்வயா வ்யாப்தேந அதப்ததநூ: = அஸம்பாதிதஶரீர:, அத ஏவ ஆம:, ந தத் = விததம் பவி

இந்த ச்ருதிக்கு, தப்தமுத்ரா விஷயத்வம் இல்லை. 'தஸ்மிந்நுதீசீனதசம + யஜமான:' என்று, கல்பஸூத்ரகாரர்களால் தசாபவித்ரத்தின் ஆஸ்தரணத்தை அபிமந்த்ரிப்பதில் விநியோகம் காண்பிக்கப்பட்டிருப்பதால். அவ்விதமே வித்யாரண்யபாஷ்யம்—"பவித்ரந்தே என்கிற ருக்கானது தசாபவித்ரத்தின் ஆஸ்தரணாபிமந்த்ரணத்தில் விநியோகிக்கப்படுகிறது. பவித்ரம = எல்லாவற்றையும சுத்தம் செய்வதும், தே = உன்னுடைய ஸ்வரூபமாயுமுள்ள, பரமாத்மா வென்னும் தேஜஸ்ஸானது, விததம = விஸ்தரித்திருக்கின்றது, எங்கும். ஹே ப்ரம்ஹணஸ்பதே! = ப்ராம்ஹணர்களின் ஸ்வாமியே! 'ஏஷவோபாரதா + ப்ராம்ஹணா:' என்ற ச்ருதி காணப்படுவதால். ப்ரபுவாகிய நீ, காத்ராணி = பாத்ரங்களின் அங்கங்களை, பர்யேஷி = எங்கும் அடைகின்றாய். வ்யாபித்திருக்கும் உன்னால், அதப்ததநூ: = சோதிக்கப்படாத சரீரமுடையவனும், ஆகையால், ஆம: = அபக்வனுமாயுள்ளவன், தத் = அதை (விததமான தேஜஸ்ஸை), ந அச்னுதே = அடைவதில்லை. ஸோமபானம் செய்யாதவனுக்குச் சுத்தி இல்லாததால், ஜ்ஞானத்தின் வழியால் பரமாத்மப்ராப்தி

[illegible]

[illegible]

இல்லையென்பது. ச்ருதாஸஇத்=உன்னால் பக்வாகளானவரோ, வஹ்ந்த:=யாகத்தை நிர்வஹிப்பவராய், தத்ஸமாசத=அந்தப் பவித்ரமான தேஜஸ்ஸை அடைகின்றனர்'' என்று.

‘சபூஷச்யேநச்சகுநோபி+பிப்ரத்’ என்று உள்ள மற்றொரு ச்ருதியும் ஸோமவிஷயமாகியது என்று பாஷ்யத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ளது. ‘ஓய்! அந்த இரண்டு ச்ருதிகளுக்கும், ஸோமவிஷயத்வம் இருந்தாலும், தப்த சங்கசக்ராங்கன விஷயத்வமும் இருக்கட்டும், என்றால், அந்த அங்கனத்தை நிஷேதிக்கும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்களுக்கு அவகாசமில்லாமற் போக நேரிடும். இன்னமும், ‘பவித்ரம் எனும் மந்த்ரத்தால் சகராங்கனம் விஹிதமாகின்றது என்றால், ‘யத்தே காத்ராத்’ என்ற மந்த்ரத்தால் சூலாங்கனமும் ஏன் விஹிதமாகக்கூடாது’ என்று ப்ரஸங்கம் செய்யப்பட்டுள்ள சூலாங்கனமும் ச்ரௌதமாகக்கூடும். அன்ய விஷயமான வேதபாகத்தை, அன்ய விஷயமெனக் கல்பிப்பதினால் மட்டில் வேறு அர்த்தத்தைச் சொல்வதாய் நிர்ணயிக்கும் பக்ஷத்தில், ‘யசம் வஹந்த ஆசுபி:+ததிரே’ என்று, ஸோம பானம் செய்துள்ள மருத்துக்களை ப்ரசம்ஸிப்பதில் தாத்பர்ய

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌦𑌧𑌿𑌰𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍀𑌤𑌮𑍋𑌹𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌪𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌪𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌶𑌾𑌕𑍍𑌤𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥

𑌨𑌨𑍁 — '𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑌰𑌾𑌟𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌾𑌯' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌶𑍂𑌲𑌾𑌕𑌾𑌰𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌾𑌕𑍍𑌤𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 । 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿 — '𑌆𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌪𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 — '𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑍇 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌮𑍁𑌖𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚 । 𑌶𑌾𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍂𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌧𑌮𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑍃𑌤𑌶𑌾𑌪𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑌹𑌿𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵

முள்ள இந்தமந்த்ரத்திற்கும், சாக்தர்கள் தங்கள் தந்த்ரத்தைச் சொல்வதில் தாத்பர்யமுள்ளதாய் அர்த்தம் கல்பித்திருப்பதால, அந்த மந்த்ரத்திற்கும சாகத தந்த்ர விஷயத்வம் வருவதால், சாக்த தந்த்ரமும வைதிக மென்பது நேரிடக்கூடும்.

ஓய்! 'விஷ்ணோராடம்' என்ற மந்த்ரத்தாலும் கேசவாய என்பதாலும் தரிக்கவேண்டும், என்பது முதலியதால், வேதோக்த மந்த்ரங்களால் நெற்றி முதலிய ஸ்தானங்களில், த்ரிசூலா திரூபமான ஊர்த்வபுண்ட்ரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இதற்கு வைதிகத்வமிருக்கின்றது என்பதால் சாக்தத்தை விட, பேதமிருக்கின்றது, என்றால் அதில்லை. (ஏனெனில்) சக்தி தந்த்ரத்திலும் 'ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி ஜ்யோதி ரஹமஸ்மி' என்ற இந்த மந்த்ரத்தினால் மத்யபானம் சொல்லப்பட்டிருப்பதினால், அந்த தந்த்ரத்திற்கும் வைதிகத்வம் வர நேரிடும். அவ்விதமாகியபோது, "பாஞ்சராத்ரத்திலும், காபாலத்திலும், காளமுகத்திலும், சாக்தத்திலும் நீங்கள் தீக்ஷைபெற்றவராய் ஆகக்கடவீர், ஓ ப்ராம்ஹணாதமர்களே!" என்று கௌதமர் முதலியவரால் செய்யப்பட்ட சாபமும் அனுக்ரஹத்தின் பொருட்டு என்றும் நேரிடும். ஆகையால் தப்த முத்ரையுடன்

புண்ட்ரம் தாந்த்ரிகமேவ । தப்தமுத்ராரஹிதோர்த்வபுண்ட்ரம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிபுராணசிஷ்டாசாரஸித்தத்வேந வைதிகைர்தார்யமேவேதி நிர்ணய: ॥

இதி ஊர்த்வபுண்ட்ரவிதி: ॥

த்ரிபுண்ட்ரவிதி: ॥

அத த்ரிபுண்ட்ரவிதி: ॥ காலாக்நிருத்ரோபநிஷதி — ஆக்நேயம் பஸ்ம ஸத்யோஜாதமிதி பஞ்சப்ரஹ்மமந்த்ரை: க்ருஹீத்வா அக்நிரிதி பஸ்மேத்யநேநாபிமந்த்ர்ய மாநஸ்தோக இதி ஸமுத்த்ருத்ய ஜலேந ஸம்ஸ்ருஜ்ய சிரோலலாடவக்ஷஸ்ஸ்கந்தேஷு த்ர்யாயுஷைஸ்த்ர்யம்பகைஸ்திஸ்ரோ ரேகா: குர்வீத வ்ரதமேதச்சாம்பவம் ஸர்வேஷு வேதேஷு வேதவாதிபிருக்தம் பவதி தத்ஸமாசரேந்முமுக்ஷுரபுநர்பவாய

கூடிய ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தாந்தரிகமே. தப்தமுத்ரையில்லாத ஊர்த்வபுண்ட்ரம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராண சிஷ்டாசாரங்களால் ஸித்தமானதால் வைதிகர்களால் தரிக்கத்தகுந்ததே என்பது ஸித்தாந்தம்.

ஊர்த்வபுண்ட்ரவிதி முற்றிற்று.

த்ரிபுண்ட்ரவிதி.

இனி, த்ரிபுண்ட்ரவிதி சொல்லப்படுகிறது.

காலாக்னி ருத்ரோபநிஷத்தில் :— ஆக்னேயமான பஸ்மத்தை 'ஸத்யோஜாதம்' என்பது முதலிய ஐந்து ப்ரஹ்மமந்த்ரங்களால் எடுத்து, 'அக்னிரிதி' என்பது முதலியவையால் அபிமந்த்ரித்து, 'மானஸ்தோகே' என்பதால் எடுத்து ஜலத்துடன் சேர்த்து, சிரஸ், நெற்றி, மார்பு, தோள்கள் இந்த ஸ்தானங்களில், 'த்ர்யாயுஷ' மந்த்ரங்களாலும், 'த்ர்யம்பக' மந்த்ரங்களாலும், குறுக்காய் மூன்று ரேகைகளைச் செய்யவேண்டும். இது சாம்பவ வ்ரதம், ஸகலவேதங்களிலும் வேதவாதிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் முக்தியிலிச்சையுடையவன் அதை அனுஷ்டிக்கவேண்டும், மோக்ஷத்திற்காக. ரேகை

த்ரிதா ரேகா த்ரிபுண்ட்ரஸ்ய ப்ரமாணம் த்ரிதா ஆலலாடாத் ஆசக்ஷுஷோ ராப்ருவோ' ரிதி ||

தடேதத்வம் ப்ரஶம்ஸா ச ஶ்ரூயதே— 'த்ரிபுண்ட்ரம் பஸ்மநா கரோதி யோ வித்வான் ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹஸ்தோ வானப்ரஸ்தோ யதிர்வா ஸ ஸமஸ்தமஹாபாதகோபபாதகேப்ய: பூதோ பவதி ஸ ஸர்வான் தேவான் த்யாதோ பவதி ஸ ஸர்வேஷு தீர்தேஷு ஸ்நாதோ பவதி ஸ ஸகலஸம்பத்பூர்ணோ பவதி ஸ ஸததம் ஸகலருத்ரமந்த்ரஜாபீ பவதி ஸ ஸகலபோகான் புங்க்தே தேஹம் த்யக்த்வா ஶிவஸாயுஜ்யமேதி ந ஸ புநராவர்ததே ந ஸ புநராவர்ததே இத்யாஹ பகவான் காலாக்நிருத்ர:' இதி ||

அதர்வஶிரஸி ஜாபாலோபநிஷதி ச—

'அக்நிரிதி பஸ்ம வாயுரிதி பஸ்ம ஜலமிதி பஸ்ம ஸ்தலமிதி பஸ்ம வ்யோமேதி பஸ்ம ஸர்வம் ஹ வா இதம் பஸ்ம மந ஏதாநி சக்ஷூம்ஷி பஸ்மாநி | அக்நிரித்யாதிநா பஸ்ம க்ருஹீத்வா

மூன்றுவிதம், த்ரிபுண்ட்ரத்தின் ப்ரமாணமும் மூன்றுவிதம், நெற்றிவரையில் கண்கள் வரையில் புருவங்கள் வரையில் என்று.

காலாக்னி ருத்ரோபநிஷத்தில் :— இவ்விதம் ப்ரசம்ஸையும் கேட்கப்படுகிறது. 'வித்வானுகிய எவன், ப்ரம்ஹசாரீ, க்ருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், யதியாயினும், பஸ்மத்தினுல் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றானே அவன்ஸகலமஹாபாதகங்களினின்றும் உபபாதகங்களினின்றும் சுத்தனுகிறுன், அவன் ஸகலதேவர்களையும் த்யானித்தவனுகிறுன், அவன் ஸகலதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்தவனுகிறுன், ஸகல ஸம்பத்துகளாலும் நிறைந்தவனுகிறுன், எப்பொழுதும் ஸகல ருத்ர மந்த்ரங்களையும் ஜபித்தவனுகிறுன், ஸகல போகங்களையும் புஜித்தவனுய், தேஹத்தை விட்டு, சிவஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறுன், மறுபடி திரும்புவதில்லை, மறுபடி திரும்புவதில்லை என்றுர் பகவான் காலாக்னிருத்ரர்' என்று.

அதர்வசிரஸ்ஸிலும், ஜாபாலோபநிஷத்திலும் :— 'அக்னிரிதி பஸ்ம + பஸ்மானி'. (இவை மந்த்ரங்கள்) 'அக்னிரிதி' முதலிய மந்த்ரங்களால் விபூதியை எடுத்து அங்கங்களில் பூசிக்கொள்ள

𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌰𑌤𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌂 𑌪𑌶𑍁𑌪𑌾𑌶𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍋𑌕𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌜𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌚 ॥ 𑌅𑌧𑌃𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌋𑌚𑌸𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌚 𑌭𑍁𑌜𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 ॥ 𑌨𑌾𑌭𑍌 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌸𑌦𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌮𑍍 = 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑍍 —

'𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑌸𑌮𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍌 𑌚 𑌶𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 - '𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑌾

வும் இது பாசுபத வ்ரதம், பசுபாசவிமோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆகும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— 'மாநஸ்தோகே' என்ற மந்த்ரத்தால் அபிமந்த்ரிதமான பஸ்மத்தைத் தரிக்கவேண்டும். மேல் புண்ட்ரம் ஸாமவேதமாகும். நடுவிலுள்ள புண்ட்ரம் யஜுர் வேதமாகும். கீழே உள்ள புண்ட்ரம் ஸாக்ஷாத் ருக்வேதமாகும். ஆகையால் இந்தப்புண்ட்ரம 'த்ரியாயுஷம' எனப்படுகிறது. வைதிகனான ப்ராம்ஹணன், நெற்றி, புஜங்கள், நாபி, தலை, மார்பு பக்கம் இவைகளில் த்ரியாயுஷ புண்டரத்தைத் தரிகக வேண்டும். த்ரியாயுஷம்=த்ரியாயுஷம் எனப்பெயருடையது.

அவ்விதமே **வாயுபுராணம்**— பிறகு, த்ரியாயுஷமென்று பெயருடைய த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.

தைத்திரீய ச்ருதியில் சிக்ஷானுசாஸநத்தில்:— 'ஸத்யாந்ந + மாத்ருதேவோபவ' என்பதுமுதலியது. இங்குள்ள பூதி சப்தத்திற்கு விபூதி அர்த்தமென்று போதாயனரால் சொல்லப் பட்டுள்ளது. 'இனி ப்ராம்ஹணர்களுககு த்ரிபுண்ட்ரதாரண

𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌦𑍇𑌵𑌪𑌿𑌤𑍃𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌭𑌵' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 ॥ 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 [illegible] 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍— '𑌅𑌥𑌾𑌤𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 [illegible] '𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 [illegible] 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍𑌬𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌦𑌶 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌦𑌶𑌾𑌪𑌰𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌕𑌵𑌿𑌂𑌶𑌂 𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌪𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌲𑍋𑌕𑌤𑌾𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌨𑌵𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌬𑍃𑌂𑌹𑌣𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇—'𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑍁𑌶𑌲𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌨 । 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑌮𑍍𑌭𑍂𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌵𑌗𑍁𑌣𑍍𑌠𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌦𑍋𑌰𑍍𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌧𑌾

விதியைச் சொல்லுகிறோம். 'பூதயை நப்ரமதிதவ்யம்' என்று ச்ருதியில் தெரிகிறது. (பஸ்மதாரணத்தை மறக்கவேண்டாம் என்பது பொருள்.) இன்னும், பெரியோர்கள் சொல்லுகின்றனர்—'நடுவிரல், பவித்ரவிரல், பெருவிரல் இவைகளால், பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரம் செய்யப்படவேண்டும். அந்த த்ரிபுண்ட்ரம சிறந்ததாகும. அது மஹாபாபங்களையு மகற்றுவதாகும' என்று. பிறகு 'த்ர்யம்பகம்' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸர்வாங்கங்களிலும் பூச வேண்டும். இதனால் சுத்தனாகிறான், தனக்குமுன் பத்துப்புருஷர்களையும், பின் பத்துப்புருஷர்களையும் 21-ஆவது தன்னையும், தன் பங்க்தியையும் சுத்திசெய்கிறான். ப்ரம்ஹாவின் ஸாயுஜ்யம், ஸாலோக்யம் இவைகளையுமடைகிறான்' என்றார் பகவான போதாயனர்.

மானவ புராணத்திலும் :— ச்ருதியின் உபப்ரும்ஹணம் காணப்படுகிறது.— 'ஸத்யத்தினின்றும் தவற வேண்டாம். தர்மத்தினின்றும், குசலத்தினின்றும்ஒருகாலும் தவறக்கூடாது. அக்னியினின்று உண்டாகிய விபூதியினின்றும், அதனால் தேஹத்தைப் பூசுவதினின்றும், நெற்றி, மார்பு, கைகள் இவை

रणात् । नैव प्रमदितव्यं नैव प्रमादोऽपि कदाचन ॥ स्वाध्यायाध्ययनं नित्यं कुरु प्रवचनं तथा' इति ॥ भाष्यकारेण यद्यपि भूतिशब्दः ऐश्वर्यपरतया व्याख्यातः, तथापि बोधायनेन 'भूत्यै न प्रमदितव्य' मित्यस्याः श्रुतेः भस्मत्रिपुण्ड्रप्रमाणतयोपादानात्, तदुपबृंहकपुराणवाक्यानां च सत्त्वात्, भूतिशब्दस्य भस्मपरत्वमेव युक्तम् । भूतिशब्दस्य नानार्थकत्वेन ऐश्वर्यपरतया व्याख्यानेऽपि नैव कश्चिद्विरोधः । उपबृंहणस्य सत्त्वे तदपि व्याख्यानान्तरमस्तु ॥

बोधायनः—

'अथातो विभूतिसम्पादनधारणविधिं व्याख्यास्यामः शुचिर्भूत्वा विकटां [illegible] अशिवां हीनातिरिक्ताङ्गां वन्ध्यां अस्थिप्रचुरां अशुचिभक्षिणीं

களில் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிப்பதினின்றும், ஒருகாலும் ப்ரமத்தாலும் தவறவேண்டாம்' நித்யமும் வேதாத்யயனம் செய், அத்யாபனமும் செய், என்று. பாஷ்யகாரரால் பூதி சப்தமானது ஐச்வர்யபரமாய் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளதுதான், ஆனாலும், போதாயனரால் 'பூத்யை நப்ரமதிதவ்யம்' என்ற ச்ருதி, பஸ்மத்ரிபுண்ட்ரத்திற்கு ப்ரமாணமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதை விவரிக்கும் புராணவாக்யங்களும் இருப்பதால், பூதி சப்தத்திற்கு, பஸ்ம அர்த்தமென்பதே யுக்தமாகும். பூதிசப்தம் அநேகார்த்தமுடையதால், ஐச்வர்யபரமாய் வ்யாக்யானமிருந்தாலும் இங்கு விரோதமொன்றுமில்லை. உபப்ருஹ்மணமிருந்தால், அதுவும் மற்றொரு வ்யாக்யானமாய் இருக்கட்டும்.

போதாயனர்:— இனி, விபூதியை ஸம்பாதிப்பது, தரிப்பது இவையின் விதியைச் சொல்வோம்—சுத்தனாயிருந்து, மிகப் பருமனுள்ளதும், பைத்யமுள்ளதும், அமங்களமாகியதும், அங்கக்குறைவுள்ளதும், அதிகாங்கமுள்ளதும், மலடானதும், எலும்பு அதிகமுள்ளதும், அசுத்த வஸ்துக்களை, பக்ஷிப்பதுமான பசுக்களைத்தள்ளி, நல்ல லக்ஷணங்களுடைய பசுவின் கோம

[illegible]

போதாயனஸ்ம்ருதௌ —

[illegible]

யத்தை எடுத்து, உருண்டை செய்து, உலர்த்தி, வெளுப்பாய், பாகம் செய்யக்கூடிய ஸம்பாரங்களால் (பதர், வைக்கோல்முதலியதால்) மூடி, ஔபாஸநாக்னியிலோ, ச்ரௌதாக்னியிலோ, பசனாக்னியிலோ தஹிக்கவேண்டியது. வில்வப்பழப் பாத்ரத்திலாவது, மண்பாத்ரத்திலாவது எடுத்து வைக்கவேண்டும். பிறகு அந்தப் பஸ்மத்தை எடுத்து அபிமந்த்ரிக்கவேண்டும், 'ஈசான:, தத்புருஷாய, அகோரேப்ய:, வாமதேவாய, ஸத்யோஜாதம்' என்ற மந்த்ரங்களால். மறுபடி அதே ஐந்து மந்த்ரங்களால் அபிமர்சிக்கவும். 'மானஸ்தோகே' என்ற மந்த்ரத்தால், நடுவிரல், அநாமிகாவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் எடுத்து மந்த்ரமில்லாமல் ஜலத்துடன் சேர்த்து, 'த்ர்யாயுஷம்' என்ற மந்த்ரத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். இவ்விதம் அறிந்தவரும் சொல்லுகின்றனர். நெற்றி, மார்பு, கைகள், கழுத்து, வயிறு, தலை இவைகளில், வெளுப்பான பஸ்மத்தை, ப்ராம்ஹணன் சோம்பலற்றவனாய் நித்யமும் தரிக்கவேண்டும்.

போதாயன ஸ்ம்ருதியிலும்:— ஸத்யோஜாத மந்த்ரத்தால்

𑌅𑌘𑍋𑌰𑍇𑌣 𑌦𑌹𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌤𑍁 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌮𑍀𑌶𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌯𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌦𑌤𑌃 । 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌃 𑌶𑌿𑌵𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌿𑌵𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃 —

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌶𑍍𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌆𑌦𑌾𑌯 𑌭𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍 । 𑌈𑌶𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍁 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌤 𑌆𑌦𑌾𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌤𑍁 । 𑌅𑌘𑍋𑌰𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 𑌚 ॥ 𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌜𑌾𑌤𑌾𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌪𑌾𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍋𑌦𑍍𑌧𑍂𑌲𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌯𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌰𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌾𑌵𑌿𑌦𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃 ॥ 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾

கோமயத்தை க்ரஹித்து, வாமதேவமந்த்ரத்தால் அபிமந்த்ரித்து, அகோர மந்த்ரத்தால் கோமயபிண்டத்தைத் தஹித்து, தத்புருஷ மந்த்ரத்தால் சோதித்து, ஈசாந மந்த்ரத்தால் தலை முதல் பாதம்வரையில் பஸ்மத்தால் ஸ்நானம் செய்யவும். ஆசமனம் செய்து, கூர்சசத்தில் உட்கார்ந்து, சிவனுகி, சிவனை ஜபிக்கவும்.

பாரத்வாஜர்:— கால்கைகளை அலம்பி, கிழக்கு முகமாய் ஆசமனம் செய்து, முன்போல் ப்ராணாயாமம்செய்து, ஸங்கல்ப்பித்து, பஸ்மஸ்நானத்தைச் செய்யவேண்டும். வெளுப்பானதும, அக்நிஹோத்ரத்திலுண்டானதுமான பஸ்மத்தை எடுத்து ஈசானமந்த்ரத்தால் சிரஸ்ஸிலும், தத்புருஷ மந்த்ரத்தால் முகத்திலும், அகோர மந்த்ரத்தால் மார்பிலும், வாமதேவ மந்த்ரத்தால் குஹ்யத்திலும், ஸத்யோஜாத மந்த்ரத்தால் பாதங்களிலும் தரிக்கவும். பிறகு ப்ரணவ மந்த்ரத்தால் ஸர்வாங்கத்திலும் உத்தூளனம் செய்யவும். இது 'ஆக்னேய ஸ்நானம் என்று மஹர்ஷிகளால் சொல்லப்பட்டது. அறிந்தவன், எல்லாக்கர்மங்களும் ஸம்பூர்ணமாவதற்கு ஆதியில்

ப்ரக்ஷால்ய உபஸ்ப்ருஶ்ய யதாவிதி । த்ரிபுண்ட்ரம் விதிநா லலாடே ஹ்ருதயே கலே ॥ அக்நிஹோத்ரஜேநைவ பஸ்மநா தேந ப்ரஹ்மபி: । பஞ்சப்ரஹ்மாபிமந்த்ரேண க்ருதேந பஸிதேந வா ॥ த்ருதத்ரிபுண்ட்ரம் ஸ்யாச்ச ஸர்வகர்மஸு பாவநம் । த்ரிபுண்ட்ரம் தாரயேந்நித்யம் ஸர்வபாபவிமுக்தயே ॥ ஶூத்ரஹஸ்தஸ்திதம் பஸ்ம ந தார்யம் த்விஜாதிபி: । சண்டாளஹஸ்தஸம்ஸ்தம் ந தார்யம் ஶூத்ரைஶ்ச ஜாதுசித் ॥ அக்நிஹோத்ரஜேநைவ பஸ்மநா து த்ரிபுண்ட்ரகம் । நித்யம் த்விஜை: ஸந்தோஷேண தார்யம் கர்மவிஶுத்தயே ॥ அந்யதா ஸர்வகர்மாணி நிஷ்பலாநி கதாசந' இதி ॥

காத்யாயநோऽபி—

'ஶ்ராத்தே யஜ்ஞே ஜபே ஹோமே வைஶ்வதேவே ஸுரார்சநே । த்ருதத்ரிபுண்ட்ர: பூதாத்மா ம்ருத்யுஞ்ஜயதி மா

இதைச செய்யவேண்டும். பிறகு கைமுகமிவைகளை அலம்பி விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, விதிப்படி த்ரிபுண்ட்ரத்தை நெற்றியிலும, மார்பிலும, கழுத்திலும் தரிக்கவும. அக்னிஹோத்ரத்திலுண்டான பஸ்மத்தினலாவது, பஞ்சப்ரம்ஹ மந்த்ரங்களால் செய்யப்பட்ட பஸ்மத்தினலாவது தரிக்கப்பட்ட இந்த த்ரிபுண்ட்ரம் ஸகல கர்மங்களிலும் சுத்திகரமாகின்றது ஸகலபாபங்களையும் அகற்றுவதற்காக நிதயமும் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும. சூத்ரன் கையிலுள்ள பஸ்மத்தை த்விஜர்கள் தரிக்கக்கூடாது. சண்டாளன் கையிலுள்ள பஸ்மத்தைச் சூத்ரர்கள் ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது. ஆகையால் ப்ராம்ஹணர்கள் அக்னிஹோத்ரத்திலுண்டான பஸ்மத்தினலேயே த்ரிபுண்ட்ரத்தை நித்யமும் ஸந்தோஷத்துடன் கர்மஸம்ருத்திக்காகத் தரிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில், ஸகலகார்யங்களும் ஒருகாலும் பலிக்கின்றதில்லை.

காத்யாயனரும் :— ச்ராத்தம், யக்ஞம், ஜபம், ஹோமம், வைச்வதேவம், தேவபூஜை இவைகளில் த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனும், சுத்தனுமான மனிதன் ம்ருத்யுவை ஜயிக்கின்றான். த்ரி

பவ: । த்ரிபுண்ட்ரம் யத்நயுக்தா தா காயபூர்த்யர்த்தகல்ப-
தத்ரயா' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'அக்நிரித்யாதிபிர்மந்த்ரைர்பஸ்மநோத்தூளநம் ததா ।
த்ரிபுண்ட்ரதாரணம் க்ருத்வா ஸந்த்யாவந்தநமாசரேத் ॥ த்ரி-
புண்ட்ரம் பாவநம் புண்யம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மகம் । யே
கோரா ராக்ஷஸா: ப்ரேதா யே சாந்யே க்ஷுத்ரஜந்தவ: ।
த்ரிபுண்ட்ரதாரிணம் த்ருஷ்ட்வா பலாயந்தே ந ஸம்ஶய:'
இதி ।

லோகாக்ஷிரபி—

'மத்யமாநாமிகாங்குஷ்டைர்லலாடே ஸஹஸா க்ருத: ।
ஸ த்ரிபுண்ட்ர: ப்ரஶஸ்தஸ்ஸ்யாத் மஹாபாதகநாஶந: ।
த்ரிபுண்ட்ரம் தாரயேத்யஸ்து ஶிவப்ரவணசேதஸ: । தேந
ஸம்ப்ராப்தாஸ்த்ரயோ லோகா ஜிதாஸ்ஸந்தி மஹாத்மநா ॥ த்ரி-
புண்ட்ரயுக்தஶ்ச யோ ருத்ராக்ஷதாரீ ஶுசி: । ஸ

புண்ட்ரத்தைத் தரிக்காமல் எந்தக்கார்யத்தைச் செய்கின்றானோ அது வீணாகின்றது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியும் :— *'அக்னிரிதி' முதலிய மந்த்ரங்களால், பஸ்மத்தினால் உத்தூளனத்தையும், த்ரிபுண்ட்ரதாரணத்தையும் செய்துகொண்டு, ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் செய்ய வேண்டும். த்ரிபுண்ட்ரமானது மிகப்புண்யமானது, ப்ரம்ஹ விஷ்ணு சிவஸ்வரூபமாயது. பயங்கரர்களான ராக்ஷஸர்கள், ப்ரேதர்கள், அல்பஜந்துக்கள் எவையோ அவையெலாம், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக்கண்டால் ஓடுகின்றன, ஸம்சயமில்லை.*

லோகாக்ஷியும் :— *நடுவிரல், அநாமிகாவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் நெற்றியில் செய்யப்பட்டுள்ள த்ரிபுண்ட்ரமானது ப்ரசஸ்தமாகும், மஹாபாதகங்களை யகற்றுவதாகும். எவன் சிவனை நாடியமனமுடையவனாய் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றானோ அவனால், பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் என்றமூன்று உலகங்களும் ஜயிக்கப்பட்டவைகளாய் ஆகின்றன. எந்த ப்ராம் ஹணச்ரேஷ்டன், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனாயும், ருத்ராக்ஷம் தரித்தவனாயும், சுத்தனாயுமுள்ளவனோ, அவன், பிணி, பாபம்*

𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌰𑍋𑌗𑌦𑌾𑌰𑌿𑌦𑍍𑌰𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌤𑌸𑍍𑌕𑌰𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌸 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌸 𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑌾𑌵𑌨𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌰𑍈𑌰𑌪𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌹𑍋𑌮𑌃 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌪𑍂𑌜𑌨𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌨 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌵𑌲𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍈𑌰𑍍𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌯𑍇—

'𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑍇 𑌶𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌾𑌰𑌣𑍇 । 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑍇—

'𑌵𑌨𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌗𑌤𑍇 𑌸𑍋𑌮𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍋𑌦𑍍𑌧𑌿𑌤𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ।

வ்யாதி, துர்பிக்ஷம், திருடன் இவர்களை அழிக்கிறான். அவன் பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான், எதினின்றும் மறுபடி திரும்புவதில்லையோ. அவன் ச்ராத்தத்தில் பங்கதிபாவனன், ப்ராமஹணர்களாலும் தேவர்களாலும் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்.

சாதாதபர் :— ஸத்யம், சௌசம், தபஸ், ஹோமம், தீர்த்தம், தேவர் முதலியவரின் பூஜை இது எல்லாம் அவனது வ்யர்த்தமாகும், எவன் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத்தரிப்பதில்லையோ.

ஸ்ம்ருதிரத்நாவளியில் :— நடுவிரல், அநாமிகாவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் நெற்றியில் தரிக்கப்படும் த்ரிபுண்ட்ரம் ப்ரசஸ்தமாகும், மஹாபாதக நாசனமு மாகும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்சயத்தில் :— சமயாசாரங்களை அனுஷ்டிக்க அசக்தனாயினும், மனதினால் பாபத்தை அனுஷ்டிப்பவனாயினும், த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தால் நித்யம் சுத்தனாகவே ஆகிறான்.

ஸ்ம்ருதிபாஸ்கரத்தில் :— சந்த்ரன் வனஸ்பதிகளில் (வ்ரு

भसितं शङ्करं दृष्ट्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते॥
भासनाद्भसितं प्रोक्तं भस्म कल्मषभक्षणात्। भू
तिर्भूतिकरी पावनं रक्षा रक्षाकरी परा’ इति॥

धर्मसारसुधानिधौ —

‘त्रिपुण्ड्रकं सदा कार्यं मन्त्रपूतेन भस्मना। वेदोक्तेन विधानेन शिवसायुज्यप्रदायकम्’ इति॥

महाभारते —

‘आयुष्कामोऽथवा राजन् भूतिकामोऽथवा नरः। नित्यं वै धारयेद्भस्म मोक्षकामी च वै द्विजः’ इति॥

क्रियासारे —

‘मध्याङ्गुलित्रयेणैव दक्षिणकरस्य तु।
षडङ्गुलायतं वाथ चाधिकं वा॥ नेत्रयुग्म

க்ஷங்களில்) இருக்கும்பொழுது (அமாவாஸ்யையில்) பஸ்மோத்தூளனம் செய்யப்பட்ட சரீரமுடையவனாய், பூஜிக்கப்பட்ட ஈச்வரனைத் தர்சித்தால் ஸகல பாபங்களாலும் விடுபடுவான். ப்ரகாசப்படுத்துவதால் பஸிதம் எனப்படுகிறது. பாபத்தைப் பக்ஷிப்பதால் பஸ்மம் எனப்படுகிறது மனிதருக்குப் பூதியை (ஐச்வர்யத்தை)ச் செய்வதால் பூதி யெனப்படுகிறது. மிகவும ரக்ஷையைச் செய்வதால் ரக்ஷா எனப்படுகிறது.

தர்மஸாரஸுதாநிதியில் :- மந்த்ரததால் சுத்தமான பஸ்மத்தினால், வேதத்தினால் சொல்லப்பட்ட விதியுடன் த்ரிபுண்ட்ரத்தை எப்பொழுதும் தரிக்கவும். தரிப்பவன் சிவஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறான்.

மஹாபாரதத்திலும் :— மனிதன், ஆயுஸ்ஸை விரும்பினவனாயினும், ஐச்வர்யத்தை விரும்பினவனாயினும், மோக்ஷத்தை விரும்பியவனாயினும், எப்பொழுதும் பஸ்மத்தைத் தரிக்க வேண்டும்.

க்ரியாஸாரத்தில் :—தனது வலது கரத்தின் நடுவான மூன்று விரல்களாலும் ஆறு அங்குலப்ரமாணமாக, அல்லது அதிகமாக

ப்ரூகோணம் வா யாவந்நேத்ரே தீப்தம் த்ரிபுண்ட்ரகம் । ஸக்ருத்பஸ்மநா
கார்யாத்ஸ ருத்ரோ நாத்ர ஸம்சய: ॥ அகாரோऽநாமி
கா ப்ரோக்தா உகாரோ மத்யமாங்குலி: । மகாரஸ்தர்ஜநீ
தஸ்மாத் த்ரிபி: கார்யம் த்ரிபுண்ட்ரகம்' இதி ॥

ஸாங்க்யாயநக்ருஹ்யேऽபி—

'த்ர்யாயுஷமிதி பஞ்சபிர்மந்த்ரைர்லலாடே ஹ்ருதயே
ச தக்ஷிணஸ்கந்தே வாமே ச தத: ப்ருஷ்டே ச பஞ்சஸு ஸ்தா
நே த்ரிபுண்ட்ரம் கரோதி ஸ ஏஷாம் வேதாநாமேகம்
த்வே த்ரீணி வா அதீதே' இதி ॥

மாத்யந்திநக்ருஹ்யேऽபி—

'லலாடே கண்டே பாஹ்வோர்தக்ஷிணேऽம்ஸே வாமே
ऽம்ஸே ஹ்ருதி ச த்ர்யாயுஷமிதி ப்ரதிஷ்டேத்' இதி ॥

ஸ்காந்தே—

'லலாடே ச த்ரிஸந்த்யாஸு தாந்த்ரிகாணாம் ஜலேந

வாவது, இரண்டு கண்களின் வரையிலாவது, நெற்றியில் ப்ரகாசமுள்ள த்ரிபுண்ட்ரத்தை பஸ்மத்தினால் ஒருகால் எவன் தரிக்கின்றானோ, அவன் ருத்ரன். இதில் ஸம்சயமில்லை. அநாமிகா விரல் அகாரமாம் நடுவிரல் உகாரமாம், தர்ஜனீ விரல் மகாரமாம் ஆகையால் இம்மூன்று விரல்களாலும் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.

ஸாங்க்யாயனக்ருஹ்யத்திலும் :— 'த்ர்யாயுஷம்' முதலிய ஐந்து மந்த்ரங்களால் நெற்றி, மார்பு, வலதுதோள், இடது தோள், முதுகு என்ற ஐந்து ஸ்தானங்களிலும் பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரத்தை எவன் தரிக்கின்றானோ அவன் இந்த வேதங்களுள் ஒன்று, இரண்டு, மூன்றுகளை அத்யயனம் செய்தவனாகிறான்.

மாத்யந்தினக்ருஹ்யத்திலும் :— நெற்றி, கழுத்து, வலது தோள், இடது தோள், மார்பு இவைகளில் த்ர்யாயுஷம் முதலிய மந்த்ரங்களால் பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.

ஸ்காந்தத்தில் :— தாந்த்ரிகர்களுக்கு மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் ஜலத்துடன் கூடிய த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்கத் தகுந்தது.

वर्जितम् । धार्यं त्रिपुण्ड्रं स्त्रीणां च यतीनां जलवर्जितम् ॥ वनस्थब्रह्मचारिणां दीक्षाहीननृणां तथा । मध्याह्नात् प्राग्जलयुक्तं परतो जलवर्जितम्' इति ।

आदित्यपुराणे —

'त्रिपुण्ड्रधारी सततं ब्राह्मणस्सर्वकर्मसु ।
भस्मनैवाग्निहोत्रस्य शिवाग्निजनितेन वा' इति ॥

वासिष्ठलैङ्गे वसिष्ठं प्रति महादेवः —

'भस्म विप्र परं ब्रह्म सत्यबोधसुखावहम् । भस्म तद्वेदनाज्ज्ञेयं मुख्यं तत्परं बुधैः ॥ आग्नेयं गौणमज्ञानध्वंसकं ज्ञानसाधनम् । गौणं नानाविधं विप्र ब्रह्मन् ब्रह्मविदां वर ॥ अग्निहोत्राग्निजं तद्वद्विरजानलजं मुने । औपासनसमुत्थं च समिदग्निसमुद्भवम् ॥ त्रैवर्णिकानां सर्वेषामग्नि

ஸ்த்ரீகளுக்கும் யதிகளுக்கும் ஜலமில்லாத புண்ட்ரம் தரிக்கத் தகுந்தது. வானப்ரஸ்தன், ப்ரம்ஹசாரீ, கன்யை, தீக்ஷையில்லாத மனிதர் இவர்களுக்கும் மத்யாஹ்னத்திற்கு முன் ஜலத்துடன் கூடியதும், பிறகு ஜல மில்லாததுமான த்ரிபுண்ட்ரம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஆதித்யபுராணத்தில்:— ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் ஸகலகர்மங்களிலும், அக்னிஹோத்ர பஸ்மத்திலாவது, சிவாக்னி பஸ்மத்திலாவது த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனாய் ஆக வேண்டும்.

வாஸிஷ்ட லைங்கத்தில் வஸிஷ்டரை நோக்கி,

மஹாதேவர் :— ஓ முனே! 'பஸ்ம' என்பது, ஸச்சிதானந்தத்தைக் கொடுக்கும் ப்ரம்ஹமே என்று அறியும். அது ஜ்ஞானத்தால் வித்வான்களால் அறியத்தகுந்தது. இது முக்யமாகும். மற்றது கௌணமான பஸ்ம. அது அக்னியிலுண்டாகியதும், அஜ்ஞானத்தை அகற்றுவதும், ஜ்ஞானத்தை ஸாதிப்பதுமாகும். ப்ரம்ஹ ஜ்ஞானிகளுள் சிறந்த ஓ ப்ராம்ஹண! அந்த, கௌண பஸ்மம் பலவிதமாய் உள்ளது என்றறிவாயாக. அக்னிஹோத்

𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌾 । 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾𑌨𑌲𑌜𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮
𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇 ॥ 𑌔𑌪𑌾𑌸𑌨𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿
𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌸𑌮𑌿𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿
𑌣𑌾 ॥ 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌗𑌾𑌰𑍇 𑌪𑌚𑌨𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑌮𑍁
𑌤𑍍𑌥𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌾𑌵𑌾𑌨𑌲𑍋
𑌤𑍍𑌥𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌷𑌡𑍍𑌭𑌿𑌰𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑍈𑌰𑍍
𑌯𑌥𑌾 । 𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍈𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌗𑍌𑌣𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍁 𑌭𑌸𑍍𑌮
𑌨𑌾 ॥ 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍂𑌲𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌭𑌯𑌾𑌪
𑌹𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌽𑌪𑌿
𑌵𑌾 ॥ 𑌗𑍌𑌣𑍇𑌨 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿
𑌣𑌾 । 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍𑌬𑌕𑍇𑌨 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌤𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌥𑍈
𑌵 ॥ 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨 𑌯𑍁𑌤𑍇𑌨 𑌚 ।
𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌦𑍋𑌰𑍍𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑍇 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇 ॥
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍀 । 𑌶𑍂

ராக்னியிலுண்டாகியதும், விரஜாக்னியிலுண்டாகியதும், ஔபாஸனத்திலுண்டாகியதும், ஸமிதக்னியிலுண்டாகியதும் என்று பலவிதமாம். மூன்று வர்ணத்தாருக்கும், அக்னிஹோத்ரத்திலுண்டாகியதும், விரஜாக்னியிலுண்டாகியதுமான பஸ்மம் தார்யமாம். க்ருஹஸ்தருக்கு ஔபாஸனத்திலுண்டாகியது விசேஷமாய், தார்யம். ப்ரம்ஹசாரிகளுக்கு ஸமிதக்னியிலுண்டாகியது தார்யம். சூத்ரருக்கு, ச்ரோத்ரிய க்ருஹத்தில் பாகாக்னியிலுண்டாகியது தார்யம். மற்ற எல்லோருக்கும் காட்டுத்தீயிலுண்டாகிய பஸ்மம் தார்யமாம். 'அக்னிரிதி' முதலான ஆறு ஆதர்வண மந்த்ரங்களால், அல்லது ஏழு ஜாபால மந்த்ரங்களால், கௌணபஸ்மத்தினால் தன்தேஹத்தை உத்தூளனம் செய்யவும். இது பாபக்கூட்டத்தினின்று பயத்தைப் போக்குவதாகும். 'த்ரியாயுஷ' மந்த்ரத்தால், அல்லது, 'மேதாவீ' என்பது முதலிய மந்த்ரத்தால், ப்ரம்ஹசாரிகளுக்கு கௌணபஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்கத்தகுந்ததாகும். ப்ரணவத்துடன் கூடிய 'த்ரயம்பக' மந்த்ரத்தாலும், ப்ரணவத்துடன் கூடிய பஞ்சாக்ஷர மந்த்ரத்தாலும், நெற்றி, மார்பு, இரு புஜங்கள் இவைகளில், க்ருஹஸ்தனும், வானப்ரஸ்தனும், நித்யமும் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத்

𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌹𑌂𑌸𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 । 𑌨𑌮𑍋𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃 𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌣𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ॥ 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍂𑌲𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍁𑌵𑍍𑌰𑌤 ॥ 𑌉𑌦𑍍𑌧𑍂𑌲𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹 𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌮𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑍋𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌮𑍇𑌧𑌾𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌲𑌲𑌾𑌟𑍇 𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌬𑌾𑌹𑍌 𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍍𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌚𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌆𑌯𑍁𑌷𑍍𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇 𑌭𑍂𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌷𑌜𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌾𑌬𑌾𑌲𑍇—

'𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿।

தரிக்கவேண்டும். ஸன்யாஸாச்ரமத்திலிருப்பவன், ஆத்மமந்த்ரமான ஹம்ஸமந்த்ரத்தாலும, ப்ரணவத்தாலும், கவனமுள்ளவனாய், த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். 'நம:' என்பதை முடிவில் உள்ள சிவ பதத்தால், சுச்ரூஷையில் ப்ரியமுள்ள சூத்ரன், உத்தூளனம் த்ரிபுண்ட்ரம் இவைகளை, நித்யமும் பக்தியுடன் செய்யவேண்டும். ஓ முனே! மற்ற எல்லோருக்கும் மந்த்ரமில்லாமல் உத்தூளனமும் த்ரிபுண்ட்ரமும் பக்தியுடன் செய்யத் தகுந்ததாம்.

ப்ரம்ஹசாரிகள் தரிக்கும் விதியைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயனர்:— எந்த அக்னியில் கர்மத்தைச் செய்து உபஸ்தானம் செய்கின்றானோ அதினின்றும் மந்த்ரமில்லாமல் பஸ்மத்தை எடுத்து, அபிமந்த்ரித்து, ஸ்பர்சித்து, 'மானஸ்தோகே' என்ற மந்த்ரத்தால் எடுத்து, 'மேதாவீ' என்று நெற்றியிலும், 'தேஜஸ்வீ' என்று வலது புஜத்திலும், 'வர்ச்சஸ்வீ' என்று இடது புஜத்திலும், 'ப்ரம்ஹவர்ச்சஸீ' என்று மார்பிலும், 'ஆயுஷ்மான்' என்று கழுத்திலும் தரிக்கவும். 'பூயாஸம் ஸ்வஸ்தி' என்று எல்லா மந்த்ரங்களிலும் சேர்க்கவேண்டும்.

காருடத்தில்:— ஸகல ச்ருதிகளும் ஸகல ஸ்ம்ருதிகளும்,

षष्टिं मृगशिरोहात्रं तत्सर्वं धारयेद्द्विजः ॥ उद्धू-
ळनं त्रिपुण्ड्रं च मनसापि न सन्त्यजेत् । श्रु-
त्या विधीयते यस्मात् तत्त्यागी पतितो भवेत्’ इति ॥

पाराशरे —

‘भस्मना वेदमन्त्रेण त्रिपुण्ड्रं चावगुण्ठनम् ।
यस्य सिद्ध्येत् ह्ययत्नेन ब्राह्मण्यं तस्य चाक्षयम् ॥
भस्मना वेदमन्त्रेण त्रिपुण्ड्रस्य तु धारणम् ।
आश्रमाणां च सर्वेषां धर्ममाहुरास्तिकाः ॥
शिवस्य विष्णोर्देवानां ब्रह्मणस्तुष्टिकारणम् ।
पार्वत्याश्च महालक्ष्म्याः सरस्वत्यास्तुष्टिकारणम् ॥ भस्म-
ना वेदमन्त्रेण त्रिपुण्ड्रस्य तु धारणम् ॥ भस्म-
सञ्छन्नसर्वाङ्गं त्रिपुण्ड्राङ्कितमस्तकम् । ये निन्दन्ति
नरा राजा हन्यात्तानविचारतः ॥ वैणवीं धारये-

ஸகல புராணங்களும், பஸ்மத்தின் பெருமையைச் சொல்லு கின்றன. ஆகையால் ப்ராமஹ்ணன் அதைத் தரிக்கவேண்டும். உத்தூளனத்தையும், த்ரிபுண்ட்ரத்தையும் மனதாலும் விடக் கூடாது. ச்ருதியில் விதிக்கப் படுவதால் அவைகளை விடுகின்ற வன் பதிதனுவான்.

பாராசரத்தில்:— வேதமந்த்ரத்துடன் பஸ்மத்தால் த்ரி புண்ட்ரமும் உத்தூளனமும் எவனுக்கு ஸித்தித்துள்ளதோ அவனுக்கே ப்ராம்ஹம்ண்யம் பூர்ணமாயுள்ளது. வேதமந்த்ரத் துடன் பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தை தரிப்பது எல்லா ஆச்ர மங்களுக்கும் தர்மமென்கின்றனர் ஆஸ்திகர்கள். வேதமந்த்ரங் களால் செய்யப்படும் பஸ்ம த்ரிபுண்ட்ரமானது, சிவன், விஷ்ணு, தேவர்கள், ப்ரம்ஹா, பார்வதீ, மஹாலக்ஷ்மீ, ஸரஸ்வதீ இவர்களின் த்ருப்திககுக் காரணமாகும். பஸ்மத்தி னல் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்கங்களையுடையவனையும், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்த லலாடமுடையவனையும் எந்த மனிதர்கள் நிந்திக் கின்றனரோ அவர்களை அரசன் ஸந்தேஹமில்லாமல் ஸம் ஹரிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன், வேணுதண்டத்தையும், ஸஜலமான கமண்டலுவையும், பவித்ரத்தையும், உபவீதத்தை யும், த்ரிபுண்ட்ரத்தையும், உத்தூளனத்தையும் தரிக்கவேண்

दृष्टिं सोपाधिकं च कर्णयोः । पवित्रमपि तं च त्रिपुण्ड्रोद्धूलनं विदुः ॥ यथा विशिष्टे मानुष्ये ब्राह्मण्ये पशुविग्रहे । यज्ञदानाद्यनुष्ठानं सौलभ्यं सर्वदेहिनाम् ॥ तथा श्रौतेषु धर्मेषु त्रिपुण्ड्रं भस्मधारणम् । शिवलिङ्गार्चनं चापि दौर्लभ्यं हि शरीरिणाम् ॥ त्रिपुण्ड्रधारणं तिर्यक् भस्मनैवावगुण्ठनम् । सुदुर्लभमिति ज्ञात्वा वशी सर्वेश्वरोऽकरोत् ॥ अनिष्पन्नस्य कर्तव्यं त्रिपुण्ड्रादेश्च धारणम् । विशेषेण स्वलाभाय नान्यलाभाय सर्वदा ॥ स्वलाभसिद्धेनापि पराचारार्थसिद्धये । निष्पन्नेनापि कर्तव्यं यथा सर्वेश्वरेण तत्' इति ॥

मानवोपपुराणे —

'त्रिपुण्ड्रधारिणं दृष्ट्वा भूतप्रेतपरासुराः । भीताः प्रकम्पिताः शीघ्रं गच्छन्त्येव न संशयः ॥ त्रिपुण्ड्रधारणं कृत्वा तथैवावगुण்ठनम् ।

டும். உலகில், மனுஷ்யத் தன்மையில் ப்ராம்ஹணன் சிறந்தவனாகினும், யாகார்ஹமான பசுசரீரம் சிறந்ததாகினும், யக்ஞம் தானம் முதலியதின் அனுஷ்டானம் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஸுலபமாகாமல் எவ்விதம் சிலருக்கு, துர்லபமாகினறதோ அவ்விதம் ச்ரௌத தர்மங்களுள், பஸ்ம த்ரிபுண்ட்ரமும், பஸ்மோத் தூளனமும், சிவலிங்கார்ச்சனமும் சரீரிகளுக்கு, துர்லபமாகியது. பஸ்மத்தினால் த்ரிபுண்ட்ரமும், உத்தூளனமும் மிகவும் துர்லபமென்று அறிந்தே ஸர்வேச்வரன் தான் தரித்தார். அநிஷ்பன்னனால் (முமுக்ஷுவால்) த்ரிபுண்ட்ராதி தாரணம் ஆத்மலாபத்திற்காக அன்யலாபத்திற்கல்லாமல் செய்யத் தகுந்ததாம் முக்தனும் பிறர் ஆசரிப்பதற்காக, ஸர்வேச்வரன் செய்வதுபோல் செய்ய வேண்டியதே.

மானவோபபுராணத்தில் :— பூத ப்ரேதங்கள் முதலியவர்கள், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக்கண்டால் பயந்தவராய் நடுங்குகின்றவராய், சீக்ரமாய் வெளியேறுகின்றனர்; ஸம்சயமில்லை. மந்த்ரத்துடன் பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தையும் உத்தூளனத்

யோ ந குர்யாத் த்ரிபுண்ட்ரேண ஸ ஸாக்ஷாத் பதிதோ பவேத்'
இதி ||

கூர்மபுராணே(அ)பி—

'ஸ்ருஷ்ட்வா ஸ்ருஷ்டிமுகேநாஹ த்ரிபுண்ட்ரஸ்ய ப்ரஶஸ்ததாம் | லலாடே ச ததா ஸ்ருஷ்டம் திர்யக்ரேகாத்ரயம் ந வர்துலம் || திர்யக்ரேகா: ப்ரகாஶந்தே லலாடே ஸர்வஜந்துஷு | ததாபி மாநவா மூடா ந குர்வந்தி த்ரிபுண்ட்ரகம் || வேதஸ்யாத்யயநே ஶூத்ரோ நாதிகாரீ யதா பவேத் | த்ரிபுண்ட்ரேண விநா விப்ரோ நாதிகாரீ ஸ்வகர்மஸு || யதா ராஜா ஸ்வசிஹ்நாங்கம் ஸ்வஜநம் மந்யதே ஸதா | ததா ஶிவஸ்த்ரிபுண்ட்ராங்கம் நரம் ஸ்வீயம் மந்யதே || த்விஜாதிர்வா(அ)ந்த்யஜாதிர்வா ஸிதஶுத்தேந பஸ்மநா | யோ தாரயேத் த்ரிபுண்ட்ராங்கம் ருத்ரேணைஷ வஶீக்ருத:' இதி ||

தையும் எவன் செய்வதில்லையோ அவன் ஸாக்ஷாத் பதிதனுய் ஆவான்.

கூர்மபுராணத்திலும் :— த்ரிபுண்ட்ரம் ப்ரசஸ்தமென்பதை, ப்ரம்ஹதேவன் ஸ்ருஷ்டியெனும் கபடத்தினுல் வெளியிட்டார். அவர், நெற்றியைக் குறுக்காக ஸ்ருஷ்டித்தார். ஊர்த்வமாகவாவது, வர்த்துளமாகவாவது ஸ்ருஷ்டித்தாரில்லை. எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் நெற்றியில் குறுக்காக மூன்று ரேகைகள் காணப்படுகின்றன. அவ்விதமிருந்தும் மூர்க்கரான மனிதர்கள் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிப்பதில்லை. சூத்ரன் வேதாத்யயனத்தில் எப்படி அதிகாரியாவதில்லையோ அதுபோல், த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்காத ப்ராம்ஹணன் ஸ்வகர்மானுஷ்டானத்தில் அதிகாரியாவதில்லை. அரசன், தனது அடையாளத்தைத் தரித்தவனைத் தனது மனிதனென்று எப்படி எண்ணுகின்றுனே அவ்விதம் த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்த மனிதனைத் தமது மனிதனுய் எப்பொழுதும் பரமசிவன் எண்ணுகின்ருர். த்விஜன் ஆனுலும், அந்த்யஜன் ஆனுலும், எவன் வெளுத்ததும் சுத்தமுமான பஸ்மத்தினுல் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கின்றுனே அவனுல் பரமசிவன் வசப்படுத்தப்படுகிருர்.

𑌲𑍈𑌙𑍍𑌗𑍇—

‘𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍁𑌰𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌲𑌂 𑌨𑍃𑌪𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 । 𑌅𑌰𑍍𑌧𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍈𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇—

‘𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌸𑍍𑌮 𑌸𑌦𑌾𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌜𑌨𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍈𑌃 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌲𑌲𑌾𑌟𑌫𑌲𑌕𑍇 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿 𑌭𑍁𑌜𑍇 𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑍇 । 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌵𑍋𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌶𑌤𑌂 𑌤𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌂 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌕𑍋𑌟𑌿𑌷𑍁 𑌧𑌰𑌾 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌽𑌨𑌵𑌦𑍍𑌯𑍇𑌽𑌖𑌿𑌲𑌾’ 𑌇𑌤𑌿 ।

𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

‘𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗𑍀 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌖𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌾 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌭𑍁𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌬𑌿𑌕𑍋 𑌵𑍃𑌷𑌧𑍍𑌵𑌜𑌃 ॥ 𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑍌𑌷𑌧𑌂 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌵𑌶𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

லிங்கத்தில் :— *தேவர்களுக்கும, ப்ராம்ஹணர்களுக்கும் த்ரிபுண்ட்ரமும், க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கு வர்த்துள புண்ட்ரமும், சூத்ரர்களுககு அர்த்தசந்த்ர புண்ட்ரமும், மற்றவர்க்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரமும் விஹிதமாகின்றது.*

ப்ரம்ஹகைவர்த்தத்தில் :— *அக்னிஹோத்ரத்திலுண்டாகியதும் வைதிகமுமான பஸ்மத்தை வைதிகர்கள் நெற்றி, மார்பு, சிரஸ், கைகள் இவைகளில் மந்த்ரபூர்வமாய், திர்யக்புண்ட்ரமாய், தரிக்கவேண்டும். அவர்களாலேயே நூறு யாகங்கள் விதிப்படி செய்யப்பட்டன. ஆயிரம் கோடி தீர்த்தங்களில் அவர்களால் ஸ்நானம் செய்யப்பட்டது பூமி முழுவதும் தோஷமற்ற ப்ராம்ஹணனிடத்தில் தானம் செய்யப்பட்டது.*

சங்கரஸம்ஹிதையில் :— *பஸ்மத்தைத் தரித்தவன் மூர்க்கனாயினும், பண்டிதனாயினும் எங்கே புஜிக்கின்றானோ அங்கு, வ்ருஷபத்வஜனாகிய மஹாதேவன் அம்பிகையுடன் புஜிக்கின்றார். மனிதருக்கு, முக்தி என்னும் பெண்ணை வசப்படுத்துவதில் பஸ்மமே ஔஷதமாகும்.*

ஸௌரஸம்ஹிதாயாம் —

'பஸ்மநோத்தூலிதஸர்வாங்கமநுகச்சதி ய: புமாந் । ஸர்வபாதகயுக்தோऽபி ஸ ஸத்ய: பூயதே நர: ॥ யதா புரேஷு ஸர்வேஷு புரீ வாராணஸீ ஶுபா । ததா ஶுத்தம் த்ரிபுண்ட்ரம் ச ஸர்வபுண்ட்ரேஷு கத்யதே' இதி ॥

மாநவீயஸம்ஹிதாயாம் —

'ப்ராத:காலே ச மத்யாஹ்நே ஸாயாஹ்நே ச த்ரிபுண்ட்ரகம் । ஸிதேந பஸ்மநா குர்யாத் ஸ ருத்ரோ நாத்ர ஸம்ஶய:' இதி ॥

ஸூதஸம்ஹிதாயாம் —

'லலாடே சைவ தோர்யுக்மே ததைவோரஸி புத்திமாந் । த்ரிபுண்ட்ரம் தாரயேந்நித்யம் புக்திமுக்திபலப்ரதம் ॥ பஸ்மநோத்தூலநம் சைவ ததா திர்யக் த்ரிபுண்ட்ரகம் । ப்ரமாதாதபி மோக்ஷார்தீ ந த்யஜேதிதி ஶ்ருதி:' இத்யாதி ॥

ஸௌரஸம்ஹிதையில் :—பஸ்மத்தால் பூசப்பட்ட ஸர்வாங்கங்களையுமுடையவனை எந்த மனிதன் அனுஸரித்துச் செல்லுகின்றானோ அவன், ஸகல பாபங்களுடன் கூடியவனாயினும் அப்பொழுதே சுத்தனாகிறான். ஸகல பட்டணங்களுக்குள்ளும் காசீபுரி எப்படிச் சிறந்ததோ, அப்படி, சுத்த த்ரிபுண்ட்ரமும் ஸகல புண்ட்ரங்களுக்குள் சிறந்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது.

மானவீயஸம்ஹிதையில் :-எவன், காலையிலும், மத்யாஹ்நத்திலும், மாலையிலும், வெளுத்த பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தை, தரிக்கின்றானோ, அவன் ருத்ரனே. இதில் ஸம்சயமில்லை.

ஸூதஸம்ஹிதையில் :— நற்புத்தியுள்ளவன், நெற்றி, இரு புஜங்கள், மார்பு இவைகளில், புக்தி முக்தி பலத்தை யளிக்கும் த்ரிபுண்ட்ரத்தை நித்யமும் தரிக்கவும். பஸ்மத்தினால் உத்தூளனத்தையும், த்ரிபுண்ட்ரத்தையும், மோக்ஷத்தை விரும்புவோன் கவனமின்மையாலும் விடக்கூடாதென்கின்றது வேதம்.

புருஷார்த₂ப்ரபோ₃தே₄(அ)பி—

விபூ₄திதா₄ரணவிதி₄ம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸமாஸத: । ஆக்₃நிஹோத்ரஜம் வா(அ)பி விரஜாக்₃நிஸமுத்₃ப₄வம் ॥ ஆத₃ரேண ஸமாதா₃ய ஶுத்₃தே₄ பாத்ரே நிதா₄ய தச் । ப்ரக்ஷால்ய ஹஸ்தௌ பாதௌ₃ ச த்₃விராசம்ய ஸமாஹித: ॥ க்₃ருஹீத்வா ப₄ஸ்ம தச் பஞ்சப்₃ரஹ்மமந்த்ரைர்ந்யஸ்யைந: கரே । ப்ராணாயாமத்ரயம் க்ருத்வா(அ)க்₃நிரித்யாதி₃மந்த்ரத: ॥ தைரேவ ஸப்தபி₄ர்மந்த்ரைஸ்த்ரிவாரமபி₄மந்த்ர்ய தச் । ஓமாபோஜ்யோதிரித்யுக்த்வா த்₄யாத்வா விஷ்ணும் ஜலாதி₄பம் ॥ ஸம்யோஜ்ய ப₄ஸ்மநா தோயமக்₃நிரித்யாதி₃பி₄: புந: । விம்ருஜ்ய ஸாம்ப₃ம் த்₄யாத்வா ஸமுத்₃தூ₄ல்யாபாத₃மஸ்தகம் । தேந பா₄வநயா ப்₃ரஹ்மரூபேண ஸிதப₄ஸ்மநா । லலாடவக்ஷ:ஸ்கந்தே₄ஷு ஸ்வாஶ்ரமோசிதமந்த்ரத: ॥ மத்₄யமாநாமிகாங்கு₃ஷ்டை₂ரநுலோமவிலோமத: । த்ரிபுண்ட்₃ரம் தா₄ரயேந்நித்யம் த்ரிகாலேஷ்வபி ப₄க்தித: । உத்₃தூ₄

புருஷார்த்தப்ரபோதத்திலும் :— விபூதிதாரணத்தின் விதியைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். ஆக்னிஹோத்ரிக பஸ்மத்தையாவது, விரஜாக்னி பஸ்மத்தையாவது ஆதரவோடு எடுத்து, அதைச் சுத்தமான பாத்ரத்தில் வைத்து, கைகால்களை அலம்பி, கவனமாய் இருமுறை ஆசமனம் செய்து, அந்தப் பஸ்மத்தைப் பஞ்சப்ரஹ்மமந்த்ரங்களால் எடுத்துக் கையில்வைத்து, மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்து, 'அக்னிரிதி' என்ற ஏழு மந்த்ரங்களால் மூன்று முறை அபிமந்த்ரித்து, 'ஓமாப:' என்ற மந்த்ரத்தைப் படித்து, ஜலாதிபதியான விஷ்ணுவை த்யானித்து, பஸ்மத்துடன் ஜலத்தைச்சேர்த்து, 'அக்னிரிதி' முதலிய மந்த்ரங்களால் குழைத்து, ஸாம்பசிவனை த்யானித்து, தலை முதல் கால்வரையில் உத்தூளனம் செய்து, பாவனையினால் ப்ரம்ஹமாயுள்ள அந்த வெண்ணிறமான பஸ்மத்தினால், நெற்றி, மார்பு, தோள்கள் இவைகளில் தனது ஆச்ரமத்திற்குசிதமான மந்த்ரத்தால், நடுவிரல், பவித்ரவிரல், பெருவிரல் இவைகளால் அநுலோமமாகவும், விலோமமாகவும், மூன்று காலங்களிலும் பக்தியுடன், த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும். உத்தூளனம் ஸ்நானமானதால், பிறகு கைகளை அலம்பி இருமுறை

डन्तस्य स्नानकाले हस्तौ प्रक्षाल्य तद्वच्च । द्विराचामेच्च त्रिपुण्ड्रस्य धारणान्ते तथैव च' इति ।

क्रियासारे—

'शूद्रहस्तस्थितं भस्म द्विजातिर्नैव धारयेत् । तथैवान्त्यजहस्तस्थं शूद्रैरपि न जातुचित् ॥ यावन्तः पतिता भूमौ भस्मनः परमाणवः । तावद्वर्षसहस्राणि रौरवं नरकं व्रजेत्' इति ।

पाराशरे—

'श्रौतधर्मैकनिष्ठानां लिङ्गं तु श्रौतमेव हि । अश्रौतधर्मनिष्ठानां लिङ्गमश्रौतमेव हि ॥ श्रौतं लिङ्गं च विज्ञेयं त्रिपुण्ड्रोद्धूलनात्मकम् । अश्रौतमूर्ध्वपुण्ड्रादि नैव तिर्यक् त्रिपुण्ड्रकम् ॥ वेदसिद्धो महादेवः साक्षात्संसारमोचकः । उमार्धविग्रहः शुक्लश्चन्द्रार्धकृतशेखरः ॥ लोकाना

ஆசமனம் செய்யவேண்டும். தரிபுண்ட்ரத்தைத் தரித்த பிறகும் அப்படியே செய்யவேண்டும்.

க்ரியாஸாரத்தில்;— சூத்ரன் கையிலுள்ள பஸ்மத்தை த்விஜன் தரிக்கக் கூடாது. அந்த்யஜனின் கையிலுள்ள பஸ்மத்தைச் சூத்ரரும் ஒருகாலும் தரிக்கக்கூடாது. விபூதியின் எவ்வளவு பரமாணுக்கள் பூமியில் விழுந்தனவோ, அவ்வளவு ஆயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் (சிந்தியவன்) ரௌரவ நரகத்தை அடைவான்.

பாராசரத்தில் :— ச்ரௌததர்மத்திலேயே நிலைபெற்றவருக்கு லிங்கம் (குறி, புண்ட்ரம்) ச்ரௌதமே ஆகும். அச்ரௌத தர்மத்தில் நிலைபெற்றவருக்கு லிங்கம் அச்ரௌதமே ஆகும். த்ரிபுண்ட்ரமும், உத்தூளனமும் ச்ரௌதலிங்கமென்று அறியத்தகுந்தவை. ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலியது அச்ரௌத லிங்கமாகும். திர்யக்புண்ட்ரம் அச்ரௌதமாகாது. வேதங்களால் ஸித்தனும், மஹாதேவனும், ஸாக்ஷாத் ஸம்ஸார மோசகனும், உமார்த்தசரீரனும், சுக்லனும், சந்த்ரார்த்த சேகரனுமான பரமேசன் லோகோபகாரத்திற்காக, ச்ரௌத

शैवकारणाय श्रौतं लिङ्गं दधाति च । वेदसिद्धस्य विष्णोश्च श्रौतं लिङ्गं न चेतरत् ॥ अवतारविशेषाणां शिवं तस्य तथैव हि' इति ॥

भविष्यत्पुराणे—

'पापानामपि बाहुल्यात् दधीचस्य च शापतः । गौतमस्य च शापेन श्रौतं लिङ्गं न रोचते' इति ॥

आदित्यपुराणे—

'कोपशीलस्य दुर्वाससः शापितस्य महात्मनः । कण्वस्यापि भृगोः शापात् उपमन्योश्च शापतः ॥ दधीचस्य च शापेन गौतमस्य च शापतः । विप्राणां दाक्षिणात्यानां पापोपहतचेतसाम् ॥ शिवे भस्मनि रुद्राक्षे किञ्चिच्छ्रद्धा न विद्यते' इति ॥

इत्येवमादीन्यन्यानि वचनानि सहस्रशः । सन्ति तानि न लिख्यन्ते ग्रन्थविस्तरभीतितः ॥

லிங்கத்தையே தரிக்கின்றார். வேதஸித்தரான விஷ்ணுவும் ச்ரௌதலிங்கத்தையே தரிக்கின்றார். மற்றதைத் தரிப்பதில்லை. விஷ்ணுவின் அவதார விசேஷங்களுக்கும் ச்ரௌதலிங்கமே தார்யமாயிருக்கிறது.

பவிஷ்யத் புராணத்தில்:— பாபங்கள் அதிகமாகியதாலும், ததீசருடைய சாபத்தாலும், கௌதம முனியின் சாபத்தாலும், ச்ரௌதமான புண்ட்ரம் ருசிப்பதில்லை

ஆதித்ய புராணத்தில்:— கோபமுற்றவரும் மஹாத்மாவுமான துர்வாஸமுனியின் சாபத்தாலும், கண்வரின் சாபத்தாலும், ப்ருகுவின் சாபத்தாலும், உபமன்யுவின் சாபத்தாலும், ததீசமுனியின் சாபத்தாலும், கௌதமரின் சாபத்தாலும், பாபத்தால் கெடுக்கப்பட்ட மனதுடைய தென்தேசத்திலுள்ள ப்ராம்ஹணர்களுக்கு, சிவனிடத்திலும், பஸ்மத்திலும், ருத்ராக்ஷத்திலும், கொஞ்சமும் ச்ரத்தை இல்லை.

இவ்விதம், த்ரிபுண்ட்ரத்திற்கும், உத்தூளனத்திற்கும் ப்ரமாணங்களான வசனங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் இருக்கின்றன. க்ரந்தம் விரியுமென்ற பயத்தினால் அவை எழுதப்படவில்லை.

யத்து ப்ரஹ்மநாரதவசநம்—

'ப்ராஹ்மணஸ்யோர்த்வபுண்ட்ரம் ஸ்யாத் க்ஷத்ரியஸ்யார்த்தசந்த்ரகம் । வைச்யஸ்ய வர்த்துலாகாரம் சூத்ரஸ்ய த்ரிபுண்ட்ரகம்' இதி,

யச்ச பாத்மவசநம்—

கபாலகேசபஸ்மாஸ்திசங்கபாஷாணதாரிணம் । த்ரிபுண்ட்ரதாரிணம் விப்ரம் சண்டாலமிவ ஸந்த்யஜேத் ॥ பாலேந்துவத்க்ஷத்ரியாணாம் வைச்யாநாம் வர்த்துலாக்ருதி । த்ரிபுண்ட்ரம் சூத்ரஜாதீநாம் விதிரேஷ ஸநாதந: ॥ குலீநோ ப்ராஹ்மணோ வித்வாந் பஸ்மக்ராஹீ பவேத்யதி । வர்ஜயேத்தாத்ருசம் தேவி மத்யோச்சிஷ்டகடம் யதா ॥ த்ரிபுண்ட்ரம் ப்ராஹ்மணோ வித்வாந் லீலயாபி ந தாரயேத் । த்ரிபுண்ட்ரதாரணாத்விப்ர: பதத்யேவ ந ஸம்சய: ॥ தாமஸேஷு பு

ஆனால், ப்ரம்ஹநாதர், 'ப்ராம்ஹணனுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ரமும், க்ஷத்ரியனுக்கு அர்த்தசந்த்ரமும், வைசயனுக்கு வர்த்துளமும், சூத்ரனுக்கே த்ரிபுண்ட்ரமும் விஹிதம்' என்று சொல்லிய வசனமும்,

பாத்ம புராணத்தில் :— "ஓடு, மயிர், சாம்பல், எலும்பு, கிளிஞ்சில், கல் இவைகளைத் தரித்தவனும், த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தவனுமான ப்ராமஹணனைச் சண்டாளனைப்போல் தயஜிக்கவேண்டும். க்ஷத்ரியர்களுக்கு, பாலசந்த்ரன் போலும், வைச்யருக்கு வர்த்துளபுண்ட்ரமும், சூத்ரருக்கு த்ரிபுண்ட்ரமும் என்ற இந்த விதி புராதனமாகியது. நற்குலத்தில் பிறந்தவனும், அறிந்தவனுமான ப்ராம்ஹணன் பஸ்மத்தை க்ரஹிப்பவனுய் இருந்தால் அவ்விதமான அவனை, மத்யத்தால் உச்சிஷ்டமான குடத்தைப்போல் வர்ஜிக்கவேண்டும். அறிந்த ப்ராம்ஹணன், விளையாட்டிற்காகவும் த்ரிபுண்ட்ரத்தை தரிக்கக்கூடாது. ப்ராம்ஹணன் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தால் பதிதனுகவே ஆகிறான், ஸம்சயமில்லை. அஸுரர்களை மயக்குவதற்காக, தமோ குணமுற்ற முனிவர்களால், தாமஸபுராணங்களில், த்ரிபுண்ட்ர தாரணம் சொல்லப்பட்டது. எந்த ப்ராம்ஹணன், தாமஸ புராணங்களைப் பார்த்து, மோஹத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத்

ராணேஷு மோஹநாய ச பாபிநாம் । த்ரிபுண்ட்ர-
தாரணம் ப்ரோக்தம் தாமஸைஶ் ஶாஸ்த்ரவித்தமை: ॥ தாமஸா-
நி புராணாநி த்ருஷ்ட்வா மோஹாத்வ யோநிஜ: । த்ரிபுண்-
ட்ரதாரணம் க்ருத்வா தமஸ்யேவ நிமஜ்ஜதி ॥ திர்யக்புண்ட்ரம்
ந தாரயேத் ஸம்ப்ராப்தே மரணேऽபி ச । திர்யக்புண்ட்ரா-
த்திர்யக்கதிர் ஊர்த்வபுண்ட்ராதூர்த்வகதிஸ்ததா ॥ ஶஸ்த்ரதாய்யஸி-
தாரீ ச தநுர்தாரீ தநாபஹ: । திர்யக்புண்ட்ரத-
ரோ விப்ரஶ்சண்டாலஸத்ருஶோ பவேத் । ப்ராஹ்மண: குல-
ஜோ வித்வாந் திர்யக்புண்ட்ரதரோ யதி । தம் கர்தபம் ஸ-
மாரோப்ய ராஜா ராஷ்ட்ராத் ப்ரவாஸயேத்' இதி,

ததா வஸிஷ்டஸம்ஹிதாயாம்—

'யச்சார்ச்சநம் ப்ரோக்தம் த்ரிபுண்ட்ரம் சாபி ஸத்தமா: । தத்அப்ராஹ்மண்யவிஷயம் ந த்வ விப்ரஸ்ய கர்ஹிசித் ॥ ந த்ரிபுண்ட்ரம் த்விஜை: தார்யம் பட்டிகாகாரமேவ ச । நாப்யந்யதேவதாபக்திராபத்ஸ்வபி கதாசந' இதி,

---

தரிக்கின்றனோ அவன் பெருமிருளில் முழுகுகிறான். மரணம் நேர்ந்தாலும் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கக்கூடாது. திர்யக் புண்ட்ரத்தால் திர்யக்கதிதான் கிடைக்கும். ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தால் ஊர்த்வமான (மேலான) கதி கிடைக்கும். ஆயுதம்தரித்தவன், கத்தியைத் தரித்தவன், வில்லைத்தரித்தவன், பணத்தை அபஹரித்தவன், திர்யக்புண்ட்ரம் தரித்தவன் ப்ராம்ஹணனில் சண்டாளனுக்கு ஸமனாய் ஆவான். நற்குலத்திற்பிறந்தவனும், அறிந்தவனுமான ப்ராம்ஹணன் திர்யக்புண்ட்ரத்தைத் தரித்தால், அரசன் அவனைக் கழுதையிலேற்றி நாட்டினின்றும் வெளியேற்றவேண்டும்'' என்றுள்ளதும்,

வஸிஷ்டஸம்ஹிதையில் :— "ஓ ஸாதுக்களே! சிவார்ச்சனமும், த்ரிபுண்ட்ரமும் எது சொல்லப்பட்டதோ, அது ப்ராம்ஹணரல்லாதவரைப் பற்றியது, ஒருகாலும் ப்ராம்ஹணரைப் பற்றியதல்ல. ப்ராம்ஹணர்கள் த்ரிபுண்ட்ரத்தையும், பட்டிகை போன்ற புண்ட்ரத்தையும், தரிக்கக்கூடாது. அன்யதேவதா பக்தியும் ஆபத்திலும் விஹிதமல்ல" என்றிருப்பதும்,

𑌯𑌦𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌵𑌚𑌨𑌮𑍍—

'𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿, 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌦𑌿𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 ॥ 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌰𑌾𑌹𑍇,

𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃—

'𑌶𑌶𑌾𑌪 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌟𑌾𑌭𑌸𑍍𑌮𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌵𑍍𑌰𑌤𑌧𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍂𑌳𑌨𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌃 ॥ 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌥 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌲𑌾𑌪𑌿𑌨𑌃 । 𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌹𑌤𑌕𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌚 ॥ 𑌶𑌾𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍂𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌧𑌮𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌮𑌤𑍇—

'𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌜𑍈𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑌿𑌕𑌕𑌾𑌪𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍 । 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌚𑍇𑌲𑍋 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ப்ரம்ஹாண்டபுராணத்தில்:— *'சூத்ரரைப்போன்றவருக்கும், சூத்ரருக்கும் த்ரிபுண்ட்ரம் விதிக்கப்படுகிறது' என்றிருப்பதும், இதுபோலுள்ள த்ரிபுண்ட்ர நிஷேத வசனங்களும், பாசுபதம் முதலிய தந்த்ரங்களில் தீக்ஷையடைந்த ப்ராம்ஹணர்களை நிந்திப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகளாகும். ஆகையாற்றான்,*

வாராஹபுராணத்தில்:—

கௌதமர் அவர்களைச் சபித்தார்— ஓ ப்ராம்ஹணுதமர்களே! நீங்கள், ஜடை, பஸ்மம், தீக்ஷை, வ்ரதம் இவைகளைத் தரித்தவராய், நித்யமும் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிப்பவராய், உத்தூளனம் செய்பவராய், மூன்றுவேதங்களுக்கும் பாஹ்யராய், பொய்யான ஞானத்தை ப்ரலாபிப்பவராய், பௌத்தம், ஆர்ஹதம், பாசுபதம், சாம்பவம் இவைகளில் தீக்ஷை பெற்றவராய் ஆகக்கடவீர்.

சதுர்விம்சதிமதத்தில்:— *பௌத்தர், பாசுபதர், ஜைனர், லோகாயதிகர், காபிலர், நிஷித்தகர்மங்களிலிருக்கும் த்விஜர்கள் இவர்களைக்கண்டால் ஸசேல ஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.*

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌜𑍈𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑌿𑌕𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌲𑌕𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌾𑌰𑌦𑍀𑌯𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇—

'𑌶𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌨𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑍌𑌰𑍍𑌮𑍇—

'𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌷𑌣𑍍𑌡𑌾 𑌯𑍇 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌬𑌾𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌾𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌲𑍈𑌙𑍍𑌗𑍇—

'𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌾𑌪𑌾𑌲𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌶𑍁𑌪𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌨𑍇 । 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌬𑍌𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍈𑌗𑌮𑍍𑌬𑌰𑌂 𑌮𑍁𑌨𑍇 ॥ 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌯𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑍍 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇 । 𑌕𑍇𑌚𑌿

சந்த்ரிகையிலும் :— ஜைனர், பாசுபதர், லோகாயதிகர், நாஸ்திகர், தேவலகன் இவர்களை ஸ்பர்சித்தால் ஸசேலஸ்நானம் செய்யவேண்டும்.

நாரதீயபுராணத்தில் :— ஓ அரசனே! சைவர், பாசுபதர், பாஞ்சராத்ரர்கள் இவர்களைத் தொட்டால் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். (புருஷ) ஸூக்தத்தை ஜபிக்கவேண்டும். (ஏனெனில்) அவர்கள் வைதிகர்களை நிந்திப்பதால்.

கௌர்மத்திலும் :— காபாலிகர், பாசுபதர், பாஷண்டர்கள் இவர்களும், இவர்களைப்போன்ற மற்றவரும், ப்ராம்ஹணத் தன்மையினின்றும் தள்ளப்பட்டவர்கள். அவர்களை அவச்யம் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

வாஸிஷ்டலிங்கத்திலும் :— ஓ முனே! சிலர் காபாலத்தையும், சிலர் பாசுபதத்தையும், சிலர் பௌத்தத்தையும், சிலர் திகம்பரமதத்தையும் புகழ்கின்றனர். சிலர் லோகாயதத்தையும், சிலர் வாமத்தையும், சிலர் பைரவத்தையும் விரும்புகின்ற

பைரவமிச்சந்தி கேசிச்சாக்தம் ததைவ ச । ஶாம்பவம் கேசிதிச்சந்தி யாமலம் பாவி கேசன ॥ அன்யானி யானி ஶாஸ்த்ராணி விருத்தானி மஹாமுனே । ஸ்வத: ப்ரமாணபூதேன வேதேன முனிஸத்தம ॥ தான்யேவ ஶ்ரத்தயா யுக்தா: பரிக்ருஹ்ய த்விஜாதய: । அனுஷ்டாஸ்யந்தி மஹாமூடா யுகாந்தே ஸமுபஸ்திதே' இதி ॥

விஷ்ணுபுராணேऽபி—

'யேன கேனாபி யோகேன த்விஜாதிர்தீக்ஷித: கலௌ । யைவ ஸைவ ச மைத்ரேய ப்ராயஶ்சித்தம் கலௌ க்ரியா ॥ யதா யதா ஹி பாஷண்டவ்ருத்திர்மைத்ரேய லக்ஷ்யதே । ததா ததா கலேர்வ்ருத்திரனுமேயா விசக்ஷணை:' இதி ॥

த்விஜபந்தூனாம் தந்த்ரேऽதிகார உக்தோ

ஜாதிநிர்ணயஸங்க்ரஹே—

'ப்ராஹ்மணாத்க்ஷத்ரியாயாம் ஜாதோ நாம ஶிவத்விஜ: । மஹாஶைவஸ்ய வைஶ்யாயாம் முனே ஸமஞ்ஞக: ॥ ஶிவா

ன. சிலர் சாக்தத்தையும், சிலர் சாம்பவத்தையும், சிலர் யாமளத்தையும் விரும்புகின்றனர். ஓ முனே! ஸ்வயம ப்ரமாணமாய் உள்ள வேதத்துடன் விரோதிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் வேறு எவையுண்டோ அவைகளை, ப்ராமஹணர்கள் சரத்தையுடன் கூடியவராய்ப் பரிகரஹித்து, யுகாந்தஸமீபத்திருக்கும்போது மஹாமூடர்களாய் அனுஷ்டிக்கப்போகிறார்கள்.

விஷ்ணுபுராணத்திலும் :— *கலியில், ப்ராம்ஹணன் ஏதாவதொரு சாஸ்த்ரத்தால் தீக்ஷிதனுவான், ஓ மைத்ரேய? ஏதாவதொரு க்ரியை(மனதிற்குத் தோன்றியதே) ப்ராயச்சித்தமாகும் கலியில். ஓமைத்ரேய! எங்கெங்குக் காலத்தில் பாஷண்டரின் வ்ருத்தி காணப்படுகிறதோ, அந்தந்தக் காலத்தில் கலியின் வ்ருத்தியைப் புத்திமான்கள் அனுமானிக்கவேண்டும்.*

ப்ராம்ஹபந்துக்களுக்குத் தந்த்ரத்தில் அதிகாரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஜாதிநிர்ணய ஸங்க்ரஹத்தில்: — *ப்ராம்ஹணனிடத்தினின்றும் க்ஷத்ரிய வைச்ய கன்யைகளிடத்தில் பிறந்தவன் சிவத்விஜன்*

கமம் படேந்நித்யம் ஶிவஶேஷான்னஸங்க்ரஹாத் । தீக்ஷாதர்ம விதானம் ச விதேயம் த்விஜாதிவத் ॥ ப்ராஹ்மண்யாம் ஸதவா யாம் து விப்ராஜ்ஜாதஸ்து குண்டக: । விதவாயாம் து கோ லகஸ்ஸ்யாத் தௌ ஶ்ராத்தே பஹிஷ்க்ருதௌ ॥ தௌ ச தேவஸ்ய பூஜார்த்தம் உபநயனம் ச மந்த்ரத: । ஆராமபோஷ ண: குண்டோ கோலகோ ஹிங்குவிக்ரயீ ॥ ஸவர்ணேஷ்வத மாவேதௌ கானீநத்வாச்சிவத்விஜ:' இதி ॥

யத்து ஶங்கவசநம்—

'தீபாக்ரம் தீபதைலம் ச பஸ்ம சாஸ்தி ரஜஸ்வலாம் । ஏ தானி ப்ராஹ்மண: ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஸவாஸா ஜலமாவிஶேத்' இதி, தச்ச தீபாக்நிபஸ்மஸந்நிதாநாத் தீபாக்நிஸ்தபஸ்மவிஷயம் । ஸர்வபஸ்மபரத்வே து ஶிவபூஜாங்கபஸ்மதாரணவிதாயக

எனப்படுவான். அவன் மஹாதேவனின் பூஜைக்காக மந்த்ரத்துடன் உபநயனம் செய்யத் தகுந்தவன். அவன் நித்யமும் சிவாகமத்தைப் படிக்கவேண்டும். சிவநிர்மால்யான்னத்தைப் புஜிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன் வைதிக தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதுபோல் தீக்ஷாதர்மவிதானத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். பதியுடன் கூடிய ப்ராம்ஹணியினிடத்தில் ஜாரனுல் ப்ராம்ஹணனால் உண்டாகியவன் குண்டகன் எனப்படுவான். ப்ராமஹண விதவையினிடம் ப்ராம்ஹணனால் பிறந்தவன் கோளகன் எனப்படுவான். இவர் இருவரும் ச்ராத்தத்திற்கு அர்ஹரல்லாதவர். அவரும் தேவபூஜைக்காக மந்த்ரத்தினால் உபநயனம் செய்யத்தகுந்தவர். குண்டன் பூந்தோட்டத்தைப் போஷிப்பவன், கோளகன் பெருங்காயம் விற்பவன். இவரிருவரும் ஸவர்ணருள் அதமர்கள். கன்னியினிடத்திற் பிறந்ததால் சிவத்விஜனும் அதமன். ஆனால்,

சங்கரின் வசனம்:— "தீபத்தின் சுடரையும், தீபத்தின் எண்ணெயையும், பஸ்மத்தையும், அஸ்தியையும், ரஜஸ்வலையையும், ப்ராம்ஹணன் தொட்டால் ஸசேலஸ்நானம் செய்ய வேண்டும்" என்று உள்ளதே எனில், அது, தீபாக்னி பஸ்ம ஸமீபத்திலிருப்பதால், தீபாக்னியிலிருக்கும் பஸ்மத்தைப் பற்றியதாகும். அல்லாது, எல்லாப் பஸ்மத்தையும் சொல்லுகிற

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணவிரோத: ஸ்யாத் । தஸ்மாதுத்தூளனம் த்ரிபுண்ட்ரம் வைதிகைர்தார்யமேவேதி ஸித்தம் ॥

அத்ர விகல்பமாஹ வ்யாஸ:—

'ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிபுண்ட்ரம் வா தாரயேத் ஸர்வகர்மஸு' இதி ॥

ஶைவேऽபி—

'ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிபுண்ட்ரம் வா த்ருத்வா கர்மாணி வை த்விஜ: । இஷ்டாபூர்த்தானி குர்வீத நான்யதா தத்பலம் லபேத்' இதி ॥

அன்யத்ராபி—

'ஆசம்ய தாரயேதூர்த்வபுண்ட்ரம் புண்யம்ருதா த்விஜ: । அதவா தாரயேத் பஸ்மனா தத் த்ரிபுண்ட்ரகம் ॥ யஜ்ஞே து தாரயேந்நித்யம் பஸ்மனைவ த்ரிபுண்ட்ரகம்' இதி ॥

தெனில், முன்சொல்லியதும், பஸ்மதாரணத்தை விதிப்பதுமான ச்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களுடன் விரோதம் நேரிடும். ஆகையால், உத்தூளனமும், த்ரிபுண்ட்ரமும் வைதிகர்களால் தரிக்கத்தகுந்ததேயாகும்.

இதில் விகல்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது, த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, ஸகல கர்மங்களிலும் தரிக்கவேண்டும்.

சைவத்திலும் :— ப்ராம்ஹணன், ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது தரித்து, இஷ்டா பூர்த்த கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் அதன் பலனை அடைவதில்லை.

மற்றோரிடத்திலும் :— ப்ராம்ஹணன், ஆசமனம் செய்து, புண்ய ஸ்தலத்திலுள்ள ம்ருத்திகையால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவும், அல்லது பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவும். யாகம் செய்தவனுகில், எப்பொழுதும் பஸ்மத்தால் த்ரிபுண்ட்ரத்தையே தரிக்கவும்.

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌧𑌵𑍀𑌯𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾 —

'𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌰𑌿𑌜𑌾𑌤𑍇 —

'𑌅𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌜𑍍𑌜𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌅𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍 । 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌫𑌾𑌲𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌫𑌲𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇𑌽𑌪𑌿 —

'𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌗𑍋𑌪𑍀𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌃 —

'𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌮𑍃𑌦𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌭𑌸𑍍𑌮𑌨𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇

இதில் வ்யவஸ்தை **மாதவீயத்தில்:—** காண்பிவிக்கப்பட்டுள்ளது, 'ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையோ, த்ரிபுண்ட்ரத்தையோ, குலாசாரப்படி தரிக்கவும்' என்று

பாரிஜாதத்தில் :— பவித்ரமில்லாமலும், ஸ்நானம் செய்யாமலும், புண்ட்ரம் தரிக்காமலும் செய்த ஜபம், கர்மம், ஹோமம் இவை மிக ஸ்வல்ப பலமுள்ளதாய் ஆகும். ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது, த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது குலாசாரப்படி தரிக்க வேண்டும்.

பாத்மத்திலும் ;— ஆசமனம் செய்து, பஸ்மத்தினல் த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, கோபிசந்தனத்தால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது முன்னோரின் ஆசாரப்படி தரிக்கவேண்டும்.

பாரிஜாதத்திலேயே :— ஸமுச்சயமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முதலில் ம்ருத்திகையினல் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரித்து, அக்னி ஹோத்ரத்திலுண்டாகிய பஸ்மத்தினல் த்ரிபுண்ட்ரத்தையும் தரிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணன் ஊர்த்வ புண்ட்ரம், த்ரிபுண்ட்ரம் இரண்டையும் தரிக்கவேண்டும்.

த்விஜ: । தயோரேகம் பரித்யஜ்ய ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத்' இதி ॥

யத்து வசநம்—

'கோபீசந்தநஸம்யுக்தம் பஸ்மநா திர்யக் த்ரிபுண்ட்ரகம் । ஷஷ்டிவர்ஷஸஹஸ்ராணி நரகம் தம் ப்ரவேசயேத்' இதி, தத் த்ரிபுண்ட்ரோபரி ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணநிஷேதபரம் । 'ஊர்த்வபுண்ட்ரே த்ரிபுண்ட்ரம் ஸ்யாத் த்ரிபுண்ட்ரே நோர்த்வபுண்ட்ரகம்' இதி ஸ்மரணாத் ॥ ததா ச,

ப்ரஹ்மகைவர்த்தே வ்ருத்தகிரிமாஹாத்ம்யே—

'திர்யக்பஸ்ம ம்ருஷ்டம் தயோர்த்வம் ம்ருத்திகாம் யத்நதோ வ்யத்யயோ விப்ரத்வம்ஸந ம்ருத்தாரணக்ருதா பஸ்மாபி ப்ராயம் தத: । அந்யதாபி பஸ்மதாரணக்ருதா மோஹாத் ப்ரஷ்டிர்த்தேத் யத்வந்தநக்ஷ்மோத்வீவ ம்ருத்ஸ்யாத் கிஞ்சித் கேவலம்' இதி ॥ பஸ்ம திர்யகேவ தாரயேத் । ததா க்ராஹ்யத்வேந உக்தாம் = உக்தாம் கோபீசந்தநாதிகாம் ம்ருதம் மூர்த்வபுண்ட்ராகாரேணைவ தாரயேத் । அநயோ: வ்யத்யய: = வ்ய

அவைகளுள் ஒன்றை விட்டால் ரௌரவமெனும் நரகத்தை அடைவான்.

ஆனால்—"கோபீசந்தனத்துடன் கூடிய பஸ்ம த்ரிபுண்ட்ரமானது, தரிப்பவனை அறுபதினாயிரம் வர்ஷம் நரகத்தை அடைவிக்கும்" என்ற வசனம் உள்ளதே எனில், அது, த்ரிபுண்ட்ரத்தின்மேல் ஊர்த்வபுண்ட்ரதாரணத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுடையது. "ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தின்மேல் த்ரிபுண்ட்ரம் தரிக்கலாம், த்ரிபுண்ட்ரத்தின்மேல் ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தைத் தரிக்கக் கூடாது" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். அவ்விதமே,

ப்ரம்ஹகைவர்த்தத்தில்:— வ்ருத்தகிரி மாஹாத்ம்யத்தில் 'திர்யக்பஸ்ம+கேவலம்' என்று. இதன் பொருள்—"பஸ்மத்தைக் குறுக்காகவே தரிக்கவும். க்ராஹ்யமாய்ச் சொல்லப்பட்ட கோபீசந்தனம் முதலிய ம்ருத்திகையை ஊர்த்வமாகவே தரிக்கவும். இவைகளை மாற்றுவது, பஸ்மத்தினால் ஊர்த்வ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

புண்ட்ரமும், ம்ருத்திகையினால் குறுக்கான புண்ட்ரமும் தரிப்பது, ப்ராம்ஹண்யத்திற்கு ஹானியைச் செய்யும் கோபீ சந்தனம் முதலிய ம்ருத்தைத் தரிப்பவன், அதன்மேல் பஸ்மத்தையும் தரிக்கவும். பஸ்மத்தைத் தரிப்பவன், பஸ்மத்தின் மேல் கோபீசந்தனம் முதலியதைத் தரிக்கக்கூடாது. அறியாமையால் தரித்தவன் பதிதனாவான். இவ்விதம் அலங்காரத்திற்காகத் தரிக்கப்படும ம்ருத்திகை, சந்தனம், குங்குமம், கஸ்தூரீ முதலியதும் பஸ்மத்தின்மேல் தரிக்கத்தக்கதல்ல" என்பதாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— காந்தி ஸௌக்யம் இவைகளை விரும்பிய வைதிகர்களால் மந்த்ரமில்லாமல், சந்தனம், அகரு, குங்குமம் இவை திர்யக்புண்ட்ரரூபமாய் தரிக்கப்படலாம், சந்தனம் முதலியவையால் புண்ட்ரம் தரிக்கப்பட்டதென்று, பஸ்மத்தை விடக்கூடாது. பஸ்மத்தை விட்டவன், வேத சக்ரத்திலுண்டாகிய அக்னியால் தஹிக்கப்படுவான். அறிந்தவன், சந்தனத்தின்மேல் வைதிகமான பஸ்மத்தைத் தரிக்கலாம்.

सायंहोमविरहिता सान्द्रंहोमविनाशिनी' इति स्मरणात् भस्मोपरि भस्ममिश्रितं चन्दनं धार्यमित्याहुः ॥

तथा च स्मृतिरत्ने—

'ब्राह्मणानां क्षत्रियाणां भस्ममिश्रञ्च चन्दनम्। नेत्रयुग्मप्रमाणं तु त्रिपुण्ड्रोपरि धार्यते' इति ॥

अतश्च, ऊर्ध्वपुण्ड्रं त्रिपुण्ड्रं वा धारयेत्तु यथाकुलम्। उभयं वा यथाचारं धारयेद्वैदिको द्विजः ॥ तन्त्रनिष्ठस्तु तत्तन्त्रविहितमेवेति निर्णयः ॥

* श्राद्धे ऊर्ध्वपुण्ड्रधारणमुक्तं हेमाद्रौ—

'जपे होमे तथा दाने स्वाध्याये पितृकर्मणि

* एतत्प्रादि पद्योविंशति ब्राह्मस्मृतिर्ग्रन्थः केषुचित्कोशेषु न दृश्यते ॥

லௌகிகமான சந்தனம் முதலியதை பஸ்மத்தினமேல் தரிக்கக்கூடாது. ப்ராத:காலத்தில் ஜலத்துடன் கூடியதும், மத்யாஹ்னத்தில் சந்தனத்துடன் கூடியதும், ஸாயங்காலத்தில் ஜலமில்லாததுமான விபூதி, பாபத்தை யழிக்கத்தக்கதாகும் என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், பஸ்மத்தின்மேல், பஸ்மத்துடன் சேர்ந்த சந்தனம் தரிக்கத் தகுந்தது என்கின்றனர். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— 'ப்ராம்ஹணர்களுக்கும், க்ஷத்ரியர்களுக்கும் பஸ்மத்துடன்கூடிய சந்தனம், இரண்டு கண்களின் அளவுள்ளதாய் த்ரிபுண்ட்ரத்தின்மேல் தரிக்கப்படவேண்டுமெனப்படுகிறது' என்றுள்ளது.

இவ்விதமிருப்பதால், வைதிகனை ப்ராம்ஹணன், ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது, த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, குலாசாரப்படி தரிக்கவும். அல்லது, இரண்டு புண்ட்ரங்களையும் குலாசாரப்படி தரிக்கவும். தந்த்ரநிஷ்டனுவெனில் தன் தந்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டதையே தரிக்கவேண்டும் என்பது நிர்ணயம்.

ச்ராத்தத்தில் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் தாரணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஹேமாத்ரியில் :— ஜபம், ஹோமம், தானம், அத்யயனம்,

णि । तत्सर्वं नश्यति क्षिप्रमूर्ध्वपुण्ड्रं विना कृतम्' इति ॥

वर्तुलनिषेधः स्मर्यते तत्रैव—

'वामहस्ते तु दर्भांश्च रङ्गवल्लीं तथा गृहे । ललाटे तिलकं दृष्ट्वा निराशाः पितरो गताः' इति ॥

संग्रहे—

'वर्जयेत्तिलकं फाले श्राद्धकर्मणि सर्वदा । त्रिपुण्ड्रं वाऽप्यूर्ध्वपुण्ड्रं वा धारयेच्छ्राद्धकर्मणि' इति ॥

पुराणे—

'यागो दानं जपो होमः स्वाध्यायः पितृतर्पणम् । भस्मीभवति तत्सर्वमूर्ध्वपुण्ड्रं विना कृतम्' इति ॥

चन्द्रिकायाम्—

'श्रौतस्मार्तक्रियाः सर्वा ह्यूर्ध्वपुण्ड्रमका

பித்ருகார்யம் இவைகளை ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்தால் அது முழுவதும் வீணாகிறது.

வர்த்துளபுண்ட்ர நிஷேதம் சொல்லப்படுகிறது.

ஹேமாத்ரியிலேயே :— இடது கையில் தர்ப்பங்களையும், வீட்டில் கோலத்தையும், நெற்றியில் திலகத்தையும் பார்த்தால், பித்ருக்கள் ஆசையற்றுச் செல்கின்றனர்.

ஸங்க்ரஹத்தில் :— ச்ராத்தகார்யத்தில் நெற்றியில் திலகத்தை எப்பொழுதும் வர்ஜிக்கவேண்டும். ச்ராத்தகார்யத்தில் த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது தரிக்க வேண்டும்.

புராணத்தில் :— ஊர்த்வபுண்ட்ரமில்லாமல் செய்த யாகம், தானம், ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், பித்ரு தர்ப்பணம் இவை முழுவதும் சாம்பலாய் ஆகிறது.

சந்த்ரிகையில் :— ஓ ப்ராம்ஹண! ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்காதவன் செய்யும் ச்ரௌத ஸ்மார்த்த க்ரியைகளெல்லாம் பல

𑌵𑍃𑌤𑌃 । 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌯𑍋 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌜𑌪𑍇 𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑌰𑍍𑌪𑌣𑍇 । 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 —

'𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑍈𑌤 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌮𑌲𑍇 𑌜𑌲𑍇 । 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌮𑍃𑌦𑌾 𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇 —

'𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌭𑍋𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌅𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌣𑍍𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍈𑌰𑍍𑌨𑍀𑌤𑌂 𑌨𑌰𑌕𑌂 𑌚 𑌸 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

ளற்றதாய் ஆகின்றன, பாதிக்கப்பட்டதாயுமாகின்றன. ஸந்த்யா காலத்திலும், ஜபத்திலும், ஹோமத்திலும, அத்யயனத்திலும், பித்ரு தர்ப்பணத்திலும் புண்ட்ரத்தைத் தரிககவேண்டும். ச்ராத்தகாலததில் கர்த்தாவும், போக்தாவும் அவச்யம் தரிக்க வேண்டும்.

மற்ரொரு ஸ்ம்ருதியில் :—மறுநாளில் நதி முதலியதில் நிர்மல மான ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து, நித்யகர்மங்களைச்செய்து, ச்ராத்தம் செய்வதற்கு, ம்ருத்திகையால் வெண்ணிறமான ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்கவேண்டும்.

பாத்மத்தில் :— எந்த ப்ராம்ஹணன் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரிக்காத ப்ராம்ஹணனை ச்ராத்தத்தில் புஜிப்பிக்கின்றானோ, அவனது பித்ருக்கள் மலமூத்ரங்களைப் புஜிக்கின்றனர். இதில் ஸம்சயமில்லை. எந்த ப்ராம்ஹணன் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்காமல் ச்ராத்தத்தைச் செய்கின்றானோ அவனது ச்ராத்தம் முழுவதும் ராக்ஷஸர்களால் அபஹரிக்கப்பட்டதாகும். கர்த்தாவும் நரகத்தை அடைவான்.

த்ரிபுண்ட்ரதாரணமாஹ லௌகாக்ஷி:—

'த்ரிபுண்ட்ரத்ருக்ருத்ராக்ஷவான் யோ ப்ராஹ்மணஸத்தம: | ஸ பங்க்திபாவநஶ்ராத்தே பூஜ்யோ விப்ரைஸ்ஸுரைரபி || ஶ்ராத்தே யஜ்ஞே ஜபே ஹோமே வைஶ்வதேவே ஸுரார்சநே | த்ருதத்ரிபுண்ட்ர: பூதாத்மா ம்ருத்யும் ஜயதி மானவ: || த்ரிபுண்ட்ரம் யத்வ்யபாஸ்யா தத் கர்ம யத்க்ருதம் தத்வ்யர்தம்' இதி ||

திர்யக்புண்ட்ரநிஷேதோ ஹேமாத்ரௌ ஸ்மர்யதே—

'திர்யக்புண்ட்ரம் ததா த்ருஷ்ட்வா கண்டே மாலாம் ததைவ ச | நிராஶா: பிதரோ யாந்தி த்ருஷ்ட்வா ச வ்ருஷலீபதிம்' இதி ||

வஸிஷ்ட:—

'காம்ஸ்யபாத்ரே ஹவிர்த்ரவ்யம் கண்டே சைவ து மாலிகாம் | லலாடே திலகம் த்ருஷ்ட்வா நிராஶா: பிதரோ

த்ரிபுண்ட்ரதாரணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

லோகாக்ஷி:— எந்த ப்ராம்ஹணன் த்ரிபுண்ட்ரம், ருத்ராக்ஷம் இவைகளைத் தரித்தவனாயுள்ளவனோ அவன் ச்ராத்தத்தில் பங்க்தியைச் சுத்தம் செய்பவனாயும், ப்ராம்ஹணர்களாலும், தேவர்களாலும் பூஜிக்கத் தகுந்தவனாயும் ஆகிறான். ச்ராத்தம், யாகம், ஜபம், ஹோமம், வைச்வதேவம், தேவபூஜை இவைகளில் த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்த மனிதன் சுத்தாத்மாவாய் ம்ருத்யுவை ஜயிக்கின்றான். த்ரிபுண்ட்ரத்தைத் தரிக்காமல் எந்தக் கர்மத்தையாவது செய்வானாகில் அக் கர்மம் வீணாகும்.

குறுக்கான புண்ட்ரத்தின் நிஷேதம் சொல்லப்படுகிறது,

ஹேமாத்ரியில்:— குறுக்கான புண்ட்ரத்தையும், கழுத்தில் மாலையையும், வ்ருஷளீபதியையும் கண்டால், பித்ருக்கள் ஆசையற்றவராய் திரும்பிச் செல்லுகிறார்கள்.

வஸிஷ்டர்:— வெண்கலப் பாத்ரத்தில் ஹவிஸ்ஸான வஸ்துவையும், கழுத்தில் மாலிகையையும், நெற்றியில் திலகத்தையும் கண்டால், பித்ருக்கள் ஆசையற்றவராய்ச் செல்கின்றனர். திலகம் என்பதற்கு வர்த்துளமான திலகம் என்று பொ

𑌮𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌤𑌿𑌲𑌕𑌂 = 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌮𑌾𑌲𑌿𑌕𑍇𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌮𑌾𑌲𑌾𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌃 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌪𑌦𑍍𑌧𑌤𑍌 —

'𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌤𑍁 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌆𑌯𑌸𑌂 𑌘𑌣𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌮𑌾𑌲𑌾𑌂 𑌚 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌗𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌮𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌮𑌯𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌮𑍍 । 𑌆𑌜𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌧𑍂𑌪𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌗𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌭𑍋𑌜𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌮𑍍 । 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌲𑍋𑌕𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌚 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌲𑍁𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 𑌵𑍈𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌃 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍁𑌲𑌾𑌕𑌾𑌰𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌚 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 ।

ருள். மாலிகையென்பதால புஷ்பமாலையின் நிஷேதம சொல்லப்படுகிறது. அவ்விதமே,

பத்ததியில் :—ஊர்தவபுண்ட்ரத்தையாவது, த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது நித்யமும் தரிககவேண்டும். சராத்தகாலம் வந்தாகில் கர்த்தாவும், போக்தாவும் வர்ஜிக்கவேண்டும். இரும்புப் பாத்ரத்தையும், மணியின் ஓசையையும், த்ரிபுண்ட்ரத்தையும், புஷ்ப மாலையையும், முத்ரையையும கண்டால் பித்ருக்கள் ஆசையற்றவராய்ச் செல்கின்றனர். மண் பாத்ரத்திலுள்ள அர்க்யத்தையும், மண் பாத்ரத்திலுள்ள சந்தனத்தையும், நெய்யால் செய்யப்பட்ட தூபத்தையும் கண்டால் பித்ருக்கள் ஆசையற்றவராய்ச் செல்கின்றனர். ருத்ராக்ஷம் தரித்த ப்ராம்ஹணனை ச்ராத்தத்தில் புஜிப்பித்தால் பித்ருலோகத்தை அடைகிறான், இதில் ஸந்தேஹப்படவேண்டாம் த்ரிபுண்ட்ரத்துடன் கூடியவனாய் எந்த ப்ராம்ஹணன் ச்ராத்தம் செய்கின்றானோ அவனது அந்த ச்ராத்தத்தை ராக்ஷஸர்கள் அழிக்கின்றனர், என்று வைவஸ்வதமனு சொன்னார். த்ரிபுண்ட்ரத்தையாவது, வர்த்துள புண்ட்ரத்தையாவது, ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையாவது தரித்து எவன் ச்ராத்தம் செய்கின்றானோ அவன் பாபி ஆவான்,

ப்ராஶங்கவர்து ஸ பாபீ ஸ்யாத் ரௌரவம் நரகம் வ்ரஜேத் ||
விப்ராந்நிமந்த்ர்ய வா து த்ரிபுண்ட்ரம் யஸ்து தாரயேத் | ஸ கர்தா நரகே கோரே பித்ருபிஸ்ஸஹ மஜ்ஜதி || த்ரிபுண்ட்ரம் சைவ ஸர்வேஷாமக்நிஹோத்ரஸமோ விதி꞉ | ஶ்ராத்தகாலே து ஸம்ப்ராப்தே கர்தா போக்தா ச தத்த்யஜேத்' இதி ||

அத்ர விதிப்ரதிஷேதாப்யாம் யதாகுலாசாரம் வ்யவஸ்திதோ விகல்போ த்ரஷ்டவ்ய꞉ ||

கேசித்து — 'ஶ்ராத்தே த்ரிபுண்ட்ரோர்த்வபுண்ட்ரயோர் விதிஶ்ஶைவவைஷ்ணவதந்த்ராவலம்பிவிஷய꞉, தந்நிஷேதோ வைதிகவிஷய꞉' இத்யாஹு꞉ ||

அந்யே து —

நிஷேத꞉ ப்ரேதஶ்ராத்தவிஷய꞉ | 'த்ரிபுண்ட்ரதாரிணம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரேதா பூதவாரஸ்ஸுரா꞉ | பீதா꞉ ப்ரகம்பிதாஶ்ஶீக்ரம் கச்சந்த்யேவ நஸம்ஶய꞉ || யே கோரா ராக்ஷ

ரௌரவமெனும் நரகத்தை அடைவான் ப்ராம்ஹணர்களை வரித்து, எவன் த்ரிபுண்டரத்தைத் தரிக்கின்றானோ, அந்தக கர்த்தா பயங்கரமான நரகத்தில் பித்ருககளுடன் முழுகுகிறான். த்ரிபுண்ட்ரம் எல்லோருக்கும் அகனிஹோத்ரத்திற்குச் சமமாய் விதிககப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் ச்ராத்தகாலம் வந்தால், கர்த்தாவும், போகதாவும அதை விடவேண்டும்

இங்கு விதியும், ப்ரதிஷேதமுமிருப்பதால், அவரவர் குலாசாரப்படி வ்யவஸ்தித விகல்பம என்று அறியவும்.

சிலரோவெனில், ச்ராத்தத்தில் த்ரிபுண்ட்ரம், ஊர்த்வ புண்ட்ரம் இவைகளின் விதி, சைவ, வைஷ்ணவ தந்த்ரங்களை ஆச்ரயித்தவரைப் பற்றியது அவைகளின் நிஷேதம் வைதிகர்களைப் பற்றியது, என்கின்றனர்.

மற்றவரோவெனில், நிஷேதம் ப்ரேத ச்ராத்தத்தைப் பற்றியது. (ஏனெனில்) "த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக்கண்டால் ப்ரேதங்கள், பூதங்கள் முதலியவைகள் பயந்து ஓடுகின்றன, ஸம்சயமில்லை. கோரமான ராக்ஷஸரும், ப்ரேதர்களும், அற்ப

𑌸𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌲𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌜𑌨𑍍𑌤𑌵𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌧𑌾𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌲𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌵𑌚𑌨𑍇𑌭𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥

'𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌗𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑌂, 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌦𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃, 𑌸𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌸𑌿𑌕𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌨 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍 । '𑌸𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍀𑌕𑌰𑌣𑌾𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 । 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌦𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌨 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 । 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌯𑌥𑍋𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥]

𑌨𑌨𑍁? 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍋𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑌨𑌿𑌕𑌰𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌾𑌪𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍀𑌨𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌯𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿𑌹𑌾𑌸𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌂 𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇

ஜந்துக்களும், த்ரிபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக்கண்டால் ஓடுகின்றார்கள், ஸம்சயமில்லை'', என்பது முதலான புராண வசனங்களால் என்கின்றனர்.

'நிராசா: பிதரோகதா:' என்கிற வசனமோவெனில், பித்ருத்வத்தை அடைந்தவனுக்கும், வர்ஷம் முடியும் வரையில் ப்ரேதபாவனை நிவ்ருத்திக்காததால், ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு ஸம்பவிக்கும் மாஸிக ச்ராத்தத்தில் புண்ட்ரம் தரிக்கத் தகாதது என்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதாகும். (ஏனெனில்) 'ஸபிண்டீகரணத்திற்குப்பிறகும் ப்ரேதத்தன்மை நிவ்ருத்திக்காததால், வர்ஷம் பூர்ணமாகும் வரையில் விபூதி தரிக்கத் தகாதது' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால் என்கின்றனர். சிஷ்டாசாரத்தை அனுஸரித்து உசிதமானதை இங்கு க்ரஹிக்கவும்.]

ஓய்! 'தேவதைகளுக்கு உத்கர்ஷத்தையும் அபகர்ஷத்தையும் சொல்லுகின்றனவும், புண்ட்ரங்களின் ஸ்துதியிலும் நிந்தையிலும் தாத்பர்யமுள்ளவைகளுமாய், பரஸ்பரம் விரோதமுள்ள வெகு வசனங்கள் இதிஹாஸ புராணங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆகையால், பரஸ்பரம் விரோதமுள்ள விஷயங்களைச் சொல்லுகின்றதானதால், இதிஹாஸபுராணங்கள் ப்ரமாணங்

𑌦𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍈𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃, 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌶𑍍𑌶𑌿𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌵𑌗𑌨𑍍𑌤𑍄𑌣𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌭𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌃, 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿—

𑌏𑌕 𑌏𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌨𑍍 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌶𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍌𑌤𑌿 । '𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯 । 𑌅𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌕 𑌏𑌵 𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯' 𑌇𑌤𑌿॥

களல்ல' எனில, இது தோஷமாகலாம், பேதத்தைச் சொல்லுகின்றவரும்,சிவனினின்றும் வேறு விஷ்ணு, விஷ்ணுவினின்றும் வேறு சிவன் என்று அறியும் சைவருக்கும் வைஷ்ணவருக்கும். அபேதத்தைச் சொல்லுகின்ற ஸித்தாந்திகளுக் கோவெனில், இது தோஷமாகாது, ஈச்வரன் ஒருவன் என்று ஒப்புதலால். அவ்விதமே

ஈச்வரன் ஒருவனே, உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முதலியதைச் செய்வதற்காக, மாயையால் ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்த்ரன் முதலிய மூர்த்திகளை ஸ்வீகரித்து, அந்தந்த மூர்த்தியில் பக்தியுடையவரை, அந்தந்த ரூபத்துடன் அனுக்ரஹிப்பவராய் இருக்கின்றார். பதினெட்டுப் புராணங்களை இயற்றிய வ்யாஸரும், அந்தந்த மூர்த்தியில பகதியுடைய வருக்கு அததில் பக்தியை அதிகப்படுத்துவதற்காக அந்தந்த ரூபத்தை ஸ்துதிக்கின்றார், 'இவனே ஸர்வக்ஞன், ஸர்வேச்வரன், ஸர்வாத்மா, மற்றவரல்ல, ஆகையால் இவனொருவனே ஸேவிககத்தகுந்தவன்' என்று. அந்த நிந்தை, அவர்களை நிந்திப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதல்ல. ஆனால், ப்ரக்ருதமான மூர்த்தியை ஸ்துதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளது. எவ்விதம், அனுதிதஹோமத்தின் நிந்தை, உதிதஹோமத்தை ஸ்துதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதோ அவ்விதம். 'நிந்தாவசனமானது நிந்த்யர்களை நிந்திப்பதற்கல்ல, ஆனால், புகழவேண்டியவரைப் புகழ்வதற்கு, என்ற ந்யாயத்தால். இவ்விதமில்லாவிடில், ப்ராக்ருதமாய் ஸ்துதிக்கவேண்டிய விக்ரஹத்தை வேறுவசனம் நிந்தித்

सात् निन्दा तेषां निन्दापरा भवति । किञ्च प्रकृ
तविरुद्धस्तुतिपरा । यथा अनुक्तदोषनिन्दा उक्त
दोषस्तुतिपरा । 'न हि निन्दा निन्द्यं निन्दितुं प्रवर्
तते स्तुत्यं स्तोतुम्' इति न्यायात् । अन्यथा प्रकृत
विरुद्धस्य स्तुत्यस्य वचनान्तरेण निन्दितत्वेन तेन
वचनान्तरेणास्य विरोधात् । तस्मात् प्रकृतदेवतानिन्द
या एकैकं रूपं स्तुवन् तद्द्वारा स्वरूपमेक
मेव सर्वेश्वरं दर्शयति । तस्य च स्वरूपस्यैक
त्वात् सर्वेषामितिहासपुराणानां तत्रैव
पर्यवसानात् एकार्थत्वेनाविरोधात् पुराणा
नामद्वैतपरत्वेन वेदान्तानुसारित्वेन तन्मू
लकत्वात् प्रामाण्यम् । भेदवादिपक्षे तु परस्परवि
रोध्यर्थाभिधानात् पौरुषेयत्वेन मूलप्रमाणा
पेक्षायां तदनिरूपणादप्रामाण्यम् । तस्मादेक
स्यैवेश्वरस्य सर्वदेवमयत्वात् देवतान्तरनिन्दा
वर्जितैरेवेश्वर आराध्यः शिवो विष्णुर्वान्यो

திருப்பதால், அந்த வசனத்தால், ப்ருக்ருதவசனத்திற்கு விரோதமாகுமாதலால். ஆகையால், வேறு ரூபத்தை நிந்திப்பதால் ஒவ்வொரு ரூபத்தை ஸ்துதிப்பவராய், அந்த வழியாய் தேவதையின் ஸ்வரூபம் ஒரே ஈச்வரன் எனத்தெரிவிக்கின்றார். அந்தஸ்வரூபம் ஒன்றே ஆனதால் இதிஹாஸ புராணங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அதிலேயே முடிவானதால், ஒரே அர்த்தமுடையவைகளாவதால் விரோதமில்லாததால் புராணங்களுக்கு அத்வைதவிஷயத்வமிருப்பதாலும், வேதாந்தங்களை அனுஸரிப்பதாலும் அவைகளை மூலமாயுடையவையானதால் ப்ராமாண்யம் ஸித்திக்கின்றது. பேதமசொல்பவரின் பக்ஷத்தில், பரஸ்பரம் விரோதமுள்ள விஷயங்களைச் சொல்வதால் பௌருஷேயங்களென்றாக, மூலப்ரமாணத்தை அபேக்ஷிக்கும்போது அதை நிரூபிக்கமுடியாததால் அப்ராமாண்யம் வருகின்றது. ஆகையால் ஒரே ஈச்வரன் ஸர்வதேவஸ்வரூபனாயிருப்பதால், வேறு தேவர்களை நிந்திக்காதவர்களாய் ஈச்வரனை ஆராதிக்கவேண்டும், சிவனையோ, விஷ்ணுவையோ, மற்றத்தேவனையோ. அந்தந்த

𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌃 । 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌕𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌧𑌾𑌰𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥

𑌤𑌥𑌾𑌚 𑌪𑌾𑌦𑍍𑌮𑍇 𑌕𑍌𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌚 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌾𑌦𑌿𑌵𑌚𑌨𑌾𑌨𑌿—

𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍀 𑌮𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍀 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌤𑌾𑌵𑍁𑌭𑍌 𑌨𑌰𑌕𑌂 𑌯𑌾𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌭𑍂𑌤𑌸𑌂𑌪𑍍𑌲𑌵𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌤𑌰𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 । 𑌨 𑌤𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌯𑍋𑌽𑌸𑍌 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 ॥ 𑌮𑌮𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑌮𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌾 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌾 ॥ 𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌭𑍇𑌦𑌦𑍃𑌶𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 । 𑌨 𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 ॥ 𑌯𑍇𑌚𑍇𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵

தேவதைக்கு ப்ரீதியைச்செய்யும் புண்ட்ரத்தையும், மற்ற புண்ட்ரங்களை நிந்திக்காதவராய்த் தரிக்கவேண்டும். அவ்விதமே,

பாத்மத்திலும், கௌர்மத்திலும்:—விஷ்ணு சங்கரர் முதலியவரின் வசனங்கள்—சிவனை த்வேஷிப்பவனாய் என்னிடம் பக்தியுள்ளவன் எவனோ, என்னை த்வேஷிப்பவனாய் சிவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவன எவனோ, அவ்விருவரும், ப்ரளயகாலம்வரையில் நரகத்தை அடைகின்றனர் நாராயணனைச் சரணமடைந்தவர் மிகச்சிறந்த பதத்தை அடைகின்றனர். ஆனால், அவர்களுள் எவர் ஈச்வரனை த்வேஷிக்கின்றனரோ அவர்கள் அந்தப்பதத்தை அடைவதில்லை. இந்த நாராயணன், ஈச்வரனெனும் நானே ஆகிறான். இதில் ஸம்சயமில்லை. எவர்கள் பேதத்தைப் பாராமலிருக்கின்றனரோ அவருக்கே இதைக்கொடுக்கவேண்டும். என்னுடைய மூர்த்தியே நாராயணனென்று பெயருடையதும், ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாய் இருப்பதும், சாந்தமாயும், அக்ஷரமென்று பெயருடையதுமாய் உள்ளது. உலகத்தில் பேத த்ருஷ்டியுள்ள எந்த ஜனங்கள் வேறுவிதமாய் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் என்னை நன்கு அறியவில்லை. ஆகையால் அவர்கள் அடிக்கடி பிறப்பை அடைகின்றனர். எவர்கள் இந்த அவ்யக்தரான விஷ்ணுவையும், வாமதேவனான மஹேச்வரனை

ஸ்ய। ஏகீபாவேந பஶ்யந்தி ந தேஷாம் புநருத்பவ:॥ தஸ்மாதநாதிநிதநம் விஷ்ணுமாத்மாநமவ்யயம்। மாமேவ ஸம்பஶ்யத பூஜயத்வம் ததைவ ஹி॥ யேऽந்யதா மாம் ப்ரபஶ்யந்தி மத்வேமம் தேவதாந்தரம்। தே யாந்தி நரகாந் கோராந் நாஹம் தேஷு வ்யவஸ்தித:॥ மூர்க்கம் வா பண்டிதம் வாபி ப்ராஹ்மணம் வா மதாஶ்ரயம்। மோசயாமி ஶ்வபாகம் வா ந நாராயணநிந்தகம்॥ தஸ்மாதேஷ மஹாயோகீ மத்பக்தை: புருஷோத்தம:। அர்சநீயோ நமஸ்கார்யோ மத்ப்ரீதிஜநநாய ஹி॥ அஹங்காரோபஹதா: கேசித் வைதிகமாநிந:। பேதத்ருஷ்ட்யா நிந்தந்தி யுகஶக்திக்ருதம் து தத்' இதி॥

ததா ச கூர்மபுராணே—

'நிந்தந்தி மஹாதேவம் ப்ரஹ்மாணம் புருஷோத்தமம்। ஆம்நாயம் தாமஸஶாஸ்த்ராணி புராணாநி கலௌ யுகே॥ கூ

யும ஒருவனென்ற பாவத்தால் பார்க்கின்றனரோ அவர்கட்கு மறுபடி பிறப்பில்லை. ஆகையால், ஆதி அந்தமற்றவனும், ஆத்மாவும், அவ்யயனுமான விஷ்ணுவை நானென்றே பாருங்கள், அவ்விதமே பூஜியுங்கள். எவர்கள் வேறுவிதமாய், விஷ்ணுவை வேறு தேவதையென்று நினைத்து என்னை உபாஸிக்கின்றனரோ, அவர்கள் கோரமான நரகங்களை அடைகின்றனர். நான் அவர்களிடம் இருப்பதில்லை. என்னை அண்டியவன், மூர்க்கனானாலும், பண்டிதனானாலும், ப்ராம்ஹணனானாலும், ச்வபாகனானாலும் அவனை விடுவிப்பேன். அவன் நாராயணனை நிந்திப்பவனாகில், அவனை விடுவிப்பதில்லை. ஆகையால், என்னுடைய பக்தர்கள், எனக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுவதற்காக, மஹாயோகியாகிய இந்தப்புருஷோத்தமனை அர்ச்சிக்கவேண்டும், நமஸ்கரிக்க வேண்டும். அஹங்காரத்தை மட்டிலடைந்தவரும், வைதிகனென்று தன்னை நினைத்தவருமான சிலர், பேதஜ்ஞானத்தால் நிந்திக்கின்றனர், அது (கலி) யுகத்தின் சக்தியால் செய்யப்பட்டதேயாம. அவ்விதமே,

கூர்மபுராணத்தில் :— கலியுகத்தில், சிவனையும், ப்ராம்ஹாவையும், விஷ்ணுவையும், வேதத்தையும, தாமசாஸ்த்ரங்களை

[illegible] ब्राह्मणानां कुलेष्वेव।
दधीचशापनिर्दग्धाः पुरा दक्षाध्वरे द्विजाः॥ निन्दन्ति च महादेवं तमसाऽऽविष्टचेतसः। ये चान्ये शापनिर्दग्धाः गौतमस्य महात्मनः॥ सर्वे ते वै जनिष्यन्ति ब्राह्मणाद्यासु योनिषु। विनिन्दन्ति हृषीकेशं ब्राह्मणान् ब्रह्मवादिनः' इति॥

इति त्रिपुण्ड्रविधिः॥

सन्ध्याविधिः॥

अथ सन्ध्याविधिः॥

तत्र दक्षः—

'अहोरात्रस्य यः सन्धिः सूर्यनक्षत्रवर्जितः। सा तु सन்ध्या समाख्याता मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः' इति॥

யும் நிந்திக்கின்றனர். முறகாலத்தில் தக்ஷனின் யாகத்தில் ததீச மஹர்ஷியின் சாபத்தால் தஹிக்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணர்கள் ப்ராம்ஹணர்களின் குலங்களில் பிறக்கின்றனர். அவர்கள் தமோகுணத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட சித்தமுடையவர்களாய் சிவனை நிந்திக்கின்றனர். கௌதமரின் சாபத்தால் தஹிககப் பட்ட மற்றவர்கள் எவரோ அவர்களும் ப்ராம்ஹணர் முதலிய பிறவிகளில் பிறக்கப்போகின்றனர். அவர்கள், விஷ்ணுவையும், ப்ரம்ஹவாதிகளான ப்ராம்ஹணர்களையும் நிந்திக்கப் போகிறார்கள் என்று.

த்ரிபுண்ட்ரவிதி முற்றிற்று.

ஸந்த்யாவிதி.

இனி ஸந்த்யாவிதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

தக்ஷர் :— பகலுக்கும் ராத்ரிக்கும் நடுவிலுள்ளகாலம் ஸூர்யனும் நக்ஷத்திரமும் காணப்படாமலிருப்பது எதுவோ, அது உண்மையறிந்த முனிகளால் ஸந்த்யை என்று சொல்லப் படுகிறது.

𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃—

'𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌤𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌮𑌾𑌹 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌃—

'𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑌨𑌾𑌡𑍍𑌯𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌲 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍍𑌰𑌵𑌿𑌰𑍇𑌖𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌲𑌵𑌾𑌚𑌕𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌸𑌨𑍍𑌧𑍌 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌗𑍇 𑌨𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑍇𑌣

பிதாமஹர் :— ஓ முனிச்ரேஷ்டர்களே! நக்ஷத்ரங்களின் ஒளி மறைவது முதல் ஸூர்யோதயம் வரையிலுள்ள காலமெதுவோ அதை, ப்ராதஸ்ஸந்த்யை என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன.

இங்கு வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறார்,

தக்ஷர் :— ராத்ரியின் கடைசி யாமத்தில் இரண்டு நாழிகைகள் ஸந்த்யையின் ஆரம்பகாலம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஸூர்யபிம்பத்தின்மேல் ரேகையைக் கண்டால் ஸந்த்யையின் முடிவு, என்று முனிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இங்கு, ஸந்த்யா சப்தம் காலவாசகமாய்த் தோன்றுகிறது தான், ஆயினும், அந்தக்காலத்தில் உபாஸிக்கத் தகுந்த தேவதை ஸந்த்யா சப்தத்தினுல் சொல்லப்படுகிறது ஆகையால்தான்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— ஸந்தியில் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும். ஸூர்யன் அஸ்தமயத்தை அடைந்தபிறகு உபாஸிக்கக்கூடாது. உதயமாகிய பிறகும் உபாஸிக்கக்கூடாது. ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, சங்கரன் இவர்களும் ஸந்த்யையை உபாஸிக்

த ॥ கஸ்மாந்நோபாஸயேத்³தே³வீம் ஶ்ரேயஸ்காமோ த்³விஜோத்தம:’ இதி ॥

ஶங்க²:—

‘ப்ராதஸ்ஸந்த்⁴யாம் ஸநக்ஷத்ராம் மத்⁴யாஹ்நே ஸ்நாநகர்மணி ।
ஸாதி³த்யாம் பஶ்சிமாம் ஸந்த்⁴யாமுபாஸீத யதா²விதி⁴’ இதி ॥
ஸ்நாநகர்மணி = மத்⁴யாஹ்நஸ்நாநாநந்தரமித்யர்த²: ॥

ஸம்வர்த:—

‘ப்ராதஸ்ஸந்த்⁴யாம் ஸநக்ஷத்ராமுபாஸீத யதா²விதி⁴ ।
ஸாதி³த்யாம் பஶ்சிமாம் ஸந்த்⁴யாமர்தா⁴ஸ்தமிதபா⁴ஸ்கராம்’ இதி ॥

காஶ்யப:—

‘ப்³ரஹ்மணோ ஹ்ருத³யம் விஷ்ணுர்விஷ்ணோஶ்ச ஹ்ருத³யம் ஶிவ: । ஶிவஸ்ய ஹ்ருத³யம் ஸந்த்⁴யா தேநோபாஸ்யா த்³விஜோத்தமை:’ இதி ॥

வ்யாஸோऽபி—

‘உபாஸதே த்³யாம் ஸந்த்⁴யாம் நிஶாயா தி³வஸஸ்ய ச ।
தாமேவ ஸந்த்⁴யாம் தஸ்மாத்து ப்ரவத³ந்தி மநீஷிண: ॥ அநாக³

கின்றனர். நன்மையை விரும்பும ப்ராம்ஹணன ஸந்த்யையை ஏன் உபாஸிக்காமலிருப்பான்.

சங்கர்:— ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடியதாயும், மத்யாஹ்ன ஸந்த்யையை மத்யாஹ்ன ஸ்நானத்திற்குப்பிறகும், ஸாயம் ஸந்த்யையை ஸூர்யனிருக்கும்போதும் விதிப்படி உபாஸிக்கவும்.

ஸம்வர்த்தரும் :— ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடியதாய் விதிப்படி உபாஸிக்கவேண்டும். ஸாயம்ஸந்த்யையை ஸூர்யனுடன் கூடியதாய், ஸூர்யன் பாதி மறைந்திருக்கும் பொழுது உபாஸிக்கவேண்டும்.

காச்யபர்:— ப்ரம்ஹாவின் ஹ்ருதயம் விஷ்ணு. விஷ்ணுவின் ஹ்ருதயம் சிவன். சிவனின் ஹ்ருதயம் ஸந்த்யை. ஆகையால் ப்ராம்ஹணர்கள் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும்.

வ்யாஸரும்:— எதனால், ராத்ரி, பகல் இவைகளின் ஸந்தியில் எந்தத் தேவதையை உபாஸிக்கின்றாரோ, அதனால் அதையே

𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑍇 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑍀𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑌾𑌮𑍍 । 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌯𑌤𑍍𑌨𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍈 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌣𑌤𑌿𑌂 𑌸 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌰𑌕𑌾𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌅𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 । 𑌸 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌨𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑌤𑌾𑌰𑌕𑌾 । 𑌅𑌧𑌮𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌮𑌤𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌹𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌗𑍌𑌣𑌕𑌾𑌲𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑍇𑌣 ।

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌯𑌸𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 𑌮𑍋𑌹𑌤𑌃 । 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌕𑍃𑌤𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑍀𑌤𑌾𑌽𑌫𑌲𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾 ॥ 𑌅𑌕𑌾

புத்திமான்கள் ஸந்த்யை என்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த ப்ராம்ஹணர்கள், உதயத்திற்குமுன் ப்ராதஸ்ஸந்த்யையையும், அஸ்தமயத்திற்குமுன் ஸாயம் ஸந்த்யையையும் உபாஸிக்க வில்லையோ அவர்கள் எப்படி ப்ராம்ஹணர்கள் என்று சொல்லப் படுகிறார்கள். எந்த ப்ராம்ஹணன், ஸந்த்யாவந்தனத்தைவிட்டு வேறு தர்மகார்யத்தில் முயற்சிக்கின்றானோ அவன், பதினாயிரம் நரகங்களை அடைவான். எவன், அறியாமையால், வேறுகர்மத்தில் ஈடுபட்டவனாய் ஸந்த்யையை அதிக்ரமிக்கின்றானோ அவனை, ஸாதுககள் ப்ராம்ஹண கர்மங்கள் எல்லாவற்றினின்றும் வெளி யேற்றவேண்டும். ப்ராதஸ்ஸந்த்யை நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடி யிருந்தால் உத்தமையாம், நக்ஷத்ரங்கள் மறைந்தால் மத்ய மையாம், ஸூர்யனுடன் கூடினால் அதமையாம், இவ்விதம் மூன்று விதமாய்ச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸூர்யனுடன் கூடிய தென்றது கௌணகாலத்தினபிப்ராயத்தினால்.

வ்யாஸரே :— எவன், எப்பொழுதும், அறியாமையால், ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை ஸூர்யோதயத்திற்குப்பிறகு செய்கின் றானோ அவனுக்கு ஸந்த்யோபாஸனபலமில்லை அவன் ஸர்வகர்மங் களின்றும் வெளியேற்றப்பட்டவனாவான். ஸந்த்யை விதியுடன்.

देवेन कृतं कर्म कालं प्राप्य पुनःक्रिया । काला-
तीतं तु यत्कर्म ह्यकृतं तद्विनिर्दिशेत् ॥ अका-
ले दृष्टकालाच्च पूर्वे वा विहितकालके ॥ यः सन्ध्यां कालतः
प्राप्तां आलस्यादतिवर्तते । सूर्यहत्याकृतो
दोषात् स गच्छेच्च ततः ॥ सायं प्रातस्तु यां सन्ध्यां
ये विप्रा नोपासते । कामं तान् धार्मिको रा-
जा शूद्रकर्मसु योजयेत् ॥ सन्ध्याहीनोऽशुचि-
र्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु । यदन्यत् कुरुते
कर्म न तस्य फलमाप्नुयात् ॥ अनन्यचेतसः शान्ता ब्रा-
ह्मणा वेदपारगाः । उपास्य विधिवत्सन्ध्यां प्रा-
प्ताः पूर्वे परां गतिम् ॥ या सन्ध्या सा जगत्सू-
तिः मायातीता तु निष्कला । ऐश्वरी केवला शक्तिः स-

செய்யப்பட்டாலும், காலத்திற்குப் பிறகு செய்யப்பட்டால் நிஷ்பலமாகும். வந்த்ய(மலடு) ஸ்த்ரீயின் மைதுனம்போல், இது வே த்ருஷ்டாந்தம். விஹிதமான காலத்திற்கு முன் கர்மம் செய்யப்பட்டால், முக்யகாலம் வந்த பிறகு, மறுபடி அந்தக்கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். முக்யகாலம் அதிக்ரமித்தபிறகு செய்யப்படும் கர்மத்தை, செய்யப்படாததென்று சொல்ல வேண்டும். எவன் காலத்தில் ப்ராப்தமான ஸந்த்யையை சோம்பலால் அதிக்ரமிக்கின்றானோ அவன் ஸூர்யஹத்யை செய்த தோஷத்தை அடைவான் பிறகு கோட்டானாய்ப்பிறப்பான். எந்த ப்ராம்ஹணர்கள், மாலையிலும, காலையிலும ஸந்த்யையை உபாஸிப்பதில்லையோ அவர்களை, தர்மிஷ்டனான அரசன் சூத்ரரின் கார்யங்களில் சேர்க்கவேண்டும். ஸந்த்யையை உபாஸிக்காதவன் எப்பொழுதும் அசுத்தன். ஸகலகர்மங்களிலும் யோக்யனல்லாதவன். அவன் வேறு எந்தக்கர்மத்தைச் செய்தாலும், அதன் பலனை அடையமாட்டான். ஏகாக்ரமான மனதுடையவரும, சாந்தரும், வேதத்தை முற்றுமறிந்தவரும், முன்னோருமான ப்ராம்ஹணர்கள், முறைப்படி ஸந்த்யையை உபாஸித்துச் சிறந்த கதியை அடைந்தனர். ஸந்த்யை என்னும் தேவதை எதுவோ அது ஜகத்திற்குக காரணமாகியது, மாயையை அதிக்ரமித்ததும், நிஷ்களமானதும், ஈச்வரனுடைய கேவலமான சக்தியும் மூன்று தத்வங்களுக்கும் காரணமுமாகிய

(த)க்ஷத்ரயமஸ்தோஹ்வா ॥ தஸ்மாத்ஸர்வப்ரயத்நேந ஸந்த்⁴யோ பாஸநமாசரேத் । உபாஸிதோ ப⁴வேத்தேந தே³(வி)வோ யோக³தநு: பர:' இதி ॥

யம:—

'ஸந்த்⁴யாமுபாஸதே யே து ஸததம் ஸம்ஸி²தவ்ரதா: । விதூ⁴தபாபாஸ்தே யாந்தி ப்³ரஹ்மலோகம் ஸநாதநம் ॥ யத³ஹ்நா குருதே பாபம் கர்மணா மநஸா கி³ரா । ஆஸீந: பஸ்²சிமாம் ஸந்த்⁴யாம் ப்ராணாயாமைஸ்து ஹந்தி தத் ॥ யத்³ராத்ர்யா குருதே பாபம் கர்மணா மநஸா கி³ரா । பூர்வாம் ஸந்த்⁴யாமுபாஸீந: ப்ராணாயாமைர்வ்யபோஹதி' இதி ॥

மநு:—

'ருஷயோ தீ³ர்க⁴ஸந்த்⁴யத்வாத்³ தீ³ர்க⁴மாயுரவாப்நுயு: । ப்ரஜ்ஞாம் யஸ²ஸ்²ச கீர்திம் ச ப்³ரஹ்மவர்சஸமேவ ச' இதி ॥ யாகா³தி³கர்மஜந்யம் யஸ²: । த்யாகா³தி³ஜந்யா கீர்தி: ॥

தாம். ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் ஸந்த்யையை உபாஸிக்க வேண்டும். உபாஸித்தவனால் யோக சரீரான பரமசிவனே உபாஸிக்கப்பட்டவராய் ஆகிறார்.

யமன் :— எவர்கள், எப்பொழுதும் த்ருடமான நியம முடையவராய் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றனரோ அவர்கள், பாபங்களற்றவராய் நித்யமான ப்ரம்ஹலோகத்தை அடைகின்றனர். மனிதன், பகலில் சரீரத்தாலும், மனதாலும், வாக்கினாலும் எந்தப் பாபத்தைச் செய்கின்றானோ அதை மாலையில் ஸந்த்யையை, ப்ராணாயாமங்களுடன் உட்கார்ந்தவனாய் உபாஸித்துப் போக்குகின்றான். ராத்ரியில், காயத்தாலும், மனதாலும், வாக்காலும் எந்தப்பாபத்தைச் செய்கின்றானோ அதைக் காலையில் ஸந்த்யையை ப்ராணாயாமங்களுடன் (நின்று)உபாஸித்துப் போக்குகின்றான்.

மனு :— முனிகள், அவிச்சின்னமாய் ஸந்த்யையை உபாஸித்ததால், தீர்க்கமான ஆயுஸ்ஸையும், புத்தி, யசஸ், கீர்த்தி, ப்ரம்ஹவர்ச்சஸத்தையும் அடைந்தனர். யாகாதி கர்மங்களால் உண்டாகியது யசஸ். த்யாகம் முதலியதாலுண்டாகியது கீர்த்தி.

கோபிலः—

'ஸந்த்யா யேந ந விஜ்ஞாதா ஸந்த்யா யேநாநுபாஸிதா । ஜீவமாநோ பவேச்சூத்ரோ ம்ருதः ஶ்வா சாபிஜாயதே' இதி ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

'உபாஸ்ய பஶ்சிமாம் ஸந்த்யாம் ஸாதித்யாம் வை யதாவிதி । காயத்ரீமப்யஸேத்தாவத் யாவந்நக்ஷத்ரதர்ஶநம் ॥ பூர்வாம் ஸந்த்யாம் ஸநக்ஷத்ராம் உபக்ரம்ய யதாவிதி । காயத்ரீமப்யஸேத்தாவத் யாவதாதித்யதர்ஶநம்' இதி ॥

சந்தோகஶ்ருதிரபி—

'ப்ரஹ்மவாதிநோ வதந்தி கஸ்மாத்ப்ராஹ்மணஸ்ஸாயமாஸீநஸ்ஸந்த்யாமுபாஸ்தே கஸ்மாத் ப்ராதஸ்திஷ்டந் கா ச ஸந்த்யா கஶ்ச ஸந்த்யாயாः காலः கிஞ்ச ஸந்த்யாயாஸ்ஸந்த்யாத்வம் தேவாஶ்ச வா அஸுராஶ்சாஸ்பர்தந்த தேऽஸுரா ஆதித்யமப்யத்ரவந் ஸ ஆதித்யோऽபிபேத் தஸ்ய ஹ்ருதயம் கம்பமாநம்

கோபிலர் :— எவன் ஸந்த்யையை அறியவில்லையோ, ஸந்த்யையை எவன் உபாஸிக்கவில்லையோ அவன், ஜீவித்திருக்கும் போதே சூத்ரனாவான். இறந்தபிறகு நாயாயும் பிறப்பான்.

சந்த்ரிகையில் :— ஸாயம்ஸந்த்யையை ஸூர்யனுடன் கூடியதாய் விதிப்படி உபாஸித்து, நக்ஷத்ரங்களைப் பார்க்கும் வரையில் காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும். ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை நக்ஷத்ரங்களுடன் கூடியதாய் உபாஸித்து, ஸூர்யோதயம் வரையில் காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

சந்தோகச்ருதியும் :— 'ப்ரம்ஹவாதிநோவதந்தி + நபக்னந்தி' என்று. இதன்பொருள், வேதவாதிகளான முன்னோர்கள் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர். ப்ராம்ஹணன், ஏன் மாலையில் உட்கார்ந்தவனாய் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றான்? ஏன் காலையில் நின்றவனாய் உபாஸிக்கின்றான்? எது ஸந்த்யை? எது ஸந்த்யையின் காலம்? எது ஸந்த்யையின் ஸந்த்யைத் தன்மை? என்று. இதற்கு உத்தரம்—தேவர்களும் அஸுரர்களும் பரஸ்பரம் ஸ்பர்த்தித்தனர். (பொறாமையை அடைந்தனர்.)

வேணாதிஷ்டத்ஸ ப்ரஜாபதிமுபாதாவத்தஸ்ய ப்ரஜாபதி
ரேதத் பேஷஜமபஶ்யத் ருதம் ச ஸத்யம் ச ப்ரஹ்ம சோங்காரம் ச
த்ரிபதாம் ச காயத்ரீம் ப்ராஹ்மணோமுபமபஶ்யத் தஸ்மாத்
ப்ராஹ்மணோऽஹோராத்ரஸ்ய ஸம்யோகே ஸந்த்யாமுபா
ஸ்தே ஸஜ்யோதிஷ்யாஜ்யோதிஷோ தர்ஶநாத் ஸோऽஸ்ய
காலஸ்ஸா ஸந்த்யா தத்ஸந்த்யாயாஸ்ஸந்த்யாத்வம் யத்ஸாயமாஸீ
நஸ்ஸந்த்யாமுபாஸ்தே தயா வீரஸ்தாநம் ஜயதி யதர்க்யம் ப்ர
யச்சதி தா விப்ருஷோ வஜ்ரீபூத்வாऽஸுராந் க்நந்தி
இதி ॥

தைத்திரீயகேऽபி—

ரக்ஷாம்ஸி ஹவா புரோநுவாகே தபோக்ரமதி

அந்த அஸுரர்கள் யுத்தம்செய்வதற்கு ஸூர்யனை எதிர்த்துச் சென்றனர். அந்த ஸூர்யன் பயத்தை அடைந்தான். அவனது ஹ்ருதயம் ஆமைபோல் இருந்தது. (தன்னைக் குறுக்கிக் கொண்டது.) அந்த ஸூர்யன் ப்ரம்ஹாவைச் சரணமடைந்தான். ப்ரம்ஹதேவன் ஸூர்யனுக்கு இதைப் பரிஹாரமாய்க் கண்டார். (எதையெனில்) ருதம் (பொய் பேசாமை), ஸத்யம் (உண்மை பேசுதல்), ப்ரம்ஹ (வேதம்), ஓங்காரம், மூன்று பாதங்களுடையதும், வேதத்திற்கு முகமுமாகிய காயத்ரீ இவைகளை. அதை அவனுக்குக் கொடுத்தார் ஆகையால்தான் ப்ராம்ஹணன், பகல், ராத்ரி இவைகளின் ஸந்தியில் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றான். ஒரு ஒளி இருக்கும் காலத்தில் ஆரம்பித்து, மற்றொரு ஒளி காணப்படும் வரையில் (மாலையில் ஸூர்யன் ஒளி தெரியும்போது ஆரம்பித்து, நக்ஷத்ர ஒளி தெரியும் வரையில், காலையில் நக்ஷத்ர ஒளி இருக்கும்போது ஆரம்பித்து ஸூர்யன் ஒளி தெரியும் வரையில் என்பதாம்). அதுதான் ஸந்த்யாகாலம், அது ஸந்த்யை, அது ஸந்த்யையின் தன்மை. மாலையில் உட்கார்ந்து ஸந்த்யையை உபாஸிப்பதால் வீரஸ்தானத்தை அடைகிறான். தவிர, அர்க்யம் கொடுப்பதால், அந்தத் திவிலைகள் வஜ்ராயுதமாகப் பரிணமித்து அஸுரர்களை ஹிம்ஸிக்கின்றன, என்று.

தைத்திரீயகத்திலும்:—'ரக்ஷாம்ஸி + யஏவம்வேத' என்று. இதன்பொருள்—முற்காலத்தில் ராக்ஷஸர்கள் தீவ்ரமான தபஸ்

ஷ்டந்த தாந் ப்ரஜாபதிர்வரேணோபாமந்த்ரயத தாநி வரம் வ்ருணீதாதித்யோ நோ யோத்தா இதி தாந் ப்ரஜாபதிரப்ரவீத் யோதயத்வமிதி தஸ்மாதுத்திஷ்டந்தம் ஹ வா தாநி ரக்ஷாம்ஸ்யாதித்யம் யோதயந்தி யாவதஸ்தமந்வகாத் தாநி ஹ வா ஏதாநி ரக்ஷாம்ஸி காயத்ரியாऽபிமந்த்ரிதேநாம்பஸா ஶாம்யந்தி தது ஹ வா ஏதே ப்ரஹ்மவாதிந: பூர்வாபிமுகா: ஸந்த்யாயாம் காயத்ரியாऽபிமந்த்ரிதா ஆப ஊர்த்வம் விக்ஷிபந்தி தா ஏதா ஆபோ வஜ்ரீபூத்வா தாநி ரக்ஷாம்ஸி மந்தேஹாருணே

ஸைச் செய்தனர். அந்தத்தபஸ்ஸினல் ஸந்தோஷமுற்ற ப்ரம்ஹதேவன் 'இஷ்டமான வரனைப்பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்' என்ருர். அந்த ராக்ஷஸர்கள் 'எங்களுக்கு ஸூர்யன் யுத்தம் செய்பவனுய் ஆகவேண்டும்' என்று வரனை வேண்டினர். அவர்களைநோக்கி ப்ரம்ஹதேவன் 'அவ்விதமே ஸூர்யனேடுயுத்தம் செய்யுங்கள்' என்று உத்தரவு கொடுத்தார். அக்காரணத்தால், அந்த ராக்ஷஸர்கள், உதயகாலம் முதல் அஸ்தமயகாலம்வரையில் ஸூர்யனேடு யுத்தம் செய்கின்றனர். அவ்விதம் யுத்தம் செய்கின்ற அந்த ராக்ஷஸர்கள் காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலத்தால் தணிவையடைகின்றனர். அக்காரணத்தாலேயே வேதத்தைச் சொல்பவரான இந்த ப்ராம்ஹணர்கள் ப்ராதஸ்ஸந்த்யா காலத்தில் கிழக்கு நோக்கியவராய் இருந்து, காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிதமான ஜலத்தை உயரமாய் விடுகின்றனர் (விடவேண்டும் என்று பொருள்). அந்த ஜலமானது காயத்ரியின் ஸமார்த்யத்தால் வஜ்ரத்தின் ரூபத்தை அடைந்து, அந்த ராக்ஷஸர்களை, மந்தேஹர்கள் என்னும் ராக்ஷஸர்களுக்குச் சொந்தமான அருணம் என்னும் த்வீபத்தில் தள்ளுகின்றது. அந்த ப்ரம்ஹவாதிகள் ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றுவதால் பாபத்தை உதருகின்றனர். இந்த (காணப்படுகிற) ஆதித்யன் ப்ரம்ஹம் என்று சாஸ்த்ரத்தால் அறிந்த எந்த ப்ராம்ஹணன், உதயகாலத்திலும், அஸ்தமயகாலத்திலும் ஸூர்யனை அவ்விதமே த்யானிப்பவனுய், ப்ரதக்ஷிணம் செய்பவனுய் இருக்கின்ருனே அவன் ஸகலமான நன்மையையும் அடைவான். எந்த மனிதன், 'ஆதித்யன் ப்ரம்ஹம்' என்று அறிகின்ருனே அவன், முன்பு தான் அறியாதவனுயினும் உண்மையாய் ப்ரம்ஹ

ஷீவை ப்ரக்ஷிபந்தி யத்ப்ரதக்ஷிணம் ப்ரக்ரமந்தி தேந வா பாப்மாநமவதூந்வந்தி' இதி ॥

அத்ர ஹாரீத:—

'உதிதேந ஸஹ ப்ராதர்மந்தேஹா நாம ராக்ஷஸா: । யுத்யந்தி வரதாநேந ப்ரஹ்மணோऽவ்யக்தஜந்மந: ॥ உதகாஞ்ஜலிநிக்ஷேபா காயத்ர்யா சாபிமந்த்ரிதா: । க்நந்தி ராக்ஷஸாந் ஸர்வாந் மந்தேஹாக்யாந் த்விஜேரிதா: ॥ தத: ப்ரயாதி ஸவிதா ப்ராஹ்மணைரபிரக்ஷித: । மரீச்யாத்யைர்மஹாபாகை: ஸநகாத்யைஶ்ச யோகிபி: ॥ தஸ்மாந்ந லங்கயேத் ஸந்த்யாம் ஸாயம்ப்ராத: ஸமாஹித: ॥ உல்லங்கயதி யோ மோஹாத் ஸ யாதி நரகம் த்ருவம்' இதி ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்யோऽபி—

'த்ரிம்ஶத்கோட்யஸ்து விக்யாதா மந்தேஹா நாம ராக்ஷஸா: । ப்ராத்ரவந்தி ஸஹஸ்ராம்ஶும் பக்ஷயிதும் திநே திநே ॥

மாகவே இருப்பவனுகையால், இந்த ஜ்ஞானத்தால் அக்ஞானம் விலகியபின் தனது அனுபவத்தாலும் ப்ரம்ஹத்தை அடைகிருன், என்று.

இங்கு, **ஹாரீதர்** :— மந்தேஹர்கள் என்ற ராக்ஷஸர்கள் ப்ரம்ஹாவின் வரதானத்தால், காலையில் ஸூர்யனுடன் யுத்தம் செய்கின்றனர். காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்டு, ப்ராம்ஹணர்களால் விடப்பட்ட அர்க்ய ஜலாஞ்ஜலிகள், மந்தேஹர்கள் என்ற அந்த ராக்ஷஸர்களை அகற்றுகின்றன. பிறகு ஸூர்யன், மஹாத்மாக்களான மரீசி முதலிய ப்ராம்ஹணர்களாலும், ஸனகர் முதலிய யோகிகளாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்டவராய்ச் செல்லுகிருர். ஆகையால் கவனமுடையவனுய், மாலையிலும் காலையிலும் ஸந்த்யையை அதிக்ரமிக்கக்கூடாது. எவன் அறியாமையால் அதிக்ரமிக்கின்ருனே அவன் நிச்சயமாய் நரகத்தைஅடைவான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :—மந்தேஹர்கள் என ப்ரஸித்தர்களான முப்பது கோடி ராக்ஷஸர்கள், ப்ரதிதினம் உதய காலத்தில் ஸூர்யனை யுத்தத்திற்காக எதிர்க்கின்றனர். அவை யெல்லோரும், ஒவ்வொரு நாளிலும் ஸூர்யனைக் கொல்ல

𑌅𑌹𑌨𑍍𑌯𑌹𑌨𑌿 𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍 । 𑌅𑌥 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍𑌸𑍁𑌦𑌾𑌰𑍁𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌣𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌋𑌷𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌪𑍋𑌧𑌨𑌾𑌃 । 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍌 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌲𑌂 𑌜𑌲𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑍇𑌨 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌜𑍍𑌰𑍀𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 ॥ 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌰𑌤𑌃 । 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌮𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌸 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌾𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌸 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌭𑌾𑌕𑍍 । 𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑌮𑍍 ॥ 𑌸 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌨𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌃 ॥ 𑌯𑍇 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌦𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 । 𑌕𑌥𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥ 𑌕𑌾𑌮𑌾

விரும்புகின்றனர். ஸூர்யனுக்கும் அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கும மிகப்பயங்கரமான யுத்தமாகின்றது. பிறகு, ஸகலதேவர்களும், தபோதனரான முனிகளும், அஹோராத்ர ஸந்தியில் ஸந்த்யையை உபாஸிப்பவராய், ஓங்காரத்துடனும் வ்யாஹ்ருதிகளுடனும் கூடியதாயும், காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்டதுமான எந்த ஜலத்தை விடுகின்றனரோ அந்த ஜலம வஜ்ரமாய் மாறுவதால் அதனால் அந்த ராக்ஷஸர்கள் பொசுக்கப்படுகின்றனர். எவன் இதை அறிந்து த்ருடமான வ்ரதமுடையவனாய் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் நீண்ட ஆயுளை அடைகிறான். ஸகல பாபங்களாலும் விடப்படுகிறான். எவன், அந்த ஸந்த்யை ஒன்றை மட்டில் உபாஸிக்கின்றானோ அவன் புண்யத்தை அடைபவனாவான். அந்த ஸந்த்யையை விட்டு, மற்றக்கர்மங்களைச் செய்பவன் பாபத்தை அடைகின்றான். எவன் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யவில்லையோ அவன் ஸூர்யனை வதைக்கின்றான். சிறந்த மோக்ஷத்தின் வழியாகிய ஸூர்யனை எப்பொழுதும் எவர் ஹிம்ஸிக்கின்றனரோ, அந்த ப்ராம்ஹணர்களுக்கு மோக்ஷப்ராப்தி எப்படி உண்டாகும். காமம், மோஹம், பயம், லோபம் இவைகளுள் எக்காரணத்தாலும், ப்ராம்ஹணன் ஸந்த்யையை அதிக்ர

𑌲𑍋𑌭𑌾𑌦𑍍𑌭𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 | 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌤𑌿𑌤𑍋 𑌯𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃—

'𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾 𑌸𑌦𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌰𑍂𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 | 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 || 𑌏𑌤𑌦𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯,

𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌃—

'𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌪𑍋 𑌹𑍋𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑍂𑌜𑌨𑌮𑍍 | 𑌆𑌤𑌿𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌚 𑌷𑌟𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌦𑌿𑌨𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌲𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑍇𑌦𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌨𑌾𑌮 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌹𑍍𑌣𑍇 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍇 𑌦𑌿𑌨𑍇 | 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌚 𑌸𑌾𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌸𑍈𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 ||

மிக்கக்கூடாது. ஸந்த்யையை அதிக்ரமிப்பதால் ப்ராம்ஹணன் ப்ராம்ஹணத்தன்மையினின்றுமே நழுவியவனாவான்.

மூன்று ஸந்த்யைகளைச் சொல்லுகிறார்,

அத்ரி :— ஆத்மாவை அறிந்த ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் மூன்று ஸந்த்யைகளையும் செய்ய வேண்டும். இங்கு 'ஸந்த்யா' என்ற சப்தத்தால் ஸந்த்யோபாஸன ரூபமான கர்மம் சொல்லப்படுகிறது. இல்லாவிடில், தேவதையைச் செய்வதென்பது பொருந்தாததால். இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டே,

பராசரர் :— ஸந்த்யா ஸ்நானம், ஜபம், ஹோமம், தேவபூஜை, அதிதிபூஜை, வைச்வதேவம் என ஆறு கர்மங்கள் ப்ரதிதினமும் செய்யத்தகுந்தவைகள். (என்றார்.)

இங்கு, கால பேதத்தால், தேவதையின் நாமம் முதலியதின் பேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— காலையில் காயத்ரீ என்றும், மத்யாஹ்னத்தில் ஸாவித்ரீ என்றும், மாலையில் ஸரஸ்வதீ என்றும், அந்த ஸந்த்யை மூன்று காலத்திலும் மூன்றுபெயர்உள்ளவளாய்ச் சொல்லப்படு

𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌨𑍍𑌨𑌦𑍋𑌷𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌾𑌦𑍁𑌪𑌪𑌾𑌤𑌕𑌾𑌤𑍍 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌤𑌃 ॥ 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍃𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾 । 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍁 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾 । 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑍀 । 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 ॥ 𑌉𑌦𑌯𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 । 𑌸𑌾𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌦𑍇𑌵 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌏𑌕𑍈𑌕𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍂𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌰𑌵𑌿𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌾 𑌤𑍁 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 । 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌹𑍍𑌯𑍁

கிறாள். ப்ரதிக்ரஹ தோஷத்தினின்றும், அன்னதோஷத்தினின்றும், பாதகத்தினின்றும், உபபாதகத்தினின்றும, தன்னை கானம் செய்பவனை (உச்சரிப்பவனை), த்ராணம் செய்வதால் (காப்பதால்) காயத்ரீ எனச்சொல்லப்படுகிறாள் ஸவிதாவை (ஸூர்யனை) ப்ரகாசப்படுத்துவதால் ஸாவித்ரீ எனப்படுகிறாள். அல்லது உலகத்தை உண்டுபண்ணுவதால் ஸாவித்ரீ எனப்படுகிறாள். வாக்ரூபமாய் இருப்பதால் ஸரஸ்வதீ எனப்படுகிறாள். காயத்ரீ சிவப்பு நிற முள்ளவள். ஸாவித்ரீ வெண்ணிறமுள்ளவள். ஸரஸ்வதீ கறுப்பு நிற முள்ளவள். காயத்ரீ ப்ரஹ்மரூபிணீ என்றும், ஸாவித்ரீ ருத்ரரூபிணீ என்றும், ஸரஸ்வதீ விஷ்ணுரூபிணீ என்றும உபாஸிகக வேண்டும். உதயகாலத்தில் ப்ரம்ஹரூபனையும், மத்யாஹ்னத்தில் மகேச்வரனையும், ஸாயங்காலத்தில் விஷ்ணு ரூபனையும், ஸந்த்யா ரூபனான ஸூர்யனை ஒவ்வொரு ஸந்த்யையிலும் ப்ராம்ஹணன் உபாஸிக்கவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யர் :—ஸந்த்யை என்பவள் எவளோ அவளே காயத்ரீ, மூன்று வேதரூபமாயும் நிலை பெற்றவள். எவனால் ஸந்த்யை உபாஸிக்கப்படுகிறாளோ அவனால் விஷ்ணு உபாஸிக்

வாஸித:' இதி ॥ உபாஸநம் = த்யாநம் ॥

ததுக்தம் தைத்திரீயப்ராஹ்மணே—

'உத்யந்தமஸ்தம் யந்தமாதித்யமபித்யாயந் குர்வந் ப்ராஹ்மணோ வித்வாந் ஸகலம் பத்ரமஶ்நுதே அஸாவாதித்யோ ப்ரஹ்மேதி ப்ரஹ்மைவ ஸந் ப்ரஹ்மாப்யேதி ய ஏவம் வேத' இதி ॥ அயமர்த்த:— 'குர்வந் = ப்ராணாயாமம் குர்வந் யதோக்தநாமவர்ணரூபபேதவத்ஸந்த்யாஶப்தவாச்ய: அஸௌ ஆதித்ய: ப்ரஹ்மஶப்தவாச்ய இதி ஸந்த்யாபிந்நமாதித்யம் ப்ரஹ்மபாவேந த்யாயந், ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ச ஸகலம் பத்ரமஶ்நுதே । ய ஏவமுக்தத்யாநேந ஶுத்தாந்த:கரணோ வேத = ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்கரோதி, ஸ பூர்வமபி ப்ரஹ்மைவ ஸந் அஜ்ஞாநாஜ்ஜீவபாவம் ப்ராப்த:, யதோக்தஜ்ஞாநேந தத் அஜ்ஞாநாபகமே ப்ரஹ்மைவ ப்ராப்நோதி' இதி ॥

ததுக்தம் வ்யாஸே:—

'ப்ராக்கூலேஷு ததஸ்திஷ்டந் தர்ப்பேஷு ஸுஸமாஹி

கப்படுகிறார். இங்கு, உபாஸனமென்பதற்கு த்யானமென்பது பொருள். ஆகையாற்றான், **தைத்திரீயப்ராம்ஹணம்** "உத்யந்தமஸ்தம் + ஏவம்வேத" என்கிறது. இதற்கு இது பொருள்— "குர்வன்=ப்ராணாயாமத்தைச் செய்பவனாய், முன் சொல்லியபடி நாம வர்ண ரூப பேதங்களுடன் ஸந்த்யாசப்தத்தால் சொல்லப்படும் இந்த ஆதித்யன் ப்ராம்ஹசப்தவாச்யன் என்று, ஸந்த்யையுடன் பேத மில்லாத ஆதித்யனை ப்ராம்ஹபாவத்துடன் த்யானிப்பவன், இவ்வுலகிலுள்ளதும், பரலோகத்திலுள்ளதுமான ஸகல மங்களத்தையும் அடைகிறான். எவன், இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட த்யானத்தினால் சுத்தமான மனதுடையவனாய், வேத=ப்ராம்ஹத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றானோ, அவன் முன்பும் ப்ராஹ்மமாகவே இருந்தும், அக்ஞானத்தால் ஜீவத்தன்மையை அடைந்தவனானதால், முன் சொல்லிய க்ஞானத்தால் அந்த அக்ஞானம் விலகியவுடன் ப்ராம்ஹத்தையே அடைகிறான்" என்று. ஆகையாற்றான்,

வ்யாஸர் :— பிறகு, கிழக்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களில் நின்று, மிக்க கவன முடையவனாய், மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச்

ईरितः । ब्राह्मणोऽयं स्वयं ध्यायेत् सन्ध्यामिति श्रुतिः ॥ न भिन्नां प्रतिपद्येत गायत्रीं ब्राह्मणः सदा । सोऽहमस्मीत्युपासीत विधिनाऽनेन वैदिकः' इति ॥

ध्यानदेशोऽपि चन्द्रिकायां दर्शितः —

'गायत्रीं यो हृदि ध्यायेत् हृत्पद्मे संस्थितां तथा । पुण्यपापविनिर्मुक्तः स याति परमां गतिम्' इति ॥

एवञ्च सन्ध्योपासीतेत्यनेन सन्ध्योक्तरूपां सूर्यमण्डलान्तर्गतामादित्याख्यां ब्रह्मात्मिकां देवतां हृदि सोऽहमस्मीति ध्यायेदित्युक्तं भवति । तेनात्र उपासनमेव प्रधानम् । अन्यत् सर्वं मार्जनाद्यङ्गमिति ज्ञातव्यम्' इति चन्द्रिकामाधवीयादौ ॥

செய்து, ஸந்த்யையை த்யானிக்கவேண்டும என்கிறது வேதம். காயத்ரியை ப்ரமஹ்த்தோடு பேதமுள்ளதாய் த்யானிக்கக் கூடாது 'நான் அந்த காயத்ரியாகவே இருக்கிறேன்' என்று இந்த விதியுடன் ப்ராமஹ்ணன் உபாஸிக்கவேண்டும்.

த்யான தேசமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சந்த்ரிகையில் :— எவன் காயத்ரியை ஹ்ருதய கமலத்தில் இருப்பவளாய் த்யானிக்கின்றானோ அவன், புண்யபாபங்களால் விடப்பட்டவனாய், சிறந்த கதியை (மோக்ஷத்தை) அடைகிறான்.

இவ்விதமிருப்பதால், 'ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும், என்றதால், ஸந்த்யையை, சொல்லப்பட்ட ரூபங்களை யுடையவளாய், ஸூர்யமண்டலத்தினுள் இருப்பவளாய், ஆதித்யனென்ற நாமமுடையவளாய், ப்ரம்ஹஸ்வரூபிணியான தேவதையாய், ஹ்ருதயத்தில் நான் அவளாகவே இருக்கிறேன் என்று உபாஸிக்கவேண்டும்=த்யானிக்கவேண்டும் என்று சொல்லியதாய் ஆகிறது. அதனால் இங்கு உபாஸனமே ப்ரதானம், மார்ஜனம் முதலிய மற்றதெல்லாம் அங்கமென்று அறியத்தகுந்தது, என்று சந்த்ரிகா மாதவீயம் முதலிய க்ரந்தங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையாற்றான்,

𑌅𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌦𑍇𑌶𑌕𑍍𑌷𑍋𑌭𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌵𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌙𑍍𑌗𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 । 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍁𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌗𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑍇 𑌸𑌕𑌲𑌾𑌙𑍍𑌗𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇—

‘𑌤𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌾𑌜 𑌦𑌂𑌶𑌿𑌤𑌾 𑌰𑌣𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌨𑌿 । 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌂𑌶𑍁𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌗𑌤𑌂 = 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍁 𑌅𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌜𑌪𑌃 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌮𑌭𑍇𑌦 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌸𑌵𑌿𑌤𑍈𑌵𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌃 ॥

வ்யாஸர் :— ‘தேச க்ஷோபத்திலும், பெரிய ஆபத்திலும், மார்ஜனம் முதலிய அங்கங்களைச்செய்ய முடியாவிடில், ஸந்த்யா காலத்தில் மந்த்ரங்களால் ஸூர்யனை உபாஸிக்கவேண்டும்.’ என்றார்.

ஆகையாற்றான், யுத்தத்தில் முயற்சியுள்ளவரானதால் ஸாங்கமாய் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்ய முடியாதவர்களான யுதிஷ்டிரர் முதலியவர்கள், அங்கங்கள் எல்லாவற்றையும் தள்ளி ஸூர்யோபஸ்தானத்தை மட்டும் அனுஷ்டித்தார்கள். அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மஹாபாரதத்தில் :— ஓ மஹாராஜனே! யுத்தத்தில் ஈடுபட்டுள்ள அவர்கள், யுத்தத்திலிருந்தவராகவே, ஸந்த்யாகாலத்தை அடைந்த ஸூர்யனை உபஸ்தானம் செய்தனர்.

மற்றவரோவெனில், அர்க்யதானம், ஸந்த்யாத்யானம், காயத்ரீ ஜபம், உபஸ்தானம் இவைகளெல்லாம் ப்ரதானம் என்கின்றனர்.

ஆகையால், இவ்விதமிருப்பதால் காயத்ரீ முதலிய பெயர்களுடன் கூடிய ஸந்த்யாசப்தத்தால் சொல்லக்கூடிய ஸவிதா தான் உபாஸிக்கத்தகுந்தவர்.

ஸந்த்யோபாஸநகால: ||

ஸந்த்யோபாஸநகாலஸ்து ப்ராகுதயாத் கடிகாத்வயாத்மக: 'ராத்ர்யந்த்யயாமநாட்யௌ த்வே ஸந்த்யாகால உதீரித:' 'த்விநாடிகா பவேத் ஸந்த்யா' 'உதயாத் ப்ராக் து ஸந்த்யா கடிகாத்வயமீரிதா' 'ஸந்த்யாமுஹூர்த்தமாத்ரா து ஹ்ராஸவ்ருத்தௌ ஸமா ஸ்ம்ருதா' இதி தக்ஷகர்க்கபோதாயநாதிஸ்மரணாத் ||

யத்து 'ப்ராதஸ்ஸந்த்யா த்ரிநாடீ ஸ்யாத் ஸாயம்ஸந்த்யா ததாவிதா' இதி ஸ்மரணம், தத்ஸந்த்யாகாலவிஹிதகர்மாந்தராபிப்ராயமித்யாஹு: ||

யத்து 'த்விநாடீ தூதயாதூர்த்வம் ப்ரஹரார்த்தம் ததைவ ச | ஸந்த்யாகாலஸ்து விஜ்ஞேயோ ஹ்யந்யதா லங்கநம் ஸ்ம்ருதம்' இதி ஸ்மரணம், தத் ராஷ்ட்ரக்ஷோப ஜலாபாவாஶக்த்யாத்யாபத்ஸு அநுகல்பாபிப்ராயம் ||

ஸந்த்யோபாஸன காலம்.

ஸந்த்யோபாஸநத்திற்கு காலமும் ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் இரண்டு நாழிகையளவுள்ளது. "ராத்ரியின் கடைசி யாமத்தின் இரண்டு நாழிகைகள் ஸந்த்யாகாலமெனப்பட்டுள்ளது" என்றும், "இரண்டு நாழிகையுள்ளது ஸந்த்யை" என்றும, "ஸூர்யோதயத்திற்கு முன் இரண்டு நாழிகை ப்ராதஸ்ஸந்த்யை எனப்பட்டது" என்றும், "ஸந்த்யை முஹூர்த்தமளவுள்ளதேதான், பகல் ராத்ரிகளின் குறைவு வ்ருத்திகளிலும் ஸமமாகியதே" என்றும் தக்ஷர், கர்க்கர், போதாயனர் முதலியவர்கள் சொல்லுவதால்.

ஆனால், "ப்ராதஸ்ஸந்த்யை மூன்றுநாழிகையுள்ளது, ஸாயம் ஸந்த்யையும் அவ்விதமே" என்ற வசன முள்ளதேயெனில் அது, ஸந்த்யாகாலத்தில் விதிக்கப்பட்ட வேறு கர்மங்களில் அபிப்ராய முள்ளது என்கின்றனர்.

ஆனால், "உதயத்திற்கு முன் இரண்டு நாழிகையும், உதயத்திற்குப் பிறகுஅரையாமமும் ஸந்த்யாகாலமென்றறியத்தக்கது. அதற்குமேல் ஆனால் ஸந்த்யையைத் தாண்டுவது ஆகும்" என்ற ஸ்ம்ருதியுள்ளதே எனில், அது, தேச க்ஷோபம், ஜலம் கிடைக்காதது, அசக்தி முதலிய ஆபத்துகளில் அனுகல்பத்தை ஒப்புவதில் தாத்பர்யமுள்ளது. ஏனெனில், சொல்லுகிறார்,

யதாஹ வ்ருத்தமநு:—

‘ந வ்ரதம் ந ப்ரதோஷம் ச ஸந்த்யாகாலோऽதிவர்த்ததே । முக்யகல்போऽநுகல்பஶ்ச ஸர்வேஷ்வபி து கர்மஸு ஸ்ம்ருத:’ இதி ॥

மத்யாஹ்நஸந்த்யாயா கௌணகாலமாஹ தக்ஷ:—

‘ஸார்தயாமாத் ஆஸாயம் ஸந்த்யா மாத்யாஹ்நிகீஷ்யதே’ இதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

‘அநாதுரஸ்த்யஜேத்யஸ்து ஸ விப்ரஶ்ஶூத்ரஸம்மித: । ப்ராயஶ்சித்தீயதே சைவ லோகே பவதி நிந்தித:’ இதி ॥

அத்ரிரபி—

‘நோபதிஷ்டந்தி யே ஸந்த்யாம் ஸ்வஸ்தாவஸ்தாஸு யே த்விஜா: । ஹிம்ஸந்தி தே ஸதா பாபா பகவந்தம் திவாகரம்’ இதி ॥

வ்ருத்தமநு :— *வ்ரதாநுஷ்டான காலத்திலும, ப்ரதோஷ காலத்திலும ஸந்த்யைக்கு அதிக்ரமமில்லை. முக்யகல்பம் அனுகல்பம என்ற இரண்டும் எல்லாக்கர்மங்களிலும் சொல்லப் பட்டுள்ளது.*

மத்யாஹ்ன ஸந்த்யைக்கு கௌண காலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

தக்ஷர் :— *ஒன்றரை யாமத்திற்கு மேல் ஸாயங்காலம் வரையில் மாத்யாஹ்னிக ஸந்த்யைக்குக் காலம் எனப்படுகிறது.*

யாக்ஞவல்க்யர் :— *வ்யாதியில்லாத எவன் ஸந்த்யையை விடுகிறானோ அந்த ப்ராம்ஹணன் சூத்ரனுக்குச் சமமாவான். ப்ராயச்சித்தத்திற்கும் அர்ஹனாகிறான். உலகத்தில் நிந்திக்கப் பட்டவனுமாகிறான்.*

அத்ரியும் :— *வ்யாதியற்றவராயிருந்தும் எந்தெந்த ப்ராம்ஹணர்கள் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவில்லையோ அந்தப் பாபிகளெலாம், எப்பொழுதும் ஸூர்யபகவானை ஹிம்ஸிக்கின்றனர்.*

विष्णुपुराणे—

'उपतिष्ठन्ति वै सन्ध्यां ये न पूर्वां न पश्चिमाम्। व्रजन्ति ते दुरात्मानस्तामिस्रं नरकं नृप॥ तस्मान्नोल्लङ्घनं कार्यं सन्ध्योपासनकर्मणः। स हन्ति सूर्यं सन्ध्याया नोपास्तिं कुरुते तु यः॥ सर्वकाले उपस्थानं सन्ध्ययोः पार्थिवेष्यते। अन्यत्र सूतकाशौचविभ्रमातुरभीतितः' इति॥

सूतकादौ तु सत्यपि सामर्थ्ये सन्ध्योपासनं नकार्यमित्याह मरीचिः—

'सूतके कर्मणां त्याग सन्ध्यादीनां विधीयते' इति॥

सङ्ग्रहेऽपि—

'राष्ट्रक्षोभे नृपाक्षेपे रोगार्ते शाव सूतके। सन्ध्यावन्दनविच्छित्तिर्न दोषाय कदाचन' इति॥

விஷ்ணு புராணத்தில் :— எவர்கள், ப்ராதஸ்ஸந்த்யையையும், ஸாயம் ஸந்த்யையையும் உபாஸிப்பதில்லையோ அந்தத் துஷ்டர்கள் தாமிஸ்ரமெனும் நரகத்தை அடைகின்றனர். ஓ அரசனே! ஆகையால் ஸந்த்யோபாஸனத்தை அதிக்ரமிக்கக்கூடாது. எவன் ஸூர்யோபாஸனம் செய்வதில்லையோ அவன் ஸூர்யனை ஹிம்ஸிக்கின்றான். அரசனே! எக்காலத்திலும், இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும் உபஸ்தானம் விதிக்கப்படுகிறது. ஜனனசௌசம், மரணசௌசம், சித்தப்ரமம், வ்யாதி, பயம் இவைகளுள்ள காலம் தவிர்த்து.

ஸூதகம் முதலியதில் ஸாமர்த்யமிருந்தாலும் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யக்கூடாதென்கிறார்,

மரீசி :— ஆசௌசத்தில், ஸந்த்யோபாஸனம் முதலிய கர்மங்களுக்கு த்யாகம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஸங்க்ரஹத்திலும் :— தேச க்ஷோபம், அரசனால் நிர்ப்பந்தம், ரோகத்தால் தொந்தரை, சாவம், ஸூதகம் இவைகளில், ஸந்த்யாவந்தனத்தின் விச்சேதம் தோஷத்தின் பொருட்டு, ஒருகாலுமாவதில்லை. ஆனால்,

யத்து புலஸ்த்யேநோக்தம்—

‘ஸந்த்யாமிஷ்டிம் சரும் ஹோமம் யாவஜ்ஜீவம் ஸமாசரேத் । ந த்யஜேத் ஸூதகே வா(அ)பி த்யஜந் கச்சேததோ த்விஜ:’ இதி, தந்மாநஸஸந்த்யாவிஷயம் । யதஸ்தேநைவோக்தம்—

‘ஸூதகே ம்ருதகே சைவ ஸந்த்யாகர்ம ந ஸந்த்யஜேத் । மநஸோச்சாரயேந்மந்த்ராந் ப்ராணாயாமாத்ருதே த்விஜ:’ இதி ॥

ஏவஞ்ச யாநி ஸூதகாதௌ ஸந்த்யாகர்மநிஷேதப்ரதிபாதகாநி, தாநி வசநாநி மந்த்ரப்ரயோகநிஷேதபராணீதி மந்தவ்யம் ॥

அத்ர விசேஷமாஹ வ்யாஸ:—

‘ப்ரக்ஷிபேத் ஸூதகே(அ)ர்க்யம் காயத்ரீம் ஸமுச்சரந் । க்ருத்வா ப்ரதக்ஷிணம் குர்யாத் ஸூர்யத்யாநமதோ த்விஜ:’ இதி ॥

புலஸ்த்யர்:— “ஸந்த்யாவந்தனம, இஷ்டி, சரு, ஹோமம், இவைகளை ஜீவனுள்ளவரையில் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆசௌசத்திலும் விடக்கூடாது. விட்டப்ராம்ஹணன் நரகத்தை அடைவான்” என்று சொல்லிய வசனமோவெனில், அது, மானஸ ஸந்த்யையைப் பற்றியதாகும். ஏனெனில், புலஸ்த்யரே- “ப்ராமஹணன், ஜனனசௌசத்திலும், மரணசௌசத்திலும் ஸந்த்யோபாஸனத்தை விடக்கூடாது. மனதினல் மந்த்ரங்களை உச்சரிக்கவேண்டும,மூன்று ப்ராணயாமங்களிலும் அப்படியே” என்று சொல்லியிருபபதால்.

இவ்விதமிருப்பதால், ஸூதகம முதலியதில் ஸந்த்யையை நிஷேதிககும் வசனங்கள் எவையோ அவையெலாம் மந்த்ரங்களை உச்சரிப்பதை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகள் என்று அறியவேண்டும்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர்:— ஸூதகத்திலோவெனில், காயத்ரியை உச்சரித்துககொண்டு அர்க்யத்தை விடவேண்டும். அர்க்யதானம் செய்து, ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவேண்டும். பிறகு ப்ராம்ஹணன் ஸூர்யனை த்யானிக்கவேண்டும்.

பைடீநஸி:—

'ஸூர்யோதகே ஸாவித்ர்யா சார்க்யம் ப்ரக்ஷிப்ய ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா ஸூர்யம் த்யாயந் நமஸ்குர்யாத்' இதி ॥ 'மார்ஜநாதி ஸகலஸந்த்யாகர்மோபலக்ஷணார்த்தம்' இதி கேசித் । 'யதத்ர ஸந்த்யாகர்மணி ச்ருதம் அர்க்யதாநாதி ததேவாநுஷ்டேயம் நாந்யதித்யேவம்பரம்' இத்யபரே । யதாசிஷ்டாசாரம் அத்ர வ்யவஸ்தா ॥

சக்தஸ்ய முக்யகாலாதிக்ரமே ப்ராயச்சித்தமாஹ ஸங்க்ரஹகார:—

'ஆசாமேத் விதிவத் ப்ராணாநாயம்ய சதுர்த்தகம் । காலாத்யயவிசுத்த்யர்த்தம் தத்வா ஸந்த்யாம் ஸமாசரேத் ॥ சதுர்த்தமர்க்யம் காயத்ர்யா தத்யாத் வ்யாஹ்ருதிஸம்புடம் । காலாத்யயவிசுத்த்யர்த்தம் த்ரிஸந்த்யாஸு ஸமாசரேத் ॥ ப்ராணாயாமத்ரயம் க்ருத்வா ஸந்த்யாகாலே ஸமா

பைடீநஸியும் :— ஸூர்யதகத்தில் காயத்ரியால் அர்க்யத்தை விட்டு ப்ரதக்ஷிணம்செய்து, ஸூர்யனை த்யானிப்பவனாய் நமஸ்காரம செய்யவேண்டுமென்கிருர். இது, மார்ஜனம்முதலிய ஸகல ஸந்த்யா கர்மங்களையும் சொல்வதற்காக என்கின்றனர் சிலர். இந்த ஸந்த்யா கர்மத்தில் ச்ருதியால் சொல்லப்பட்ட அர்க்ய தானம் முதலியது எதுவோ அதுமட்டில் அனுஷ்டிக்கத்தக்கது, மற்றது அனுஷ்டிககத்தக்கதல்ல என்றதில் தாத்பர்யமுள்ளது, என்கின்றனர் மற்றவர். இங்கு சிஷ்டாசாரப்படி வ்யவஸ்தை அறியத்தக்கது.

சக்தியுள்ளவனுக்கு, முக்யகாலம் அதிக்ரமிக்கப்பட்டால் ப்ராயச்சித்தத்தைச் சொல்லுகிருர்,

ஸங்க்ரஹகாரர் :— காலாதிக்ரம ப்ராயச்சித்தத்திற்காக, விதிப்படி ஆசமனம் செய்து, ப்ராணுயாமம் செய்து, நான்காவது அர்க்யத்தைக் கொடுத்து, ஸந்த்யோபாஸநம் செய்யவேண்டும். காயத்ரியால், வ்யாஹ்ருதி ஸம்புடமாய் (முன்னிலும் பின்னிலும் வ்யாஹ்ருதிகளைச் சேர்த்து) நான்காவது அர்க்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். காலாதிக்ரம ப்ராயச்சித்தத்திற்காக மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் செய்யவேண்டும். மூன்று ப்ராணுயா

ரேத் । ப்ராத:காலே த்ரயம் குர்யாத் ஸங்கவே த்வாதஶைவ ஹி ॥ ஷட்த்ரிம்ஶந்மத்யதினே காலே ததா ப்ராணஸம்யமா: । காலாத்யயே த்வக்ருத்வைவம் க்ருதா ஸந்த்யா து நிஷ்பலா’ இதி ॥

ஸம்வர்த:—

‘அர்க்யாத்ப்ராக் ஸூர்யஸ்யோதயேऽஸ்தமயேऽபி வா । காயத்ர்யஷ்டஶதம் ஜப்யம் ப்ராயஶ்சித்தம் த்விஜாதிபி:’ இதி ॥

கௌணகாலாதிக்ரமே ஸம்வர்த:—

‘உபாஸிதா ந சேத் ஸந்த்யா அக்னிகார்யம் ந சேத் க்ருதம் । காயத்ர்யஷ்டஸஹஸ்ரம் து ஜபம் க்ருத்வா விஶுத்யதி’ இதி ॥

ருக்விதானே—

‘யதாதித்யே ஜபேந்நித்யம் தஶவாரம் தினேதினே । அகாலே நித்யகர்மாணி காலேகாலே க்ருதானி வை’ இதி ॥ ஶௌநக:—‘யதாதித்யே நவிஷாண்யஹி: பாராயேத் வஹ்நியே

மங்களைச செய்து ஸந்த்யோபாஸனதைதச் செய்யவேண்டியது. காலையில் மூன்று ப்ராணுயாமங்களைச் செய்யவும். ஸங்கவத்தில் பனிரண்டு ப்ராணுயாமங்களையும, மத்யாஹ்னத்தில் முப்பத்திஆறு ப்ராணுயாமங்களையும் செய்யவும். அதற்குமேல் ப்ராணுயாமமில்லை. காலாதிக்ரமத்தில் இவ்விதம் செய்யாமல் செய்த ஸந்த்யை நிஷ்பலமாய் ஆகும்.

ஸம்வர்த்தர் :—அர்க்யத்தைக்கொடுப்பதிற்குமுன், ஸூர்யனின் உதயமாலுைம், அஸ்தமயமாலுைம் ப்ராயச்சித்தமாக 108-முறை காயத்ரியை, ப்ராம்ஹணர்கள் ஜபிக்கவேண்டும்.

கௌணகாலமும அதிக்ரமித்தால்,

ஸம்வர்த்தரே :— ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யப்படாவிட்டாலும், அக்னிகார்யம் செய்யப்படாவிட்டாலும், 1008-முறை காயத்ரியை ஜபித்தால் சுத்தனுகிறுன்.

ருக்விதானத்தில் :— ‘யதாதித்யே’ என்னும் மந்த்ரத்தை ப்ரதிதினம் பத்து முறை ஜபிக்கவேண்டும். நித்ய கர்மங்கள் அகாலத்தில் செய்யப்பட்டாலும் முக்யகாலத்தில் செய்யப்பட்

𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌃 । 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌸𑍁 𑌬𑌹𑍍𑌵𑍇𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌮𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌜𑌾𑌮𑌿𑌰𑍀𑌵' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍋𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

'𑌸𑌾𑌯𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 𑌽𑌹𑌰𑍁𑌪𑌵𑌾𑌸𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌦𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍁 '𑌵𑍇𑌦𑍋𑌦𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌕𑌵𑍍𑌰𑌤𑌲𑍋𑌪𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌭𑍋𑌜𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍂𑌕𑍍𑌤𑍈𑌕𑌦𑌿𑌨𑍋𑌪𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃 ॥

𑌶𑌙𑍍𑌖𑌃—

'𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌪𑍇 𑌤𑍁 𑌦𑌿𑌨𑌮𑍇𑌕𑌮𑌭𑍋𑌜𑌨𑌮𑍍 ।
𑌦𑌿𑌨𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌤𑍁 𑌦𑌿𑌨𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇 ॥
𑌦𑌶𑌾𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ।

டதாய் ஆகின்றன மந்த்ரம் இவ்விதம்—'யதாதித்யே+ஜாரிணீவ' என்று

போதாயனர் :— ஸாயங்கால ஸந்த்யையை அதிக்ரமித்தால், ராத்ரி முழுவதும் உபவாஸமும், ஸாயம்ஸந்த்யையை அதிக்ரமித்தால் பகலில் முழுவதும் உபவாஸமும ப்ராயச்சித்தம.

இது புத்தி பூர்வமில்லாத விஷயம். புத்தி பூர்வமாகில், "வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட நித்யகர்மங்களை அதிக்ரமித்தாலும், ஸ்நாதக வ்ரதத்திற்கு லோபமேற்பட்டாலும் ஒருநாள் உபவாஸம ப்ராயச்சித்தமாகும்" என்று மனுவால் சொல்லப்பட்டபடி ஒரு நாள் உபவாஸம் செய்யத்தகுந்தது.

சங்கரும் :— ஸந்த்யை முதலிய நித்யகர்மத்திற்கு லோபமேற்பட்டால் ஒருநாள் முழுவதும் உபவாஸம் ப்ராயச்சித்தம். இரண்டு நாள்களில் லோபமேற்பட்டால் மூன்று நாள் முழுவதும் உபவாஸம். மூன்று நாள்களில் லோபமேற்பட்டால் அரை க்ருச்ரம். பத்து நாள்களில் ஏற்பட்டால் ஒரு க்ருச்ரம். அதற்குமேல் ஏற்பட்டால் சாந்த்ராயணம். ஒரு

𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌕𑌂𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌶𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌕𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌗𑍋𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌦𑌶𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 । 𑌶𑌤𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾 𑌨𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 ॥ 𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌶𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌗𑌰𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌶𑌤𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌜𑌾𑌹𑍍𑌨𑌵𑍀𑌜𑌲𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑌾𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃—

'𑌅𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌚 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌮𑍈𑌥𑍁𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌷𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌹𑌾𑌰𑍀𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

மாஸத்திறகுமேல் லோபமேற்பட்டால் சாந்த்ராயணமும, பராகமும் ப்ராயசசித்தமாய் விதிககப்படுகிறது பிறகும் இவ்விதமே கணக்கிடப்படவேண்டும் இவவிதம வ்யாஸரின் வசனமாகும்.

மூன்று ஸந்த்யைகளுக்கும், தாரதம்யத்தால் தேச விசேஷத்தைச சொல்லுகிறூர்,

வ்யாஸர் :— ஸந்த்யாவந்தனமானது க்ருஹத்தில்செய்யப்பட்டால் ஒரு பங்கு பல முடையதே. பசுக் கொட்டிலில் பத்துபபங்கு பலனுள்ளதாம். நதியிலானுல் லக்ஷமபங்கு பலனுள்ளதாம். விஷ்ணு ஸன்னிதியிலானுல் அழிவற்ற பலனுள்ளதாம். வீட்டிற்கு வெளியில் செய்யப்பட்டால் பத்து மடங்கு பலனுள்ளதாம். கர்த்தம, ப்ரஸ்ரவணம இவைகளிலுமப்படியே. புண்யதீர்த்தத்திலானுல் நூறு மடங்கு பலனுள்ளதாம். கங்கா ஜலத்திலானுல் ஆயிரம் மடங்கு பலனுள்ளதாம்.

சாதாதபர் .— வெளியில் செய்யப்பட்ட ஸந்த்யோபாஸனமானது, பொய்பேசுதல், மத்யத்தின் நாற்றத்தை மோக்குதல், பகலில் ஸ்த்ரீ ஸங்கம் செய்தல், சூத்ரான்ன போஜனம் இவைகளாலுண்டாகிய பாபத்தையும் போக்குகின்றது.

ஹாரீதரும் :— பிறகு வெளியிற் சென்று விதிப்படி ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும்.

𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌯𑌾 𑌆𑌹𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌹𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑍋𑌧𑌃, 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌶 𑌏𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑌾— '𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾 𑌸𑌦𑌾 । 𑌉𑌭𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍃𑌹𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌆𑌪𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌦𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌬𑌲𑍀𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌅𑌹𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌃 । 𑌤𑍌 𑌚 𑌦𑍍𑌵𑍌 । 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚 । 𑌤𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌯𑍋𑌰𑍍𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 । 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍌𑌨𑍀 । 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍀𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌂 𑌨 𑌵𑌦𑍇𑌤𑍍 । 𑌆𑌹𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌵𑌾𑌦𑌃 । 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍇𑌧𑍇 = 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇

வெளியிற் சென்று ஸந்த்யோபாஸனம் செய்தால், ஆஹிதாக்னிக்கு விஹரணம் முதலிய அங்கங்களுக்கு லோபமேற்படும்போலிருந்தால் அப்பொழுது, விஹரணம் முதலியதைச் செய்யுமிடத்திலேயே இரண்டு ஸந்த்யையும் செய்யப்படவேண்டும். இதையே அபிப்ராயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார்,

அத்ரி :—ஆத்மஜ்ஞானியான ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் மூன்று ஸந்த்யைகளையுமுபாஸிக்கவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்கள் வீட்டிலும் இரண்டு ஸந்த்யைகளைச் செய்யலாம்.

ஆபஸ்தம்பர் :—'ஸந்த்யோச்ச + பலீய:' என்கிறார். இதன் பொருள்—"பகலுக்கும் ராத்ரிக்கும் பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் ஏற்படும்காலம் ஸந்தி எனப்படுகிறது. அவை இரண்டு மாலையும் காலையும். அந்த ஸந்திகளில், க்ராமத்திற்கு வெளியில் ஸந்த்யையை உபாஸிக்கவேண்டும். மௌனியாயும் இருக்கவேண்டும். லௌகிகமான வார்த்தையைப் பேசக்கூடாது ஆஹிதாக்னி விஷயத்தில் இதற்கு மறுப்புச் சொல்லப்படுகிறது— விப்ரதிஷேதே=வேதத்துடன் விரோதம் விப்ரதிஷேதம், அது நேர்ந்தால். அக்னிஹோத்ரிக்கு, வெளியில் ஸந்த்யோபாஸனமும், அக்னிஹோத்ர ஹோமமும் பரஸ்பரம் விரோதிக்கின்றன. அவ்விடத்தில் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட, அக்னிஹோ

𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌰𑍇𑌷𑍍𑌯𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌹𑍋𑌮𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌮𑍂𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑌾 । 𑌨 𑌸𑌾𑌯𑌂 𑌬𑌹𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌯 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯𑌮𑍂𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌇𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍢𑌪𑍍𑌤𑌮𑍂𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 ॥

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃 —

'𑌶𑌰𑍀𑌰𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌶𑍌𑌚𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌧𑌾𑌵𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌤𑍃𑌚𑍇𑌨𑌾𑌬𑍍𑌦𑍈𑌵𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍁' 𑌇𑌤𑌿 ॥

த்ரமே பலிஷ்டமாகும். அதுவே செய்யத்தகுந்தது. ஸ்ம்ருதி யுக்தமான வெளியில் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யத்தகுந்ததல்ல. அது கல்ப்யமூலமானதால், அக்னிஹோத்ரம் க்லுப்தமூல மானதால்" என்பது. (அனுமிதச்ருதி மூலகமான பஹிஸ்ஸந்த்யோ பாஸனத்தைவிட ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிமூலகமான அக்னிஹோத்ரமே பலிஷ்டம். ஆகையால் அக்னிஹோத்ரீ வீட்டிலேயே ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யலாம் என்பதாம்.)

ஸந்த்யா நிர்ணயம் முற்றிற்று.

ப்ராதஸ்ஸந்த்யை.

இனி ப்ராதஸ்ஸந்த்யை சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யாக்ஞவல்க்யர் :— *ப்ராம்ஹணன், மலமூத்ர விஸர்ஜனம் செய்து, சௌசத்தை விதிப்படி செய்து, தந்ததாவனம் செய்து, ப்ராணாயாமம் செய்து, ஆபோஹிஷ்ட முதலிய மூன்று ருக்குகளால் ப்ரோக்ஷித்து ப்ராதஸ்ஸந்த்யையை உபாஸிக்க வேண்டும்.*

வ்யாஸ:—

'ஆபோஹிஷ்டேத்ருசை: குர்யாந்மார்ஜநம் து குசோதகை: । ப்ரணவேந து ஸம்யுக்தம் க்ஷிபேத் வாரி பதே பதே ॥ விப்ருஷோऽஷ்டௌ க்ஷிபேதூர்த்வம் அதோ யஸ்ய க்ஷயாய ச । ரஜஸ்தமோமோஹஜாதாந் ஜாக்ரத்ஸ்வப்நஸுஷுப்திஜாந் । வாங்மந:காயஜாந் தோஷாந் நவைதாந் நவபிர்தஹேத்' இதி ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய:—

'நவப்ரணவயுக்தாபி: ஜலம் ஶிரஸி விக்ஷிபேத் । ஆபோஹிஷ்டேதி திஸ்ருபி: ஸுஸம்ப்ரயதஶ்ஶுசி:' இதி ॥

நாராயண:—

'ப்ராங்முகோதங்முகோ வாऽபி ஸந்த்யோபாஸநமாசரேத் । நவப்ரணவஸம்யுக்த மாபோஹிஷ்டத்ருசேந து ॥ ஶிரஸ்யஷ்டாபிரப்யுக்ஷேத் பாதே யஸ்யக்ஷயாய

வ்யாஸர்:—'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருககுகளால், குசஜலங்களால் மார்ஜனம் செய்யவும். ஒவ்வொரு பாதத்திலும் ப்ரணவத்துடன் கூடியதாகிய ஜலத்தை ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். தலையில் எட்டுத் திவலைகளையும், காலில் ஒரு திவலையையும் ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும். ரஜஸ், தமஸ், மோஹம் இவைகளால் உண்டாகியதும், ஜாகரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி இவைகளினுண்டாகியதும், வாக்கு, மனம், காயம் இவைகளானுண்டாகியதுமான இந்த ஒன்பது பாபங்களையும் ஒன்பது திவலைகளால் தஹிப்பான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:—ஒன்பது ப்ரணவங்களுடன் கூடிய 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால், காயத்திலும் மனதிலும் சுத்தனாய், ஜலத்தைத் தலையில் ப்ரோக்ஷிக்க வேண்டும்.

நாராயணர்:— கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கியவனாய், ஸந்த்யோபாஸநம் செய்யவும். ஒன்பது ப்ரணவங்களுடன் கூடியதாய், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால், தலையில் எட்டுப்பாதங்களாலும், பாதத்தில் 'யஸ்யக்ஷயாய' என்ப

च । सन्ध्यात्रयेऽपि कर्तव्यं मापोहिष्ठेत्यृचा मार्जनम्' इति ॥ अष्टमेन = पादयोः ॥

तथा च योगयाज्ञवल्क्यः—

'आचमनं स्वप्रकारेण कृत्वा ऋषिच्छन्दोदेवता स्मरणपूर्वकं आपोहिष्ठादित्र्यृचस्यादितस्सप्तभिः पादैः शिरसि सप्त बिन्दून् विक्षिप्य * अष्टमेनैकं बिन्दुमधश्शिरो विक्षिप्य नवमेनैकं बिन्दुमूर्ध्वं प्रक्षिपेत्' इति ॥

प्रणवाद्येन मन्त्रेण प्रोक्षणे फलविशेषमाह शौनकः—

नवप्रणवयुक्तेन आपोहिष्ठत्र्यृचेन तु ।
संवत्सरकृतं पापं मार्जनादेव नश्यति' इति ॥

ब्रह्मा—

'प्रत्यृचं मार्जनं कुर्यात् पादान्ते वा समाहि

* अष्टमेन पादौ नवमेनेति क्वचित् ॥

தாலும ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும. இவ்விதம் ஆபோஹிஷ்டாதி மந்த்ரங்களால் மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் ப்ரோக்ஷணம் செய்ய வேண்டும். ஆகையாற்றான்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— தன் சாகையில் சொல்லிய ப்ரகாரமாய் ஆசமனம் செய்து, ருஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளை முதலில் ஸ்மரித்து, 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளின் முதலில் உள்ள ஏழு பாதங்களால் தலையில் ஏழு திவலைகளை ப்ரோக்ஷித்து, எட்டாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையை பாதத்தில் ப்ரோக்ஷித்து, ஒன்பதாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையைத் தலையில் ப்ரோக்ஷிக்கவும்.

ப்ரணவத்துடன் கூடிய மந்த்ரத்தால் ப்ரோக்ஷிப்பதில் பல விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சௌனகர் :— ஒன்பது ப்ரணவங்களுடன் கூடிய 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளால் மார்ஜனம் செய்து கொண்ட உடனேயே, ஒருவர்ஷம் செய்த பாபம் நசிக்கின்றது.

ப்ரஹ்மா :— ஒவ்வொரு ருக்கின் முடிவில் ப்ரோக்ஷணம்

तः । तृचस्यान्तेऽथवा कार्यं शिष्टानां मतमीदृशम्' इति ॥

बहुप्रमाणानुगुण्यात् शिष्टाचाराच्च पादान्तमार्जनमेव कार्यम् ॥

स्मृत्यर्थसारे—

'आपोहिष्ठेत्यृचा यस्तु सम्यङ्नोल्लेखं न वेत्ति यः । न तस्य विद्यते सन्ध्या यथा शूद्रस्तथैव सः ॥ आपोहिष्ठेत्यृचा एकमुल्लेखं त्रिषु कारयेत् । चतुर्थं कारयेद्यस्तु ब्रह्महत्यां स विन्दति' इति ॥ प्रतिपादमेकमेकमुल्लेखं कार्यम् । अतश्च प्रत्यृचं मार्जनत्रयमेव न चतुर्थमिति तात्पर्यम् । उल्लेखं = मार्जनम् ॥

तथा च तत्रैव—

'उत्तानेनैव तीर्थेन ब्राह्मेणैव [illegible] विप्रु

செய்யவும. அல்லது, கவனமுடையவனாய் ஒவ்வொரு பாதத்தின் முடிவில் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவும. அல்லது, மூன்று ருக்குகளின் முடிவில் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவும். சிஷ்டர்களின் கொள்கை இவ்விதமாகியது.

அநேக ப்ரமாணங்களுக்கு ஒத்ததாயிருப்பதாலும், சிஷ்டர்களின் ஆசாரத்தாலும், ஒவ்வொருபாதத்தின் முடிவிலும் மார்ஜனம் செய்வதே யுக்தமானது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில் :–'ஆபோஹிஷ்ட' என்ற ருக்கினால் உல்லேகயத்தை (மார்ஜனத்தை) எவன் நன்றாய் அறியவில்லையோ, அவனுக்கு ஸந்த்யை இல்லை. அவன் சூத்ரனுக்குச் சமமானவனே. 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய ருக்குகளில் ஒரு உல்லேகயத்தை (மார்ஜனத்தை) மூன்றிலும் செய்யவேண்டும். நான்காவது மார்ஜனத்தை எவன் செய்கின்றானோ, அவன் ப்ரம்ஹஹத்யையை அடைகிறான். ஒவ்வொரு பாதத்திலும் ஒவ்வொரு மார்ஜனமே செய்யவேண்டும். இவ்விதமாவதால், ஒவ்வொரு ருக்கிலும் மூன்று மார்ஜனங்களே, நான்காவது மார்ஜனம் இல்லை என்பது பொருள். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்திலேயே :— நிமிர்ந்த கையின் தேவ

ஷாத் । ஸ்ப்ருஷ்ட்வாம்ப³ ஶிரஸ்யுக்ஷேச்ச உல்லேக்யமிதி ஸூரய: ॥ மஹீஷ்டமுதகம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ப்ரஸவ்யேந கரேண து । மார்ஜநாந்யாசரேத்தீமாந் ஸந்த்யாகர்மஸு ஸர்வதா' இதி ॥

ஹாரீத:—

'மார்ஜநார்ச்சநபலிகர்மபோஜநாநி தேவதீர்த்தேந காரயேத்' இதி ॥

தந்மார்ஜநம் தாராரூபேண ந கர்தவ்யம் । ததா ச ப்ரஹ்மா—

'தாராச்யுதேந தோயேந ஸந்த்யோபாஸ்திர்விகர்ஹிதா । ந ப்ரஶம்ஸந்தி பிதரோ ந ப்ரஶம்ஸந்தி தேவதா:' இதி ॥

அத்ர ஹேதுமாஹ ஸ ஏவ—

'மந்த்ரபூதம் ஜலம் யஸ்மாத் ஆபோஹிஷ்டாபிமந்த்ரிதம் । பதத்யபவித்ரேஷு தஸ்மாத்தத்பரிவர்ஜயேத்' இதி ॥ அநேந மார்ஜநமந்த்ரா: ஸூசிதா: யதா நவ்யாதோ

தீர்த்தத்தினால், தர்ப்பங்களின் நுனிகளால் ஜலத்தைத் தொட்டு, திவலைகளை சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷிப்பது 'உல்லேக்யம்' என்கின்றனர் அறிந்தவர். அறிந்தவன், எப்பொழுதும் ஸந்த்யா கர்மங்களில், பூமியிலுள்ள ஜலத்தை, இடது கையால் ஸ்பர்சித்துக் கொண்டு மார்ஜனங்களைச் செய்யவேண்டும்.

ஹாரீதர்:— மார்ஜனம், அர்ச்சனம், பலிகர்ம, போஜனம் இவைகளைத் தேவதீர்த்தத்தால் செய்யவேண்டும்.

அந்த மார்ஜனம், தாரையாய் விழுவதாய்ச் செய்யக்கூடாது. அவ்விதமே,

ப்ரம்ஹா:— தாரையாய் விழும் ஜலத்தினால் செய்யப்படும் ஸந்த்யோபாஸனம் இழிவானதாகும். அதைப்பித்ருக்கள் புகழ்வதில்லை. தேவர்களும் புகழ்வதில்லை.

இவ்விஷயத்தில் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரம்ஹாவே:— 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரத்தால் அபிமந்த்ரிதமான ஜலம் மந்த்ரசுத்தமானதால், அது அசுத்த ஸ்தலங்களில் விழுமாகையால் அதை (தாரையாய் விழும் ஜலத்

பவதி, ததா ஶிரஸ்யேவ மார்ஜநம் யத்நத: கார்யமிதி ச ஸூச்யதே ॥

‘கார்யம் தஸ்மிந் மார்ஜநம்’ இதிவசந் தத்ரைவ ஸமந்வ-

‘நத்யாம் தீர்தே ஹ்ரதே வாபி ராஜதே ம்ருண்மயேऽபி வா । ஔடும்பரேऽத ஸௌவர்ணே ராஜதே தாருஸம்பவே ॥ கரேணாத வாமஹஸ்தே வா ஸந்த்யோபாஸநம் ஸமாசரேத்’ இதி ॥ ஔடும்பரே = தாம்ரமயே । கரேண = உதக இதி ஶேஷ: ॥

யத்து வசநம்— ‘வாமஹஸ்தே ஜலம் க்ருத்வா யே து ஸந்த்யாமுபாஸதே । ஸா ஸந்த்யா வ்ருஷலீ ஜ்ஞேயா அஸுராஸ்தேந தர்பிதா:’ இதி, தத் ம்ருண்மயபாத்ராத்யஸம்பவ விஷயம் ॥ ம்ருண்மயாத்யபாவே து ‘கரேணாத வாமஹஸ்தே’ இதி வாமஹஸ்தவிதாநமிதி மாதவீயே ॥

தால் மார்ஜனத்தை) வர்ஜிக்கவேண்டும். இதனால், மார்ஜன ஜலபிந்து, பூமியில் எப்படி விழாமலிருக்குமோ அவ்விதம் சிரஸ்ஸிலேயே மார்ஜனம செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதும தோன்றுகிறது.

அப்பொழுது, மார்ஜனம் எப்படிச செய்யப்பட வேண்டும்? எனில், அதில் சொல்லுகிறார்,

ப்ரமாணம் :— நதியிலாவது, புண்யதீர்த்தத்திலாவது, மடுவிலாவது, மண்பாத்ரத்திலாவது, தாம்ரபாத்ரத்திலாவது, ஸ்வர்ணபாத்ரத்திலாவது, வெள்ளிப்பாத்ரத்திலாவது, மரப் பாத்ரத்திலாவது, இடதுகையிலாவது ஜலத்தை வைத்துக் கொண்டு ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யவேண்டும்.

ஆனால், "இடதுகையில் ஜலத்தை வைத்துக்கொண்டு, எவர்கள் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்கின்றனரோ அவர்களின் அந்த ஸந்த்யை 'வ்ருஷளீ' என்று அறியத்தகுந்தது. அதனால் அஸுரர்களே த்ருப்திசெய்யப்பட்டவராய் ஆகின்றனர்" என்ற வசனமுள்ளதே எனில், அது, மண்பாத்ரம் முதலியது இருக்கும் விஷயத்தைப்பற்றியது. மண்பாத்ரம் முதலியவை இல்லாவிடில் 'இடது கையிலாவது வைத்துக்கொண்டு' என்று, இடது கையின் விதானம் என்று மாதவீயத்தில் உள்ளது.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌉𑌪𑌵𑍀𑌤𑍀 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌶𑌿𑌖𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌨𑌾𑌕𑍁𑌲𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌶𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 । 𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍁𑌦𑍍𑌵𑍀𑌪 𑌋𑌷𑌿𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍋 𑌹𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 ॥ 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌬𑍍𑌦𑍈𑌵𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌅𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌋𑌷𑌿𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑌯𑍇𑌜𑍍𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌪𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌸𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌯𑍋𑌗𑌃 = 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿—

‘𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌛𑌨𑍍𑌦 𑌋𑌷𑌿𑌂 𑌚 𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌸 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 । 𑌯𑌤𑌃 𑌅𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃 । 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨

வ்யாஸர் :—யஜ்ஞோபவீதியாய், சிகையைக்கட்டியவனாய், இருமுறை ஆசமனம் செய்தவனாய், ஏகாக்ரசித்தனாய், கிழக்கு நோக்கியவனாய் ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் ஸந்த்யோபாஸனம் செய்யவேண்டும். ‘ஆபோஹிஷ்ட’ முதலிய மூன்று ருக்குகளால் குச ஜலங்களால் மார்ஜனம் செய்யவேண்டும். அந்த ருக்குகளுக்கு, ஸிந்துத்வீபர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், அப்பு தேவதை, மார்ஜனத்தில் விநியோகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, விநியோகம் இவைகளை அறியாமல், கற்றுக்கொடுக்கக்கூடாது, ஜபிக்கவும் கூடாது. அவன் அதிக பாபமுடையவனாய் ஆகிறான்.

யாக்ஞவல்க்யரும் :— ப்ராம்ஹணம், விநியோகம், சந்தஸ், ருஷி, தேவதை என்ற ஐந்தையும் அறியாமல் எவன் கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அவன் அக்கர்மத்தின் பலத்தை அடைவதில்லை.

மந்த்ரங்களின் அர்த்தத்தையும் அறியவேண்டும். ஏனெனில், அர்த்தமறியப்படாத மந்த்ரங்கள், அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களை வெளியிடுவதில் ஸமர்த்தங்களாய்

ஜ்ஞாதாநுஷ்டாதைவ கர்மபலாநி ப்ராப்நோதி ந ச ப்ரத்யவாயமேதீதி ந்யாயஸித்தம் ॥

மநுரபி—

'யத஧ீதமவிஜ்ஞாதம் நிகதேநைவ ஶப்த்யதே । அநக்நாவிவ ஶுஷ்கைதோ ந தஜ்ஜ்வலதி கர்ஹிசித்' இதி ॥

வ்யாஸோऽபி—

'பாடமாத்ராவஸந்நஸ்து பங்கே கௌரிவ ஸீததி' இதி ॥

ஶ்ருதிஶ்ச—

'யதேவ வித்யயா கரோதி ததேவ வீர்யவத்தரம் பவதீ'தி, 'யோऽர்த்தஜ்ஞ இத்ஸகலம் பத்ரமஶ்நுதே நாகமேதி ஜ்ஞாநவிதூதபாப்மா' இதி ச ॥

அத்ர ஹரதத்தேந மந்த்ரார்த்தோ விவ்ருத:—

'ஆபோ ஹி ஷ்டா மயோபுவ:' । ஹே ஆப:! யூயம்

அடைவதில்லை. ஆகையால் மந்த்ரார்த்தங்களை அறிந்த அனுஷ்டாதாவே கர்மபலன்களை அடைகிறான். ப்ரத்யவாயத்தையும் அடைவதில்லை என்பது ந்யாயத்தால் ஸித்தமாகியது.

மனுவும் :—*அர்த்தக்ஞானமில்லாமல் அத்யயனம் செய்யப்பட்ட எது பாடமாத்ரத்தால் உச்சரிக்கப்படுகிறதோ, அது, அக்னியல்லாத சாம்பலில் உலர்ந்த ஸமித்துப்போல் ஒருகாலும் ஜ்வலிப்பதில்லை.*

வ்யாஸரும் :— *அத்யயனத்தைமட்டில் முடித்தவன் (அர்த்தக்ஞானமில்லாதவன்) சேற்றில் ஆழ்ந்த பசுப்போல் வருந்துவான்.*

ச்ருதியும் :— *'மந்த்ரார்த்தக்ஞானத்துடன் எக்கர்மத்தைச் செய்கின்றானோ அக்கர்மமே அதிக வீர்யமுள்ளதாய் ஆகின்றது' என்றும், 'அர்த்த க்ஞானமுள்ளவனே ஸகலமான நன்மையையும் அடைகிறான், அவன், ஜ்ஞானத்தால் பாபங்களையகற்றி ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான்' என்றும்.*

இங்கு, ஹரதத்தரால், *மந்த்ரார்த்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.* **'ஆபோஹி+புவ:'. ஆப: = ஓ ஜலங்களே!** *நீங்கள்,*

மயோபு⁴வ: ஸ்த² । மய இதி ஸுக²நாம । தஸ்ய பா⁴வயித்ர்ய: ஸ்த² । ஹிஶப்³த³: ப்ரஸித்³தௌ⁴ । 'தா ந ஊர்ஜே த³தா⁴தந' । தா: யூயம் ந: = அஸ்மாந் ஊர்ஜே = அந்நாய த³தா⁴தந = த⁴த்த । அந்நம் அஸ்மப்⁴யம் ப்ரயச்ச²த । 'மஹே ரணாய சக்ஷஸே' । மஹே = மஹதே ரணாய = ரமணீயாய சக்ஷஸே = த³ர்ஶநாய த³தா⁴தந । மஹத் ரமணீயம் ஜ்ஞாநம் அஸ்மப்⁴யம் ப்ரயச்ச²த । 'யோ வ: ஶிவதமோ ரஸ:' । வ: = யுஷ்மாகம் ஸம்ப³ந்தீ⁴, ய: ஶிவதம: ஸுகா²திஶயஹேதுர்ய: ரஸநேந்த்³ரியக்³ராஹ்ய:, 'தஸ்ய பா⁴ஜயதேஹ ந:' । தஸ்யேதி த்³விதீயார்தே² ஷஷ்டீ² । தம் ரஸம் பா⁴ஜயத । இஹலோகே ந: அஸ்மாந் ॥ கிமிவ? । 'உஶதீரிவ மாதர:' । உஶதீ: உஶத்ய: காமயமாநா:, மாதர: வத்ஸாந் யதா² க்ஷீராதி³ரஸேந பா⁴ஜயந்தி, ததா² யுஷ்மதீ³யம் ரஸம் அஸ்மப்⁴யம் ப்ரயச்ச²த ॥ கிஞ்ச — 'தஸ்மா அரங்க³மாமவ:' । தஸ்மா இதி த்³விதீயார்தே² சதுர்த்²யீ । தம் ரஸம், அரம் அலம் பர்யாப்தம், க³மாம ப்ராப்நு-

---

மயோபுவ: ஸ்த=மய: என்பது ஸுகத்தின் நாமம். அந்த ஸுகத்தைச் செய்பவர்களாய் இருக்கின்றீர்கள். ஹி=ப்ரஸித்தம். 'தாந + ததாதன'. தா:= அந்த நீங்கள், ந:= எங்களை, ஊர்ஜே=அன்னத்தின்பொருட்டு, ததாதந=தரியுங்கள். அன்னத்தை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று பொருள். 'மஹே + சக்ஷஸே'. மஹே=பெரியதும, ரணாய=ரமணீயமுமான, சக்ஷஸே=தர்சனத்திற்காக, சிறந்ததும ரமணீயமுமான க்ஞானத்தை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று பொருள். 'யோவஶ்சிவதமோரஸ:'. வ:=உங்களுடையதாகிய எந்த, சிவதம:= ஸுகாதிசயத்திற்குக் காரணமாகிய, ரஸ:=நாக்கினால் க்ரஹிக்கக்கூடிய ரஸமுண்டோ, 'தஸ்ய+ஹந:' தஸ்ய = அந்த ரஸத்தை, பாஜயத = அடைவியுங்கள், இஹ = இவ்வுலகில், ந:= எங்களை. எதைப்போல்? 'உசதீரிவமாதர:'. உசதீ:=வாத்ஸல்யமுள்ள, மாதர: இவ=தாய்மார்கள்போல். அவர்கள் எப்படிப் புத்ரர்களுக்குப் பால் முதலிய ரஸத்தைக் கொடுக்கின்றனரோ அப்படி உங்களுடைய ரஸத்தை எங்களுக்குக் கொடுங்கள் என்று பொருள். இனியும், 'தஸ்மா அரங்கமாமவ:'. வ:=

यावत्तृप्यन्तः । तस्मा अरं गमाम वः । वः युष्माकं । 'यस्य क्षयाय जिन्वथ' । यस्य तृतीयार्थे षष्ठी । येन रसेन क्षयाय निवासाय । निवासवत्त्वेनाध्यवसा[illegible] । द्वितीयार्थे चतुर्थी । क्षयं निवासस्थानीयं जिन्वथ प्रीणयथ । 'आपो जनयथा च नः' । हे आपः ! येन च पुत्रादिप्रजाः नः अस्माकं जनयथ संपादयथेति ॥

व्यासः —

'आपोहिष्ठा सुप्रसिद्धा नवपादाः प्रकीर्तिताः । पादेपादे क्षिपेद्वारि ब्रह्महत्यां व्यपोहति' इति ॥

श्रुतिश्च — 'आपोहिष्ठीयाभिर्मार्जयेत् तृप्तिः पूयते । आपो वै सर्वा देवताः । देवताभिरेवात्मानं पावयते' इति ॥ एवमार्जनविधिना मार्ज

உங்களுடைய. தஸ்மை = அந்த ரஸத்தை, அரம் = வேண்டும் வரை, கமாம = அடையக்கடவோம். 'யஸ்யக்ஷயாயஜிந்வத'. யஸ்ய = எந்த ரஸத்தால், க்ஷயாய = எங்களுடைய நிவாஸத்தை, 'க்ருஹத்தை', ஜிந்வத = ப்ரீதியை அடைவிக்கின்றீர்களோ. 'ஆபோஜநயதாசந:'. ஆப: = ஹேஜலங்களே! எந்த ரஸத்தினால் புத்ரன் முதலிய ப்ரஜைகளை, ந: = எங்களுக்கு, ஜநயதச = உண்டு பண்ணுகிறீர்களோ, அந்தரஸத்தை அடையககடவோம்.

வ்யாஸர்:—'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரங்கள் மிக ப்ரஸித்தமாகியவைகள். அவை ஒன்பது பாதங்களுடையவை. ஒவ்வொரு பாதத்திலும் ஜலத்தை ப்ரோக்ஷிக்கவும். ப்ரோக்ஷிப்பவன் ப்ரம்ஹஹத்யையையும் போக்குகிறான்.

ச்ருதியும் :—'ஆபோஹிஷ்ட' முதலியவையால் ஜலத்தை ப்ரோக்ஷித்துககொள்ளவேண்டும். ஜலங்கள் ஸர்வதேவதைகளாயுமுள்ளன. தேவதைகளால் தன்னைச் சுத்தனாக்குகின்றனர். இவ்விதம் சொல்லிய விதிப்படி மார்ஜனம்செய்துகொண்டு, பிறகு 'ஸூர்யச்ச' என்ற மந்த்ரத்தால் ஜலத்தைப் பருகவேண்டும்.

𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

‘𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌯𑌂𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌪𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌃𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌦𑌪𑌃 ॥
𑌆𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌚 𑌜𑌲𑌂 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 ।
𑌅𑌬𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍁𑌶𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾’
𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

‘𑌸𑌾𑌯𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌃 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 । 𑌆𑌪𑌃𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌮𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿𑌮𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑌾 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌶𑍋𑌦𑌕𑍈𑌃 । 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌭𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌶𑌾𑌖𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌮𑍍’
𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌬𑍌𑌧𑌾𑌯𑌨𑌃—

‘𑌅𑌥𑌾𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌵𑌿𑌧𑌿𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃

அவ்விதமே,

சௌனகர் :— ‘அக்னிஶ்ச’ என்ற அனுவாகத்தால், மாலையில் ஜலத்தைப் பருகவும். ‘ஸூர்யஶ்ச’ என்ற அனுவாகத்தால் காலையில் ஜலத்தைப் பருகவும் ‘ஆப: புனந்து’ என்ற அனுவாகத்தால் மத்யாஹ்னத்தில் ஜலத்தைப் பருகவும். பிறகு சுத்தங்களான, அபலிங்கங்களான=‘ஆபோஹிஷ்டா’ முதலியதான மந்த்ரங்களால் குச ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவும்.

வ்யாஸரும் :— மாலையில் ‘அக்னிஶ்ச’ என்றும், காலையில் ‘ஸூர்யஶ்ச’ என்றும், மத்யாஹ்னத்தில் ‘ஆப: புனந்து’ என்றும் மந்த்ரத்தால் ஜலத்தைப் பருகவேண்டும். பிறகு இருமுறை ஆசமனம் செய்யவும். பிறகு ‘ஸுரபிமதீ’ என்ற ருக்காலும், ‘ஹிரண்யவர்ணா:’ என்பது முதலாகிய ருக்குகளாலும், குசோதகங்களால் மார்ஜனத்தை, அவரவர் சாகையில் சொல்லியபடி செய்யவேண்டும்.

போதாயனரும் :— இனி ஸந்த்யோபாஸனத்தின் விதியைச்

यश्च गत्वा प्रयतोऽभिषिक्तः प्रक्षालितपाणिपा
दोऽप आचम्याब्लिङ्गाभिः प्रोक्ष्य अग्निश्च मा मन्युश्चेति
सायमपः पीत्वा सूर्यश्च मा मन्युश्चेति प्रातः स
पवित्रेण पाणिना सुरभिमत्याऽब्लिङ्गाभिर्हिर
ण्यवर्णाभिः पावमानीभिरन्यैश्च पवित्रैरात्मा
नं प्रोक्ष्य प्रयतो भवति' इति ॥

पितामहोऽपि—

'सूर्यश्चेत्यनुवाकेन जलं पीत्वा समाहि
तः । आत्मानं प्रोक्षयेच्च पश्चाच्च पवित्रकरो द्वि
जः ॥ प्रोक्षेच्च सुरभिमत्या च आपोहिष्ठादिभिस्त्र
या । प्रदक्षिणं परिक्रम्य आरभेद्वेदचोदितम्'
इति ॥ सुरभिमती = दधिक्राव्ण्ण इति ऋक् । 'दधिक्रा
व्ण्णो अकारिषमिति सुरभिमतीमृचं वदन्ति । प्राणा
वै सुरभयः । प्राणानेवात्मन्दधते' इति श्रु
तेः ॥

சொல்லுகிறோம். புண்யதீர்த்தத்தை அடைந்து, சுத்தனாய், ஸ்நானம் செய்தவனாய், கைகால்களை அலம்பியவனாய், ஆசமனம் செய்து, ஆபோஹிஷ்டாதி மந்த்ரங்களால் ப்ரோக்ஷித்து, 'அக்னிஶ்ச' என்ற மந்த்ரத்தால் மாலையிலும், ஸூர்யஶ்ச என்பதால் காலையிலும் ஜலத்தைப்பருகி, பவித்ரமணிந்த கையால், ததிக்ரா வ்ண்ண:, ஆபோஹிஷ்ட, ஹிரண்யவர்ண:, பவமான: என்ற மந்த்ரங்களாலும், மற்றப் பவித்ரமந்த்ரங்களாலும் தன்னைப்ரோக்ஷித்துப பரிசுத்தனாகிறான்.

பிதாமஹரும் :— ப்ராம்ஹணன் பவித்ரமணிந்தகையுடன் கவனமுள்ளவனாய், 'ஸூர்யஶ்ச' என்ற அனுவாகத்தால் ஜலத்தைப்பருகி, பிறகு 'ஸுரபிமதி'யாலும், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலியவையாலும் ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும் ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றிப் பிறகு வேதம் விதித்ததைச் செய்ய ஆரம்பிக்கவேண்டும். ஸுரபிமதீ = ததிக்ராவ்ண்ண: என்ற ருக்கு. அவ்விதம் ச்ருதியுள்ளது.

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍 𑌋𑌷𑌿𑌶𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑍀𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌨𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌋𑌷𑌿𑌰𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌮𑌨𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍀𑌰𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌆𑌪𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌋𑌷𑌯𑌃 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌬𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌽𑌽𑌪𑍋 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌰𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 ॥ 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍍𑌣𑍇𑌤𑍍𑌯𑍃𑌚𑌾 । 𑌆𑌪𑍋 𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌃 𑌋𑌗𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑍋𑌜𑍍𑌜𑌲𑍈𑌃 ॥ 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍍𑌣 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵 𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌬𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 ॥ 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌯𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌦𑍇—

'𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌚 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌶𑌿𑌖𑌶𑍍𑌶𑍁𑌚𑌿𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌬𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍈𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌚𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 ।

பரத்வாஜர் :—'ஸூர்யஶ்ச' என்ற அனுவாகத்திற்கு, அக்னி ருஷி, காயத்ரம் சந்தஸ், ஸூர்யன் தேவதை, ஜலப்ராசனத்தில் விநியோகம். இவ்விதமறிந்து பருகவும். 'அக்னிஶ்ச' என்பதற்கு ஸூர்யன், அல்லது வாமனன் ருஷி, காயத்ரம் சந்தஸ், அக்னி தேவதை. 'ஆப:புனந்து' என்பதற்கு விச்வேதேவர்கள் ருஷிகள், அனுஷ்டுப சந்தஸ், அப்புகள் அல்லது ப்ருஹஸ்பதி தேவதை. பிறகு 'ததிக்ராவ்ண:' என்ற ருக்கினாலும் ஆபோஹிஷ்ட முதலிய மூன்று ருக்குகளாலும் குசஜலங்களால் தன்னை ப்ரோக்ஷிக்கவேண்டும். 'ததிக்ராவ்ண:' என்பதற்கு வாமதேவர் ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், விச்வேதேவர்கள் தேவதை, ப்ரோக்ஷணத்தில் விநியோகம். பிறகு சேர்க்கப்பட்ட வ்யாஹ்ருதிகளால் தன்னை ஜலத்தால் சுற்றவேண்டும்.

சர்யாபாதத்தில் :— கால் கைகளை அலம்பி, ஆசமனம் செய்து, சிகையைக் கட்டி, சுத்தனாய், ப்ராணாயாமம் செய்து, ஸங்கல்ப்பித்து, ஸந்த்யோபாஸநம் செய்யவும். ஆபோஹிஷ்டாதிகளால் ப்ரோக்ஷித்து, வ்யாஹ்ருதிகளால் ஜலத்தால்

வீக்ஷ்யாத்மநி ததிக்ராவ்ணோ: ப்ரோக்ஷ்யாத்பி: பரிஷிஞ்சேத்’ இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரேऽபி—

‘ஸூர்யஶ்சேத்யநுவாகஸ்ய ச்சந்தோ காயத்ரமுச்யதே । ஸவிதா தேவதா சாஸ்ய ருஷிரக்நிரிதி ஸ்ம்ருத: ॥ ததிக்ராவ்ணோऽநுஷ்டுப் வாமதேவ ருஷி: ஸ்ம்ருத: । விஶ்வேதேவா தேவதா ஸ்யாத் ததிக்ராவேதி வா ஸ்ம்ருத:’ இதி ॥

ச்சந்தோகாநாம் ஆசமநமந்த்ரௌ கௌதமேநோக்தௌ ‘அஹஶ்சாऽऽதித்யஶ்ச புநாத்விதி ப்ராத: ராத்ரிஶ்ச வருணஶ்ச புநாத்விதி ஸாயம்’ இதி ॥

மந்த்ரார்த்தஸ்து— ‘ஸூர்யஶ்ச மா மந்யுஶ்ச மந்யுபதயஶ்ச’ । ஸூர்யோ நாம அஹரபிமாநீ மண்டலாந்தர்வர்த்தீ தேவ: । அஹ்நி க்ரியமாணாநாம் கர்மணாம் தததீநத்வாத் தத்ப்ரார்த்தநா । மந்யு: க்ரோத: தததீநத்வாத் பாபப்ரவ்ருத்தேரிதி தத்ப்ரார்த்தநா । மந்யுபதயஶ்ச மந்யோ: க்ரோதஸ்ய பதி: நியோஜக: யேஷாமிந்த்ரியாணாம் தாநீந்த்ரி

தன்னைச்சுற்றி, மந்த்ரத்துடன் ஜலத்தைப் பருகி, ‘ததிக்ரா’ முதலிய மந்த்ரங்களால் ப்ரோக்ஷித்து, ஜலத்தால் தன்னைச் சுற்றவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் :— ‘ஸூர்யஶ்ச’ என்ற அனுவாகத்திற்கு காயத்ரம் சந்தஸ், ஸவிதா தேவதை, அக்னி ருஷி. ‘ததிக்ரா’ என்ற ருக்குக்கு அனுஷ்டுப் சந்தஸ், வாமதேவர் ருஷி, விச்வேதேவர் தேவதை, அல்லது, ததிக்ராவா தேவதையாம்.

சந்தோகர்களுக்கு ஆசமன மந்த்ரங்கள் கௌதமரால் சொல்லப்பட்டுள்ளன— ‘அஹஶ்ச + புநாது’ என்று காலையில், ‘ராத்ரிஶ்ச + புநாது’ என்று மாலையில் என்று.

மந்த்ரங்களின் அர்த்தமேதெனில்—

‘ஸூர்யஶ்ச + மன்யுபதயஶ்ச’. ஸூர்யன் என்பவர், பகலுக்கு அதிபதியும் மண்டலத்தினுள்ளிருப்பவருமான தேவன். பகலில் செய்யப்போகும் கர்மங்கள் அவருக்கு அதீனமானதால் அவரைப்பற்றி ப்ரார்த்தனை. மன்யு என்பது க்ரோதம். பாபத்தில் ப்ரவ்ருத்தி அவனதீனமானதால் அவனைப்பற்றி ப்ரார்த்தனை.

யாணி மந்யுபதய: | தேஷ்வக்ஷாதீந்த்ரியபடிசேஷு வி-
ஷயரூபதுஷ்டவதஸ்தாநேஷு ஸ்வஸ்யாகர்ஷணாபாவாய
தத்விஷயப்ரார்த்தநா | ஸர்வத்ர சகாரஸ்யாத்யாஹார: |
'மந்யுக்ருதேப்ய: பாபேப்யோ ரக்ஷந்தாம்' | 'காம ஏஷ
க்ரோத ஏஷ ரஜோகுணஸமுத்பவ: | மஹாஶநோ மஹா
பாப்மா வித்த்யேநமிஹ வைரிணம்' இத்யாதிஶாஸ்த்ரப்ரஸித்த-
க்ரோதாக்யமந்யுக்ருதேப்ய: தந்நிமித்தேப்ய: பாபேப்ய:
ஸர்வேப்யோ ரக்ஷந்தாம் மா = மாம் | யதாஹம் மந்யுவ
ஶோ பூத்வா பாபம் ந கரிஷ்யாமி, ததா ஸூர்யாத-
யோ ரக்ஷந்த்வித்யர்த்த: | கிஞ்ச 'யத்ராத்ரியா பாபமகார்-
ஷம்' | ராத்ர்யா = ஸப்தம்யர்த்தே த்ருதீயா | ராத்ராவித்ய-
ர்த்த: | யத்வா ராத்ரிஶப்தேந ததபிமாநிநீ தேவதோச்ய-
தே | ராத்ர்யபிமாநிந்யா தேவதயா ப்ரேரிதஸ்ஸந் யத்பா-
பம் ராத்ரௌ க்ருதவாநஸ்மி | ததேவ ஸாதநதோ விஶிந-
ஷ்டி — 'மநஸா வாசா ஹஸ்தாப்யாம்' | பத்ப்யாமுதரேண

மன்யுபதயஶ்ச = மன்யுவென்கிற க்ரோதம பதி = ஏவுகின்றவன் எந்த இந்த்ரியங்களுக்கோ அந்த இந்த்ரியங்கள் மன்யுபதிகள் எனப்படுகின்றன. அந்தக்கண் முதலிய இந்த்ரியங்களாகிய தூண்டிகளால், விஷயங்களாகிய கொடிய வதஸ்தானங்களில், தன்னை இழுக்காமலிருப்பதற்காக அவைகள் விஷயமான ப்ரார்த்தனை. சகாரம் சேர்ப்பதற்காக. 'மன்யுக்ருதேப்ய: பாபேப்யோ ரக்ஷந்தாம்'. 'காமஏஷ க்ரோதஏஷ:' என்பது முதலிய சாஸ்த்ரங்களால் ப்ரஸித்தனை, க்ரோதமெனும் மன்யுவினுல் செய்யப்பட்ட, அவனே நிமித்தமாயுடைய பாபங்கள் எல்லாவற்றினின்றும் என்னைக் காக்கவேண்டும். எவ்விதம் நான் மன்யுவுக்கு அதீனனுகிப் பாபத்தைச் செய்யாமலிருப்பேனே அவ்விதம் ஸூர்யன் முதலியவர்கள் என்னைக் காக்கவேண்டும் என்பது பொருள். இனியும்,—'யத்ராத்ரியாபாபமகார்ஷம்'. ராத்ர்யா = ராத்ரியில். அல்லது, ராத்ரி சப்தத்தால் அதற்கு அபிமானினியான தேவதை சொல்லப்படுகிறது ராத்ர்யபிமானினியான தேவதையால் ஏவப்பட்டவனுய், எந்தப் பாபத்தை ராத்ரியில் செய்தேனே, அதையே ஸாதனங்களால் விசேஷிக்கின்றுன்,

ஶிஶ்நேதி । மநஸா பரஹிம்ஸாதிசிந்தநேந, வாசா அந்ருதபாஷணாதிபி:, ஹஸ்தாப்யாம் ப்ராஹ்மணாவகோரணாதிபி:, பத்ப்யாம் அநாக்ரமிதவ்யகலிங்கதேஶாத்யாக்ரமணாதிபி:, உதரேண அபக்ஷ்யபக்ஷணாதிபி:, ஶிஶ்நா ஶிஶ்நேந । ஸுபாம் ஸுலுகித்யாகார: । அகம்யாகமநாதிபி:, உபலக்ஷணமேதந்த்ரியேஷு யத் பாபமகார்ஷம், । 'ராத்ரிஸ்ததவலும்பது' = ராத்ர்யபிமாநிநீ தேவதா அக்நிசந்த்ரௌ வா தத்ஸர்வமவலும்பது அபநயது விநாஶயது । 'யத்கிஞ்ச துரிதம் மயி । இதமஹம் மாமம்ருதயோநௌ । ஸூர்யே ஜ்யோதிஷி ஜுஹோமி ஸ்வாஹா' । இஹஜந்மநி ஜந்மாந்தரே வா க்ருதம் யத்கிஞ்சநாபி துரிதம் பாபராஶி: மயி வர்த்ததே, இதம் பாபஜாதம் ஸர்வம் மாஞ்ச பாபஸ்ய கர்தாரம் லிங்கஶரீராபிமாநிநம் அம்ருதயோநௌ அம்ருதம் தச்ச யோநிஶ்சேத்யம்ருதயோநி: । தஸ்மிந்நம்ருதே அமரணயோகே நித்யே யோநௌ ஸர்வகாரணே ஸூர்யே = ஸுஷ்டு ஸரயதி ப்ரேரயதீதி ஸூர்ய:, தஸ்மிந்நாதி

'மனஸாவாசா + சிச்னா' என்று மனதினால் பிறருக்கு ஹிம்ஸை முதலியதைச் சிந்திப்பதால், வாக்கினால் பொய் பேசுவது முதலியவையால், ஹஸ்தங்களால் ப்ராம்ஹணனை அடிப்பதற்குக் கையை ஓங்குவது முதலியவையால், கால்களால் செல்லக்கூடாத கலிங்கதேசம் முதலியதைச் செல்வதால், வயிற்றினால் நிஷித்த பக்ஷணம் முதலியவையால், சிச்னா = சிச்னத்தால் அகம்யாகமனம் முதலியவைகளால், உபலக்ஷணமானதால் மற்ற இந்த்ரியங்களாலும், எந்தப் பாபத்தைச் செய்தேனோ, 'ராத்ரிஸ்ததவலும்பது' = ராத்ர்யபிமானினியான தேவதை, அல்லது அக்னி சந்த்ரர்கள் அது முழுவதையும், அவலும்பது = அகற்றவேண்டும். 'யத்கிஞ்சதுரிதம்மயி + ஜுஹோமிஸ்வாஹா'. இந்த ஜன்மத்தில், ஜன்மாந்தரத்திலோ செய்யப்பட்ட எந்த துரிதம் = பாபக்குவியல் என்னிடம் இருக்கின்றதோ இந்தப்பாபக் குவியல் முழுவதையும், இந்தப்பாபத்தைச் செய்தவனும், லிங்கசரீராபிமானியுமான என்னையும், அம்ருதயோனௌ = மரணதர்மமற்றதும், ஸர்வகாரணமுமான, ஸூர்யே = நன்றாய் ப்ரேரணம் செய்வது

த்யாத்மகே ஜ்யோதிஷி ஸ்வயம்ப்ரகாஶபோதைகதாநே ஆத்மநி அஹம் ஜுஹோமி ப்ரக்ஷிபாமி । ஆத்மவஹ்நௌ ப்ரக்ஷிப்ய தேநாக்நிநா பூர்வோக்தம் பாபம் ஸர்வம் பஸ்ம கரோமீதி யாவத் ॥

அக்நிஶ்சேத்யஸ்ய ஸூர்யஶ்சேத்யநேந ஸமாநோऽர்த:। இயாம்ஸ்து விஶேஷ: । அக்நி: ராத்ர்யதிபதி: । 'யத³ஹ்நா' 'அஹஸ்தத³வலும்பது' இத்யத்ர ச அஹ்ந: பதிராதித்யோ ऽஹரித்யுச்யதே । 'ஸத்யே ஜ்யோதிஷீ'தி ஸத்யஸ்வபாவே ஜ்யோதிஷீதி ॥

'ஆப: புநந்த்வி'தி — ஆப: அபிமந்த்ரிதா: । புநந்து = ஶோதயந்து ப்ருதிவீம் । ப்ருதிவ்யம்ஶஸ்ய பாஹுல்யாத் ப்ருதிவீஶப்தேந ஸ்தூலஶரீரமுச்யதே । ப்ருதிவீ பூதா = பூதம் ஶரீரம், லிங்கஶரீராபிமாநிநம் மாம் புநாது । தத்ர ராகத்³வேஷபாபாதிமலநிராஸேந ஶோ

மான, ஆதித்யஸ்வரூபமான, ஜ்யோதிஷி = ஸ்வயம ப்ரகாச போதமயமான ஆத்மாவில், ஜுஹோமி = நான் சேர்க்கிறேன். ஆத்மாக்னியில் சேர்த்து அந்த அக்னியால் முன் சொல்லிய பாபம் முழுவதையும் பஸ்மமாக்குகின்றேன் என்பது பொருள்.

'அக்னிஶ்ச' என்கிற மந்த்ரத்திற்கும் அர்த்தம 'ஸூர்யஶ்ச' என்பதற்குப் போலவே. இது மட்டில் விசேஷம். அக்னி: என்பதற்கு ராத்ரியின் அதிபதி என்று பொருள். 'யதஹ்ன', 'அஹஸ்ததவலும்பது' என்றவைகளிலும், பகலுக்குப்பதியாகிய ஆதித்யன் 'அஹ:' எனப்படுகிறான். 'ஸத்யேஜ்யோதிஷி' என்பதற்கு ஸத்ய ஸ்வபாவமான ஜ்யோதிஸ்ஸில் என்பது பொருள்.

'ஆப: புனந்து' என்பதின்பொருள். ஆப: = அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலங்கள், புனந்து = சுத்திசெய்யவேண்டும். ப்ருதிவீம் = ப்ருதிவியை. பூமியின் அம்சம் அதிகமுள்ளதால், ப்ருதிவீ சப்தத்தால் ஸ்தூலசரீரம் சொல்லப்படுகிறது. ப்ருதிவீபூதா = சுத்தமாக்கப்பட்ட சரீரமானது, மாம்=லிங்கசரீராபிமானியான என்னைச் சுத்தம் செய்யவேண்டும். லிங்கசரீரத்திலுள்ள ராகம், த்வேஷம், பாபம் முதலிய மலங்களைப் போக்குவதால் சுத்தம்

धयताम् । 'पुनन्तु ब्रह्मणस्पतिः' । ब्रह्मणस्पतिः वेदस्य पालकः । ब्रह्मणस्पतिश्च भगवान् पुनातु । परं ब्रह्म विश्वतः पूतम् । ब्रह्मशब्देन वेदस्याकारः । वेदो वा ब्रह्म । यदुच्छिष्टम् = अशुद्धिकरं मलादि, यच्चाभोज्यं पतिताद्यन्नम्, यद्वा दुश्चरितं परदारगमनादिकम्, तन्निमित्तं सर्वमेनोजातं पुनन्तु आपः । असतां च द्रव्यप्रतिग्रहनिमित्तं पापं शोधयन्तु नाशयन्तु । सर्वस्माद्दोषात् मां स्वाहा = जुहोमि निरस्तसमस्तदोषे परमात्मनि एकीकरोमीत्यर्थः ॥

अत्र विष्णुः —

'जानुभ्यामुपरिष्टात्तु शुष्कवासाः स्थितो जले । सन्ध्यामाचमनं कुर्वन् शुचिरप्यशुचिर्भवेत्' इति ॥

செய்யவேண்டும். புனந்துப்ரம்ஹணஸ்பதி:=ப்ரம்ஹாவிற்குப் பதியாகிய பகவானும் சுத்தி செய்யவேண்டும். எங்கும் சுத்தமான பரப்ரம்ஹமும் சுத்தி செய்யவேண்டும். ப்ரம்ஹ சப்தத்தால் வேதமும் சொல்லப்படலாம். யதுச்சிஷ்டம்=அசுத்தியைச் செய்யும் மலம் முதலியது எதுவோ, அபோஜ்யம்=புஜிக்கத்தகாத பதிதாத்யன்னம் முதலியது எதுவோ, என்னைச் சேர்ந்த, துச்சரிதம்=பரதாரகமனம் முதலியது எதுவோ, அந்த நிமித்தமாய் உள்ள ஸகல பாபராசியையும் ஜலங்கள் சோதிக்கவேண்டும். அஸத்துக்களின் த்ரவ்யத்தை ப்ரதிக்ரஹித்ததாலுண்டாகிய பாபத்தையும் போக்கவேண்டும். ஸகல பாபங்களுமற்ற என்னை, ஸ்வாஹா=சேர்க்கிறேன், ஸகலவித தொந்திரையுமற்ற பரமாத்மாவினிடத்தில் ஒன்று சேர்க்கிறேன், என்பது பொருள். இங்கு,

விஷ்ணு :- உலர்ந்த வஸ்த்ரத்தைத் தரித்தவன், முழங்கால்களுக்கு மேலான ஜலத்தில் நின்று, ஸந்த்யாவந்தனம், ஆசமனம் இவைகளைச்செய்தால், தான் சுத்தனாயினும் அசுத்தனாவான்.

மந்த்ராசமநாநந்தரம் நாராயணஸ்து விசேஷமாஹ —

'அபிஷ்ட்வா வாபிஷ்டுதா தோயம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ப்ரஹ்மமுகேந து । ஆபோஹிஷ்டேதி ஸூக்தேந குசைர்மூர்த்நி மார்ஜநமாசரேத்' இதி ॥ அபிஷ்டுத் = ஓங்கார: । ப்ரஹ்மமுகமபி மநுநோக்தம் — 'ஓங்காரபூர்விகாஸ்திஸ்ரோ மஹாவ்யாஹ்ருதயோऽவ்யயா: । த்ரிபதா சைவ காயத்ரீ விஜ்ஞேயா ப்ரஹ்மணோ முகம்' இதி । தேந தோயம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா தேந தோயேந ஆபோஹிஷ்டேதி ஸூக்தேந குசைர்மூர்த்நி மார்ஜநமாசரேதித்யர்த்த: ॥

காத்யாயநஸ்து — 'சிரஸோ மார்ஜநம் குர்யாத் குசை: ஸோதகபிந்துபி: । ப்ரணவோ பூர்புவஸ்ஸ்வச்ச காயத்ரீ ச த்ருதீயகா ॥ அப்தைவதம் த்ர்ய்ருசம் சைவ சதுர்த்தமிதி மார்ஜநே' இதி ॥

மந்த்ராசமநாநந்தரப்ரோக்ஷணம் பஹுஸ்ம்ருத்யநுரோதாச் சிஷ்டாசாராச்ச ஸர்வஸித்தாந்திஸம்மதத்வாச்ச

மந்த்ராசமனத்திற்குப்பிறகு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

நாராயணர்:— அபிஷ்டுத்தினாலும், ப்ரம்ஹமுகத்தாலும் ஜலத்தைத்தொட்டு, 'ஆபோஹிஷ்டா' என்ற ஸூக்தத்தினால், தர்ப்பங்களால் சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும். அபிஷ்டுத் = ஓங்காரம். ப்ரம்ஹமுகமும் மனுவினால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஓங்காரத்தை முதலிலுடைய மூன்று மஹாவ்யாஹ்ருதிகளும், மூன்று பாதங்களுடைய காயத்ரியும் ப்ரஹ்மத்தின் முகம் எனப்படுகிறது. அதனால் ஜலத்தைத்தொட்டு, அந்த ஜலத்தால் 'ஆபோஹிஷ்டா' என்ற ஸூக்தத்தினால், தர்ப்பங்களால் தலையில் மார்ஜனம் செய்யவேண்டுமென்று பொருள்.

காத்யாயனரோவெனில்:— "ஜலத் திவலைகளுடன்கூடிய குசங்களால் சிரஸ்ஸுக்கு ப்ரோக்ஷணம் செய்யவேண்டும். ப்ரணவம், பூர்ப்புவஸ்ஸுவ:, காயத்ரீ மூன்றாவது, ஆபோஹிஷ்டாதி மூன்று ருக்குகள் நான்காவது, இவை மார்ஜனமந்த்ரங்கள்" என்றார்.

மந்த்ராசமனத்திற்குப்பிறகு செய்யப்படும் ப்ரோக்ஷணமானது, அநேக ஸ்ம்ருதிகளை அனுஸரிப்பதாலும், சிஷ்டா

𑌭𑌿 𑌰𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 ‖ 𑌅𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾 ‖

𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃— '𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍍𑌣𑍋 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌿𑌷𑌮𑍍' । 𑌦𑌧𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾 । 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌰𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌦𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵(𑌤𑌾)𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌕𑌾𑌰𑌿𑌷𑌂 = 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍃𑌤𑌵𑌾𑌨𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑌸𑍍𑌯? 𑌜𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 = 𑌜𑌯𑌶𑍀𑌲𑌸𑍍𑌯, 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 = 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑌃, 𑌵𑌾𑌜𑌿𑌨𑌃 = 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌤𑌃 । 𑌸 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌨𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌾 = 𑌮𑍁𑌖𑌂, 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿 𑌕𑌰𑌤𑍍 = 𑌕𑌰𑍍𑌪𑍂𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍁 । 𑌨𑌃 = 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂, 𑌆𑌯𑍂𑌂𑌷𑌿 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌰𑌿𑌷𑌤𑍍 𑌵𑌰𑍍𑌧𑌯𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 । 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑍈𑌵 '𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍍𑌣𑍋 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑍀'𑌤𑌿 ‖

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌃— 𑌜𑌲𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾

சாரத்தாலும், ஸுரபிமதீ, 'ஆபோஹிஷ்டா' முதலிய மூன்று ருக்குகள் இவைகளால் அவச்யம செய்யவேண்டும. இதைவிட அதிகமானால் அதை அவரவர் ஆசாரப்படி க்ரஹிக்கவும்

இதன் அர்த்தமோவென்னில்— 'ததிக்ராவ்ண்ணோ அகாரிஷம்'. தயிரினை அடைவதால் 'ததிக்ராவா' என்று பெயருள்ள, தயிரில் ப்ரீதியுள்ள ஒரு தேவன், அக்னி என்கின்றனர் சிலர். அந்தத் தேவனுக்கு, அகாரிஷம்=நான் கர்மத்தைச் செய்தவனாய் ஆகின்றேன். எவ்விதமாகியவனுக்கு? ஜிஷ்ணோ:= ஜயசீலனுக்கு, அச்வஸ்ய=வ்யாபித்தவனுக்கு, வாஜிந:=அன்னமுடையவனுக்கு. அந்தத்தேவன், ந:=எங்களுடைய, முகா= முகத்தை, ஸுரபிகரத்=கர்ப்பூரம் முதலிய நல்வாஸனையுள்ள த்ரவ்யஸம்பத்தைக் கொடுப்பதால் நல்வாஸனையுள்ளதாய்ச் செய்யவேண்டும. ந:=எங்களுக்கு, ஆயூம்ஷிச=வாழ்நாட்களையும், ப்ரதாரிஷத்=வ்ருத்திசெய்யவேண்டும். சுத்திஹேதுத் தன்மையும் ச்ருதியால் தெரிகிறது, 'ததிக்ராவ்ண்ணுபுநாதி' என்று. மார்ஜனத்திற்குப்பிறகு,

ப்ரஜாபதி:—ஜலத்தால் நிறைந்த கையை மூக்கின் நுனியில்

ஹஸ்தம் நாஸிகாக்ரே ஸமவேக்ஷயேத் । ருதஞ்சேதி த்ருசா தத: தஜ்ஜலம் தத: க்ஷிதௌ க்ஷிபேத்' இதி ॥

ததஸ்ஸூர்யாயார்க்யம் நிவேதயேத் । தத்ர சௌனக:—

'வ்யாஹ்ருத்யா ஸஹ காயத்ர்யா ஸந்த்யாம் ப்ரத்யஞ்ஜலிம் க்ஷிபேத்' இதி ॥

வ்யாஸோऽபி—

'கராப்யாம் தோயமாதாய காயத்ர்யா சாபிமந்த்ரிதம் । ஆதித்யாபிமுகஸ்திஷ்டந் த்ரிரூர்த்வம் விநிக்ஷிபேத்' இதி ॥

அத்ர விசேஷமாஹ ஹாரீத:—

'ஸாவித்ர்யாऽபிமந்த்ரிதமுதகம் புஷ்பமிச்ரமஞ்ஜலினா க்ஷிபேத்' இதி ॥

பிதாமஹ:—

'உபாப்யாம் தோயமாதாய ஹஸ்தாப்யாம் ஸாவதானத: । காயத்ர்யா மந்த்ரிதா சைவ: ப்ரணவவ்யாஹ்ருதிபூர்வ

வைக்கவும். 'ருதமச' என்ற மந்த்ரத்தைப்படித்து, அந்த ஜலத்தை பூமியில் விடவேண்டும்.

பிறகு ஸூர்யனின் பொருட்டு அர்க்யத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். அதில்,

சௌனகர்:—வ்யாஹ்ருதியுடனும், காயத்ரியுடனும், ஸந்த்யையைக்குறித்து ஜலாஞ்ஜலியை விடவேண்டும்.

வ்யாஸரும் :— கைகளால் ஜலத்தை எடுத்து, காயத்ரியால் அபிமந்த்ரித்து, ஸூர்யனுக்கு எதிராய் நின்று கொண்டு, மூன்று தடவை ஆகயத்தை உயர்த்திவிடவேண்டும்.

இங்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஹாரீதர் :—காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலத்தைப் புஷ்பங்களுடன் கூடியதாய் அஞ்ஜலியால் விடவேண்டும்.

பிதாமஹர் :—கவனமுடையவனாய், இரு கைகளாலும் ஜலத்தை எடுத்து, ப்ரணவ வ்யாஹ்ருதிகளுடன்கூடிய காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட அந்த ஜலத்தை, ஸூர்யனுக்கு நேராய்

யா ॥ ரவேரபிமுகஸ்திஷ்டந் ஊர்த்வம் த்ரிஸந்த்யயோ: க்ஷிபேத்' இதி ॥

ஶங்க:—

'ஸந்த்யாத்ரயே து காயத்ர்யா ஸூர்யாயாஞ்ஜலிம் க்ஷிபேத் । ப்ராதர்மத்யாஹ்நயோஸ்திஷ்டந் ஸாயமாஸீந ஏவ வா ॥ மந்தேஹாநாம் வதார்தாய ப்ரக்ஷிபேதுதகாஞ்ஜலிம் । ப்ராயஶ்சித்தாசமாந்முச்யதே ரக்ஷோஹத்யயா ॥ ப்ரணவவ்யாஹ்ருதீபிஶ்ச க்ருத்வாऽऽத்மாநம் ப்ரதக்ஷிணம் । ஆசம்யைவ ததஸ்திஷ்டந் த்யாயேத் ஸந்த்யாம் ஸமாஹித:' இதி ॥

பாரிஜாதே— 'ஈஷந்நம்ர: ப்ரபாதே து மத்யாஹ்நே து ருஜுஸ்திதா । காயத்ர்யா ப்ரக்ஷிபேதர்க்யம் ஸாயந்தூபவிஶந் புவி ॥ கோஶ்ருங்கமாத்ரமுத்க்ஷிப்ய ரவிம் த்ருஷ்ட்வா ஜலாஞ்ஜலிம் । உபௌ பாதௌ ஸமௌ க்ருத்வா பார்ஷ்ணீ உத்த்ருத்ய விக்ஷிபேத்' இதி ॥

நின்றுகொண்டு, மூன்று தடவை, இரு ஸந்தயைகளிலும் உயர்த்திவிடவேண்டும்.

சங்கரும்:— மூன்று ஸந்த்யைகளிலும், ஸூர்யனின் பொருட்டு காயத்ரியால் அரகயத்தை விடவேண்டும். காலையிலும், மத்யாஹ்னத்திலும் நின்றுகொண்டும், மாலையில் உட்கார்ந்துகொண்டும விடவேண்டும். மந்தேஹர்கள் என்கிற ராக்ஷஸாகளின் வதத்திற்காக அஞ்ஜலியை விடவேண்டும் ப்ராயச்சித்தத்திற்காக ஆசமனம் செய்தால், ராக்ஷஸஹத்யாதோஷத்தால விடப்படுகிறான். ப்ரணவம், வ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால், தன்னை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, ஆசமனம செய்து, பிறகு நின்றவனாய், கவன முடையவனாய் ஸந்த்யையை த்யானிகக வேண்டும்.

பாரிஜாதத்தில்:— காலையில் கொஞ்சம் குனிந்து நிற்பவனாயும், மத்யாஹ்னத்தில் நேராய் நிற்பவனாயும், மாலையில் பூமியில் உட்கார்ந்தவனாயும், காயத்ரியால் அர்க்யத்தை விடவேண்டும். இரண்டு கால்களையும் ஸமமாய் வைத்துக்கொண்டு, குதிக்கால்களை உயாத்தி, ஸூர்யனைப்பார்த்துக்கொண்டு, மாட்டின் கொம்பளவு தூக்கி அர்க்யத்தை விடவேண்டும்.

संग्रहेऽपि —

'उभौ हस्तौ संहतौ कृत्वा पूरयेदुदकाञ्जलिम् । गोशृङ्गमात्रमुद्धृत्य जलमध्ये जलं क्षिपेत् ॥ जलेष्वर्घ्यं प्रदातव्यं जलाभावे शुचिस्थले । संप्रोक्ष्य वारिणा सम्यक्ततोऽर्घ्याणि प्रदापयेत् ॥ मुक्तहस्तेन दातव्यं मुद्रां तत्र न कारयेत् । तर्जन्यङ्गुष्ठयोगेन राक्षसी मुद्रिका स्मृता ॥ राक्षसीमुद्रिकादत्तं तत्तोयं रुधिरं भवेत्' इति ॥

भरद्वाजः —

'ततः प्रदक्षिणीकृत्य शुद्धे संप्रोक्षिते भुवि । शुचौ च दर्भसंकीर्णे वाग्यतः प्राङ्मुखः स्थितः ॥ दर्भान् धारयमाणस्तु आत्मध्यानपरो भवेत् । उपविश्य द्विराचम्य ग्रहादींस्तर्पयेत्ततः' इति ॥

योगयाज्ञवल्क्यः —

'बाह्यानि करणानि प्रत्याहृत्य अन्तःकरणं वा

ஸங்க்ரஹத்திலும் :— இரு கைகளையும் சேர்த்து ஒரு அஞ்ஜலி ஜலத்தைப் பூர்ணமாய்ச் செய்யவும். பசுவின் கொம்பளவு உயர்த்தி ஜலத்தின் நடுவில் அர்க்யத்தை விடவும். ஜலத்தில் அர்க்யத்தை விடவேண்டும். ஜலமில்லாவிடில் சுத்தமான ஸ்தலத்தை ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷித்து அந்த இடத்தில் அர்க்யங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். கைகளைப் பிரித்தவனாய்க் கொடுக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் முத்ரையைச் செய்யக்கூடாது. தர்ஜனீ விரல் பெருவிரல் இரண்டும் சேர்ந்தால் ராக்ஷஸீ முத்ரை எனப்படுகிறது. அந்த முத்ரையுடன் கொடுக்கப்பட்ட ஜலம் ரக்தமாய் ஆகும்.

பரத்வாஜர் :— பிறகு ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷிக்கப்பட்டதும், சுத்தமும், தர்ப்பம் உள்ளதுமான ஸ்தலத்தில், மௌனியாய், கிழக்கு நோக்கியவனாய் நின்று, தர்ப்பங்களைத் தரித்தவனாய், ஆத்மத்யானம் செய்யவேண்டும். பிறகு, உட்கார்ந்து, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, நவக்ரஹங்கள் முதலியவரைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— வெளியிலுள்ள இந்த்ரியங்களை

த்வா ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்படிகமணிகல்பே சித்ததர்பணே ப்ரதிபிம்பிதமாத்மாநம் உபாதேர் நிஷ்க்ருஷ்ய ஸ்வமஹிம்நி ஸ்திதம் ஸச்சிதாநந்தம் அஹமஸ்மீதி கிஞ்சித் காலம் த்யாயேத்' இதி ||

பிதாமஹ: — 'பாணிநா ஜலமாதாய ஸக்ருச்ச ப்ரயச்சேச்ச ப்ரதக்ஷிணம் | ஆதித்யாதீந் க்ரஹாம்ஸ்து தர்பயேத் ஸமாஹித:' இதி ||

ஜாபாலியோகயாஜ்ஞவல்க்யௌ —

'ஸந்த்யயோருபயோ: காலே த்யாத்வா விஷ்ணும் ஸநாதநம் | நிர்மலாத்மா ஸ்திதோ தர்பே காயத்ரீமாரபேத தத:' இதி ||

அர்க்யதாநே மந்த்ராந்தரம் விஷ்ணு: —

'கராப்யாமஞ்ஜலிம் க்ருத்வா ஜலபூர்ணம் ஸமாஹித: | உதுத்யமிதி மந்த்ரேண தத்தோயஞ்ச க்ஷிபேத்புவி || தத: ப்ரதக்ஷிணம் க்ருத்வா ஜலம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா விசுத்யதி | ஜலாபாவே

உள்ளிழுத்து, அந்த:கரணத்தையும் தன்னிடத்தில் நிறுத்தி, ஸ்படிகரத்னத்திற்குச் சமமான சித்தமெனும் கண்ணாடியில் ப்ரதிபிம்பித்துள்ள ஆத்மாவை உபாதியினின்றும் வெளியேற்றி, தனது மஹிமையிலுள்ள ஸச்சிதானந்த வஸ்துவாக நான் இருக்கிறேன் என்று கொஞ்ச காலம் த்யானிக்க வேண்டும்.

பிதாமஹர் :— கையால் ஜலத்தை எடுத்து, ஒருமுறை ப்ரதக்ஷிணம் செய்யவும். கவனமுடையவனாய், ஆதித்யன் முதலிய க்ரஹங்களைத் தர்ப்பிக்கவும்.

ஜாபாலியும், யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— இரண்டு ஸந்த்யா காலத்திலும், தர்ப்பத்தில் நின்றவனாய், நிர்மலசித்தனாய் நித்யனான விஷ்ணுவை த்யானித்து, பிறகு காயத்ரியைத் துவக்க வேண்டும்.

அர்க்யதானத்தில் வேறு மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

விஷ்ணு :— இரு கைகளையும் சேர்த்து, அந்த அஞ்ஜலியை ஜலத்தால் நிரப்பி, கவனமுடையவனாய், 'உதுத்யம்' என்ற மந்த்ரத்தால், அந்த ஜலத்தைப் பூமியில் விடவும். பிறகு ப்ரத

மஹாமார்கே பந்தநே அஶுசாவபி ॥ உபயோஸ்ஸந்த்ய யோ: காலே ரஜஸா வாऽர்க்யம் ப்ரக்ஷிபேத் । ததபாவேऽபி ஸூர்யஸ்ய த்யாநமேவ ஸமாசரேத்' இதி ॥

காத்யாயந:—

'உத்தாயார்கம் ப்ரதி ப்ராஸ்ய த்ரிகமஞ்ஜலிமம்பஸ: । உச்சித்ரமித்யநேநைவ உபதிஷ்டேதநந்தரம்' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரேऽபி— 'உதுத்யம் சித்ரம் தச்சக்ஷுருபஸ்தாய த்ரிபிஸ்ததா । ஸந்த்யயோருபயோஸ்ஸூர்யம் காயத்ரீஜபமாரபேத்' இதி ॥

ஶாதாதப:—

'தர்பஹீநா து யா ஸந்த்யா யச்ச தாநம் விநோதகம் । அஸங்க்யாதம் து யஜ்ஜப்தம் தத்ஸர்வம் ஸ்யாந்நிரர்த்தகம் ॥ ஸந்த்யாதிக்ரமணே யஸ்ய ஸப்தராத்ரம் பவிஷ்யதி । உந்மத்ததோஷயுக்தோऽபி புநஸ்ஸம்ஸ்காரமர்ஹதி' இதி ॥

க்ஷிணம செய்து, ஜலத்தைத தொட்டு சுத்தனுகிறுன். ஜலமில்லாவிடினும், பெரிய வழியிலும், காராக்ருஹத்திலும், அசுத்தியிலும், இரண்டு ஸந்த்யா காலங்களிலும் புழுதியாலாவது அர்க்யத்தை விடவேண்டும அதுவுமில்லாவிடில், ஸூர்ய த்யானத்தையே செய்யவேண்டும

காத்யாயனரோவெனில் :— எழுந்து, ஸூர்யனைக்குறித்து மூன்று அர்க்யம் விட்டு, பிறகு 'உதுத்யம்' 'சித்ரம்' என்ற மந்த்ரங்களால் உபஸ்தானம் செய்யவேண்டும்.

மற்ருெரு ஸ்ம்ருதியிலும் :— இரண்டு ஸந்த்யைகளிலும், 'உதுத்யம்' 'சித்ரம' 'தச்சக்ஷு:' என்ற மூன்று மந்த்ரங்களால் உபஸ்தானம் செய்து, காயத்ரீஜபத்தை ஆரம்பிக்கவும்

சாதாதபர் :— தர்ப்பமில்லாமல் செய்த ஸந்த்யோபாஸனமும், ஜலமில்லாமல் கொடுத்த தானமும், கணக்கிடாமல் ஜபித்த ஜபமும் முழுவதும் பயனற்றதாகும். எவன் ஏழுநாள் ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யவில்லையோ, அவன் உன்மாத தோஷமுள்ளவனுயினும் புனருபநயனத்திற்கு அர்ஹனுகிறுன்.

அத ப்ரயோகக்ரம:—

பாதௌ ஹஸ்தௌ ப்ரக்ஷால்ய த்விராசம்ய தர்ப்பபாணி: ப்ராணாநாயம்ய ப்ராதஸ்ஸந்த்யாமுபாஸிஷ்ய இதி ஸங்கல்ப்ய வாரிணா புண்ட்ரம் த்ருத்வா, ஆபோஹிஷ்டேதி மந்த்ரஸ்ய ஸிந்துத்வீப ருஷி: காயத்ரீ சந்த: ஆபோ தேவதா இதி ஶிரோமுகஹ்ருதயேஷு விந்யஸ்ய ப்ரோக்ஷணே விநியோக இதி விநியோகம் ஸ்ம்ருத்வா மந்த்ரார்த்தாநுஸ்மரணபூர்வகம் ஆபோஹிஷ்டேதி த்ருசஸ்யாதிஸ்திதை: பாதைஸ்ஸப்ரணவைஸ்ஸஹிதைர்வா ஸப்தவிப்ருஷ: ஶிரஸி ப்ரோக்ஷ்ய அஷ்டமேந விப்ருஷம் பாதயோ: ப்ரோக்ஷ்ய நவமேந ஶிரஸி ப்ரோக்ஷ்ய ஸப்ரணவவ்யாஹ்ருத்யாத்மாநம் பரிஷிஞ்சேத் । ததஸ்ஸூர்யஶ்சேத்யநுவாகஸ்ய அக்நிர்ருஷி: காயத்ரீ சந்த: ஸூர்யோ தேவதா ஆசமநே விநியோக இதி பூர்வவத்விந்யஸ்ய, விநியோகம் ஸ்ம்ருத்வா அர்த்தாநுஸ்மர

இங்கு ப்ரயோகத்தின் க்ரமம் சொல்லப்படுகிறது.

கால் கைகளை அலம்பி, இருமுறை ஆசமனம் செய்து, தர்ப்பபாணியாய் ப்ராணாயாமம் செய்து, 'ப்ராதஸ்ஸந்த்யாம் உபாஸிஷ்யே' என்று ஸங்கல்ப்பித்து, ஜலத்தால் புண்ட்ரம் தரித்து, ஆபோஹிஷ்டேதி மந்த்ரஸ்ய ஸிந்துத்வீப: ருஷி:, காயத்ரீ சந்த:, ஆபோ தேவதா என்று சிரஸ், முகம், மார்பு இவைகளில் ந்யஸித்து 'ப்ரோக்ஷணே விநியோக:' என்று விநியோகத்தை ஸ்மரித்து, மந்த்ரார்த்தங்களின் ஸ்மரணத்துடன், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று ருக்குகளின் முதலில் உள்ள, ப்ரணவத்துடன் கூடிய, அல்லது ப்ரணவம் சேராத, ஏழு பாதங்களால் ஏழு திவலைகளை சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்து, எட்டாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையை பாதத்தில் ப்ரோக்ஷித்து, ஒன்பதாவது பாதத்தால் ஒரு திவலையை சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்து, ப்ரணவத்துடன் கூடிய வ்யாஹ்ருதியால் ஜலத்தால் தன்னைச்சுற்றவும் பிறகு, 'ஸூர்யஶ்ச' என்ற அனுவாகத்திற்கு அக்னி ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ஸூர்யன் தேவதை, ஆசமனத்தில் விநியோகம் என்று முன்போல் ந்யஸித்து, விநியோகத்தையும் ஸ்மரித்து, அர்த்த ஸ்மரணத்துடன் 'ஸூர்யஶ்ச'

𑌣𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌆𑌪𑌃 𑌪𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌮𑍇𑌤𑍍 । 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌣𑍍𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵 𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾, 𑌦𑌧𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌵𑌾 𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾, 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌨𑌯𑌾 𑌋𑌚𑌾 𑌆𑌪𑍋𑌹𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿𑌸𑍃𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌦𑌶𑍋 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌷𑌿𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑌃 𑌅𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌰𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌜𑌲𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌤 𑌆𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌜𑌲𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌕𑍃𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌸𑌾𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑌭𑌿𑌮𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌚𑌮𑍍𑌯 𑌯𑌥𑌾𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌜𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌸𑌨𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌜𑌪𑌦𑍇𑌶𑌮𑌾𑌹 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—'𑌅𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌗𑌾𑌰𑍇 𑌜𑌲𑌾

என்ற அனுவாகத்தால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலத்தைப் பருகி, இருமுறை ஆசமனம் செய்யவேண்டும். 'ததிக்ராவ்ண்ண:' என்ற மந்த்ரத்திற்கு, வாமதேவர் ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், விச்வேதேவர், அல்லது ததிக்ராவா தேவதை, ப்ரோக்ஷணத்தில் விநியோகம் என்று முன்போல் ந்யஸித்து, இந்த ருக்கினாலும், 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலியவையாலும் பாதம் பாதமாய் ப்ரோக்ஷித்து, முன்போல் தன்னை ஜலத்தால் சுற்றவும். பிறகு 'அர்க்யப்ரதானமகரிஷ்யே' என்று ஸங்கல்ப்பித்து, காயத்ரியின் (சொல்லப்போகிற) ருஷிமுதலியதை ந்யஸித்து, அர்த்தத்தையும் ஸ்மரித்து, காயத்ரியால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலாஞ்ஜலியை, ஸூர்யனுக்கு அர்க்யமாய மூன்று முறை உயர்த்தி விடவேண்டும். பிறகு, ஆசமனம் செய்து, ஜலத்துடன் கூடிய கையுடன் ஒரு முறை ஆத்மப்ரதக்ஷிணம் செய்து, 'அஸாவாதித்யோ ப்ரஹ்ம' என்று ஆத்ம த்யானம் செய்து, மார்பைத் தொட்டு ஆசமனம் செய்து, அவரவர் ஆசாரப்படி நவக்ரஹங்களை முதலியவரைத் தர்ப்பிக்கவேண்டும்.

ஜபதேச ஆஸநாதி விதி.

ஜபதேசத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:- *அக்னி சாலை, ஜல ஸமீபம், தேவால*

ஹவா ஜபேத்தேவாலயேऽபி வா । புண்யதீர்த்தே கவாம் கோஷ்டே ஸித்தக்ஷேத்ரேऽதவா க்ருஹே' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிரத்நே—

'ஸூர்யாக்நிருத்ரதேவாநாம் குரூணாமபி ஸந்நிதௌ । அந்யேஷாம் ச ப்ரஶஸ்தாநாம் ஸம்முகேऽத வா ஜபேத் ॥ அஶ்வத்தபில்வதுலஸீவநபுஷ்பாராமாவ்ருதே' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரே—

'ஸூர்யஸ்யாக்நேர்குரோரிந்தோர் தீபஸ்ய ச ஜலஸ்ய ச । விப்ராணாம் ச கவாம் சைவ ஸந்நிதௌ ஶஸ்யதே ஜப:' இதி ॥

ஶங்க:—

'க்ருஹே த்வேககுணம் ப்ரோக்தம் நத்யாதௌ த்விகுணம் ஸ்ம்ருதம் । கவாம் கோஷ்டே தஶகுணமக்ந்யாகாரே ஶதாதிகம் ॥ ஸித்தக்ஷேத்ரேஷு தீர்த்தேஷு தேவதாயாஶ்ச ஸந்நிதௌ । ஸஹஸ்ரம் ஶதகோடீநாமநந்தம் விஷ்ணுஸந்நிதௌ' இதி ॥

யம், புண்ய தீர்த்தம், பசுக கொட்டில், ஸித்தரின் க்ஷேத்ரம, தனது க்ருஹம் இவைகளுள் ஒன்றில் ஜபம் செய்யவும்

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:- ஸூர்யன், அக்னி, ருத்ரன், தேவர்கள், குருக்கள் இவர்களின் ஸன்னிதியில், சிறந்த மற்றவருக்கு எதிரிலாவது ஜபிக்கவும் அச்வத்தம், பில்வம், துளஸீவனம், புஷ்பங்கள் இவைகளால் சூழப்பட்ட இடத்திலாவது ஜபிக்கவும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரத்தில்:— ஸூர்யன், அக்னி, குரு, சந்த்ரன், தீபம், ஜலம், ப்ராம்ஹணர், பசுக்கள் இவரது எதிரில் ஜபம் செய்வது புகழப்படுகிறது.

சங்கர் :— க்ருஹத்தில் செய்வது ஒரு பங்கு பலமுள்ளது. நதி முதலியதில் செய்வது இரண்டு பங்கு பலமுடையதாகும். பசுக்களின் கொட்டிலில் செய்வது பத்து மடங்கு பலமுடையது. அக்னிசாலையில் செய்வது நூறுமடங்கு பலமுடையது. ஸித்த க்ஷேத்ரங்கள், புண்யதீர்த்தங்கள், தேவதையின் ஸன்னிதி இவைகளில் செய்வது நூறுகோடிகளின் ஆயிரம் மடங்கு பலமுடையது. விஷ்ணு ஸன்னிதியில் செய்வது அழிவற்றதாகும்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌕𑌾 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌭𑌂 𑌯𑌤𑌃 । 𑌏𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾 𑌅𑌪𑌿—

'𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌦𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑌹𑌙𑍍𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌜𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌸𑍁𑌗𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌫𑌲𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃—

'𑌆𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌆𑌶𑍇𑌷𑌾 𑌆𑌲𑍋𑌕𑌾𑌲𑍋𑌕𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑍇 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮𑌃 ॥ 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑍁𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍍 ॥ 𑌅𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌭𑍂𑌮𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 ॥ 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌮𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌪𑌾𑌤𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑍂𑌤𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍇 𑌚𑍈𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌮𑌿(𑌭)𑌭𑌾𑌰𑌕𑌾𑌃 । 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌭𑍇 ॥ 𑌸𑌙𑍍𑌕

வ்யாஸரும் :— குஹ்யகர், ராக்ஷஸர், ஸித்தர் இவர்கள் பலாத்காரமாய் ஜபத்தை அபஹரிக்கின்றனர். ஆகையால் ஏகாந்த ஸ்தலத்தில் மறைவுள்ள இடத்தில் ஜபத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

அங்கிரஸ்ஸும் :— மறைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தானங்கள், அஹங்காரமற்ற க்ஞானம, மறைத்துச் செய்யப்பட்ட ஜபங்கள் எவையோ, அவைகளின் பலம் அழிவற்றதாகும்.

சௌனகர் :— 'ஆப்ரம்ஹலோகா + நமோநம;' என்ற மந்த்ரத்தை உச்சரித்து, தேவர்களையும் ப்ராம்ஹணர்களையும் நமஸ்கரிக்கவும். இதன் பொருள்:—'மேல் ப்ரம்ஹலோகம் வரை, கீழ் சேஷலோகம் வரை, பூமியில் லோகாலோகபர்வதம் வரையிலும் எந்த ப்ராஹ்மணர்களும் தேவர்களும் வஸிக்கின்றனரோ அவர்களுக்கு நித்யமும் நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்' என்பது. பிறகு, 'அபஸர்ப்பந்து + சிவாக்ஞயா' என்ற மந்த்ரத்தால், பூமியில் இடது காலினால் மூன்று முறை உதைக்கவும்.

ध्यात्वैवं जपेत्सम्यङ्मन्त्रार्थगतमानसः । कुशाजिनाम्बरैर्युक्तं कल्पयेदासनं बुधः ॥ वंशेष्टकाश्मधरणीतृणपल्लवनिर्मितम् । वर्जयेदासनं धीमान् दारिद्र्यव्याधिदुःखदम् । सर्वसिद्ध्यै व्याघ्रचर्म ज्ञानसिद्ध्यै मृगाजिनम् । नादीक्षितस्य गृहिणः कृष्णसाराजिनं स्मृतम् । [illegible]र्वनस्थश्च ब्रह्मचारी मृगाजिने । वस्त्रासनं रोगहरं कम्बलं दुःखमोचनम् ॥ स्वस्तिकाद्यासनेनाथ विशेत्तत्र स्थिराग्रधीः । वीरासनं स्वस्तिकं वा बद्ध्वाऽन्यतरदासनम् ॥ पद्मं वा मुक्तकं वाऽपि बद्ध्वा जपमारभेत् इति ॥

‘உக்ரபூத + ஸமாரபே’ என்று ஸங்கல்ப்பித்து, மந்த்ரார்த்தத்தை நாடிய மன முடையவனாய் ஜபிக்கவேண்டும். ‘அபஸர்ப்பந்து’ என்பதின் பொருள்:- எந்தப்பூதங்களிங்கு பூமியிலிருக்கின்றனவோ, அவைகள் விரைந்து செல்லவேண்டும். விக்னம்செய்யும் பூதங்கள்எவையோ அவைகள் சிவனின் ஆக்ஞையால் இங்கிருந்து செல்லவேண்டும ‘உக்ரபூத’ என்பதின் பொருள்:- ‘உக்ரமான பூதப்ரேதபிசாசங்கள் முதலிய எவர் பூமியை தரித்திருக்கின்றனரோ இவர்களுக்கு விரோதமில்லாமல் ஜபகர்மத்தை ஆரம்பிக்கின்றேன்’ என்று குசம், க்ருஷ்ணாஜினம், வஸ்த்ரம் இவைகளுடன் சேர்ந்த ஆஸனத்தைச் செய்துகொள்ளவும். மூங்கில், செங்கல்,கல், மண், புல், தளிர் இவைகளால் செய்யப்பட்ட ஆஸனத்தை அறிந்தவன் வர்ஜிக்கவேண்டும். அவை தரித்ரத்தன்மை, வ்யாதி, துக்கம் இவைகளைக் கொடுப்பதாகும். புலியின் தோல் எல்லா ஸித்திகளையும் செய்யும். மானின்தோல் ஜ்ஞானத்தை அளிக்கும். தீக்ஷிதனல்லாத க்ருஹஸ்தனுக்கு, க்ருஷ்ணஸார ம்ருகத்தின் தோல் கூடாது. யதியும், வானப்ரஸ்தனும் மான்தோலில் உட்காரலாம். வஸ்த்ராஸனம் ரோகத்தை ஹரிக்கும். கம்பளாஸனம் துக்கத்தை அகற்றும். விஹிதமான ஆஸனத்தில், ஸ்வஸ்திகம் முதலான ஆஸனத்தால் ஏகாக்ர சித்தனாய் உட்காரவேண்டும். வீராஸனம், ஸ்வஸ்திகாஸனம், பத்மாஸனம், முக்தகாஸனம் என்றவைகளுள் ஏதாவது ஒரு ஆஸனத்தைச் செய்து ஜபத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டும்.

𑌆𑌸𑌨𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌶𑍌𑌨𑌕𑍇𑌨 — '𑌏𑌕𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌮𑌥𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌰𑍁𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌇𑌤𑌰𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌚𑍋𑌰𑍁𑌂 𑌵𑍀𑌰𑌾𑌸𑌨𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌜𑌾𑌨𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌦𑌤𑌲𑍇 𑌉𑌭𑍇 । 𑌋𑌜𑍁𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥ 𑌊𑌰𑍍𑌵𑍋𑌰𑍁𑌪𑌰𑌿 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌦𑌤𑌲𑍇 𑌉𑌭𑍇 । 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌦𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍂𑌜𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑌂𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯 𑌸𑍀𑌵𑌨𑍀𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂 𑌗𑍁𑌲𑍍𑌫𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍁 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌤𑌃 । 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌗𑍁𑌲𑍍𑌫𑍇𑌨 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑌨𑌮𑍁𑌦𑍀𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌸𑌨𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌭𑍂𑌤𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍 —

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌮𑍇𑌰𑍁𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠 𑌋𑌷𑌿𑌃 । 𑌸𑍁𑌤𑌲𑌂 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌆𑌸𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 । 𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌧𑍃

ஆஸனங்களின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சௌனகரே:— ஒரு துடையின்மேல் மற்றொரு பாதத்தையும், மற்றொரு பாதத்தின்மேல் மற்றொரு துடையையும் வைத்து உட்காருவது 'வீராஸனம்' எனப்பட்டது. முழங்கால், துடை இவைகளின் நடுவில் இரண்டு பாதங்களையும் வைத்துக்கொண்டு ருஜுவான சரீரத்துடன் உட்கார்ந்திருப்பது 'ஸ்வஸ்திகம்' என்னும் ஆஸனமென்று சொல்லுகின்றனர். இரண்டு துடைகளின் மேல், இரண்டு பாதங்களையும் வைத்து உட்காருவது 'பத்மாஸனம்' எனச்சொல்லவும். இது எல்லா ஆஸனங்களிலும் சிறந்தது. வலது ஸீவனியை (குஹ்யத்திற்குக் கீழ்உள்ள ஸூத்ரம்) இடது காலின் குல்பத்தால் (மணிக்கட்டால்) நெருக்கியும், இடது ஸீவனியை வலதுகாலின் குல்பத்தால் நெருக்கியும் உட்காருவது 'முக்தாஸனம' எனப்பட்டது இவ்விதம் ஆஸனத்திலிருந்து, பூத சுத்தியைச் செய்யவேண்டும்.

மந்த்ரதேவதா ப்ரகாசிகையில் :— 'ப்ருத்வி' என்பதற்கு, மேருப்ருஷ்டர் ருஷி, ஸுதலம் சந்தஸ், கூர்மன் தேவதை, உட்காருவதில் விநியோகம். 'ப்ருத்வித்வயா + சாஸனம் குரு'. (இதன் பொருள்:—ஓ பூதேவி! உன்னால் உலகங்கள் தரிக்கப்

𑌤𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌨𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌾 । 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌧𑌾𑌰𑌯 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌚𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌿 '𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 '𑌗𑌣𑌪𑌤𑌯𑍇 𑌨𑌮𑌃 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂𑌸𑍇 '𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌪𑌾𑌲𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂𑌸𑍇𑌽𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌕𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌾𑌳𑌂 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌷𑍍𑌟𑌦𑌳𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌕𑍁𑌡𑍍𑌮𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌕𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌮𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌡𑍀𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌾𑌮𑍍𑌯 𑌤𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌦𑌳𑌕𑌮𑌲𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑌹 𑌹𑌂𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍈𑌕𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌥𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌶𑍋𑌷𑌣𑌦𑌾𑌹𑌨𑌪𑍍𑌲𑌾𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

படுகின்றன. நீ விஷ்ணுவினுல் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறுய் பூதேவி! நீ என்னையும் தரிக்கவேண்டும். ஆஸனத்தையும் சுத்தமாய்ச் செய்யவேண்டும், என்பது.) என்ற மந்த்ரத்தால் ஆஸனத்தைக் கற்பித்து, மார்பில் 'குருப்யோ நம:' என்று அஞ்ஜலியைச் செய்து, 'கணபதயே நம:, ஸரஸ்வத்யை நம:' என்று வலது தோளிலும், 'துர்காயை நம:, க்ஷேத்ரபாலகாய நம:' என்று இடது தோளிலும் அஞ்ஜலியைச்செய்து, பூதசுத்தியைச் செய்யவும்.

தர்மத்தைக் கிழங்காயுடையதும், ஜ்ஞானத்தைத் தண்டாக உடையதும், ஐச்வர்யங்களை எட்டு தளங்களாயுடையதும், வைராக்யத்தைக் கர்ணிகை (தாது) யாய் உடையதுமான ஹ்ருதயபத்ம முகுளத்தை, ப்ரணவத்தால் மலர்ந்ததாக த்யானித்து, கர்ணிகையிலிருக்கும் சைதன்ய ஸ்வரூபியான ஜீவனை, ப்லுதமான ப்ரணவத்தை உச்சரிப்பதால் ஸுஷும்னு நாடீ மார்க்கத்தால் வெளியேற்றி, அந்த ஜீவனை த்வாதசாந்தத்திலுள்ள ஸஹஸ்ரதள பத்மத்திலுள்ள பரமாத்மாவோடு, 'ஹம்ஸ:' என்ற மந்த்ரத்தால் ஒன்ருக்கி, தன் சரீரத்திலுள்ள பாபக்குவியலை மனித ரூபமாய் த்யானித்து, சோஷணம், தாஹனம், ப்லாவனம் இவைகளை வருமாறுசெய்யவும்.

ப்³ரஹ்மஹத்யாஶிரஸ்கந்த³ம் ஸ்வர்ணஸ்தேயபு⁴ஜத்³வயம் ।
ஸுராபாநஹ்ருதா³ யுக்தம் கு³ருதல்பகடித்³வயம் ॥ தத்ஸம்
யோக³பத³த்³வந்த்³வம் ப்ரத்யங்க³பாதகம் । உபபாதகரோ
மாணம் ரக்தஶ்மஶ்ருவிலோசநம் ॥ க²ட்³க³சர்மத⁴ரம் க்ருஷ்ணம் கு
க்ஷௌ பாபம் விசிந்தயேத் । தம் பாபபுருஷம் நாபி⁴
தே³ஶஸ்தி²தஷட்கோணாந்தர்க³தயகாரபீ³ஜாத்மகவாயு
நா ஶோஷயித்வா புநஸ்தம் ஹ்ருத³யதே³ஶஸ்தி²தத்ரிகோண
மத்⁴யக³தரகாரபீ³ஜாத்மகவஹ்நிநா தா³ஹயித்வா தத்³ப⁴ஸ்ம த³க்ஷிண
நாஸாபுடாந்நிஸ்ஸார்ய ப்⁴ரூமத்⁴யஸ்தா²ர்த⁴சந்த்³ராகாராம்ருத
மண்ட³லாந்தஸ்ஸ்தி²தவகாரபீ³ஜாத்மகாம்ருததா⁴ரயா நிஷ்க
ல்மஷம் ஸ்வஶரீரமாப்லாவ்ய ஶுத்³த⁴ம் க்ருத்வா த்³வாத³ஶாந்த
ஸ்தா²நம் ஸுஷும்நாநாடீ³மார்கே³ண ஹ்ருத³யகமலே ஓம்
ஸோऽஹமிதி மந்த்ரேண ஸ்தா²பயேத் ॥

ப்ரமஹத்யையை சிரஸ்ஸாய் உடையவனும், ஸ்வர்ண ஸ்தேயத்தை இரண்டு கைகளாய் உடையவனும், ஸுராபானத்தை மார்பாய் உடையவனும், குருதல்பகமனத்தை இரண்டு இடுப்பாய் உடையவனும், தத்ஸம்யோகத்தை இரண்டு பாதங்களாய் உடையவனும், ஸம பாதகங்களை மற்ற அங்கங்களாய் உடையவனும், உபபாதகங்களை ரோமங்கள், நகங்கள், மீசை, கண்கள் இவையாய் உடையவனும், கத்தி, கேடயம் இவைகளைத் தரித்தவனும், கறுப்பு நிறமுள்ளவனுமாய் பாப புருஷனை வயிற்றில் இருப்பவனாய் த்யானிக்கவேண்டும். அந்தப் பாப புருஷனை, நாபி தேசத்திலுள்ள ஷட்கோணத்திலுள்ள 'யம்' என்னும் வாயுபீஜத்தால் சோஷணம் செய்து, மறுபடி அவனை, ஹ்ருதய தேசத்திலுள்ள த்ரிகோணத்திலுள்ள 'ரம்' என்னும் அக்னிபீஜத்தால் தஹிக்கசசெய்து, அந்தச் சாம்பலை வலது மூக்கின் த்வாரத்தால் வெளியேற்றி, புருவங்களின் மத்யத்திலுள்ள அர்த்தசந்த்ராகாரமான அம்ருதமண்டலத்தின் உள்ளிலுள்ள 'வம்' என்னும் அம்ருதபீஜத்தினின்றும் எழும்பிய அம்ருததாரையால் பாபமற்ற தன் தேஹத்தை மூழ்க்கி சுத்தமாய்ச் செய்து, த்வாதசாந்தஸ்தானத்தில் சேர்க்கப்பட்ட ஆத்மாவை ஸுஷும்நாநாடியின் வழியாய் ஹ்ருதய கமலத்தில், 'ஓம் ஸோஹம்' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸ்தாபிக்கவேண்டும்.

ஏவம் பூதஶுத்திம் க்ருத்வா ப்ராணப்ரதிஷ்டாம் குர்யாத் | ப்ராணப்ரதிஷ்டாமந்த்ரஸ்ய ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேஶ்வரா ருஷய: | ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வாணி சந்தாம்ஸி | ப்ராணஶக்தி: பரா தேவதா | ப்ராணப்ரதிஷ்டாயாம் விநியோக: - ரக்தாம்போதிஸ்தபோதோல்லஸதருணஸரோஜாதிரூடா கராப்ஜை: பாஶம் கோதண்டமிக்ஷூத்பவமளிகுணமப்யங்குஶம் பஞ்ச பாணாந் | பிப்ராணா ஸ்ருக்கபாலம் த்ரிநயநலஸிதா பீநவக்ஷோருஹாட்யா தேவீ பாலார்கவர்ணா பவது ஸுககரீ ப்ராணஶக்தி: பரா ந: || இதி த்யாத்வா ப்ராணப்ரதிஷ்டாமந்த்ரம் ஜபேத் — 'ஆம் ஹ்ரீம் க்ரோம் யரலவ ஶஷஸஹோம் ஹம்ஸஸ்ஸோஹம் ஸோஹம்ஹம்ஸ: | அமுஷ்ய ப்ராணா இஹ ப்ராணா: அமுஷ்ய ஜீவ இஹ ஸ்தித: | அமுஷ்ய ஸர்வேந்த்ரியாணி அமுஷ்ய வாங்மநஶ்சக்ஷு:ஶ்ரோத்ரஜிஹ்வாக்ராணப்ராணா இஹாகத்ய ஸுகம் சிரம் திஷ்டந்து ஸ்வாஹா' இதி || அமுஷ்யஸ்யை தேவதாயை ப்ராணப்ரதிஷ்டாம் குர்யாத் ||

ததோ மாத்ருகாந்யாஸம் குர்யாத் —

'மாத்ருகாஸரஸ்வதீமந்த்ரஸ்ய ப்ரஹ்மா ருஷி: | காயத்ரீ

இவ்விதம் பூதசுத்தியைச் செய்து, ப்ராணப்ரதிஷ்டையைச் செய்யவேண்டும். அதன் ப்ரகாரம் மூலத்திலுள்ளது. த்யான ச்லோகத்தின் பொருள்:—“ரக்த ஸமுத்ரத்திலுள்ள ஓடத்தில் விளங்கும் சிவந்த தாமரைப்பூவிலிருப்பவளும், தாமரைபோன்ற கைகளால் பாசத்தையும், வண்டுகளை நாணாக உடைய கரும்பு வில்லையும், அங்குசத்தையும், ஐந்து பாணங்களையும், ஸ்ரக்கை யும், (பூமாலை அல்லது ஜபமாலை) கபாலத்தையும் தரித்தவளும், மூன்று நேத்ரங்களால் ப்ரகாசிப்பவளும், பருத்த ஸ்தனங்க ளுடையவளும், பாலஸூர்யன் போல் சிவந்த நிறமுடையவளு மான சிறந்த ப்ராணசக்தி தேவதை நமக்கு ஸுகத்தைச் செய்பவளாய் ஆகவேண்டும்” என்பது.

பிறகு மாத்ருகாந்யாஸத்தைச் செய்யவேண்டும். மாத் ருகா ஸரஸ்வதீ மஹாமந்த்ரத்திற்கு ப்ரஹ்மா ருஷி, காயத்ரீ

𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 । 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌕𑌾 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌕𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌭𑍇𑌦𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌵𑌦𑌨𑌦𑍋𑌃𑌪𑌾𑌦𑌯𑍁𑌕𑍍𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑍋𑌦𑍇𑌶𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌕𑌪𑌰𑍍𑌦𑌾𑌕𑌲𑌿𑌤𑌶𑌶𑌿𑌕𑌲𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌾𑌵𑌦𑌾𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌰𑌕𑍍𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌲𑌿𑌖𑌿𑌤𑌕𑌰𑌵𑌰𑌾𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑌚𑍍𑌛𑌾𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌮𑌤𑍁𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌤𑌨𑌜𑌘𑌨𑌭𑌰𑌾𑌂 𑌭𑌾𑌰𑌤𑍀𑌂 𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿' 𑌇𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌤𑍃𑌕𑌾𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 ।

𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 — '𑌭𑌾𑌲𑌾𑌨𑌨𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌗𑌣𑍍𑌡𑍋𑌷𑍍𑌠𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇 । 𑌦𑍋𑌃𑌪𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌶𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌯𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌨𑌾𑌭𑌿𑌜𑌠𑌰𑍇𑌷𑍁 ॥ 𑌹𑍃𑌦𑍋𑌰𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌪𑌰𑌗𑌳𑌕𑌕𑍍𑌷𑍇𑌷𑍁 𑌹𑍃𑌦𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑍇 । 𑌜𑌠𑌰𑌾𑌨𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌕𑍇𑌤𑌿 ॥ 𑌕𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌃 । 𑌶𑌿𑌶𑌵𑌃 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌿𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌗𑌣𑍍𑌡𑍋𑌷𑍍𑌠𑌦𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌸𑌂𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌦𑍋𑌃𑌪𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌃 । 𑌦𑍋𑌰𑍍𑌮𑍂𑌲𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌿

சந்தஸ், ஸரஸ்வதீ தேவதை, மாத்ருகா ந்யாஸத்தில விநியோகம். த்யானம் — ‘பஞ்சாசத்வர்ண + தாம நமாமி’ என்று. இதன் பொருள்:— ‘ஐம்பது அக்ஷரங்களால் கல்பிதமான முகம், கைகள், கால்கள், வயிறு, மார்பு ப்ரதேசங்களை உடையவளும், ப்ரகாசிக்கின்ற ஜடாஜூடத்தில தரிக்கப்பட்ட சந்த்ரகலையை யுடையவளும், சந்த்ரன், குருக்கத்திப்புஷ்பம் இவைபோல் வெண்ணிறமுள்ளவளும, ஜபமாலை, அம்ருதகும்பம், சின் முத்ரை, புஸ்தகம இவைகளைக கைகளிலுடையவளும், பத்மத்தில் இருப்பவளும, மூன்று கண்களை உடையவளும், நிர்மலமான அலங்காரமுடையவளும், பருத்த ஸ்தன ஜகனமுடையவளும், ஆன அந்த பாரதீதேவியை வணங்குகின்றேன்’ என்று.

ப்ரபஞ்சஸாரத்தில் ந்யாஸ ஸ்தானம சொல்லப்பட்டுள்ளது—‘காநந + க்ரமத’ என்று இதன் பொருள்:— நெற்றி, முகவ்ருத்தம், கண்கள் இரண்டு, காதுகள் இரண்டு, மூக்குகள் இரண்டு, கன்னங்கள் இரண்டு, உதடுகள் இரண்டு, பல் வரிசைகள் இரண்டு, தலை, வாய், கைகள், கால்கள், ஸந்தி அக்ரங்கள் முதலியவை இருபது, வயிற்றின் பக்கங்கள் இரண்டு, முதுகு,

ணம் । ஸ்யா(யா)த்ஷோடா4 வ்யாபகஸம்ஜ்ஞகா: । ஏதை: வ்யாபக ந்யாஸமேவம் குர்யான்மந்த்ரவித்தம: ॥

நாபி, வயிறு, மார்பு, வலதுதோள், கழுத்தின் பின்புறம், இடது தோள், வ்யாபக ந்யாஸத்திற்கு ஆறு ஸ்தானங்கள், இவைகளில் அக்ஷரங்களை ந்யஸிக்கவும்.

ந்யாஸப்ரகாரம் இவ்விதம்: அம் நம: நெற்றியில். ஆம் நம: முகவ்ருத்தத்தில். இம் நம: வலது கண்ணில். ஈம் நம: இடது கண்ணில். உம் நம: வலது காதில். ஊம் நம: இடது காதில். ருʼம் நம: வலது மூக்கில் ரூʼம் நம: இடது மூக்கில். லுʼம் நம: வலது கன்னத்தில். லூʼம் நம: இடது கன்னத்தில். ஏம் நம: மேலுதட்டில். ஐம் நம: கீழுதட்டில். ஓம் நம: மேல் தந்தங்களில். ஔம் நம: கீழ் தந்தங்களில். அம் நம: சிரஸ்ஸில். அ: நம: முகத்தில். ஆகப்பதினாறு. கம் நம: வலது கையின் மூலத்தில். க2ம் நம: கூர்ப்பரத்தில். க3ம் நம: மணிக்கட்டில். க4ம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். ஙம் நம: விரல்களின் நுனியில். சம் நம: இடதுகையின் மூலத்தில். ச2ம் நம: கூர்ப்பரத்தில். ஜம் நம: மணிக்கட்டில். ஜ2ம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். ஞம் நம: விரல்களின் நுனியில். டம் நம: வலதுகால் மூலத்தில். ட2ம் நம: முழங்காலில். ட3ம் நம: மணிக்கட்டில். ட4ம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். ணம் நம: விரல்களின் நுனியில். தம் நம: இடதுகால் மூலத்தில். த2ம் நம: இடது முழங்காலில். த3ம் நம: மணிக்கட்டில். த4ம் நம: விரல்களின் மூலத்தில். நம் நம: விரல்களின் நுனியில். பம் நம: வயிற்றின் வலதுபாகத்தில். ப2ம் நம: இடது பாகத்தில். ப3ம் நம: முதுகில். ப4ம் நம: நாபியில். மம் நம: வயிற்றில். யம் நம: மார்பில். ரம் நம: வலது தோளில். லம் நம: கழுத்தின் பின புறத்தில் வம் நம: இடது தோளில். ஶம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் வலதுகை விரல்கள் வரையில். ஷம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் இடதுகை விரல்கள் வரையில். ஸம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் வலது கால் விரல்கள் வரையில். ஹம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் இடது கால் விரல்கள் வரையில். ளம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் வயிறு வரையில். க்ஷம் நம: ஹ்ருதயம் முதல் முகம் வரையில். இவ்விதம் மாத்ருகாந்யாஸ வ்யாபகந்யாஸக்ரமம்.

प्राणायामविधिः ॥

अथ प्राणायामविधिः ।

तत्र योगयाज्ञवल्क्यः—

'एवं सम्मार्जनं कृत्वा बाह्यशौचार्थमादितः । तथाऽभ्यन्तरशौचार्थं प्राणायामं समाचरेत्' इति ॥

बृहस्पतिः—

'बद्ध्वाऽऽसनं नियम्याऽसून् स्मृत्वा ऋष्यादिकं तथा । संमीलिताक्षो मौनी प्राणायामं समभ्यसेत्' इति ॥

आसनं चात्र स्वस्तिकादि ॥

यत्तु दक्षवचनम्— 'सन्ध्यात्रयेऽपि कर्तव्यं प्राणायामत्रयं द्विजैः । आसीनस्तु भवेत् सायं मध्याह्ने स्थित एव च ॥ तिष्ठन्नेव तथा कुर्यात् प्रातःकाले समाहितः' इति, तच्च 'असावादित्यो

ப்ராணுயாமவிதி.

இனி ப்ராணுயாம விதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :—இவ்விதம் பாஹ்ய சுத்திக்காக ப்ரோக்ஷணம் செய்து, ஆப்யந்தர சுத்திக்காக ப்ராணுயாமத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி :— ஆஸன பந்தம் செய்து, ப்ராணுயாமம் செய்து, ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, விநியோகம் இவைகளை ஸ்மரித்து, கண்களை மூடியவனுய், மௌனியாய் ப்ராணுயாமத்தைச் செய்யவும்.

இங்கு 'ஆஸனம்' என்பது ஸ்வஸ்திகம் முதலியது.

ஆனுல், "ப்ராமஹணர்கள் மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் மூன்று ப்ராணுயாமங்களைச் செய்யவேண்டும். மாலையில் உட்கார்ந்தும், மத்யாஹ்னத்தில் நின்றும், காலையில் அவ்விதமே நின்றும் கவனமுடையவனுய் ப்ராணுயாமம் செய்யவேண்டும்" என்று தக்ஷரின் வசனம் உள்ளதே எனில், அது 'அஸாவாதித்யோ

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇’𑌤𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌕𑌾𑌲𑌿𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । ‘𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌗𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌰𑍍𑌭𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍁𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌤𑍍 ॥

𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 ‘𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑌨’𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌯𑌂𑌕𑌾𑌲𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍍 । ‘𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍈𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌯𑌮𑌾𑌸𑍀𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍈𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍 ‘𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃—

‘𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍂𑌤𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑍇—

‘𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑍇 𑌜𑌪𑍇 𑌹𑍋𑌮𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 । 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍇 𑌦𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌥𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃 ॥ 𑌆𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ।

ப்ரம்ஹ’ என்ற த்யானத்திற்கு முன் செய்யும் ப்ராணாயாமத்தைப்பற்றியது. “பிறகு கிழக்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களில் நின்று, கவனமுடையவனாய் மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச்செய்து, ஸந்த்யையை த்யானிக்கவேண்டும் என்கிறது வேதம்” என்று வ்யாஸர் சொல்வதால்” என்கின்றனர் சிலர்.

மற்றவரானால் ‘பத்ராஸனம் என்பது ஸாயங்கால விஷயம். ‘காலையில் நின்றவனாய் ப்ராணாயாமம் செய்வதால் சுத்தனாகிறான். மாலையில் உட்கார்ந்தவனாய் ப்ராணாயாமம் செய்வதால் சுத்தனாகிறான்’ என்று அகண்டாதர்ச வசனமிருப்பதால், காலையில் நின்றவனாகவே ப்ராணாயாமம் செய்யவேண்டும்” என்கின்றனர்.

ஸம்வர்த்தர் :— மூன்று ப்ராணாயமங்களால் சுத்தனாய் ஆகிப் பிறகு காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

கர்மப்ரதீபத்தில் :— தேவபூஜை, ஜபம், ஹோமம், அத்யயனம், ச்ராத்தம், ஸ்நானம், தானம், த்யானம் இவைகளில் மும்மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்யப்படவேண்டும். காயத்ரீ ஜபத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் மூன்று ப்ராணாயாமங்கள்,

सन्ध्यायां चार्घ्यदाने च प्रोक्त एकोऽसुसंयमः ॥ अङ्गुष्ठानामिकाभ्यां तु तथैव च कनिष्ठया । प्राणायामस्तु कर्तव्यो मध्यमां तर्जनीं विना ॥ तर्जनीमध्यमायोगं प्राणायामे तु वर्जयेत् । तर्जनीमध्यमां स्पृष्ट्वा कुर्वन् शूद्रसमो भवेत्' इति ॥

तत्रैव—

'वामहस्तेन गणयन् प्राणायामं जपेद्द्विजः । कार्यो होमे च सर्वत्र तथाऽकुत्सितकर्मकृत्' इति॥

प्राणायामलक्षणमाह मनुः—

'सव्याहृतिकां सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह । त्रिः पठेदायतप्राणः प्राणायामस्स उच्यते' इति ॥ मनसेति शेषः ॥

तथा च संवर्तः—

'प्रणवेन तु संयुक्ता व्याहृतीस्सप्त नित्य

ஸந்த்யையிலும், அர்க்யதானத்திலும் ஒரு ப்ராணாயாமம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது பெருவிரல், பவித்ரவிரல், சிறுவிரல் இவைகளால் ப்ராணாயாமம செய்யவேண்டும, நடுவிரல், தர்ஜனீ விரல் இவைகளை விட்டு பராணயாமத்தில் மத்யமா தர்ஜனீ இவ்விரல்களைச சேர்க்கக்கூடாது தர்ஜனீ மதயமா விரல்களைச் சேர்த்துச் செய்பவன் சூத்ரனுக்கு ஸமன் ஆவான்.

கர்மப்ரதீபத்திலேயே :— இடது கையால் எண்ணிக் கொண்டு ப்ராணாயாமத்தை ப்ராம்ஹணன் ஜபிக்கவேண்டும். ஹோமத்திலும் அவ்விதமே. எல்லாக கர்மங்களிலும் அவ்விதமே. இழிவான கார்யத்தைச் செய்யாதவனாய் ஜபிக்க வேண்டும்.

ப்ராணாயாமத்தின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மனு :— வ்யாஹ்ருதிகளுடன் கூடியதும், ப்ரணவத்துடன் கூடியதுமான காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடன், மூச்சுக் காற்றை அடக்கியவனாய், மூன்று தடவை ஜபிக்கவேண்டும். அது ப்ராணாயாமம் எனப்படுகிறது இங்கு, 'மனதினால்' என்று சேர்ககவும். அவ்விதமே,

ஸம்வர்த்தர் :— ப்ரணவத்துடன் கூடிய ஏழு வ்யாஹ்ருதி

𑌹𑌃 । 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌪𑌠𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

‘𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑌂𑌯𑌮𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥ ‘𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌸𑌞𑍍𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌧𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

‘𑌭𑍂𑌰𑍍𑌭𑍁𑌵𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌮𑌹𑌰𑍍𑌜𑌨𑌸𑍍𑌤𑌪𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍋𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑌮𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌓𑌮𑌾𑌪𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌚𑍍𑌛𑌿𑌰𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌓𑌮𑌾𑌪𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌵𑍈 𑌤𑍈𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌯𑌕𑌃 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌿𑌤𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

களையும், காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடனும், மனதினல் ப்ராம்ஹணன் மூன்று முறை ஜபிக்கவேண்டும்.

யாக்ஞவல்க்யரும் :— வ்யாஹ்ருதிகளை முன்னுடைய காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடன், ஒவ்வொன்றிலும் ப்ரணவத்துடன் கூடியதாய் மூன்று முறை ஜபிக்கவும். இது ப்ராணயாமம். இங்கு, “ஒவ்வொரு வ்யாஹ்ருதியிலும் ப்ரணவத்துடன் காயத்ரியை, முகத்திலும் மூக்கிலும் ஸஞ்சரிக்கும் வாயுவை அடக்கியவனாய், மனதினல் மூன்று முறை ஜபிக்க வேண்டும் இவ்விதமாகிய இது எல்லாவற்றிலும் ப்ராணயாமம்” என்றார் விக்ஞானேச்வரர்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— பூ:, புவ:, ஸ்வ:, மஹ:, ஜந:, தப:, ஸத்யம் இவைகளை ஒவ்வொன்றிலும் ஓங்காரத்துடன் கூடியதாயும், பிறகு ‘தத்ஸவிது:’ என்பதையும், பிறகு ‘ஓமாபோஜ்யோதி:’ என்ற சிரஸ்ஸையும் சேர்க்கவேண்டும். ‘ஓமாபோஜ்யோதி:’ என்ற இந்த மந்த்ரம் தைத்திரீயத்திலுள்ளது. இவைகளை மூன்று முறை ஆவ்ருத்தி செய்வதால், ப்ராணயாமம் எனச் சொல்லப்படுகிறது.

𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌓𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌸𑌹 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌤𑌪𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌪𑌮𑌾𑌹 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌅𑌶𑌕𑍍𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌃 । 𑌬𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍇𑌤𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋 𑌜𑌪𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸 𑌏𑌵—

'𑌸𑌪𑍍𑌤𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌰𑍇𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌾 𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 । 𑌜𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌶𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌪𑍂𑌰𑌕𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑌰𑍇𑌚𑌕𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌃 ॥

𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌪𑍂𑌰𑌕𑌃 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑍋 𑌰𑍇𑌚𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 । 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌧𑍍𑌮𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑌕 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

யமனும் :— ஓங்காரத்தை முதலிலுள்ள ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும், காயத்ரியை சிரஸ்ஸோடும ஜபிக்கவேண்டும். இந்த ப்ராணாயாமம், சிறந்த தபஸ்ஸாகும

சக்தியில்லாதவனுக்கு ஜபத்தை விதிக்கின்றார்,

பாரத்வாஜர் :— ப்ராம்ஹணனுக்கு, சொல்லப்பட்டபடி ப்ராணாயாமம் செய்வது சக்யமில்லாவிடினும், சிறுவனுக்கும், மற்றவருக்கும் பத்து முறை ஜபம் விதிக்கப்படுகிறது.

அதிக அசக்தி விஷயத்தில்,

பாரத்வாஜரே :— ப்ராம்ஹணன், இந்த ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளை மட்டில் தனியாகவாவது ஜபிககவும். இந்த ஜபக்ரமமும் ஸகல பாபங்களையும் அகற்றுவதாய் ஆகும்.

அந்த ப்ராணாயாமம், பூரகம், கும்பகம், ரேசகம் என்ற பேதத்தால் மூன்று விதமாயுள்ளது. அவ்விதமே,

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— ப்ராணாயாமம், பூரகம், கும்பகம், ரேசகம் என்று மூன்று விதமாயுள்ளது. மூக்கினால் இழுக்கப்பட்ட ச்வாஸம் பூரகம் எனப்படுகிறது. அசைவற்ற

कुम्भको निश्श्वासोच्छ्वासयोर्निवृत्तिः, न्यूनो रेचकः ॥ बाह्यस्थितं घ्राणपुटेन वायुं कृत्स्नं यत्नेन शनैस्समाकृष्य । नाड्यश्च सर्वाः परिपूरणीयाः स पूरको नाम निरोधः' इति ॥

कुम्भकरेचकयोर्विशेषमाहात्रिः—

'आकेशादानखाग्राच्च निरोधश्शस्यते बुधैः । निरोधाज्जायते वायुर्वायोरग्निश्च जायते ॥ अग्नेरापश्च जायन्ते ततोऽन्तश्शुध्यते त्रिभिः । शनैर्नासापुटाद्वायुमुत्सृजेन्न तु वेगतः ॥ न कम्पयेच्छरीरं तु स योगी परमो मतः' इति ॥

व्यासः—

'नाभिमध्ये स्थितं ध्यायेत्कं रक्तं पूरकेण तु । नीलोत्पलाभं हृत्स्थं कुम्भकेन जनार्दनम् ॥

தாய் ச்வாஸமிருப்பது கும்பகம் எனப்படுகிறது. குறைக்கப்படும் ச்வாஸம் ரேசகம் எனப்படுகிறது. வெளியிலிருக்கும் வாயுவை முழுவதையும் மூக்கின் த்வாரத்தினால் மெதுவாய் இழுத்து, அதனால் எல்லா நாடிகளையும் நிரப்பவும். அந்த நிரோதம் பூரகம் எனப்படுகிறது.

கும்பக ரேசகங்களில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

அத்ரி:— கேசங்களில் நுனி முதல் கால் நகம நுனிவரையில் ச்வாஸ நிரோதம் சலாக்யமென்கின்றனர் அறிந்தவர்கள். ச்வாஸ நிரோதத்தினின்றும் வாயு உண்டாகிறது. வாயுவினின்றும் அக்னி உண்டாகிறது. அக்னியினின்றும் ஜலமுண்டாகிறது. பிறகு இம்மூன்றினாலும் சரீரத்தினுள் சுத்தனாகிறான். மூக்கின் த்வாரத்தில் வாயுவை மெதுவாய் விடவேண்டும். வேகமாய் விடக்கூடாது. சரீரத்தை அசைக்கக்கூடாது. இவ்விதம் செய்பவன் சிறந்த யோகி எனப்படுகிறான்.

வ்யாஸர்:— பூரகம் செய்யும் பொழுது, நாபிமத்யத்திலிருப்பவனும், ரக்தவர்ணனுமான ப்ரஹ்மாவை த்யானிக்கவும். கும்பகத்தில், ஹ்ருதய கமலத்திலிருப்பவனும், நீலோத்பலம் போன்ற நிறமுடையவனுமான விஷ்ணுவை த்யானிக்கவும். ரேசகத்தில், நெற்றியிலிருப்பவனும், வெண்ணிறமுடையவனு

𑌵𑍃𑌷𑌾𑌰𑍂𑌢𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌂 𑌰𑍇𑌚𑌕𑍇𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇𑌶𑌃 । 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂𑌬𑌕𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑌃—

'𑌪𑍂𑌰𑌕𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌸𑌾𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 । 𑌰𑍇𑌚𑌕𑍇𑌨 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌦𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 ॥ 𑌇𑌡𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑌾𑌰𑍋𑌪𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 । 𑌪𑍂𑌰𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑌰𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌨𑌯𑌨𑌦𑍍𑌵𑌯𑌃 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑍍𑌵𑌿𑌰𑍇𑌚𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑌯𑌾 𑌶𑌨𑍈𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌇𑌡𑌾 = 𑌵𑌾𑌮𑌨𑌾𑌡𑍀 । 𑌪𑌿𑌙𑍍𑌗𑌲𑌾 = 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌨𑌾𑌡𑍀 । 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑍇 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌜𑌪𑌃 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍇 𑌰𑍇𑌚𑌕𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌾𑌮𑍇𑌨𑌾𑌪𑍂𑌰𑌿𑌤𑍋𑌦𑌰𑌃 । 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑍇𑌨 𑌜𑌪𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

மான சிவனை த்யானிக்கவும், சுத்த ஸ்படிகம் போன்றவனும், நிர்மலனும், பாபத்தை அகற்றுபவனும், முக்கண்ணனும், வெண்ணிறமானவனுமான சங்கரனை த்யானிப்பவன் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர்:— பூரகத்தில் விஷ்ணுவின் ஸாயுஜ்யத்தையும், கும்பகத்தில் ப்ரமஹாவின் ஸாமீப்யத்தையும், ரேசகத்தால் ஈச்வரனின் பதத்தையும் அடைகிறான். இடையினால் வெளியிலுள்ள வாயுவை பன்னிரண்டு மாத்ராகாலமுள்ளதாய் ஏற்றி, அதனால் வயிற்றை நிறப்பி, மூக்கின் நுனியில் இரண்டு கண்களையும் வைத்தவனாய், பிறகு த்யானிப்பவனாய், பிங்கலையினால் மெதுவாய் காற்றை வெளியில் விட வேண்டும். இடா = இடது நாடி. பிங்களா = வலது நாடி. கும்பகத்தில் மானஸமாய் ஜபம் செய்யவும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— இடது நாஸிகா த்வாரத்தால் காற்றை வயிற்றில் நிறப்பி, கும்பகத்தால் ஜபம் செய்து, வலது நாஸிகாத்வாரத்தால் காற்றை வெளியில் விட வேண்டும், இது ப்ராணாயாமத்தின் லக்ஷணமாம்.

𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌥 𑌆𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌸𑌃 ॥ 𑌅𑌗𑌰𑍍𑌭𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌗𑌰𑍍𑌭𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌰𑌃 । 𑌜𑌪𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌽𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃 𑌸𑌗𑌰𑍍𑌭𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌯𑌮𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿 । 𑌦𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋 𑌜𑌪𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌜𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌽𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌶𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 = 𑌕𑍁𑌂𑌭𑌕𑌜𑌪𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑌵𑌤𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇—

'𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌸𑌹 । 𑌦𑌶𑌵𑌾𑌰𑌂 𑌜𑌪𑌿𑌤𑍍𑌵𑍈𑌵 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍋 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

நாரதர் :—ப்ராணன் என்பதற்கு சரீரத்திலுள்ள வாயு என்பது பொருள். ஆயாமம் என்பதற்கு அடக்குவது என்பது பொருள். வாயுவை அடக்குவது ப்ராணாயாமம் எனப்பட்டது. அது, அகர்ப்பமென்றும், ஸகர்ப்பமென்றும் இரண்டு விதமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளுள் இரண்டாவது சிறந்ததாகும். த்யானமில்லாமல் செய்யப்படுவது அகர்ப்பம் எனப்படுகிறது. த்யானத்துடன் கூடியது ஸகர்ப்பமெனப் படுகிறது.

பாரத்வாஜர் :— ஏகாக்ரமான மனமுடையவனாய், ப்ராணாயாமம் செய்து, கும்பக ஜபத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆகாரத்தை பத்து முறை முதலில் ஜபித்து, பிறகு, காயத்ரியை ஜபிக்கவும். இவ்விதம் உள்ள இந்த ஜபக்ரமம், ஸகல பாபங்களையும் அகற்றுவதாய் ஆகும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் :— ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளுடன் கூடிய காயத்ரியை சிரஸ்ஸுடன் பத்து முறை ஜபித்த பிறகே காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

𑌋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌥𑌨𑌂 𑌭𑌾𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃 ॥

'𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌋𑌷𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌶𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌋𑌷𑌿𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀 𑌚 𑌸𑌾 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌜𑌪𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌹𑍋𑌮𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌨𑌃 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌥𑌨𑌂 𑌸 𑌏𑌵—

'𑌅𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑍃𑌗𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌋𑌷𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌣𑌿𑌗𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍀 𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍 𑌚 𑌜𑌗𑌤𑍀 𑌚𑍈𑌵 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌵𑍈 ॥ 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌽𑌰𑍍𑌕𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌗𑍀𑌶𑍋 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇

ருஷி முதலியதைச சொல்லுகிறார்,

பாரத்வாஜர் :— ப்ரணவத்திற்கு ப்ரம்ஹம் ருஷி, பரமாத்மா தேவதை, தேவீ காயத்ரீ சந்தஸ். விநியோகம் க்ரியைக்குத் தகுந்தது.

பிதாமஹர் :— ப்ரணவத்திற்கு ப்ரம்ஹம் ருஷி, தேவதை அக்னி, த்ரயீயும (மூன்று வேதங்கள்) சந்தஸ் தேவீ காயத்ரீ, வேதம முதலியதில் விநியோகம். ஜபகாலத்தில் த்ரயீதேவதை. ஹோமகாலத்தில் அக்னிதேவதை. த்யான காலத்தில் பர ப்ரம்ஹம் தேவதை. மற்ற காலத்தில் விச்வேதேவர்கள் தேவதை.

வ்யாஹ்ருதிகளுககு ருஷி முதலியதைச் சொல்லுகிறார்,

பிதாமஹரே :— ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளுக்கும், முறையே அத்ரி, ப்ருகு, குத்ஸர், வஸிஷ்டர், கௌதமர், காச்யபர், அங்கிரஸ் இவர்கள் ருஷிகளாவர். காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ இவைகள் ஏழும் சந்தஸ்ஸுகளாம். அக்னி, வாயு, அர்க்கன், வாகீசன், வருணன், இந்த்ரன், விச்வேதேவர் இவர்கள் தேவதைகள்.

வாயு தேவதாஸ்ஸப்தவ்யாஹ்ருதீனாம் ॥ ப்ராஹ்மீ ஸ்வாஹா வாஹினீ ச ததா நித்யா விலாஸினீ । ப்ரபாவதீ ச லோலா ச ஸப்த வ்யாஹ்ருதிஶக்தய: ॥ ஶ்வேதம் ஶ்யாமம் ச பீதம் ச பிஶங்கம் நீலலோஹிதம் । நீலம் கனகவர்ணம் ச வர்ணாஸ்த்வேதா ந்யனுக்ரமாத் ॥ விஶ்வாமித்ரஸ்து காயத்ர்யா ருஷிஶ்சந்த: ஸ்வயம் ஸ்ம்ருதம் । ஸவிதா தேவதா சைவ ப்ரஹ்மா ஶிரஸ ருஷி: ஸ்ம்ருத: ॥ அனுஷ்டுப்சைவ சந்தஸ்ஸ்யாத் பரமாத்மா ச தேவதா' இதி ॥

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய:—

'வ்யாஹ்ருதீனாம் ச ஸர்வாஸாம் ருஷிரேவ ப்ரஜாபதி: । அக்னிர்வாயுஸ்ததாऽऽதித்யோ ப்ருஹஸ்பதிரதோ ஜலம் ॥ இந்த்ரஶ்ச விஶ்வே தேவாஶ்ச தேவதாஸ்ஸப்தவ்யாஹ்ருதா: । ஶிரஸ: ப்ரஜாபதிர்ருஷிர் யஜுஶ்சந்தோ விகல்பிதம் ॥ * அக்னிர்வாயுஸ்ஸூர்யஶ்ச தேவதா: பரிகீர்த்திதா: । ப்ராணாயாமப்ரயோகே து விநியோக உதாஹ்ருத:' இதி ॥

ந்யாஸமாஹ ஸ ஏவ—

'பாதயோர்ஜங்கயோர்ஜான்வோஸ்ததைவ ஜடரேऽபி

* ப்ருஹஸ்பதிர்வாயுஸூர்யா இதி க்வசித் ॥

ப்ராம்ஹீ, ஸ்வாஹா, வாஹினீ, நித்யா, விலாஸினீ, ப்ரபாவதீ, லோலா என்ற ஏழும சக்திகளாம். ச்வேதம், ச்யாமம், பீதம், பிசங்கம், நீலலோஹிதம், நீலம், கனகவர்ணம் இவ்வேழும் முறையே வர்ணங்களாம். காயத்ரீக்கு விச்வாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ஸவிதா தேவதையாம். சிரஸ்ஸுக்கு பரம்ஹா ருஷி, அனுஷ்டுப் சந்தஸ், பரமாத்மா தேவதையாம்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரானல் :— எல்லா வ்யாஹ்ருதிகளுக்கும் ப்ரஜாபதி ருஷி, அக்னி, வாயு, ஆதித்யன், ப்ருஹஸ்பதி, ஜலம், இந்த்ரன், விச்வேதேவர் இவர்கள் தேவதைகள். சிரஸ்ஸுக்கு ப்ரஜாபதி ருஷி, யஜுஸ்சந்தஸ், அக்னி, வாயு, ஸூர்யன் இவர் தேவர்கள். ப்ராணாயாமப்ரயோகத்தில் விநியோகம் என்றார்.

ந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாக்ஞவல்க்யரே :— பாதங்கள், ஜங்கைகள், ஜானுக்கள், வயிர், கண்டம், முகம், தலை இவைகளில் முறையே

ம । கர்ணே முகே ததா மூர்த்நி க்ரமேண வ்யாஹ்ருதீர்ந்யஸேத் ॥ பூரங்குஷ்டயோ ந்யஸ்ய புவஸ்தர்ஜநிகாத்வயே । ஜ்யேஷ்டாங்குலித்வயே பஶ்சாத் ஸுவ: பதம் விநியோஜயேத் ॥ அநாமிகாத்வயே பஶ்சாத் ந்யஸேத்தத்பதமுத்தம: । கநிஷ்டிகாத்வயே பர்க: பாணிமத்யே திய: பதம் ॥ பூ: பதம் ஹ்ருதி விந்யஸ்ய புவஶ்ஶிரஸி விந்யஸேத் । ஶிகாயாம் ஸுவ: பதம் ந்யஸ்ய கவசே தத்பதம் ந்யஸேத் ॥ அக்ஷ்ணோர்பர்க: பதம் ந்யஸ்ய ந்யஸேத்திக்ஷு திய: பதம் । ஶிரஸ்தஸ்ய ஸர்வாங்கே ப்ராணாயாமேந ந்யஸேத் ॥ விந்யஸ்யைவம் தத: க்ருத்வா முத்ராம் த்யாத்வா க்ரமேண து । பூரகாதிக்ரமேணைவ ப்ராணாயாமாந் ஸமாசரேத் ॥ பத்மமுத்ரா ஸௌரபேயீ ஶங்கமுத்ரா வாராஹகா । வாஸுதேவாத்மகம் வித்யாத் ஸப்த வ்யாஹ்ருதிமுத்ரிகா:' இதி ॥

ப்ரணவஸ்ய த்யாநம் மந்த்ரதேவதாப்ரகாஶிகாயாம் —

'விஷ்ணும் பாஸ்வத்கிரீடாங்கதவலயகணாகல்ப ஹாரோத

ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும் ந்யஸிக்கவும் 'பூ:' என்பதை இரண்டு பெருவிரல்களிலும், தர்ஜனீ விரல்கள் இரண்டிலும் 'புவ:' என்பதையும், பெருவிறலகள இரண்டிலும 'ஸ்வ:' என்பதையும ந்யஸிக்கவும. பவித்ர விரல்கள் இரண்டிலும் 'தத்' என்ற பாதத்தையும், சிறு வில்கள இரண்டிலும. 'பர்க்க:' என்ற பாதத்தையும, கைகளின் நடுவில 'திய:' எனற பாதத்தையும, 'பூ:' என்பதை ஹ்ருதயத்திலும, 'புவ.' என்பதை சிரஸ்ஸிலும், 'ஸ்வ:' என்பதை சிகையிலும, 'தத' என்ற பாதத்தை கவசத்திலும், 'பர்க்க:' என்ற பாதத்தை கண்களிலும், 'திய:' என்ற பாதத்தை திக்குகளிலும், அதன் சிரஸ்ஸை ஸர்வாங்கங்களிலும ப்ராணாயாமம் செய்பவன் ந்யஸிக்கவேண்டும். இவ்விதம் வின்யாஸம் செய்து, முத்ரைகளைச்செய்து, க்ரமமாய் த்யானித்து, பூரகாதி க்ரமமாகவே ப்ராணாயாமங்களைச் செய்யவும். பத்மமுத்ரா, ஸௌரபேயீ, சங்கமுத்ரா, வராஹகா, வாஸுதேவ முத்ரா, ஆத்மமுத்ரா, ஜ்ஞானமுத்ரா என்று முத்ரைகள் ஏழாம்

ப்ரணவத்தின் த்யானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மந்த்ரதேவதாப்ரகாசிகையில் :— 'விஷ்ணும் + பத்மஸம்ஸ்

ராங்க்ரிஶ்ரோணீபூஷிதம் ஸத்வக்ஷோமணிகிரீடமஹாகுண்டலமண்டிதாங்கம் । ஹஸ்தோத்யச்சங்கசக்ராம்புஜகதம் அமலம் பீதகௌஶேயவீதம் விப்ராஜத்பாஸமுத்யத்திநகரஸத்ருஶம் பத்மஸம்ஸ்தம் நமாமி' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'ஸ்வஸ்வோக்தவர்ணதநவோ ரூபயௌவநஸம்யுதா: । க்ஷௌமவஸ்த்ரபரீதாநா: ஸர்வாபரணபூஷிதா: ॥ திவ்யசந்தநலிப்தாங்கா திவ்யமால்யைரலங்க்ருதா: । ஸிதோபவீதஹ்ருதயா: ஸபவித்ராஶ்சதுர்புஜா: ॥ உந்நித்ரவதநாம்போஜப்ரபாமண்டலமண்டிதா: । ஜடாமகுடஸம்பூர்ணேந்துப்ரபாபூரிததிங்முகா: ॥ அபயாக்ஷஸ்ரக்கமண்டலுவரஹஸ்தஸரோ

தம் நமாமி'. இதன் பொருள் — "ப்ரகாசமுள்ள கிரீடம், தோள்வளைகள், கடகங்கள், கண்டாபரணம், ஹாரம், வயிற்றி னும் கால்களினும் இடுப்பினுமணியக்கூடிய ஆபரணங்கள் இவை களையுடையவனும், நல்ல மார்புடையவனும், மணிகிரீடம், மஹாகுண்டலங்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அங்கங் களையுடையவனும், கைகளில் ப்ரகாசிக்கும் சங்கம், சக்ரம், பத்மம், கதை இவைகளை உடையவனும், நிர்மலனும், மஞ்சள் நிறமான ஆடையுடையவனும், விசேஷமாய் விளங்கும் ஒளியை யுடையவனும், உதிக்கும் ஸூர்யனுக்குச் சமமானவனும், தாமரையில் வீற்றிருப்பவனுமான விஷ்ணுவை வணங்குகின் றேன்" என்று.

வ்யாஸர்:— அவரவருக்குச் சொல்லிய வர்ணமுடைய சரீரமுடையவரும், ரூபத்துடனும் யௌவனத்துடனும் கூடிய வரும், வெண்பட்டு ஆடையை அணிந்தவரும், ஸகல ஆபரணங் களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், திவ்யசந்தனத்தால் பூசப் பட்டவரும், திவ்யமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், வெளுத்த உபவீதத்தை மார்பிலுடையவரும், பவித்ரமணிந்த வரும், நான்கு கைகளை உடையவரும், மலர்ந்த முகபத்மத்தின் ஒளியினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், ஜடாமகுடத்தில் உள்ள பூர்ண சந்த்ரனின் காந்தியால் நிறைக்கப்பட்ட திக்குகளையுடைய வரும், அபயம், ஜபமாலை, கமண்டலு, வரம் இவைகளைக் கை

𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌹𑍋𑌮𑌜𑌪𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑍇 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌯𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍈𑌃' ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍—

'𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌰𑍁𑌮𑌹𑍇𑌮𑌨𑍀𑌲𑌧𑌵𑌲𑌚𑍍𑌛𑌾𑌯𑍈𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍁𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌰𑌤𑍍𑌨𑌮𑍁𑌕𑍁𑌟𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥(𑌸𑍍𑌵)𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾𑌮𑍍 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌵𑌰𑌦𑌾𑌭𑌯𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑌕𑌶𑌾𑌶𑍍𑌶𑍁𑌭𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌪𑌾𑌲𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑌥𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌯𑍁𑌗𑌲𑌂 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌹𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌭𑌜𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌫𑌲𑌮𑌾𑌹 𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃—

'𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌵𑌾𑌚𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍇' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑌯𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 ।
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌮𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌿𑌨𑍋 𑌯𑌥𑌾' 𑌇𑌤𑌿 ॥

களினுடையவருமாக வ்யாஹ்ருதி தேவதைகளை, ஹோம ஜபாரம்ப காலங்களில் ப்ராமஹணர்கள் த்யானிக்கவேண்டும்.

காயத்ரீத்யானம் :— 'முக்தாவித்ரும + வஹந்தீம் பஜே'. இதன் பொருள் :—"முத்து, பவழம், தங்கம், நீலம், வெளுப்பு இந்த நிறங்களுடையதும், மும்மூன்று கண்களுடையதுமான ஐந்து முகங்களுடன் கூடியவளும், சந்த்ரனுடன் சேர்ந்துள்ள ரத்னகிரீட மணிந்தவளும், பரமஹத்தைச் சொல்லும் வர்ண ஸ்வரூபிணியாயும், பத்துக்கைகளால் வரதானம், அபயதானம், அங்குசம், கசை, வெண்ணிறமான கபாலம், நாண், சங்கம், சக்ரம், இரண்டு தாமரைப் புஷ்பங்கள் இவைகளைத் தரித்தவளுமான காயத்ரியை ஸேவிக்கின்றேன்" என்று.

இவ்விதம் செய்பவனுக்குப் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸம்வர்த்தர் :— மனதினாலும், வாக்கினாலும், காயத்தினாலும், எந்தெந்தப் பாபம் செய்யப்பட்டதோ அதெல்லாம், மூன்று ப்ராணாயாமங்கள் செய்தால் உடனே நசிக்கின்றது.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— ஸூர்யோதய காலத்தில், மூன்று ப்ராணாயாமங்கள்செய்தால் அவர்கள், பாபமற்றவராய், புண்யம் செய்தவர்கள்போல் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகின்றனர்.

மநு:—

'ப்ராணாயாமா ப்³ராஹ்மணஸ்ய த்ரயோऽபி விதி⁴வத்க்ருதா: । வ்யாஹ்ருதிப்ரணவைர்யுக்தா விஜ்ஞேயம் பரமம் தப: ॥ த³ஹ்யந்தே த்⁴மாயமாநாநாம் தா⁴தூநாம் ஹி யதா² மலா: । ததே²ந்த்³ரியாணாம் த³ஹ்யந்தே தோ³ஷா: ப்ராணஸ்ய நிக்³ரஹாத் ॥ ஸவ்யாஹ்ருதிகா: ஸப்ரணவா: ப்ராணாயாமாஸ்து ஷோட³ஶ । அபி ப்⁴ரூணஹநம் மாஸாத் புநந்த்யஹரஹ: க்ருதா:' இதி ॥

ஶௌநக:—

'ப்ராணாயாமாம்ஸ்து ய: குர்யாத் யதா²விதி⁴ ஸமாஹித: । அஹோராத்ரக்ருதம் பாபம் தத்க்ஷணாதே³வ நஶ்யதி ॥ த்³வாத³ஶைஶ்சித்தஶுத்³தி⁴ஸ்ஸ்யாச்சதுர்விம்ஶாத் பரம் தப:' இதி ॥

யமோऽபி—

'த³ஶப்ரணவஸம்யுக்தை: ப்ராணாயாமைஶ்சதுர்த³ஶை: । முச்யதே ப்³ரஹ்மஹத்யாயா: மாஸாதே³வோபபாதகை:' இதி ॥

மநு :— வ்யாஹ்ருதிகளுடனும், ப்ரணவத்துடனும் சேர்த்து, விதியுடன் செய்யப்பட்ட மூன்று ப்ராணாயாமங்கள், ப்ராம்ஹணனுக்குச் சிறந்த தபஸ் என அறியத்தக்கது. உலையில் ஊதப்படும் தாதுக்களின் மலங்கள் எப்படி பொசுக்கப்படுகின்றனவோ, அப்படி, ப்ராணாயாமத்தால், இந்த்ரியங்களின் தோஷங்கள் தஹிக்கப்படுகின்றன. வ்யாஹ்ருதிகளுடனும், ப்ரணவத்துடனும் கூடிய ப்ராணாயாமங்கள் பதினாறு, ப்ரதிதினம் செய்யப்பட்டால், ஒரு மாஸத்தில், ப்ரம்ஹஹத்யை செய்தவனையும் சுத்தனாக்குகின்றன

சௌனகர் :— கவனமுடையவனாய், விதிப்படி மூன்று ப்ராணாயாமங்களைச் செய்யவேண்டும். ஒருநாள் முழுவதும் செய்த பாபம் அந்த க்ஷணத்திலேயே நசிக்கின்றது. பன்னிரண்டு ப்ராணாயாமங்களால் சித்தம் சுத்தமாகின்றது. இருபத்துநான்கு ப்ராணாயாமங்களால் சிறந்த தபஸ் ஏற்படுகின்றது.

யமனும் :— பத்து ப்ரணவங்களுடன் கூடிய பதினான்கு ப்ராணாயாமங்கள் செய்தால், ஒரு மாஸத்தில் ப்ரம்ஹஹத்யையினின்றும் விடுபடுவான், உபபாதகங்களாலும் விடுபடுவான்.

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 —

‘𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌕𑌾𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌸𑌹 । 𑌯𑍇 𑌜𑌪𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌦𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨 𑌭𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌵𑌲𑍍𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 —

‘𑌯 𑌏𑌤𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑌂𑌯𑌮𑍇 । 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌸𑌪𑍍𑌤𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌚 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌮𑌚𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑌕𑍃𑌦𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌹𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍌 ॥

𑌅𑌥 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌹𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃 —

‘𑌆𑌯𑌾𑌤𑍁𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 [illegible] ।

வ்யாஸர் :— வ்யாஹ்ருதிகளுடனும், ப்ரணவத்துடனும், சிரஸ்ஸுடனும் கூடிய காயத்ரியை எவர்கள் நித்யமும் ஜபிக்கின்றனரோ அவர்களுக்கு ஒருகாலும் பயமில்லை.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— எவன், ப்ராணுயாமத்தில் இந்த ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும ஸ்மரிக்கின்முனே, அவனுல் ஏழுலகங்கள் முழுவதும உபாஸிக்கப்பட்டவையாய் ஆகும். அவனுக்கு, ஸகல உலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சார சக்தியும் உண்டாகின்றது. பதினுறு அக்ஷரங்களையுடைய வேதவாக்யம் காயத்ரீக்கு, சிரஸ் எனப்படுகிறது. அதை ஒரு தடவை ஜபித்தாலும் ப்ராம்ஹணன் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் முக்தனுகிமுன்.

ப்ராணுயாமவிதி முற்றிற்று.

காயத்ரியினுவாஹனமும், வ்யாஹ்ருதிகளினர்த்தமும்.

இனி, காயத்ரியின் ஆவாஹனம் சொல்லப்படுகிறது.

பரத்வாஜர் :— ‘ஆயாது’ என்ற அனுவாகத்தால், ஹ்ரு

देवीमावाह्य गायत्रीं तदा ध्यायेद्द्विजोत्तमः' इति ॥

पितामहः—

'आयात्वित्यनुवाकेन देवीमावाहयेत्ततः आयात्वित्यनुवाकस्य वामदेव ऋषिः स्मृतः ॥ छन्दोऽनुष्टुबुदाहृतं गायत्री देवता स्मृता । अनेन चानुवाकेन आवाह्य तु यथाविधि ॥ गायत्रीं विमलां देवीं हृदि वा सूर्यमण्डले । ध्यानयोगेन संयुक्तां वर्णरूपसमन्विताम् ॥ प्राणायामान् ततः कृत्वा आवाह्य स्मृत्वा ऋष्यादिकं तथा न्यासकम् । मुद्राः प्रदर्श्य ध्यात्वा जपेन्मन्त्रं क्रमः' इति ॥

शौनकः—

'आवाहनं तैत्तिरीये ह्युक्तं चापि विसर्जनम्' इति ॥

தயத்திலாவது, ஸூர்யமண்டலத்திலாவது, காயத்ரீ தேவியை ஆவாஹனம் செய்து, பிறகு ப்ராம்ஹணன் த்யானிக்க வேண்டும்.

பிதாமஹர் :— பிறகு 'ஆயாது' என்கிற அனுவாகத்தால் காயத்ரியை ஆவாஹனம செய்யவேண்டும். 'ஆயாது' என்ற அனுவாகத்திற்கு, வாமதேவர் ருஷி எனப்படுகிறார். அனுஷ்டுப் சந்தஸ் ஆகின்றது. காயத்ரீ தேவதை எனப்படுகிறாள் இந்த அனுவாகத்தால் விதிப்படி ஆவாஹனம் செய்து, நிர்மலையான காயத்ரீ தேவியை, ஹ்ருதயத்திலாவது, ஸூர்யமண்டலத்திலாவது, வர்ண ரூபங்களுடன் கூடியவளாய் த்யானிக்க வேண்டும். பிறகு, ப்ராணாயாமம் செய்து, ஆவாஹனம் செய்து, ருஷிமுதலியதை ஸ்மரித்து, ந்யாஸம் செய்து, முத்ரைகளைக் காண்பித்து, த்யானம் செய்து, பிறகு மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவும். இது க்ரமமாகும்.

சௌனகர் :— ஆவாஹனமும், விஸர்ஜனமும், தைத்திரீயத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மந்த்ராந்தரமாஹ கோபில꞉—

'ஆயாது வரதா தேவீ அக்ஷரே ப்ரஹ்மவாதிநீ । காய த்ரீ ச்சந்தஸாம் மாதா ப்ரஹ்மயோநே நமோ(அ)ஸ்து தே' இதி ॥

வ்யாஸோ(அ)பி—

'ஆவாஹயேத்து காயத்ரீம் ஸர்வபாபப்ரணாசிநீம் । ஆகச்ச வரதே தேவி ஜப்யே மே ஸந்நிதௌ பவ꞉ ॥ காயந்தம் த்ராயஸே யஸ்மாத் காயத்ரீ த்வம் தத꞉ ஸ்ம்ருதா' இதி ॥

ப்ருஹஸ்பதி꞉—

'ருஷிம் ச்சந்தோ தேவதாம் ச த்யாத்வா மந்த்ரார்த்தமேவ ச । காயத்ர்யாஸ்து ஸமஸ்தாயா ருஷிச்சந்தோ(அ)திதேவதா꞉ ॥ ஸ்ம்ருத்வா ப்ரத்யக்ஷரம் பஸ்சாத் ருஷ்யாதீந் ச ஸம்ஸ்மரேத்' இதி ॥

பிதாமஹ꞉—

'ஸவிதா தேவதா யஸ்யா முகமக்நிஸ்த்ரிபாச்ச யா । விஸ்வாமித்ர ருஷிஸ்ச்சந்தோ காயத்ரீ ஸா விசிஷ்யதே' இதி ॥

வ்யாஸ꞉—

'விஸ்வாமித்ர ருஷிஸ்ச்சந்தோ நிச்ருத்காயத்ரமுச்யதே । தே

வேறு மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

கோபிலர் :— 'ஆயாது + நமோஸ்துதே'.

வ்யாஸரும் :— ஸகல பாபங்களையுமகற்றும் காயத்ரியை ஆவாஹனம செய்யவேண்டும். 'ஆகச்சவரதே தேவி + ஸ்ம்ருதா' என்பது மந்த்ரமாம்.

ப்ருஹஸ்பதி :— ருஷி, சந்தஸ், தேவதை, மந்த்ரார்த்தம் இவைகளை த்யானிக்கவேண்டும். ஸகலையான காயத்ரியின் ருஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளை ஸ்மரித்துப் பிறகு, ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும் ருஷி முதலியதை ஸ்மரிக்கவேண்டும்.

பிதாமஹர் :— எவளுக்கு ஸவிதா தேவதையோ, அக்னி முகமோ, எவள் மூன்று பாதங்களை உடையவளோ, எவளுக்கு விச்வாமித்ரர் ருஷியோ, காயத்ரீ சந்தஸ்ஸோ அவள் புகழப் படுகிறாள்.

வ்யாஸர் :— விச்வாமித்ரர் ருஷி, நிச்ருத் காயத்ரம் சந்

வதா பரமாத்மா ச ஸவிதா வா ப்ரகீர்த்தித꞉ ॥ ப்ராணாயாமே ஜபே சார்க்யதாநே ச விநியுஜ்யதே' இதி ॥

ஓம் பூரித்யாதீநாமயமர்த்த꞉ — 'அகாரோகாரமகாராத்மகஸ்ய ப்ரணவஸ்ய ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேஶ்வராத்மக꞉ பரமாத்மா ப்ரதிபாத்யார்த்த꞉ । தேந ஸஹ ஸப்தவ்யாஹ்ருதிப்ரதிபாத்யார்த்தஸ்யைக்யம் ப்ரதிபாத்யதே । ஓம் பூ꞉ = ஸத்தாஸ்வபாவ꞉ ப்ரணவார்த்த꞉ । ஏவமோம் புவ꞉ = ஸ்திதிகாலே ஸர்வமஸ்மிந்பவதீதி புவ꞉ । ஸர்வஸ்திதிகாரணமபி ப்ரணவார்த்த꞉ । ஓம் ஸுவ꞉ = ஸுவர்யதே ஸர்வைர்வரண இத்யஸ்மாத்வா । ஶோபநை꞉ ஸநகாதிபிர்வ்ருதத்வாத்வா । ஸுஷ்டு ஸர்வம் வ்ருணோதி வ்யாப்நோதீதி வா ஸுவ꞉ ப்ரஹ்ம । ஓம் மஹ꞉ = மஹதே꞉ பூஜாகர்மணோ ரூபமிதி வா । முமுக்ஷுபி꞉ பூஜநீயத்வாத் ப்ரஹ்மைவ மஹ இத்யுச்யதே । ஓம் ஜந꞉ = ஜநேரந்தர்பாவிதண்யர்த்தஸ்ய ரூபமிதி வா । ஸகலஸ்ய ஜகதோ ஜநகம் ப்ரஹ்மேத்யர்த்த꞉ । ஓம் தப꞉ = தபதே

தஸ், பரமாத்மா தேவதை, அல்லது ஸவிதா. ப்ராணாயாமத்திலும், ஜபத்திலும், அர்க்யதானத்திலும் விநியோகம்.

ஓம் பூ: என்பது முதலியவைக்கு இது அர்த்தம் :—அகார உகார மகாராத்மகமான ப்ரணவத்திற்கு ப்ரம்ஹவிஷ்ணு மஹேச்வரஸ்வரூபியான பரமாத்மா ப்ரதிபாத்யமான பொருள். அவனுடன், ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளால் ப்ரதிபாதயமான அர்த்தத்திற்கு ஐகயம் சொல்லப்படுகிறது. ஓம்பூ=ஸத்தா ஸ்வபாவம ப்ரணவார்த்தம். இவ்விதம், ஓம்புவ:=ஸ்திதி காலத்தில் ஸகலமும் இவனிடத்தில் இருக்கிறது என்பதால் புவ:. ஸர்வ ஸ்திதி காரணமும் ப்ரணவார்த்தம். ஓம் ஸுவ:=சோபனர்களான ஸனகாதிகளால் வரிக்கப்பட்டது. அல்லது, நன்ருய் எல்லாவற்றையும் வ்யாபிக்கின்றது என்பதால் ஸுவ:= ப்ரம்ஹம். ஓம்மஹ:=முக்தியை விரும்புகிறவர்களால் பூஜிக்கத் தக்கதாய் இருப்பதால் ப்ரஹ்மமே மஹ: எனப்படுகிறது. ஓமஜந:=ஸகல ஜகத்திற்கும் ஜநகம் ப்ரம்ஹம் என்று பொருள். ஓம் தப:=ஸூர்யஸ்வரூபமாய் இருந்து ஜகத்தைத்தபிக்கச் செய்கின்றது. அதுவும் ப்ரணவார்த்தமே. ஓம் ஸத்யம்=

[illegible] 𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌤𑌾𑌪𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌪𑌃 । 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌏𑌵 । 𑌓𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 = 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿 𑌕𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍇𑌨𑌾𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍀𑌰𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌏𑌵 । 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 = 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌧𑍋𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌭𑍂𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌉𑌪𑌰𑌿𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌤𑌾𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌧𑍋𑌲𑍋𑌕𑌾𑌸𑍍𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌲𑍋𑌕𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌭𑍂𑌤𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌅𑌥 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 — 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌃 = 𑌸𑌕𑌲𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌃 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 । 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 = 𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌨𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌚𑌿𑌦𑍇𑌕𑌰𑌸𑌸𑍍𑌯 । 𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 = 𑌵𑌰𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌖𑍈𑌕𑌤𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃 = 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍇𑌜𑌃 ।

ஒரு தேசத்திலும், ஒரு காலத்திலும், ஒரு வஸ்துவிலும், எந்த ப்ரமாணத்தாலும் பாதிக்கப்படாதது. அல்லது ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமாயிருப்பதும், கார்ய காரண ரூபமாயிருப்பதும், ப்ரத்யக்ஷ பரோக்ஷ ரூபமாயிருப்பதும் 'ஸத்யம்' எனப்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டதும் ப்ரணவார்த்தமே. அல்லது, பூ: என்பது கீழ் உலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பூமி முதலிய ஏழு மேலுலகங்களும், பாதாளம் முதலிய ஏழு கீழுலகங்களும், இந்தப் பதினான்கு உலகங்களும் ப்ரம்ஹத்தின் கார்யங்களானதால், அவைகளுக்கு உபாதான காரணமாகிய ப்ரம்ஹாத்மகங்கள் என்பது பொருள்.

காயத்ரியின் அர்த்தம்.

இனி காயத்ரியின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஸவிது:= ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமாகிய, தேவஸ்ய=ப்ரகாச சித்ஸ்வபாவனை, வரேண்யம்=எல்லோராலும் ப்ரார்த்திக்கக் கூடியதான, ஸுகஸ்வரூபமான, ஸுகமே எல்லோராலும் ப்ரார்த்திக்கத்

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌪𑌕𑌮𑍍 । 𑌯𑌃 𑌧𑌿𑌯𑌃 = 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍀𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍 = 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌯𑌤𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 = 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍈𑌕𑌰𑌸𑌂 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃 = 𑌸𑌕𑌾𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑌃, 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌤𑌾𑌪𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌧𑍀𑌮𑌹𑌿 = 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑍍𑌕𑌰𑍇 —

‘𑌤𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 । 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌃 𑌸𑌕𑌲𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 ॥ 𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌯𑌦𑌾𑌧𑌾𑌰𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 । 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌦𑌾𑌹𑌕𑌮𑍍 ॥ 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌤𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾 । 𑌧𑍀𑌮𑌹𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌸 𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌭𑍇𑌦𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 ॥ 𑌧𑌿𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍀𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀𑌃 । 𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ॥ 𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾𑌽𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌭𑍇𑌦𑍇

தகுந்ததானதால், பர்க:=ஸம்ஸாரத்திற்கு தாஹகமான, ய:=எவன், திய:=புத்தி வ்ருத்திகளை, ப்ரசோதயாத்=ஏவுகின்றானோ, அந்த, புத்யாதிகளுக்கு ப்ரேரகனான ஸவிதாவான தேவனின், வரேண்யம்=பரமாநந்தைகரஸமான, பர்க:=ஸம்ஸாரதாஹகமான நிர்க்குணமான ப்ரம்ஹத்தை, தீமஹி=த்யானிக்கின்றோம், என்று.

ஸ்ம்ருதி பாஸ்கரத்தில்:— தத் என்பது பரப்ரம்ஹமாம். அது ஸூர்யமண்டலத்தில் த்யானிக்கத்தகுந்தது ஸவிது:= ஸகல ஜகத்துக்கும் ஜன்ம ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும். வரேண்யம்=ஆச்ரயிக்கத்தகுந்த, இந்த உலகம் எதை ஆதாரமாயுடையதோ. பர்க:=தன்னை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதால் அவித்யையையும் அதன் கார்யத்தையும் தஹிப்பதாகியது. தேவஸ்ய= ஜ்ஞானரூபியாகிய, அல்லது தன் ஆனந்தத்தால் க்ரீடிக்கின்ற. தீமஹி=நான் அவனே என்று, அவனோடு அபேதம் ஸித்திப்பதற்காக. திய:=அந்த:கரணவ்ருத்திகளை, உள் நோக்கிச் செல்பவைகளாய். ய:=ரூபமற்றவனும், வ்யக்தமல்லாதவனும், ஸத்யம் ஜ்ஞானம் முதலியதை லக்ஷணமாயுடையவனும். ந:= பலவிதமாய் அத்யஸிக்கப்பட்ட பேதத்தால் அநேக தேஹி

நாநேகஶேஷோ நாஸ்தி । தியோ யோ ந: தியோ(தி)த- ஸத்யஜ்ஞாநாதிலக்ஷண:' இதி ॥

விஶ்வாமித்ர:—

'தேவஸ்ய ஸவிதுர்யஸ்ய தியோ யோ ந: ப்ரசோதயாத் । பர்கோ வரேண்யம் தத்ப்ரஹ்ம தீமஹீத்யர்த உச்யதே' இதி ॥

அகஸ்த்ய:—

'யோ தேவ: ஸவிதாஸ்மாகம் தியோ தர்மாதிகோசரா: । ப்ரேரயேத்தஸ்ய யத்பர்கஸ்தத்வரேண்யமுபாஸ்மஹே' இதி ॥

மந்த்ரதீபிகாயாம்—

'தேவஸ்ய ஸவிதுர்தேஜோ வரேண்யம் பர்கஸம்ஜ்ஞிதம் । த்யாயேமஹீதிஶப்தோக்த்யா தீமஹீத்யர்த உச்யதே ॥ ய:ஶப்தஸ்ய யதித்யேவ லிங்கவ்யத்யயதோ பவேத்' இதி ॥

வரதராஜீயே நித்யமந்த்ரவ்யாக்யாநே—

'தச்சப்தோ யச்சப்தோக்தஸ்ய பராமர்ஶ: । ஸவிது:

களான நம்முடைய. ப்ரசோதயாத்=ஏவுகின்றானோ. (ஏவவேண்டும்) ஸத்யக்ஞாநாதி லக்ஷணமாகியவன்.

விச்வாமித்ரர் :— எவன் நமது புத்திவ்ருத்திகளை ஏவுகின்றானோ, அந்த ஸவிதாவெனும் தேவனின் உபாஸிக்கத் தகுந்த பர்க்கஸ்ஸை அந்த ப்ரம்ஹத்தை த்யானிக்கின்றோம், என்று அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.

அகஸ்த்யர்:— எந்தத் தேவனான ஸவிதா, நம்முடைய புத்திவ்ருத்திகளை, தர்மம் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றியதாய் ஏவுகின்றானோ, அவனது பர்க்கஸ் எதுவோ, எல்லோராலும் உபாஸிக்கத்தகுந்த அதை உபாஸிக்கின்றோம்.

மந்த்ரதீபிகையில் :— தேவனான ஸவிதாவின், வரேண்யமான பர்க்கம் எனப்படும் தேஜஸ்ஸை, த்யானிக்கின்றோம். த்யாயேமஹி என்பதற்கு 'தீமஹி' என்று சொல்லப்படுகிறது. 'யத்' என்ற அர்த்தத்தில் 'ய:' என்ற பதம் லிங்கவ்யத்யாஸத்தாலுள்ளது.

வரதராஜீயத்தில், நித்ய மந்த்ர வ்யாக்யானத்தில் :— தச்சப்த

ஜகதாம் ப்ரஸவிது:, 'ஸவிதா வை ப்ரஸவாநாமீசே' 'உதேமமேஷ ப்ரஸவஸ்ய ஸவிதா' இத்யாதிஶ்ருதே: | வரேண்யம் = ஸர்வை: ஸம்பஜநீயம் | வரணீயம் ப்ரார்த்யம் | ஸர்வேஷாம் ஸம்பஜநீயம் | பர்க: = ப்ரகாஶப்ரதாநேந ஜகதோ பாஹ்யாப்யந்தரதமோநிவர்தநாத், காலாத்மதயா ஸகலகர்மபலபாகஹேதுத்வேந பர்ஜநாத், வ்ருஷ்டிப்ரதாநேந ஸர்வப்ராணிநாம் பரணாத் பர்க: | தேவஸ்ய = த்யோதமாநஸ்ய | தீமஹி = த்யாயாம: | தேவஸ்ய ஸவிதுர்வரேண்யம் பர்க: தத் த்யாயாமி | தச்சப்தோ ப்ரஹ்மவாசகத்வேந ப்ரஸித்த: | 'ஓம் தத்ஸதிதி நிர்தேஶோ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவித: ஸ்ம்ருத:' இதி பகவத்கீதாஸு ஸ்மரணாத் | ஆதித்யமண்டலாந்தர்வர்திநம் புருஷம் சிந்தயாம: | 'ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷ:' 'ஸ ய ஏஷ ஏதஸ்மிந் மண்டலேऽந்த: புருஷ:' இத்யாதிஶ்ருதே: | ய: ஸவிதா ந: = அஸ்மாகம், திய: = ஹாநோபாதாநாதிவிஷயாணி ஜ்ஞாநாநி,

மிருப்பதால், யச்சப்தம் சேர்க்கப்படவேண்டும். ஸவிது: = ஜகத்துக்களை உண்டுபண்ணுகிறவனுடைய அவ்விதம் ச்ருதிகளிருப்பதால். வரேண்யம் = எல்லோருக்கும் உபாஸிக்கத் தகுந்ததான. பர்க: = ப்ரகாசத்தைக் கொடுப்பதால் உலகத்தின் வெளியிலும் உள்ளும் உள்ள இருளைப் போக்குவதாலோ, கால ஸ்வரூபியாய் இருப்பதால் எல்லோருடைய கர்ம பலன்களின் பாகத்திற்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் பர்ஜனம் செய்வதாலோ, மழையைக் கொடுப்பதால் ப்ராணிகளைப் பரிப்பதாலோ 'பர்க:' எனப்படும் தேஜஸ்ஸை. தேவஸ்ய = ப்ரகாசிப்பவனின். தீமஹி = சிந்திக்கின்றோம். தேவனான ஸவிதாவின் உபாஸ்யமான எந்தப் பர்க்கஸ்ஸோ அதை த்யானிக்கின்றேன். 'தத்' என்ற சப்தம் ப்ரம்ஹவாசகம் என ப்ரஸித்தமாகியது, அவ்விதம் பகவத் கீதையில் இருப்பதால். ஸூர்யமண்டலத்தின் உள்ளிலுள்ள புருஷனைச் சிந்திக்கின்றோம். அவ்விதம் ச்ருதிகள் இருப்பதால். ய: = எந்த ஸவிதா, ந: = நம்முடைய, திய: = ஹாநோபாதான (விடுவதும், க்ரஹிப்பதும்) விஷயங்களான

𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍 = 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌃 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌯𑌾𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿—

'𑌕𑍁𑌶𑌬𑍃𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍁𑌶𑌪𑌾𑌣𑌿𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 । 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌗𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌽𑌪𑌿—

'𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌂𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌧𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌯𑌤𑍀𑌹 𑌨𑌸𑍍𑌸𑍁𑌭𑌾𑌜𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌜𑌨𑍀𑌯𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌯𑍋 𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌨𑍋 𑌧𑌿𑌯𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌧𑍀𑌮𑌹𑌿 𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌰𑍂𑌪𑌃 ॥ 𑌦𑍍𑌯𑍁𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌯𑍋𑌤𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌦𑍇𑌵

ஜ்ஞானங்களை, ப்ரசோதயாத=ஏவுகின்றானோ, அந்த ஸவிதாவின், அந்தப் பர்க்கஸ்ஸைச் சிந்திக்கின்றோம்.

மார்க்கண்டேயரும் :— குசாஸனத்தில் உட்கார்ந்தவனாய், குசங்களைக் கையிலுடையவனாய், இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவனாய், ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ளவனும், மஹாப்ரகாசமுள்ளவனுமாகிய புருஷனை த்யானிக்கவேண்டும்.

நிருக்த பாஷ்யத்திலும் :— எந்த ப்ரம்ஹம், நித்யமாய் ஹ்ருதயத்தில் உள்ளதாய் என்னை ஏவுகின்றதாய் உள்ளதோ, எங்களுடைய நற்புத்திகளையும் ஏவுகின்றதோ, பர்க்கஸ் என்று பெயருடையதாய் ஸேவிக்கத் தகுந்ததாய் நித்யமாய் ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பதாய் உள்ள அந்த ப்ரம்ஹத்தை த்யானிக்கின்றேன். தேவனான ஸவிதாவின் நடுவில், எந்தப் பர்க்கஸ், நமது புத்திவ்ருத்திகளை தான் ஏவுகின்றதோ, அந்த உபாஸ்யமான பர்க்கஸ்ஸை த்யானிக்கின்றோம் என்று அன்வயத்தின் க்ரமமாம். த்யுஸ்தானத்திலிருப்பதாலோ, த்யோதனத்தாலோ, தேவன் என்பவன் ஸூர்யன் எனப்படுகிறான். ஜகத்துத்பத்திக்கு ஹேதுவானதால் அவனே ஸவிதா எனப்படுகிறான். அவனைச் சேர்ந்துள்ள எந்தப் பர்க்கஸ் உண்டோ, பாபங்களை வறுப்பதால் பர்க்கஸ் எனப்படுகிறது. எது நமக்குக் கார்ய விஷயத்தில் புத்தி வ்ருத்திகளை ஏவுகின்றதோ, அந்த வரணீயமான=

உதாஹ்ருத: । ஜகத்ப்ரஸவஹேதுத்வாத் ஸ ஏவ ஸவிதா ஸ்ம்ருத: ॥ தத்ஸம்பந்தி ச யத்பர்க்க: பாபாநாம் பர்ஜகத்வத: । அஸ்மாகம் தியஸ்ஸுவிஷயே பக்தீ: ப்ரேரயதீஶ்வர: ॥ தத்ப்ரஹ்ம ப்ரார்த்தநீயம் ஸ்யாத் வரணீயமுபாஸ்மஹே ॥ 'த்யேயஸ்ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்தீ நாராயணஸ்ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட: । கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீடீ ஹாரீ ஹிரண்மயவபுர்த்ருதஶங்கசக்ர:' இதி ॥

இதி காயத்ர்யர்த்த: ॥

அத காயத்ரீஶிரஸோऽர்த்த: ॥

ஓமித்யஸ்யார்த்த: । ஆப்நோதீத்யாப: । அகண்டஸத்தாஸ்வரூபேண ஸர்வவ்யாபகஸ்ஸ ஏவ । ஜ்யோதி: = ஸ்வயம்ப்ரகாஶசைதந்யஜ்யோதி: । ரஸ: = ஸ ஏவ ஆநந்தஸ்வபாவ: । ததேவ அம்ருதம் = அமரணதர்மகம் । ததேவ ப்ரஹ்ம = தேஶாத்யநவச்சிந்நம் । ஸர்வம் ஸூதஸ்யார்த்தஸ்ய வ்யாஹ்ருதி

ப்ரார்த்தனீயமான ப்ரம்ஹத்தை உபாஸிக்கின்றோம். ஸூர்ய மண்டலத்தின் நடுவிலிருப்பவனும், தாமரை ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், தோள்வளை, மகரகுண்டலம், கிரீடம், ஹாரம் இவைகளை அணிந்தவனும், ஸ்வர்ண மயமான சரீரமுடையவனும், சங்க சக்ரங்களைத் தரித்தவனும் ஆகிய நாராயணன் எப்பொழுதும் த்யானிக்கத்தகுந்தவன்.

காயத்ரியின் அர்த்தம் முற்றிற்று.

காயத்ரீ சிரஸ்ஸின் அர்த்தம்.

இனி காயத்ரீ சிரஸ்ஸின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஓம் என்பதற்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆப:= அகண்ட ஸத்தாஸ்வரூபத்தால் ஸர்வ வ்யாபகனானவன் பரமாத்மாவே. ஜ்யோதி:=ஸ்வயம்ப்ரகாசமான சைதன்ய ஜ்யோதிஸ்ஸும் அவனே. ரஸ:=ஆனந்தஸ்வபாவன் அவனே, அதுவே அம்ருதம்=மரணதர்மமற்றது. அதுவே ப்ரம்ஹ=தேசகாலா

த்ரயாணாம் வ்யாஹ்ருதீநாமர்த்தைக்யமாஹ பூ⁴ரித்யாதி³நா । பூ⁴: = ஸத்தாஸ்வபா⁴வ: । ஸ்ருஷ்டிகாலே ஸர்வம(ஸ்)மிந் ப⁴வதீதி । ஸ்தி²திகாலே ஸர்வமஸ்மிந் ப⁴வதீதி பு⁴வ: = ஸர்வோபாதா³நம் ஸர்வஸ்தி²திகாரணம் சேதி யாவத் । ஸுவ: = ஸர்வஸம்ஹர்த்ரு । அயம் ஶிரஸோऽர்த²: ப்ரணவார்த² ஏவ । ப்ரணவஸஹிதஸப்தவ்யாஹ்ருதிபி⁴: ப்ரணவஸஹிதகா³யத்ர்யா ப்ரணவஸஹிதஶிரஸா ச ப்ரதிபாதி³த அக²ண்டை³கரஸம் ப்³ரஹ்ம ப்ரத்யகா³த்மத்வேநாங்கீ³கரோதீதி ஓமிதி ॥

அத² ஆயாத்வித்யநுவாகார்த²:—

'ஆயாது = ஆக³ச்ச²து । வரம் ஸங்கல்பிதம் அபே⁴க்ஷிதம் த³தா³தீதி வரதா³ । தே³வீ = த்³யோதநஸ்வபா⁴வா । நக்ஷரதி, ஸர்வத்ர வ்யாப்நோதீதி வா அக்ஷரம் । ப்³ரஹ்ம = அபரிச்சி²ந்நம் । ஸம்மிதம் ஸம்யக் மிதம் ஜ்ஞாதம் । ஸா ச ஏவம்விதா⁴ । ஆயாது ஸா ஆயாது । யதே³வம்ஸம்மிதம், ததா³யாத்வித்யர்த²: । கா³யத்ரீம் =

திகளால் பிரிக்கப்படாதது. இவ்விதமுள்ள வஸ்துவுக்கு, மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளின் அர்த்தத்துடன் ஐக்யம் சொல்லப்படுகிறது, 'பூ:' என்பது முதலியதால். பூ: = ஸத்தாஸ்வபாவமாயுள்ளது. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஸகலமும் இவனிடத்திலுண்டாகிறது. ஸ்திதி காலத்தில் ஸகலமும இவனிடத்தில் இருக்கின்றது, என்பதால் புவ:. ஸர்வோபாதானமாயும், ஸர்வஸ்திதிகாரணமாயுமுள்ளது. ஸுவ: = ஸர்வத்தையும் ஸம்ஹரிப்பது. இந்தக காயத்ரீசிரஸ்ஸின் அர்த்தம் ப்ரணவார்த்தமே. ப்ரணவத்துடன்கூடிய ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளாலும், ப்ரணவத்துடன்கூடிய காயத்ரியாலும், ப்ரணவத்துடன்கூடிய சிரஸ்ஸாலும் சொல்லப்பட்ட, அகண்டைகரஸமான ப்ரம்ஹத்தை, ப்ரத்யகாத்மா என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறான் ஓம் என்பதால்.

இனி 'ஆயாது' என்ற அனுவாகத்தின் அர்த்தம்.

ஆயாது = வரவேண்டும். வரதா = இஷ்டமான வரனைக் கொடுக்கும், தேவீ = ப்ரகாசஸ்வபாவமாகியவள். அக்ஷரம் = நாசமற்றதும், அல்லது எல்லாவற்றையும் வ்யாபிக்கின்றதும், ப்ரம்ஹ = பரிச்சேதமற்றதும், ஸம்மிதம் = நல்ல அறிவும், எது இவ்விதமாயுள்ளதோ, அது வரவேண்டும் என்பது பொருள்.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌯𑍋𑌨𑍇𑌃 𑌇𑌤𑍀𑌯𑌮𑍍 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌤𑌾 = 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌣𑌿𑌗𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌮𑌾𑌤𑌾, 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌇𑌦𑌂 = 𑌅𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌤𑌯𑌾𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌃 = 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌜𑍁𑌷𑌸𑍍𑌵 = 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌯 । 𑌸𑍇𑌵𑌯 ॥

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌤𑍂𑌯𑌤𑍇 — ‘𑌓𑌜𑍋𑌽𑌸𑍀’𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 । 𑌓𑌜𑌃 = 𑌤𑍇𑌜𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌸𑌹𑌃 = 𑌪𑌰𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌳𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑌲𑌂 = 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 । 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌜𑌃 = 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌧𑌾𑌮 = 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌸𑌿 । 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌰𑌾𑌶𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌕𑌿𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 = 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌜𑌾𑌤𑌂 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 = 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌜𑍀𑌵𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌮𑌾𑌯𑍁𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 = 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 । 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 = 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌃 । 𑌅𑌭𑌿𑌭𑍂𑌃 = 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌹𑌰𑍍𑌤𑍃

காயத்ரீம = காயத்ரீ. சந்தஸாம = வேதங்களுக்கும், உஷ்ணிக் முதலியதுக்கும், மாதா = தாயாகிய காயத்ரியாகிய நீ, இதம் = அபரோக்ஷமான முன் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ஹத்தை, ந: = எங்களுக்கு, எங்களை, ஜுஷஸ்வ = ஸேவிக்கச்செய்வாயாக.

காயத்ரீ ஸ்வரூபமான பரப்ரம்ஹம் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது, ‘ஓஜோஸி’ என்பது முதலியதால். ஓஜ: = தேஜஸ்ஸாக, அஸி = இருக்கிறாய். ஸஹ: = பிறரை வெல்லும் சக்தியாக, அஸி = இருக்கிறாய். மஹாப்ரளயம் முதலியதில் எல்லா வற்றையும் வெல்லும் ஸாமர்த்யம் இருப்பதால். பலம் = ப்ராணன்களாய், அஸி = இருக்கின்றாய். ப்ராஜ: = காந்தியாக, அஸி = இருக்கின்றாய். தேவாநாம் = வஸு முதலியவர்க்கு, தாம = ஸ்தானமாய், அஸி = இருக்கின்றாய். நாமமென்கிற ஸகல சப்த ராசியும் நீயே. அதிகம் சொல்வதேன். விச்வம் அஸி = காணப்படும் ப்ரபஞ்சமெலாம் ஆகவும், அஸி = இருக்கின்றாய். விச்வாயு: = உலகம் ஜீவிப்பதற்கு ஹேதுவான ஆயுளாக இருக்கிறாய். ஸர்வமஸி = மற்றும் உள்ள ஸ்ருஷ்டிகார்யமாயுமுள்ளாய். ஸர்வாயு: = அதற்கும் ஆயுளாக உள்ளாய். அபிபூ: = ஸகலமான ஸ்ருஷ்ட பதார்த்தங்களை ஸம்ஹரிப்பவளாய் ஆகிறாய். ஓம் =

𑌮𑌭𑌿𑌮𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌤𑌃 । 𑍐 = 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑌿 । 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑍐 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌵𑌾𑌹𑌯𑌾𑌮𑌿 = 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌵𑌾𑌹𑌯𑌾𑌮𑌿, 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌭𑌾𑌵𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌋𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑌤𑍍𑌨𑍇—

'𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌚𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌮𑍁𑌖𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌦𑌾 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰 𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀 𑌶𑌿𑌰𑌶𑍍𑌶𑌿𑌖𑌾 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌉𑌪𑌨𑌯𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌗 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌸𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾 ॥ 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌰𑌣𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌕𑍁𑌕𑍍𑌷𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 । 𑌏𑌵𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌰𑍍𑌷𑌯𑌃—

'𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑍋 𑌗𑍌𑌤𑌮𑌃 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸 𑌏𑌵 𑌚 । 𑌭𑍃𑌗𑍁𑌶𑍍𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯𑌕𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌗𑌰𑍍𑌗 𑌏𑌵 𑌚 ॥ 𑌶𑌾𑌤𑌪 𑌸𑌨𑌤𑍍𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰 𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑌪𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 । 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌗𑌵𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯-

---

ப்ரணவத்தின் அர்த்தமாக இருக்கின்றாய் அல்லது, ஓம் காயத்ரீமாவாஹயாமி= காயத்ரீ ஸ்வரூபமான பரப்ரம்ஹத்தை ஆவாஹனம் செய்கிறேன், அதுவே நான் என்று எனது ஆத்மத் தன்மையுடன் சேர்க்கிறேன்.

இனி, ருஷ்யாதி ந்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்தில்:— காயத்ரீக்கு, காயத்ரீ சந்தஸ். ஸவிதா தேவதை. அக்னி முகம. மூன்று பாதங்களுடையவள். விச்வாமித்ரர் ருஷி. மூன்று வேதமும் சிரஸ். ருத்ரன் சிகை. விஷ்ணு ஹ்ருதயம். உபநயனத்தில் விநியோகம். ஸாங்க்யாயனம் கோத்ரம். மூன்று உலகமும் பாதம். பூமி வயிறு. இவ்விதம் பன்னிரண்டு விசேஷணமுடையவளாய் த்யானித்து காயத்ரியை ஜபிக்கவும்.

இனி, அக்ஷர ருஷிகள் சொல்லப்படுகின்றனர்.

விச்வாமித்ரர், பரத்வாஜர், கௌதமர், குத்ஸர், ப்ருகு, சாண்டில்யகர், லோஹிதர், கர்கர், சாதாதபர், ஸனத்குமாரர், ஸத்யதபஸ், பார்கவர், பராசரர், புண்டரீகர், க்ரது, தக்ஷர்,

𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌮𑌦𑌗𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌕𑌃 । 𑌵𑌿𑌮𑌲𑌶𑍍𑌚𑌾𑌙𑍍𑌗𑌿𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌿𑌃 𑌕𑌣𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 ॥ 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌯𑍋𑌨𑍀 𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶 𑌋𑌷𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥

𑌅𑌥 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌸𑌿—

'𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍁𑌷𑍍𑌣𑌿𑌗𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌬𑍍𑌬𑍃𑌹𑌤𑍀 𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌬𑍍 𑌜𑌗𑌤𑍀 𑌚𑍈𑌵 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 ॥ 𑌜𑌗𑌤𑍀 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 । 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍 𑌜𑌗𑌤𑍀𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌭𑍌 𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌭𑍌 𑌚𑍈𑌵 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌟𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌭𑍌 𑌤𑌥𑌾 । 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌬𑍍 𑌜𑌗𑌤𑍀 𑌚𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌦𑌾𑌂𑌸𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌶𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃—

'𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍋𑌮 𑌈𑌶𑌾𑌨 𑌏𑌵 𑌚 । 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌭𑌗𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌅𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌪𑍂𑌷𑌾 𑌚 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑍀 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌮𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 ॥ 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌰𑍁𑌣𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾𑌃 । 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌤𑌃

காச்யபர், ஜமதக்னி, வத்ஸகர், விமலர், அங்கிரஸ், அத்ரி, கண்வர், கும்பயோனி என்று இருபத்துநான்கு ருஷிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

இனி, சந்தஸ்ஸுகள் சொல்லப்படுகின்றன. காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ருஷ்டுப், ஜகதீ, அனுஷ்டுக், பங்க்தி, ஜகதீ, விஷ்டாரபங்க்தி, அனுஷ்டுப், பங்க்தி, அக்ஷரபங்க்தி, அனுஷ்டுப், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ, அனுஷ்டுப், அனுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ, தேவீகாயத்ரம் என்று 24 சந்தஸ்ஸுகள் அக்ஷரக்ரமமாய்.

இனி, அக்ஷரதேவதைகள் சொல்லப்படுகின்றனர். அக்னி, ப்ராஜாபதி, ஸோமன், ஈசானன், ஆதித்யன், குரு, இந்த்ரன், பகன், அர்யமா, ஸவிதா, த்வஷ்டா, பூஷா, இந்த்ராக்னீ, வாயு, வாமதேவன், மித்ரன், வருணன் இவர்கள் க்ரமமாய் தேவதைகள், பிறகு விச்வேதேவர், விஷ்ணு, வஸுக்கள், மருத்துக்கள்,

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌂 𑌤𑌥𑌾 ॥ 𑌮𑌾𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑍌𑌬𑍇𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌮𑍇𑌵 𑌚 । 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍃𑌷𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃—

'𑌅𑌥 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌶𑌃 । 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌚𑍋𑌦𑌕𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌾𑌕𑌾𑌶𑌮𑍇𑌵 𑌚 ॥ 𑌗𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌰𑌸𑌶𑍍𑌚 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋𑌽𑌥 𑌵𑌾𑌗𑌿𑌤𑌿 । 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌪𑌾𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌗𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍀 ॥ 𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌶𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌶𑌕𑍍𑌤𑌯𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌹𑍍𑌲𑌾𑌦𑌿𑌨𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌿𑌲𑌾𑌸𑌿𑌨𑍀 । 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍀 𑌚 𑌜𑌯𑌾 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾 𑌸𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍀 ॥ 𑌵𑌿𑌰𑍂

குபேரன், அச்விகள், ப்ரம்ஹா என்ற இவர்களும் ஆக காயத்ரீக்கு 24 தேவதைகளாம்.

சந்த்ரிகையில்:— எல்லா அக்ஷரங்களுக்கும் ப்ரஜாபதி ருஷி, காயத்ரம் சந்தஸ், ப்ரம்ஹா தேவதை.

விச்வாமித்ரர்:— இனி அக்ஷரங்களுக்குத் தத்வங்களைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறேன். பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், கந்தம், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்சம், சப்தம், வாக், கைகள், உபஸ்தம், குதம், கால், காது, தோல், கண்கள், நாக்கு, மூக்கு, மனஸ், அஹங்காரம், மஹத்தத்வம், ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் என்ற 24-ம் வர்ணதத்வங்களாம்.

இனி, அக்ஷரசக்திகள் சொல்லப்படுகின்றன. ப்ரஹ்லாதினீ, ப்ரபா, நித்யா, விச்வா, பத்ரா, விலாஸினீ, ஈச்வரீ, ஜயா, சாந்தா, காந்தி, துர்க்கா, ஸரஸ்வதீ, விரூபா, விசதா, ஈசா,

𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑌦𑌾 𑌵𑍇𑌶𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑍀 𑌵𑌿𑌮𑌲𑌾 𑌤𑌥𑌾 । 𑌤𑌮𑍋𑌪𑌹𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌿 𑌜𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾 ॥ 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌾𑌲𑌯𑌾 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌶𑍋𑌭𑌾 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇𑌤𑌿 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌥𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 ॥ 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃—

'𑌆𑌦𑌾𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌂𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌮𑌾𑌦𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌸𑍁 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥ 𑌸𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌗𑍁𑌲𑍍𑌫𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌜𑌙𑍍𑌘𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 । 𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌧𑌿 𑌤𑍁𑌃𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚𑍋𑌰𑍁𑌦𑍇𑌶𑌤𑌃 ॥ 𑌰𑍇𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌦𑍍𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑍇 𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑍃𑌷𑌣𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑌟𑌿𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑌂𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌭𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍇 ॥ 𑌰𑍍𑌗𑍋𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌜𑌠𑌰𑍇 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍇𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 । 𑌵𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠𑌿 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌕𑍇 𑌤𑍁 ॥ 𑌧𑍀𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌂

வ்யாபினீ, விமலா, தமோபஹாரிணீ, ஸூக்ஷ்மா, விச்வயோனி, ஜயாவஹா, பத்மாலயா, பத்மசோபா, பத்மரூபா என்ற 24 சக்திகளாம்.

இனி, அக்ஷரந்யாஸம் சொல்லப்படுகிறது.

விச்வாமித்ரர் :– ஆதியில், அஸ்த்ரத்தால் சோதனம்செய்து, பிறகு கரந்யாஸம் செய்யவும். வலது கையின் தர்ஜனீ விரல் முதலாகப் பர்வங்களில் (கணுக்களில்) ந்யஸிக்கவும். க்ரமமாய் இடது கையின் சிறுவிரல் முடிய 24 அக்ஷரங்களையும், 24 பர்வங்களில் ந்யஸிககவும். பிறகு, தத் என்பதை இரண்டு கால்களின் பெருவிரல்களிலும், ஸ காரத்தை மணிககட்டுகளிலும், வி என்பதை ஜங்கைகளிலும், து: என்பதை முழங்கால்களிலும், வ என்பதைத் தொடைகளிலும், ரே என்பதை குஹ்யத்திலும், ணி என்பதை வ்ருஷணத்திலும், யம் என்பதை இடுப்பிலும், ப என்பதை நாபியிலும், ர்கோ என்பதை வயிற்றிலும், தே என்பதை ஸ்தனங்களிலும், வ என்பதை பார்பிலும், ஸ்ய என்பதைக் கண்டத்திலும், தீ என்பதை முகத்திலும், ம என்பதைத் தாலுவிலும், ஹி என்பதை மூக்கின் நுனியிலும், தி என்பதை இரு கண்களிலும், யோ என்பதைப் புருவங்களின் நடுவிலும், இரண்டாவது

தாலுமூர்தத: । ஹிகாரம் நாஸிகாக்ரே து தி⁴காரம் நயநத்³வயே ॥ ஶ்ரோத்ரயோ: பா³ஹ்வோஶ்ச து யோகாரம் முகே² து த்³விதீயகம் । பூர்வாநநே து ந:காரம் ப்ரகாரம் த³க்ஷிணாநநே ॥ உத்தராஸ்யே து சோகாரம் த³காரம் பஶ்சிமாநநே । விந்யஸேந்மூர்த்⁴நி யாத்காரம் ஸர்வவ்யாபிநமீஶ்வரம் ॥ ஓங்கார பூர்வமுச்சார்ய நமோந்தம் சாக்ஷரம் ந்யஸேதி³தி ॥

அத² வர்ணத்⁴யாநம் ॥ ப்³ரஹ்மா—

க்ருத்வா சைவாக்ஷரந்யாஸம் ஸர்வபாபவிநாஶநம் । பஶ்சாத் ஸர்வஸ்வரூபாணாம் வர்ணரூபமுபாஸ்மஹே ॥ தத்காரம் சம்பகாபீதம் ப்³ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மகம் । ஶாந்தம் பத்³மாஸநாரூட⁴ம் த்⁴யாத்வா த³ஹதி பாதகம் ॥ ஸகாரம் சிந்தயேத்³வித்³வாந் அதஸீபுஷ்பஸந்நிப⁴ம் । பத்³மாஸநஸ்தி²தம் ஸௌம்யம் உபபாதகநாஶநம் ॥ விகாரம் பிங்க³லம் நித்யம் கமலாஸநஸம்ஸ்தி²தம் । த்⁴யாயேச்சா²ந்தம் த்³விஜஶ்ரேஷ்டோ² மஹாபாதகநாஶநம் ॥ துங்காரம் சிந்தயேத் ப்ராஜ்ஞ இந்த்³ரநீலஸம

யோ என்பதை நெற்றியிலும், ந: என்பதை முகத்தின் முன் பாகத்திலும், ப்ர என்பதை வலதுபாகத்திலும், சோ என்பதை இடது பாகத்திலும், த என்பதை மேற்குப் பாகத்திலும், யாத் என்பதைத் தலையிலும் ந்யஸிக்கவும். ஸர்வவ்யாபியான ஈச்வரனை ஓங்காரத்தை ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கும் முதலில் உச்சரித்து, நம: என்பதைக் கடைசியில் சேர்த்து ந்யஸிக்கவேண்டும்.

இனி, வர்ணங்களின் த்யானம் சொல்லப்படுகிறது.

ப்ரம்ஹா :— ஸகல பாபங்களையுமகற்றும் அக்ஷர ந்யாஸத்தைச் செய்து, பிறகு வர்ணங்களின் ரூபத்துடன் கூடிய த்யானத்தைச் செய்யவேண்டும். தத் என்பதைச் சம்பக வர்ணமாயும், ப்ரம்ஹ விஷ்ணு சிவஸ்வரூபமாயும், சாந்தமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும் த்யானித்தால் பாபத்தை எரிக்கின்றான். ஸ என்பதைக் கறுப்பு நிறமாயும், ஆத்திப்புஷ்ப வர்ணமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும், ஸௌம்யமாயும், உபபாதகத்தை அகற்றுவதாயும் த்யானிக்கவும். வி என்பதைப் பிங்கள வர்ணமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும், சாந்தமாயும் மஹா பாதகங்களைப் போக்குவதாயும் ப்ராம்ஹணன் த்யானிக்க

𑌪𑍍𑌰𑌭𑌮𑍍 । 𑌨𑌿𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌤𑍁 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌰𑍋𑌗𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍 ॥ 𑌵𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 । 𑌭𑍍𑌰𑍂𑌣𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌰𑍇𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌮𑌲𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌫𑌟𑌿𑌕𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌮𑍍 । 𑌅𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌭𑌕𑍍𑌷𑌜𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑍍𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌮𑌪𑍍𑌰𑌭𑌮𑍍 । 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌤𑌲𑍍𑌪𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌯𑌂𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌾𑌰𑌕𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑍇𑌖𑌰𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑌦𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌭𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌨𑍀𑌲𑌮𑍇𑌘𑌸𑌮𑌪𑍍𑌰𑌭𑌮𑍍 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌨𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ॥ 𑌰𑍍𑌗𑍋𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑌮𑌲𑌾𑌸𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌗𑍋𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌨𑌾𑌶𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌦𑍇𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌰𑌕𑌤𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌕𑌮𑌲𑌾𑌸𑌨𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑍍𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌹𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍 ॥ 𑌵𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣-

---

வும். து: என்பதை இந்த்ரநீலம் போன்றதாய் த்யானிப்பவன் க்ரஹங்களாலும் ரோகங்களாலும் உண்டாகும் ஸகல துக்கத்தையும் போக்குவான். வ என்பதை அக்னிபோலுள்ளதாய் த்யானிக்கவேண்டும் கர்ப்பஹத்யா பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும். ரே என்பதைச் சுத்த ஸ்படிகம்போன்றதும் நிர்மலமாயும் த்யானிக்கவும். அபக்ஷ்ய பக்ஷணத்தாலுண்டாகிய பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கின்றது. ணி என்பதை மின்னல் போல் உள்ளதாய் த்யானிக்கவும். ஆசார்யனின் மனைவியைச் சேர்வதாலுண்டாகும் பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும். யம் என்பதை நக்ஷத்ரம்போன்ற வர்ணமுடையதும் சந்த்ரனைத் தரித்ததாயும், யோகிகளுக்கு வரனையளிப்பதாயும் த்யானிக்கவும். ப்ரம்ஹஹத்யையும் நசிக்கும் ப என்பதை நீலமேகம்போல் க்ருஷ்ண வர்ணமுள்ளதாய் த்யானித்தால் புருஷனைக் கொன்ற பாபத்தைப் போக்குகிறான். ர்கோ என்பதைச் சிவந்த நிறமுள்ளதும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதும், பசுஹத்யா பாபத்தைப் போக்குவதாயும் சிந்திக்கவும். தே என்பதை மரகத வர்ணமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும், ஸ்த்ரீஹத்யா பாபத்தை அகற்றுவதாயும் த்யானிக்கவும். வ என்பதை வெண்ணிறமாயும், ஜாதி புஷ்பத்திற்குச் சமமாயும் த்யா

𑌤𑍁 𑌜𑌾𑌤𑍀𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌸𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌸𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍀𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑌿𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌮𑍍 । 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌧𑍀𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌸𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 । 𑌪𑌿𑌤𑍃𑌮𑌾𑌤𑍃𑌵𑌧𑌾𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ 𑌮𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌰𑌾𑌗𑌾𑌭𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌦𑍍𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌤𑍇𑌜𑌸𑌮𑍍 । 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌹𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 । 𑌅𑌶𑍇𑌷𑌪𑌾𑌪𑌦𑌹𑌨𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 ॥ 𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌰𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌰𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 𑌯𑍋𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑍁 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌗𑍋𑌪𑌕𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍋𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌭𑌃 । 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌹𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌨𑌃𑌕𑌾𑌰𑌞𑍍𑌚

ணித்தால், குருவை வதைத்த பாபத்தைப் போக்குகிறான். ஸ்ய என்பதை மஞ்சள் நிறமுள்ளதும் ஸ்வர்ணத்திற்கு ஸமமாயும் சிந்திக்கவும். மனதால்செய்த பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும். 𑌧𑍀 என்பதைச் சந்த்ரன் குருக்கத்திப்பூ இவை போன்றதாய்ச்சிந்திக்கவும். பிதா மாதா இவர்களை வதைத்த பாபத்தினின்றும் விடுபடுவான், இதில் ஸந்தேஹமில்லை ம என்பதைப் பத்மராகம்போல் ஒளிவீசுவதாய் த்யானிக்கவும். முன் ஜன்மத்தில் சேர்ந்த பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும் ஹி என்பதைச் சங்கம் போன்றதும், பூர்ணசந்த்ரன்போன்ற காந்தியுடையதும், ஸகல பாபங்களையும் எரிப்பதாயும் சிந்திக்கவும். 𑌧𑌿 என்பதை வெண்ணிறமாயும், பத்மாஸனத்திலிருப்பதாயும் த்யானிக்கவும். ப்ராணிகளை வதைப்பதாலுண்டாகும் பாபம் அப்பொழுதே நசிக்கும். யோ என்பதைச் சிவப்பு நிறமாயும், இந்த்ரகோபத்திற்குச் சமமாயும் த்யானித்தால் ப்ரதிக்ரஹத்தாலுண்டாகிய பாபத்தை அப்பொழுதே எரிக்கிறான். இரண்டாவது யோ என்பதை ஸ்வர்ணத்திற்குச் சமமாக த்யானிக்கவும். ஸகல பாபங்களையும் எரிப்பான், வேறு பாபங்களால் பற்றப்படமாட்டான். ந: என்பதை ஸூர்யோதயத்திற்குச் சமமாயும் பூர்வமுகமாயும்

𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌧𑌾𑌤𑍃𑌦𑍈𑌵𑌾𑌧𑌿𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍈𑌵𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌨𑍀𑌲𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑌦𑌲𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍 । 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌸𑍌𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍋𑌰𑍋𑌚𑌨𑌾𑌪𑍀𑌤𑌂 𑌚𑍋𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍 । 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌕𑍁𑌨𑍍𑌦𑍇𑌨𑍍𑌦𑍁𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌦𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌮𑌾𑌨𑌨𑌮𑍍 । 𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍈𑌵𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌶𑌿𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌫𑌲𑌦𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 ॥ 𑌏𑌵𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌜𑌪𑌂 𑌹𑍋𑌮𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃 । 𑌨𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌤𑌕𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌤𑌕𑌂 𑌚 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌭𑍂𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥ 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 । 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍂𑌤𑌕𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌤𑌕𑌂 𑌚 𑌸𑌦𑍈𑌵 𑌹𑌿 ॥ 𑌨𑍈𑌵 𑌦𑌾𑌨𑌫𑌲𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍈𑌵 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌫𑌲𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌨 𑌚 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌫𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂

ஒருமுறை த்யானித்தாலும் தேவபதத்தை அடைவான். ப்ர என்பதை நீலோத்பல தளம்போன்ற நிறமுள்ளதும், தெற்கு முகமாகவும், ஒருமுறை த்யானித்தால் பரம்ஹ லோகத்தை அடைவான். சோ என்பதை கோரோசனைபோன்ற மஞ்சள் நிறமுள்ளதும், வடக்கு முகமாகவும் ஒருமுறை த்யானித்தால் விஷ்ணுலோகத்தை அடைகிறான். த என்பதைச் சங்கம், குந்தம், சந்த்ரன் இவைபோன்றதாயும் மேற்குமுகமாகவும் ஒருமுறை த்யானித்தால் சிவலோகத்தை அடைகிறான். யாத் என்பது நான்கு முகங்களுக்கும் ஹேதுவாகிய சிரஸ் எனப்பட்டது. ப்ரத்யக்ஷ பலத்தையளிப்பது. ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்று கொள்கை. இவ்விதம் த்யானித்து, புத்திமானாகிய எவன், ஜபம் ஹோமம் இவைகளைச் செய்கின்றானோ அவனுக்கு ஸூதகமும், ம்ருதகமும் இல்லை. இவன் ஸாக்ஷாத ப்ரம்ஹாவாகவும், பரமேச்வரனாகவும் ஆகிறான். எவன் இந்தக் காயத்ரியை விதிப்படி அறியவில்லையோ அவனுக்கு எப்பொழுதும் ஸூதகமும், ம்ருதகமும் உண்டென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவனுக்குத் தானபலமில்லை. யக்ஞபலமில்லை. தீர்த்தபலமுமில்லை.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ 𑌪𑌾𑌦𑌾𑌦𑌿 𑌕𑌟𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿 । 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌦𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾—

‘𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌮𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌮𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑌾 । 𑌦𑌶𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 (𑌰𑍍𑌥𑌃)𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍𑌸𑍁𑌧𑍀𑌃 ॥ 𑌶𑌿𑌰𑍋𑌭𑍍𑌰𑍂𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑌯𑌨𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍈 𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍 । 𑌹𑍃𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌦𑍇𑌶𑍇𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌨𑍁𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌮𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍—

‘𑌤𑌤𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 । 𑌧𑌿𑌯𑍋 𑌯𑍋𑌨 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌋𑌷𑌿𑌃 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍇’𑌤𑌿 ॥

𑌪𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃—

‘𑌏𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌦𑍈𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂𑌚 𑌕𑌰𑌶𑍋𑌧𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌾

ஸ்ரிதகமிருப்பதால். காமிகளான க்ருஹஸ்தர்கள் பாதம் முதல் வயிறுவரையிலும், தலை முதல் மார்பு வரையிலும ந்யாஸம் செய்யவேண்டும், என்பது ஸித்தாந்தம்.

பத ந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ப்ரம்ஹாவே:— வலது கையின் பெருவிரல் முதல், இடது கையின் சிறுவிரல் வரையில், காயத்ரியின் பத்துப் பதங்களையும் க்ரமமாய் ந்யஸிக்கவும். சிரஸ், புருவங்களின்நடு, கண், முகம், கண்டம, மார்பு, நாபி, குஹ்யம், முழங்கால், பாதம் இந்தப் பத்து ஸ்தானங்களிலும் ந்யஸிககவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில் :— ஒவ்வொரு பாதததிற்கும் ருஷிமுதலியது சொல்லப்பட்டுள்ளது. ‘தத்ஸவிது:’ என்பதற்கு விசவாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ப்ரம்ஹா தேவதை. ‘பர்கோ தேவஸ்ய’ என்பதற்கு விச்வாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், விஷ்ணு தேவதை, ‘தியோ யோந:’ என்பதற்கு விச்வாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ், ருத்ரன் தேவதை.

பாத ந்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்.

விச்வாமித்ரர்:— இந்த மூன்று பாதங்களாலும் கர சுத்தி

𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌅𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰𑌤𑌃 ॥ 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌕𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌭𑌰𑍍𑌗𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌧𑌿𑌯𑌃𑌪𑌦𑌮𑍍 । 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌮𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌦𑍇𑌶𑌤𑌃 । 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌕𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌷𑌡𑌙𑍍𑌗𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌵𑌰𑍇𑌣𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌪𑌦𑌂 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌧𑍀𑌮𑌹𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌮 𑌧𑌿𑌯𑍋𑌯𑍋𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿𑌪𑌦𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌙𑍍𑌗𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑍈𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌃 𑌕𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

யைச் செய்யவும். முதலில் இரண்டு அநாமிகா விரல்களி 'தத்' என்ற பாதத்தையும், சிறுவிரல்கள் இரண்டிலும் 'பர் என்ற பாதத்தையும், கைகளின் நடுவில் 'தியः' என்ற பா த்தையும், சிரஸ்ஸில் 1-ஆவது பாதத்தையும், நாபியில் 2-ஆ பாதத்தையும், பாதங்களில் 3-ஆவது பாதத்தையும், மூ பாதங்களையும் சேர்த்து ஸர்வாங்கத்திலும் ந்யஸிக்கவும்.

சந்த்ரிகையில்:— காயத்ரியால் வ்யாபக ந்யாஸம் செ கர ந்யாஸத்துடன் ஷடங்க ந்யாஸம் செய்யவும். அதில்,

வ்யாஸர்:— தத்ஸவிது: என்பதை ஹ்ருதயத்தி வரேணியம் என்பதைச் சிரஸ்ஸிலும், பர்கோ தேவஸ்ய பதைச் சிகையிலும், தீமஹி என்பதைக் கவசமாகவும், தி யோந: என்பதை நேத்ரங்களிலும், ப்ரசோதயாத் என் அஸ்த்ரத்திலும் விநியோகிக்கவும். எந்த மந்த்ரங்களால் ந்யாஸம் செய்யப்பட்டதோ அவைகளால் கரந்யாஸ செய்யப்படவேண்டும்.

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌸𑌾𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌃—

'𑌤𑌤𑍍𑌸𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 | 𑌵𑌰𑍇(𑌣𑌿𑌯)𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌰𑌸𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 | 𑌭𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌯𑍈 𑌵𑌷𑌟𑍍 | 𑌧𑍀𑌮𑌹𑌿 𑌰𑌾𑌂𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌵𑌚𑌾𑌯 𑌹𑍁𑌂 | 𑌧𑌿𑌯𑍋 𑌯𑍋 𑌨𑌸𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌯 𑌵𑍌𑌷𑌟𑍍 | 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍋𑌦𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌅𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯 𑌫𑌟𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ||

𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍—

'𑌓𑌂𑌭𑍂𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌓𑌂𑌭𑍁𑌵𑌶𑍍𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 | 𑌓𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌶𑍍𑌶𑌿𑌖𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌮𑍍 || 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌵𑌚𑍇 𑌧𑍀𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 | 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 || '𑌪𑌰𑍋𑌰𑌜𑌸𑌿 𑌸𑌾𑌵𑌦𑍋𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌶𑌿𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ||

𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌹 𑌭𑌰𑌦𑍍𑌵𑌾𑌜𑌃—

'𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑌿 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌷𑍁 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍𑌤𑌤𑌃 | 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍋𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌲𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌠

காயத்ரீஸாரத்திலோவெனில், விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'தத்ஸவிது' + அஸ்த்ராயபட்' என்று.

பிதாமஹர்:— ஓம்பூ: என்று ஹ்ருதயத்திலும், ஓம்புவ: என்று சிரஸ்ஸிலும், ஓம்ஸ்வ: என்று சிகையிலும் ந்யஸித்து, காயத்ரியின் 1-ஆவது பாதத்தைக் கவசத்திலும், 2-ஆவது பாதத்தை நேத்ரங்களிலும், 3-ஆவது பாதத்தால் அஸ்த்ரத்தையும், நான்காவது பாதத்தை எல்லா அங்கத்திலும் ந்யஸிக்கவும். 'பரோரஜஸிஸாவதோம்' என்னும் காயத்ரியின் நான்காவது பாதத்தை எங்கும் = சிரஸ் முதல் பாதம் வரையில் ந்யஸிக்கவும் என்பது பொருள்.

ந்யாஸப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

பரத்வாஜர்:— பிறகு பெருவிரல் முதல் சிறுவிரல் வரையில் விரல்களில் ந்யஸிக்கவும். கைகளின் ப்ரகோஷ்டங்களின் உள்புற

योः ॥ हृन्मूर्धशिखावर्मनेत्रास्त्राणि षट् । अङ्गान्येतानीत्युक्तानि पूर्वाणि षडेव हि ॥ अङ्गुलीभिश्चतसृभिः न्यासो हृदयशीर्षयोः । मुष्टेरङ्गुष्ठशिरसा शिखायां तस्य वर्मणः ॥ द्वाभ्यां कराभ्यां दृगलिकमध्ये मध्याङ्गुलीभिस्तिसृभिः । अङ्गुष्ठतर्जनीभ्यां सशब्दं दिक्ष्वस्त्रयोः ॥ षडङ्गन्यास इत्युक्तः [illegible] कारकः । एवं विन्यस्य गायत्रीमावाह्य यथाविधि ॥ ध्यात्वोपचारं सकलं कृत्वाऽथो जपमाचरेत्' इति ॥

एवं भरद्वाजेन षडङ्गन्यासमुक्त्वा अनन्तरं जपविधानात् नित्यजपे षडङ्गन्यासमात्रमावश्यकम् । अधिकफलापेक्षायां तु शक्तस्य अक्षरन्यासादयः कार्या इत्याहुः ॥

अत एव गृह्यपरिशिष्टे —

'एषोऽङ्गन्यासः एनं विधिमप्येके नेच्छन्ति स हि विधिरवैदिकः' इति ॥

த்திலும் வெளியிலும், கைகளின் உள்புறம் வெளிப்புறம் இவைகளிலும் ஆக ஆறு ஹ்ருதயம், சிரஸ், சிகை, கைகள், நேத்ரங்கள், அஸ்த்ரம் என்பது ஆறு அங்கங்கள். ஹ்ருதயம், தலை இவைகளில் நான்கு விரல்களாலும், முஷ்டியின் பெருவிரலின் தலையால் சிகையிலும், கவசத்தில் இரண்டு கைகளாலும், கண்களுக்கும் நெற்றிக்கும் நடுவில் நடுவிரல்கள் மூன்றினாலும், பெருவிரல் தர்ஜனீவிரல் இவைகளால் சப்தத்துடன் திக்குகளிலும் ந்யஸிப்பது ஷடங்க ந்யாஸமெனப்பட்டது. இதை இவ்விதம் ந்யஸித்து, விதிப்படி காயத்ரியை ஆவாஹனம் செய்து, த்யானித்து, ஸகலமான உபசாரத்தையும் செய்து, பிறகு ஜபத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

இவ்விதம் பரத்வாஜரால் ஷடங்க ந்யாஸத்தைச் சொல்லி, பிறகு ஜபம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், நித்ய ஜபத்தில் ஷடங்க ந்யாஸம் மட்டில் ஆவச்யகம். அதிக பலத்தில் அபேக்ஷை இருந்தால், சக்தியுள்ளவனுக்கு அக்ஷர ந்யாஸம் முதலியவை செய்யப்படலாம் என்கின்றனர். ஆகையாறுன்,

க்ருஹ்ய பரிசிஷ்டத்தில் :— இது அங்க ந்யாஸம். இந்த விதியையும் சிலர் விரும்பவில்லை, அந்த விதி அவைதிகம் என்பதால்.

𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌮𑍍—

'𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇 𑌚𑍈𑌵 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑍀𑌧𑌰𑌮𑍍 । 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌮𑌨𑌾𑌮𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍍 ॥ 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌕𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌧𑌵𑌮𑍍 । 𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌹𑍁𑌤𑌂 𑌜𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ॥ 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑌮𑍍 । 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌭𑍂𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌭𑍁𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌸𑍁𑌵𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇𑌤𑍍 । 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌕𑌵𑌚𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌫𑌲𑌮𑌾𑌹 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃—

'𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌮𑌾𑌤𑌰𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾 ॥ 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿 । 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌨𑍍 𑌦𑍋𑌷𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌰𑌤𑍍𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌸𑍁𑌨𑍍𑌧𑌰

சந்த்ரிகையில் :- பெருவிரலில் கோவிந்தனையும், தர்ஜனியில் மஹீதரனையும், நடுவிரலில் ஹ்ருஷீகேசனையும், அநாமிகையில் த்ரிவிக்ரமனையும், கனிஷ்டிகையில் விஷ்ணுவையும, கை நடுவில் மாதவனையும், ந்யஸிக்கவும். எந்தக் கர்மமும், ஹோமமும், ஜபமும், தானமும், யாகமும், ஸர்வமும் ஹஸ்த ந்யாஸப்ரபாவத்தால் அக்ஷயமாய் ஆகிறது. ஓம் என்று ஹ்ருதயத்தில், பூ: என்று முகத்திலும், புவ: என்று சிரஸ்ஸிலும், ஸ்வ: என்று ஸர்வாங்கத்திலும் ந்யஸிக்கவும் இது காயத்ரீ கவசம். பிறகு விதிப்படி காயத்ரியை ஆவ்ருத்தி செய்யவும்.

இவ்விதம் செய்பவனுக்குப் பலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாஸர் :— இவ்விதம் ந்யாஸம் செய்து, வேதமாதாவான காயத்ரியை எவன் ஜபிக்கின்றானோ அவன் ப்ரம்ஹ லோகத்தை அடைகிறான், வ்யாஸரின் வசனம் அவ்விதமுள்ளது எவன், அந்தக காயத்ரியின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்து விதிப்படி உபாஸிக்கின்றானோ, அவன் ரத்னங்களால் நிறைந்த பூமியை ப்ரதிக்ரஹித்தாலும் பாபங்களால் பற்றப்படான். அந்தக் காயத்ரீ தேவீ எவ்விதமாய் ஜபிக்கப்பட்டாலும், மிகவும் சுத்தியைச் செய்பவளாகின்றாள். ஸகல காமங்களையும் கொடுப்பவளாய்ச் சொல்லப்

ராஜ ॥ யதா கதஞ்சிஜ்ஜப்தா ஸா தேவீ பரமபாவநீ । ஸர்வ-காமப்ரதா ப்ரோக்தா கிம்புநர்விதிநா ந்ருப' இதி ॥

முத்ராவிதி: ॥

அத முத்ராவிதி: ॥ தத்ர ப்ரஹ்மா—

'அதோ முத்ரா: ப்ரதர்ஶ்யா ஸம்முகம் ஸம்புடம் ததா । ததோ விததவிஸ்தீர்ணே த்விமுகம் த்ரிமுகம் தத: ॥ சதுர்முகம் பஞ்சமுகம் ஷண்முகாதோமுகே தத: । வ்யாபகாஞ்ஜலிகாக்யம் ச ஶகடம் தத நந்தரம் ॥ யமபாஶம் ச க்ரதிதம் ததஸ்ஸம்முகோன்முகம் । விலம்போ முஷ்டிகோ மீந கூர்மக: வராஹக: ॥ ஸிம்ஹாக்ராந்தம் மஹாக்ராந்தம் ததோ முத்கரபல்லவௌ' இதி ॥

ஏதாஸாம் லக்ஷணமாஹ ஸ ஏவ—

'ஸம்முகம் ஸம்ஹதௌ ஹஸ்தாவுந்நதௌ நமிதாங்குலீ' ॥ நமிதா: = வக்ரா: குஞ்சிதா: யயோரங்குலய: யயோருந்நதலக்ஷணயோர்ஹஸ்தயோ: ஸம்ஹதி: ஸம்முகம் நாம முத்ரா ॥ 'ஸம

பட்டுள்ளாள். ஓ அரசனே! விதியுடன் ஜபிக்கப்பட்டால், கேட்கவேண்டுமோ.

முத்ராவிதி.

இனி முத்ராவிதி சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

ப்ரஹ்மா:— இனி முத்ரைகளைக் காண்பிக்கவேண்டும். ஸம்முகம், ஸம்புடம், விததம், விஸ்தீர்ணம், த்விமுகம், த்ரிமுகம், சதுர்முகம், பஞ்சமுகம், ஷண்முகம், அதோமுகம், வ்யாபகாஞ்ஜலிகம், சகடம், யமபாசம், க்ரதிதம், ஸம்முகோன்முகம், விலம்பம், முஷ்டிகம், மீனம், கூர்மம், வராஹம், ஸிம்ஹாக்ராந்தம், மஹாக்ராந்தம், முத்கரம், பல்லவம் என்ற முத்ரைகள்.

இவைகளுக்கு லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரம்ஹாவே:— வக்ரமான விரல்களையுடையதும் நிமிர்ந்ததுமான இரண்டு கைகளும் சேர்ந்தால் அது 'ஸம்முகம்' எனும் முத்ரையாம். தாமரையின் மொட்டுப் போன்று இருகைகளும் சேர்ந்தால் 'ஸம்புடம்' எனும் முத்ரையாம். விரிந்த விரல்களை

புடம் பத்₃மகோஶாகாரௌ கராவந்யோந்யஸம்ஹதௌ' ॥ பத்₃மமுகுலாகாரௌ கரௌ ஸம்புடம் நாம முத்₃ரா ॥ 'விததம் ஸம்ஹதௌ ஹஸ்தௌ ப்ரோத்தாநாவாயதாங்கு₃லீ' ॥ ஆயதா: = ப்ரஸாரிதா: அங்கு₃ல்ய: யயோஸ்தாத்₃ருக்ஷயோ:, தௌ விததம் நாம முத்₃ரா ॥ 'விஸ்தீர்ணம் ஸம்ஹதௌ பாணீ மிதோ₂ முக்தாங்கு₃லித்₃வயௌ' ॥ முக்தம் அங்கு₃லித்₃வயம் யாப்₄யாம் பாணிப்₄யாம் தௌ மித₂ஸ்ஸம்ஹதௌ விஸ்தீர்ணம் நாம முத்₃ரா ॥ 'ஸம்முகா₂ஸக்தயோ: பாண்யோ: கநிஷ்டா₂த்₃யயோக₃த: । ஶேஷாங்கு₃லீநாம் ஶைதி₂ல்யே த்₃விமுக₂த்ரிமுகா₂த₃ய:' ॥ மித₂: ஸம்முகா₂ஸக்தயோ: பாண்யோ: கநிஷ்டி₂காத்₃யயோகே₃ந ஶேஷாங்கு₃லீநாம் ஶைதி₂ல்யே அங்கு₃ஷ்டா₂த்₃யநாமிகாந்தம் யாவத் த்₃விமுக₂ம் த்ரிமுக₂ம் சதுர்முக₂ம் பஞ்சமுக₂ம் நாம முத்₃ரா ப₄வதி । தத்ர வகாரே த்₃விமுக₂ம் ரேகாரே த்ரிமுக₂ம் ணிகாரே சதுர்முக₂ம் யம்காரே பஞ்சமுக₂ம் ॥ 'ஶேஷாங்கு₃லீநாம் ஸம்யோகா₃த் பஶ்சிமயோக₃விநாஶத: । திர்யக்ஸம்ப₃த்₃தா₄க்₃ரநகௌ₂ ஸம்ப₃த்₃தா₄ங்கு₃லிகௌ கரௌ ॥ ஹஸ்தௌ ஷண்முக₂மித்யுக்தா முத்₃ரா முத்₃ராவிஶாரதை₃:' ॥ பஶ்சிமயோக₃: = கநிஷ்டா₂த்₃வயஸம்யோக₃: । தத்₃விநாஶேந இதராங்கு₃லீநாம் ஸம்யோகா₃த் திர்யக்ஸம்ப₃த்₃தா₄க்₃ரம் ய

உடைய கைகள் நிமிர்ந்து சேர்க்கப்பட்டால் 'விததம்' எனும் முத்ரையாம். இரண்டு கைகளும் சேர்ந்து, இரண்டு விரல்கள் மட்டும் சேராமல் இருந்தால் அது 'விஸ்தீர்ணம்' எனும் முத்ரையாம். இரண்டு கைகளும் எதிராகச்சேர்ந்து, இரண்டு சிறுவிரல்கள்மட்டும் சேர்ந்தால்,மற்ற விரல்கள் தனித்திருந்தால் இரண்டு பெருவிரல் முதல் அநாமிகை வரையில், த்விமுகம், த்ரிமுகம், சதுர்முகம், பஞ்சமுகம் என்ற முத்ரைகள் ஆகின்றன. அதில் வகாரத்தில் 'த்விமுகம்' ரே என்பதில் 'த்ரிமுகம்' ணி என்பதில் 'சதுர்முகம்' யம் என்பதில் 'பஞ்சமுகம்'. இருசிறு விரல்களும் சேராமல், மற்ற விரல்கள் எல்லாம் சேர்ந்து, குறுக்காய்ச் சேர்ந்துள்ள நுனியை உடையவைகளும், விரல்களெல்லாம் சேர்ந்துள்ளதுமான இரண்டு கைகளும் இருப்பது 'ஷண்முகம்' எனும் முத்ரையாம். கொஞ்சம் வளைந்துள்ள நுனியை

𑌯𑍋𑌃, 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌷𑌣𑍍𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ '𑌆𑌕𑍁𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑍌 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍌 𑌨𑍍𑌯𑍁𑌬𑍍𑌜𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑍌' ॥ 𑌈𑌷𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌰𑌾𑌗𑍍𑌰𑍌 𑌅𑌧𑌃𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌹𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌅𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ '𑌉𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍌 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍌 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑍌 𑌕𑍁𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍌 𑌕𑌰𑍌' ॥ 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑍌 = 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍌 𑌕𑌰𑍌 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ '𑌅𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑍌 𑌸𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑍀 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌕𑍌 𑌕𑌰𑍌 । 𑌶𑌕𑌟𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌕𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍' ॥ 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑍌 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍌 𑌯𑌯𑍋𑌃 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌰𑌯𑍋𑌃 𑌤𑍌 𑌶𑌕𑌟𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ '𑌯𑌮𑌪𑌾𑌶𑌮𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍍' ॥ 𑌸𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑍋𑌰𑍁𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾 𑌵𑌾𑌮𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀 । 𑌕𑍁𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌨𑍍𑌯𑍁𑌬𑍍𑌜𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾' ॥ 𑌸𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑍀𑌕𑍃𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌯𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾 𑌕𑍁𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑌾 𑌵𑌾𑌮𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌨𑍍𑌯𑍁𑌬𑍍𑌜𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾, 𑌸𑌾 𑌯𑌮𑌪𑌾𑌶𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ '𑌉𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌸𑌂𑌲𑍀𑌨𑌸𑌂𑌹𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌤𑌲𑍌 𑌕𑌰𑍌 । 𑌸𑌂𑌮𑍁𑌖𑌾𑌘𑌟𑌿𑌤𑍌 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍌 𑌗𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍' ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌸𑌂𑌲𑍀𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌹𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑌿𑌤𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍌 । 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌮𑍁𑌖𑌘𑌟𑌿𑌤𑍌 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑍌 𑌚𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑍌 𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍌 𑌗𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ '𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁-

---

உள்ளவைகளும், கீழ் நோககியவைகளுமான கைகள் இருப்பது, 'அதோமுகம்' என்ற முத்ரையாம். அதேமாதிரியான கைகள் மேல் நோக்கியதாயிருப்பது 'வ்யாபகாஞ்ஜலிகம்' என்ற முத்ரையாம். முஷ்டியுடையதும், பெருவிரல்களின் நுனிமட்டில் விடப்பட்டதும், கீழ்நோக்கியவைகளுமான கைகள் இருப்பது 'சகடம்' எனும் முத்ரையாம். முஷ்டியாய்ப் பிடிக்கப்பட்ட கைகளுள் இடது தர்ஜனீ விரல் நிமிர்ந்து வக்ரமான நுனியுடையதாய், கவிழ்ந்தும் வக்ர நுனியுடையதுமான வலது தர்ஜனீ விரலுடன்கூடியிருந்தால், 'யமபாசம்' என்ற முத்ரையாம். நிமிர்ந்தவைகளும் சந்துகளில் மறைந்தவைகளும் சேர்க்கப்பட்டவைகளுமான விரல்களின் உள்பாகத்தை உடையவையான கைகள் எதிராகச்சேர்க்கப்பட்டு, பெருவிரல்கள் நீண்டிருப்பது 'க்ரதிதம்' என்ற முத்ரையாம். சேர்க்கப்பட்ட விரல்களை உடைய இடது

[illegible] ஸ்தாத்ருஶா தக்ஷிணேந து | அதோமுகேந ஸம்யுக்தஸ்ஸம்முகோந்முகம் உச்யதே' ‖ ஸஹிதா: ஸம்பத்தா: ஊர்த்வாங்குலய: யஸ்ய ஸ: ததோக்த: | தாத்ருஶா தக்ஷிணேந அதோமுகேந ஸம்யுக்த: ஸம்முகோந்முகம் நாம முத்ரா ‖ 'உத்தாநோந்நதகோடீ து விலம்ப: கதிதௌ கரௌ' | உத்தாநௌ உந்நதே கோடீ யயோ: கரயோ: தௌ விலம்போ நாம முத்ரா ‖ 'முஷ்டீ வாந்யோந்யஸம்யுக்தா வுத்தாநௌ முஷ்டிகோ பவேத்' ‖ அந்யோந்யஸம்யுக்தௌ உத்தாநௌ முஷ்டீ முஷ்டிகோ நாம முத்ரா ‖ 'மீநஸ்து ஸம்மீலிதௌ யுக்தாநாமிககநிஷ்டிகௌ | ஊர்த்வஸம்யுக்தவக்ராக்ரஶேஷாங்குலிதலௌ கரௌ' ‖ யுக்தே ஸம்பத்தே அநாமிகாகநிஷ்டிகே யயோ: கரயோ: தௌ ததோக்தௌ | தாவந்யோந்யஸம்மீலிதௌ | ததா ஊர்த்வஸம்யுக்தாநி வக்ராணி ஶேஷாங்குலிதலாநி யயோ:கரயோ: தௌ மீநோ நாம முத்ரா ‖ 'அதோமுக: கரோ வாமஸ்தாத்ருஶா தக்ஷிணேந து | ப்ருஷ்டதேஶ ஸமாக்ராந்த: கூர்மோ நாமாபிதீயதே' ‖ அதோமுக: = ந்யுப்ஜ: வாமஹஸ்த: தாத்ருஶா தக்ஷிணேந பாணிநா ப்ருஷ்டதேஶ யுக்த: கூர்மோ நாம முத்ரா ‖ 'ஊர்த்வமத்யோ வாமபுஜ: கக்ஷாஸந்ந

கை, அவ்விதமான கீழ்நோக்கிய வலது கையுடன் சேர்ந்திருந்தால் 'ஸம்முகோன்முகம' என்ற முத்ரையாம். நிமிர்ந்ததும், உயர்ந்ததுமான நுனியை உடைய கைகள் உள்ளது 'விலம்பம்' என்ற முத்ரையாம. பரஸ்பரம் சேர்ந்ததும, நிமிர்ந்ததுமாய்உள்ள முஷ்டிகள் இரண்டுமுள்ளது 'முஷ்டிகம்' எனும் முத்ரையாம். சேர்க்கப்பட்ட அநாமிகா, கநிஷ்டிகா என்ற இருவிரல்களையுடையதும், பரஸ்பரம் நேராக உள்ளதும், உயர்ந்து சேர்ந்து வக்ரங்களான மற்ற விரல்களை உடையதுமான கைகளையுடையது 'மீனம' என்ற முத்ரையாம். கீழ்நோக்கிய இடது கை அவ்விதமான வலது கையால் பின்புறத்தில் சோக்கப்பட்டால் 'கூர்மம்' என்ற முத்ரையாம். கக்ஷத்திற்கு ஸமீபத்தில் வலது கை இருக்கும்பொழுது, உயர்ந்த நடுப்பாகத்தை உடைய இடது கையை உடையது 'வாராஹம' என்ற முத்ரையாம். காதுகளில்

𑌶𑌾𑌗𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌕𑌰𑍌 । 𑌵𑌾𑌰𑌾𑌹𑌂 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇' ॥ 𑌕𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌮𑌾𑌗𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌕𑌰𑍌 𑌸𑌤𑌿 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌵𑌾𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ '𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍌 𑌕𑌰𑍌 । 𑌤𑌾𑌵𑌾𑌯𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀𑌮𑌧𑍍𑌯 𑌤𑌤𑌃𑌪𑌰𑌮𑌿𑌹𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇' ॥ 𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌵𑌾𑌯𑌤𑌾𑌙𑍍𑌗𑍁𑌲𑍀 𑌕𑌰𑍌 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ '𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌕𑍁𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑍌 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑌃𑌪𑌰𑌮𑍍' । 𑌤𑌾𑌵𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌗𑍍𑌰𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥ '𑌉𑌨𑍍𑌨𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍌 𑌪𑌾𑌣𑍀 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌰𑍋 𑌵𑌾𑌮𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀 । 𑌧𑍃𑌤𑌾 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨' ॥ 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍁𑌨𑍍𑌨𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌯𑌾 𑌵𑌾𑌮𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌹𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌧𑍃𑌤𑌾, 𑌸𑌾 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 । '𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵𑍋 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌕𑌰𑌃 । 𑌅𑌧𑍋𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥ 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌰𑌃 𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 ॥

𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑍍—

'𑌪𑌦𑍍𑌮𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌸𑍌𑌰𑌭𑍇𑌯𑍀 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑌾𑌹𑌕𑌃 । 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌃 ॥ 𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑍌 𑌕𑌰𑍌 । 𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍀𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌶𑌃 ॥ 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑍇𑌷𑌾

வைக்கப்பட்டும், விரிந்த விரல்களை உடையதுமான கைகளை உடையது 'ஸிம்ஹாக்ராந்தம்' என்ற முத்ரையாம். முன் சொல்லியபடி உள்ள கைகளே கொஞ்சம் வளைந்த நுனிகளை உடையவையாயிருந்தால் 'மஹாகராந்தம்' என்னும் முத்ரையாம். கொஞ்சம் உயர்ந்துள்ள கைகளுள், இடது கையின் தர்ஜனீ விரல், வலது கையால் பிடிக்கப்பட்டிருந்தால் 'முத்கரம்' என்னும் முத்ரையாம். வலதுகை கவிழ்ந்ததாய், சிரஸ்ஸில் வைக்கப் பட்டால் 'பல்லவம்' என்ற முத்ரையாம். இவ்விதம் முத்ரைகளின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது.

பிரமாணம் :— பத்மம், ஸௌரபேயீ, சங்கம், வாராஹம், வாஸுதேவம், ஆத்மா, ஸம்வித் என்று ஏழும் வ்யாஹ்ருதிகளின் முத்ரைகளாம். இரண்டு பெருவிரல்களையும் நடுவில் வைத்து, இரண்டு கைகளையும் விரித்து மண்டலமாய்ச் செய்வது 'பத்மம்' எனும் முத்ரையாம். இரண்டு பவித்ர விரல்களும்

ஸௌரபேயீ தத: பரம் । அநாமிகே கநிஷ்டாப்யாம் தர்ஜநீப்யாம் ச மத்யமே ॥ அந்யோந்யாபிமுகே ஶ்லிஷ்டே, ஸவ்யமுஷ்ட்யா தத: பரம் । வாமாங்குஷ்டம் து ஸங்க்ருஹ்ய தக்ஷிணேந து முஷ்டிநா ॥ க்ருத்வோத்தாநம் ததா முஷ்டிமங்குஷ்டம் து ப்ரஸாரயேத் । வாமாங்குல்யஸ்ததா ஶ்லிஷ்டாஸ்ஸம்யுக்தாஸ்ஸுப்ரஸாரிதா: ॥ தக்ஷிணாங்குஷ்டஸம்ஸ்ப்ருஷ்டா முத்ரா ஶங்கஸ்ய சோதிதா ॥ தக்ஷஹஸ்தம் சோர்த்வமுகம் வாமஹஸ்தமதோமுகம் । அங்குல்யக்ரம் து ஸம்யுக்தம் முத்ரா வாராஹஸம்ஜ்ஞிதா ॥ அஞ்ஜல்யா த்வாத்மமுத்ரா ஸ்யாத் வாஸுதேவாபிதா ச ஸா ॥ தக்ஷிணாங்குஷ்டதர்ஜந்யௌ ஸம்யுக்தே ஹ்ருதி ஸ்திதே । ப்ரஸாரிதாஸ்த்வங்குல்யஸ்ஸம்விந்முத்ரா ஸ்ம்ருதா புதை: ॥ முத்ரா து மோதயேத்தேவீம் த்ராவயேத்துரிதம் ததா ॥ ந ஜாது தர்ஶயேந்முத்ராம் மஹாஜநஸமாகமே । க்ஷுப்யந்தி தேவதாஸ்தஸ்ய பலம் ச ந க்ருதம் பவேத் ॥

இரண்டு சிறுவிரல்களாலும், இரண்டு நடுவிரல்களும் இரண்டு தர்ஜனீவிரல்களாலும், பரஸ்பரம் எதிராய்ச் சேர்க்கப்பட்டால் 'ஸௌரபேயீ' எனும் முத்ரையாம். இடது கையின் பெருவிரலை வலதுகை முஷ்டியினால் பிடித்து, முஷ்டியை நிமிர்த்து விரிக்கவும். இடது கையின் விரல்கள் சேர்ந்து விரிக்கப்பட்டு வலதுகை அங்குஷ்டத்துடன் சேர்ந்தால் 'சங்கம்' எனும் முத்ரையாம். வலதுகை மேல் நோக்கியதாயும், இடதுகை அதோமுகமாயும், விரல்களின் நுனிகள் சேர்ந்திருந்தால் 'வாராஹம்' எனும் முத்ரையாம். அஞ்ஜலி செய்வது 'ஆத்ம' முத்ரையாம். அதுவே 'வாஸுதேவ' முத்ரையுமாம். வலதுகையின் பெருவிரலும் தர்ஜனியும் சேர்ந்து மார்பில் இருந்து, மற்ற விரல்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தால் 'ஸம்வித்' என்ற முத்ரையாம். முத்ரை என்பது காயத்ரியை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கிறது. துரிதம் எனும் பாபத்தை ஓடச்செய்கிறது. ஆகையால் முத்ரை எனப்படுகிறது. ஜனங்கள் கூட்டத்தில் முத்ரையைக் காண்பிக்கக்கூடாது. அவ்விடத்தில் காண்பித்தால் தேவதைகள் கோபிக்கின்றனர். பலமும் கிடைக்காது. பூஜையிலும், ஜபத்திலும், த்யானத்திலும், காம்யகர்மத்திலும் அந்தந்த முத்ரை

𑌅𑌰𑍍𑌚𑌨𑍇 𑌜𑌪𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌤𑍁 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌸𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌥 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥ 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌗𑍋𑌭𑌿𑌲𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌰𑍍𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌰𑌵𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍀 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌲𑌾𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌹𑌂𑌸𑌾𑌸𑌨𑌸𑌮𑌾𑌰𑍂𑌢𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑍀 ॥ 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌿𑌨𑍇 𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌰𑌵𑌿𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾 𑌯𑍌𑌵𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌶𑍂𑌲𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌵𑍃𑌷𑌭𑌾𑌸𑌨𑌸𑌮𑌾𑌰𑍂𑌢𑌾 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑍁

களை ப்ரயோகிக்கவேண்டும். தேவஸான்னித்யத்தைச் செய்கின்றவையாம்.

முத்ராவிதி முற்றிற்று.

காயத்ரீ த்யானம்.

இனி காயத்ரீ த்யானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

கோபிலர் :— காலையில், காயத்ரீ ஸூர்ய மத்யத்தில் இருப்பவளாயும், சிவப்பு வர்ணமுடையவளாயும், குமாரியாயும், ஜபமாலையைக் கையிலுடையவளாயும், ஹம்ஸாஸனத்திலிருப்பவளாயும், ப்ரம்ஹாவைத் தேவதையாய் உடையவளாயும், ருக்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மத்யாஹ்னத்தில், ஸாவித்ரீ ஸூர்ய மத்யத்திலிருப்பவளாயும், வெண்ணிறமானவளும், யௌவனத்திலிருப்பவளும், மூன்று கண்களுடையவளும், சூலம் தரித்தவளும், வ்ருஷபாஸனத்திலிருப்பவளும், ருத்ரனைத் தேவதையாய் உடையவளும், யஜுர்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும், த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மாலையில், ஸரஸ்வதீ ஸூர்ய மத்யத்திலிருப்பவளும், கறுப்பு நிறமுடையவளும், வ்ருத்தையும், நான்கு புஜங்களுடை

தா³ஹரந்தீ । ஸாயம் ஸரஸ்வதீ ரவிமண்ட³லஸ்தி²தா ஶ்யாமவர்ணா வ்ருத்³தா⁴ ஶங்க²சக்ரஹஸ்தா ஸுபர்ணாஸந ஸம்ஸ்தி²தா விஷ்ணுதை³வத்யா ஸாமவேத³முதா³ஹரந்தீ' இதி॥

க்³ருஹ்யபரிஶிஷ்டே —

'அத² தே³வதாத்⁴யாநம் — யா ஸந்த்⁴யேத்யுக்தா ஸைவ மந்த்ர தே³வதா ஸமுபாஸ்யதே । தாம் ஸர்வதை³கரூபாம் த்⁴யாயேச்ச । அந்யஸந்த்⁴யேந்யாந்யம் பி⁴ந்நரூபாம் வா । யதை³கரூபா ருக்³யஜுஸ்ஸாமத்ரிபாதா³ம் திர்யகூ³ர்த்⁴வாத⁴ராம் ஷட்குக்ஷிம் பஞ்சஶீர்ஷாம் அக்³நிமுகீ²ம் விஷ்ணுஹ்ருத³யாம் ப்³ரஹ்மஶிரஸ்காம் ருத்³ரஶிகா²ம் த³ண்ட³கமண்ட³ல்வக்ஷஸூத்ராப⁴யா

யவளும், சக்ரத்தைக் கையிலுடையவளும், கருடாஸனத்திலிருப்பவளும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாய் உடையவளும், ஸாமவேதத்தைப் படிப்பவளுமாய் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

க்ருஹ்யபரிசிஷ்டத்தில்:— இனி, தேவதா த்யானம் சொல்லப்படுகிறது. எவள் ஸந்த்யை என்று சொல்லப்பட்டவளோ அவளே மந்த்ர தேவதையாய் உபாஸிக்கப்படுகிறாள். அவளை எப்பொழுதும் ஒரே ரூபமுடையவளாய் த்யானிக்கவும். ஒவ்வொரு ஸந்த்யையிலும் தனித்தனியாய் மாறிய ரூபமுடையவளாகவாவது த்யானிக்கவும். ஏக ரூபையாய் த்யானித்தால், ருக்கு, யஜுஸ், ஸாம இவைகளை மூன்று பாதங்களாய் உடையவளும், திர்யக், ஊர்த்வம், அதரம் என்று மூன்று விதமாயுள்ளவளும், ஆறு குக்ஷிகளையுடையவளும், ஐந்து சிரஸ்ஸுகளுடையவளும், அக்னியை முகமாகவும், விஷ்ணுவை ஹ்ருதயமாகவும், ப்ரம்ஹாவைச்சிரஸ்ஸாகவும், ருத்ரனைச்சிகையாகவுடையவளும், தண்டம், கமண்டலு, ஜபமாலை, அபயம் இவைகளைத் தரித்த நான்கு கைகளுடையவளும், வெண்ணிறமுடையவளும், வெண்ணிறமான வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடையவளும், சரத் காலத்திலுள்ள ஆயிரம் சந்த்ரன் போன்ற காந்தியுடையவளும், ஸகல தேவதா ரூபிணியுமாக இந்தக் காயத்ரீ தேவியை ஒரு ப்ரகாரமாகவே, மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் த்யானிக்கவும்.

அல்லது, பின்ன ரூபமுடையவளாய் த்யானிப்பதானால், காலையில், பாலையாயும், பால ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளா

𑌙𑍍𑌕𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌾𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌾𑌨𑍁𑌲𑍇𑌪𑌨𑌸𑍍𑌰𑌗𑌾𑌭𑌰𑌣𑌾𑌂 [illegible] 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌮𑌯𑍀𑌂 [illegible] 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 [illegible] [illegible] [illegible] 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌥 [illegible] [illegible] 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌾𑌨𑍁𑌲𑍇𑌪𑌨𑌸𑍍𑌰𑌗𑌾𑌭𑌰𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌭𑌯𑌾𑌙𑍍𑌕𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌾𑌂 𑌹𑌂𑌸𑌾𑌸𑌨𑌾𑌰𑍂𑌢𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌦𑍈𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌋𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌭𑍂𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌅𑌥 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌹𑍍𑌨𑍇 𑌤𑌾𑌂 𑌯𑍁𑌵𑌤𑍀𑌂 𑌯𑍁𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌾𑌨𑍁𑌲𑍇𑌪𑌨𑌸𑍍𑌰𑌗𑌾𑌭𑌰𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌶𑍇𑌖𑌰𑌾𑌂 𑌶𑍂𑌲𑌖𑌡𑍍𑌗𑌖𑌟𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌡𑌮𑌰𑍁𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌷𑌭𑌾𑌸𑌨𑌾𑌰𑍂𑌢𑌾𑌂 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌦𑍈𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑌰𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌭𑍁𑌵𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌸𑌾

யும், சிவப்பு வர்ணமுடையவளும், சிவந்தவஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடையவளும், நான்கு முகங்களுடையவளும், தண்டம், கமண்டலு, ஜபமாலை, அபயம் இவைகளையுடைய நான்கு புஜங்களுடையவளும், ஹம்ஸாஸனத்திலமர்ந்தவளும், ப்ரம்ஹதேவதையாயும், ருக்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும், பூலோகத்திலிருப்பவளாயும், காயத்ரீ என்ற நாமமுடையவளுமான தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

பிறகு, மத்யாஹ்னத்தில், அவளை யுவதியாயும், யௌவனமுள்ள ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளும், வெண்ணிறமுடையவளும், வெண்ணிறமான வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணம் இவைகளை உடையவளும், ஐந்துமுகமுடையவளும், ஒவ்வொரு முகத்திலும் மூன்று கண்களுடையவளும், ஐந்து முடிகளுடையவளும், சூலம், கத்தி, கட்வாங்கம், டமருகம இவைகளைத் தரிக்கும் நான்கு கைகளையுடையவளும், வ்ருஷபவாகனத்திலிருப்பவளும், ருத்ரனைத் தேவதையாய் உடையவளும், யஜுர் வேதத்தைப்படிப்பவளும், புவோலோகத்திலிருப்பவளும், ஸாவித்ரீ எனும் நாமமுடையவளுமான தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

பிறகு, மாலையில், வ்ருத்தையும், வ்ருத்தமான ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளும், கறுப்புநிறமுடையவளும், கறுத்த

வித்ரீம் நாம தேவதாம் த்யாயேத் । அத ஸாயம் வ்ருத்தாம் வ்ரு
[illegible] ஶ்யாமவர்ணாம் ஶ்யாமாம்பராநுலே
பநஸ்ரகாபரணாம் ஏகவக்த்ராம் ஶங்கசக்ரகதாபத்மஹஸ்தாம் சதுர்
புஜாம் கருடாஸநாரூடாம் விஷ்ணுதைவத்யாம் ஸாம
வேதோச்சாரிணீம் ஸ்வர்லோகாதிஷ்டாத்ரீம் தாம் ஸரஸ்வதீம்
நாம தேவதாம் த்யாயேத்' இதி ॥

வ்யாஸஃ—

'நபின்னாம் ப்ருதிவத்யேத காயத்ரீம் ப்ரஹ்மணா ஸஹ ।
ஸோऽஹமஸ்மீத்யுபாஸீத விதிநா யேநகேநசித்' இதி ॥
ஏதத்ஸர்வம் ஸந்த்யாநிரூபணே த்ரஷ்டவ்யம் ॥

ததஃ காயத்ர்யாஶ்சதுர்த்தம் பாதம் ஜபித்வா தேந
[..]த்ரீமபிமுகீக்ருத்ய ஜபேத் ॥

ததுக்தம் வ்யாஸேந—

துரீயம் ச பதம் தஸ்யாஃ பரே ப்ரஹ்மணி ஸம்ஸ்தி
தம் । உபஸ்தாய துரீயேண ஜபேத்தாம் ச ஸமாஹிதஃ'
இதி ॥

வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடையவளும், ஒரு முகமுடையவளும், சங்கம், சக்ரம், கதா, பத்மம் இவைகளைத் தரித்த நான்கு புஜங்களையுடையவளும், கருடாஸனத்திலிருப்பவளும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாயுடையவளும், ஸாமவேதத்[..] படிப்பவளும், ஸ்வர்லோகத்திலிருப்பவளும், ஸரஸ்வதி[..]ம் பெயருடையவளுமாகிய தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

வ்யாஸர்:— காயத்ரியை, ப்ரம்ஹத்துடன் பேதமுள்ளதாக [..] நினைக்கக்கூடாது. அவளாகவே நான் இருக்கின்றேன், என்று எந்த ப்ரகாரத்தாலாவது உபாஸிக்கவேண்டும். இது முழுதும் ஸந்த்யா நிரூபணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பிறகு, காயத்ரியின் நான்காவது பாதத்தை ஜபித்து, அதனுல் காயத்ரியை அபிமுகமாக்கி ஜபிக்கவும். அதைச் சொல்லியுள்ளார்,

வ்யாஸர்:— காயத்ரியின் நான்காவது பாதம் பரப்ரஹ்மத்திலுள்ளது. அந்த நான்காவது பாதத்தால் காயத்ரியை உபஸ்தானம் செய்து கவனமுடையவனுய் ஜபிக்கவேண்டும்.

பிதாமஹ:—

'காயத்ர்யாஸ்து த்ரய: பாதாஸ்தஸ்யாஸ்சதுஷ்பதா அபி ஸ்ம்ருதா। ஜபே து த்ரிபதைவோக்தா ஹ்யர்ச்சநே து சதுஷ்பதா' இதி ॥

துரீயபாதஸ்வரூபமுக்தம் சந்த்ரிகாயாம்—

'துரீயம் பாதம் பரோரஜஸே ஸாவதோமித்யக்ஷரம் தஸ்ய விமலருஷி: துரீயம்சந்த: பரமாத்மா தேவதா மோக்ஷே விநியோக:' இதி ॥

இதி காயத்ரீத்யாநம் ॥

காயத்ரீமஹிமா ॥

அத காயத்ரீமஹிமா ।

தத்ர மநு:—

'அகாரம் சாப்யுகாரம் ச மகாரம் ச ப்ரஜாபதி:। வேத

பிதாமஹர் :— காயத்ரீக்குப் பாதங்கள் மூன்று, அவள் நான்கு பாதங்களுடையவள் எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறாள். ஜபத்தில் மூன்று பாதங்களுடையவளே விதிக்கப்பட்டுள்ளாள். அர்ச்சனத்தில் நான்கு பாதங்களுடையவளா[ய்] சொல்லப்பட்டிருக்கிறாள்.

நான்காவது பாதத்தின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டுள்[ளது]

சந்த்ரிகையில் :— 'பரோரஜஸி ஸாவதோம்' என்று அக்ஷரங்களுள்ளது நான்காவது பாதம், அதற்கு, விமலர் ருஷி, துரீயம் சந்தஸ், பரமாத்மா தேவதை, மோக்ஷத்தில் யோகம் என்று.

காயத்ரீ த்யானம் முற்றிற்று

காயத்ரீ மஹிமை.

இனி காயத்ரியின் மஹிமை சொல்லப்படுகிறது. [அதி]ல்,

மனு :—ப்ரம்ஹதேவன், அகாரம், உகாரம், மகாரம் இம்

आवाहने जपकाले तु ध्याने न कालेऽपि च कर्मणि । तत्तन्मुद्राः प्रयोक्तव्या देवसान्निध्यकारिकाः इति ॥

इति मुद्राविधिः ॥

गायत्रीध्यानम् ॥

अथ गायत्रीध्यानम् ॥ तत्र गोभिलः—

प्रातर्गायत्री रविमण्डलमध्यस्था रक्तवर्णा कुमारी अक्षमालाकरा हंसासनसमारूढा ब्रह्मदेवत्या ऋग्वेदमुदाहरन्ती॥ मध्याह्ने सावित्री रविमण्डलमध्यस्था श्वेतवर्णा यौवनस्था त्रिनेत्रा शूलधरा वृषभासनसमारूढा रुद்रदेवत्या यजुर्वेदमुदा

களை ப்ரயோகிக்கவேண்டும். தேவஸான்னித்யத்தைச் செய்கின்றவையாம்.

முத்ராவிதி முற்றிற்று.

காயத்ரீ த்யானம்.

இனி காயத்ரீ த்யானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

கோபிலர்:— காலையில், காயத்ரீ ஸூர்ய மத்யத்தில் இருப்பவளாயும், சிவப்பு வர்ணமுடையவளாயும், குமாரியாயும், ஜபமாலையைக் கையிலுடையவளாயும், ஹம்ஸாஸனத்திலிருப்பவளாயும், ப்ரம்ஹாவைத் தேவதையாய் உடையவளாயும், ருக்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மத்யாஹ்னத்தில், ஸாவித்ரீ ஸூர்ய மத்யத்திலிருப்பவளாயும், வெண்ணிறமானவளும், யௌவனத்திலிருப்பவளும், மூன்று கண்களுடையவளும், சூலம் தரித்தவளும், வ்ருஷபாஸனத்திலிருப்பவளும், ருத்ரனைத் தேவதையாய் உடையவளும், யஜுர்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும், த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

மாலையில், ஸரஸ்வதீ ஸூர்ய மத்யத்திலிருப்பவளும், கறுப்பு நிறமுடையவளும், வ்ருத்தையும், நான்கு புஜங்களுடை

தாஹரந்தீ । ஸாயம் ஸரஸ்வதீ ரவிமண்டலஸ்திதா ஶ்யாமவர்ணா வ்ருத்தா சதுர்புஜா சக்ரஹஸ்தா கருடாஸந ஸமாரூடா விஷ்ணுதேவத்யா ஸாமவேதமுதாஹரந்தீ' இதி॥

க்ருஹ்யபரிஶிஷ்டே —

'அத தேவதாத்யாநம் — யா ஸந்த்யாக்யா ஸைவ மந்த்ர தேவதா ஸமுபாஸ்யதே । தாம் ஸர்வதைகரூபாம் த்யாயேத் । அநுஸந்த்யம் பிந்நரூபாம் வா । யத்யேகரூபா ருக்யஜுஸ்ஸாமத்ரிபதாம் திர்யகூர்த்வாதராம் ஷட்குக்ஷிம் பஞ்சஶீர்ஷாம் அக்நிமுகீம் விஷ்ணுஹ்ருதயாம் ப்ரஹ்மஶிரஸ்காம் ருத்ரஶிகாம் தண்டகமண்டல்வக்ஷஸூத்ராபயா

யவளும், சக்ரத்தைக் கையிலுடையவளும், கருடாஸனத்திலிருப்பவளும், விஷ்ணுவைத் தேவதையாய் உடையவளும், ஸாமவேதத்தைப் படிப்பவளுமாய் த்யானிக்கப்படவேண்டும்.

க்ருஹ்யபரிசிஷ்டத்தில்:— இனி, தேவதா த்யானம் சொல்லப்படுகிறது. எவள் ஸந்த்யை என்று சொல்லப்பட்டவளோ அவளே மந்த்ர தேவதையாய் உபாஸிக்கப்படுகிறாள். அவளை எப்பொழுதும் ஒரே ரூபமுடையவளாய் த்யானிக்கவும். ஒவ்வொரு ஸந்த்யையிலும் தனித்தனியாய் மாறிய ரூபமுடையவளாகவாவது த்யானிக்கவும். ஏக ரூபையாய் த்யானித்தால், ருககு, யஜுஸ், ஸாம இவைகளை மூன்று பாதங்களாய் உடையவளும், திர்யக், ஊர்க்வம், அதரம் என்று மூன்று விதமாயுள்ளவளும், ஆறு குக்ஷிகளையுடையவளும், ஐந்து சிரஸ்ஸுகளுடையவளும், அகனியை முகமாகவும், விஷ்ணுவை ஹ்ருதயமாகவும், ப்ரம்ஹாவைச்சிரஸ்ஸாகவும், ருத்ரனைச்சிகையாகவுடையவளும், தண்டம், கமண்டலு, ஜபமாலை, அபயம் இவைகளைத் தரித்த நான்கு கைகளுடையவளும், வெண்ணிறமுடையவளும், வெண்ணிறமான வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடையவளும், சரத் காலத்திலுள்ள ஆயிரம் சந்த்ரன் போன்ற காந்தியுடையவளும், ஸகல தேவதா ரூபிணியுமாக இந்தக் காயத்ரீ தேவியை ஒரு ப்ரகாரமாகவே, மூன்று ஸந்த்யைகளிலும் த்யானிக்கவும்.

அல்லது, பின்ன ரூபமுடையவளாய் த்யானிப்பதானல், காலையில், பாலையாயும், பால ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளா

க்ஷசதுர்புஜாம் ஶுக்லவர்ணாம் ஶுக்லாம்பரானுலே-
பனஸ்ரகாபரணாம் ஸர்வாங்கஸுந்தராம் ஸர்வதேவ-
மயீம் பீடாம் தேவீம் காயத்ரீம் ப்ரதிதின மந்த்ரஸ்ய ஸஹஸ்ர
ஸங்க்யயா த்யாயேத் । அத யதி ஸந்த்யாயாம் ப்ராதஃ குமாரீம்
பாலாதித்யமண்டலமத்யஸ்தாம் ரக்தவர்ணாம் ரக்தாம்பரானு-
லேபனஸ்ரகாபரணாம் சதுர்வக்த்ராம் தண்டகமண்டல்வக்ஷஸூ-
த்ராபயாங்கசதுர்புஜாம் ஹம்ஸாஸனாரூடாம் ப்ரஹ்ம-
தைவத்யாம் ருக்வேதமுச்சரந்தீம் பூர்லோகாதிஷ்டாத்ரீம்
காயத்ரீம் நாம தேவதாம் த்யாயேத் । அத மத்யாஹ்னே தாம்
யுவதீம் யுவாதித்யமண்டலமத்யஸ்தாம் ஶ்வேதவர்ணாம் ஶ்வேதாம்ப-
ரானுலேபனஸ்ரகாபரணாம் பஞ்சவக்த்ராம் ப்ரதிவக்த்ரம் த்ரி-
நேத்ராம் பஞ்சமுகுடாம் ஶூலஶக்திகட்வாங்கடமருகாங்க-
சதுர்புஜாம் வ்ருஷபவாஹனாரூடாம் ருத்ரதைவத்யாம்
யஜுர்வேதமுச்சரந்தீம் புவர்லோகாதிஷ்டாத்ரீம் ஸா-

யும், சிவப்பு வர்ணமுடையவளும், சிவந்த வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபரணமிவைகளை உடையவளும், நான்கு முகங்களுடையவளும், தண்டம், கமண்டலு, ஜபமாலை, அபயம் இவைகளையுடைய நான்கு புஜங்களுடையவளும், ஹம்ஸாஸனத்திலமர்ந்தவளும், ப்ரஹ்மதேவதையாயும், ருக்வேதத்தைப் படிப்பவளாயும், பூலோகத்திலிருப்பவளாயும், காயத்ரீ என்ற நாமமுடையவளுமான தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

பிறகு, மத்யாஹ்னத்தில், அவளை யுவதியாயும், யௌவ[illegible]முள்ள ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளும், வெண்ணிறமு[illegible]வளும், வெண்ணிறமான வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை, ஆபர[illegible] இவைகளை உடையவளும், ஐந்துமுகமுடையவளும், ஒவ்வொரு முகத்திலும் மூன்று கண்களுடையவளும், ஐந்து முடிகளுடையவளும், சூலம், சக்தி, கட்வாங்கம், டமருகம இவைகளைத் தரிக்கும் நான்கு கைகளையுடையவளும், வ்ருஷபவாகனத்திலிருப்பவளும், ருத்ரனைத் தேவதையாய் உடையவளும், யஜுர் வேதத்தைப்படிப்பவளும், புவோலோகத்திலிருப்பவளும், ஸாவித்ரீ எனும் நாமமுடையவளுமான தேவதையாய் த்யானிக்கவும்.

பிறகு, மாலையில், வ்ருத்தையும், வ்ருத்தமான ஸூர்ய மண்டலத்திலிருப்பவளும், கறுப்புநிறமுடையவளும், கறுத்த

[illegible]

[illegible]

றையும், பூ:, புவ:, ஸ்வ: இமமூன்றையும், மூன்று தங்களினின்றும் வெளியாக்கினார். ப்ரம்ஹதேவன், 'தத்' ற ஸவித்ரு தேவதாகமான ருககின் மூன்று பாதங்களையும், , யஜுஸ், ஸாமம் என்ற மூன்று வேதங்களினின்றும் வெளி ற்றினார். ஆகையால், இந்த ப்ரணவாக்ஷரத்தையும், வ்யா ருதிகள் மூன்றுடைய இந்தக் காயத்ரியையும், இரு ஸந்த்யை யும் ஜபிக்கும் வேத மறிந்த ப்ராம்ஹணன், வேதாத்யயன க்துடன் சேருகிறான். மூன்று வேதங்களின் அர்த் அறிந்தவனும, அவைகளைப் படிப்பவனுமாகியவனுக்கு பலமோ அதை அடைகிறான், என்பது பொருள்,

னுவே :— ஸந்தயைகளில் இந்தக் காயத்ரியை ஜபிக்கா ம், மற்றக் காலத்தில் விஹிதமான கர்மத்தைச் செய்யா மலிருக்கும் ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன் யாராயி ம், ஸாதுக்கள் நடுவில் நிந்தையை அடைகிறான். த்விஜன் வளியில் நதீதீரம் அரண்யம் முதலிய இடத்தில், ப்ரணவம், ாஹ்ருதிகள், காயத்ரீ என்ற இம் மூன்றையும் ஆயிரம் முறை த்தால் ஒருமாஸத்தில், மஹாபாபத்தினின்றும் கூட, ஸர்ப் யினால் போல் விடுபடுகிறான். எவன் சக்தியுள்ள தில் சோம்பலற்றவனாய், மூன்று வர்ஷகாலம் ப்ரதிதின

யோ(அ)தீ⁴தே(அ)ஹந்யஹந்யேதாம் த்ரீணி வர்ஷாண்யதந்த்³ரி[illegible]
ஸ ப்³ரஹ்ம பரமப்⁴யேதி வாயுபூ⁴த: க²மூர்திமாந் ||
த்³ரித: = ஶக்தௌ ஸத்யாம் தத³தி⁴வ்யத்யயர: | வா[illegible]
யுபூ⁴த: = ஸர்வவ்யாபீ | க²மூர்திமாந் = லேபரஹித:

ஶாஸ்த்ராந்தரேஷு ப்³ரஹ்மப்ராப்த்யுபாயஸ்ஸமாதி⁴ரி-
த்யுக்தம் | தஸ்மாத³பி ப்ரணவாதி³த்ரிகஜபோ விஶிஷ்டத-
இத்யாஹ மநு:—

'ஏகாக்ஷரம் பரம் ப்³ரஹ்ம ப்ராணாயாமா: பரம் தப:
ஸாவித்ர்யாஸ்து பரம் நாஸ்தி மௌநாத் ஸத்யம் விஶிஷ்யதே'
இதி || ப்ராணாயாமஶப்³தே³ந வ்யாஹ்ருதயோ லக்ஷ்யந்தே |
மௌநம் = ஸமாதி⁴: | ஸத்யம் = ஜப: | ப்ரணவ: பரப்³ர-
ஹ்மரூபம் | வ்யாஹ்ருதய: பரதபஸ்ஸாத⁴நபூ⁴தா:
ஸாவித்ர்யா விஶிஷ்டம் கிஞ்சித³பி நாஸ்தி | தஸ்மாதே³ஷாம் ஜ-
ஸமாதே⁴ரபி விஶிஷ்யத இத்யர்த²: ||

யமோ(அ)பி—

'கா³யத்ரீம் சைவ வேதா³ம்ஶ்ச துலயா(அ)தோலயத்

மும் காயத்ரியை ஜபிக்கின்றானோ, அவன், வாயுபூத-
(ஸர்வ வ்யாபியாய்), கமூர்த்தியாய் (பாபத்தின் பற்றற்றவ-
பரப்ரம்ஹத்தை அடைகிறான்.

மற்றச் சாஸ்த்ரங்களில், ப்ரம்ஹப்ராப்திக்கு உபாயம-
ஸமாதி என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதைவிட ப்-
முதலிய மூன்றையும் ஜபிப்பது மிகச்சிறந்தது என்கிறா-

மனுவே :— ப்ரணவம் ப்ரப்ரம்ஹஸ்வரூபம். ப்-
யாம சப்தத்திற்கு வ்யாஹ்ருதிகள் பொருள். அந்த வ்-
ருதிகள் சிறந்த தபஸ்ஸுக்கு ஸாதனமாகியவை. காயத்ரியை
விடச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் அவைகளின் ஸத்யம
(ஜபமானது), மௌனத்தை (ஸமாதியை), விடச்சிறந்-
தாகிறது.

யமனும் :— ப்ரபு:=ப்ரம்ஹதேவன், காயத்ரியையும்
வேதங்களையும் தராசால் நிறுத்தார். அங்கங்கள் ப[illegible]ய
இவைகளுடன் கூடிய நான்கு வேதங்களையும் ஒரு பக்கத்-

…꞉ । ஏகதஶ்சதுரோ வேதாந் ஸாங்காம்ஶ்ச ஸபதக்ரமாந் । ஏகதஶ்சைவ காயத்ரீம் துல்யரூபா து ஸா ஸ்ம்ருதா இதி ॥

ஶங்க꞉ —

நாகமர்ஷணாத் பரம் ஜப்யம் ந வ்யாஹ்ருதிஸமம் ஹுதம் ந ஸாவித்ர்யா꞉ பரம் ஜப்யம் இதி ॥

ப்ரஹ்மா —

காயத்ர்யா ந பரம் ஜப்யம் காயத்ர்யா ந பரம் தப꞉ காயத்ர்யா ந பரம் த்யேயம் காயத்ர்யா ந பரம் ஹுதம் இதி ॥

வ்யாஸ꞉ —

தஶக்ருத்வ꞉ ப்ரஜப்தா ஸா த்ர்யஹாத்யத்க்ருதம் லகு । தத்பாபம் ப்ரணுதத்யாஶு நாத்ர கார்யா விசாரணா । ஶதஜப்தா து ஸா தேவீ பாபௌகஶமநீ ஸ்ம்ருதா । ஸஹஸ்ரஜப்தா ஸா தேவீ உபபாதகநாஶிநீ ॥ கோடிஜாபே

காயத்ரியை ஒரு பக்கத்திலும் வைத்து நிறுத்தார். நான்(வேதங்களுக்கும ஸமமாக அந்த காயத்ரீ எண்ணப்பட்டது.

சங்கரும் :— ஜலத்தினுள் மூழ்கி ஜபிக்கும் மந்த்ரங்களு அகமர்ஷண மந்த்ரத்தைவிடச் சிறந்ததில்லை. ஹோம மந்த்ர களுள் வ்யாஹ்ருதிகளைவிடச் சிறந்ததில்லை. ஜபார்ஹமா மந்த்ரங்களுள் காயத்ரியைவிடச் சிறந்ததில்லை.

ப்ரம்ஹாவும் :- காயத்ரியைவிடச் சிறந்த ஜப்ய மந்த்ரமில் அதைவிடச் சிறந்த தபஸ்இல்லை. அதைவிடச் சிறந்த த்யே வஸ்து இல்லை. அதைவிடச் சிறந்த ஹோமமந்த்ரமில்லை.

வ்யாஸர் :— பத்து முறை ஜபிக்கப்பட்ட காயத்ரீ, மூன் நாட்களில் செய்யப்பட்ட லகுவான பாபத்தைச் சீக்கி அகற்றுகின்றாள். இதில் ஸந்தேஹம் வேண்டாம். நூறுமுை ஜபிக்கப்பட்டால் அநேக பாபங்களை யகற்றுவதாய் சொல் படுகிறாள். ஆயிரம் முறை ஜபிக்கப்பட்டால் உபபாதகங்க மகற்றுவாள். கோடி முறை ஜபிக்கப்பட்டால் எதை விரு றானோ அதை அடைவான். யக்ஷத்தன்மை, வித்யாத

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾
𑌗𑌾𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 ॥ 𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌥𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍂𑌲𑍋𑌕𑌂
𑌵𑌾𑌽𑌪𑍍𑌯𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌤𑌃—

'𑌐𑌹𑌿𑌕𑌾𑌮𑍁𑌷𑍍𑌮𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ।
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌜𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋𑌹𑌤𑌿 ॥ 𑌗𑌾𑌯
𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍋𑌧𑌨𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥ 𑌗𑌾𑌯
𑌤𑍍𑌰𑍀𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍁𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌃 । 𑌨𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤
𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌶𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌯𑍀 ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 𑌮𑌿𑌤𑌾
𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌤𑌃 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌜𑌾𑌪𑍇𑌨
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌅𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌯𑌾𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌗𑌰𑍍𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁
𑌜𑌪𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍁𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌃—

'𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑍀𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤

தன்மை, கந்தர்வத்தன்மை, தேவதத்தன்மை, ராஜ்யம், சத்ருக்களற்ற பூலோகம் இவைகளில் எதை விரும்பினாலும் அதை அடைவான்.

ஸம்வர்த்தர் :— ஐந்து நாள் ஜபிக்கப்பட்ட காயத்ரீ, ஐஹிகமும் ஆமுஷ்மிகமுமான ஸர்வ பாபத்தையும் சேஷமின்றி அகற்றுகிறாள். பாபங்களை அகற்றுவது காயத்ரியை விடச் சிறந்ததில்லை. நியமத்துடன் கூடிய ப்ராம்ஹணன் காயத்ரியை மட்டில் ஜபிப்பவனாய் இருந்தாலும் சிறந்தவனே. நான்கு வேதங்களைக் கற்றவனாயினும், நியமமில்லாதவனாய், எல்லா வற்றையும் புஜிப்பவனாய், எல்லாவற்றையும விற்பவனாய் இருந்தால் அவன் சிறந்தவனல்ல. ப்ரம்ஹசாரியும், மிதாஹாரனும், ஸர்வப்ராணிகளிடமும் தயையுடையவனுமாய் லக்ஷம் முறை காயத்ரியை ஜபித்தால் ஸகல பாபங்களாலும விடப்படுகிறான். யாஜனத்திற்கு அனர்ஹர்களுக்கு யாஜனம் செய்தாலும், நிஷித்தமான அன்னத்தைப் புஜித்தாலும், காயத்ரியை ஆயிரத்தெட்டு முறை ஜபம் செய்தால் சுத்தனாகிறான்.

விச்வாமித்ரர் :— ப்ரணவம், ஏழு வ்யாஹ்ருதிகள், மூ

ஸா | த்ரிபதாயாஶ்ச காயத்ர்யா ந பயம் வித்யதே க்வசித் ||
காயத்ர்யாஸ்து ஸமோ நாஸ்தி மந்த்ரோ வேதசதுஷ்டயே ||
ஸர்வே வேதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச தாநாநி ச தபாம்ஸி ச | ஸமாநி
கலயா ப்ராஹுர்முநயோ ந ததித்ருச: || விஹாய
த்ரீநபி வேதாந் கர்மாணி விவிதாநி ச | ஸாவித்ரீ
மாத்ரஸாரோ(அ)பி விப்ரோ பவதி நிர்பய:' இதி ||

யோகயாஜ்ஞவல்க்ய:—

வாயுபக்ஷோ திநம் ஸ்தித்வா ராத்ரிம் நீத்வா து ஸூ
ர்யாபிமுக: | ஜப்த்வா ஸஹஸ்ரம் காயத்ர்யா: ஶுத்த்யேத் ப்ரஹ்ம
வதாத்ருதே || ஸாயம் ப்ராதஸ்து யஸ்ஸந்த்யாம் உபாஸ்தே
ப்ரயத: | ஜபந்நபி பாவநீம் தேவீம் காயத்ரீம் வேதமாத
ரம் || ஸ தயா பாவிதோ தேவ்யா ப்ராஹ்மணோ தூதகல்ம
ஷ: | ந ஸீததி ப்ரதிக்ருஹ்ணந் ப்ருதிவீம் ச ஸஸாகர

பாதங்களுடைய காயத்ரீ இவைகளை நித்யமும் ஜபிப்பவனுக்கு ஒருகாலும் பயமில்லை. காயத்ரீக்குச் சமமான மந்த்ரம், நான்கு வேதங்களிலுமில்லை. ஸகல வேதங்கள், யக்ஞங்கள், தானங்கள், தபஸ்ஸுகள் இவைகளை யெலாம, காயத்ரியின் கலையோடு (பதினாறிலொருபங்கு) சமமாககூட முனிவர் சொல்வதில்லை. ப்ராம்ஹணன் மூன்று வேதங்களை விட்டாலும, பலவித கர்மங்களை விட்டாலும், காயத்ரியை மட்டில் ஆசரயித்திருந்தால் பயமற்றவனாய் ஆகின்றான்.

யோகயாக்ஞவல்க்யர் :— ஒரு தினம் வாயுவை ஆஹாரமாய்க் கொண்டிருந்து, ராத்ரியைப்போக்கி மறுநாள் காலையில் ஸூர்யாபிமுகனாய் காயத்ரியை ஆயிரம் முறை ஜபித்தால், ப்ரமஹஹத்யை தவிற மற்றப பாபங்களினின்றும சுத்தனாகிறான். எவன் மாலையிலும், காலையிலும், தவறாது ஸந்த்யையை உபாஸிககின்றானோ, வேதமாதாவும, பாவனியுமான காயத்ரியை ஜபிக்கின்றானோ, அவன் அந்த காயத்ரீ தேவியினால் சுத்தனாக்கப்பட்டுப் பாபங்களற்றவனாய் ஆகிறான். ஸமுத்ரங்களுடன்கூடிய பூமியை ப்ரதிக்ரஹித்தாலும தோஷமடைவதில்லை. லக்ஷம்முறை காயத்ரியை ஜபித்தால் பாபங்களினின்றும் விடுபடுவான். நூறுமுறை ஜபித்து ஸ்நானம் செய்யவும். ஜலத்தினுள்

𑌰𑌾𑌤𑍍 ॥ 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌜𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌤𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌸𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑍇𑌨 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑌤𑌜𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌲𑌂 𑌪𑌿𑌬𑍇𑌤𑍍 ॥ 𑌏𑌵𑌂
𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌚𑌤𑍁-
𑌰𑍍𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌜𑌨𑌨𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾-
𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍁 𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌃 𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑌾𑌵𑌨𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌣𑍍𑌡𑍇𑌯𑌃—

'𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 ।
𑌦𑌶𑌸𑌾𑌹𑌸𑍍𑌰𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌶𑍋𑌧𑌯𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌮𑌤𑍇 —

'𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑌪𑌨𑍍 𑌕𑍋𑌟𑌿𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌪𑍋-
𑌹𑌤𑌿 । 𑌅𑌶𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯-
𑌤𑍇 ॥ 𑌪𑍁𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌹𑍇𑌮𑌹𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌸𑌪𑍍𑌤𑌤𑌿𑌃 ।
𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌷𑍍𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌲𑌕𑍍𑌷𑍈𑌰𑍍𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌤𑌲𑍍𑌪𑌗𑌃 ॥
𑌸𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑌪𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌰𑌵𑍌 ।
𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌦𑌿 𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍'
𑌇𑌤𑌿 ॥

முழுகி நூறுமுறை ஜபிக்கவும். நூறு முறை ஜபித்த ஜலத்தைப் பருகவும். இவ்விதம் செய்பவன் ஸகல பாபங்களாலும் விடுபடுவான் காயத்ரீ நாலு வேதங்களுக்கும் தாயாய் ஆகின்றாள். அவளை எவன் நித்யமும் உபாஸிக்கின்றானோ, அந்த ப்ராம்ஹணன் பங்க்திபாவனன் எனப்படுகிறான்

மார்க்கண்டேயர் :— எல்லாப் பாபங்களும் சேர்ந்தாலும், பதினாயிரம் முறை ஜபிக்கப்பட்ட காயத்ரீ, எல்லாவற்றினின்றும் விடுவிப்பாள்.

சதுர்விம்சதிமதத்தில்: — காயத்ரியைக் கோடி முறை ஜபித்தால் ப்ரம்ஹஹத்யையைப் போக்குகிறான். எண்பது லக்ஷம் முறை ஜபிப்பவன் ஸுராபான பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிறான். எழுபது லக்ஷம் முறை ஜபிப்பது ஸ்வர்ணஸ்தேயம் செய்தவனையும் சுத்தமாக்குகின்றது. அறுபது லக்ஷம் முறை ஜபிப்பவன், குருதல்பகமன பாபத்தினின்றும் சுத்தமாகிறான். எண்ணாயிரம் முறை ஸூர்யோதயத்தில் ஜபிப்பவன், ப்ரம்ஹஹத்யை தவிர மற்ற பாபங்களினின்றும் விடுபடுவான்.

याज्ञवल्क्यः —

'यत्र यत्र च संकीर्णमात्मानं मन्यते द्विजः । तत्र तत्र तिलैर्होमो गायत्र्या वाचनं तथा' इति ॥

योगयाज्ञवल्क्योऽपि —

'घृतयुक्तैस्तिलैर्वह्नौ जुहुयात्सुसमाहितः । गायत्र्या प्रयतश्शुद्धः सर्वपापैः प्रमुच्यते' इति ॥

वसिष्ठः —

'यदा यदा च संकीर्णमात्मानं मन्यते द्विजः । तदा तदा तिलैर्होमो गायत्र्या जप एव वा' इति ॥

स्मृत्यन्तरे —

'गायत्रीं मूल्यमादाय परस्मै यः प्रयच्छति । स जीवंश्चाण्डालत्वं प्राप्नोतीह न संशयः' इति ॥

इति श्रीवैद्यनाथदीक्षितविरचिते स्मृतिमुक्ताफले

आह्निककाण्डे गायत्रीमहिमा समाप्तः ॥

आह्निककाण्डे पूर्वभागः समाप्तः ॥

யாக்ஞவல்க்யர் :— எந்தெந்தப் பாபங்களில் தன்னை அவமதிக்கப்பட்டவனாய் ப்ராமஹ்மணன் எண்ணுகின்றானோ அதில் காயத்ரியால் திலங்களால் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டும். அவ்விதமே திலதானமும் செய்யப்பட வேண்டும்.

யோகயாக்ஞவல்க்யரும் :— கவனமுடையவனாய், பாஹ்யாந்தர சுத்தனாய், நெய்யுடன் கூடிய திலங்களால் அக்னியில் ஹோமம் செய்தால், ஸகல பாபங்களாலும் விடுபடுகிறான்.

வஸிஷ்டர் :— ப்ராம்ஹணன் எந்தெந்தக் காலத்தில் தன்னை பாபமுடையவனாய் நினைக்கின்றானோ, அந்தந்தக் காலத்தில், திலங்களால் காயத்ரியால் ஹோமம செய்யவேண்டும். அல்லது காயத்ரியை ஜபிக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் :— விலையைப் பெற்றுக்கொண்டு எவன் பிறனுக்கு காயத்ரியைக் கொடுக்கின்றானோ, அவன் பிழைத்திருக்கும்போதே சண்டாளத்தன்மையை அடைகிறான், இதில் ஸமசயமில்லை.

ஸ்ரீ வைத்யநாததீக்ஷிதர் இயற்றிய ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலத்தில்

ஆஹ்னிககாண்டத்தில் காயத்ரீ மஹிமா முற்றிற்று.

ஆஹ்னிககாண்டத்தில் பூர்வபாகம் முற்றிற்று.

ஆஹ்நிக காண்டம்

முதல் பாகம் தமிழுரையுடன் கூடியது

கிடைக்குமிடம்:

ஸெக்ரடரி

வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன சபை

கும்பகோணம்.